

BiRiNCi BÖLÜM

Topraktaki Uzay Gemisi

independence gemisinden denizi boylayan Harry Truman'ı yakalayıp yukarı çektik. «Savaştan n'aber?» dedik. «Kurtulduk beladan,» dedi. «Peki, bombadan n'aber?»

Bu işi yaptığınıza üzülüyor musunuz?» dedik. «şu içki şişesini bana uzatın ve... başkasının işine burnunuzu sokmayın!»

— THE RAINMAKERS

^

Anderson'un Ayağına Takılan...

«Bir çivi uğruna bir krallık gitti!» O ünlü tekerlemeyi böyle özetleyebilirsiniz. Eninde sonunda her şeyi bunun gibi özetlemek mümkündü. Ya da Roberta Anderson sonradan böyle düşünecekti. Her şey ya bir rastlantıydı... ya da kader. Ve Anderson 21 Haziran 1988'de, Maine eyaletinde, küçük Haven kentinde kaderiyle karşılaştı. Önemli olan bu rastlantıydı. Her şeyin temeli. Gerisiyse sadece tarihi.

Roberta Anderson o gün öğleden sonra köpeği Peter'le dolaşmaya çıktı. Küçük bir av köpeği olan Peter yaşlıydı ve bir gözü de kördü. Peter'i kadına Jim Gardener vermişti. 1976'da. Anderson mezun olmasına iki ay kala üniversiteden ayrılmış ve Haven'e, ona dayısından kalan çiftliğe yerleşmişti. Jim köpeği getirinceye kadar da ne denli yalnız olduğunu farketmemişti. Peter o sırada küçücük bir yavruydu.

Anderson bazen köpeğin yaşlanmış olduğuna inanamıyordu. Geçen süre köpekler için seksen dört yıla eşitti. Böylece kendi yaşını da hesaplamış oluyordu. Bin dokuz yüz yetmiş altı gerilerde kalmıştı artık. Ah, evet, gerçekten. İnsan yirmi beş yaşındayken hiç olmazsa kendisi bakımından olgunlaşmanın bir kayıt hatası olduğuna inanıyordu. Sonunda düzeltilecek bir hata olduğuna. Bir sabah uyandığınız ve köpeğinizin seksen dört, kendinizin de otuz yedi yaşında olduğunu keşfettiğiniz zaman bu görüş açısının da yeniden incelenmesi gerekiyordu. Ah, evet, gerçekten!

Anderson odun kesmek için yer arıyordu. Evde bir buçuk çeki odunu vardı. Ama kışı geçirebilmek için daha en az dört çekiye gerek olduğunu biliyordu. Peter'in terlikleri kemirerek dişlerini biletiği ve sık sık yemek odasındaki halıyı ıslattığı günlerden beri çok odun kesmişti Roberta (Robbi) Anderson. Ama yakacak hâlâ boldu. Aradan on üç yıl geçmiş olmasına rağmen kentlilerin hâlâ «Yaşlı Garrick'in Yeri» diye söz ettikleri topraklar bir hayli büyüktü. Ve gerilerde sık ağaçlardan oluşan bir orman uzanıyordu. Bunun dört buçuk kilometre genişliğindeki bölümü Anderson'undu. Gerisi ise Nev'ır England Kâğıt şirketinin. Haritada bu ağaçlıklı yer «Yanan Orman» diye belirtiliyordu.

Aslında Anderson'un odun kesmek için uygun bir yer aramasına gerek yoktu. Annesinin ağabeylerinden kalan bu topraklar değerliydi. Çünkü arazideki ağaçların çoğu güvelerden zarar görmeyen sert tahtalı türlerdendi. Ama bugün hava güzel ve sıcaktı. Yağmurlu geçen bahar aylarından sonra insanın hoşuna gidiyordu. Anderson'un yeni kitabına başlamasına da daha zaman vardı. O yüzden yazı makinesini kapatmış ve sadık tek gözlü Peter'le dolaşmaya çıkmıştı.

Çiftliğin gerisinde eskiden kerestecilerin kullandıkları bir yol vardı. Bir buçuk kilometre kadar bu yolda ilerledi, sonra da sola saptı. Sırtındaki çantada bir sandviç ve bir kitap, Pe-ter için de köpek bisküvisi ve turuncu kurdeleler vardı. Bunları Ekim yaklaşırken havalar serinlediği zaman keseceği ağaçların gövdelerine bağlayacaktı. Yanına bir termos da almıştı. Bir de pusula. Bir keresinde kaybolmuş ve ormanda korkunç bir gece geçirmişti. Bu bir tek deneyim onun için yeterli olmuştu.

Anderson saat üçte uygun birkaç isfendan ağacı buldu. Bunlar iyi bildiği bir patikaya yakındı. Yol traktörün geçebileceği genişlikteydi. Anderson yirmi, yirmi bir Eylülde kazağını traktöre bağlayarak

buraya gelecek ve odun kesecekti. Tabii o arada biri dünyayı havaya uçurmazsa. Ayrıca o gün yeterince yürümüş olduğunu da düşünüyordu. • Beğendin mi, Pete?»

Köpek hafifçe havladı. Anderson ona kendisini şaşırtan ve sarsan derin bir kederle baktı. Peter tükenmişti artık. Son zamanlarda kuşların ve sincapların peşinden koşmuyordu bile. Bir geyiği kovalaması fikri bile gülünçtü. şimdi geri dönerlerken Peter'in dinlenmesi için sık sık durmak zorunda kalacaktı... Oysa bir zamanlar Peter üç yüz metre kadar önden gider ve ağaçların arasında havlar dururdu. Anderson, bu kadarı yeter, diye düşüneceği bir günün gelebileceğinin farkındaydı. Peter'i son kez yanına oturarak onu kamyonetle Augusta'daki veterinerine götürecekti. Köpeği uyutması için. Ama bu yaz olmasın, Tanrım! Yalvarırım! Ya da bu sonbahar ve kış! Hiçbir zaman olmasın! Yalvarırım. Tanrım!

Çünkü Peter'siz çok yalnız kalacaktı. Sadece Jim'le yetin-

— m

mek zorunda kalacak'tı o zaman. Ve Jim Gardener son sekiz yılda biraz huysuzlaşmışU: Yine dosttular ama... Jim aksileşmiş, kaçıklaşmıştı da.

«Beğendiğine sevindim, Peter, dostum,» diyerek ağaçların gövdelerine kurdeleleri sardı. Aslında başka ağaçları seçmesi ihtimali olduğunu ve kurdelelerin de orada çürüyeceklerini biliyordu. «Zevkinden üstün sadece bir tek özelliğin var. O da gü- * zelliğin.»

Kendisinden ne beklenildiğini bilen Peter sıkı ve güdük kuyruğunu sallayarak havladı. Yaşlıydı ama aptal değildi ne de olsa.

«Haydi, dönelim artık.» Peter beyaz burnunu kaldırdı. Anderson hayvana bir köpek bisküvisi attı. Peter bunu dişleriyle yakalamaya çalıştı ama başaramadı. Sonra bisküviyi yerden alarak ağır ağır yedi. Ama isteksizce. Anderson, «Tamam,» dedi. «Gidelim.»

«Bir nal uğruna bir ki allık gitti...» «Bir patikanın seçilmesi yüzünden uzay gemisi bulundu...»

Anderson çiftlik ona kalmadan önce de buraya çok gelmişti. Traktörün geçebileceği bu yolu tekrar bulmakta hiç zorluk çekmeyecekti. Biraz sonra ayağının takılacağı o yerin yakınından daha önce de geçmişti. Bir iki kez ya da altı kere.

Anderson bu kez hafifçe sola doğru giden köpeği izledi. Eski yürüyüş botlarından biri bir şeye çarptı... Hem de şiddetle.

«Ah!» diye bağırdı ama çok geç kalmıştı. Kollarını sallayarak dengesini korumaya çalışmasına rağmen yere yuvarlandı. Butur bir ağacın dalı yüzünü çizerek kanattı. Anderson haykırdı. «Kahretsin!» Bir alakarga onu azarlaracasına öttü.

Peter geri döndü. Kadının burnunu önce kokladı, sonra da yaladı.

«Tanrım! Yapma bunu! Nefesin kokuyor!» Anderson doğrulup oturdu. Neye takıldığını anlamak için dönüp baktı. Herhalde devrilmiş bir ağaca takılmıştı ayağı. Ya- da ucu yerden çıkmış bir kayaya. Maine'de kayadan bol bir şey yoktu.

Ama takıldığı şeyin ışıldadığını gördü. Bir maden gibi. Parmağını ona sürdü. Sonra da eline bulaşan kara orman toprağını üfleyerek uçurdu

Peter'e, «Bu da nesi?» diye sordu.

Köpek yaklaşarak madeni kokladı, sonra da pek garip bir şey yaptı. İki adım geriledi, yere oturdu ve alçak sesle bir kez uludu.

Anderson, «Nen var senin?» dedi ama Peter şimdi hiç kımıldamadan oturuyordu. Anderson blucinin sardığı kabaetlerini üzerinde kayarak madene yaklaştı inceledi.

Humuslu topraktan yedi, sekiz santim kadar çıkmıştı. İnsanın ayağının takılacağı kadar. Burada hafif bir yokuş vardı. Belki de şiddetli bahar yağmurları toprakları sürüklemiş ve bu madenin ucu da ortaya çıkmıştı. Anderson önce eskiden ormanda çalışan kerestecilerin oraya bazı eski eşyalarını gömmüş olduklarını düşündü. Bir teneke kutu... Konserve kutusu... Bu tür kutuları topraktan çıkarmak için yaptıkları gibi madeni parçanın ucunu tutarak hafifçe sarstı. Ama sonra kendi kendine, yeni yürümeye başlayan bir bebek dışında kimse bir teneke kutunun kenarına takılıp düşmez, dedi. Topraktaki maden hiç kımıldamamış bile. Bir kaya gibiydi. Kerestecilerin eski aletlerinden, biri olabilirdi.

Meraklanan kadın madeni daha yakından inceledi. Peter'in, ayağa kalkarak dört adım gerilediğinin ve tekrar oturduğunun farkında değildi.

Maden donuk griydi- Teneke ya da demir gibi parlak değildi. Ve bir konserve tenekesinin kapağından daha da kalındı. En ucu altı, yedi milimetre kadardı. Anderson sağ işaret parmağını bu uca dayadı ve bir an garip bir karıncalanma hissetti. Sanki maden titreşiyormuş gibi.

Elini çekerek şaşkın şaşkın parmağına baktı.

Tekrar madene dayadı.

Ama hiçbir şey olmadı. Titreşim filan da hissetmedi.

Madeni iki parmağıyla yakalayarak topraktan çekip çıkarmaya çalıştı. Sallanan bir dişi çekmeye çalışıyormuş gibi. Ama maden yerinden kımıldamadı. İki yanı toprağa gömülmüş maden parçasını ortasındaki çıkıntıdan tutuyordu. Bu kısımda eni sadece beş santim kadarmış gibi gözüküyordu. Anderson daha, sonra Jim Gardner'e, «Yıllar boyunca günde belki üç kez onun yanından geçtim,» diyecekti. «Ama hiç ayağım takılmadı.»

Madenin etrafındaki gevşek toprakları süpürdü. Parça biraz: daha ortaya çıktı. Parmaklarıyla çevresinde beş santim derinliğinde bir çukur kazdı. Toprak yumuşaktı. Bütün orman" toprakları, gibi. Tabii alttaki kayalara erişildiğinde durum değişiyordu. Maden parçası hâlâ gömülüydü. Dizüstü kalkarak iki yanını tekrar kazdı. Parçayı sarsmaya çalıştı ama bu yine yerinden kımıldamadı.

Anderson toprağı parmaklarıyla kazmayı sürdürdü. Gri maden şimdi on beş santim enindeydi. şimdi... yirmi beş santim. şimdi otuz.

Birdenbire, bu bir araba ya da bir kızak, diye düşündü. Bu ıssız yere gömülmüş. Ya da bir tür soba. Ama neden burada?

Aklına hiçbir neden gelmiyordu. Hiçbir neden. Zaman zaman ormanda bazı şeyler buluyordu... mermi kovanları, bira tenekeleri, çikolata kâğıtları ve başka şeyler. Haven, Maine eyaletinin iki önemli turistik merkezlerinden biri değildi.

Madeni cismin iki yanında kazdığı çukurun derinliği otuz santimi geçmiş, ama dibi hâlâ gözükmemişti. Çukurun dibinde kaya vardı. Belki bunu çıkarmayı başarabilirdi. Hiç olmazsa kaya yerinde oynuyordu. Ama çıkarması için de bir neden yoktu. Madeni cisim kayanın yanından daha aşağılara kadar uzanıyordu.

Peter inledi.

Anderson köpeğine bir göz attı, sonra ayağa kalktı. İki dizi de çatırdadı. Sol ayağı uyuşmuş, karıncalanıyordu. Cebinden Frank Dayısından kalan lekeli, eski saati çıkardı. Oraya geleli epey zaman geçmiş olduğunu farkederek şaşırıldı. En aşağı bir saat on beş dakika. Saat dördü geçmişti.

«Haydi, gel, Peter,» dedi. «Gidelim.»

Peter yine inledi ama yerinden kımıldamadı. Ve Anderson o zaman endişeyle yaşlı av köpeğinin şiddetle titrediğini farket-ti. Sıtma nöbeti tutmuştu sanki. Köpeklerin sıtmaya yakalanıp yakalanmadıklarını bilmiyordu. Ama belki yaşlılarda bu dert görülüyordu.

Anderson kazdığı küçük çukurun üzerinden atlayıp Peter' in yanına gitti. Çömelerek avuçlarını köpeğinin suratının iki yanına sürdü. Hayvanın titremesini avuçlarında hissetti. «Nen var, oğlum?» diye mırıldandı. Ama ne olduğunu biliyordu aslında. Peter

sağlam gözüyle topraktaki cisme baktı, sonra da ona. Bakışı yalvarış doluydu; sanki, «Buradan gidelim, Bobbi,» diyordu. «O cismi de hemen hemen ablan kadar sevdim.»

Anderson endişeyle, «Pekâlâ,» dedi. O güne kadar ormanda böylesine daldığını ve zamanın geçtiğini farketmediğini hiç hatırlamıyordu. «Bu cisimden hoşlanmadın. Ben de öyle. Haydi, gel.» Yamaçtan patikaya doğru çıkmaya başladı. Peter heyecanla onu izledi.

Tam patikaya erişecekleri sırada Anderson, Lut'un karısı gibi dönüp arkasına baktı. Eğer böyle sön kez dönüp bakmamış olsaydı belki de bir daha o cisimle ilgilenmeyecekti. Annesinin ağlayarak yalvarmasına ve ablasının Öfkeli sözlerine rağmen üniversiteyi bırakmıştı. Ve o günden beri de bazı şeyleri kolaylıkla yarıda bırakabiliyordu.

Geriye baktığı zaman iki şeyi farketti, maden daha önce sandığı gibi toprağa gömülmüş bir şeyin köşesi değildi. ikincisi, bir tabağa benziyordu. Yemek yediğiniz tabağa değil. Daha çok donuk gri bir maden tabakasına ya da...

Peter havladı.

Anderson, «Pekâlâ,» dedi. «Duydum. Gidelim... Gidelim... ve bu nesneyi de unutulalım.»

Patikanın ortasından yürümeye başladı. Peter önden ağır ağır gidiyor, onu orman yoluna doğru götürüyordu. Anderson yaza özgü o olgun yeşilliğin zevkini çıkarıyordu... Bu yazın ilk günü değil miydi? Gündönümü. Yılın en uzun günü. Bir sivrisineği eliyle kovarak gülümsedi. Yazlar Haven'de güzel oluyordu. Yılın en güzel aylarıydı bunlar. Belki Haven dünyanın en iyi yeri değildi ama dinlenmek için 3'ine de uygun bir kentti. Vaktiyle Haven'de sadece birkaç yıl kalacağına gerçekten inanmıştı. Böylece yeniyetmeliğin sıkıntılarından, ablasının etkisinden ve birdenbire üniversiteden ayrılmanın yol açtığı sarsıntıdan kurtulacaktı. Ama o birkaç yıl beş yıla dönüşmüştü. Beş de ona. On da on üçe. Peter yaşlanmış, Anderson'un saçlarında da kırlar belirmişti. şimdi hayatının sonuna kadar Haven'de yaşayacağını düşünüyordu. Sadece bir, iki yılda bir yayıncısını görmek için New York'a gidecekti. Bu kent insanı etkiliyordu. Bu yer. Bu toprak. Bu da öyle kötü bir şey sayılmazdı, Hatta belki diğer şeyler kadar iyiydi de.

Bir tabak gibi... Maden bir tabak gibi...

Anderson taze yapraklı bir dalı kopararak başının etrafında salladı. Sivrisinekler onu keşfetmişlerdi ve kendilerine ziya-fet çekmeye kararlıydılar. Başının etrafında dönen sivrisinekler.. Ve kafasının içinde uçuşan sivrisinekler. Onları kovması imkânsızdı.

Maden bir an parmağımın altında titreşti. Bunu hissettim. Bir diyapazon gibi. Ama tekrar dokunduğum zaman bu titreşim durdu. Bir şeyin toprağın içinde o biçim titremesi mümkün mü? Tabii ki değil. Belki de...

Belki de bu psişik bir titreşimdi. Bu tür şeylere kesinlikle inanmıyor sayılmazdı.-Belki de kafası o gömülü cisim konusunda bir şeyler sezmiş ve bunu ona bu biçimde açıklamaya çalışmıştı. Bir titreşim hissetmiş gibi. Peter'in de bir şeyler sezdiği kesindi. Yaşlı köpek madene yaklaşmayı hiç istememişti.

«Unut bunu!» Anderson da öyle yaptı.

Ama kısa bir süre için.

O gece şiddetli ama ılık bir rüzgâr esmeye başladı. Anderson da sigara içmek, rüzgârın sesini dinlemek için ön verandaya çıktı. Bir zamanlar... hatta bir yıl önce bile... Peter de onunla birlikte gelirdi, ama şimdi oturma odasında, sobanın yanındaki küçük halının üzerinde kıvrılmış yatıyordu.

Anderson kafasından durmadan maden cismi gördüğü son anı geçirdiğini farketti. Sonradan birdenbire madeni kazıp ne olduğunu görmesi gerektiğine karar verdiğiğine inanacaktı. Belki de sigarasını çakıl taşı dökülmüş bahçe yoluna attığı zaman oldu bu... Ama o sırada bilinçli bir biçimde böyle bir karar verdiği farkında değildi.

Kafası huzursuzca o cismin ne olduğunu düşünüyordu... Ve bu kez bunu engellemeye kalkışmadı, böyle yapmaya çalışmanın hiçbir yaran olmayacağını çoktan öğrenmişti.

Anderson'un kafası, bir binanın bir bölümü, diye bir tahminde bulundu. Prefabrik bir kulübenin. Ama kimse ağaçların arasında öyle bir ev kurmaz. O kadar madeni oralara taşımaya ne gerek var? Üç adam baltalar ve testerelerle altı saat içinde odundan bir kulübe yapıverirler. O cisim bir araba da değil. Yoksa dışarı çıkmış olan o parça pas içinde olurdu. Belki bir motor. Ama neden? Karanlık basarken Anderson . o titreşimi hatırladı. Tartışı-lamayacak bir kesinlikle hem de. Onu. hissettiğime göre... psişik bir titreşim olmalı. Ve...

Birdenbire bir şeye kesinlikle inandı. Onu donduran, dehşet verici bir şeye. Orada biri gömülü. Belki bir arabanın ya da bir buzdolabının ucu o. Ya.da çelik bir sandığın. Ama ne olursa olsun, şimdi bir tabut. Orada bir cinayetin kurbanı mı gömülü? Başka kim öyle bir şeyin içine sokularak

bu biçimde gömülür? O titreşim... Bu insan kemiklerinden yükselen sessiz bir çığlıktı. Haydi, Bobbi, budalalık etme!

Ama yine de titredim. Bu düşüncenin garip, korkunç bir ikna gücü vardı. Ablası Anne'hin güldüğünü ve, <<Sen de Frank Dayı gibi kaçırmaya başladın, Bobbi,» dediğini duyar gibi oldu. «O pis kokulu köpeğinle orada yalnız başına yaşadığın için bunu hak ettin.»

Anderson,' «Ah, tabii ya,» diye homurdandı. «Yalnızlık humması bu. Münzevi kompleksi. Doktor çağırın, hemşire de! | Bobbi'nin durumu kötü. Gitgide daha da kötüleşiyor.»

Anderson birdenbire Jim Gardener'Ie konuşmayı çok istedi. Onunla konuşmaya ihtiyacı vardı. Onun Unity'deki evine telefon etmek için kalktı. Dördüncü numarayı çevirirken Jim'in bir toplantıda şiir okumaya gitmiş olduğunu anımsadı. Geçimini bu yoldan sağlıyordu. Bir de şiir kursları düzenleyerek. Gezgın sanatçılar için yaz en kazançlı dönemdi. Anderson Jim'in alayla söylediği sözleri hatırladı. «O yaşı geçmiş kadınların yazın bir şeyler yapmaları gerekiyor. Benim de kışın yemek yiyebilmemi sağlıyor. Bir el diğerini yıkıyor. Orada burada şiir okumak zorunda olmadığın için Tanrıya şükretmelisin, Bobbi.»

Evet, Anderson buna muhtaç değildi. Ama Jim'in aslında bu işten hoşlandığını düşünüyordu. Hiç olmazsa böylece yatacak kadınlar bulabiliyordu.

Telefonu yerine bırakarak sobanın solundaki kitaplığa baktı. Pek güzel bir şey sayılmazdı. Anderson hiç de iyi bir marangoz değildi. Hiçbir zaman da olamayacaktı. Ama kitaplık işe yarıyordu. Alt iki rafa eski Vahşi Batıyla ilgili eserler dizilmişti. Onların üstündeki iki rafta da yine aynı konuda yazılmış ciddi kitaplar ve romanlar vardı. En üst rafa kendi kitaplarını koymuştu. On bir eserini. Bunlardan onu kovboy romanlarıydı. On birincisi ise diğerlerinden çok farklıydı. Kitabı alarak merakla baktı. Beş yıldan beri bu ince cilde dokunmamış olduğunu düşündü. Kitabın üzerinde «Pusula» yazılıydı. «Roberta Ander-son'un şiirleri.»

ilk. sayfayı açtı. Burada bir tek cümle vardı. «Bu kitabı James Gardener için yazdım.» Telefon etmeye çalıştığı adam için. Seks ilişkisi kurduğu üç erkekten ikincisiydi Jim. Ama artık bunun da önemi yoktu. O günler gerilerde kalmıştı.

Anderson içini çekti ve şiirlere bakmadan kitabı tekrar rafa kaldırdı. Bu şiirlerden sadece biri iyiydi. 1972 Martında, büyükbabası kanserden öldükten bir ay sonra yazdığı. Geri kalanlar bir işe yaramazdı. Sıradan bir okuyucu şiirleri okurken kanabi-lirdi. Çünkü gerçekten yetenekli bir yazardı... Ama aslında yeteneğinin Kalbi başka bir konuydu. .«Hangtovra» adlı ilk kovboy romanım yazdığı zaman tanıdığı bütün yazaiar onunla ilişkilerini kesmişlerdi. Jim dışında. Zaten «Pusula»yı basan da, Jim' di.

Anderson, Haven'e geldikten kısa bir süre sonra Sherry. Fen-der-son'a gevezelikle dolu uzun bir mektup yazmıştı. Ve karşılığında bir posta kartı almıştı. «Lütfen bana bir daha yazma. Ben seni tanımıyorum.» Bu satırların altında da bir tek S harfi vardı. Anderson verandada oturmuş bu kart yüzünden ağlarken Jim gelmişti.

«ö gülünç kadının yazdıkları yüzünden neden ağlıyorsun?» diye sormuştu. «Bir yandan 'Halklara, güç,' diye bağırırken, öte candan bol bol Chanel 5 parfümü süren bir kadının fikrine inanmayı gerçekten istiyor musun?»

Anderson burnunu çekmişti. «Ama o aynı zamanda çok iyi bir şair.»

Jim sabırsızca elini sallamıştı. «Bu onu olgunla-ştırmaz. Yu da ona ezberlettikleri o basmakalıp sözlerini unutmasını sağlamaz. istediğini yapmayı sürdürmek niyetindeysen kesin kararını ver ve zırlamaktan vazgeç. Bu kahrolasica hıçkırıkların midemi bulandırıyor. Bu iğrenç gözyaşların yüzünden neredeyse kusacağım. Sen zayıf bir insan değilsin. Ben zayıf insanları hemen anlarım. Neden başka bir kaliba girmek istiyorsun? şu ablan yüzünden mi? Neden bu mu? O burada yok. Sen Anne değilsin. istemiyorsan onu evine de almazsın. Artık bana Anne' den söz ederek sızıldanma. Büyü biraz. Durmadan yakınmaktan vazgeç.»

Anderson şimdi Jim'e hayretle baktığım anımsıyordu.

Jim, «Yaptığın işi ustalıklı başarmakla, bildiklerin konu sunda zekice davranmak arasında büyük fark vardır,» demişti. «Sherry'e olgunlaşması için biraz zaman tanı. Kendine de öyle. Kendi kendini yargılamaktan vazgeç. iç sıkıcı bir şey bu.

Sızlanmam dinlemek istemiyorum. Bu bir işe yaramayan ahmakla ra göre bir şey. Ahmaklıktan kurtul artık.»

Anderson o zaman Jim'den hem nefret etmiş, hem ona sevgi duymuştu. Hem onu tümüyle istemiş, hem de sevicecek bir tek yanı bile olmadığını düşünmüştü. içinden, zayıf insanları hemen anladığını mı söylemişti, dedi. Ah, bilmesi gerekir. Zayıf olan o. Bunu o gün bile anlamıştım.

Jim, «şimdi,» diye bağırıyordu. «Eski bir yayıncıyla yatmak mı istiyorsun, yoksa o budalaca posta kartını gözyaşlarıyla ıslatmak mı?» •

Ve Anderson onunla yatmıştı. Aslında bunu isteyip isteme-, diğini bilmiyordu. şimdi de öyle. Ama onunla yatmıştı.

O sırada ilişkileri sona ermek üzereydi.

Jim bu olaydan kısa bir süre sonra evlenmişti. Ama zaten maceraları sona eriyordu. Jim zayıftı. Zayıf ve hilekâr.

Anderson, «Bu zaten önemli değil,» diyerek p eski öğüdünü yineledi. «O madeni unut...»

Bunu söylemek kolay ama yerine getirmek zordu. O gece pek geç uyuyabilirdi. Üniversitede yazdığı şiir kitabını eline aldığı zaman eski hayaletler lamıldanmıştı. Ya da buna saçaklarda uluyan ve ağaçların arasında ılık çalan şiddetli, ılık rüzgâr neden olmuştu.

Tam dalacağı sırada Peter onu uyandırdı. Köpek uykusunda uluyup duruyordu.

Korkuya kapılarak telaşla kalktı. Peter her zaman uykusunda gürültü ederdi ama o zamana kadar hiç ulumamıştı. Bu tıpkı, kabus gördüğü için çığlıklar atan bir çocuğun sesiyle uyan-niaya benziyordu.

Oturma odasına giderek Peter'in yanında diz çöktü. Çırçıp-laktı, sadece ayaklarında çorapları vardı. «Pete,» diye mırıldandı. -Hey, Pete, sus bakayım!»

Köpeği okşadı. Hayvan titriyordu. Anderson ona dokununca irkilerek uzaklaştı. Aşınmış dişlerini gösterdi. Sonra gözlerini açtı. Hem sağlam olanını, hem kataraktlısını. Ve kendisine gelir gibi oldu. Hafifçe inleyerek kuyruğunu yere vurdu.

Anderson, «iyi misin?» diye sordu. <

Peter onun elini yaladı. T'''

«Öyleyse tekrar yat. inlemekten vazgeç. Kafa şişirme.»

Peter uzanarak gözlerini kapattı. Anderson hâlâ düzüstü duruyor ve ona bakıyordu. Endişeliydi. Rüyasında o nesneyi görüyor, diye düşündü.

Kafasının mantıklı yanı bu düşünceyi reddetti. Ama aslında bu doğrudu. O da biliyordu bunu.

Sonunda yine gidip yattı ve ancak ikiye doğru dalabilirdi. Ve garip bir rüya gördü. Karanlıkta el yordamıyla yürüyordu rüyasında. Etrafı aramıyor, bir şeyden uzaklaşmaya çalışıyordu. Ormandaydı. Dallar suratına çarpıyor, kollarına batıyordu. Bazen köklere ve devrilmiş ağaçlara takılarak sendeliyordu. Sonra ileride korkunç bir yeşil ışık belirliyordu. Kaleme benzeyen bir tek ışın.

Bobbi Anderson dişlerinin teker teker döküldüğünü farkedi-yordu.

Dişleri hiç canı yanmadan çıkıyordu. Hepsi de. Alttakile-rin bir kısmı dışarıya, bir kısmı da ağzının içine devriliyordu. Dilinin üzerinde ya da altında katı tanecikler gibi duruyorlar^ di. Üst dişleri ise bluzunun yakasının içine düşüyordu. Bunlardan biri sutyenine takılıyor ve derisine batıyordu.

Işık. Yeşil ışık. Işık...

...bir garipti!

Bu acayiplik ışığın gri ve sedefimsi olmasında değildi. Bir gece önceki rüzgârın havayı değiştireceği belli bir şeydi. Ama Anderson daha komodinin üzerindeki saate bakmadan başka bir tuhafılık olduğunu sezdi. Saati iki-eliyle tutarak yüzüne yaklaştırdı. Oysa gözleri sağlamdı. Saat öğleden sonra üçü gösteriyordu. Evet, geç vakit uyuyabilmişti. Ama ne kadar geç yatarsa yatsın sabahlan her zaman dokuzda, en geç onda kalkardı. Ama şimdi... tam on iki saat uyumuştı... Ve çok da acıkmıştı.

Yine ayaklarında sadece çorapları, oturma odasına gitti. Peter yan dönmüş, gevşekçe yatıyordu. Ayaklarını açmış, başını arkaya atmıştı. Ağzındaki aşınmış dişler gözüküyordu.

Anderson kesinlikle, ölmüş, diye düşündü. Peter ölmüş. Gece.

Köpeğine yaklaştı. Hayvanın vücudunun buz gibi, tüylerinin de cansız olacağını sanıyordu. Sonra Peter hafifçe hoiadı. Anderson büyük bir rahatlık duydu. Köpeğin adını yüksek sesle

söyledi. Hayvan sanki fazla uyuduğunu farketmiş gibi âdeta suçlu suçlu irkildi. Anderson, herhalde öyle, dedi içinden. Köpekler zamandan iyi anlıyorlar.

Peter ayağa kalkarak önce bir ard ayağını gerdi, sonra da diğerini. Etrafına bakındı. şaşkınlığı âdeta gülünçtü. Sonra kapıya gitti. Anderson kapıyı açtı. Peter bir an orada durdu. Yağmurdan hoşlanmamıştı. Sonra işini görmek için dışarı çıktı.

Anderson oturma odasında ayakta duruyordu. Peter'in ölmüş olduğuna inanmasına hâlâ şaşıyordu. Son zamanlarda neyini var benim? Hep kasvetli şeyler düşünüyorum... Sonra yiyecek bir şeyler hazırlamak için mutfağa doğru gitti.

Ama önce banyoya girdi. Diş macunu sıçramış aynanın Ö-nünde durarak yüzüne baktı. Kırkına yaklaşan bir kadındı. Saçları kırışmaya başlamıştı ama diğer bakımlardan fena sayılmazdı. Fazla içki ve sigara içmiyordu. Yazı yazmadığı zamanlar açık havada dolaşıyordu. ırlandalılara özgü gür siyah saçları biraz fazla uzundu. Gözleri grimsi maviydi. Birdenbire ağzını açtı ve bir an sadece pembe dişetlerini göreceğini sandı.

Ama dişleri yerli yerindeydi. Hepsi de. Dişlerine dokunarak parmaklarının bunların gerçek olduğunu kafasına kanıtlamalarını sağladı.

Ama bir şey uygunsuzdu. Ah, olamaz! Daha bir hafta vardı! Aslında bu da endişelenecek bir şey değildi. Âdet bazen erken oluyor, bazen de gecikebiliyordu. Duş yaptıktan sonra pamuklu bir külot giydi. O sırada gördüğü kâbusun etkisinden tümüyle kurtulmuştu. Kendine kahvaltı hazırlamak için mutfağa geçti.

Anderson Kazıyor

Ondan sonraki üç gün yağmur durmadan yağdı. Anderson evde huzursuzca dolaştı; Peter'le kamyonete binerek ihtiyacı olmamasına rağmen yiyecek almak için Augusta'ya gitti. Bira içti. Evde bazı şeyleri tamir ederken Beach Boys'un eski şarkılarını dinledi. işin kötüsü evde öyle tamir gerektirecek fazla bir şey yoktu. Üçüncü gün yazı makinesinin etrafında dolaşmaya başladı.

Belki yeni kitaba başlamam iyi olur, diye düşünüyordu. Konuyu tasarlamıştı ama yazmaya henüz «hazır» olmadığını biliyordu. Gelgelelim huzursuzluktan kürtulamıyordu bir türlü. işaretler ortadaydı. Kitaplara, müziğe, kendine karşı sabırsızlık duyuyordu. Zaman zaman dalıp gidiyordu... Sonra yazı makinesine bakıyor ve onu uyandırmak istiyordu.

Peter de huzursuz gibiydi. Dışarı çıkmak için kapıyı tırmalıyor ama beş dakika sonra geri dönüyordu. Evde dolaşıyor, yatıyor, arkasından tekrar kalkıyordu.

Anderson, barometre düştü, diye düşünüyordu. Hepsi bu. ikimizi de huzursuzlaştırıyor, aksileştiriyor.

Ve o kahrolasica kanama... Her zamankinin tersine bir türlü hafiflemiyordu.

Üçüncü yağmurlu gün öğleden sonra üniversitenin ingilizce Bölümüne telefon etti. Jim sekiz yıldan beri üniversitede ders vermiyordu. Ama orada hâlâ arkadaşları vardı. Onlarla bağlantısını da sürdürüyordu. Büroda çalışan,Muriel genellikle onun nerede olduğunu bilirdi.

Muriel'm her zaman olduğu gibi Jim'in programı konusunda bilgisi vardı. «24 Hazirandayız değil mi? Jim bu gece Fail River'de şiir okuyacak. iki gece de Boston'da. Onun arkasından da Providence ve New Plaven'de konferans verecek. Bu programa 'New England şiir Kervanı' adı verilmiş.»

«Demek Jim dönecek?.. Ne zaman?»

Muriel, «Onun ne zaman döneceğini bilmiyorum, Bobbi,» dedi. «Jim'i tanırsın. Son konferansı 30 Haziranda. Ancak bu kadarını kesinlikle söyleyebilirim.»

Anderson, Muriel'e teşekkür ederek telefonu kapattı. Telefona bakarken gözlerinin önünde kadının hayali belirdi, O da ırlandalıydı ama kızıl saçlıydı. Gözleri yeşil, yüzü yuvarlak, göğüsleri de iriydi. Jim'le ilişkisi oldu mu acaba? Herhalde olmuştur. Anderson hafif bir kıskançlık duydu. Ama fazla değil. iyi bir kadındı Muriel. Onunla konuşmak bile Anderson'u rahatlatmıştı. Muriel onun kim olduğunu biliyor, Anderson'u gerçek bir in san olarak düşünüyordu. Augusta'da bir dükkânda tezgâhın ö-bür tarafında duran bir müşteri gibi değil. Anderson yalnızlıktan hoşlanıyor ama bir rahibe gibi yaşamak da istemiyordu... Bazen böyle bir telefon konuşması bile farkında olmadığı o ihtiyacını karşılıyordu.

şimdi neden Jim'le konuşmak istediğini anladığını sanıyordu. Muriel'le yaptığı konuşma hiç olmazsa bunu sağlamıştı. Or-

m

mandaki o nesneyi unutmamıştı. Ö nesnenin gizli, bir tabut olduğu fikri de iyice kesinleşmişti. Anderson'un huzursuzluğunun nedeni yazmak istemesi değildi. Kazmak istiyordu o. Ama bu işi yalnız başına yapmak hoşuna gitmeyecekti. Doğuya bakan pencerenin önündeki salıncaklı sandalyesine yerleşerek, «Ama galiba bu işi yalnız başıma yapmak zorunda kalacağım, Pete,» dedi. Peter bir an ona baktı. Sanki, «Nasil istersen, bebeğim;» der gibi. Anderson birdenbire öne doğru eğildi. Gözlerini köpeğe dikmiş, hayvanı dikkatle süzüyordu. Peter de ona neşeyle bakarak kuyruğunu yere vurdu. Anderson'a bir an Peter'de bir başkalık varmış gibi gelmişti... Farketmesi gereken çok belirgin bir şey. Ama bunun ne olduğunu anlayamadı.'

Arkasına yaslanarak elindeki Vahşi Batıyla ilgili kitabı açtı. Okumaya başladı. Zaman zaman yakındaki not defterine bir şeyler karalıyordu. Dışarıda yağmur hâlâ yağıyordu,-

Ertesi gün hava açık, berrak ve kusursuzdu. Her şey insana posta kartlarındaki yaz manzaralarını hatırlatıyordu. Hafif bir rüzgâr olduğu için de böcekler insana yaklaşmıyorlardı. Anderson saat ona kadar evde bazı işlerle ilgilendi. Oraya gidip o nesneyi kazma isteğinin gitgide arttığının farkındaydı. Bu isteği, baskı altında tutmaya çalıştığının da.

Kahvaltıda pek çok şey yedi. Peter'in mamasına çarpılmış bir yumurta kattı. Peter'in iştahı her zamankinden açtı. Bunu yağmurun dinmiş olmasına bağladı. Bulaşıkları yıkadıktan sonra başına hasırdan yapılmış eski bir kovboy şapkasını geçirerek dışarı çıktı. Bir saat kadar bahçeyle ilgilendi. Yağmur hiçbir şeye zarar vermemişti. Tersine, bezelyeler olmaya başlamıştı, mısırlar boy atıyordu.

Anderson saat on birde bahçeyle ilgilenmeyi bıraktı. Evin arka tarafındaki küçük kulübeye giderek kürek ve bel aldı. Bir • n durdu. Sonra bir de domuztırnağı seçti. Kulübeden çıkarken vın döndü. Araç gereç kutusunu açarak, bir tornavida ve ingiliz |.'-|ahtori buldu.

iaşlı köpek her zaman olduğu gibi onunla birlikte gelmeye ah.tı Ama Anderson bu kez, «Olmaz, Peter,» diyerek geriye, evi işaret etti. Hayvan üzgün üzgün durdu, inledi. Ve usulca ona doğru bir adım attı.

«Olmaz, Peter.»

Köpek boyun eğerek geri döndü. Başı eğilmiş, kuyruğu keyifsizce sarkmıştı. Anderson. onun böyle gitmesine üzüldü. Ama Peter geçen sefer topraktaki o madene kötü bir tepki göstermişti. Bir an orada durarak Peter'in basamaklardan çıkmasını ve burnuyla arka kapıyı açarak içeri girmesini seyretti.

Onda bir değişiklik vardı, diye düşünüyordu. Bir değişiklik var. Nedir bu? Bunu bilemiyordu. Ama bir an gördüğü kâbusu hatırlar gibi oldu. O zehir yeşili ışını... Ve dışlarının hiç acı vermeden etlerinden dökülivermelerini...

Sonra onu unuttu ve o garip nesnenin gömüü olduğu yere doğru yürümeye başladı.

Yarı sersem halde çabalayan kadının aklını başına Peter getirdi. Öğleden sonra üçte. Ve Anderson iki şeyi farkettiler. Çok acıkmıştı ve bitkin haldeydi.

Peter uluyordu.

Köpeğin sesi tüylerinin diken diken olmasına yol açtı. Elindeki küreği atarak topraktaki şeyden geri geri uzaklaştı. Bu nesne ne bir levhaydı, ne de bir sandık. O Anderson'un anlayabileceği bir şey değildi. Bütün bildiği garip bir biçimde kafasının durmuş olduğuydu. Bu da hoşuna gitmiyordu. Bu kez sadece zamanın geçtiğini unutmakla kalmamış, kendini de kaybetmişti. Biri kafasına yerleşmiş ve onu sürmeye başlamıştı sanki. Bir arabayı sürer gibi.

Peter uludu. Burnunu havaya dikmiş, uzun uzun, acı acı uluyordu. Sesi insanın kanın donduruyordu.

Anderson, «Sus artık, Peu '»- diye bağırırdı. Ve neyse ki, köpek bu emre uydu. Yoksa And wn dayanamayacak, dönüp kaçacaktı. Onun yerine kendini toplam. için savaştı ve başardı da. Geriye doğru bir adım attı. Bir ş.. > sırtına hafifçe vurunca da haykırdı.

Peter o zaman tekrar ulucu. Kısaca. Sonra da sustu.

Anderson kendisine çarpan şeyi yakalamaya çalıştı. Bunun... onu ne sandığını bilemedi. Ama daha o nesneye dokunmadan her şeyi anladı. Bir an durup arkasındaki bluzu çıkardığını ve

----93----

dala astığını hayal meyal anımsamıştı. Arkasına çarpan bluzuydu.

Bluzunu alıp giydi. Düğmeleri önce yanlış ilikledi. Sonra açıp yeniden düğmeledi. Bir yandan da kazdığı yere bakıyordu. Dört buçuk saat süren kazıyla ilgili anılan da yine belirsiz ve kopuk kopuktu.

Ama şimdi yaptığı işe bakarken hayretle birlikte korku duydu... Ve gitgide artan bir heyecan..

O nesne neyse çok büyüktü. Büyük değil, dev gibi.

Bel, kürek ve domuztırnağı topraktaki dört buçuk metrelik hendekte aralıklarla duruyorlardı. Anderson kara toprakları ve kaya parçalarını da yine düzgün aralıklarla yığmıştı. Hendek ayağının yedi santim kalınlığındaki madene takıldığı noktada yüz yirmi santim derinliğindeydi. Ve buradan dev bir cismin ön ucu uzanıyordu. Gri maden,.. Bir cisim...

Koluyla alındaki terleri silerek, bir yazarın bunu daha iyi tarif etmesi gerekirdi, diye düşündü. Ama artık madenin çelik ol<J mamdan pek emin değildi. Daha ender görülen bir alaşım olduğunu sanıyordu. Belki berilyumdu, belki de magnezyum. Ama bu cismin ne olduğu konusunda hiçbir fikri yoktu.

Bluzunun eteklerini blucinin içine sokarken ani bir sancıyla sarsıldı. Kanama da artmıştı yine. Bir an korktu. Gerçekten korktu. Sonra da kendi kendine, aptallık etme, dedi. Birdenbire sersemleştin ve güçlü kuvvetli dört erkeğin gururlanacağı bir işi basardın. Tabii böyle olur. Ah, tam bir şair gibi düşünüyorsun, Bobbi... Sert bir tavırla güldü.

Sonra yamaca, tırmanacağı yerde çukurdaki şeye doğru git-i.i. 'Bu nesne onu çekiyordu. Peter uludu. Anderson'un tüyleri yine diken diken oldu. «Peter, lütfen susar mısın?» Aslında köpeğine pek bağırılmazdı. Yani öfkeyle, avaz avaz. Ama bu lanet olasıca sokak köpeği canını sıkıyordu.

Anderson buidduğu nesnenin yanında dururken Peter'i unuttu. Ve sadece şaşkm şaşkın o cisme baktı. Birkaç dakika sonra da uzanarak madeni tuttu. -Ve yine o tuhaf titreşimi hissetti. Bu kez, bunu, içinde büyük makinelerin çalıştığı bir tekneye dokunmaya benzetti. Maden çok düzgündü. Âdeta yağlıyım^ gibi. insana yağ eline bulaşacakmış gibi geliyordu

Yumruğunu sıkarak eklemelerim madene vurdu. Boğuk bir ses duyuldu. Kaim maun tahtaya vurulduğu zaman çıkan sese benziyordu. Yine bir an durdu, sonra arka cebinden tornavidayı çıkardı. Kararsızca durakladı sonra tornavidanın ucunu madene sürdü. Nedense kendini garip bir biçimde suçlu gibi hissediyordu. Bir valisi gibi. Ama tornavida madeni çizmedi bile.

Anderson'a gözleri iki şeyi açıkladı. Tabii gözleri yanılıyor olabilir, o da başka. Ama... madenin ucu, lopağa gömülü kısmından daha inceymiş gibi gözüküyordu. Yani bu kenardan sonra gitgide kalınlaşıyordu. Ve kenar hafifçe kavisliydi. Bu iki şey insanın aklına heyecan verici, gülünç, korkutucu, olamayacak bir şeyi getiriyordu... Ve bu fikrin delice bir mantığı da vardı.

Anderson avuculu düzgün madene sürdü, sonra da geriledi. Düşündüğüm doğruysa... Bobbi, hemen birini aramalsın. şimdi! Jim'i arayacağım. O döndüğü zaman.

Ah, tabii ya! Bir şairi ara! Harika bir fikir bu. Belki birkaç rock grubu da tutar, burada bir müzik festivali düzenlersin. Ciddi ol, Bobbi. Durumu eyalet polisine haber ver.

Hayır, olmaz. Önce Jim'le konuşmak istiyorum. O da bu nesneyi görmeli. Jim'le bu meseleyi konuşmalıyım. O arada da bu cismin etrafını biraz daha kazacağım.

B'u tehlikeli olabilir.

Evet. Sadece olabilir değil. Tehlikeli Ben bunu hissetmedim mi? Peter de sezmedi mi?.. Başka bir şey daha vardı. O sabah patikadan buraya doğru inerken ölü bir dağ sıçanı görmüştü. Leşin üzerine basmasına ramak kalmıştı. Hayvanın üzerine eğildiği zaman onun en aşağı iki gün önce ölmüş olduğunu anlamıştı. Ama leşin etrafında hiç sinek yoktu. O zamana kadar böyle bir şey gördüğünü hatırlamıyordu. Ayrıca dağ sıçanının neden öldüğü de belli değildi. Ama- bunun toprakta gömülü nesneyle ilgisi ol- iüğünü iddia edemezdi. Pek gülünç olurdu bu.

Haydi, Bobbi, eve git arlık Bir duş yap.

Madeni cisimden geri geri uzaklaştı. Yamaçtan patikaya çık-. Peter o zaman beceriksizce ona doğru sıçrayarak elini biraz a içe dokunacak bir tavırla yaladı. Ama titriyordu da.

Anderson, «Suç sende,» dedi. «Sana evde kalmanı söyledim.»

Tia yine de Peter geldiği için seviniyordu. Köpek gelmeseydi iki de karanlık basıncaya kadar çalışacaktı. Ve karanlıkta, o menin yanında birdenbire kendine gelmek de hiç hoşuna git- yecekti.

Onu parmaklarıyla ilk kazdığım zaman bir tabağa benzettim. Sonra çelik bir levhaya. Ama aslında düşündüğüm bu değildi sanırım.

Aklıma gelen... bir uçan daireydi!

Anderson eve dönünce duş yaparak giyindi. Büyük bir kutu konserve fasulye ve ciğer ezmesi yemeye karar verdi. Ama çok yorgunuu. Bu yüzden ancak bir iki lokma bir şey yiyebilirdi. Tabağı Peter'in önüne koyarak pencerenin önündeki salıncaklı sandalyesine gitti. Yana bıraktığı not defterini alıp temiz bir sayfa açtı ve "ormandaki cismin resmini çizmeye başladı. Son gördüğü halini.;. Aslında resim konusunda biraz yeteneği vardı. Ama bugün eskizi pek yavaş yapabildi. Çünkü bitkindi. Üstelik Peter de gelerek okşaması için burnuyla elini itti.

Anders'-;. <ö^öğji dalgın dalgın okşayarak, bozulan düz çizgiyi düzeltti, «Evet; sen iyi bir köpeksin. Harika bir yaratıksın. Neden gidip mektup geip gelmediğine bakmıyorsun?»

Peter odada ilerleyip burnuyla tel geçirilmiş kapıyı açtı. Anderson da yeniden resmin üzerine eğildi. Sadece bir kez başını kaldırarak köpeğin posta kutusunu açmasını ve mektupları pen-çesiyle çekmesini seyretti. Hayvan bir ara dengesini kaybetti. Kadın yüzünü hafifçe buruşturdu. Peter o yıla kadar hiçbir zaman dengesini kaybetmemişti. Gözlerini resme dikerek, iki dakikada bir Peter'in ölüm. çanını çalıp durma, dedi kendi kendine. Aslında bu akşam her zamankinden daha canlı. Biliyorsun, son zamanlarda zarfları alabilmek için birkaç kez susta durmak zorunda kalıyordu.

Resmi dikkatle inceleyerek dalgın dalgın yandaki tepesi yarık çam ağacının gövdesini gölgeledi. Eskiz o cisme yüzde yüz benzemiyordu. Ama yine de yakındı. Hiç olmazsa açısı uygundu.

Cismin etrafına bir kare çizdi. Sonra bunu bir küp haline soktu. Sanki o nesnenin her şeyle ilişkisini kesmek istiyordu. Resimde kavis iyice görülüyordu ama bu aslında doğru muydu?

Evet... Aslında madeni levha dediğim şey bir geminin gövdesi değii mi? Hiçbir perçin izi görülmeyen, cam kadar dümdüz gövdesi? Sen çıldırmaya başladın, Bobbi... Farkmdasın değil mi? Peter içeri girmek için tel geçirilmiş kapıyı tırmaladı. An-

derson kapiya gitti ama gözleri hâlâ resimdeydi. Peter içeri girerek zarfları holdeki bir iskemleye bıraktı. Sonra da mutfağa gitti. Anderson'un tabağında gözünden kaçmış olan bir şey bulunup bulunmadığına bakmaya gidiyordu herhalde. Anderson iki zarfı alarak blucinine sildi. Peter'inki güzel bir numaraydı ama zarflara salya bulaşması hiç hoşuna gitmiyordu. Zarflardan, birinde bir radyo katalogu vardı. Diğerinde ise elektrik faturası. Zarfları holdeki masaya atarak tekrar sandalyesine döndü. Temiz bir sayfa açıp. eskizin kopyasını çekti. Sonra da o hafif kavise bakarak kaşlarını çattı. Böyle bir kavisten yararlanılarak, çevre hesaplanabiliyor. Böyle bir formül olmalı. Bundan eminim... Ama o lanet olasıca şeyi unutmuştu. Yine holdeki masaya giderek çekmeyi açtı. içindeki eşyaları karıştırdı, sonunda aradığını buldu. Sarı bir kalem parçası takılı bir pergeldi. Tekrar iskemlesine yerleşti. Ve toprağa gömülü şeyin kavisli kenarım üçüncü kez çizdi. Oranı bozmamaya çalışıyordu, ama bu seferki şekil daha büyük oldu. Bu kez etraftaki ağaçları çizmedi. Pekâlâ. Bu bir tahmin olacak... Pergelin iğnesini ortaya saplayarak kalemi kavisin üzerine dayadı. Ve bir daire çizdi. Buna baktı. Ve elinin tersiyle ağzını sildi. Birdenbire dudak'arı fazla ıslak ve gevşekmiş gibi gelmişti. «Saçma...» diye fısıldadı. Ama saçma değildi aslında. Kazdığı cismin çevresi en aşağı üç yüz metreydi. Tabii kenarın kavisli ve merkez noktası konusunda fazla yanılmamış olması şartıyla. Not def teriyle pergeli yere atarak pencereden dışarı baktı. Kalbi hızlı hızlı çarpıyordu. Anderson güneş batarken arka verandada oturmuş, ormana doğru bakıyor ve kafasının içinde çınlayan sesleri dinliyordu. Uçan daire diye bir şey yoktur. Öyle mi? Kim demiş? Örneğin Hava Kuvvetleri. Yirmi yıl önce bu sorunu çözdüler. Bütün o görüntülere atmosfer koşullarının neden olduğunu açıkladılar. . Uçan daire diye bir şey yok, Bobbi. Öyleyse yerdeki o şey nedir? Anderson'un kafasındaki ona konferans veren ses kesildi. O da ormandaki nesnenin ne olduğunu bilmiyordu. Konferansçının yerini ablası Anne'nin sesi aldı'. «Sen çıldırmaya başladın. Frank Dayı gibi kaçırmaya...» Ama bu doğru muydu? Hayır, değildi. Yerinden kalkarak içeri girdi. Geçen defa ağaçların arasındaki o şeyle ilgilendikten sonra tam on iki saat uyumuştum. Bu kez de aynı şeyin olup olmayacağını düşünüyordum. Tanrı da biliyordu ya, şimdi de tam on iki saat uyuyacak kadar yorgundum. Artık o nesneyle ilgilenme, Eobbi. Tehlikeli bir şey bu. Tişörtünü çıkarırken, hayır, diye düşündü. Bunu daha sonra yapabilirim. Yatağa girip ellerini başının altına soktu. Gözlerini tavana dikti. Sen deli değilsin, Bobbi. Jim'de hafif bir kaçıklık görülmeye başladı. Ama senin aklın başında. Ama tabii Anne senin yalnızlıktan çıldırdığına inanacak, b da başka. Ne yaparsan yap, ne söylersen söyle, öyle düşünecek. Toprağa gömülü o nesne bir uzay gemisi. işte. Bunu açık açık söyledim. Artık saçmalamayı bir tarafa bırak. Anne'ye boş ver. Hava Kuvvetlerinin artık bu konuyla ilgili dosyayı kapatmış olduğunu da düşünme. Tanrıların arabalarına da, Bermuda Üçgenine de aldırma. İlyas Peygamberin ateşten bir çember içinde gökyüzüne yükselmiş olmasına da öyle. Bütün bunların üzerinde durma. Kalbin gerçeği biliyor. Oradaki bir uzay gemisi. Ve ormana inmiş. Ya da inmek zorunda kalmış. Uzun bir süre önce. Beiki de milyonlarca yıl önce. Tanrım! Anderson arkasıüstü yatıyordu ve yeterince sakindi. Ama kalbi çok hızlı çarpıyordu. Çok hızlı. Bu sefer de büyükbabasının sesini duydu. O nesneyle ilgilenme artık, Bobbi. Tehlikeli bu. O kısa titreşim, diye düşündü. Önsezim. Acayip bir çelik tabutun kenarını bulduğuma iyice inanmanı. Peter in tepkisi. O madeni nesneye yaklaştığını zaman kanamanın artması. Zamanla ilişkimin kesilmesi. Uzun sürç uyumam. Ve o dağ sıçanı. Hayvan çürümüştü, kokuyordu. Ama üzerinde hiç sinek yoktu... Bütün bunlar biraraya getirildikleri zaman ortaya mantıklı bir sonuç çıkmıyor. Toprakta bir uzay gemisi olduğu fikrini kabul edeceğim. Çünkü bu ne kadar delice gözükürse gözüksün yine de mantıklı bir şey. Ama geri kalanların mantıkla hiçbir ilişkileri yok. Bunlar masanın üzerinde yuvarlanan boncuklara benziyorlar. Onları bir ipliğe diz bakalım. Belki o zaman hepsini de kabul ederim. Hiç olmazsa bu konuyu düşünürüm biraz. Tamam mı? Anderson, yine büyükbabasının sesini duyuyordu. O ağır ağı* konuşan otoriter sesi. Evde Anne'yi çocukken susturabilen tek sesi. Sen o nesneyi bulduktan sonra planlar, Bobbi. işte boncukları dizeceğin iplik bu. Hayır, Bu yeterli değil. şimdi büyükbabasına karşılık vermek kolaydı. Adam mezara girili ön altı yıl olmuştu. Anderson uykuya dalarken, yine de büyükbabasının sesini duydu, O nesneyle ilgilenme artık, Bobbi. Tehlikeli... ve bunu sen de biliyorsun.

Peter Işığ ı Görüyor

Anderson, Peter'de bir değişiklik olduğunu düşünmüş ama bunun ne olduğunu anlayamamıştı. Ancak ertesi sabah uyandı-] ğı zaman hemen farkettti. Saat dokuzdu. Mutfak tezgâhının önünde durarak Peter'in i o.'ki kırmızı kabına köpek maması doldurmaya başladı. Peter her i za.nan olduğu gibi bu sesi duyarak ağır ağır geldi. Anderson bu | mamayı bu yıl almaya başlamıştı. Çünkü hayvan artık sert yi-j yemekleri çiğneyemiyordu. Bu yeni mama yumuşaktı. Üzerine I musluktan sıcak su koyarak eski bir kaşıkla iyice karıştırdı. «Al I bakalım,» diyerek lavabodan döndü. Peter her zamanki yerinde, i muşambanın üzerinde oturuyordu şimdi. Kadın döndüğü zaman 1 ayağı takılmasın diye biraz uzaktaydı ve kuyruğunu yere vuruyordu. «Bunun tadma varacağını umarım, Pete. Bence...» Sağ elinde Peter'in kırmızı tabağıyla eğilmiş olan Anderson öylece kalakaldı. Saçları bir gözünün üzerine düşmüştü. Saçlarını geriye itti, «Pete?» Köpek bir an ona merakla baktı. Sonra da sabah kahvaltısı- m almak için usulca, yaklaştı. Bir dakika sonra ağızını şapırdatarak heyecanla yiyordu. Anderson doğruldu. Köpeğine bakıyor ama artık onun suratını göremediği için bayağı seviniyordu. Kafasının içinde yine büyükbabasının sesi yankılanıyor, ona ormandaki nesneyle ilgilenmemesini söylüyordu. «Tehlikeli bu. Boncukların için başka ipliğe gerek var mı?» Anderson, bu ülkede bu «tehlikeli» şeyin kokusunu alırsa heyecanla ormana koşacak bir milyon insan var, diye düşündü. Dünyanın geri kalanında kaç kişi olduğunu da Tanrı bilir. Ve bütün yaptığı bu mu? Kanseri nasıl etkiliyor dersin? Bacaklarının gücü birdenbire kesiliverdi. Geri geri gitti. Ve bir iskemleye çökerek Peter'in yemeğini yemesini seyretti. Hayvanın sol gözünü kaplayan süt gibi katarakt yan yarıya geçmişti! Veteriner o gün öğleden sonra, «Hiçbir fikrim yok,» dedi. Anderson muayene odasındaki tek sandalyede oturuyordu. Peter ise uysalca muayene masasında yatıyordu. Peter'i o yaz veterinerine getirmek zorunda kalabileceğini düşünerek ne kadar üzöldüğünü hatırlıyordu. Ama galiba artık köpeğin «uyutulmasına» gerek kalmayacaktı. Anderson, «Benimki sadece bir hayal değil sanırım,» dedi. «Öyle değil mi?» Aslında Dr. Etheridge'in, Anne'nin kafasında çmlayan iddiasını onaylamasını ya da reddetmesini istiyordu. Ablası, «Sen kaçırдын,» diye tekrarlıyordu yine. «Orada o pis kokulu köpeğinle yalnız başına yaşadığın için bunu hak ettin.» Dr. Etheridge, «Hayır, hayal değil,» diye cevap verdi. «Ama neden şaşırđınızı anlıyorum. Çünkü ben de biraz şaşırımdım. Gözündeki katarakt hızla geçiyor. Artık masadan inebilirsin, Peter.» Köpek önce Etheridge'in taburesine atladı. Oradan da yere. Sonra Anderson'a doğru gitti. Kadın elini köpeğin başına koyarak dikkatle Etheridge'e baktı. Bunu gördünüz mü, diye düşünüyor ama bu sözleri yüksek sesle söylemek istemiyordu. Veteriner bir an Anderson'a baktı. Sonra da gözlerini ondan kaçırdı. «Evet, olanları gördüm. Ama bunu itiraf edecek değilim,» der gibiydi. Peter masadan yavru bir köpek gibi sıçrayarak inmemişti belki. Ama bir hafta önce yaptığı gibi yalpalamamış, dengesini de kaybetmemişti. şimdi iki, üç yıl önce yaptığı gibi hareket ediyordu. Anderson bunun bir nedeninin soi gözünün de tekrar görmeye başlaması olduğunu düşünüyordu, Etheridge, basit birkaç görüş testiyle bunu doğrulamıştı. Ama tek neden o katarakttı göz değildi. Peter'in vücudunun koordinasyonu da düzelmişti. Mesele bu kadar basitti. Çılgınca ama basit. Herhalde Peter'in gözündeki perdenin incilmesi hayvanın bembeyaz oları burnunda siyah benekler belirmesine de neden olmamıştı. Anderson köpeğin burnunun eski siyahlı beyazlı rengini aldığını Aüğusta'ya gelirken arabada farketmişti. Taşıt bu yüzden neredeyse yoldan çıkacaktı. Arkalarındaki koğuşta bir Alman çoban köpeği şiddetle havlamaya başladı. Hayvan sanki köpek dilinde galiz küfürler savuruyordu. Diğer köpekler onu izlediler. Peter kulaklarını kaldırdı, sonra da titremeye başladı. Anderson, bu titreme de yeni çıktı, dedi kendi kendine. Etheridge kaşlarını hafifçe çatmış, köpekleri dinliyordu. şimdi hemen hepsi de havlıyordu. Anderson, «Bizi hemen kabul ettiğiniz için sağolun,» dedi. Sözlerinin duyulması için sesini yükseltmek zorunda kalmıştı. şimdi bekleme odasındaki bir köpek de havlamaya başlamıştı. Sesinden küçük bir hayvan olduğu anlaşılıyordu. Ya kanişti ya da fino. «Çok...» Anderson bir an durakladı. Elinin altındaki titreşimi farketmiş ve aklına ormandaki şey gelmişti. Ama aslında bu titreşime neyin sebep olduğunu biliyordu. Bu titreşime Peter neden oluyordu. Hayvan alçak sesle hırlamaya başlamıştı. Oysa çok ender yapardı bunu. «... naziksiniz. Ama arlık gitmemiz doğru olur sanırım. Galiba bir ayaklanma var.» Bu son sözleri şaka yollu söylemişti. Ama iş arâik^rka olmaktan çıkmıştı. Etheridge'in bekleme ve muayene oofpaida, ameliyathane ve koğuşunda kıyamet kopu-yordu. Koğuştaki köpeklerin hepsi de havlıyorlardı. Bekleme o dasmda ise finoya iki hayvan daha katılmıştı... Ve bir kedi bağırıyor, bir kadınıninkini andıran sesler çıkarıyordu. Bayan Alden kapıdan başını uzattı. Endişeliydi. «Dr. Ethe ridge...- «Tamam.» Veterinerin sesi öfkeliydi. «izninizle, Miss Anderson.» -''' 'Z Adam telaşla odadan çıkarak önce koğuşa gitti. Kapıyı «ytı-> ğı zaman köpeklerin güröltüsü iki katma çıktı. Anderson, hayvanlar çüdürdılar sanki, diye düşündü,'Ama başka bir şey düşünecek zaman bulamadı. Peter elinin altından fırlıyordu neredeyse.

Gırtlığından yükselen homurtu iyice belirgin bir hal almıştı. Anderson telaşla köpeği tasmaından yakaladı. Yoksa hayvan Dr. Etheridge'in peşinden atılarak koğuşa dalacaktı. Birdenbire, o titreme ve homurtu, dedi kendi kendine. Nedeni korku değil, öfkeydi. Peter'den beklenmeyecek, açıklanamayacak bir şey. Ama gerçek...

Anderson, Peter'i tasmaından tutarak geri çekerken hayvanın homurtusu boğuk bir ses hâlini aldı. Köpek başını çevirdi. Kadın hayvanın kırmızı çerçevesi sağ gözünde müthiş bir hiddet ' olduğunu gördü. Buna istediğini yapamamak neden olmuştu. Anderson arazisinde çevresi üç yüz metrelik bir uzay gemisinin gömülü olduğuna inanabilirdi. Buna çok yaklaşan bir dağ sıca-« nın geminin titreşimleri yüzünden öldüğüne de. Ölümü iğrenç olduğu için sineklerin hayvana yaklaşmak istemediklerine de. Köpeğinin gözündeki kataraktın iyileşmeye yüz tuttuğuna da. Hatta köpeğinin gençleşmeye başladığına da.

Bütün bunlara, evet.

Ama sevgili yaşlı köpeği Peter'in gözlerinde ona, Bobbi Anderson'a karşı çılgınca bir nefret duyduğunu (belirten bir ifade olduğuna inanamazdı... Hayır!

Neyse ki, bu an pek kısa sürdü. Koğuşun kapısı kapandı ve gürültü boğuklaştı. Peterin gerginliğinin birazı geçer gibi oldu. Hâlâ titriyordu ama hiç olmazsa yere oturdu.

Anderson, «Haydi, Pete,» dedi. «Buradan gidelim.» Çok sarsılmıştı. Sonradan Jim Gardener'e itiraf ettiğinden çok daha fazla. Belki de bunu saklamasının nedeni Peter'in sağlam gözünde gördüğü o nefret dolu ifadeden söz etmek istemeyişiydi.

Kendisine yabancı gelen kayışı zorlukla alabilirdi. Muayene odasına girer girmez kayışı Peter'in tasmaından çıkarmıştı. Az kalsın kayışı elinden düşürüyordu. Sonra hayvanın boynuna takmayı başardı.

Peter'i bekleme odasının kapısına götürerek kanadı ayağıyla itti. Gürültü daha da artmıştı. Havlayan gerçekten fino türü bir köpekti. Parlak sarı bir pantolonla aynı renkte bir bluz giymiş olan şişman bir kadının köpeğiydi. Kadın finoyu tutmaya çalışıyor ve, «Uslu otur, Eric,» diyordu. «Bunu anneciğın için yap.» «Anneciğın» şişman ve sarkık kollarının arasından finonun sadece nedense bir i'areninkini andıran parlak gözleri gözüküyordu.

Veterinerin sekreteri Bayan Alden, «Miss Anderson...» diye başladı. Hem şaşırmış, hem de biraz korkmuş gibi bir hali vardı. Birdenbire bir tımarhaneye dönen bu yerde her zamanki gibi çalışmaya çabalıyordu. Anderson kadının neler hissettiğini anlamaktaydı.

Fino Peter'i görünce sanki ansızın çıldırdı. Ve hedef seçmekte de zorluk çekmedi. Dişlerini «Anneciğının» kollarından birine geçirdi.

Anneciği, «Pis hayvan!» diye haykırarak finoyu yere attı. Kolundan kanlar akıyordu.

Aynı anda Peter havlayıp dişlerini göstererek öne doğru atıldı. Kısa kayışı çekiştirdiği içm Anderson sendeleyerek öne doğru bir iki adım attı. Sağ kolu öne doğru uzandı. Yazarlara özgü kafasıyla ondan sonra olacakları anladı. Av köpeği Peter' le fino Eric odanın ortasında kapışacaklardı. Davud'la dev Ca-lufc gibi. Ama Eric'in değil sapanı, kafası da yoktu. Peter bir atılıştta finonun kafasını koparacaktı.

Bu faciayı »Anneciğın» solunda oturan on bir yaşlarında kadar bir kız çocuğu önledi. Çocuğun kucağında hayvanları taşımak için kullanılan o saplı, saydam kutulardan vardı, içindeki karayılanın pulları pırlırdı. Blucinli küçük kız çocuklara özgü o korkunç refleksle ayağını uzattı ve Eric'in yerd^ sürünen kayışının ucuna bastı. Fino yuvarlandı. Kız Eric'i çeke. çeke yaklaştırdı. Bekleme salonundaki en sakin insan oydu.

Annecik odada Bayan Alden'e doğru giderken, «Ya bu küçük mendebur bana kuduz aşıladıysa!» diye bağıırıyordu. Koluna bastırıldığı' parmaklarının arasından kanlar akıyordu. Kadın yanlarından geçerken Peter ona doğru döndü. Ama Anderson hayvanı geri çekerek kapıya doğru gitti. Vizite ücretini, ödemesi gerekiyordu ama şu ara buna aldıracak halde değildi. Oradan çıkmak, olanca hızıyla eve giderek bir içki içmek istiyordu. Double viski. Hatta daha fazlasını.

Sol taraftan ışığa benzer öfkeli bir ses geldi. Anderson o tarafa doğru döndü. Kapkara bir kedi vardı orada. Hayvanın sadece, kuyruğunun ucu beyazdı. Kedi taşıma kafesinde mümkün,, olduğu kadar geriye gitmiş, sırtını kabartmıştı. Tüpleri dimdikti. Peter'e diktiği yemyeşil gözleri parlıyordu. Pembe ağzını açmış,, sivri dişleri ortaya çıkmıştı.

Kedinin sahibi olan kadın bir tabancanın tetik şıkırtısı kadar soğuk bir sesle, «Köpeğini buradan çıkar, hanını,» dedi. «Bizini. Kümür ondan hoşlanmadı.»

Anderson usulca, «Sakin ol...» diye mırıldandı. Ama bu korkakça mırıltısını herhalde Kümür'ün sahibi duymadı, onun ne. dediğini de anlamadı. Anderson şimdi l'eter'in kayışını çekiyor,, hayvanı âdeta sürüklüyordu. Oysa sokakta böyle bir şey gördüğü /aman fena halde öfkelenirdi. Peter öksürür gibi sesler çıkarıyor, ağzının yanından sarkmış olan dilinden salyalar damlıyordu. Köpek sağ ön ayağı alçılı bir boksere bakıyordu. Mavi iş tulumu giymiş olan iri yarı bir adanı bokserin boynuna bağlanmış-olan ipi iki eliyle birden tutuyor, hayvanı zor zapt ediyordu. Bokser, Peter'i çabucak, kolaylıkla parçalayabilirdi. Peter'in de finoya yapabileceği gibi. Bokser kırık bacağına rağmen olanca gücüyle ipi çekiştiriyordu. ip tel tel ayrılmaya başlamıştı. Anderson sadece adamın gücüne güveniyordu şimdi.

Dış kapının tokmağını ancak yüz yılda çevirebilmiş gibi geldi. Bir kâbustan farksızdı bu.

Bu olaya Peter neden oldu. Nasıl olduysa...

Tokmağı çevirdi ve bekleme odasına telaşla son bir kez göz: attı. Kıyamet kopuyordu orada. Annecik, Bayan Alden'den yardım istiyordu. Buna ihtiyacı olduğu da belliydi. Kanlar kollarından akıyor, sarı pantolonuyla yumuşak beyaz ayakkabılarına; damlıyordu. Kömür adlı kedi hâlâ tıslıyordu. Çılgın fino Eric gerilmiş kayışının ucunda aid ayaklarının üzerine kalkmış, Pe~ ter'e havlıyordu. Peter ise ona dişlerini göstererek homurdanıyordu.

.Anderson'un bakışları küçük kızın karayılanına kaydı. Hayvan saydam kutuda bir kobra gibi doğrulmuş, Peter'e bakıyordu. Dişsiz, ağzım açmış, pembe dilini uzatıp uzatıp içeri çekiyordu.

Karayılanlar böyle şeyler yapmazlar. şimdiye kadar bir karayılanın böyle davrandığını hiç görmedim-. Anderson gerdek bir dehşetle Peter'i sürükleyerek oradan kaçtı.

Kapı arkalarından kapanır kapanmaz Peter de sakinleşmeye foaşladı. Öksürmekten, kayışı germekten vazgeçti. şimdi Anderson'un yanında yürüyor ve ona, «Ben bu kayıştan hiç hoşlanmıyorum,» der gibi bakıyordu. «Hiçbir zaman da hoşlanmayacağım. Ama madem sen böyle istiyorsun, ben de itiraz edecek değilim.» Kamyonetin önündeki kanepeye yerleştikleri sırada ar-Jı«c eski halini almıştı.

Ama aynı şey Anderson için söylenemezdi.

Elleri öyle titriyordu ki, anahtarı zorlukla yerine sokabildi. Debriyaja hızla bastı, (aşit sarsıldı, Peter kanepeden yere yuvarlandı. Sahibine sitemle baktı, «Ehliyetini nereden aldırı. Bobbi?» diye sormuş gibi. «Pazardan mı?» Sonra tekrar kanepeye çıktı.

Anderson onun beş dakika önce hiç tanımadığı huysuz bir köpek gibi homurdanıp dişlerini göstererek, karşılaştığı her şeyi ısır- Tıııııya kalktığına inanmakta zorluk çekiordu artık. Ve gözlerin-!d'/*.! o ifade... Kalası bu düşünceyi yarıda kosiverdi.

Iv4otoru çalıştırdı. Üzerinde August Veteriner Kliniği- ya zıh binanın yanından geçerken ramı indirdi. şimdi içeriden hafif, bir ilci havlama geliyordu, o kaçlar. Olağanüstü bir şey yoktu.

Olay sona ermiş i.

Anderson, sona eren yalnız bu değil, diye düşündü. Kanaması da durmuştu galiba

Anderson kendi kendine söz verdiği içkiyi içmek için '!' 's !gidinceye kadar bekleyecek durumda değildi. Augusta k> n! <;- mrlarının hemen dışında «Büyük Kayıp hafta S'nv.ı- 'gibi ' ara bir adı olan bir gazino vardı. Kamyoneti pa; <!. !||ri:>c sckr Peter'e, -Burada bekle,- dedi. Kaa-;;>'aa; -aa'in- r,i\| ;-yatmış olan köpek ona. !|Sininle bir yei- ;:.' n-u n'-di- r. i'- • yim?- der gibi baktı. -O pis kayışla beni >!*!,-> tv-aau-sy V man için mi?-

Gazino bu Çarşamba /unu; karanlık, - /a ia a; h-ııııı,!'tu. Dans pisti hafifçe ılıdıyan bir ıı;ı,,,s | .. iaa i-

eksi ekşi bira i okuyordu. Li-ırmıı ona • | ., \ Ma-a

-güzel bayana- dedi. !||Cugün aaber-li it

Aııdt'ivui, -Vıska- dedi. «Dalma A a

-Sız her zaman erk»k frib; mi içi :

Anderson, «Genellikle bardaktan içerim,» diye cevap verdi. , Aslında bu nüktenin hiç anlamı yoktu ama bitkin haldeydi...

iliklerine kadar sarsılmıştı. Ama viskinin yarısını içtikten sonra biraz kendine gelir gibi oldu.

Barmen, «şey,» dedi. «Sizi kızdırmak istemedim. Öğleden sonraları burası çok tenha oluyor. içeriye bir yabancı girdiği zaman çenem düşüyor.»

Anderson mırıldandı. «Suç bende. Bunun hayatımın en güzel günü olduğunu söyleyemem.» içkisini bitirerek derin bir nefes aldı.

«Bir viski daha ister misiniz, hanımefendi?» Anderson, sanırım, «güzel bayan» daha iyiydi, diye düşündü. Sonra da, «istemem,» der gibi başını salladı. «Ama bir bardak süt iyi olur. Yoksa midem asit yapar.»

Barmen sütü getirdi. Anderson bunu yudumlarcken veterinerde olanları düşündü. Ama sorunun cevabı kısa ve basitti. Hiçbir şey bilmiyordu.

Ama Peter'i muayenehaneye ilk soktuğum zaman olanları anlatabilirim. Hiçbir şey olmadı.

Zihni bu noktayı yakaladı. Peter'i içeri soktuğu sırada bekleme odası yine aynı derecede kalabalıktı. Öyle kıyamet falan kopmamıştı. Bokser, Peter'e bakmıştı, Peter de ona. Ama işte o kadar.

Öyleyse?

Haydi, haydi, sütünü iç evine git. Bu olayı da unut. Pekâlâ. Ya ormandaki nesne? Onu da unutayım mı? Anderson bu sorunun cevabı yerine yine büyükbabasının sesini duydu. O nesne seni nasıl etkiliyor, Bobbi? Bunu düşündün mü?

Düşünmemişti.

Ama şimdi düşünüyordu. Bu yüzden bir an bir viski daha söylemek istedi. Ama sarhoş olacağını biliyordu. Bara bir beş dolar bıraktı. Barmen onu eliyle selamladı. Anderson dışarı çıkarken telefonu farkettil. Rehber kirlenip eskimişti, viski kokuyordu. Kutuya yirmi sent atarak Etheridge Kliniğini aradı. Telefona Bayan Alden cevap verdi. Sesi sakindi. Geride de bir köpek lavhyordu.

Sadece bir köpek.

Anderson, «Parayı ödmeden kaçtığımı düşünmenizi istemedim,» dedi. «Kayışı da yarın size postalarım »

Kadın, «Rica ederim, Miss Anderson,» diye cevap verdi. «Bunca yıllık müşterimizsiniz. Böyle bir şey aklımıza bile gelmez. Kayışa gelince. Burada dolap dolusu kayış var.»

«Bir ara kıyamet koptu sanki.»

«Ah, evet, evet. Bayan Perkins için bir cankurtaran çağırarak zorunda kaldık. Aslında bence durumu kötü değildi. Tabii kolundaki yaranın dikilmesi gerekcek. Ama o durumda çok kimse yürüyerek doktora gidebilir.» Sesini biraz alçalttı. «Neyse ki, onu ısırın kendi köpeğiydi. Bayan Perkins hemen, 'Sizi dava edeceğim,' diye bağırın tiplerdendir.»

«Acaba o kargaşaya ne yol açtı? Bu konuda bir fikriniz var mı?»

«Yok. Dr. Etheridge'in de öyle. Belki de yağmurdan sonra -sıcak basması neden oldu buna. Dr. Etheridge katıldığı bir konferansta böyle bir şeyden söz edildiğini söyledi. California'dan bir Veteriner o son depremden önce kliniğindeki hayvanların 'vahşileştiklerini' anlatmış.»

«Sahi mi?»

>

Bayan Alden hatırlattı. «Geçen yıl da Maine'de deprem oldu. Aynı şeyin tekrarlanmayacağını umarım. Wiscasset'teki nükleer reaktör buraya fazla yakın.»

Bobbi, işte bunu Jim'le konuşmalısın, diye düşündü. Kadına teşekkür ederek telefonu kapattı.

Taşıta gittiği zaman Peter uyuyordu. Anderson binerken gözlerini açtı, sonra tekrar kapattı. Burnunu pençelerine dayamıştı. O beyaz tüyleri renklenmeye başlıyordu. Bunun kuşku götürecektir tarafı yoktu. Hiç yoktu.

O nesne seni nasıl etkiliyor. Bobbi?

Sus artık, büyükbaba!

Anderson evine döndü. Biraz daha viski içerek güç kazanmaya çalıştıktan sonra banyoya gitti. Aynaya yaklaşarak önce suratını inceledi. Sonra da parmaklarını saçlarının arasına soktu. Kırları vardı hâlâ. Gördüğü kadarıyla eskisi gibiydi saçları.

O güne kadar saçlarındaki kırları gördüğü zaman sevineceğini hiç sanmamıştı. Ama şimdi seviniyordu. Hemen hemen...

Akşama doğru batıda kara bulutlar toplanmaya başladı. Karanlık basarken gök gürültüsü etrafta yankılanıyordu. Herhalde yine yağmur başlayacaktı. Anderson, Peter'in o gece bahçede fa/la kalamayacağını biliyordu. Hayvan küçüklüğünden beri gök gürültüsünden çok korkardı.

Anderson salıncaklı sandalyesinde oturmuş, yine Vahşi Batıyla ilgili sıkıcı kitabı okuyordu. Her gök gürültüsüyle Peter iskemleye biraz daha yaklaşıyordu. Sanki utançla gülümsüyor-du köpek. «Evet, onun bana bir zararı dokunmayacak. Bunu beri de biliyorum. Ama'sana biraz yaklaşabilir miyim? Sence bunun bir sakıncası yok ya, Bobbi?»

Fırtına patlamak için saat dokuza kadar bekledi. Anderson bunun pek şiddetli olacağından emindi. şimdi gök gürültüsü pencerelerdeki camları tıkırdatıyor, mavimsi beyaz şimşekler etrafı aydınlatıyordu. Rüzgâr şiddetlenmeye başlamıştı. Ağaçları hışırdatıyordu.

Peter salıncaklı sandalyenin yanında oturuyor ve yalvarırcasına ona bakıyordu.

Anderson içini çekti. «Pekâlâ. Gel bakalım, ahmak.»

Peter hemen Anderson'un kucağına sıçradı. ışıklar titremeye başladı. Elektriğin çok geçmeden kesileceği anlaşılıyordu. Hiç olmazsa gecenin üçüne kadar. Neyse ki, gaz lambası vardı. Elindeki kitabı bırakarak Peter'e sarıldı. Yaz fırtınalarına ve kışın tipiye pek itirazı yoktu. Bu güç dolu olayların, sesi de, görünümü de hoşuna gidiyordu. şimdi de fırtınanın kendisini etkilediğini hissediyordu. Havadaki elektrik yüzünden kollarındaki ve ensesindeki tüyler dikleşmeye başlamıştı.

Anderson vaktiyle Jim Gardener'ie yaptığı garip bir konuşmayı anımsadı. Jim'in kafasında çelik bir plaka vardı. On yedi yaşındayken kayak yaparken bir kaza geçirmiş ve ölümün eşiğinden dönmüştü. Gardener bir,seferinde ona, «Ampülü değiştirirken farkına varmadan elimi duya soktum,» demişti. «Fena çarpıldım. Ama tabii bu olağanüstü bir şey değil. Geldim ertesi hai'ta kafamda müzik, spikerlerin sesi ve haber bültenleri yankılanıp durdu. Bir ara çıldırdığımı sandım. Sonra kafamla dinlediğim radyo istasyonlarını saptadım. Beşinci gün sesler İla-İfienoye başladı. iki gün sonra ise tümüyle kesildi. Bütün bunlara kafatasımdaki o lanet olasıca plaka yol açtı.» Jim yumruğunu hafifçe şakağında!;! yara izine vurmuştu. «Bu kesin. Tabii çok kimse bu iddiama güler. Ama ben eminim.»

Bu olayı ona bir başkası anlatmış olsaydı kendisiyle dalga

geçildiğini sanırdı. Ama Jim şaka etmiyordu. insan onun gözlerine bakar bakmaz no kadar ciddi olduğunu anlardı.

Masmavi bir şimşek çaktı. Bunu müthiş bir gök gürültüsü izledi. Peter kadına sokularak inledi. Ve elektrikler birdenbire kesildi.

Anderson gaz lambasına uzandı, sonra da durakladı.

Dipteki duvarda yeşil bir nokta vardı, l'raık Dayının Gal konsolunun hemen sağında. Nokta beş santim kadar yukarıya kaydı.

Sonra da sola ve sağa. Bir an kayboldu, sonra yeniden belirdi. Anderson bir an gördüğü kâbusu hatırladı.

Sonra ağır ağır Peter'e doğru döndü. Boynundaki landonlar paslı kapı menteşeleri gibi gıcırdadı. Ne göreceğini biliyordu. ışık Peter'in gözünden l'ışkınyordu. So! gözünden. Hayvana) gözü acayıp, yeşil bir ışıkla parlıyordu.

Hayır... Gözü değil... -İşıldayan o katarakttı. Daha doğrusu andan geride kalan ince tabaka. Katarakt sabahkine kıyasla daha da azalmıştı. Peter'in yüzünün yanı çirkin bir yeşil ışıkla aydınlanmıştı. Hayvan bu yüzden çizgi romanlardaki canavarlara benzemişti.

Anderson önce Peter'den uzaklaşmak istedi. iskemleden J'ır-lıyarak kaçmak...

Ama ne de olsa o yine de Peter'di. Ve köpeğin zaten ödü patlıyordu. Anderson onu yalnız bırakırsa hayvan dehşete kapılacaktı. Gök gürültüsü etrafta yankılanırken hem kadın, hem de köpek irkildi. Sonra şiddetli bir yağmur başladı. Anderson tekrar dipteki duvara, orada kayan, titreyen yeşil lekeye baktı.

O nesne seni nasıl etkiliyor. Bobbi?

Peter'in gözündeki yeşil alev. Kataraktı geçiriyordu bu. Perdeyi eritiyordu. Yine o ışıktan noktaya baktı, illini yaladığı zaman irkilmemek için kendini zor tuttu.

Bobbi Anderson o gece pek uyuyamach.

Kazı Sürüyor

Anderson sonunda uyandı. zaman saat ona geliyordu. Ev-deki ışıkların çoğu yanıyordu. Elektrik şirketi sonunda: arızayı gidermişti anlaşılın. Ayaklarında çoraplarıya evde dolaşarak ışıkları söndürdü. .Sonra,da pencereden dışarı baktı. Peter verandadaydı. Anderson onu içeri alarak gözüne dikkatle baktı. Bir gece önce duyduğu dehşeti unutmamıştı. Ama sabaha özgü

parlak güneşte bunun yerini merak almıştı. Kim olsa korkardı, diye düşündü. Elektrik kesilmiş, fırtına coşmuş. Ve karanlıkta böyle bir şey görüyorsun...

Etheridge neden bunu farketmedi?

Ama bu sorunun cevabı kolaydı. Saatlerin fosforlu kadranları gece de parlardı, gündüz'de. Ama parlak ışıkta insan bunu göremezdi. Anderson, Peter'in gözündeki yeşil ışığı daha önceki geceler farketmemiş olduğu için biraz şaşırıyordu. Ama kataraktın küçüldüğünün bile ancak birkaç gün sonra farkına varmıştı. Ama yine de... Etheridge, Peter'e çok yakından baktı. Öyle değil mi? Oftalmoskopla Peter'in gözünü inceledi.

Kataraktın azalmaya başladığını kabul etti... Ama ışık konusuna hiç değinmedi... Yeşil ya da başka bir ışık konusuna.

Belki de yeşil ışığı farketmişti ama görmezlikten gelmeye karar verdi. Peter'in daha genç olduğunu farketmişti ve bilmezlikten geldiği gibi. Çünkü o yeşil ışığı görmek istemedi!

Aslında Etheridge çok iyi bir veteriner... Yeşil ışık saçan bir katarakt. Etheridge böyle bir şeyi görmezlikten gelemezdi. O halde Peter'in gözü dün sabah öyle yeşil yeşil ışıldamıyordu.

Zaten dün kliniğe girdiğimiz zaman öyle kıyamet kopmadı. Muayene sırasında da öyle. Her şey biz oradan ayrılmaya hazırlanırken oldu.

Peter'in gözünden yeşil ışık o sırada mı fıskırmaya başladı?

Anderson, Peter'in yemeğini hazırlayarak önüne koydu. Son zamanlarda hayvanın iştahı açılmıştı.

Peter'in dişlerini de kontrol etmeliyim, dedi kendi kendine. Belki yine eski mamadan yer. O daha ucundu. Ne de olsa Amerikan okuyucuları kapının önünde sıraya dizilmiyorlar, bebeğim. Ve...

Klinikte gürültü tam ne zaman başladı?

Anderson bu noktayı dikkatle düşündü. Pek emin değildi ama galiba kıyamet, Dr. Etheridge, Peter'in kataraktını inceledikten sonra oftalmoskopu bırakırken başlamıştı.

Kafasının içinde Sherlock Holmes, dinle, Watson, dedi. Köpeğin gözü ışılıyor. Hayır... Göz değil. Işıldayan katarakt. Ve

___An___

Anderson bunu iarkelmiyor. Oysa farketmesi gerekirdi. Etherid-ge de durumun farkında değil. Oysa kesinlikle farkında olması gerekirdi. Klinikteki hayvanların Peter'in kataraktı ışıldamaya başlayınca kadar sinirlenmediklerini söyleyebilir miyiz? iyileşme işlemi tekrar başlayınca kadar? Herhalde. Ya o ışığın kimsenin kuşkulamayacağı zamanlarda belirginleştiğini ileri sürebilir miyiz? Ah, bu hem temeli olmayan, hem de dehşet verici bir varsayım, Watson! Çünkü o zaman bu işe... akli olan bir yaratığın karıştığı anlaşılır...

Anderson düşüncelerin saptığı yönü beğenmeyerek, o eski güvenilir öneriyle bu fikir zincirini kesmeye çalıştı. Bu işle uğraşma artık

Bu kez yararı oldu. • Bir süre için.

Anderson ormana gidip o nesnenin etrafını biraz daha kazmak istiyordu.

Beyninin öniobu bu fikri hiç beğenmiyor, bu fikrin çok kötü bir şey olduğunu düşünüyordu.

Artık o nesneyle ilgilenme, Bobbi. Bu tehlikeli bir şey.

Doğru.

Ha, sahi... o nesne seni nasıl etkiliyor?

Görünüşte bir şey yoktu. Ama insan sigaranın akciğerlerine neler yaptığını da göremiyordu. Bu yüzden sigara içmeyi sürdürüyordu. Belki de şimdi akciğeri çürüyor, kalbinin kulakçık ve karıncıklarına kolesterol doluyordu. Yada kısırlaşmıştı artık.

Belki de şu anda ilikleri çılgn gibi

durmadan olağandışı akyuvarlar oluşturuyordu. Lösemi gibi ilginç bir şey sözkonusuyken kanamayla ilgilenmeye ne gerek vardı?

Öyle değil mi, Bobbi?

Ama orayı kazmayı yine de istiyordu.

Bu basit ve ilkel güdünün beyniyle hiçbir ilişkisi yoktu. Bu istek benliğinin derinliklerinden yükseliyordu. Fiziksel bir açıktan farksızdı bu. Tuz, kokain ya da eroin, sigara ya da kahve istemek gibi bir şeydi. Beyninin öniobu mantığı sağlıyordu. Bu gizli yerse âdeta anlaşılmayan bir emri. Orayı kaz, Bobbi! Bunun hiçbir sakıncası yok. Orayı kaz! Kaz! Kahretsin! Orayı neden biraz daha kazmayasın? O cismin ne olduğunu öğrenmek istiyorsun. Onun- için o nesne iyice ortaya çıkıncaya kadar kaz.

Kaz kaz kaz...

Kendini zorlayarak bu sesi susturabiliyordu. Ama on beş dakika kadar sonra aynı emri dinlemeye başlamış olduğunu fark ediyordu. Sanki bir kâhini dinliyormuşcasına.

Birine bulduğun şeyi açıklamalısın.

Kime? Polise mi? Olmaz. imkânsız. Ya da...

Ya da kime?

Anderson bahçedeydi. Yaban otlarını deli gibi yoluyordu.. Uyuşturucusu kesilmiş bir hastadan farksızdı.

Kafası cümleyi tamamladı. Ya da yetkisi olan birine.

Beyninde ablası Anne'nin. alaylı kahkahası yankılandı. Ama. bu onu korktuğu kadar etkilemedi. Anderson da o kuşaktan-1 çok kimse gibi, hor şeyi yetkililere bırakma fikrine pek güvenmiyordu. Yetkililere oün güvenini on üç yaşındayken kaybetmişti, iika'da. O gün annesi ve Anne'yle televizyonun karşısındaki kanepede oturuyordu. Bir hamburger yiyor ve Dallas polisinin Lee

İlaivey Os\vald'ı yeraltındaki bir garajdan geçirmesini seyrediyordu. Etraf polis doluydu. Ve daha onlar ne olduğunu anlayamadan biri Osvald'ı vurmuştu.

Ben her şeyi Jim Gardener'e anlatacağım. O döndüğü zaman. Jim ne yapılması gerektiğini bilir. Bu sorunun nasıl çözümleneceğini. Hiç olmazsa aklına bir şeyler gelir.

Anderson yine ablasının sesini duydu. Demek bir delinin fikrini alacaksın? Harika!

O ileli değil. Sadece biraz garip bir insan.

Ah, c.vi't. Son Suabrook gösterilerinde çantasında bir ,45'lik-)e yakalandı. Evet, bu gerçekten biraz garip.

Anne! Kes sesini!

Anderson yaban otlarını yolmayı sürdürdü. Bütün sabah o sıcak güneşte. Tişörtünün sırtı terden sırlıklam kesildi. Başına güneş geçmemesi için giydiği şapkayı korkuluğun kafasına getirmişti.

Ogle veinigiidejt sonra biraz, kestirmek için yattı ama uyuya madı. Kafasında düşünceler birbirini kovalıyor, o yabancı ses in kesilmiyordu. Orayı kaz, Bobbi. Hiçbir şey olmaz. Kazmana bak...

Sonunda yataktan kalktı. Domuztırnağı, bel ve küreği kapa-' alı orııana doğru gitti. Ama tarlanın sınırına eriştiği zaman durakladı.

Düşünceli düşünceli kaşlarını çattı. Sonra dönerek

.kazmasını da aldı. Peter verandadaydı. Bir an başını kaldırdı

ama peşine takılmaya kalkışmadı. Anderson buna hiç şaşmadı.

Yirmi dakika kadar sonra patikada durarak ağaçların arasından kazdığı hendeğe doğru bakı. Artık uzaydan gelen bir geminin-küçük bir parçası olduğuna inandığı kısım ortaya çıkmıştı. Geminin gri gövdesi oradaydı işte. Gerçekti bu.

Anderson yamaçtan inerken ayağının altında bir şey bir gazeteye basmış gibi hissediyordu. Ama bu bir gazete değil, ölü bir serçeydi.

Altı metre kadar ötede ölü bir karga yalıyordu. Anderson duraklayarak etrafına bakındı. Ve üç kuş ölüsü daha göldü. Bir karga

daha, bir kırmızı ispinoz, bir alakarga. Hiçbirinde yara bere yoktu. Sadece ölmüşlerdi. Hiçbirine de sineklen- üşüş memişti

Hendeğe ulaştığında kazma ve kürekleri bir kenara attı. Hendeğin dibi çamurluydu. Ama yine de hendeğe girdi. Yürüyüş ayakbağıları çamurda hissediyordu. Anderson eğildi. Düzgün gri maden çamurların arasında kayboluyordu. Bir yanda bir gölcük oluşmuştu.

Sen nesin?

Anderson elini madene dayadı. Titreşim avucundan bütün vücuduna yayıldı bir an. Sonra da kesildi.

'Dönüp küreği aldı. Düzgün tahta sapı güneşte hafifçe ism 'rüş; Ormana özgü seslerin duyulmadığını belli belirsiz farket-t' Ne kuşlar ötüyor, ne de insan kokusu almış olan hayvanlar çanları arasından uzaklaşmaya çalışıyorlardı, Anderson kokuları daha iyi alıyordu şimdi. Humuslu toprağın, çanı iğnelerinin, kabukların .ve özsuyun kokularını.

Benliğinin derinliklerinde, iyice derinliklerinde bir ses dehşetle haykırıyordu. Bu ses beyninden gelmiyor, belki kafasının tâ köklerinden yükseliyordu.

Bir şey oluyor, Bobbi. şimdi, burada bir şeyler oluyor. şU ANDA! Hemen kaç. Ölü dağ sıçanı. Ölü kışlar. Bobbi. lüMen lül fen LÜTFEN...

Küreğin sapını sıkıca kavradı. Ve yine o madene baktı Tıpkı resmini çizdiği gibiydi. Toprağın içindeki dev bir cismin gri ucu.

Kanaması yine başlamıştı ama aldırılmıyordu. Kafasının özgür irade konusundaki inancına rağmen içinde bir yerin eninde sonunda buraya geleceğinden emin olması da onu etkilemiyordu. içine ışıltılı bir sükûn doluyordu sanki. Ölü hayvanlar... Henüz kararını vermediğini düşünmesine rağmen buraya hazırlıklı gelmiş olması... Bütün bunlar küçük şeylerdi... Küçüğün de küçüğü. Önemsiz, şeyler. Anderson orayı biraz kazacaktı sadece. Düzgün madenden başka görülecek bir şey olup olmadığını anlayacaktı...

O anormal sessizlikte, «Her şey yolunda,» diyerek kazmaya, başladı.

Gardener Yuvarlanıyor

Bobbi Anderson pergelle dev bir cisim çizer ve yorgunluk, yüzünden sandığından daha da uyuşmuş, olan beyniyle imkânsız, şeyler düşünürken, Jim Gardener de başarabildiği tek işi yapıyordu. Bu kez Boston'da. 25 Haziran konferansı üniversitede yapıldı. Her şey yolunda gitti. Gardener yirmi altısında boştu. Dinlenecekti. işte o gün biraz sendeledi. Ama aslında bu «sendeledi» sözcüğü olanları anlatmaya pek de yeterli değildi. Ormanda yürürken ayağının bir köke takılması gibi önemsiz bir o-ıay sayılmazdı bu. Aslında Jim Gardener yuvarlandı. Hızla hem de. Bir merdivenden aşağıya yuvarlanır gibi. Merdivenden mi? Kahretsin! Jim Gardener neredeyse yeryüzünden uzaya yuvarlanıyordu.

Bu düşüş otel odasında başladı. Ve sekiz gün sonra New Hampshire'da, Arcadia Beach'deki mendirekte sona erdi.

Bobbi hendeği kazmak istiyordu. Gardener yirmi altı Haziran sabahı uyandığı zaman içki istedi.

«Yarı iyileşmiş bir alkolik» diye bir şey olmadığını biliyordu. insan ya içiyordu ya da içmiyordu, işte o kadar. O da şu ara içmiyordu. Bu iyi bir şeydi. Ama zaten Gardener zaman zaman uzun sürelerle içkiyi aklına bile getirmezdi. Bazen aylarca. Böyle sürelerde ağzına içki koymuyor değildi. Fakülte'deki bir toplantıya ya da yemeğe katıldığı zaman saat beşte bir iki kokteyl içerdi.

Ama hepsi o kadar. Ya da Bobbi Anderson'u arar

ve onu soğuk bir içki içmeye çağırırdı. Bu kadarı iyiydi.

Ama sonra bir sabah uyanır ve dünyadaki bütün içkileri içmek isterdi. Bu sabah olduğu gibi. Sanki fiziksel bir şeydi bu. Müthiş bir susuzluk.

Jim Gardener böyle zamanlarda sadece bu isteğe karşı koymaya çalışırdı. Genellikle bu arzu üç, dört gün sonra geçerdi.

Genellikle.

şimdi de bekleyeceğim, diye düşündü. Odada oturacak ve videoda film seyredeceğim... Karısından boşanmış sekiz yıl olmuştu. Üniversitede öğretmenliği bırakalı da öyle. Artık onun işi ya da mesleği «şairlik»ti. Yani şimdi takasın paradan daha önemli olduğu garip, küçük bir dünyada yaşıyordu.

şiiirlerini verip yiyecek aldığı çok olmuştu. Bir keresinde bir '!'• çiftçinin karısının doğumgünü için yazdığı şiire karşılık üç küçük torba patates almıştı. Çiftçi Gardener'e dik dik bakarak, «O lanet olasıca şey kafiyeli olsun,» demişti. «Gerçek şiirler kafiyelidir.» Bir başka sefer Batı Minot'daki küçük bir yayınevi Garde-ner'in şiirlerini basmaya razı olmuş ve avans olarak da ona yarım çeki odun vermişti.

O gece Bobbi'nin sobasının önünde otururlarken kadın, «Dörtte üç çeki odun istemeliydin,» demişti. Ayaklarını ateş paravanasına dayamış sigara içiyorlardı. Dışarıda rüzgâr uluyarak karları ağaçlara çarpıyordu. «Onlar güzel şiirler.»

Gardener, «Biliyorum,» demişti. «Ama üşüyordum. Yarım çeki odun bana bahara kadar yeter.» Kadına göz kırpmıştı. «Ayrıca o adam Connecticut'lu. Odunun çoğunun dişbudak olduğur nun farkında değildi sanırım.»

Anderson ayaklarını indirerek ona hayretle bakmıştı. «şaka mı ediyorsun?»

«Hayır.»

Kadın kıkır kıkır gülmeye başlamış, Gardener de onu uzun uzun öpmüştü. Daha sonra da gidip yatmışlardı.

Bobbi ertesi gün ona para vermek istemişti. Her zaman yaptığı gibi. Gardener de yine bu teklifi reddetmişti. Zengin değildi ama başının çaresine bakabiliyordu. Anderson'la sakın bir tavırla konuşmuş olmasına rağmen yine de biraz öfkelenmişti. «Yatakta geçirilen bir geceden sonra paranın kime verildiğini bilmiyor musun?»

Anderson başını dikleştirmişti. «Bana fahişe mi diyorsun?»

Gardener, «Bir muhabbet tellalına ihtiyacın var mı?» diyerek gülmüştü. «Duyduğuma göre o işte para varmış.»

«Jim, kahvaltı mı istiyorsun, beni öfkelenirmeyi mi?» .

«ikisine birden ne dersin?»

Anderson, «Hayır,» demiş ve Gardener de o zaman onu.ı gerçekten kızdığını anlamıştı. Ah, Tanrım, diye düşünmüştü Böyle, şeyleri gitgide dalia az larkeder olur.ı. Oysa eskiden ne kolaydı... Kadına sarılarak içinden, ben sadece ona takılıyordum, demişti. Bunu anlamıyor mu? Eskiden ona takıldığını hemen anlardı... Alı, ama Bobbi ona takıldığını düşünmedi. Çünkü aslında şaka etmiyordum. Bobbi'yi kırmaya çalışıyordum. Çünkü beni utandırınıştı. Ve budalaca olan Bobbi nin teklifi değil, benim utanmamdı. Sonuçta bu hayatı ben kendim seçtim. Öyle değil mi?

Ve Gardener, Bobbi'yi kırmak, onu kendisinden uzaklaştırmak istemiyordu. Yatak arkadaşlığı iyiydi. Ama önemli olan bu değildi aslında. Önemli olan Bobbi Anderson'un dostluğuuydu. Gardener'in arkadaşıydı. Ve son zamanlarda korkunç bir şey oluyordu. Arkadaşları hızla azalmaya başlıyordu. Bu gerçekten korkutucu bir şeydi.

Arkadaşların mı senden uzaklaşıyorlar? Yoksa sen onları yanından zorla mı uzaklaştırıyorsun? Hangisi Jim?

Anderson'a sarıldı. Ama ütü tahtasına sarılmaktan farksızdı bu. Gardener kadının kollarından sıyrılmaya çalışmasından korkuyordu. Çünkü o zaman onu zorla tutacaktı. Ama Anderson sonunda yumuşadı.

Gardener, «Kahvaltı istiyorum,» dedi. «Özür dilemeyi de.»

«Bu önemli değil.» Anderson arkasını döndüğü için yüzünü göremedi. Ama sesinden ağladığı ya da ağlamak üzere olduğu anlaşılıyordu. «Yankee'lere para teklif etmenin terbiyesizlik olduğunu hep unutuyorum.»

Gardener bunun lerbiyes-azlık olup olmadığını bilmiyordu. Ama Bobbie'den para. alamazdı. Hiçbir zaman akmayacaktı. Oysa New England şiir Kervan: başkaydı.

Çünkü bu grup para veriyordu. iki yüz dolar avans, iki yuz dolar program sona ordijji zaman.

Yalın,' u kadar mı? Turne şuasında butun masraflar! da yine grup ödüyordu. Otelin lokantasından bol yor, berberde saçlarım kestiriyor, bütün ayakkabılarını boyatıyordun. Odalarda video seyredebiliyordun. Hem de sinemalarda göremeyeceğin şahane filmleri.

Gardener boynunu ovarak dinlendirilmiş viskinin tadını düşünürken, «şimdi de öyle yapacağım,» dedi. «GERÇEKTEN öyle yapacağım. Burada oturacak ve filmleri tekrar tekrar seyredeceğim. 'Gökkuşağı Kadar Parlak' filmini bile. Öğle yemeği için peynirli jambonlu hamburgerlerden söyleyeceğim. Onlardan birini saat üçte soğuk soğuk yiyeceğim. Belki 'Gökkuşağı Kadar Parlak'tan vazgeçip, yatıp uyuyacağım. Gece sokağa çıkmayacağım. Erkenden yatacağım. Ve bu isteğe karşı koyacağım.»

Bobbi Ariderson topraktan uzanan yedi santim enindeki bir madene takıldı.

Jim Gardener de Hun Cummiııgs'e.

Cisimler ayırıydı ama sonuçlar aynı oldu.

<Bir nal yüzünden...>

Anderson'la Peter iki yüz seksen kilometre kadar uzaktaki veterinere yaptıkları normal sayılmayacak yolculuktan eve dönerlerken Ron da Gardener'in oteldeki odasına geldi. Otelin barına inerek bir ya da on içki içmelerini önerdi.

Sonra da neşeyle ekledi. «' ada uvertürü atlar, çabucak sarhoş oluruz.»

Eğer Ron bu teklifi dah doğru dürüst, yapsaydı, Gardener onu reddedecekti. Ama om yerine kendini barda buldu. Viski dolu bir bardağı dudakları.ıa doğru götürüyor ve kendi kendine o basmakalıp sözü tekrar lıyordu. «istersem içkiyi hemen keserim.»

Ron Cummings ciddi ve usta bir şairdi. Çok da zengindi ayrıca. Bu yüzden herkese sık sık, »Ben kendi kendimin de Medici' siyim,» diyordu. «Gözeneklerimden para fıskırıyor sanki.» Ailesi dokuz yüz yıldan beri dokuma işindeydi. Güney Ne w Hanııı-shire'm önemli bir bolumu Cummings'lere aittii. Bütün aile Ron" un deli olduğuna inanıyordu. Ama neyse ki, ailenin ikinci oğluydu ve

ağabeysi deli değildi. Yani dokuma işiyle ilgileniyordu. İşle bu yüzden Cummings ler. Ron'un istediğini yapmasına izin veriyorlardı. Yani şiiir ya/masma. okumasına ve durmadan içmesine. Veremli suratlı, sıska bir genç adamdı lloii. Gardener onun kraker ve fındıktan başka bir şey vedigmi hiç görmemişti. Ron Cummings aslında Jim Gardener'in içki sorunu olduğunu

17 ---
bilmiyordu. Sarhoşken karısını öldürmeye kalktığından da haberi yoktu.

Otelin barında birkaç kadeh içtikten sonra Ron, onlar gibi zeki iki adamın daha eğlenceli bir yer bulabileceklerini söyledi.

«Kalbimin buna dayanabileceğini sanıyorum. Yani... emin değilim ama...»

Gardener cümleyi tamamladı. «Tanrı korkakları sevmez.»

Ron gıdaklar gibi bir ses çıkararak güldü. Gardener'in omzuna vurarak hesabı istedi. Barmene, bol bahşış vererek arkadaşına, «Haydi, gidelim, dostum,» dedi.

Dışarıda akşam güneşi Gardener'in gözlerine cam mızraklar gibi battı. Birdenbire yaptığının hiç de doğru olmadığını düşündü. «Dinle, Ron. Belki de ben...»

•Cummings onun omzuna vurdu. Soluk yanakları kızarmış, sulu mavi gözleri parlamaya başlamıştı. «Oyun bozanlık etme, Jimi Boston ayaklarımızın altında uzanıyor. Çok değişik ve yeni. Pırıl pırıl...»

Gardener dayanamayarak gülmeye başladı.

Ron da yine gıdaklarca güldü. «İşte bu tanıdığımız ve sevdiğimiz Gardener.»

Jim Gardener, «Tanrı korkakları sevmez,» diye tekrarladı. «Bir taksi bul, Ronnie,» Sonra birdenbire gökyüzündeki hortumu farketti. Koskocaman, kapkara bir şeydi. Ve yaklaşıyordu. Biraz sonra yere inecek ve Gardener'i kaptığı gibi götürcekti. Ama masaldaki o Oz Ülkesine değil, diye düşündü.

Bir taksi kaldırıma yanaşarak durdu. iki şair arabaya bindiler. şoför nereye gitmek istediklerini sordu.

Gardener, «Oz Ülkesine,» diye mırıldandı.

Ron gıdakladı. «Yani hızlı içki içilen ve daha hızlı dans edilen bir yere demek istiyor. Öyle bir yer bulabilir misin?»

şoför, «Ah, galiba,» diyerek gaza bastı.

Gardener bir kolunu Ron'un omzuna atarak, «Çılgınlık başlasın!» diye bağırdı.

Ron, «İşte bunun şerefine içilir,»

Gardener ertesi sabah banyo küvetinde, buz gibi suyun içinde uyandı. Giyinikti. Bir gün önce Ron Cummings'le gezmeye çıkarken arkasında olan en yeni elbisesi cildine yapışmıştı. Par-

ınaklarına baktı. Bembeyaz ve kırış kırış olmuşlardı. Erik kurusu gibi. Epeydir suda yattığı anlaşılıyordu. Belki de küvete girdiği sırada su sıcaktı. Ama bunu hatırlamıyordu.

Gardener küvetin tıkaçını açtı. Sonra da klozetin üzerinde duran viski şişesini farketti. Yarı doluydu, üzeri yağlı gibiydi. şişeyi aıdı. Yağ kızarmış tavuk kokuyordu. Ama Gardener'i şişenin " içinden yükselen koku ilgilendiriyordu. Bunu yapmamalısın, diye düşündü ama o sırada şişenin ağzı dişlerine çarpmıştı bile. Biraz içti. Sonra da tekrar sızdı.

Kendine geldiği zaman odasında çırılçıplak duruyordu. Telefonu kulağına dayamıştı. Ona biraz önce bir numarayı çevirmiş gibi geliyordu. Kimi aramıştı? Bilmiyordu. Ancak Cummings cevap.verdiği zaman durumu anladı. Rön'un durumunun Garde-ner'inkinden de beter olduğu sesinden anlaşılıyordu.

Gardener, «Çok kötü şeyler mi oldu?» diye sordu. Her zaman böyle oluyordu. Sanki balon gibi havalarda, uçuyordu. «Başımızı iyice derde soktuk mu?»

«Derde mi?» Ron bir süre sesini çıkarmadı. Gardener bekledi. Elleri buz gibi olmuştu. Sonra Cummings, «Başımız derde filan girmedim,» diye mırıldandı. Gardener biraz rahatladı, «Ama başım çok ağrıyor, Jim. Kafanı berbat. Tanrım.»

«Emin misin? Hiçbir şey olmadı mı? Hiçbir şey?» Gardener karısı Nora'yı düşünüyordu.

Birdenbire kafasında bir ser, çınladı. «Karını vurdur, ahbap!» Resimli roman meraklısı polisin sesiydi bu. «Ne harika değil mi?» Cummings düşünceli düşünceli, «Eh...< dedi. Sonra da durakladı.

Gardener alıcıyı sıkıca kavradı. «Eh ne?» Birdenbire odadaki ışık fazla pariak geldi. Dün akşama doğru otelden çıktıkları zamanki güneş gibi.

Yine bir şey yaptın, diye düşündü. Kendini kaybettin ve bilişler karıştırdın yine. Budalaca bir şey yaptın. Delice... ya da korkunç. içki içmemen gerektiğini ne zaman öğreneceksin sen? Yoksa hiç öğrenemeyecek misin?

Sonra Ron'a sordu. «Ne oldu? Ne yaptım?»

Cummings, «Stone barında birtakım adamlarla tartıştın,» diyaşa-ek hafifçe güldü. «Ah, Tanrım, güldüğün zaman canın yanıyor o zaman içkiyi fazla kaçırdığını anlarsın James, dostum, Stone barım ve oradaki cici adamları hatırlıyor musun?»

«Hayır, hatırlamıyorum.»

«Barın 'üstüne 'Waylon Jonnings'i Başkanlığa Seçin' yazılı bir döviz asılmıştı. Bu hafızanı canlandırdı mı?» Gardener üzüntüyle, «Hayır,» dedi.

«iki adamla tartışmaya giriştin. Birbirinize' sövüp saydınız. iş kızıldı, alevlendi: Sonra bir yumruk indirildi.»

«Yumruğu ben mi indirdim?» Gardener'in sesi ifadesizleşmişti.

Kon neşeyle, «Evet, sen indirdin,- diye açıkladı. «Ve hemen sonra ikimiz do havada uçtuk sanki. Ve kendimizi kaldırımında bulduk. Açıkçası ben ucuz kurtulduğumuzu düşündüm.- Onları l'ea halde kızdırmıştın, Jim.»

«Konu Seabrook muydu, yoksa Chernobyl mi?» «Kahretsin! Onları hatırladığın anlaşılıyor!» «Hatırlasaydım hangisi olduğunu sorar mıydım?» «Aslında her ikisinden de söz edildi.» Cummings bir an durakladı. «iyi misin, Jim? Sıkıntılı gibisin.»

Gardener, öyle mi, diye düşündü. Aslında uçuyorum, Ron. Bir siklon beni yakaladı. Dönüyorum, alçalıp yükseliyorum. İşin so-
unun neye varacağını da Tanrı bilir. Sonra, «Ben iyiyim,» dedi. «Buna sevindim. Kime teşekkür etmen gerektiğini bildiğini
umarını.»

«Yani sana mı?»

«Tabii ya. Kaldırma öyle bir. Yuvarlandım ki. İlk kez parkta kayan bir çocuk gibi. Aynada popomu göremiyorum. Ama belki
böylesi daha iyi. O eski çok renkli posterlere benziyor herhalde. Ama sen tekrar içeri girerek Chernobyl civarında oturan
çocukların beş yıl içinde lösemiden

öleceklerinden söz etmek istedin. Seni arabaya zorlukla bindirebildim. 'Daha sonra gelir, kafalarını kırarsın,' diyerek. Seni, böyle
oyalayarak oteldeki odana çıkardım, banyodaki musluğu da açtım. Küveti doldurmak için. Bana iyi olduğunu söyledin. 'Banyo
yapacağım,' dedin. Sonra da Bobby adında bir adama telefon edeceğinden söz ettin.»

Gardener dalgın dalgın, «O erk*ek değil kadın,» diye mırıldandı. Diğer eliyle sağ şakağını ovuşturuyordu. «Güzel mi bari?»

«Evet, hoş. Ama göz kamaştırıcı değil.» Nedense kafasında

birdenbire olmayacak bir düşünce belirdi. Bobbi'nin başı dertte. Sonra bu fikir kayboldu.

Gardener ağır ağır bir koltuğa doğru giderek oturdu. Şimdi iki şakağını da ovuyordu. Nükleer reaktörler. Tabii. Başka ne olabilirdi?
Chernobyl değilse Seabrook. Seabrook değilse Three Mile Adası...

Gardener karısını öldürmeye kalkalı sekiz yıl olmuştu. Bob-bi'yle Seabrook'daki gösteri sırasında tutuklanah üç yıl. Üzerinden
ruhsatsız silah çıktığı için iki ay hapis yatmıştı. Diğerleri ise para cezasına çarptırılmışlardı.

Artık bu tür gösterilere katılmıyordu. Ama içtiği zaman hemen o reaktörler konusunu düşünmeye başlıyor, bunu tutturuyordu.

Sarhoş olduğu zaman kalbi bir yanardağa dönüşüyordu sanki.

O kahrolasica reaktörler!

Unut onları.

Gardener de öyle yapmaya çalıştı. Önce o geceki konferansı düşündü.

Boşver o konferansı, Jim. New England şiir Kervanına da aldırma. McCardle denilen acuzeye de. Kötü bir şey olmadan çık git.

Gerçekten kötü bir şey olmadan. Çünkü burada kalırsan mutlaka feci bir şey olacak. Ay kan rengine dönüştü.

Ama kuyruğumu bacaklarımın arasına sıkıştırarak Maine'e dönersem adam değilim! Böyle bir şey yapamam ben!

Ayrıca o dişi köpek de var. Adı Patricia McCardle onun. Ve ben bu dünyada ondan daha şirret bir kadın görmedim.

Gardener, Patricia McCardle'yle bir anlaşma imzalamıştı. Toplantıya katılmadığı takdirde para da alamayacaktı. Grubun başkanı
oydu.

Gardener, «Tanrım...» diyerek elini gözlerine bastırdı. Gitgide artan baş ağrısına aldırılmamaya çalışıyordu. Aslında bu ağrıyı bir tek
şeyin keseceğini biliyordu. Ama o da gerçekten kötü bir şey olmasına yol açacaktı.

Ancak kısa bir süre sonra bütün bunlara aldırılmayarak tekrar içmeye başladı.

Jim Gardener hızla yuvarlanıyordu artık.

Patricia McGardle, -New England şifi" Kervanının başkanıydı. Bacakları uzun ama sıska, burnu soylu ama güzel sayılmayacak
kadar inceydi. Göğsü dümdüz, alnı geniş, soğuk bakışlı gözleri de kurşuni buz parçaları gibiydi. Ataları Amerika'ya Mayflower
gemisiyle gelmişlerdi.

Gardener daha önce de McCardle'yle çalışmış ve başı derde-giymişti. Kadınla anlaşması imkânsızdı.

Ama gruptan ayrılarak evine dönmesi de mümkün değildi. Böyle yaparsa ücretinin ikinci yansını alamazdı. Hatta Patricia McCardle
avansı geri alabilmek için onu dava etmekten, bu uğurda bin dolar bile harcamaktan kaçınmazdı. Bununla da yetinmezdi.

Gardener'i kara listeye aldırma için elinden geleni yapardı. O zaman hiçbir programa katılamazdı.

Onun için bu akşam konferansa katılmak zorundasın, Jim, diye düşündü. Odaya bir şişe viski daha getirtmişti. Şimdi bardağını
tekrar doldururken eli. hiç titremiyordu. Bu işi yap bitsin.

Ama saatler geçerken zaman zaman bir otobüse atlayarak evine dönmeyi düşündü. Anderson'a telefon edecek, «Az kalsın
siklonla uçuyordum, Bobbi,» diyecekti. «Ama tam zamanında kendimi sığmağa atmayı başardım. şansım yardım etti. Öyle değil
mi?»

Haydi oradan. insan şahsını kendisi yaratır. Güçlü olursan, şanslı da olursun, Jim. Gerekeni yapmalısın. Önemli olan bu.

Çantasında giyecek bir şeyler aradı. En iyi elbisesi berbat haldeydi. Sonunda soluk bir blucin ve düz beyaz bir gömlek, eski
mokasenler ve çorap giydi. Biraz bisküvi yiyerek yine viski içti. Sonra da aspirin aldı. Baş ağrısı gitgide artıyor, şakakları
zonkluyordu. Not defterlerini alıp pencerenin önündeki koltuğa oturdu. O gece okuyacağı şiirleri seçmeye çalışıyordu.

Bu akşam ışığında bütün şiirlerini Kartaca dilinde yazmış gibi gözüküyordu. Aspirin baş ağrısını geçinmemiş, sanki daha da
şiddetlendirmişti. şakakları her kalp atışıyla zonkluyordu. Her zamanki baş ağrısıydı bu. Sanki sol gözünün biraz yukarısına, yana
küt uçlu bir çelik çubuk batırıyorlardı. Parmaklarının ucunu o belli belirsiz yara izine sürdü. Yeniyetmelik yıllarında geçirdiği kaza
sonucu kafatasına bu çelik plakayı takmışlardı. Doktorun sözlerini hâlâ anımsıyordu. «Zaman zaman başın ağrıyabilir, oğlum. Ama
böyle anlarda bir şeyler hissettiğin için Tanrıya şükret. Yaşadığın için çok şanslısın.»

Ama Gardener böyle anlarda gerçekten şanslı olup olmadığını düşünüyordu.

Def terleri kenara bıraktı. Elleri yeniden titremeye başlamıştı. Gözlerini yumdu.

Bu işi yapamayacağım.

Yapabilirsin.

Yapamam. Ay kan rengine dönüştü. Bunu hissediyorum. Âdeta görür gibi oluyorum.

Bu ırlandalı martavallarını bırak şimdi! Çok zayıf bir insansın! Biraz güçlü öl. Güçlü!

Gözlerini açmadan, «Denerim...» «üye mırıldandı. On beş dakika sonra ^urnu hafifçe kanamaya başladığı zaman farketmedi. Koltukta uyuyakalmıştı.

Jim Gardener şiir okumaya başlamadan önce heyecanlanıp telaşlanırdı. Dinleyiciler fazla olmasa bile. 27 Haziran gecesi bu, korkusunu baş ağrısı daha da yoğunlaştırdı. Oteldeki koltukta uyandığı zaman, midesi bulanmıyordu ama baş ağrısı daha da şiddetleşmişti.

Gardener sonunda sırası geldiği zaman garip bir duyguya kapıldı. Sanki sesi çok uzaklardan geliyordu. Sonra iyice sersemledi ve kâğıtlarını karıştırarak sanki çok özel bir şiiri arıyormuş gibi bir tavır takındı. Parmakları cansızlaşmış gibiydi. Galiba bayılacağı, diye düşündü. Burada, herkesin önünde. Kürsünün üzerine yığılacağı. Ve sonra onunla birlikte dinleyicilerin üzerine devrileceği. İlk sıradakilerin üzerine. Belki de şu pek soylu kahpenin üzerine yuvarlanır ve onu öldürürüm. O zaman bütün hayatını bir değer kazanır.

içindeki o acımasız ses, yap şu işi, diye emretti. Bu ses bazen babasmmkine benziyordu. Ama çoğu zaman Bobbi Ander-son'vm sesine. şu işi yap, bitsin gitsem. Yapılacak tek şey bu.

Gardener titreyen elini ainma götürdü. Seyirciler usulca mırıldandılar.

Başla artık, Gardener. Yerliler lüzumsuzlaşıyor.

Ah, evet, Bobbi'nin sesi idi bu.

Işıklar zonklayan beyniyle aynı tempoda yanıp sönüyordu sanki. Patricia McCardle'yi görebiliyordu. Kadın sade bir siya elbise giymişti. Herhalde bir yerden ucuza düşürmüştü. Sura

Püriten aialarıninki kadar dar. soluk ve acımasızdı. Siyah tozlu taşlara benzeyen gözlerini Gardener'e dikmişti. Olanları görüyor ve pek seviniyor, diye düşündü Gardener. şu haline bak. Yere yığılmamı belliyor. O zaman ne düşüneceğini biliyorsun değil mi? Tabii biliyordu. Damarına basmak için onun kaç kez «Patty» diye çağırmıştı. Adının böyle küçültülmesmden hoşlanmadığını bildiği için. Ama- buna karşılık Patricia McCardle de inadına ona «Jimmy» deyip durmuştu. Siri" sinirlendirmek için.

Yere yığılırsam Patricia McCardle, «Beni Patty diye çağırır mısın, sarhoş köpek!- diyecek! «Haydi bakalım, Jimmy. şiirini oku. Belki avansı senden geri istemeni. Bu insanların karşısında kendinden geçtiğini görmek zevkine erişeceğim. Bu fiyat ucuz bile sayılır. Haydi, haydi. Artık bekleme.»

Seyircilerden bazılarının sıkılmaya başladıkları belliydi. Gardener. Hou Cummings'in arkada endişeyle öksürdüğünü duydu. Bobbi, güçlü ol, diye bağırırdı, ama sesi hafiflemeye başlıyor, seyircilerin mırıltıları ise gitgide tizleşiyordu. Podyumda duran C^udener artık gözle görülecek bir biçimde yalpalamaktaydı.

Dudaklarını yalıyor ve uyuşuk bir üzüntüyle salondakilere bakıyordu. Sonra birdenbire garip bir şey oldu. Gardener. Bobbi'nin sesini duyacağı yerde onu gördü. iler şey öylesine berraktı ki.

Bobbi. Haven'deydi. Oradaydı şimdi. Salıncaklı sandalyesinde oturuyordu. şortla açık bir bluz ve eski mokasenlerini giyinişti. Yaşlı Peter ayaklarının dibinde kıvrılmış uyuyordu. Bobbi'nin kucağında bir kitap vardı ama okumuyordu. Gardener kitabın adını bile görebildi. Bobbi pencereden karanlıklara bakıyor ve bir şeyler düşünüyordu.

Onun düşüncelerini bile okuyabiliyordu Gardener. Ormanla ilgiliydi... Ormanda bulduğu bir şeyle. Evet, Bobbi Haven'deydi. Bulduğu cismin ne olduğunu ve niçin kendini bu kadar bitkin hissettiğini anlamaya çalışıyordu. O anda James Eric Gardener'i düşündüğü yoktu. şair, protestocu Gardener'i. şükran Gününde karısını vurmaya kalkan ve şimdi podyumda bayılmaya hazırlanan Gardener'i. işte bu konferans salonunda Felaketler Ustası podyumda bekliyordu. Neyse ki, Bobbi'nin aklı başındaydı. O Haven'deydi ve kafası doğru dürüst çalışıyordu.

Hayır. Hiç de öyle değil!

Sonra Gardener'in zihninde bir düşünce belirdi. Gece etraf

ta yankılanan itfaiye çanları kadar ısrarlı ve kesindi bu Bobbi' «in başı .dertte. Bobbi'nin başı GERÇEKTEN DERTTE.

Gardener tokat yemiş gibi irkildi ve o sersemlikten kurtuldu. Beynine müthiş bir sancı saplandı. Ama buna sevindi bile. Acı duyduğuna göre aklı başındaydı. Havalarda bir yerde uçmuyordu.

şaşırtıcı bir an yeni bir görüntü daha belirdi. Kısa sürdü bu. Ama her şey berrak ve ürkütücüydü. Bobbi ona dayısından kalan çiftlik evinin bodrumundaydı. Bir makinenin önünde çömelmiş, bir şeyler yapıyordu.. Yoksa öyle değil iniydi? Bodrum çok karanlıktı ve Bobbi do makinelerden pek anlamazdı. Ama bir şey yaptığı kesindi. Karmakarışık telleri çeğiştirirken parmaklarının arasında hafif mavi alevler titreşiyordu. Bu teller bir şeyin içindeydi... Bir şeyin... Ama bodrum çok karanlık olduğu için o kara, silindir biçimi şeyin ne olduğu anlaşılıyordu. Yine de tanıdık bir şeydi. Gardener'in daha önce gördüğü bir şey. Ama... Sonra sesleri de duymaya başladı. Ama duydukları o tekin olmayan mavi alevlerden daha da ürkütücüydü: Peter'le ilgiliydi bu. Köpek uluyordu. Ama Bobbi ona aldırılmıyordu. Bu ondan beklenmeyecek bir şeydi. Bobbi telleri çeğiştiriyordu. Onların toprak kokan bodrumda bir şeyi sağlamaları için...

Salonda sesler yükselirken bu görüntü de birdenbire kayboldu.

Dinleyicilerden bazdan ona alayla bakıyorlardı, bazıları mahcup mahcup. Ama çoğu endişeli ya da telaşlıydı. Sadece Patricia McCardio onu sesiz bir sevinçle süzüyordu. Onun bu hali Gardener'in aklını başına getirdi.

Ve birdenbire konuşmaya başladı. Sesinin normal ve lath ul-ması onu şaşırttı. «Özür dilerim. Lütfen kusuruma bakmayın. Burada birkaç şiir var. Korkarım onları düşünürken daldım.» Durdu. Gülümsedi. Endişeli dinleyiciler rahatlayarak arkalarına yaslandılar.

Birileri hatifçe güldüler ama dostça. Gardener, Patricia McCardle'mn öfkesinden kızarmış olduğunu i'arketti. "Ve o zaman baş ağrısı bayağı hafifledi.

«Aslında bu da pek doğru sayılmaz.» diye konuşmasını sürdürdü. «Demin sizlere bazı yeni şiirleri okumamın doğru olup olmayacağına karar vermeye çalışıyordum. Yazarlık Gururuyla ihtiyat birbirleriyle dövüştüler. O iki ağır siklet. Sonunda ihtiyat puan hesabıyla galip sayıldı.»

Seyirciler yine güldüler. Ama daha neşeli, ihtiyar Patty'nin yanakları büsbütün kızardı. Kadın parmaklarını birbirlerine kenetlemiş, eklemelerinin üzeri bembeyaz kesilmişti. Neredeyse dişlerini gösterecekti.

«O arada bu tehlikeli, numarayı tamamlayacağım. şimdi size ilk eserim olan 'Büyü' Kitabı'ndan uzunca bir şiir okuyacağım.»

Patricia McCardle'ye doğru göz kırptı. Sonra da dinleyicilere sır veriyormuş gibi açıkladı. «Ama Tanrı korkakları sevmez. Öyle değil mi?»

O kadına dikkat et, Jim. şu anda ayağını gırtlığına dayadığını sanıyorsun. Belki bu an için öyle. Ama ona dikkat et. Kadın bu olanları hiç unutmuyacak.

Affetmeyecek de.

Ama Gardener artık bunu daha sonra düşünecekti. Eskimiş olan ilk şiir kitabını açtı. «Leighton Sokağı» m aramasına gerek kalmadı. Kitabın o bölümü açıldı zaten. Bakışları başlığın altına kaydı. «Adaçaymın kokusunu ilk kez New York'ta duyan Bobbi için.»

«Leighton Sokağı»:ıı Bobbi'yle ilk tanıştığı yıl yazmıştı. Kıs o yıl boyunca sadece o sokaktan söz etmişti. Tabii orası Utica'di Bobbi'nin büyüdüğü yerd. Kız basit hikâyeler yazan basit bi; yazar olmak istiyordu. Ama bunu yapmadan önce o sokakta kaçması gerekmişti. Bobbi kolaylıkla yazı yazabilirdi. Gardene: bunu hemen anlamıştı. Hatta onun daha fazlasını bile yapabileceğini sezmişti. Ama her şeyden önce Leighton Sokağından kaç ması şarttı. Gerçek sokaktan değil. Kafasında taşıdığı ve sanki ecinnilerle dolu'olan'o yerden. Çok sevdiği hasta babası, yin çok sevdiği zayıf annesi ve herkese meydan okuyan, bir cad dan farksız ablası. Anne sonsuz gücü olan bir iblis gibi diğeri' rini eziyor, eziyordu.

Bobbi o yıl bir keresinde Gardener'in dersinde uyuyaka mıştı. İngilizce kompozisyon dersinde. Gardener ona şefkat davranmıştı. Çünkü kızı biraz sevmeye başlamış, gözlerinin a tında iri mor lekeler olduğunu da farketmişti.

Gardener dersten sonra Bobbi'yi yanma çağırıldığı zame kız, «Geceleri. uyumakta zorluk çekiyorum,» diye açıklamış Hâlâ yarı uykuluydu. Zaten o yüzden ona açılmıştı. «Tam uyk ya dalacağım sırada onun sesini duyuyorum.»

Gardener usulca, «Kimin sesini?» diye sormuştu.

«Ablamın... Anne'nin yani. Uyurken dişlerini gıcırdatır...» Bobbi birdenbire ağlamaya başlamıştı.

Anne... O her şeyden çok Leighton Sokağıydı.

Anne, Bobbi'nin ihtiyaçlarını ve hırslarını gemleyen bir güçtü.

Gardener, pekâlâ, diye düşündü. Bunu senin için okuyacağım. Bobbi. Sadece senin için... Ve sanki bütün gün prova yapmış gibi şiiri rahatlıkla okumaya başladı.

Bu Jim Gardener'in hayatı boyunca okuyacağı son şiirdi. O-nun için her şeyin böyle sona ermesi belki de hiç fena sayılmazdı.

Gardener'in «Leighton Sokağı»m okuması hemen hemen yirmi dakika sürdü. Ve susmasını izleyen o derin sessizlikte şaşkın şaşkın başını kaldırdı.

Sonra biri ayağa fırlayarak onu şiddetle alkışlamaya başladı. Genç bir adamdı ve yanaklarında yaşlar parlıyordu. Onun yanındaki kız da yerinden kalkarak alkışa katıldı. Kız da ağlıyordu. Sonra bütün seyirciler ayağa fırladılar. Salon alkıştan çınlıyordu. Gardener hepsinin yüzünde bir şairin görmeyi umduğu o ifadeyi farkettiler. Sanki gerçeklerden çok daha parlak olan bir rüyadan uyanmışlardı. Ama herkes ayakta değildi. Patricia McCardle'nin hâlâ üçüncü sıradaki yerinde oturduğunu gördü. Küçük gece çantasını sıkıca tutuyordu. Dudakları büzülmuş, ağzı kanı akmayan küçük bir kesiğe dönüşmüştü. Gardener yorgunlukla karışık bir neşe duy du.

Sevgili Patty, senin Püritenlere özgü ahlak kurallarına göre benim gibi bir rezil büyük bir başarı göstermemelidir. Öyle değil mi? Ama korkarım anlaşmada başarıyla ilgili bir şart yok. Var mı?

Gardener mikrofona, «Sağolun...» diyerek titreyen elleriyle kitaplarını ve kâğıtlarını düzensizce topladı. Sonra podyumdan inip fkm Cummings'in yanındaki koltuğa, çöktü. Derin bir nefes aldı.

Rom onu hâlâ alkışlıyordu. «Tanrım... Tanrım...»

Gardener, «Alkışlamayı bırak, ahmak,» diye fısıldadı.

«Olmaz! şiiri ne zaman yazdığın, umurumda bile değil. şahane bir şey bu! Daha sonra sana bunun şerefine içki ikram edeceğim.» Gardener, «Bu gece sodadan daha sert bir şey içmeyeceğim,-dedi ama bunun yalan olduğunu da biliyordu. Baş ağrısı yeniden tutmak üzereydi. Aspirinin de, başka ilaçların da yararı olmayacak!!. Bu ağrıyı sadece koskoca bir bardak içki geçirebilirdi. Hem de çabucak.

Alkışlar kesilmeye başlıyordu. Yüzünde öfkeli bir ifade olan Putricia, McCardle'nin buna memnun olduğu belliydi. O gece şairleri tek tek sunan Arberg adında bir doçentti. Pek şişman ve pek de ukalaydı adam. Gardcner, Arberg'in konferanstan sonra verdiği partide arka arkaya viski içmeye başladı. Ve kısa bir süre sonra da Ar-berg'le tartışmaya girişti. Yine Chernobyi yüzünden. Kavga büyüdü. Diğer konuklar da işe karıştılar. Ve Gardener sonunda eline nereden geçirdiğini hatırlayamadığı bir şemsiyeyle konuklara saldırdı. Bir boğa güreşçisi gibi bağırarak şemsiyeyi dekan olduğunu sandığı Ted adında bir adamın basma indirdi.

Biri onu arkadan yakaladı. Gardener hızla döndü. Arberg'in kendisine saldırdığını sanmıştı.

Oysa kollarım tutan Hon'du. Çok sakindi. Ama yüzünde korkunç bir ifade vardı. Acıma mıydı bu? Evet, öyle. Gardener birdenbire şemsiyeyi bir kenara fırlattı. Ron, <-Palricia McCardle telefona koştı,» diye haber verdi. «Buradan hemen gitmelisin, Jinı.»

Gardener etrafına bakındı. Konuklar gerilemişlerdi. irileşmiş gözlerinde korku vardı. Ilon'a boğuk bir sesle, «Ne berbat iş,» dedi. Hon, «Kahretsin,» diye mırıldandı. «Artık bundan yıllarca söz edecekler. şahane bir şiir dinlediler. Ve bunu şahane bir rezalet izledi. Haydi. kaç. Maine'e git artık. Ben seni ararım.»

irileşmiş gözleri yaşarmış olan Ted, Gardener'e doğru atıl-mayu kalktı ama iki genç adam onu tuttular. Gardener, «İloşçakahıv dedi. --Bu güzel parti-için teşekkür ederim.» Kapiya gitti. Orada durarak döndü. «isterseniz her şeyi unutun. Ama çocukları ve lösemiği hatırlayın. Unutmayın...»

Ama onlar sadece Ted'e şemsiyeyle vurduğunu hatırlayacaklardı. Yü/.'erindeki ifadeden öyle anlaşılıyordu. Gardener başını sallayarak döndü. Sokak kapısından karanlık geceye çıktı. Canı müthiş içki istiyordu. Herhalde istediğini buldu da. Çünkü bir süre sonra kendini iyice kaybetti.

Gardener Mendirekte

Gardener 4 Temmuz 1988 sabahı şafaktan biraz sonra uyandı. Daha doğrusu kendine geldi. Arcadia Beacı'de, lunaparkın yakınından Atlas Okyanusuna doğru uzanan taştan yapılmış mendireğin ucunda yatıyordu. Tabii nerede olduğunu hemen anlamadı. Aslında adı dışında pek bir şey bilmiyordu. Bir de müthiş baş ağrısı olduğunun ve gece boğulmasına ramak kaldığının farkındaydı.

Yan yatıyordu, ayakları sudaydı. Mokasenlerinden biri hâlâ ayağında idi ama derisi iyice büzülmüştü, işe yarayacak gibi değildi artık. Ayağından atarak mokasenin yeşilimsi karanlıklarda kaybolmasını seyretti. Bir istakoza göre bir oturak, diye düşünerek doğrulup olurdu -

Beynine müthiş bir ağrı saplandı. Öyle şiddetliydi ki, biran kriz geçirmek üzere olduğunu sandı. Geceyi mendirekle geçirmeyi sabah ambulansla ölmek için başarmıştı galiba.

Ağrı biraz azaldı ve dünya da kaybolduğu kurşuni sjslerin arasında tekrar belirdi. Ne berbat halde olduğunu anladı. Midesi ekşimiş ve şişmişti. Boğazı ve sinüsleri eski kusumuklarla kaplanmıştı. Evet, biraz ileride yerde kurumaya yüz tutmuş kusumuklar vardı. Sarhoşlara özgü o imza.

Titreyen kirli elini burnunun altına sürdü. Eline kurumuş katı parçacıkları geldi. On yedi yaşında geçildiği o kayak kazasından, sonra burnu zaman zaman kanıyordu. içtiği zamanlarda ise hemen kanamaya başlıyordu.

Üç yıldan beri ipin ucunu hiç bu kadar kaçırmamıştı. Her sarhoşluğundan sonra aynı şeyleri hissediyordu. Zonklayan başından, yanan midesinden, sızlayan, titreyen kaslarında.n daha da ötede bir rahatsızlık. Bu derin hastalık depresyon diye bite tanımlanamazdı. Bir lelakete uğramış gibi hissediyordu kendini

Bu seferki pek kötü bir krizdi. IWü'de öğretmenlik ve evlilik hayatına son veren o ünlü şükran Günü sarhoşluğu izleyen de.p-resyondan da kötüydü. Yüzünden vurduğu , karası Noria ölümün eşiğinden dönmüştü. Gardener o kez Peneboscot Hapishanesinde kendine gelmişti. Bir memur hücresinin önünde oturmuş, resimli roman okuyordu. Gardener daha sonra bütün güvenlik görevlilerinin ayaşların kendilerine geldikleri zaman depresyon geçirdiklerini bildiklerini öğrenmişti. Bu yüzden genellikle onların başlarında birini bekletiyorlardı.

Gardener, «Neredeyim?» diye sormuştu.-

Polis de, «Nerede olduğunu sanıyorsun?» demişti.

«Ne yaptım?» Geride kalan iki günü pek hatırlamıyordu. Sadece kopuk kopuk birkaç sahne aklında kalmıştı. Nora'ya bh" fincan çay götürmüş, sonra onunla atom reaktörlerini tartışmaya başlamıştı. Sonra bir ara bahçe yolunda düşmüştü. Bobbi'ye telefon etmiş, bir şeyler söylemişti ona. Korkunç bir şeyle-, O sırada Nora haykırıyor muydu?

Gardener telaşla tekrarladı. «Ne yaptım?»

Memur ona bir an aşağılarca baktı. «Karını vurdun. Yaptığın bu. Ne harika, değil mi?» Sonra yeniden resimli romana dalmıştı.

O olay kötüydü. Bu seferki ise daha da kötü. Kendini çok aşağı görüyordu. Kötü bir şeyler yaptığından emindi ama olanları anımsayamıyordu.

Nora olayından daha kötü ne olabilir? Gardener denize haklı.

«Karını vurdun. Ne harika değil mi?»

Can acısıyla kıvranan Gardener gözlerini yumdu. Sonra tekrar açtı.

Bir ses usulca onu kandırmaya çalıştı. Denize alla. Yani... artık yaşamana ne gerek var? Atla, Jim Berbat haldesin. O yüzden iki bacağına da kramp, girer nasıl olsa. Ve her şey çabucak sona erer. Herhalde böylesi hapishanede gebermekten daha iyidir. Haydi, atla.

Gardener ayağa kalktı. Yalpalayarak taşların üzerinde durdu. Bir tek büyük adım. Gereken sadece buydu. Bunu uykusunda bile yapabiliirdi.

Hemen ulmaz. Önce Bobbi'yle konuşmak istiyorum.

Kafasının hâlâ yaşamayı isteyen yanı bu fikre sıkıca sarıldı. Bobbi. Bobbi eski hayatının hâlâ tam ve iyi olan bir parçasıydı. Bobbi, Haven'de yaşıyor ve o kovboy roman lanın yazıyor- du. Akli hâlâ başındaydı. Gardener'in. artık sevgilisi değilse bile arkadaşındı. Son dostu.

Önce Bobbi'ye^ konuşmak istiyorum. Tamam mı? Neden? Onu da yanından uzaklaştırmak için son bir çaba mı göstereceksin? Tanrı da biliyor ya, bunu sağlamak için elinden geleni yaptın. Bobbi'nirt senin yüzünden poliste kaydı var şimdi. Belki FBI'da da dosya açtılar. O gösteri yüzünden. Artık Bobbi'yi bu işe karıştırma. Oyalanma, kendini denize at!

Gardener öne doğru sallandı. Neredeyse suya atlıyordu. Kafasının yaşamak isteyen yanı bunu geciktirmek için bir şey bulup söyleyemedi. Aşlııda, 1985'de Bobbi'ye Seabrook'da tutuklan^ dığmdan beri ayık gezdin sayılır, diyebilirdi. Şu son üç yıl. Kendini böyle kaybettiğin hiç olmadı... Ama bu da etkisiz kalırdı. Bobbi dışmda artık hiçbir dostu yoktu. Kafası karmakarışık. Ayıkken bile reaktörler konusunu tutturuyordu. O ilk öfke ve endişesinin çürüyüp saplantı halini aldığıının farkındaydı. Şiirleri yozlaşmıştı. Kafası da öyle. İşin en kötü yeni içmediği zaman, keşke içsem, diye düşünüyordu. P armadan ıstırap çekiyorum. Etrafta dolaşan ve patlayacak bii yer arayan bir bombadan far-• kim yok. Bu bombayı etkisiz hale getirmenin zamanı geldi. iyi ya. Pekâlâ... Gardener gözlerini yumarak hazırlandı. Aynı anda acayip bir şey hissetti. Bir önseziydi bu. Aslın^ da benim Bobbi'ye değil, onun benimle konuşmaya ihtiyacı var. Kafam bana oyüh oynamıyor. Bobbi'niiı başı dertte;. Hem de korkunç bir biçimde.

Gözlerini açarak etrafına bakındı. Baygınlıktan kurtulan bir adam gibi. Bir telefon bulacak ve Bobbi'yi arayacaktı. Ama ona, Hey Bobbi, yine kendimi kaybettim,» demeyecekti. Hayır, «Hey, j >bbi, nasılsın?» diye soracaktı. Kadın ona iyi olduğunu ve son romanını yazdığını söyleyecekti. Gardener de ondan sonra mendireğin ucuna giderek kendini denize atacaktı. Ama Bobbi'ye sızlanmak yok, duyuyor musun? Söz ver. Jim. Kendini bırakıp zırlayayım deme.' Sen onun arkadaşısın. O iğrenç ablasının erkek kopyası değil.

Tanrı da biliyordu ya, Gardener hayatı boyunca kaç kez sözünden dönmüştü. Ama bu kez verdiği sözü tutacaktı. Uyuşukça etrafına bakınarak eski çantasını aradı. Ama herhalde dalgalara kapılmıştı çanta. Sonunda onun başına da aynı şey gelecekti. Yalpalayarak mendirekte kumsala doğru yürüme-ye başladı. Gerids kıpkırmızı, koskocaman yaz güneşi Atlas Okyanusundan yükseliyordu. Kumsalda ise blucin ve tişört giymiş bir çocuk hava fişegi atıyordu. %

şasılacak bir şey olmuştu. Gardener'in çantası kaybolmamıştı. Kumsalda yatıyordu. Çantasını kaparcasma aldı. Ağzı açık, içi; de boştu. Her şeyi almışlardı. Eski püskü iç çamaşırlarını bile: Gardeuer çantayı yere attı. Üç not dei'teri biraz ilerideydi: Biri çadır gibi yüzüstü duruyordu. ikincisi iyice ıslanmış, bir telefon rehberi kadar kalınlaşmıştı. Rüzgâr üçüncüsünün sayfalarını karıştırıyordu. Boşver onlara, dedi kendi kendine. Hiçbirinin önemi yok.

Hava fişekli çocuk ona doğru geldi. Ama yine de pek yaklaşmadı. Gardener, görüdüğüm kadar acayip bir adamsam kolaylıkla kaçmak için, diye düşündü. Zeki çocuk.

Çocuk, «O eşyalar sizin mi?» diye sordu: Gardener, «Evet,» dedi. Eğilip ıslak not defterini aldı. Biran deftere baktı, sonra tekrar kumların üzerine attı. Çocuk diğer iki defteri ona uzattı. Gardener ne diyebilirdi?' Zahmet etme, oğlum. Şiirle politika birbirine uymaz. Şiirle propaganda da öyle, mi? «Sağol,» diye mırıldandı.

«Bir şey değil.» Çocuk, Gardener'in kuru not defterlerini içine atması için çantayı tuttu. «Geride bunların kalmış olmasına şaşım. Yazın buraya serseriler doluyor. Lunapark yüzünden sanırım.» Başparmağıyla işaret etti. Gardener dönmedolabm gökyüzüne doğru uzanan silüetini' gördü. Sonra, «Neredeyim?» diye sordu.

«Arcadia Beach'de.» Çocuğun yüzünde yarı alaylı, yarı aşığılayıcı bir ifade vardı. «Herhalde dün gece içkiyi fazla kaçırdınız.» Gardener şarkı söyler gibi «Dün gece, önceki gece,» dedi. Sesi boğuk ve biraz da tuhaftı. «Tommy'ler, Tommy'ler, kapıya vuruyor!»

Çocuk ona bakarak hayretle gözlerini kırıştırdı. Sonra da şarkıya Gardener'in o zamana kadar duymadığı iki dizeyi ekledi. «Dışarı çıkmak istiyorum ama bilmem bunu yapabilir miyim?' Çünkü Kapıya Vuran Tommy'lerden çok korkuyorum.» Bu Gardener'in pek hoşuna gitmişti. Güldü, sonra da can:

açısıyla yüzünü buruşturdu. «Bunu kimden öğrendin, oğlum?» «Annemden. Ben bebekken bu şarkıyı söylerdi.» Gardener, «Kapıya Vuran Tommy'ler şarkısını ben de annemden duydum,» dedi. «Ama o iki dizeyi hiç işitmedim.» Çocuk bu konu artık ilgisini çekmiyormuş gibi omzunu sük-ü. «Annem türlü sözler uydururdu.» Gardener'i süzdü. «Başınız ağrıyor mu?»

.Gardener ciddi bir tavırla öne doğru eğildi. «Oğlum, kendimi çok berbat hissediyorum.*

«Çok uzun süre sarhoş kalmış gibi bir haliniz var.» «Öyle mi? Nereden biliyorsun?»

«Bunu da annemden öğrendim. Annem ya Kapıya Vuran Tommy'ler gibi komik şarkılar söylerdi ya da akşamdan kalma olduğu için benimle hiç konuşmazdı.» «Sonra içkiyi bıraktı mı?»

Çocuk, «Evet,» dedi. «Araba kazasında öldü. » Gardener birdenhire titremeye başladı. Çocuk bunun farkında değilmiş gibiydi. Uçan bir martıyı izliyordu.

Gardener bir martıya baktı, bir çocuğa. Her şey uğursuz bir .hal alıyor, diye düşündü. Bu çocuk o ünlü Kapıya Vuran Tommy' deri biliyor. Dünyada kaç kişi bu şarkıyı duymuştur?

Çocuk elini cebine sokarak birkaç fişek çıkardı. «Bir ild hava fişegi atmak ister misiniz? Dört Temmuz kutlamak için. Belki Tbiraz neşelenirsiniz:»

«Dört... Dört Temmuz mu? Bugün Dört Temmuz mu?» Çocuk alaycı bir tavırla gülümsedi. «Herhalde Ağaç Bayramı değil.»

Yirni .altı 'Haziran... Gardener geriye doğru saydı. Tanrını! Sekiz güri! Bu sürede neler yaptığımı hiç hatırlamıyorum. Kim-bilir ne feci şeyler oldu. En iyisi Bobbi'ye telefon edeyim, sonra hiçbir şeyi hatırlamadan kendimi öldüreyim. «Alnınızdaki yara nasıl oldu?» «Kayak yaparken bir ağaca çarptım.» «Canınız çok yanmıştır...» «Evet. şimdikinden çok daha fazla. Ama yine de arada fazla bir fark yok. Burada telefon edecek bir yer var mı?» Çocuk yeşil damlı bir köşkü işaret etti. Gardener bir an düşündü, sonra da anımsadı. «O Elhamra •Otel değil mi?»

«Ta kendisi.»

Gardener, «Sağol,» diyerek yürümeye başladı.

«Bayım!»

Gardener döndü.

«şu defteri de istemiyor musunuz?» Çocuk- yerdeki ıslak not defterini işaret ediyordu. «Onu kurutabilirsiniz.»

" Gardener başını salladı. «Ah, oğlum, ben kendimi bile kuru-tamam.» *

«Hava fişeği atmak istemediğini'den emin misiniz?»

Gülümseyerek, «Hayır,» der gibi başını salladı. «Yalnız sen fişek atarken dikkatli ol. Tamam mı? Öyle patlayan şeyler insanı yaralayabilirler.»

«Peki.» Çocuk utangaç bir tavırla güldü. «Annem de hava fişeği atardı. Yani... şeyden önce...»

«Anlıyorum, Adın nedir senin?»

«Jack. Ya sizinki?»

«Jim.»

«Dört Temmuz Bayramınız kutlu olsun, Jim.»

«Senin.de, Jack. Ah, evet. Kapıya Vuran Tommy'lere de dikkat et.»

Çocuk ciddi ciddi, «Olur, ederim,» diye cevap verdi. Gardener'e bakarken gözlerinde garip, bilgiççe bir ifade belirdi.

Gardener | bir. an yine bir şeyler hissetti. ikinci bir önsezi. Bunun neyle ilgili olduğunu bilmiyordu ama Bobbi yüzünden yeniden endişelenmeye başlıyordu. Çocuğa elini sallayarak kumsalda yürümeye başladı. Kumun ayaklarına yapışmasına, tabanlarını çekiştirmesine rağmen düzgünce, hızla ilerliyordu. Çok geçmeden kalp atışları hızlandı. Kafası iyice zonkluyordu artık. Elhamra Otelî hâlâ uzaklardaydı.

Yavaşça. Yoksa kalp krizi geçireceksin. Ya da felce uğrayacaksın. Veya ikisi birden olacak.

Yavaşladı. Sonra da bunu çok gülünç buldu. On beş dakika kadar sonra intihar edecekti ama o arada kalbine dikkat ediyordu.

Gardener adımlarını yeniden sıkılaştırdı. şimdi beynindeki zonklama ö çocuk şarkısının temposuna uyuyordu.

Dün gece geç vakit ve önceki gece Kapıya Vuran Tommyler, Tommy'ler,

Kapıma vurdular.

Ben deliydim, Bobbi akıllıydı.

Ama bunlar o Tommy'ler gelmeden önce oldu.

Durakladı. Bu Kapıya Vuran Tommy'ler saçmalığı da nedir?

Bu sorunun cevabı yerine ona dehşet veren kalın bir ses duydu. Bobbi'nin başı dertte. Gaiüner daha da hızlandı. Dışarı çıkmak istiyorum ama bilmem bunu yapabilir miyim? Çünkü Kapıya Vuran Tommy'lerden çok korkuyorum.

Gardener kumsaldan otele çıkan, havanın etkisiyle ağarmış basamakları tırmanırken elini burnuna sürdü. Burnu yine Kanamaya başlamıştı.

Gardener, Elbamra Otelinin lobisinde tam tamına on bir saniye kalabildi. Bu süre otel kâtibinin ayaklarında ayakkabı olmadığını farketmesi için yeterli oldu. Gardener itiraz etmeye başladığı zaman kâtip iri yarı bir garsona başıyla işaret etti. ikisi birden onu yakaladıkları gibi dışarı attılar.

Gardener, ayakkabılarım da olsaydı beni yine de kovarlardı, diye düşündü. Ah, ben bile kendi kendimi kovardım.

Lobinin kapısındaki aynada kendini iyice incelemişti. Fazla incelemişti. Koluyla yüzündeki kanların çoğunu silmeyi başarmıştı. Ama izleri liâla gözüküyordu. Gözleri kanlanmıştı ve cam gibiydi. Sakallan iyice uzamıştı. Elhamra'ya özgü o yaz düüya-sında erkekler iki dirhem bir

çekirdektiler. Kadınlar da tenis giysileri içindeydiler. Oysa kendisi çöp tenekelerini karıştıran yaşlı bir kadına benziyordu.

Garson ona, «ilerideki benzin istasyonunda telefon var,» dedi. «Haydi şimdi polis çağırmadan defolup git.»

Gardener kendisi konusunda daha fazla bilgi edinmek isteseydi, iri yarı garsonun tiksinti dolu gözlerinden gerçeği okuyabilirdi.

Ayaklarını sürüyerek yokuştan benzin istasyonuna doğru Çıktı. Kalbi eski bir Ford araba gibi takırdıyordu. O şarkı yine başladı.

Beyni de zonklayarak tempo tuttu. Dün gece geç vakit v*> önceki gece, Kapıya Vuran Tommy'ler... kapıma vurdular.

Gardener annesine Kapıya Vuran Tommy'lerin ne ya da kim O'duklarını sorduğunu anımsıyordu. Ama annesinin cevabım unutmuştu. Herhalde Tommy'ler hayduktu. Ay ışığında insan soyan, gölgede öldüren haydutlar. Gecenin en karanlık saatlerinde öldürdükleri insanları gömen katiller. Ya da yamyamlar!

Gardener zayıf kollarını gövdesine sararak titredi.

Sonra yolun karşı tarafına geçerek benzin istasyonuna girdi. Telefona gidip titreyen parmaklarıyla Bobbi'nin numarasını çevirdi.

Haven'deki evde telefon çalarken dönerek ufuktan yükselmekte olan güneşe baktı. Seni uyandıracam, Bobbi. Seni uyandıracam. Ama söz veriyorum. Bir daha böyle bir şey yapmayacağım.

Ama Bobbi telefona cevap vermedi.

Gardener alıcıyı ağır ağır yerine bıraktı Benzin istasyonunda ıslak çorapları, kısalmış pantolonu ve etekleri dışarı çıkmış, gömleğiyle öylece durdu. Yere, düşen gölgesi upuzundu.

Bobbi'nin başı dertte.

Sen artık susar mısın? Bobbi'nin de diyeceği gibi, «Saçma bu.» Sana insanın ailesini görmeye sadece Noel'lerde gittiğini kim söyledi? Bobbi de Dört Temmuz Bayramı için Utica'ya gitmiş olmalı.

Alı, tabii ya. Bobbi bayram için Utica'ya gitti! Ben bir atom reaktöründe çalışmayı ne kadar istersem, o da evine gitmeyi o kadar ister!

Belki de Bobbi'yi kovboy romanlarında sözünü ettiği o kasabalardan birine çağırdılar. Geçit törenine katılması için. Neyse. Sen elinden geleni yaptın. Artık başladığın işi bitir.

Gardener'in kafası tartışmaya kalkmadı. O bununla başa çıkardı. Yalnızca ilk iddiasını yineledi. Bobbi'nin başı dertte.

Bu sadece bir bahane! Seni korkak köpek!

Gardener aynı fikirde değildi Sezgileri kesin birer düşünceye dönüşmeye başlıyordu. Saçma olsun olmasın o gizli ses Bob bi'nin başlmn dertte olduğunda ısrar ediyordu. Durumu öğreninceye kadar kişisel dertleriyle ilgilenmeyecekti. Okyanus bir yere kaçacak değildi ya!

Gardener yüksek sesle. «Belki de Kapıya Vuran Tommy'ler | Bobbi'yi yakaladılar,» diyerek güldü. Boğuk kahkahası korku doluydu. Evet, çıldırmaya başladığı kesindi.

Gardener Geliyor

Jim Gardener gidip lastik ayakkabı alma fırsatını bulamadı ama karanlık basmadan Haven'e ulaşmayı başardı. Öre o birkaç genç onu kamyonetlerine aldılar. Sonra da bir çiftçi A-:~ gusta'dan Haven'in sınırına kadar getirdi. Saat yediye g<.,; du. iki saat kadar önce başlamış olan yağmur hafifliyordu n: Batıda bulutlar dağılmaya başlamıştı.

Gardener iliklerine kadar ıslanman. Ateşi vardı ve çı;: gundu. Çiftçi kamyon etiyile uzaklaştıktan son t a bir || > den kuru id an; adı. Bir elinde ı Lak ç&ntasii vardı. Beri > . . | lak ayakla^iVi-a çamurların arasında dun, oraya gitmek zorunda kaki'^ın *..*.;•: •: /'^ çıkmaya başladı.

On beş dakika : ..- ; . ra ix-f;daki bulutlar iyice dağıldı ve ufka yaklaşma |-/.. g..~. .., gözüktü. Işıkları batıdaki işi ormanlarla tariaian ays n'^ujomu. Bu berrak ışık öyle güzel, öyle etkileyiciydi k».

Aynı anda. gar:^ bir -şey oldu. Gardener'."n kafasında bir an bir mü7.ik yankılandı. Gurutulü. ve modem bir parçaydı bu. Zihnindeki düşünceleri altüst ediverdi. Gardener şaşkın şa;:kın ellerini şakaklarına baöUrdu- Müzik beş saniye sürdü ya aa on. Ama parçayı tanıdı. Dr. Hook'un "Bebek, Blucinini Konuş tu-turuyor» adlı parçasıydı. Sanki, transistorlu küçük bir radyoyu dinliyordu. Ses başının ön kasnımdan geliyordu... Doktorların kafatasındaki deliği bir maden parçasıyla yamadıkları yerden.

Bütün gece kuşlarının kraliçesi o. Karanlıklarda oynayan biri...

lan evdir,-> u. 'ilişti. Ama Gar

ğunu hatır?.....'. ..&l gt. | •Liyoidu.

hata dostu v i evin s t * iidi yu -

zamanlar ya u <um i> . 'a-it^ı •

Hayır. "Y - /ara a riu, '|| :...

Gardüi^ r .y "K' , ; h,,\

Ses o kadar yüksekti ki, âdeta dayanılamayacak gibiydi. Daha önce de böyle olmuştu. Kafasının içinde müzik yankılanmış-U.

Parmağını duya soktuğu zaman.

Dr. Hook'un sesi başladığı gibi birdenbire kesildi. Gardener durdu. Bütün vücudu gerilmişti. Gürültünün tekrar başlamasını bekliyordu. Ama öyle olmadı. Onun yerine buraya gelmesine ne: den olan o sözleri duydu. Ses şimdi daha da telaşlıydı. Bobbi'nin başı dertte!

Gardener bütün bitkinliğine ve ateşi olmasına rağmen iyice hızlandı. Hatta çok geçmeden koşarcasına ilerlemeye başladı.

Sonunda Bobbi'nin evine ulaştığı zaman saat de yedi buçuk olmuştu. Soluk soluğaydı. Yüzü sağlıksız bir biçimde kızarmıştı. Posta kutusu yandıydı. Bobbi ve postacı Joe Paulson kapağını her zaman aralık bırakıyorlardı. Peter'in kapağı pençesiyle daha kolaylıkla açabilmesi için. Bobbi'nin mavi kamyoneti bahçe yoluna park edilmişti. Kamyonetin arkasındaki eşyaların yağmurdan zarar görmemeleri için üzerlerine bir muşamba örtülmüştü. Ve ev de karşıdaydı. Doğudaki pencereden ışık sızıyordu. Bobbi'nin oturup kitap okuduğu salıncaklı sandalye o pencerenin önündeydi.

Her şey eskisi gibiydi. insanı endişelendirecek bir tek şey bile yoktu. Beş, hatta üç yıl önce Peter biri geldiği için hemen havlamaya başlardı. Ama köpek yaşlanmıştı. Kahretsin! Hepsisi de yaşlanıyorlardı.

Gardener orada durarak Bobbi'nin evinin pek sakin ve güzel olduğunu düşündü. Gardener'in istediği şeylerin bir simgesiydi bu ev.

Belki bunun nedeni o huzurlu havaydı. Posta kutusunun yanında böyle dururken endişelenecek bir şey görmedi. Hayatından memnun olan bir insanın eviydi karşısındaki. Akli başında, oldukça mutlu bir kadının evi,

Ama yine de... bir gariplik vardı.

Gardener orada bekliyordu. Karanlıklar arasında bir yabancı.

Ama ben yabancı değilim ki. Ben onun arkadaşım. Bobbi' nin arkadaşı... Öyle değil mi?

Ve birdenbire ürktücü bir isteğe kapıldı. Oradan kaçmak istiyordu. Çıplak topuklarının üzerinde dönmeli ve bu yerden

hemen uzaklaşmalıydı. Çünkü artık evin içinde neler olduğunu, Bobbi'nin basma nasıl bir dert açtığını öğrenmek istediğinden pek emin değildi.

Kapıya Vuran Tommy'ler. Jim, Tommy'ler...

Ürperdi.

Dün gece geç vakit ve önceki gece Kapıya Vuran Tommy'ler Bobbi'ye geldiler. Acaba...

Sus artık!

Çünkü Jim, Kapıya Vuran Tommy'lerden çok korkuyor!

Gardener dudaklarını yalayarak kendini onların kupkuru kesilmesine ateşin neden olduğuna inandırmaya çalıştı.

Kaç, Jim! Ay kan rengine dönüştü!

Korkusu iyice yoğunlaşmıştı. Bu evdeki Bobbi değil de bir başkası olsa hemen kaçacaktı. Son arkadaşı olmasaydı. Çiftlik evi pek hoş gözükiyordu. Doğu penceresinden dışarı dökülen ışık sıcaktı. Her şey yolundaymış gibiydi... Ama evin tahtaları, camları, bahçe yolundaki taşlar, hatta yüzüne bastıran hava bile ona kaçması için haykırıyordu. Kaç, kurtul. Evin içindeki şeyler kötü ve tehlikeli. Hatta belki de habisi!

ilapıyı Vuran Tommy'ler'.

Belki içeride bir şeyler vardı ama Bobbi de oradaydı. Gardener yağmurda kilometrelerce yolu son anda dönüp kaçmak için aşmamıştı. İşte bu yüzden bahçe yolunda ağır ağır yürümeye başladı. Sivri taşlar tahriş olmuş tabanlarına batarken yüzünü buruşturuyordu.

Sonra sokak kapısı birdenbire açıldı ve Gardener'in yüreği ağzına geldi. Onlardan biri, diye düşündü. Kapıya Vuran Tommy'lerden biri. Bir atılıştaki beni yakalayacak! Yamyam o. Beni yiyecek! Haykırmamak için kendini zor tuttu.

Kapıda beliren silüet çok zayıftı. Gardener, Bobbi Anderson olamayacak kadar ince, diye düşündü. Bobbi iri yarı değildir ama sağlam yapılıdır. Vücudunun uygun yerlerinde de hoş yuvarlaklar vardır. Ama o titrek ve tiz ses Bobbi'nin sesiydi. Kesindi bu...

Gardener biraz gevşedi. Çünkü Bobbi'nin ondan daha çok korktuğunu anlamıştı.

«Kim o? Kim var orada?»

«Benim ben, Bobbi. Jim Gardener.»

Uzun bir sessizlik oldu. Verandada ayak sesleri yankılandı. Kadın ihtiyatla, «Jim?» diye seslendi. «Gerçekten sen misin?»

«Evet.» Gardener ayağına batan taşların üzerinden yürüye rek çim alana erişmeyi başardı. Ve intiharını erteleyerek orayı kadar gelmesine neden olan soruyu sordu. «Bobbi, bir şeyin yol ya?» Kadını hâlâ iyice göremiyordu. Güneş ağaçların, gerisinde çoktan kaybolmuş, gölgeler iyice koyulaşmıştı. Peter'in nerede olduğunu düşündü.

Bobbi, «Ben iyiyim,» dedi. Sesi titremiyordu artık. Sanki her zaman böylesine siskaymış, konuklarını hep korkudan tizleşmiş bir sesle karşılamış gibi.

Verandanın basamaklarından indi, böylece gölgelerin arasından çıkmış, oldu. Gardener kül rengi ışıkta onu ilk kez tam olarak gördü. Hayret ve dehşetle sarsıldı.

. Bobbi gülümseyerek ona doğru geliyordu. Gardener'i gördüğüne çok sevindiği belliydi. Blucini dalgalanıyor, üzerinde dönüyordu sanki. Gömleği de öyle. Yüzü çok zayıftı. Gözleri iyice çukura kaçmıştı. Soluk renkli alını fazla geniş gözükiyordu. Cildi gerilmiş, parlaklaşmıştı. Taranmamış, karışık saçları ensesine ve omuzlarına düşüyordu. Karaya vurmuş yosunlardan farksızdı bu saçlar. Bobbi Anderson gömleğinin düğmelerini ters ilik-lemişti. Ter ve pis bir şey kokuyordu. Sanki altına kaçırmış, sonra külotunu değiştirmeyi unutmış gibi. Yaşayan bir ölüye benziyordu kısacası.

Gardener, herhalde on kilo verdi, diye düşündü. Daha fazla verseydi yatağa düşerdi. Ama şok geçiren kafası ısrar ediyordu. On beş kilo. Hatta belki de daha fazla.

Kadın son gücünü kullanıyormuş gibiydi. Gözleri kocamandı ve garip garip parlıyordu. Aptal aptal gülümsüyordu Bobbi.

Bu ayaklarını sürüyen, sendeleyen, pis iskelet, «Ben iyiyim,» diye tekrarladı. Gardener onun sesinin yine titrediğini farketti. Ama aslında bunun nedeni sandığı gibi korku değil, bitkinlik. «Artık beni unuttuğunu sanıyordum, Jim. Seni gördüğüme sevindim.»

«Bobbi... Bobbi, Tanrını, ne...»

Kadın Gardener'in sıkması için elini uzattı. Fena halde titriyordu bu el. Gardener onun kolunun içe dokunacak kadar siska-laşmış olduğunu gördü.

Bobbi o titrek ve kısık sesiyle, «Burada çok şey oluyor,» dedi. «Bir hayli iş yaptım. Ama daha yapılması gereken çok şey var. Ama amacıma erişeceğim. Erişeceğim. Bak göreceksin...»

«Bobbi, ne...»

Kadın, «iyiyim, ben iyiyim,» diye tekrarladı yine. Sonra yarı baygın halde Gardener'in kollarına yığıldı. Bir şeyler daha söylemek istedi ama sadece gargara yapıyormuş gibi bir ses çıkardı.

Gardener onu kucağına aldı. Ne kadar hafif olduğunu far-kederek şok geçirdi. Evet, en aşağı on beş kilo vermişti Bobbi. En aşağı t Bu inanılmayacak bir şeydi. Ama ne yazık ki, inkâr edilmesi imkânsızdı. İstirapla, bu Bobbi değil, benini, diye düşündü. Uzun bir sarhoşluktan uyandıgım zamanki halim bu.

•Bobbi'yi kucağına alarak çabucak basamaklardan çıktı. Eve girdi.

Değişiklikler

Gardener, Bobbi Anderson'u kanepeye yatırıp hemen telefona koştu. Alıcıya uzandı. Sıfırı çevirecek ve memura en yakındaki ilk yardım ünitesini çağırması için nereye telefon etmesi gerektiğini soracaktı. Bobbi'nin hastaneye kaldırılması gerekiyordu. Hemen. Gardener kadının bir sinir krizi geçirdiğini sanıyordu. Ama aslında öyle yorgundu ve akli da öylesine karışmıştı ki, ne düşüneceğinin

kendi de bilmiyordu. Evet, bu bir tür sinir krizi olmalıydı. Aslında Bobbi Anderson bu duruma düşecek bir kadın değildi. Ama anlaşılın düşmüştü işte.

Bobbi kanepeden bir şeyler söyledi. Gardener önce onun n.j dediğini anlayamadı. Sesi bir karganmkinden farksızdı. 'Ne dedin, Bobbi?'

Anderson, «Kimseyi çağırma,» diyebilirdi. Bu kez sesini biraz yükseltmeyi başarmıştı. Ama bu kadarlık çaba bile onu mahvetmişti. Yanakları kızarmıştı ama yüzünün geri kalan tarafları balmumu gibiydi. Gözleri mavi mücevherler gibi parlıyordu. Pırlantalar ya da zafirler gibi. «Yapma, Jim... Kimseyi çağırma.» Soluk soluğa arkasına yaslandı.

Gardener telefonu kapatıp onun yanına gitti. Telaşlanımsı-tı. Bobbi'nin bir doktora ihtiyacı vardı. Bu belliydi. Mutlaka bir doktor çağıracaktı... Ama şu anda kadının endişesi ona daha ö-nemli gibi gelmişti.

-Anderson'un elini tuttu. -<Ben de seninle birlikte gelirim.

Yani seni endişelendiren buysa. Tanrı da biliyor ya, sen benim, kalırımı az çek...»

Ama Anderson gitgide artan bf- heyecanla başını sallıyordu. «Sadece uykuya ihtiyacım var... Uyku... Ve sabah da kahvaltı. Daha çok uyku... Üç gün üç gece hiç uyumadım... Belki de dört, gün...»

Gardener ona baktı. Yine şok geçMyordu. Bobbi'nin sözleriyle görünüşünü biraraya getirerek, hangi Roketle uçtun, diye sordu. Ve için için de ekledi. Neden? Sonra, «Ne aldın?» dedi. «Hangi uyuşturucuyu?»

Bobbi, «Uyusturucu almadım,» diye cevap verdi. «Hiçbir şey.» Garip garip parlayan gözleri sağa soîa kaydı. Bir an yüzünde beliren ifade Gardener'in hiç hoşuna gitmedi... Hatta onu biraz korkuttu da. Ablası Anne'ye yakışacak bir ifadeydi bu. Sinsi. kurnaz bir ifade. Sonra Anderson gözlerini yumdu. Gözkapak-ları yorgunluktan morarmıştı. Gözlerini tekrar açtığı zaman Gardener yine her zamanki Bobbi'yi gördü... Ve Bobbi'nin yardıma ihtiyacı vardı.

Gardener ayağa kalktı. «Acil yardım ünitesine telefon edeceğim. Halin hiç de iyi değil, Bo...

Gardener telefona doğru dönerken Anderson sıska elini uzatarak onu bileğinden yakaladı. şaşılacak kadar güçlüydü eli. Gardener, Bobbi'ye baktı. Çok zayıf ve bitkinci ama gözlerindeki o garip pırlıltı kaybolmuştu. şimdi gözleri berrak, bakışları normal ve akıllıcaydı.

«Eğer birini çağırırsan dostluğumuz burada sona erer, Jim.» Sesi biraz titriyordu ama hemen hemen normal sayılırdı. «Çok ciddiğim. Acil yardım ünitesini, hastaneyi ya da ihtiyar Dr. YVarv/ick'i bir ara, bu iş burada biter. Bir daha evimin kapısından içeriye adımını atamazsın. Kapıyı suratına kapatırım.»

Gardener ona gitgide artan bir üzüntü ve dehşetle baktı. Bobbi'nin sayıkladığına kendini inandırabilseydi çok sevinecek ti. Ama kadının akli başındaydı.

«Bobbi sen...» Ne diyecekti? Onun ne söylediğini bilmediğini nü? Ama pekâlâ biliyordu işte. islediğini yapmazsa dostluklarını sona erdirmekle tehdit ediyordu onu. Bobbi'yle tanışalı beri ilk kes oluyordu böyle bir şey. Ayrıca Bobbi Anderson'un gözlerinde bir şey daha vardı. Gardener'in artık dünyada değer verdiği şeylerden sadece bu dostluğun kaldığını biliyordu sanki

Gardener, sana ablana çok benzediğini söyleseydim bunun bir yararı olur muydu, Bobbi, diye içinden geçirdi.

Hayır... Anderson'un suratından hiçbir şeyin onu etkilemeyeceğini anlıyordu.

Gardener cümlesini beceriksizce tamamladı. «Ne kadar kötü halde olduğunun farkında değilsin.»

«Doğru;...» Anderson hafifçe gülümsedi. «Ama bu konuda bir fikrim var. Bana inan. Suratın... bütün aynalardan daha iyi. A-ma aslında bana gereken sadece uyku, Jim. Uyku ve...» Gözleri kapandı, zorla tekrar açtı. «...kahvaltı. Uyku ve kahvaltı.»

«Bobbi, ihtiyacın olan sadece bunlar değil.»

«Hayır.» Anderson elini Gardener'in bileğinden çekmemişti. şimdi yine parmaklarıyla sıkıca kavradı. «Sana da ihtiyacım var. Sana seslendim. Seni çağırdım. Beni duydun, değil mi?»

Gardener sıkıntıyla, «Evet,» dedi. «Duydum sanırım...» ,

«Jim...» Bobbi'nin sesi hafifledi. Kafası karmakarışık olan Gardener bekledi. Bobbi'nin tıbbi yardıma ihtiyacı vardı. Ama birini çağırırsa dostlukları sona erecekti...

Bobbi'nin kirli avucunu usulca öpmesi onu şaşırttı. Hayretle kadına baktı. Anderson'un iri gözlerinde yalvarış vardı. «Yarma kadar bekle, Jim. Eğer yarın iyi olmazsam... şimdikinin bin katı daha iyi olmazsam o zaman hastaneye giderim.. Tamam mı?»

«Bobbi...»

«Tamam mı?» Anderson yine bileğini sıktı. Onun, «Tamam,» demesini istiyordu.

«şey... Sanırını...»

«Söz ver.»

«Söz veriyorum.» Gardener için için ekledi. Tabii uykuda düzensiz soluk almaya, başlarsan o başka. Ya da gece yarısı sana baktığım zaman dudaklarının morarmış olduğunu görürsem. Bir kriz geçirmezsen...

Gülünçtü bu. Tehlikeli ve korkakça bir şeydi. Ama daha çok gülünçtü. Gardener o kapkara hortumdan kurtulmuş ve kendine geldiği zaman intihar etmeye karar vermişti. Böylece mutsuzluğu sona erecek, artık başkalarına da kötülük edemeyecekti.

Hayatına son vermeyi düşünürken ciddiymi. Bunu biliyordu. Sonra Bobbi'nin başının dertte olduğuna inanmıştı.

(«Seni çağırdım. Beni duydun değil mi»)

Telaşla buraya gelmişti. şimdi... kafasında bir yarışma prog-

----7^ —

ramı sunucusunun sesi yankılanıyordu sanki. «İşte on puanlık sorunuz. Jim Gardener intihar ederek hayatını sona erdirmeye kararlı. O halde Bobbi Anderson'un dostluklarını sona erdireceği tehdidinde neden önem veriyor? Cevap yok mu? Kimse de bilmiyor mu? Şimdi size şaşıracağınız bir şey söyleyeceğim. Ben de bilmiyorum.»

Bobbi; «Peki,» diyordu. «--Tamam. Harika.» Dehşete yakın cılan o telaşı geçti. Hızlı solukları yavaşladı. Yanakiarmdaki kırmızılıklar hafifledi. Gardener'in verdiği sözün bir değeri olduğu anlaşılıyordu.

«Uyu, Bobbi.» Onun başında bekleyecek, bir değişiklik olup olmadığına bakacaktı. Çok yorgundu ama kahve içebilirdi. Bulabilirse Bobbi'nin uyumamak için kullandığı ilaçtan da alabilirdi. Bobbi'nin başında nöbet bekleyecekti. Bunu ona borçluymuştu. Kadın kaç gece onun başında beklemişti. «Artık uyu...» Elini usulca kadının parmaklarının arasından çekti..

Anderson gözlerini yumdu, sonra tekrar ağır ağır açtı. Gülümsedi. Gülümseyişi öyle tatlıydı ki, Gardener ona yeniden âşık oldu, Kadında onu böyle etkileme gücü vardı. «Eski günler gibi...»

JİİTİ...»

«Evet, Bobbi. Eski günler gibi.»

«...Seni seviyorum...»

«Ben de seni. Haydi, uyu.*»

Anderson derin derin nefes almaya başladı. Gardener onun başında birkaç dakika oturdu. O Madonna gülümsemesini seyrediyor, uyuduğuna gitgide inanıyordu. Ama sonra Bobbi kendini zorlayarak yine gözlerini açtı.

«Harika...» diye fısıldadı.

«Ne?» Gardener ona doğru eğildi. Ne dediğini pek anlamamıştı.

«O nedir... ne yapabilir... Ne yapacak...»

Uykusunda konuşuyor, diye düşündü ama yine de buz gibi oldu. Bobbi'nin yüzünde yine o sinsi ifade belirmişti.

«Onu sen bulmalıydın... O senin için gelmişti sanırım, Jim.»

«Ne?»

«Etrafına bak...» Anderson'un sesi hafiflemeye başlamıştı. «O zaman görürsün. Kazıyı birlikte tamamlarız. Bak göreceksin... O sorunları çözümlüyor... Bütün sorunları...»

Gardener onu duyabilmek için iyice eğilmişti. «Ne, Bobbi?»

Kadın, «Etrafına bak,» diye yineledi. Son sözcük uzadı ve bir horultuya dönüştü. Anderson uykuya daldı.

Gardener az kalsın tekrar telefona gidiyordu. Ayağa kalktı ama odanın ortasında döndü. Gidip Anderson'un salıncaklı sandalyesine oturdu. Önce onu bir süre izleyeceğimi. Bunun ne anlama geldiğini kavramaya çalışacağım.

Yutkundu. Boğazı ağrıdığı için yüzünü buruşturdu. Ateşi vardı. Öyle hcfif olduğunu da sanmıyordu. Kendini yalnız hasta değil, rüyada gibi hissediyordu.

«Harika... O nedir... Ne yapabilir...»

Gardener orada oturacak ve biraz daha düşünecekti. Sonra bir ibrik koyu kahve yapacak, içine altı aspirin atacaktı. Ağrı ve ateşine iyi gelirdi. Hiç olmazsa bir süre için. Böylece uyumadan oturmayı da başarabilecekti.

«...Ne yapacak...»

Gardener gözlerini yumarak ryuklamaya başladı. Bunun bir sakıncası yoktu. Kestirebilirdi ama uzun bir süre değil. Böyle o-turarak doğru dürüst uyuyamazdı zaten. Ve Peter de her an ortaya çıkabilirdi. Eski arkadaşı Jim'i görür ve onun kucağına zıplardı. Peter bir çalar saatten daha etkiliydi. Hayır, Gardener beş dakika kestirecekti. Tavşan uykusu. Bunun bir sakıncası olamazdı.

«Onu sen bulmalıydın. O senin için gelmişti sanırım, Jim.»

Dalıp gitti. U3'kusu birdenbire derinleşti. Âdeta komaya ben-'er bir hal aldı.

Fuşşşt...

Gardener hızla karların üzerinde kayıyordu. Gözlerini kahverengi basit tahta kayaklara dikmişti. Hızı onu ipnotize ediyordu.

Sonra solunda biri, «O lanet olasıca gösteri yürüyüşlerinizde bir şeyden hiç söz etmezsiniz,» dedi. «Nükleer enerji geliştirilen otuz yıl oldu. Ve bir tek kazayla bile karşılaşmadık.

Ted'di konuşan. Arkasına kırmızı, geyikli bir kazak ve ayağına da soluk bir blucin giymişti. Üstelik hızla kayıyordu. Garn dener ise tümüyle kontrolden çıkmıştı.

Sağından biri, «Çarpacaksın!» diye bağırdı. Gardener dönüp baktı. Bu sözleri Arberg söylemişti. O şişko çürümeye başlamıştı.

Parti gecesi alkol yüzünden kızarmış olan suratı kirli camlarda asılı olan sarımsı gri perdelerin rengindeydi. Etleri aşağıya doğru sarkmıştı. Parçalanıp kopuyordu. Arberg, Gardenerin şok ve dehşetini farketmişti. Gri dudakları gülümsemeyle gerildi.

«Haklısın. Ben ölüyüm. O gece senden sonra bir kalp krizi geçirdim. Cankurtaran çağırdılar. Ama hastaneye giderken yolda öldüm.»

Gardener, «Olamaz...» diye fısıldadı. İşte her zaman bundan korkmuştu. Sarhoşluğu sırasında birinin ölümüne neden olmaktan.

Hızla yokuştan kayarak ağaçlığa doğru giderlerken ölü, «Evet,» diye ısrar etti. «Seni evime davet ettim. içki ve yemek verdim. Ve sen buna karşılık sarhoşça bir tartışmaya girerek beni öldürdün.»

«Lütfen... Ben...»

«Sen ne? Sen ne?» Bu ses yine soldan gelmişti. Ted'in ka-zuğmdakl rengeyikleli kaybolmuş, onların yerini sarı radyasyon uyarı işaretleri almıştı. «Sen bir hiçsin, bir hiç! O gücün .kaynağını hiç düşündün mü?»

Arberg sağ taraftan vızıltı gibi bir sesle, «Sen beni, öldürdün,» dedi. «Ama bunun cezasını çekeceksin. Şimdi ağaçlara çarpacaksın, Gardener.»

Ted, «O gücü masaldaki Qz Ülkesinden aldığımızı mı sanıyorsun?» diye bağırdı. Yüzünde birdenbire cerahatler akan yaralar belirdi. Dudakları su topladı, çatladı. Yarılıp iltihaplanmaya başladı. Bir gözümle süt gibi pırıltılı bir perde belirdi. Gardener gitgide artan bir dehşetle radyasyon hastalığının son devresini yaşayan bir adamla karşı karşıya olduğunu anladı. Ted'in -kapağındaki radyasyon simgeleri siyaha dönüşmeye başladı.

Arberg, «Çarpacaksın.» diye vızıldadı. «Bundan eminim. Çarpacaksın.»

Gardener şimdi dehşetle ağlıyordu. Karısını vurduktan sonra da ağladığı gibi. Sanki tabancanın sesini duyuyor, mutfakta geri geri giden Nora'yı görüyordu. Karısı elini yanağına bastırmıştı. Sonra parmaklarının arasından kan akmaya başlamıştı. Kafası olanları reddetmek için son kez çabalamıştı. «Domates salçası bu. Endişelenme. Domates salçası.» Sonra Gardener ağlamaya başlamıştı. şimdi ağladığı gibi.

«Size göre bütün sorumluluğunuz fişi prize taktığınız an sona eriyor.» Ted'in yüzünden cerahatler akıyordu. Saçları dökülmüştü. Kafası yara içindeydi. O da Arberg gibi dudaklarını ger niş gülüyordu. Gardener dehşetle, kontrolden çıkmış olduğunu anladı. İki yanında birer ölüyle Straight Arrow yamacından hızla iniyordu. «Ama sen bizi durduramayacaksın, Gardener. Bizi kimse durduramayacak. Aslında atom reaktörü çoktan kontrolden çıktı. 1939'dan beri durum böyle sanırım. 1965'de durum kritik bir hal aldı. Patlama yakın.»

«Olamaz... Olamaz...»

Arberg yine vızıldadı. «Sen çok yukarılarda uçuyordun. A ma fazla yükselen kötü düşer. insanın ev sahibini öldürmesi cinayetlerin en kötüsüdür. Çarpacaksın... Çarpacaksın... ÇARPACAKSIN!»

Bu çok doğrudu. Gardener dönmeye çalıştı ama başaramadı. Artık o yaşlı çam ağacını görebiliyordu. Ted'ie Arberg ortadan kaybolmuşlardı. «Onlar Kapıyı Vuran Tommy'ier miydi, Bobbi?»

Gardener çaresizce ağaca doğru kayarken onun canlandığını farkettiler. Ağacın gövdesi onu yutmak için ağız gibi açılmıştı. Ağaç büyüdü, büyüdü. Sanki hızla ona doğru koştu. Gövdesinden ahtapotunkini andıran kollar uzandı. Ortasında korkunç, kapka ra, çürük bir şey vardı. Çamın gövdesi kara bir ağza benziyordu...

Gardener uyandığını sandı. Ama uyanmamıştı. Sadece bir rüyanın yerini bir başkası almıştı.

Biraz önce rüyasında o eski kazayı görmüştü. Haven'e gelirken onu kamyonetlerine alan gençlerin yanında da bir an dalmış, yine rüyasında o kazayı yeniden yaşamıştı. inanılacak gibi miydi bu? Ama bu kez çarptığı ağacın gövdesinde çürümüş bir ağız belirmişti.

Gardener irkilerek uyandı ve kendini Bobbi'nin salıncaklı sandalyesinde buldu. Uyandığı için çok sevindi ve bu yüzden her tarafının tutulmuş olmasına da aldırmadı. Boğazı öyle batıyor du ki. Sanki gırtlığına dikenli tel yerleştirmelerdi.

şimdi kalkıp kahve yapacağım, diye düşündü. Aspirin alacağım. Daha önce de böyle yapmayacak mıydım? Kalkmak için davrandı. Aynı anda Bobbi gözlerini açtı. Gardener o zaman hâlâ rüya gördüğünü anladı. Öyle olmalıydı. Çünkü Bobbi'nin gözlerinden yeşil ışıklar fışkırıyordu. Resimli romanlarda Süpermei' in röntgen ışınları çıkaran gözlerini anımsadı. Bessam bunu açık yeşil kalemle çizmişti. Ama Bobbi'nin gözlerinden çıkan ışık insana bataklıkları hatırlatıyordu ve korkunç bir şeydi...

Bobbi ağır ağır doğrularak etrafına bakındı... Bakışları Gardener'e doğru kaydı. Gardener, «Yapma...» demek istedi. «O ışınları bana doğru çevirme.»

Sesi çıkmadı ama. Yeşil ışık yüzüne gelirken Bobbi'nin gözlerinin zümrüt yemyeşili olduğunu gördü. Güneş gibi parlaktı bu gözler. Gardener iradının gözlerine bakamadı, başım çevirmek zorunda kaldı. Yüzünü korumak için kolunu kaldırmak istedi. Ama onu da başaramadı. Kolu çok ağırlaşmıştı. Kolum yanacak, diye düşündü. Yanacak. Birkaç gün sonra ilk yaralar belirecek. Önce onların sivilce olduğunu sanacağım. Çünkü radyasyon hastalığında başlangıçta böyle oluyor. Her şey birkaç sivilceyle başlıyor. Yalnız bu sivilceler hiçbir zaman geçmiyor. Gitgide daha kötüleşiyorlar.. Daha da kötü...

Gardener, Arberg'in sesini duydu. Daha önceki rüyadan kalma bir şeydi bu. şişman adamın vızılıth sesinde zafer vardı şimdi. «Çarpacağımı biliyordum, Gardener!»

Işık Gardener'e geldi. Onu sardı. Gözlerini sıkıca yummuştu ama yine de fosforlu saatlere benzeyen bir ışık gördü. Ancak insan rüya görürken canı yanmazdı. Gardener de şimdi acı duymuyordu. Parlak yeşil ışık ne sıcaktı, ne de soğuk. Bir hiçti. A-ına... Boğazı.

Boğazının ağrısı geçmişti artık.

Sonra şu sözleri açık seçik duydu: «... ucuzluk. Bu tür bir fiyat indirimi bir daha yapılamaz! şezlonglar! Yataklar! Oturma odası...»

Bu sesler yine kafatasındaki çelik plakadan geliyordu. Seslerin başlamalarıyla kesilmeleri bir oldu.

Gardenerin şiş boğazı gibi.

Ve yeşil ışık da kaybolmuştu.

Gardener gözlerini açtı... ihtiyatla.

Bobbi kanepede yatıyordu. Gözleri kapalıydı, mışıl mışıl u-yuyordu. Biraz önceki gibi. Ama nasıl olmuştu da gözlerinden ışınlar fışkırmıştı? Tanrım.'

Gardener salıncaklı sandalyede doğrularak yutkundu. Boğazı ağrıyordu artık. Ateşi de bir hayli düşmüştü.

Kahve ve aspirin, diye düşündü. Gidip kahve yapacak, aspirin alacaktın. Hatırlıyor musun?

tabii. Gardener salıncaklı sandalyeye daha da rahatça yerleşerek gözlerini kapattı. Ama kimse rüyasında kahveyle aspirin içmez ki. Bu işi uyanır uyanmaz yapacağım.

«Sen uyanıksın, Jim.

Ama tabii bu olamazdı. Gerçek dünyada insanlar gözlerinden yeşil ışınlar fıskırtnazlardı. Boğaz ağrısını geçireni ve ateşi düşüreri ışınlar. Bu rüyalarda olurdu. Ama gerçek hayatta... hayır.

Gardener kollarım kavuşturarak daldı. Ondan sonra sabaha kadar hiçbir şey görmedi. Ne rüyasında, ne de gerçekten.

Uyandığı zaman baü penceresinden süzülen parlak ışık yüzüne vuruyordu. Sırtı çok ağrıyordu. Ayağı kalktığı zaman boynu çtırdadığı için yüzünü buruşturdu. Saat dokuza çeyrek vardı.

Bobbi'ye baktı ve bir an boğucu bir korku duydu. Kadının ölmüş olduğundan emindi. Sonra onun çok derin uyuduğunu ve hiç kıılmadığını farketti. Bobbi'nin göğsü uzun ama düzgün aralıklarla kabarıp iniyordu. Gardener hesapladı ve onun dakikada sadece altı kez soluk aldığını anladı.

Ama Bobbi bu sabah daha iyi gözüküyordu. Harika değilse de, dün gece sendeleyerek Gardener'i karşılayan o ' ; bitkin korkuluktan çok daha iyiydi.

Gardener, herhalde benim de ondan aşağı kalır yerim yoktu, diye düşünerek traş olmak için banyoya gitti.

Aynadan ona bakarı surat korktuğu kadar kötü değildi. A ma burnunun gece yine kanamış olduğunu üzüntüyle anladı. Fazla değil, burun delikleriyle ağzının üzerine bulaşacak kadar. Lavabonun sağındaki dolaptan bir elbezi alarak sıcak suyla ıslatmak için musluğun altına tuttu. Bu işi eski bir alışkanlığın ne-

7n

don oMuğu bir dalgınlıkla yaptı. Bobbi'nin ısıtıcısı suyu kayna-tıncaya kadar insar bir kahve ve bir sigara içecek zaman bulurdu. O da ısıtıcı iyi çalıştığı günlerde...

«Ahh!» ;

Gardener kaynar olduğu için buharları tüten sudan elini hızla çekti. Tamam... Bt bbi'nin lanet olasıca ısıtıcıyı hiçbir zaman tamir ettirmeyeceğini iüşünmemin cezası bu.

Yanan avucumt ağzına götürdü. O arada da musluktan akan suya baktı. ilaç dolabının üzerindeki aynanın alt kısmı buğulanmaya başlamıştı bile. Sıcak su musluğu çeviremeyeceği kadar kaynardı. Bu işi elbeziyle yaptı. Sonra lavaboyu tıkararak sıcak su doldurdu, biraz da soğuk su kattı. Sol başparmağının aşağısı biraz kızarmıştı.

Gardener ilaç dolabım açarak karıştırdı. Dipte Valium şişesi duruyordu. Üzerinde kendi adı vardı. şişe hâlâ hemen hemen ağzına kadar doluydu. Bobbi ne aldı bilmiyorum. Ama bunun V'alium'un tersi bir şey olduğu belli diye düşündü.

O ilacı da istemiyordu. Onun istediği olayın gerisindeki...

Hah, işte! Çift taraflı bir traş makinesi ve bir kutu jilet bulmuştu. Traş makinesi tozluymdu. Gardener sabahları burada, Bobbi'nin evinde traş olalı aradan çok zaman geçmişti. Toza kederle baktı, sonra da traş makinesini yıkadı. Hiç olmazsa Bobbi bunu kaldırıp atmamıştı. Bu makinenin tozlanmasından daha da kötü olurdu.

Gardener traş olduktan sonra kendini daha iyi hissetti. Traş makinesi ve jiletleri kaldırdı. Lavaboyu temizledi. Sonra düşünceli düşünceli üzerinde S haili olan musluğa, bakarak bodruma inmeye karar verdi. Bakalım Bobbi ne tür bir harika şofben almıştı. Ya aşağıya inecekti ya da Bobbi'nin uyumasını seyredecekti. Ama kadın o olmadan da mışıl mışıl uyuyordu.

Mutfaktan geçerken gerçekten iyi olduğunu düşündü. Özellikle geceyi Bobbi'nin salıncaklı sandalyesinde geçirmesinin neden olduğu boyun ve sırtındaki ağrılar geçmeye başlamıştı. O-tururken hiç uyuyamazsın, öylo değil mi, diye kendi kendisiyle alay etti. Mendireklerde sızmak sana daha uygun... Ama bu takılma bir gün önceki zor anlaşılan, sert alaydan farklıydı. Sarhoşluktan sonraki o depresyon sırasında daha sonra canlanabildiğin! unutturdu hep.

Grip, hatta zatürree başlangıcı olmasından korktuğu şeyde

geçmişti. Boğazı ağrıyordu. Burnu tıkalı değildi. Tanrı da biliyordu ya, sekiz gün içüğü, ağıkta uyuduğu ve yağmurda çıplak ayakla Maine'e döndüğü için hastalığı bayağı davet etmişti. Ama rahatsızlığı gece geçmişti. Tanrı bazen ona iyi davranıyordu.

Birdenbire mutfığın ortasında durakladı. Yüzündeki gülümsemenin yerini bir an hayret ve biraz da endişe dolu bir ifade aldı. Gece gördüğü rüyanın... ya ela rüyaların... bir parçasını a-nımsanıştı.

Geceki radyo reklamları...' Onların bu sabah kendimi iyi hissetmemle bir ilişkileri var mı?

Sonra bu düşüncüyü kafasından kovdu. Kendini iyi hissetmek onun için yeterliydi. Bobbi de iyiydi. Biç olmazsa geceye göre daha iyi. Onda ya. da on buçukta kalkmazsa onu uyandıracaktı. Bobbi kendini iyi hissediyorsa ve mantıklı konuşursa pekâlâ, çok güzel.

O zaman başına gelenlerden söz edebiliriz. BiR şEY olduğu kesin. Acaba Utica'daki evde mi bir şey oldu? Bir felaket olmuşsa ablası hemen Bobbi'ye haber verir. Evet, Bobbi' yle konuşuruz. Ama onda dün gece beni karşılayan o garip, korkutucu ve kendinden geçmiş Bobbi Anderson'u hatırlatacak en ufak. bir şey görürsem hemen doktor çağırırım. Bobbi istesin istemesin!

Gardener bodruma inen merdivenin son basamağında durdu. Etrafına bakındı. Hayretinin yerini daha güçlü bir duygu almıştı. şok gibi bir şey. Artık bodrum eskisi gibi nemli toprak'kokmuyordu.

Bobbi çıldırmanın eğişine gelmiş bir kadına benziyordu. U-çurumun kenarındaydı. Kaç gündür uyumadığın! bile bihni>.\>--du.

Tevekkeli değil! insanların evlerini düzene soktuklarını biliyordum ama bu kadarı da fazla, Bütün bunları Bobbi tek başına yapmış olamaz. Olabilir mi? Ne münasebet!

Ama Gardener yine de Bobbi'nin bütün bu işieri yalnız başına başardığından kuşkulanıyordu.

Arcadia'daki mendirek yerine burada uyanmış olsaydı,- Bob binin bodrumunda olduğunu kesinlikle anlayamayacaktı. Oysa buraya kaç kez inmişti! şimdi bodrumda olduğuna sırf Bobbi' nin mutfağından geçtiği için inanabiliyordu.

O nemli koku tümüyle geçmemiş, ama iyice hafiflemişti. Bobbi Anderson buraya toprak taşımış ve tırmıkla yere düzğünce yaymıştı.

Tavanda sıra sıra floresan lamba vardı. Çalışına masasının üstündekiler dışında tek tüpler halindeydiler. Masanın üstünde-kiyse çiftli. Işıkları öyle parlaktı ki, Gardener'in aklına ameliyathaneler geldi. Bobbi'nin çalışma masasına doğru gitti. Yeni masasına doğru.

Daha önce burada eski bir mutfak masası vardı. Pek de işe yarayacak halde olmayan birkaç araç gereç dururdu üzerinde. Plastik kutularda -çiviler ve vidalar.

O eski mutfak masası kaldırılmıştı. Onun yerini yan yana konmuş üç masa almıştı. Üzerleri aletler, kalın ve ince elektrik telleri sarıh makaralar ve daha bir sürü şeyler doluydu.

Sonra piller. Hem masanın altında, hem de üzerinde duran kutular pil doluydu. Gardener, burada iki yüz dolarlık pil olmalı, diye düşündü. Ne oluyor...

şaşkın şaşkın masaya baktı. Anderson'un birkaç şeyle birden ilgilendiği anlaşılıyordu. Ama onların ne olduklarını anlayamadı. Masanın tara ortasında iri, küp biçimi kutumsu bir şey duruyordu. Ön kapağı kaymış, on sekiz kadar değişik düğme ortaya çıkmıştı. Her düğmenin yanında sevilen şarkılardan birinin adı yazılıydı. «Raindrops tieep Faiing On My Head», «New York, New York» vb. Bu kutunun yanında Tayvan'da yapılmış olduğu anlaşılan dijital bir kapı zili vardı.

Gardener. Bobbi neden mikröçipl bir kapı zili almış, diye kendi kendine sordu. istediği zaman zilin çaldığı melodiyi değiştirip de ne olacak? Postacı Joe Paulson bir paket getirdiğinde «Lara'nım şarkısı» nı dinlemenin adamın hoşuna gideceğini mi sanıyor? Ama hepsi bu kadar değildi. Bobbi'nin zili değiştirmeye çalıştığı da anlaşılıyordu. Küçük bir bavul boyundaki bir radyoya bağlamıştı zili. Gardener bir süre buna baktı. Sonra, bir iki adını attı.

Sinir krizi. Bobbi garip bir sinir krizi geçirmiş...

Biraz ileride tanıdığı bir şey daha vardı. Kalorifer kazanma eklenen bir şey. Boruya takılıyor ve sözümona ziyan olan ısının yeniden etrafta dolaşmasını sağlıyordu. Bu,' Bobbi'nin bir katalogla ya da Augusta'daki bir dükkânda göreceği ve almaktan söz edeceği türde bir şeydi. Ama hiçbir zaman almayacağı bir şey. >

Ancak şimdi bu aleti aldığı ve taktığı anlaşılıyordu.

Bobbi sinir krizi geçiriyor, hepsi bu, diyemezsin! Çünkü gerçekten yaratıcı olan insanlar kriz geçirdikleri zaman çok acayip şeyler yaparlar. Etrafına bir bak.

Bu sözlerine inanıyor musun?

Evet, inanıyorum. Yaratıcı insanların daha iyi ya da duygulu olduklarını, geçirdikleri sinir krizlerinin de daha üstün yaşantılar sayılması gerektiğini söylemiyorum. Ama yaratıcı insanlar depresyon geçirdikleri zaman pek çok şey yaratırlar. inanmıyorsan, tekrarlıyorum: Etrafına bir bak.

Su ısıtıcısı biraz ilerideydi. Kapının yanındaki duvarda asılıydı şofben. Eskisinden farksız gözükiyordu ama...

Gardener şofbene yaklaştı. Anderson'un onu nasıl değiştirdiğini merak etmişti.

Bobbi evini düzene sokmak için çalgınca bir çalışmaya girişmiş. işin en delice yanı, onun şofbeni tamir etmekle kapı zillerini değiştirmek arasında bir fark görmeyişi. Merdivenin tırab-, zam da yeni. Bvıraya taze toprak da taşımış. Tanrı bilir başka daha neler var... Tevekkeli Bobbi bitkin düşmemiş! Ha, aklıma gelmişken, Jim... Bobbi bütün bu işleri nasıl başardı? Gereki bilgiyi nereden öğrendi?

Anderson'un bodrumdaki atölyesini ilk gördüğü zaman duyduğu hayretin yerini gitgide artan bir endişe alıyordu. Onu en çok sarsan kadının bütün bu işleri yapmak için harcadığı müthiş enerjeydi. Anderson'u bu işe ne zorlamıştı?

Gardener bunu bilmiyordu. Ama onu burada çalışırken hayal etmek hiç hoşuna gitmiyordu. Bobbi oraya buraya koşuyor, bir seferde iki ayrı işi birden yapmaya çalışıyordu. Ya da beş işi birden. Ya da on.

Gardener şofbenin beyaz emaye yanına dokundu. Sonra da elini hızla çekti. Isıtıcı görünüşte eskisi gibiydi. Ama değiştiril^ nuştı. Çömelerek şofbenin altındaki kapağı açtı.

Ve o zaman sanki dibi olmayan bir uçuruma yuvarlandı.

şofben daha önce gazla çalışıyordu. Ama artık gaz bidonunun bakır boruları ısıtıcıya bağlı değildi. Geriden sarkıyorlardı, uçlarına paçavralar tıkanmıştı.

Tanrım! Bu kadın suyu nasıl ısıtıyor? Gardener kapaktan içeri baktı ve dondu kaldı.

Kafası son derece berraktı ama sanki rüyadaymış gibiydi. Kendini toplamaya çalıştı.

şofbenin içi karmakarışık tellerle doluydu. Kırmızı, yeşil mavi, sarı. Tam ortada yumurtaların konduğu o kartonlardan vardı. Yumurtaların yerleştirildiği her çukura bir pil oturtulmuştu. Bunlardan çıkan teller Kore'de yapılmış ucuz elektronik oyuncakların kontrol tablolarına bağlanmıştı. Ve bu karmakarışık şeyler bir işi başanyordu. Örneğin, suyu insanın elini yakacak kadar kaynatıyordu.

şofbenin içinde, tam ortada, yumurta kartonunun üstünde ışıktan bir top parıldıyordu. Ancak bir yirmi beş sent büyüklü-ğündeydi ama güneş kadar parlaktı.

Gardener o vahşice ışıltıdan korunmak için farkına varmadan elini kaldırmıştı. O ışıktan topa ancak gözlerini iyice kıstığı ve elinin parmaklarını hafifçe araladığı takdirde bakabiliyordu.

Güneş kadar parlak...

Ama bu ışık sarı değil, zâfir gibi göz kamaştırıcı mavimsi beyazlıktaydı. Zaman zaman da çakıyordu. Düzenli bir biçimde.

Gardener, ama ısı nerede, diye kendi kendine sordu. Elini uzatarak tekrar şofbenin emaye yanına koydu. Ama bir saniye. Sonra elini hızla çekti, banyodaki musluktan buharlar saçarak fışkıran suyu anımsamıştı. Bu ısıtıcıda sıcak su vardı. Aslında bu suyun, kaynararak buharlaşması ve şofbeni patlatması ge rekirdi. Ama böyle olmadığı belliydi. Esrarlı bir şeydi bu. Ama Gardener'in

açtığı kapaktan etrafa ısı yayılmamasının yanında önemsiz kalıyordu. Alttaki kapağı açarken sürgünün elini yakması gerekirdi. O bozuk para büyüklüğündeki güneşin de yüzünün cildini kavurması. O halde...

Gardener sol elini ağır ağır, kararsızca deliğe uzattı. Sağ yumruğuyla hâlâ gözlerini o parlak ışığa karşı korumaya çalışıyordu. Yanacağını sandığı için yüzünü buruşturmuş, dudaklarını sarkıtmış ti.

Parmakları şofbenin içinde bir şeye dokundu. Esnek bir şeye. Bu tıpkı gergin bir naylon çoraba dokunmaya benziyordu. Ama içeride bir engel yoktu. Yani Gardener'in gördüğü kadarıyla.

O görünmeyen engeli hafifçe itti, sonra da elini çekti. Parmaklarına baktı.. Eli titriyordu.

Bir güç alam bu. ısıyı engelleyen bir güç alam. Tanrım, ben bir bilimkurgu hikâyesine mi karıştım?

EH gitgide daha fazla titriyordu. Küçük kapağı tutmaya çalıştı. Başaramadı. Sonra yakalayıp hızla çarptı. Böylece o göz kamaştırıcı beyaz ışık gözükmez oldu. Ama gözleri kamaşmıştı. Yumruğunu yemyeşil gibi görüyor, parmaklarının arasında mavi alevler titreşiyordu.

Gardener'in gözlerinin önünde uçuşan benekler kayboldu. Ama titremesi sona ermedi.

O zamana kadar içki içmeyi hiç böylesine istememişti.

Gardener, Anderson'un mutfağında içki buldu.

Bobbi pek içmezdi ama dolapta, tencere ve tavaların arkasında birkaç şişe dururdu her zaman. Viski şişesine uzandı. U-cuz bir markaydı. Ama dilencilere seçme hakkı tanımazdı. Plastik bir bardağa iki parmak viski koyarak başına dikti.

Dikkatli ol, Jim. Kadere meydan okuma.

Ama aslında kadere meydan okuduğu yoktu. O ara içip günlerce kendini bilmeden dolaşmayı tercih edecekti. Ama o kara siklon şimdilik başka yere gitmişti. Bardağa yine iki parmak kadar içki koydu. Bir an bardağa baktı. Sonra da viskinin çoğunu lavaboya döktü. şişeyi yerine koydu. Bardaktaki viskiye su ve buz kattı.

Herhalde kıyıdaki çocuk bu davranışımı takdir ederdi.

Rüyada gibiydi ve çok sakindi. Bu bir tür savunma mekanizması olmalıydı. Kendini yere atarak bayılmaya kadar haykırmasını engelleyen bir şey. En çok da, kafasının onu gördüklerinin hiçbirinin doğru, olmadığına inandırmaya kalkışması- korkutmuştu. Beyni inanılmayacak bir biçimde, kapağı açtığı zaman gördüğün çok parlak bir elektrik ampulüydü, diyordu. iki yüzlük bir ampul. O bir elektrik ampulü değildi. Hayal da görmedim. O ışık tıpkı güneşe benziyordu. Pillerle dolu bir yumurta kartonunun üstünde ışıldıyordu. Çok parlaktı. Artık istersen çıldırabilirsin.

Dua da edebilirsin, içki de içebilirsin. Ama o şeyleri gördün. Tamam mı? Tamam.

Gardener gidip Anderson'a baktı. Hâlâ derin uykudaydı. O-nu on buçukta uyandırmaya karar vermişti. Saatine baktı. Dokuzu yirmi geçiyordu. şaşırıldı. Bodrumda sandığından daha u-zuı süre kalmıştı.

Bodrumu düşünür düşünmez o minyatür güneşi hatırladı. Ve çıldırmak üzere olduğunu anladı. Bu düşünceyi kafasından kovmaya çalıştı. Ama ısrarcıydı bu fikir. Gardener daha da çabaladı. Bobbi uyanıp bana burada neler olduğunu anılatmaya kadar bu olayı düşünmeyeceğim.

Kollarına baktı ve ter içinde kalmış olduğunu gördü.

Gardener elinde içki bardağıyla arka kapıdan dışarı çıktı ve Bobbi'nin âdeta doğaüstü sayılacak çalışmalarının diğer kanıtlarıyla da karşılaştı.

Traktör bahçenin solundaki büyük sundurmanın önünde duruyordu. Bunda olağanüstü bir şey yoktu. Bobbi radyo yağmur' yağmayacağını açıkladığı zaman traktörü genellikle oraya bırakırdı. Ama altı metre uzaktan bile Anderson'un traktörün motorunu değiştirmiş olduğunu görebiliyordu.

Hayır. Yeter artık. Bütün bunları unut, Jim! Evine git!

Bu ses rüyalarda duyulanlara hiç benzemiyordu. Çok sertti. Panik, korku ve endişe doluydu. Bir an bu sese uymak istedi. Ama sonra bunun ne korkunç bir ihanet olacağını düşündü... Hem Bobbi'ye, hem kendine. Bir gün önce Bobbi'yi düşündüğü için intihar etmemiştir. Ve bu sayede onun kendini öldürmesini de engellemiş olduğuna inanmıştı. Çinlilerin bir atasözü vardı. «Bir hayat kurtarırsan, artık ondan sorumlu olursun.» Ama... Belki Bobbi'nin yardıma ihtiyacı var. Ona nasıl yardım edeceğim? Bunu anlamak için burada neler olduğunu öğrenmem gerekmez mi?

Ama bütün o işleri kimin yaptığını biliyorsun, Jim. Öyle değil mi?

Gardener viskiyi bitirerek boş bardağı verandanın basamaklarından birine bıraktı. Traktöre doğru gitti. Ağustos böceklerinin uzun otların arasında öttüklerinin hayal meyal farkındaydı.

Sarıuş değildi, çakırkeyif de. içki sinir sistemini hiç etkilememiş gibiydi

(Hani o masalda ayakkabı tamircisi uyurken cüceler bütün işleri yaparlar... Tak lak tık tık tak tak tık tık...)

Ama Bobbi uyumuyormuş ki. Öyle değil ini? Kollarımın arasına yığılmaya kadar çabalamış... Bir şey onu buna zorlamış.

(Tak tak tık tık... Güm güm güm... Gece geç vakit ve önceki gece Kapıyı Vuran Tommy'ler kapıma vurdular...)

Gardener traktörün yanında durarak üzeri açık olan motor yuvasına baktı. Ve sadece ürpermekle kalmadı. Soğuktan ölmek üzere olan bir insan gibi titredi ve dişlerini ait dudağına batırdı. Rengi uçmuş, şakakları ve aini ter içinde kalmıştı.

(şofbeni düzelttiler, traktörü de. Kapıya Vuran Tommy'ler çok ustalar.)

Traktör aslında küçük bir araçtı. Büyük bir çiftlikte bir işe yaramazdı. Motorlu çim biçme makinesinden biraz daha büyük, normal traktörlerden daha küçük.'Bobbi'ninki bir sebze bahçesi için uygundu. Anderson fasulye, salatalık, bezelye, mısır, turp ve patates yetiştiriyordu. Bahçede havuç, lahana ve kabak yoktu. Bir keresinde Gardener'e, «Hoşlanmadığım şeyleri yetiştirmem,» demişti.

«Hayat çok kısa.»

Traktör çok işine yarıyordu. Sağlam bir motoru vardı. Basit 4'ir şey.

Daha doğrusu eskiden öyleydi.

Motor hâlâ yerindeydi ama pek acayip ilaveler yapılmıştı. Gardener bodrumdaki kapı zili ve radyo karışımını hatırlayarak, acaba Bobbi onu traktöre mi takacak, diye düşündü. Belki de bir radar o. şaşkın şaşkın, havlar gibi güldü.

Motorun bir yanından bir mayonez kavanozu uzanıyordu. içine renksiz bir sıvı doldurulmuştu. Benzin olamazdı. Tepede başka bir alet vardı. Küçük karbüratörün yerini kocaman bir şey almıştı. Sonra teller... Her taraf yılan gibi tellerle doluydu.

Gardener traktörün basit paneline baktı. Tam başını çevireceği sırada gözleri irileşti.

Traktörün panelini iyi tanırdı. Yıllar boyunca taşıta kaç kez binmişti.

Ancak şimdi vites levhasına yeni bir şey eklenmişti. Basit ama insana dehşet veren bir tek sözcük: «Yukarı».

Buna inanmıyorsun ya?

Bilmem ki...

Haydi, Jim. Uçan traktörler, öyle mi? Boşversene.

Bobbi'nin sofbeninde minyatür bir güneş var.

Saçma. Bence o bir elektrik ampulüydü. Güçlü bir şey. iki yüzlük...

O bir ampul değil!

Pekâlâ, pekâlâ, sakın ol. Bu sadece E.T.'yle alay eden . bir filmin reklamına benziyor. Hepsi o kadar. şimdi... bir traktörün uçabileceğine inanıyor musun?

Kes sesini!

«Kanatlı Traktör!» Buna ne dersin?

Gardener kendini tekrar mutfakta buldu. içkinin durduğu dolaba özlemlerle bakıyordu. Bakışlarını dolaptan zorla ayırarak uturma odasına gitti. Bobbi durumunu değiştirmişti. Gardener onun soluklarının biraz hızlanmış olduğunu i'arketti. Uyanacağını belirten ilk işaretlerdi bunlar. Yine saatine baktı. Ona geii yordu. Bobbi'nin yazı masasının yanındaki kitaplığa gitti. Kadın uyanmcaya kadar kitap okumak niyetindeydi. Ona olanları unutturacak bir şey.

Anderson'ım masasında, eski yazı makinesinin yanında' duran şey hepsinden de korkunç bir çok geçirmesine neden oldu. Bu yüzden diğer bir değişikliği zorlukla farketü. Masayla yazı makinesinin gerisindeki duvardan rulo halinde delikli bilgisayar kâğıdı sarkıyordu. Dev bir kâğıt havlu gibi.

KARABOĞA ASKERLERİ

Yczan : Roberta Anderson

Gardener ilk sayfayı bir kenara koydu. Sonra da kendi adını gördü.

«ihtiyacım olduğu zaman yanıma koşan Jim'e.» Titreyerek ikinci sayfayı ilkinin üzerine bıraktı.

O günlerde, Kansas daha kanamaya başlamadan Önce, ovalarda karaboğa hâlâ pek çoktu...

Gardener romanın kırk sayfasını okumuş, bütün dikkatini

esere vermişti. Birdenbire Bobbi Anderson'un uykulu uykulu seslendiğini duydu.

«Jim? Jim, bâlâ burada mısın?» , «Buradayım, Bobbi,» diyerek ayağa kalktı. Ondan sonra olacıklardan korkuyor ve yarı çıldırıldığına inanıyordu. Evet, öyle olmalıydı. Bobbi'nin sofbeninde küçücük bir güneş olamaz, traktör de havalanamazdı... Ama Gârdener için bunlara inanmak, Bobbi Anderson'un onu son gördüğünden beri, yani üç hafta içinde Karaboğa Askerleri adlı dört yüz sayfalık bir roman yazdığına inanmaktan daha kolaydı. Üstelik bu, yazdığı romanların en iyisiydi. Evet, bu imkânsız. Delirdiğime inanmak daha ko lay. Hatta daha akıllıca bir şey.' Keşke bunu başarabilseydi.

Anderson Bir Hikâye Arlatıyor

Anderson yaşlı bir kadın gibi yüzünü buruşturarak kanepeden kalkıyordu.

Gârdener, «Bobbi...» diye başladı.

«Ah. Tanrım, her yanım ağrıyor. Gidip... Neyse... Ne kadar uyudum?»

Gârdener saatine bir göz attı. «On dört saat sanırım. Biraz daha fazla. Bobbi, yeni romanın...»

«Evet. Ben dönünceye kadar bekle.» Bobbi banyoya doğru giderek gömleğinin düğmelerini çözmeye başladı. Gârdener ona dikkatle baktı. Anderson'un ne kadar kilo verdiğini anlamaya çalışıyordu. Ona artık sıska bile denmezdi. Bir deri bir kemik kalmıştı. Anderson, Gardener'in kendisine baktığını farketmiş gibi durakladı. Başını çevirmeden. «Her şeyi açıklayabilirim,..» diye mırıldandı.

Gârdener, <-öyle mi?» diye sordu.

Anderson banyoda gerektiğinden çok daha uzun süre kaldı. Gârdener dikkatle dinledi ama duşun sesi gelmiyordu. Endişelenmeye başladı. Bobbi uyandığı zam«n aklı başında gibi konuş-

muştu. Ama bu gerçekten norma' olduğunu gösterir miydi? Gözlerinin önünde korku verici bir sahne beHrdi. Bobbi banyonun penceresinden sürünerek çıkıyordu. Ayağında sadece bluciniyle gıdaklar gibi gülererek ormana kaçıyordu.

Gardener elini alnının sol tarafındaki yaraya götürdü. Başı hafifçe zonklamaya başlamıştı. Bir iki dakika daha bekledi. Sonra kalkarak usul. usul banyoya doğru gitti. Anderson'un pencereden kaçma sahnesinin yerini şimdi bir başkası almıştı. Bobbi durumu ona anlatmaktan kurtulmak için jiletle sakın sakın gırtlakım kesiyordu,

Gardener, içeriyi biraz dinleyeceğim, diye karar verdi. Gelen sesler normale mutfığa giderek kahve yapacağım. Belki yumurta da. Ama hiçbir şey duymazsam...

Boş yere endişelenmişti. Bobbi banyonun kapısını kapattığı zaman kilitlememişti. Evde yapılan bütün onarıma rağmen kapıların eskisi gibi açınverdikleri anlaşılıyordu.

Gardener aralıktan Anderson'un aynanın önünde durduğunu gördü. Bir elinde diş fırçası, diğerinde de dişmacunu tüpü vardı. Büyük bir dikkatle aynaya bakıyordu. Sanki kendi kendini ipnotize etmeye çalışıyormuş gibi. Dudakları gerilmiş, dişleri ortaya çıkmıştı.

Kapıda bir hareket olduğunu farkederek aynaya döndü. Boş birer deri keseye dönmüş olan göğüslerini gizlemeye de kalkışmadı. «Jim, dişlerim sana normal gözüküyor mu?» Gardener, Bobbi'ün dişlerine baktı. Eskisinden farklı değildi. Ama ona sanki dişleri biraz uzamış gibi geldi. Ya da dişet-leri çekilmiş gibi. «Evet. Tabii.» Gardener kadının iyice belli o-lan kaburgalarına, çıkık kalça kemiklerine bakmamaya çalışıyordu. Anderson kemerini iyice sıkımişti ama blucini yine de düşüyordu. «Öyle sanırım...» ihtiyatla gülümsedi. «Bak anne. dişlerimde hiç çürük yok.»

Anderson da bu gülümsemeye karşılık vermeye çalıştı. Ama dudakları gerilmiş ve dişetleri ortaya çıkmış olduğu için sonuç Gardener'in hiç hoşuna gitmedi. Kadın işaret parmağıyla bir azı dişini itti. «Ööle aaptığı dama salımyo mu?» «Efendim?» «Böyle yaptığım zaman sallanıyor mu?»

«Hayır. Daha doğrusu bana sallanmıyormuş gibi geldi. Neden?»

«Bir rüya görüp duruyorum da ondan. O...» Anderson başını eğerek kendine baktı. «Çık dışarı, Jim. Yarı çıplağım.»

Gardener, «Affedersin,» dedi. «Kapı açıldı. Çıkmış olduğunu sandım.» Kapıyı çekerek sıkıca kapattı.

Anderson kapının arkasından açık açık, «Ne düşündüğünü hiliyoraun,» *diye seslendi.

Gardener bir şey söylemedi. Orada öylece duruyordu. Ama Anderson'un orada beklediğini anladığını,, bildiğini seziyordu. Sanki kapının arkasından her şeyi görüyormuş gibi.

«Delirip delirmediğimi düşünüyorsun, Jim.»

Gardener o zaman, «Hayır,» dedi. «Hayır, Bobbi. Ama...»

Anderson kapının arkasından, «Aklım senin kadar başımda,» diye bağırdı. «Her tarafım tutulmuş,' doğru dürüst yürüyemiyorum. Sağ dizime pek hatırlayamadığım bir nedenle sargı sarmışım. Bir kurt kadar açım. Ve çok kilo verdiğimi biliyorum... A-ma çıldırmadım, Jim. Aklım başımda. Ama bugün sona ermeden sen, aoaba çıldırıyor muyum, diye düşüneneceksin sanırım. Cevap şu: ikimizin de aklı başında.»

Gardener, «Burada neler oluyor, Bobbi?» diye sordu. Sesi çaresiz bir feryada benziyordu.

Anderson, «Önce şu sargıyı çözüp ne olduğuna bakacağım,» diye cevap verdi. «Dizimi kötü çarpmışım sanırını. Herhalde ormanda oldu. Sonra sıcak bir duş yapacak ve temiz bir kilde giyeceğim. Sen o arada bize kahvaltı hazırla. Ben de sana her şeyi anlatm.»

«Gerçekten anlatacak mısın?»

«Evet.»

«Pekâlâ, Bobbi.»

«Burada olduğun için seviniyorum, Jim. Bir iki kez kötü düşüncelere kapıldım. Sanki durumun iyi değilmiş gibi...»

Gardener'in gözleri doıuverdi. Görüntüler titreşip bulauluk-laştı. Koluyla yüzünü sildi, «Hiçbir derdim yok. Ben gidip kahvaltı hazırlayayım,»

«Sağol, Jim.»

Gardener uzaklaştı. Ama ağır ağır yürüyordu. Çünkü gözlerini ne kadar silerse silsin görüntüler yine de bulanıklaşıyordu.

Mutfağa girer girmez durdu. Dönüp tekrar banyonun kapısına gitti. Aklına bir şey gelmişti. şimdi içeriden su şıkırtısı geliyordu.

-Peter nerede?»

Bobbi duşun gürültüsü arasında, «Ne?» diye bağırdı.

Gardener sesini yükseltti. «Peter nerede dedim!»

Anderson, «Qidü,» diye cevap verdi. «Ağladım. Jim... Ama o... biliyorsun...»

Gardener mırıldandı. «Yaşlanmıştı...» Sonra suyun şıkırtısını hatırlayarak yine sesini yükseltti. «Yaşlılıktan öldü demek?»

><Evet.»

Mutfağa gitmeden önce bir an orada durdu. Bobbi'nin neden Peter ve ölümü konusunda yalan söylediğini düşündüğünü anlamaya çalışıyordu.

Gardener, Anderson'un ocağında omlet yaptı, jambon kızarttı. Eve son gelişinden beri normal ocağın yukarısına bir mikro-dalga fırın takılmış olduğunu farketmişti. Tezgâhın ve masanın üstünde rayların üzerinde sağa sola götürülebilen lambalardan vardı.

Anderson çoğu zaman yemeklerini burada yedi. Bir yandan kitap okuyarak.

Koyu kahve de yaptı. Her şeyi masaya koyduğu sırada Anderson da mutfağa girdi. Temiz bir kot pantolon ve bir tişört giymiş, ıslak saçlarına bir havlu sarmıştı.

Masaya baktı. «Kızarmış ekmeğin yok mu?»

Gardener dostça bir tavırla, «Lanet olasıca ekmeğini de kendin kızart,» dedi. «Üç yüz kilometrelik yolu sana uşaklık etmek için otostop yaparak aşmadım.»

Bobbi ona hayretle bakakaldı «Ne yaptın, ne yaptın? Dün? Yağmurda?»

«Evet.»

«Tanrı aşkı mı, ne oldu? Muriel lurm>ye çıktığını söyledi. Son konferansın 30 Hazira'ıda olduğunu da.»

«Müridi mi aradın?» Bu gülünç bir biçimde Gardener'e dokunmuştu. «Ne zaman.-'»

Bobbi bunun önünü olmadığım belirtmek istermiş gibi elini salladı. «Ne oldu?» diye sordu yine.

Gardener ona her şeyi anlatmayı düşündü. Üzüntüyle böyle

yapmayı çok istediğini de farkettiler. Bobbi Anderson onun için sadece bir Ağlama Duvarı mıydı? Durakladı. Her şeyi açıklamayı çok istiyordu ama sonunda öyle yapmadı. Daha sonra dertleşmek için zaman bulabilirdi.

Belki.

«Daha sonra,» dedi. «Ben şimdi burada ne olduğunu öğrenmek istiyorum.»

Anderson başını salladı. «Önce kahvaltı. Ve bu bir emirdir.»

Gardener yumurtayla jambonun çoğunu Anderson'a verdi. Ö da hiç beklemedi. Kıtılıktan çıkmış gibi yiyeceklere saldırdı. Gardener onu seyrederken çok küçükken okuduğu' Thoinas Edi-son'un bir yaşam öyküsünü anımsadı. Edison zaman zaman çıldırmış gibi çalışmaya başlamış. Fikirler fikirleri, buluşları buluşları kovalarmış. Edison böyle zamanlarda karısı ve çocuklarıyla ilgilenmez, banyo yapmaz, hatta yemek bile yemezmiş... Gardener alnının sol tarafına dokundu. Edison'un migreni varmış. Ve depresyon da geçirirmiş.

! Ama Anderson'un depresyon geçiriyormuş gibi bir hali hiç yoktu. Yumurtaları yuttu. Yedi, sekiz dilim jambonu yağ sürülmüş ekmeğin üzerine koyarak yedi. iki büyük bardak portakal suyunu başına dıktı. Sonra, da gürültülü gürültülü geçirdi.

«Çok kabasın, Bobbi.»

«Portekiz'de sesli sesli geçirme bir aşçı için büyük bir iltifat sayılır.»

- Orada seviştikten sonra ne yapıyorlar? Yelleniyorlar mı?»

Anderson başını arkaya atarak kahkahalarla gülmeye baş-iacu. Başındaki havlu düştü. Ve Gardener bir deri bir kemik kalmış olmasına rağmen onunla sevişmek istedi.

Sonra hafifçe gülümsedi. «Pekâlâ. Güzel bir nükteydi. Teşekkür ederim. Bir Pazar günü sana Benedictine usulü yumurta yaparım. şimdi anlat.»

Anderson onun omzunun üzerinden uzanarak raftan sigara paketini aldı. Paket yarısına kadar doluydu. Bir sigara yaktı, sonra da pakedi Gardener'e doğru itti.

«Teşekkür ederini, istemem. Hemen hemen vazgeçebildiğim tek kötü alışkanlık bu.»

Ama Anderson'ım hikâyesi sona ermeden, Gardener dört sigara içti.

Anderson. «Etrafına bakın...» dedi. «Sana böyle yapmanı söylediğimi hatırlıyorum. Hayal meyal. Ve senin de etrafa bir göz attığını biliyorum. Yüzündeki ifade tanıdık. Ormandaki o şeyi bulduğum zaman ben de ayru hale girdim.»

«Hangi şeyi?»

«Bunu sana şimdi açıklarsam çıldırdığıma karar verirsin. O-nu daha sonra sana göstereceğim. Ama bence şimdi sadece konuşmamız daha iyi olur. Bana burada neler gördüğünü anlat. Ne değişiklikler olduğunu.»

Gardener saydı. Bodrumdaki değişiklik, Bobbi'nin üzerinde çalıştığı şeyler, şofbendeki garip küçük güneş, traktörün motoruna yapılan garip ekler. Bir an duraklayarak vitesteki değişikliği düşündü. Ama sonra bundan söz etmemeye karar verdi. Herhalde Anderson onu da farkettilerini biliyordu.

«Ve bütün bunların arasında bir roman yazacak zaman da bulmuşsun,» dedi. «Uzun bir kitap. Uyanmam beklerken onun kırk sayfa kadarını okudum. Roman hem çok güzel, hem de u-zun. Belki de şimdiye kadar yazdıklarının en iyisi... Ve sen daha öncs de güzel romanlar yazdın.»

Anderson sevinmişti, başını salladı. «Teşekkür ederim. Ben de onun en iyi eserim olduğunu düşünüyorum.» Tabaktaki son jambon dilimini işaret etti. «Onu istiyor musun?»

«Hayır.» ! «Emin misin?»

«Evet.»

Jambonu alarak yuttu.

«O romanı ne kadar zamanda yazdın?»

Anderson, «Bundan pek emin değilim...» dedi. «Galiba üç günde. Bir haftadan daha uzun sürmediğinden eminim. Çoğunu uykumda yazdım.»

Gardener güldü.

Anderson, «Ben şaka etmiyorum,» diyerek gülümsedi.

Gardener'in gülümsemesi kayboldu.

Bobbi, «Zaman kavramını kaybetmiş gibiyim,» diye itiraf etti. «Tarihleri karıştırıyorum. Ama ayın yirmi yedisinde o ro- inan üzerinde çalışmadığımı biliyorum Doğru dürüst hatırlayabildiğim son tarih bu. Sen buraya dün gece geldin. Dört Temmuzda. Ve roman tamamlanmıştı. Onun için... en fazla bir haftada yazıldı o roman. Ama ben yine de sadece üç gün çalıştığımı sanıyorum.»

Gardener'in ağız açık kaldı. Bobbi ona sakın sakın bakarak ellerini bir kâğıt peçeteyle sildi. Gardener sonunda, «Bobbi, bu imkânsız,» diyebilirdi.

«Böyle düşündüğüne göre, dernek ki, yazı makinemi farket-medin.»

Gardener bir ara yazı makinesine göz atmıştı ama hepsi o kadar. Dikkatini roman çekmişti, Anderson'un eski siyah yazı makinesini belki bin kez görmüştü. Buna karşılık roman yeniydi.

«Eğer dikkatli hassaydın, makinenin arkasındaki duvarda a-sıh olan bilgisayar kâğıdı rulosunu görürdün. O aleti de. Yumurta kutusu, piller .filan. Ne? Pakedi nii istiyorsun?» Anderson sigaraları ona doğru itti. Gardener bir sigara aldı. Bobbi konuşmasını sürdürdü. «Onun nasıl çalıştığını bilmiyorum. Ama aslında o aletlerin hiçbirini anlayamıyorum. Buraya elektrik sağlayan o makineyi de.» Adamın yüzündeki ifadeyi farkederefc güldü, «Artık Maine Elektrik şirketiyle ilişkim kalmadı, Jim. Onlardan cereyanı kesmelerini istedim... Dur bakayım... Dört gün önce kestiler. İşte bunu hatırlıyorum.»

«Bobbi...»

«şofbende bir alet var. Yazı makinenim arkasında da. Ama arka taraftaki kofredoye taktığım şey hepsinden de müthiş.» Anderson hoş bir şeyi anımsayan bir kadın tavrıyla güldü. «Onun içinde yirmi, otuz pil var, Cooder'de çaişan Poley Andrews çıldır diğmu sanıyor. Dükkanındaki bütün

pilleri satın aldım. Ama yetişmediği için sonra kalkıp Augusta'ya gittim... Bodruma toprağı g gün mü taşıdım?» Anderson kaşlarını çattı. Sonra birdenbire gülümsedi. «Evet, öyle sanırım. Tarihi piî yarışı. Yedi dükkâna girerek yüzlerce pille geri döndüm. Sonra Albion'a uğradım. Ve bodrunu için bir kamyon dolusu humusiu toprak satın aldım. Bütün bu işleri aynı gün yaptığımdan hemen hemen eminim.» Kaşları yine endişeyle çatıldı.

Gardener onun hem korkmuş, hem de yine yorulmuş gibi bir hali olduğunu düşündü. Anderson tabii hâlâ bitkindi. O tür bitkinlik bir gecelik uykuyla geçmezdi. Ve ılıncıncı laflar da edij

yordu. Uykusunda yazdığı kitap, eve cereyan sağlayan piller, Augusta'daki delice alışveriş...

Ama etraf kanit doluydu. Ve Gardener de onları görmüştü.

Anderson, «Gerçekten,» diyerek güldü.

«Ne, Bobbi?»

«Eve cereyan sağlayan nesneyi yapmakta çok zorluk çektiğimi anlatıyordum. Kazıdakini de öyle.»

«Hangi kazı? Bana göstermek istediğin o ormandaki nesne mi?»

«Evet. Biraz sonra. Bana birkaç dakika daha ver.» Anderson' un yüzünde yine o memnun ifade belirdi. Gardener bu ifadeyi tanıyordu. Başlarına gelenleri anlatmak zorunda olan insanlar bu tavrı takınırlardı. Anderson'un kopuk kopuk ama neşeli anılarının altında gizlendiğini sezdiği şey neydi? Delilik ve çaresizlik mi? Gardener öyle sanıyordu. Hatta bundan emindi. şişman kadınlara şiirler okuduğu sırada Anderson burada bir şeyle karşılaşmış ve çıldırmanın eşiğine kadar gelmişti.

«O sırada yumurta kartonlarım bitmişti. Zaten pillerin bir iki kutuya sığmaları da imkânsızdı. Sonunda Frank Dayının sigar kutularından birini aldım. Tavanarasmda öyle on iki kadar tahta kutu var. Kutuya tuvalet kâğıdı doldurarak piller için birer yuva yapmaya çalıştım. şöyle dimdik durmaları için. Yuva gibi çukurlar. Anlıyorsun değil mi?» Anderson işaret parmağıyla bir şeyi itiyormuş gibi yaptı, sonra da Gardener'in ne demek istediğini kavrayıp kavramadığını anlamak için parlak gözleriyle ona baktı. Gardener başını salladı. Yine kendini rüyada gibi hissetmeye başlıyordu. Sarhoş olsaydım bu deritten kurtulurdum, diye düşündü. Ve beynindeki zonklama arttı.

«Ama piller yine de devrildi.» Anderson sigarasını söndürdü. Arkasından hemen bir tane daha yaktı. «Onlar çıldırmışlardı. iyice çıldırmışlardı. Ben de öyle. Ama sonra aklıma bir şey geldi.»

Gardener, onlar, dedi kendi kendine.

«Kalkıp Chip McCausland'a gittim. şu Dugout yolunda oturan adama. Onu tanıyor musun?»

Gardener, «Hayır,» der gibi başını salladı. O yolu bilmiyordu bile.

«Adam orada bir kadınla birlikte oturuyor. On kadar da çocukları var. Tanırım, kadın öyle pasaklı, öyle pasaklı id... Boy-undaki kiri görecektin, Jim... O kiri -belki ancak zımparayla çı karabilirdin. Galiba adam daha önce biriyle evliymiş -/e... Nev~e, bu önemli değil Sadece... Konuşacak kimse yoklu... Yani dostça konuşabileceğim.. Ben de önemli şeylerle önemsizleri karıştırıp duruyorum şimdi...»

Anderson gitgide daha çabuk çabuk konuşuyordu Gardener telaşla kriz geçirmek üzere, diye düşündü. Birai- sonra ya bağırmağa başlayacak ya da ağlamaya... Uzanarak kadının eline dokundu. «Hikâyeyi istediğin gibi anlat. Ben buradayım ve seni sonuna kadar dinleyeceğim. Zamanımız bol. Onun için acele etme. Eğer uykuya dalarsam o zaman konunun çok dışına çıkmış olduğunu anlarsın. Tamam mı?»

Anderson gülümsedi. Rahatlamıştı. Gardener yine ormanda ne olduğunu sormak istedi. Daha da önemlisi «onlar»m kim olduklarını. Ama beklemesi daha doğru olacaktı. Bekleyen insan sonunda türlü felakete karşılaşır, diye düşündü.

Bobbi kafasını toplamak için bir an durdu, sonra da .konuşmasını sürdürdü. «Chip McCausland'm üç, dört kümesi var. Bunu söylemek istiyordum sana. Birkaç dolar karşılığı istediğim ka: dar yumurta kutusu aldım. Sandıkların dibine serilen o kartonlardan da. On düzine yumurta alıyor onlar.» Neşeye güldü. Ve sonra Gardener' rı tüylerinin diken diken olmasına, yol açan bir soy söyledi. «O büyük kartonları henüz kullanmadım. Ama kullandığım zaman bütün Haven kentinin elektriğini sağlayacağız sanırım. Hatta Albion'a da yetecek. Troy'un önemli bir bölümünü de aydınlatacak. Neyse... Burada güç üretmeye başladım... Tanırım, lafi anıma da uzattım!.. Aleti zaten

yazı makinesine takmıştım. Ve gerçekten de uyudum. Hiç olmazsa kestirdim... Söze buradan başlamıştık değil mi?»

Gardener başını salladı. Hâîâ Anderson'un yüz yirmi mildun oluşan bir aygıtıyla üç küçük kente elektrik vereceğinden kayıtsızca söz etmesini düşünüyordu. Bu gerçek miydi, yoksa, hayal mi?

«Yazı makinesine takılı alet...» Anderson kaşlarını çatlı. Sanki Gardener'in duymadığı bir sesi dinliyordu. «Bunu sana göstermek anlatmaktan daha kolay olacak. Oraya gidip makinece kâğıt takar mısın, Jim?»

«Pekâlâ.» Gardener oturma odasına açılan kapıya gitti, sonra ^ geriye, Anderson'a baktı. -Sen de gelmiyor musun?»

Bobbi gülümsedi. «Ben burada kalacağımı.» Gardener o zaman durumu kavradı, Hatta Kafasının salt mantıkla dolu bir tabakası her şeyi anladı. Ve şimdi orada, masada Anderson'un bazen «Kelime Akordeonum" dediği makinenin yanında yeni bir romu a duruyordu.

Evet ama makineler romanları kendi kendilerine yazmazlar, dostum Jim. Evet, masada şimdi bir roman var. Ama bunu daha önce görmemiş olman, yeni yazıldığını kanıtlamaz ki. Bobbi bunu daha önce yazdı. Sen burada yokken keçileri kaçırmaya başladı ve romanı çıkarıp yazı makinesinin yanına koydu. Kendi söylediklerine inanıyor olabilir. Ama bu, hayali gerçek haline sokmaz ki... Gardener onun çalışma edası hal'ne soktuğu köşeye doğru gitti. Bu roman çok güzel. Bobbi bunu sandıktan çıkarmış olamaz. Ben onu tanırım. Bobbi bu kadar güzel bir eseri sandığa tutamazdı.-

Ah, Tanrım! Canım öyle içki istiyor ki.

Anderson seslendi.- «Orada mısın, Jim?»

«Evet.»

Gardener bu kez rulo halindeki bilgisayar kâğıdını iyice gördü. Kâğıt duvardan gevşekçe sarkıyordu. Yazı makinesinin arkasına baktı. Orada gerçekten Bobbi'nin o «alet»inden liiri vardı. Bu daha küçüktü. Yarım yumurta kartonu kadardı. Kutuya dört pil konmuş ve bunlara teller bağlanmıştı. Yana da yine bir cereyan tablosu takılmıştı. Bundan uzanan kalın bir kablo yazı makinesine giriyordu.

Anderson, »Makineye kâğıt lak,» diye bağırdı. Sonra güldü. «İşte bu kısmı unuttum. Ne aptalım değil mi? Onlar bu bakımdan bana yardım edemediler. Problemi çözümeeye kadar neredeyse çıldıracaktım. Sonra aklıma tuvalet kâğıdı geldi! O zaman ne kafasız bir kadın olduğuma anladım Bana bir rulo gerekti. Kâğıdı tak. Jim.»

Gardener kendi kendine, hayır, dedi. Hemen buradan gideceğim. Otostop yapacağım. Hampden.'deki Mor inek barında iv ce içeceğim ve büün bu olanları hiçbir zaman hatırlamayacağım. Artık «onların kim olduklarını bile öğrenmek istemiyorum! Ama onun yerine rulo kâğıdı çekeştirerek ucunu yazı maki nesine taktı. Kalbi hızla, gürültüyle çarpıyordu. «Tantam!» diye

--98 —

seslendi. şimdi... şey... bir düğmeyi filan çevirmem mi gerekiyor?» Ama görünürde düğme yoktu. Olsaydı bile ona dokunmak istemeyecekti.

Bobbi cevap verdi. «Buna gerek yok.»

Gardener bir şıkırtı duydu. Bunu bir homurtu izledi.

Yazı makinesinden yeşil bir ışık fıskırdı.

Gardener âdeta tahtaya dönüşen bacalarının üzerinde, a-yaklarını sürüyerek bir adım geriledi. Işık tuşların arasından süzülüyordu. Makinenin iki yanında cam panolar vardı. şimdi bunlar bir akvaryum camları gibi ışıldıyordu.

Sonra yazı makinesinin tuşları birdenbire inip kalkmaya başladı. Merdane hızla yana kayarken kâğıtta harfler belirdi. «Babam beş kulaç derinlikte yatıyor.» . Tınk! Güm i Merdane yerine kaydı.

Hayır. Böyle bir şey olduğu yok! Bunu gördüğüme inana-mam!

«İşte bu inciler onun gözleriydi.»

Pis bir yeşil ışık tuşların arasından sızarak bu sözcükleri aydınlatıyordu. Radyum gibi.

Tınk. Güm.

«Benim en sevdiğim bira budur!»

Makine öyle hızlı yazıyordu ki...

«Bira alacağın* saman bunu düşünün!»

Gardener, ah, Tanrım, diye düşündü. Bobbi. bunu gerçekten yapıyor mu? Yoksa bu bir oyun mu? Sarsılan kafası bu umuda sıkıca sarıldı. Bu bir oyun tabii. Bir oyun. Zavallı Bobbi'nin geçirdiği sinir kriziyle ilgili... Geçirdiği yaratıcı depresyonla.

Tmki Güm! Merdane yine kaydı. «Bu oyun değil, Jira.*

Merdane kaydı ve tuşlar Gardener'in irileşmiş gözlerinin önün de bu sözleri yazd5iar,

«ilk tahminin doğrudu. Jim. Ben bu işi mutfaktan yapıyorum. Yaz; snakinesinin arkasındaki alet düşüncelere karşı duyarlı. Bir fotoelektrik pilin ışığa karşı duyarlı olduğu gibi. Bu a-iet yedi kilometre öteden düşüncelerimi rahatlıkla alıyor. Daha uzaklaşırsam sözcükler karışmaya başlıyor. On beş kilometre ö-tede ise hiçbir şey olmuyor.»

Tınk! Güm! Merdanenin solundaki gümüş gibi kol inip kalktı. Satır arasını açtı. Sonra makine yazmayı sürdürdü.

— öf* —

Bobbi gülümsedi. «Ben burada kalacağım.» Gardener o zaman durumu kavradı. Hatta kafasının salt mantıkla dolu bir tabakası, her şeyi anladı. Ve şimdi orada, masada Anderson'un bazen «Kelime Akordeonum* dediği makinenin yanında yeni bir romtm duruyordu.

Evet ama makineler romanları kendi kendilerine yazmazlar, dostum Jim. Evet, masada şimdi bir roman var. Ama bunu daha öncs görmemiş olnan, yeni yazıldığını kanıtlamaz ki. Bobbi bunu daha önce yazdı. Sen burada yokken keçileri kaçırmaya başladı ve romanı çıkarıp yazı makinesinin yanına koydu. Kendi söylediklerine inanıyor olabilir. Ama bu, hayali gerçek haline sokmaz ki...

Gardener onun çalışma odası halme soktuğu köşeye doğru' gitti. Bu roman çok güzel. Bobbi bunu sandıktan çıkarmış olamaz. Ben onu tanırım, Bobbi bu kadar güzel bir eseri sandığa tutamazdı.--

Ah, Tanrım! Canım öyle içki istiyor ki.

Anderson. seslendi; «Orada mısın, Jinv?»

«Evet.»

Gardener bu kez rulo halindeki bilgisayar kâğıdını iyice gördü. Kâğıt duvardan gevşekçe sarkıyordu. Yazı makinesinin arkasına baktı. Orada gerçekten Bobbi'nin o «alet»lerinden. bir« vardı. Bu daha küçüktü. Yarım yumurta kartonu kadardı. Kutuya dört pil konmuş ve bunlara teller bağlanmıştı. Yana da yi ne bir cereyan tablosu takılmıştı. Bundan uzanan kalın bir kablo yazı makinesine giriyordu.

Anderson, «Makineye kâğıt iak,» diye bağırdı. Sonra güldü. «işte bu kısmı unuttum. Ne aptalım değil mi? Onlar bu bakım dan bana yardım edemediler. Problemi çözünceye kadar neredeyse çıldıracaktım. Sonra aklıma tuvalet kâğıdı geldi! O zaman ne kafasız bir kadın olduğuma anladım Bana bir rulo gerekti. Kâğıdı tak, Jim.»

Gardener kendi kendine, hayır, dedi. Hemen buradan gideceğim. Otostop yapacağım. Hampden'deki Mor inek barında iyi es içeceğim ve bütün bu oânları hiçbir zaman hatırlamayacağım. Artık «onların kim olduklarını bile öğrenmek istemiyorum! Ama onun yerine rulo kâğıdı çekistirerek ucunu yaz: mak-nesine taktı. Kalbi hızla, gürültüyle çarpıyordu. «Tairtam!» diy<-> seslendi. şimdi... şey... bir düğmeyi filan çevirmem mi gerekiyor?» Ama görüntüde düğme yoktu. Olsaydı bile ona dokunmak istemeyecekti.

Bobbi cevap verdi. «Buna gerek yok.»

Gardener bir şıkırtı duydu. Bunu bir homurtu izledi.

Yazı makinesinden yeşil bir ışık fıskırdı.

Gardener âdeta tahtaya dönüşen bacalarının üzerinde, a-yaklarını sürüyerek bir adım geriledi. Işık tuşların arasından süzülüyordu. Makinenin iki yanında cam panolar vardı. şimdi bunlar bir akvaryum camları gibi ışıldıyordu.

Sonra yazı makinesinin tuşları birdenbire inip kalkmaya başladı. Merdane hızla yana kayarken kâğıtta harfler belirdi. «Babam beş kulaç derinlikte yatıyor.»

Tırık! Güm! Merdane yerine kaydı.

Hayır. Böyle bir şey olduğu yok! Bunu gördüğüme inana-mam!

«işte bu inciler onun gözleriydi.»

Pis bir yeşil ışık tuşların arasından sızarak bu sözcükleri aydınlatıyordu. Radyum gibi.

Tınk. Güm.

«Benim en sevdiğim bira budur!»

Makine öyle hızlı yazıyordu ki...

«Bira alacağınız /aman bunu düşünün!»

Gardener, ah, Tanrım, diye düşündü. Bobbi bunu gerçekten yapıyor mu? Yoksa bu bir oyun mu? Sarsılan kafası bu umuda sıkıca sarıldı. Bu bir oyun tabii. Bir oyun. Zavallı Bobbi'nin geçirdiği sinir kriziyle ilgili... Geçirdiği yaratıcı depresyonla.

Tınk! Güm! Merdane yine kaydı. «Bu oyun değil, Jira.» Merdane kaydı ve tuşlar Gardener'in irileşmiş gözlerinin önün de bu sözleri yazdılar.

«ilk tahminin doğrudu, Jini. Ben bu işi mutfaktan yapıyorum. Yaz; makinesinin arkasındaki alet düşüncelere karşı duyarlı. Bir fotoelektrik pilin ışığa karşı duyarlı olduğu gibi. Bu a-let yedi kilometre öteden düşüncelerimi rahatlıkla alıyor. Daha uzaklaşırsam sözcükler karışmaya başlıyor. On beş kilometre ö-tede ise hiçbir şey olmuyor.»

Tınk! Güm! Merdanenin solundaki gümüş gibi kol inip kalktı. Satır arasını açtı. Sonra makine yazmayı sürdürdü.

«Görüyorsun ya? Romanımı yazmak için makinenin başında oturmama gerek yoktu. Bu zavallı eski makine o iki, üç gün durmadan çalıştı, Jim. O sırada ben ormandaydım. Orada çalışıyordum. Ya da bodrumda. Ama dediğim gibi çoğu zaman uyuyordum. Çok garip bu... Biri beni böyle bir makinenin varolduğuna inandırsaydı yine de onun benim işime yaramayacağım düşünülürdüm. Çünkü ben dikte etmeyi pek başaramam. 'Her harfi kendim yazmalıyım,' derdim hep. Çünkü kâğıtta beliren sözcükleri görmem gerekir. 'Bir yazarın bütün bir romanı bir teybe okuyabilmesini aklım almazdı. Oyaa bazı yolların böyle yaptuları anlaşılıyor. Ama bu dikte etmeye benzemiyor, Jim. Makine sanki doğrudan doğruya bilinçaltıyla bağlantı kuruyor. Bu yazmaktan çok rüya görmeye benziyor... Ama sonuç rüyalara benzemiyor. Çünkü rüyalar çoğu saman gerçeküstü ve kopuk kopuk olur. Artık bu bir yazı makinesi de değil. Bir rüya makinesi. Mantıklı rüyalar gören bir alet. Onların Karaboğa Askerleri'ni yazabilmem için bana bunu sağlamaları çok komik. Haklısın, Jim, bu gerçekten de benim en güzel eserim. Ama bu yine de temelde bir kovboy hikâyesi. Bu iş, oğlunun oyuncak o-tomobilindeki pili değiştirmen için seni sık sık rahatsız etmesinden sülâp devridaim makinesini yapmana benziyor! Düşünebiliyor musun, bu yazı makinesi F. Scott Fitzgerald'm eline geçseydi neler olurdu? Ya da Hemingway'in? Faulkner'in? Salinger* in?»

Makine her soru işaretinden sonra bir an duruyor ve yeni bir adı yazıyordu. Salinger'den sonra tümüyle durdu. Gardener bütün bu sözleri makine yazarken okumuştü ama dalgın daıgm, iyice anlamadan. Bakışları tekrar sayfanın başına kaydı. Ve sonra birdenbire, «Kafamdan geçenleii okuyabiliyor musun, Bobbi?» diye sordu.

Tınk! Güm. Merdane birdenbire kaydı. Gardener irkildi. Az. kalsın bağıracaktı.

«Evet. Ama biraz.»

«Öğretmenliği bıraktığım yıl, Dört Temmuzda ne yaptık?»

«Arabayla Derry'e gittik. Bir tanıdığın olduğunu, onun bize hava fişeği satacağını söyledin. Gerçekten de o fişekleri aldık. Ama hepsi de bozuktü. Sen iyice sarhoş oldun. Geri dönüp o arkadaşıni dövmek istedin. Seni vazgeçiremedim. Sonunda geri döndük. Ve bir de baktık ki, adamın evi yanıyor. Aslında o ar-

__inn__

kadaşın bodrumunda sürüyle hava fişeği vardı. Sağlam fişekler. Adam kutulardan birine bir izmarit düşürmüş. Yangım ve itfaiye arabalarını görünce gülmekten öldün.»

Gardener yine rüyadaymış gibi bir duyguya kapıldı. Ama bu seferki çok daha etkiliydi. Bu duygusuyla savaşarak yazıları okudu. Bir şeyi arıyordu. Bir iki saniye sonra buldu. «Onların Karaboğa Askerleri'ni yazabilmen için bana bunu sağlamaları çok komik.» Yanakları alev alev yanıyordu, ateşi varmış gibi. Ama alnı soğuktu.

Gardener hortlakları hatırlatan yeşil ışıkları aydınlattığı yazı makinesine bakarak, Bobbi; diye düşündü. Kim onlar? Tmk! Güm]

Tuşlar tıkırdadı. Harfler sözcükler oluşturdu. Sözcükler de bir çocuk şarkısının iki dizesini.

«Dün gece geç vakit ve önceki gece

Kapıya Vuran Tommy'ler, Kapıya Vuran Tommy'ler kapıma vurdular.»

Jim Gardener bir çığlık attı.

Sonunda ellerinin titremesi biraz geçti. Fincanı, sıcak kahveyi üstüne dökmeden, ağzına götürecektik kadar. Bu sabahki çığınca eğlenceleri suratını da yakarak tamamlamak istemiyordu.

Anderson masanın diğer tarafından ona endişeyle bakıyordu. Kilerin karanlık bir köşesine iyi cins konyak saklamıştı. Gardener'in kahvesine konyak katmayı önerdi. Ama Gardener istemedi. Sadece pişmanlık değil, gerçek bir acıyla. O konyağa ihtiyacı vardı aslında. İçki başındaki ağrıyı hafifletecek, hatta belki de tümüyle geçirecekti. Daha da önemlisi, kafasının berraklaşmasını sağlayacaktı. O da böylece kendini dünyanın kenarından uzaya uçmuş gibi hissetmekten kurtulacaktı.

Ama bir sorunu vardı. O tehlikeli noktaya erişmişti. Kahveye katılmış biraz konyakla yetinmeyecekti artık. Bu yüzden içkiye gidecekti. Burada neler olduğunu iyice anlayınca kadar kahvesine birkaç damla içki konmasına bile izin vermeyecekti. Özellikle Bobbi'ye neler olduğunu anlayınca kadar.

Anderson, «O son satırlar için üzgünüm,» dedi. «Ama belki de makineyi durduramazdım. Sana onun bir rüya makinesi olduğunu söyledim. Ayrıca 'bilinçaltı makinesi' de. Aslında kafan-

dan geçenleri pek anlayamıyorum, Jim. Bunu başkalarıyla denedim. Çoğu zaman her şey pek kolay oldu. Parmağım hamura batarıyormuşsun gibi. Karşındakinin kafasının derinliklerine kadar inebiliyorsun. 'Alt-benlik' diye tanımlayacağın şeye kadar... Ama insanların kafalarının derinlikleri korkunç... Feci şeylerle dolu... Onlara 'düşünce' bile diyemezsin... Belki görüntü' sözcüğü daha uygun. Çocukların çizdikleri resimler kadar basitler. Ama canlılar. Uzmanların okyanusun derinliklerinde buldukları balıklara benziyorlar. Hani yüzeye çıkarıldıkları zaman patlayan o balıklara.» Birdenbire titredi. Sonra da, «Ama canlılar,» diye yineledi. Bir an derin bir sessizlik oldu. Şimdi dışarıda ötüşen kuşların cıvıltıları duyuluyordu sadece.

«Her neyse... Ama semn sadece yüzeydeki düşüncelerini algılayabiliyorum. Ve çoğu da kopuk ve karmakarışık. Başkaları gibi olsaydın başına neler geldiğini anlardım. Neden böyle berbat bir halde olduğunu da.»

«Teşekkürler, Bobbi. Sık sık buraya gelmemin bir nedeni olduğunu biliyordum. Bu yemek olmadığına göre... iltifatların olmalı.» Gardener gülümsedi. Ama sinüü sinirli. Ve bir sigara daha yaktı.

Anderson o konuşmamış gibi sözlerini sürdürdü. «Tabii eskiden başına gelenleri düşünerek bir tahminde bulunabilirim. Ama ayrıntıları senin anlatman gerekir... istesem bile kafanın içini görebirim. Bütün düşüncelerini kafanın önüne yığsan ve, 'Haydi, oku,' da desen, yine de pek başaramam sanırım. Yani düşüncelerini iyice anlayamam-. Ama bana 'onlar'm kim olduğunu sorduğun zaman o Kapıya Vuran Tommy'lerle ilgili çocuk şarkısı kafanda iri bir hava kabarcığı gibi behrdi. Ve makine de bunu kendi kendine yazdı.»

Gardener, «iyi...» dedi. Aslında iyi değildi. Hiçbir şey iyi sayılmazdı zaten. «Ama onlar gerçekten kim? Kapıya Vuran Tommy'ler olmaları dışında? Peri mi onlar? Orman cüceleri mi? Ecinni...»

Anderson, «Sana etrafa bakmanı söyledim,» diye cevap verdi. «Çünkü bunun ne büyük bir şey olduğunu iyice anlamamı istedim. Olayın ne anlama geldiğini kavramamı...»

Gardener, «Bunu anlıyorum,» diyerek hafifçe gülümsedi.

«Bir iki şey daha gördüğüm takdirde deli gömleğini giymeye de hazır ol&c3,ğurx.»

Anderson, «Senin Kapıya Vuran Tommy'ler uzaydan geldiler,» diye açıkladı. «Herhalde sen-de şimdiye kadar bu sonuca vardın»

Gardener, herhalde aklından geçmedi, de-ğü, diye düşündü ama birdenbire ağzı kuruyuvrdu. Kahve fincanım kavrayan elleri buz kesildi. «Onlar yakınmazda mı?» Sesi uzaklardan, çok uzaklardan geliyordu sanla. Birden dönüp arkasına bakmaktan korkmaya başlamıştı. Üç-gözlü, ağzının yerinde bir horu cilan .bodur bir şeyhi kilerden çıktığını göreceğini sanıyordu.

Anderson sakin sakin, «Bence.» dedi. «Onlar öleli çok olmuş. Yani- fiziksel yanları. Herhalde insanlar yeryüzünde "ortaya çıkmadan çok önce öldüler.. Ama tabii.... Caruso da çoktan öldü ama plaklarında hâlâ «arkı söyleyip duruyor. Öyle değil mi?»

Gardensr, «Bobbi,» diye mırıldandı. «Bana olanları anlat. Tâ başından başlamamı istiyorum. Hikâveni, 'Ve sen tam zamanında geldin,' diye sona erdirmelisin. 'Bayılacağım sırada beni yakaladın.' Bunu yapabilir misin?»

«Tam anlamıyla değil.» BobDi birdenbire güldü. «Am», elimden geleni yaparım.»

Anderson çok uzun bir süre konuştu. Sözleri sona erdi::;1 .sırada öğleyi geçmişti Gardener mutfak, masasının başında , ut-ruyor ve sigara-ıçiyordu. Bir ara özür dileyerek kalktı. Baiyjj™ gidip üç aspirin aldı.

Anderson anlatmaya ormanda ayağının takılmasıyla başladı. ^'eri dönerek geminin etrafını kazdığını ve eşsiz bir şey buldu ğunu anladiğim açıkladı. Üçüncü kez oraya gidişinden söz etti. Ama leşine sineklerin üşüşmediği dağ faresini. Peter'in gözünde-""-; kataraktın küçülmesini ve veteriner Etheridge'e yaptıkları ziyareti anlatmadı. Bütün bunları çabucak atladi ve, «ilk olarak o

nesnenin etrafında bütün gün çalıştım,» dedi. «Döndüğüm zaman Peter ön verandada yatıyordu. Ölmüştü. Sanki uyuyordu /aval" i-> Sesinde öyle yapmacık bir hüzün vardı ki. Gardener'ın tan i diğı kadından umulmayacak bir şeydi bu. Çabuca& başını ka'idn • di. Sonra da hemen gözlerini ellerine dikti. Anderson ussMca •*/;;i l'.yordu.

Kısa bir sessizlik oldu. Sonra Gardener sordu. <-Ee sonı-a?»

Anderson gülümsedi. "Ve sen tanı zamanı ada geldin. Yere yığılacağım sırada beni tuttu.»

"Ne demek istediğini anlayamadım.»

Anderson, «Peter yirmi pekiz Haziranda öMü,» dedi Aslında yalan söylemeye pek alışık değildi. Ama bu sözlerin ağzından inanılacak bir biçimde çıktığını düşünüyordu. «Doğru dürüst hatırladığım en son gün bu. Yani sen dün gece gelinceye kadar.»

Gardener'e dürüst bir tavırla, içtenlikle gülümsedi. Ama bu da yine yalandı. Aslında sırayla anımsadığı açık seçik ve düzenli anıları bir gün önce sona eriyordu. Yirmi yedi Haziranda. Top rağa gömülü dev şeyin başında elinde kürekle durduğu anda. A-mları, «Her şey yolunda,» diye fısıldayarak toprağı kazmaya başlamasıyla son buluyordu. Tabii olay böyle değildi. Daha pek çok ayrıntısı vardı. Ama bunları su'ayia hatırlıyarmıyordu, Hair-ladıklannı ise gizlemesi gerekiyordu. Dikkatle gizlemesi. Sözelgesi, iim'e, Peter meselesini açıklayamazdı. He^aeıı yapamazdı bunu. Onıar açıklamamasını söylemişlerdi. Ama >^aten uyarılmasına gerek yoklu, Onlar Jim Gardener'i dikkatle göz hapsine alması gerektiğini de açıklamışlardı. Ama tabii bu. uzun sürmeyecekti. Çünkü Jim pek yakında...

(«Bizim bir parçamız halini alacak.»!

...gruba katılacaktı Evet. Onun da ekipten olması çok hoşuna gidecekti. Çünkü bu dünyada sevdiği bir tek kişi varsa o da Gardener'di. _

«Bobbi onlar kim?»

Kapıya Vuran; Tommy'ler. Gardener'ııı garip bir biçimde bulanık olan kafasında gümüşümsü bir hava kabarcığı gibi behren bu ad uygun sayılırdı. Herhangi bir ad gibi. Öyle değil mi? Tabii. Bu bazı adlardan daha iyiydi.

Gardener paketdeki son sigarayı da yaktı. «şimdi ne olacak?» Hem şaşkın, hem de ihtiyatlı bir hali vardı. «Bütün bunları yutabildiğimi iddia etmeyeceğim.» Biraz da delice bir kahkaha attı. «Ya da boğazım hepsini birden yutabileceğim kadar geniş değil»

Anderson, «Anlıyorum,* dedi «Geçen haftaki olayları pek iyi hatırlamamanın nedeni bence bütün bunların çok... tuhaf olmaları. insan beynini bir roketle bağlamışlar gibi bir duyguya ka-

pıyor.v Bobbi, Gardener'e yalan söylemekten hoşlanmıyor, onu endişelendiriyordu. Jim'i, Jim'i diye düşündü. şey... onu inandırmamız gerekecek. Ama gemiyi gördüğü zaman inanacak. Gemiyi... hissettiği zaman...

«ister kıanayım ister inanmayayım... arılattıklarının çoğunu kabul etmek zorundayım sanırım.»

«imkânsız bir yana bıraktığın zaman, geride kalan gerçektir. Ne kadar inanılmayacak bir şey olursa olsun.»

«Demek Holmes'un. bu sözleri, senin de aklına geldi?»

"Hemen hemen... Bu tözleri söylediğini bir iki kez duyma-iui;- olsaydı herhalde aklıma gelmezdi.»

Gardener başını salladı. «Bu duruma uyuyor sanırım. Eğer duygularımın açıkladığı şeylere inanırsam, o zaman çıldırmaş olduğumu kabul etmek zorunda kahrım. Tabii bu dünyada deli olduğuma mutlulukla tanıklık edecek pek, çok insan var, o da başka.»

«Sen deli değilsin, Jim.» Anderson elini usulca onun elinin üzerine koydu. O da elini çevirerek kadının parmaklarını sıktı.

«Alı, biliyorsun... Karısını vuran bir adam... Çok kimse bunun çıldırdığımı kanıtlayan inandırıcı bir delil olduğunu söyler.»

* .

«O olay sekiz yıl önce oldu, Jim.»

«Öyle. Ve ben sekiz gün önce de Arherg'in partisinde konuklara şemsiyeyle saldırdım. Bir adamın kafasına vurdum. Sana bundan söz ettim mi? şu son beş yıl kendimi mahvetmek için elimden geleni yaptım...»

Bobbi Anderson neşeye bağırıldı. «Günaydın, sayın izleyiciler. 'Kendine Acıma' programına hoşgeldünüz. Bu geceki konuşumuz...»

Gardener usulca, «Dün sabah kendimi öldürecektim.» dedi «Eğer başının dertte olduğunu düşünmeseydim balıklara yem olacaktım. Ama bu düşünce çok güçlüydü...»

Anderson ona dikkatle baktı. Sonra elini canını yakacak kadar sıktı. «Çok ciddisin değil mi? Tanrım!»

«Evet! Durumun ne kadar kötüleştiğini, anlamak mı istiyorsun? Bu bana yapabileceğim en akıllı şeymiş gibi gözükteü.»

«Yapma!»

«Çok ciddiğim. Sonra kafamda bir düşünce belirdi. Senin başını dertte olduğu düşüncesi. Bu yüzden intihan seninle konu-şuncaya kadar ertelemeye karar verdim. Ama sen evde değildin. »

Anderson, «ilerhakle ormandaydım...» diye mırıldandı. «Ve sen. koşarak geldin.»- Gardener'in elini kaldırarak usulca öptü, »Belki bu çılgınca olayların, hiçbir anlamı yok. Ama hiç olmazsa sen hayattasın- ya, ahmak!»

«iler zamanki gibi Fransızları hat'riatan iltifatların beni etkiliyor, Bobbi.»

«Eğer kendini öldürürsen mezar taşır1-i bunu yazdırırım. 'AHMAKV Üstelik harfleri derinre kazöinnin. Böylece yazı en aşağı bir yır/, yıl silinmez.»

Gardener. '<Eh, teşekkür ederim,» dedi. «/ma bh süre bunu riüşünüp endişelenmeyeceksin. Çünkü, hâlâ aynı şeyi düşünüyorum.»

«Neyi?» -

«Başmırı devit? olduğunu.»

Anderson elini çekmeye, bakışlarını ondan kaçırmaya çalıştı.

«Bana, bak, Bobui! Kahretsin!»

Sonunda Anderson istemeye istemeye baktı. Alt dudağını inatla sarkıtmıştı. C'ardemr bu ifadeyi çok iyi bilirdi. Ama ayrıca Bobbi biraz, endişe: değil miydi? Öyl-r, dedi kendi kendine. Sonra kadına baktı, «Bütün bunlar görünüşte harika. Pillerin ev jçisi sağladığı cereyan. Kendi kendine yazılan kitaplar. Tanrı bilir, başka daha neler. Öyleyse neden bana başın dertteymiş gibi geliyor?»

Bobbi usulca, «Bilmiyorımı...» diye mırıldanarak bulaşıkla rı yıkamak için kalktı.

Anderson, «Tabii yere yığılmaya kadar çalıştım,»- dedi, -Bu da var.» Arkası Gardener'e dönüktü. Böylesinin işine daha gel digini düşündü Gardener. Sıcak sabunlu suda tabaklar şıkırdı-yordu. Anderson koiuşmasuı sürdürdü. »Ben sadece, 'Uzaydan yabancılar geldi,' demedim. Temiz, ucuz elektrik, gücü ve telepati! Çok önemli bu!.. Postacı karısını aldatıyor. Bunu biliyorum. Ama bilmek istemiyorum. Lanet" olsun! Ben dedikodu kumkuması değilim. Gelgelelim adamın kafasına bakar bakmaz olayı gördüm.

Görmezlikten gelemezdim. Bu otuz metre yüksekliğinde ne-

onlu bir tabelayı görmezlikten gelmeye benzerdi. Jim. Tanrım! O kadar şaşkınım ki!»

Gardener, «Anlıyorum.» dedi. Sonra da, gerçeği söylemiyor, diye düşündü. Hiç olmazsa bütün gerçeği. Galiba böyle ol duğunun farkında da değil... Kısa bir sessizlikten sonra ekledi. «Sorun hâlâ çözümlenmedi: şimdi ne yapacağız?»

«Bilmiyorum.» Anderson dönüp baktı. Gardener'in kaşlarını kaldırmış olduğunu fark ederek, «Sana cevabı beş yüz kelimelik güzel bir yazıyla açıklayabileceğimi rai sanıyordun?» diye sordu. -Bunu yapanuan. Bazı fikirlerim var ama hepsi bu kadar. Belki bu düşüncelerim öyle ahun şahım değil. Herhalde önce seni o-raya götürmem doğru olur. O nesneye bakar...»

(Ve inanırsın!)

«...durumu anlamaya çalışırsın. Ondan sonra..!»

Gardener, Anderson'u uzun uzun süzdü. Kadın bu kez gözlerini ondan kaçırmadı. Bakışları pek saf çay di. Ama Gardener bu evde bir şeyler olduğunu seziyordu. Eif terslik vardı, örneğin, Peter'in ölümünden f.öz sc erken Bobbi'nii sesinde» beliren o yapmacık keder. Belki gerçekten ağlamıştı ama sesinin tonu...

«Pekâlâ. Gidip topraktaki usay gemisine bakalım.»

Anderson salan sakin, «Ama önce öğle yemeği yiyelim,- dedi.

«Yine acıkmış olamazsın!»

«Acıktım tabii. Sen acıkmadın mı?»

«Tanrım! Hayır!»

/uideison, «O halde ben ikimiz için de yerim,» dedi ve öyie t yaptı.

Gardener Karar Veriyor

«Aman Tanrım!» Gardener yeni kesilmiş bir ağacın kökünün üzerine çöktü. Ya oturacak ya da yere yığılacak ti. Sanki biri midesine şiddetli bir yumruk indirmişti. Hayır, bu durum ondan daha garip ve değişikti. Sanki biri endüstri alanında kullanılan dev elektrikli süpürgelerinden birinin hortumunu ağzına solmuş ve bir saniyede ciğerlerindeki bütün havayı almıştı,'Soluk solu-ğa, alçak sesle. «Aman Tanrım!» diye yineledi. Bundan başka bir şey yapacak halde değildi.

* Harika, değil mi?»

Yamacın ortalarına kadar gelmişlerdi. Anderson'un dağ sıçanının leşini bulduğu yerin yakınlarına Daha önce bu yokuşta gık ağaçlar varken şimdi buraya bir yol açılmıştı, Gardener'in hemen hemen tanıdığı acayip bir taşıtın geçmesi için. Taşıt Anderson'un kazdığı hendeğin yanında duruyordu. Hem. hendek, hem de topraktaki nesne taşıtı cüceleştiriyordu, Hendek şimdi altmış metre uzunluğunda ve altı metre geniş-liğindeydi. Ortadaki kümbetiden çıkan geminin gri ucu, çelikten yapılmış dev bir tabağın kenarına benziyordu.

Gardener yine, «Aman Tanrım!» diye inledi. «şuna bak.»

Anderson, «Baktım,» dedi. Dudakları soğuk bir gülümsemeye bükülmüştü. «Bir hafta boyunca ona baktım. şimdiye kadar gördüğüm şeylerin en güzeli bu. Ve pek çok sorunu da çözümlenecek. 'Ve atlı bir adam geldi. Atı sürüyor, sürüyordu...!»

Bu sözler Gardener'i sersemlikten kurtardı. Anderson'a baktı. Sanki kadın bu geminin geldiği o karanlık yerlerde dolaşıyordu. Gözlerini uzaklarda bir noktaya dikmemişti. Hayır, hayır. Boş boş bakıyordu gözleri. Perdesiz pencerelere benziyordu.

«Ne demek istiyorsun, Bobbi?»

«Ha?» Anderson sanki derin bir uykudan uyanıyormuş gibi ona döndü.

«'Ve atlı bir adam geldi,' sözleriyle neyi kastediyorsun?»

«Seni kastediyorum, Jim. Kendimi. Ama galiba... galiba daha çok seni kastediyorum. Buraya gel de bir bak.» Anderson hızla yamaçtan inmeye başladı. Bunu alışkanlığın verdiği kayıtsız bir zarıflıkla yapıyordu. Yirmi adım kadar attı, sonra da Gardener'in peşinden gelmemiş olduğunu farketti. Dönüp baktı. Gardener yerinden kalkmıştı ama hepsi o kadar.

Anderson, «Seni ısırmas,» dedi.

«Öyle mi? Bana ne yapar dersin?»

«Hiçbir şey! Onlar ölmüşler, Jim! Senin Kapıyı Vuran Tom-my'ler gerçekten yaşıyorlarmış. Ama olumluymuş onlar da. Ve bu gemi en aşağı elli milyon yıldan beri burada. Buzullar geminin üzerini örtmüşler ama onu yerinden kimildatamamışlar.'O tonlarca buz uzay gemisini kimildatamamış. O yüzden buzullar kırılmış. Hendeğe baktığın zaman bunu görebilirsin. Buzul tıpkı donmuş bir deniz dalgasına benziyor. Üniversiteden Dr. Boms bu'ayı görseydi çıldırırdı... Ama onlar gerçekten ölmüşler, Jim »

Gardener yerinden kıınıldamadan, «Gemiye girdin mi?» diye sordu.

«Hayır. Kapak hâlâ toprağın altında. Ama öyle bir kapak olduğunu sanıyorum. Bunu seziyorum. Ama bu bildiğim şeyi değıştirmiyor. Onlar ölmüşler, Jim. Ölmüşler.»

«Onlar ölmüşler ve sen de gemiye girmemişsin. Ama uyuşturucu almış bir Thomas Edison gibi bazı şeyler icat ediyorsun. Ve insanların kafalarının içini görüyorsun. Onun için tekrarlayacağım: O gemi bana ne yapacak?»

Ve Anderson o zaman en büyük yalanı söyledi. Sakin takın, hiç pişmanlık duymadan. «istemediğın hiçbir şeyi yapmayacak.» Tekrar yokuştan inmeye başladı. Onun peşinden gelip gelmediğini anlamak için geriye bakmadı.

Gardener durakladı. Başı kötü zonkluyordu. Sonra kadını izledi.

Hendeğın yanında duran Andersöh'un eski kamyoneti idi. Daha önce cipti. Anderson o taşıyla New York'taı üniversiteye gelmişti. On üç yıl önce. Cip o zamanda yeni değildi. Anderson taşıtı 1984'e kadar kullanmıştı. Sonra bir hafta sonu cipin tavanını sökmüşler ve onu garip bir kamyonete dönüştürmüşlerdi. ikisi de sarhoştı. Ve Gardener kullandıkları kaynak makinesi yüzünden havaya uçmamış olmalarını hâlâ bir mucize sayıyordu

Bobbi Anderson taşıta bakarak ciddi ciddi, «Jim, sevgili Jim,» demişti. «şuna bak. Kendimize bir bombardıman uçağı yaptık. ^ Sonra eğilerek küsmüştü. Gardener onu kucaklayarak verandaya götürmüştü. Peter ayaklarının etrafında endişeyle do nüp durmuştu. Verandaya eriştiğı sırada Bobbi sızmıştı bile. Onu dikkatle kanepeye yatırmış, sonra kendinden geçmişti.

Uydurma kamyonet aslında sağlam bir taşıtı. Ama sonunda nalları dikmişti. Anderson eski cipin tekerleklerini çıkararak onu bahçenin dibine koymuştu. Arabayı parçalarından yararlanma! için bile almayacaklarını iddia ediyordu.

Ve o uydurma kamyonet şimdi yeniden dirilmişti. Ama artık mavi boya ve suni tahta yanları dışında eski taşıta hiç benzemiyordu. Sürücü tarafındaki kapı ve arabanın önünün önem-

î bir bölüminün yerini, yer kazmak ve toprakları taşımak için kullanıldığı anlaşılan acayip bir aletler karışımı almıştı, Gardener, Anderson'un kamyonetini deli bir çocuğın buldozerine benzetti. Önden dev bir tornavidaya benzeyen bir şey uzanıyordu. Motor eski bir traktörden alınmış gibiydi.

Bobbi bu motoru nereden aldı, diye düşündü. Onu buraya kadar nasıl getirebildi? Ah, Tanrım! Ama bütün bunlar çok il gmc olmasına rağmen hepsine ancak çabucak bir göz attı. Son ra Anderson'un yanma gitti. Kadın ellerini cebine sokmuş, hendeğ e bakıyordu.

«Ne düşünüyorsun, Jini?»

Gardener ne düşündüğünü bilmiyordu. Zaten konuşacak haî de değildi.

Hendeğ şaşılacak kadar derindi. Derinliğın on bir, on iki metre olduğunu tahmin etti. Güneş ışınlarının açısı uygun olmasaydı hendeğın dibini göremeyecekti. Geminin düzgün gövde .siyle hendeğın yanı arasında doksan santimlik bir açıklık vardı. Maden dümdüzdü. Üzerinde numara, sembol, resim ya da hiyeroglif benzer bir şey yoktu.

Maden toprağın derinliklerinde gözden kayboluyordu. Gardener başını salladı. Ağzını açtı, sonra kapattı. Hâlâ ne diyeceğini bilmiyordu.

Anderson'un takıldığı, sonra da konserve kutusu sandığı ke nar tam burnunun dibindeydi. Kolaylıkla uzanıp onu tutabilirdi. Anderson'un iki hafta önce yaptığı gibi. Gardener ayakta duruyordu, Bobbi o sırada diz çökmek zorunda kalmıştı. Yamaçta neler olduğunu belli belirsiz farketmişti Gardener, Ağaçlar kesilmiş, kökler çürük dişler gibi çıkarılmıştı. Ama Gardener daha sonra orasiya pek ilgilenmemişti. Anderson ona yamacın ne kadarını kazdığım açıklasaydı herhalde o zaman daha dikkatle bakacaktı. Yamaç geminin ortaya çıkmasını zorlaştırmıştı Anderson da o yüzden bu işi kolaylaştırmaK için yamacın yar' sim ortadan kaldırmıştı.

Gardener şaşkın şaşkın, uçan daire, diye düşîardı. Sonrada için için ekledi. Ben denize atladım. Bu ölümün neden olduğu bir hayal. Bir iki saniye sonra kendime gelecek ve nefes almaca çalışırken tuzlu suyu içime çektiğimi farkedeceğim. Her arı ola bilir bu.

Ama öyle bir şey olmadı. Olacağı da yoktu. Çünkü bütün

— 110 —

bunlar gerçektir. Topraktaki de bir uçan daireydi.

Ve bu her şeyden kötüydü. Bu bir uzay gemisi, yabancılar a ait bir laşit dtgiidi. Bir uçan daireydi. Hava Kuvvetleri, kafaları çalışan bilim adamları ve psikologlar böyle şeyler olmadığını kanıtlamışlardı. Kendine saygısı olan hiçbir bilimkurgu yazarı hikâyesine böyle bir uçan daireyi katmazdı. Katarsa kendine saygısı olan bir editör hikâyeye elini bile sürmer.di. Uçan dairelerin modası geçmişti artık. En eski uydurmacalardan biliydi bu. Uçan dairelerin modası geçmekle kalmamış, artık alay konusu olmuştu. Son zamanlarda uçan dairelere sadece deliler ve fanatikler inanıyorlardı. Bir de o ciddi olmayan gazeteler haftada bir mutlaka bunlarla ilgili bir haber yayınlıyordu. «BİR. ANNE AĞLAYARAK ALTI YAŞINDAKİ KIZINI UÇAN DAİREDEN İNEN BİR YARATIĞIN HAMİLE BİRAKTIĞINI AÇIKLADI..

Nedense bu hikâyelerin kaynağı her zaman. Brezilya ve New KampsMredi.

Ama işte şimdi burada bir uçan daire vardı. Yeryüzünde yüzyıllar dakikalar gibi geçerken o toprağın derinliklerinde beklemişti. Gardener'in aklına birdenbire incil'den bir cümle geidi ve sanki soğuk bir rüzgâr çıkmış gibi ürperdi. ^O günlerde yeryüzünde devler vardı.»

Anderson'a döndü. Bakışlarıyla ona âdeta yalvarıyordu. «Bu gerçek mi?» Sesi bir fısıltıdan farksızdı

«Gerçek. Ona dokun.» Madene vurdu. Yine mauna vurulduğu zaman .çıkan gürültüye benzeyen o ses duyuldu. Gardener uzandı... Sonra birdenbire elini geri çekti.

Anderson'un yüzünde bir an öfke belirdi. Bir gölge gibi be-iirip kayboldu. «Sana söyledim ya, Jini! O seni ısırılmaz.»

«Bu bana istemediğim bir şey yapmayacak değil mi?»

«Kesinlikle.»

Gardener düşündü. O sersemliği arasında düşünebildiği kadar. Bir zamanlar içki konusunda da aynı şeye inanmıştı. Ah, evet, bin dokuz yüz yetmişlerin başında çok kimsenin uyuşturucular hakkında da aynı sözleri söylediklerini duymuştu. V« onların, çoğu kokain yüzünden kendilerini kliniklerde bulmuşlar di.

içindem söyle, Bobbi, dedi. Kendirden geçinceye kadar ca hşmak istedin mi gerçekten? Zafiyet gelmiş gibi gözükecek kadar zayıflamak? Galiba benim bütün bilmek istediğim şu: Sen

mmmm

kendi kendini mi zorladm? Yoksa onlar mı? Neden Peter konusunda yalan söyledin? Niçin bu ormanda artık kuşlar ötmüyor?"

Anderson sabırla, «Haydi,» dedi. «Seninle konuşmamız ve bazı önemli kararlar vermemiz gerekiyor Yarı yolda her şeyin içki şişesinden fırla yan bir hayal okluğunu söylemeni istemiyorum.»

«Bu lafın hiç de hoş değil.» , «insanların söylemek zorunda oldukları lafların çoğu öyledir. Daha önce de alkol krizi geçirdin. Bunu sen de biliyorsun, ben de.»

Gardener için için, ama eskiden Bobbi bundan hiç söz etmez di, diye söylendi. Hiç olmazsa bu biçimde.

«Ona dokunursan varolduğuna inanırsın. Bütün söyleyeceğim bu kadar.»

«Bu senin için çok önemliymiş gibi konuşuyorsun.»

Anderson sabırsızca ağırlığını bir ayağından diğerine verdi/

Gardener, «Pekâlâ,» dedi. «Pekâlâ, Bobbi.»

Uzanıp geminin kenarını tuttu. ilk gün Anderson'un da yaptığı gibi. Kadının suratında yoğun bir heyecan ifadesinin belirmiş olduğunun farkındaydı. Hem de nasıl! Anderson'un yüzünde bir hava fişeginin patlamasını bekleyen insanlara özgü o ifade vardı. Hemen hemen aynı anda birkaç şey birden oldu.

Önce avucunda bir titreşim hissetti. insan yüksek voltajlı telleri taşıyan bir direğe dokunduğu zaman olduğu gibi. Bir an eli uyuştı sanki. Titreşim inanılmayacak bir hızla yayılıyormuş gibiydi. Sonra bu duygu kayboldu. Aynı anda Gardener'in kafasının içine müzik doldu. Ama sesler o kadar yüksekti ki, müzikten çok bir çığlığa benziyordu. Bir gece önce duyduğu, bunun yanında bir fısıltı gibi kalıyordu. Sanki iyice açılmış bir streo -nun. hoparlörünün içine düşmüştü.

Gündüzlerden hiç hoşlanmıyorum.

Kesinlikle.

Dokuzdan beşe kadar çalışmak

Beni istediğim yere götürmüyor.. •

Gardener bağırarak için ağızını açtığı sırada müzik birdenbire kesildi. Bu şarkıyı anımsıyordu. O ilkokuldayken moda olan bir parçaydı. Daha sonra saatine bakarak duyduğu bu dizeleri söyleyecekti. Ve hızlı titreşimin bir iki saniye, kulaklarını tırmalayan inüzâgi» ıee ancak nn iki saniye sürdüğünü anlayacaktı. Ve bunu burun kanaması izlemişti.

Ancak «kulakları tırmalayan» sözleri yanlıştı. Ses beynini patlatacak gibiydi. şarkıyı kulaklarıyla duymamış, müzik alnındaki o kahrolasua o çelik pa,rçasından yükselmişti.

Anderson'un sendeleyerek gerilediğini farketti. Bir şeyi kovmak istiyormuş gibi ellerini kaldırmıştı. Yüzündeki heyecanın yerini korku, şaşkınlık ve acı almıştı.

Gardener sonra baş ağrısının geçmiş olduğunu farketti. Tümüyle geçmişti hem de.

Ama- bumu kanıyordu. Öyle böyle kanamak değildi, i;anlar etrafa fıskırıyordu.

«şunu al! Tanrım! iyi misin, Jim?»

«Birazdan kendime gelirim.» Gardener'in sesi Anderson'un uzattığı mendili burnuna bastıracağı için boğuk çıkıyordu. Mendili katladı, sonra burun köküne bastırıldı. Başını kaldırıncaya ağızına kanın yağlı tadı yayılmaya başladı. «Burnumun bundan daha kötü biçimde ianadığı oldu.» Bu doğruydı... Ama uzun zamandan beri böyle bir şey olmamıştı.

Hendekten on adım kadar uzaklaşarak kesilmiş bir ağa :.\-tüğünûrı üzerine oturdular. Anderson endişeyle ona bakiye

«Tanrım, Jim! Böyle bir şey olabileceğinden haberim y Bana inanıyorsun değil mi?»

Gardener, «Evet,» dedi. Anderson'un neyi beklediğini bilmiyordu... Ama böyle bir şeyi beklemediği kesindi. «Müziği duydu mu?»

Anderson, «Tam anlamıyla duymadım...» diye cevap verdi. «Senin kafandan aldım Az kalsın bayılıyordum.»

«öyle mi?*

«Evet.» Anderson titrek bir sesle güldü. «Etrafımda çok kişi olduğu ijaman bir düğmeyi kapatıyorum sanki. Ondan sonra kafalarının, içini görmüyorum...»

«Bunu yapabiliyor musun?» Gardener mendili burnundan Çekti. Kan içinde kalmıştı mendil, sıkarsa yere kanlar akacaktı. Kandan oluşan küçük bir dere gibi. Ama neyse artık kanama ha-fiffemeye başlıyordu. Mendili yere atarak gömleğinin eteğinden bir parça yırttı.

Anderson, «Evet,» dedi. «şey... Tam anlamıyla değil Düşünceleri tümüyle kesemiyorum. Ama sanki düğmeyi çeviriyor ve onları hafifletiyorum... O zaman o düşünceler kafamın derinliklerinde birer fısıltı halini alıyorlar.»

»inanılacak gibi değil!»

«Böyle olması gerekli.» Kadıma sesi sertti. «Bunu başaranı? saydım, bu kahrolasica evden hiç çıkamazdım. Cumartesi günü Augusta'daydım. NeJer olacağını • anlamak için kafamı açık tuttum.»

«Ve neler olacağını anladın.»

«Evet. Anladım. Kafamın içinde kasırğa koşturdu sanki. İşin en korkulacak yanı, kafamı dış etkilere karşı kapayabilmenin zorluğuydu.»

«O engeli... nasıl oluşturuyorsun?» | Anderson başını salladı, «Bunu anlatamam. Kulaklarını oynatmayı başaran bir adam bunu nasıl açıklayamazsa, bu durum da öyle.» Hafifçe öksürerek bir an ayakta kalıyordu. Yürüyüş ayakkabıları çamur içindeydi. Sanki son bir iki hafta boyunca onları ayağından pek çıkarmamış gibi.

Anderson. gülümsedi. Gülümseyişinde utanç, acı ve neşe vardı. Bir an tümüyle eski Bobbi halini idi. Gardener'le kiniss arkadaş kalmak istemediği zaman ona dostluk gösteren Bobbi. Onunla üniversitede ilk karşılaştıkları zaman bu gülümsemeyi farketmişti Gardener. Ona karşı bir an müthiş bir sevgi duydu. Allah kahretsin, diye düşündü. Çok kötü günler geçirmiş... Ama karşıdaki Bobbi işte. Bu kosin.

Anderson, «Çoğu zaman engeli hiç kaldırmıyorum,» diyordu. «Yoksa insan kendini başkalarının pencerelerinden içeriye bakıyormuş gibi hissediyor. Sana postacı Paulson'un bir kadınla ilişkisi olduğunu söyledim. Hatırlıyorsun, değil mi?»

Gardener başını salladı.

«Bu benim bilmek istediğim bir şey değildi ki. Bir zavallı kleptomanyaksa, bir diğeri gizli gizli içiyorsa, bütün bunlardan bana ne?.. Burnun nasıl?»

«Kanama durdu.» Gardener kanlı gömlek parçasını Anderson'un mendilinin yanına bıraktı. «Onun için engeli hiçbir zaman indirmiyorsun demek?»

«Evet. Sebep ne olursa olsun engeli indirmiyorum. Ahlak kuralları ya da dürüstlük yüzünden. Ya da çıldırılmamak için. Senin yanımdayken engeli indirdim. Çünkü çabaladığım zaman bile düşüncelerini okuyamadım. Bunu birkaç kez denedim gerçekten. Bana kızarsan sana hak veririm. Ama bunun nedeni sadece meraklı. Çünkü başka hiç kimsenin kafası seninki gibi... bomboş değil.»

«Hiç kimsenin mi?»

«Hiç kimsenin. Bunun bir nedeni olmalı. Ender bulunur kan grubundan olmak gibi bir şey. Hatta belki de neden bu.»

«Çok üzgünüm. Kan grubum O.»

Anderson gülerken ayağa kalktı. «Eve dönebilecek durumda mısın, Jim?»

Az kalsın, deminki olaya kafasındaki plaka neden oldu, Bobbi, diyecekti. Ama sonra nedense bunu söylemekten vazgeçti.

Kafatasındaki çelik plaka beyninin içini görmemi engelliyor. Bunu nereden anladığımı bilmiyorum. Ama böyle olduğu kesin...

Sonra, «Evet, iyiyim,» diye mırıldandı. «Bana gereken bir fincan kahve.» Ama içinden bir ses, hayır, içki, diye düzeltti.

«Sana kahve yaparım. Haydi gel.»

Anderson'un bir yam Gardener'e karşı her zaman hissettiği o dostluk ve sevgiyi duyuyordu. Öbür bir yanı ise sanki soğuk bir tavırla yana çekilmiş duruyor ve her şeyi dikkatle izliyordu. (Zaten bu yanı artık Bobbi Anderson olmaktan çıkmıştı.) Bu yanı Gardener'i tartıyor, kendi kendine sorular soruyordu.

Ve ilk soru şuydu:

«Ben (onlar) Gardener'in yanımda olmasını gerçekten istiyor muyum?»

Anderson (onlar) önce artık her sorunun çözümleneceğini sanmıştı. Gardener kazıya katılacaktı. Ve Anderson da bu... şey... bu birinci bölümü tek başına yapmaktan kurtulacaktı. Gardener bir tek bakımdan haklıydı. Bobbi her şeyi yalnız başına yapmaya çalışırken ölümün eşğine gelmişti. Ama Gardener, Anderson'un umduğu gibi hiç değişmemişti. Sadece burnu Bobbi'yi sarsacak biçimde kanamaya başlamıştı.

Burnu hep böyle kanarsa Jim gemiye bir daha elini sürmez.

Ama buna gerek olmayabilir. Ne de olsa Peter de gemiye girmedi. Ona yaklaşmayı bile istemedi... Ama gözü... ve gençleşmeye başlaması...

Ancak bu aynı şey değil. Gardener bir insan, yaşlı bir av köpeği değil. Ve şunu da kabul et, Bobbi: Müzik ve o burun kanaması dışında Jim'de hiçbir değişiklik olmadı.

Hemen olmadı.

Bunun nedeni-kafatasındaki çelik plaka mı?

Belki... Ama öyle bir şey neden etkilesin?

Bobbi'nin o buz gibi yanı bu sorunun cevabını bilmiyordu. Sadece böyle bir ihtimal olduğunu anlıyordu. Gemiden müthiş, âdeta canlı bir güç yayılıyordu. Onunla gelmiş olan yaratıklar ölmüşlerdi. Bu konuda Gardener'e yalan söylemediğinden emindi. Ama geminin kendisi canlıydı sanki. O maden derisinden etrafa korkunç bir enerji yayılıyordu. Toprağı kazdııkça bu şemsiye biçimi enerjinin etki alanının da gitgide genişlediğini anlıyordu. Jim de o enerjiyi hissetmişti. Ama ondan sonra... ne olmuştu?

O enerji değişikliğe uğramıştı. Değişmiş, sonra kısa ve şiddetli bir radyo yayınına dönüşmüştü.

Anderson kendi kendine, şimdi ne yapacağım, diye sordu. Bunu bilmiyordu. Ama önemli olmadığını da farkındaydı.

Onlar bana ne yapacağımı söylerler.

Zamanı gelince söylerler.

O arada Jim'i göz hapsine almamalıyım. Bu gerekli. Kafasından geçenleri okuyabilseydim. Kahretsin! Düşüncelerini okuyabilseydim, her şey kolaylaşırdı.

Ve buz gibi bir ses, onu sarhoş et, dedi. O zaman düşüncelerini okuyabilirsin. Hem de rahatlıkla.

Ormana traktörle gelmişlerdi. Ama araç uçmamış, her zamanki gibi yerde ilerlemişti. Ama motoru artık eskisi gibi gümbürdemiyor, çok sessizce çalışıyordu. Ürkütücü bir şeydi bu.

Ormandan çıkarak bahçenin kenarından sarsıla sarsıla ilerlediler. Sonra Anderson traktörü her zamanki yerine parketti. Gardener yine bulutlanmaya başlayan gökyüzüne baktı. «O-nu sundurmaya sokman daha iyi olur, Bobbi.»

Anderson kısaca, «Ona burada bir şey olmaz,» diyerek anah-tan cebine attı. Eve doğru yürümeye başladı.

Gardener sundurmaya baktı. Onun peşinden yürümeye başladı. Sonra arkaya bir göz attı. Sundurmanın kapışma çok büyük bir kilit takılmıştı. Bu da yeniydi. Evde pek çok yenilik olduğu anlaşılıyordu.

Gardener kadına, sundurmada ne var, diye sormak istedi. Pille çalışan bir Zaman Makinesi mi? Yeni ve Geliştirilmiş Model Bobbi orada ne saklıyor?

Eve girdiği sırada Anderson buzdolabını karıştırıyordu. Sonra elinde iki teneke birayla doğruldu, «Kahve konusunda ciddi iniydin? Yoksa bira içer misin?»

Gardener, «Bir gazozu ne dersin?» diye sordu. «Bence uçan dairelere gazoz daha yakışır. Ben böyle düşünüyorum.» Birazda deli gibi güldü.

«Tamam.» Bobbi biraları dolaba koyarak iki gazoz alırken ansızın durakladı. «O işi yaptım değil mi?»

«Efendim?»

«Seni oraya götürüp gösterdim. Gemiye. Öyle değil mi?»

Gardener, Tanrım, diye düşündü. Tanrım!

Anderson orada elinde şişelerle duruyordu. Sanki birdenbire bunamıştı.

Derisi buz gibi olan Gardener, «Evet,» dedi. «Öyle.»

«iyi.» Anderson rahatladı. «Ben de öyle düşünüyordum.»

«Bobbi? iyi misin?»

Anderson, «Tabii, iyiyim,» dedi. Sonra da pek önemsiz bir şeyden söz ediyormuş gibi kayıtsızca ekledi. «Ama evden çıktuktan sonra bu ana kadar olanları pek hatırlayamıyorum. Ashnda bu da önemli değil sanırım, işte gazozun, Jim. Seninle diğer dünyadaki canlıların şerefine içelim mi? Ne dersin?»

Böylece başka dünyalarda yaşayan canlıların şerefine içtiler. Sonra Anderson ona evinin arkasındaki ormanda bulunduğu uzay gemisini ne yapmaları gerektiğini sordu.

«Biz bir şey yapmayacağız. Sen yapacaksın.» Anderson usulca, «Ben zaten bir şeyler yapıyorum, Jim,» diye anımsattı.

— 117 —

Gardener biraz da aksi aksi, «Evet, tabii,» dedi. «Ama ben kesin bir çözümden söz ediyorum. Sana istediğin kadar fikir verebilirim. Biz bir işe yaramaz sarhoş şairler nasihat etmekte us-tayızdır. Ama sen sonunda bir şeyler yapmak zorunda kalacaksın. Uçan dairenin etrafını kazmaktan daha etkili bir şey. Çünkü o uzay gemisi senin. Senin topraklarında. Senin gemin.»

Anderson şok geçirdi sanki. «O geminin birine ait olabileceğine gerçekten inanmıyorsun ya? Frank Dayım bana bu toprakları bıraktı diye gemi benim mi.olacak? Frank Dayımın elinde tapu vardı. Daha önce İngiltere Kralı III. George burayı Fransızlardan çalmıştı. Fransızlar da kızıldirililerden. Uü Tanrım! Kahrolasica insanların ataları mağaralarda çömelip oturdukları ve burunlarını karıştırdıkları sırada o gemi yapılabı elli milyon yıl olmuştu, Jim!»

Gardener alayla, «Bunun doğru olduğundan eminim,» dedi. «Ama bu durum yasaları değiştirmez. Her neyse... şimdi bana kendini o geminin sahibiymiş gibi hissetmediğini mi söyleyeceksin?»

Anderson'un yüzünde hem düşünceli, hem de endişeli bir ifade belirdi. «Sahibiymiş gibi mi? Hayır... bunu söyleyemem. Ben kendimi geminin sahibiymiş gibi değil de, ondan sorumlu hissediyorum.»

«Madem sordun sana fikrimi söyleyeceğim. Limestone Hava Üssünü ara. Karşına kim çıkarsa ona arazinde tammlayamaya-cağm bir cisim bulunduğunu ve bunun çok geliştirilmiş bir Uçan makineye benzediğini söyle. Belki başında zorluk çekersin ama sonunda onları inandırmayı başarısın. Sonra...»

Bobbi Anderson güldü. Uzun uzun, katılarak. Gerçekten gülüyordu ama Gardener yine de çok rahatsız oldu. Kadın yaşlar yanaklarından akmaya kadar güldü, güldü. Gardener kaskatı kesildi.

Sonra Anderson onun suratmdaki ifadeyi farkettiler. «Affedersin. Ama doğrusu senden böyle bir şey beklemiyordum! Yani... bu...» Yine güldü. -Bayağı şok geçirdim. Bu bir rahibin şehvetten kurtulmak için içki içmeyi önermesine benziyordu.»

«Ne demek istediğini anlayamadım.»

«Pekâlâ anladın. Bu sözleri söyleyen Seabrook'taki gösteri sırasında çantasında tabancayla yakalanan bir adam! Hükümetin hepimiz karanlıkta radyumlu saatler gibi parlamadıkça ra-

— 118 —

kat etmeyeceğini söyleyen biri. Ve şimdi o bana Hava Kuvvetlerine telefon etmemi öneriyor ve uzay gemisine anların elkoy-malarım istiyor.»

«Bu topraklar senin...»

«Saçmalama, Jim. Hükümet herkesinki gibi benim topraklarımı da istimlak edebilir. Bu hakkı var. O yollar bu sayede yapılıyor.»

«Bazen atom reaktörleri de.»

Anderson oturup sessizce Gardener'i süzdü. «Ne dediğinin farkında mısın? Bu telefonda üç gün sonra ne o gemi, ne de bu topraklar artık 'benim'dir. Altı gün sonra etrafı dikenli telle çevirir, elli adımda bir nöbetçi dikerler. Bundan altı hafta sonra da Haven halkının yüzde sekseni satın alınmış, kovulmuş... ya da ortadan kaybolmuş olur. Bunu yapabilirler, Jim. Bunu sen de biliyorsun. Sen aslında şunu istiyorsun: Telefonu açıp polisi çağırmamı.»

«Bobbi...»

«Evet. istediğin bu. Ben uzaydan gelen bir gemi buldum ve sen onu polise teslim etmemi istiyorsun. Onların buraya koşup, 'Lütfen Washmgton'a gelin, Miss Anderson,' diyeceklerini mi sanıyorsun? 'Kurmaya Başkanı sizin bu konudaki düşünceleriniz.! öğrenmeyi çok istiyor. Bunun tek nedeni geminin sizin topraklarınızda olması değil. Yani vaktiyle sizin olan topraklarda. Ayrıca Kurmay Başkanı böyle konularda karar vermeden önce mutlaka kovboy romanları yazarlarının fikrini alır. Sonra... Başkan da Beyaz Saraya uğrayıvermenizi rica ediyor. O da fikrinizi alacak. Başkan bundan başka son romanım ne kadar beğendiğini söylemek de istiyor.» Anderson haşnu arkaya atarak yine kahkahalarla güldü. Bu ke.i gülüşü sinirli, çılgınca ve korkunçtu. Ama Gardener pek farketmedi.

Onların buraya, gelip nazik davranacaklarına gerçekten inanıyor muyum, diye düşünüyordu. Burada böyle müthiş bir şey barmen? Hayır. Araziye elkoyarlar. Bobbi'ye beni de sustururlar... Ormanda olağanüstü bir şey gizli. Onun sıradan bir vatandaşın mail olmasına izin verirler mi?

Sonra, «O lanet olasıca şey neyse,» diye homurdandı. «insanın beynini çok iyi çalıştırıyor. Seni bir dâhi haline sokmuş.»

Anderson usulca, «Hayır,» diye cevap verdi. «Bilgili bir ah-Kiak haline.»

— 119 —

«Ne?»

«Bilgili ahmak. Pineland'da öyle altı kişi var. Eyaletin geri zekâlılar için açtığı bir klinik orası. Üniversitedeyken iki yaz Pineland'da çalıştım. Orada bir adam vardı. Altı haneli iki sayıyı kafasında çarpar ve sana sonucu söylerdi. Beş saniyeden daha kısa bir sürede... Ve bunu yaparken bazen altına da kaçırdı. Sonra hidrosefal bir çocuk. Kafası panayırda ödül kazanar balkabakları kadardı. Ama yazı makinesinde dakikada yüz altı nuş kelime yazardı. Hem de hatasız. Konuşaruyordu, okuyamı yordu, düşünenüyordu. Ama bu işi çabucak yapabiliyordu.»

Anderson yeni açtığı paketten bir sigara alarak yaktı. Yorun ve sıska yüzünde ciddi bir ifadeyle, ısrarla Gardener'e bakıyordu, «işte ben de onlardanım' Bilgili bir ahmak. Hepsi o kadar. Ve onlar da bunu biliyorlar. O yaratıklar... Yazı makinesi ne ilave yapıyorlar, şofbeni değiştiriyorlar. Ben bütün bunları belli belirsiz hatırlıyorum. Her şey kopuk kopuk. O makineleri yaparken bana her şey şu kadar berrakmış gibi geliyor. Ama daha sonra...» Yalvarırcasına Gardener'e baktı. «Anlıyor musun?»

Gardener başını salladı.

«Bütün bu bilgi gemiden geliyor. Bir vericiden yapılan radyo yayım gibi. Radyo yayını ahr ve insan kulağına gönderir. Ama bu, radyonun konuştuğu anlamına gelmez. Hükümet beni memnunlukla yakalayıp bir yere kapatır. Bende fiziksel bir değişiklik olup olmadığını anlamak için vücudumu ufak ufak doğrar... Tabii geçirdiğim o talihsiz kaza otopsi yapılmasını gerektireceği için.»

«Kafamdan geçenleri okumadığından emin misin. Bobbi?»

«Hayır. Ama bu olay yüzünden birkaç kişiyi ortadan kaldırmaktan kaçınacaklarımı mı sanıyorsun?»

Gardener ağır ağır, «Hayır,» der gibi başını salladı.

Anderson, «Onun için önerin şu anlama geliyor,» dedi. «Önce poisi çağır. Sonra tutuklan. Ve sonunda öldürül.»

Gardener endişeyle ona baktı. «Pekâlâ. Haklısın. Ama başka ne seçenek var? Bir şey yapmak zorundasın. Tanrım, o nes ne seni öldürüyor.»

«Ne?»

«On beş kilo vermişsin. Başlangıç olarak nasıl bu?» - «On beş...» Anderson hem şaşırılmış, hem endişelenmişti. «H;

— 120 —

yır, Jim, imkânsız. Belki yedi kilo. Ama zaten şişmanlamaya başlıyordum...»

Gardener, «Gidip tartıl,» dedi. «Ayağında botlarınla hem de. Eğer kilon kırk beşten fazlaysa o baskülü yerim. Bir iki kilo daha verersen hastalanacaksın. Bu durumda kalp atışlarında düzensizlik başlar ve iki gün içinde ölüp gidersin.»

«Biraz kilo vermem gerekiyordu. Ve...»

«işin yemek yiyemeyecek kadar başından aşkındı. Böyle mi diyecektin?»

«Belki bu biçimde değil ama...»

«Dün gece seni gördüğüm zaman Bataan Ölüm Yürüyüşünden sağ kalmış birine benziyordun. Beni tanıdın Ama hepsi o kadar. Hâlâ da tam. anlamıyla kendinde değilsin. Ormanda bulduğun o şaşılacak şeye baktıktan sonra buraya döndük. Ve sen boş dakika sonra beni oraya götürüp götürmediğini sordun»

Anderson gözlerim masaya dikmişti ama Gardener onun su-ratındaki ifadeyi görüyordu. Somurtmuş, yüz hatları gerilmişti. Usulca eline dokundu. «Ben sadece şunu söylemeye çalışıyorum. O ormandaki şey harika olabilir. Ama gemi vücudunu ve kafanı kötü bir biçimde etkilemiş.»

Anderson. ondan uzaklaşmaya çalıştı. «Benim deli olduğumu söy lüyorsan...»

«Tann aşkma! Senin deli olduğunu söylediğim yok! Ama yavaşlamazsan çıldırabilirsin. Bazı şeyleri hatırlamadığım inkâr mı edeceksin? Bilincini kaybettiğini?»

«Beni sorguya çekme, Jim.»

«On beş dakika önce fikrimi soruyordun şimdi düşman bir tanık gibi davranıyorsun!»

Masanın üzerinden öfkeyle birbirlerine baktılar.

Sonunda Anderson yumuşadı. «'Bilincini kaybetmek' sözleri uygun değil. Bana olanlarla içtiğin zaman başına gelenleri birbirine benzetine. Aynı değil bunlar.»

«Seninle sözcükler üzerinde tartışmaya girecek değilim, Bob-bi. Konuyu değiştirmeye çalışıyorsun. Ormandaki o şey çok tehlikeli. Bence önemli olan da bu.»

Anderson başını kaldırarak ona baktı. Yüzünden ne düşündüğü anlaşılıyordu. «Sen öyle sanıyorsun.» Sesi ifadesizdi Gardener ekledi. «Gemi sana fikir vermiyor. Ondan bilgi almıyorsun. O gemi seni zorluyor, sürüklüyor.»

«Zorluyor snu?» Anderson'un yüzündeki ifade değişmedi. Gardener alnını ovuşturdu. «Evet, zorluyor. Kötü bir insanın bir atı, hayvan çatlayıp ölünceye kadar sürmesi gibi bir şey bu. Öyle bir yaratık hayvanın başında durur ve ölüyü öfkeyle kamçılar. At ölmeye cüret ettiği için. Öyle bir adanı atlar için tehlikeli bir yaratık sayılır. O gomideki neyse... bence o da Boh-bi Anderson için tehlikeli. Eğer ben gelnaeseydiro.,,»

«Ne? Sen gelmeseydin ne olurdu?»

«şu anda hâlâ çalışıyor olacaktın sanırım. Yemek yiyemeyecek, gece gündüz çabalayacaktın... Ve bu hafta sonu da ölecektin.»

Bobbi soğuk soğuk, «Hiç sanmam,» dedi. «Ama bir an için bu iddianı kabul edelim. Ancak artık iyiyim. Aklım da başımda.»

«iyi değilsin. Aklın da başında olmadığı gibi.»

Anderson'un yüzünde o inatçı ifade belirmişti. Salaşlarından Gardener'in bu saçmasapan sözlerini artık dinlemek istemediği «Anlaşıyordu,»

Gardener, «Buraya bak,» dedi. «Bir konuda söninle tümüyle aynı fikirdeyim; Bu şimdiye kadar olan şeylerin en önemlisi, en büyüğü, en sarsıcısı. Olay duyulduğu zaman New York Times bile ciddi bir gazete olduğunu unutacak ve heyecanlı başlıklar atacak. Bazı kişiler bu olay yüzünden dinlerini değiştirecekler. Bunu biliyor musun?»

«Evet.»

«Bu dinamit dolu bir fiçı değil, bir atom bombası. Bunu da biliyor musun?»

Anderson yine, «Evet,» dedi.

«Öyleyse yüzündeki o huysuzca ifadeyi sil. Madem bu konuyu konuşmak istiyorsun, o halde konuşalım.»

Kadın içini çekti. «Peki. Olur. Affedersin.»

«Hava Kuvvetlerini aramanı söylediğim zaman hatalıydım.»

ikisi de aynı a ada konuşmuşlardı. Gülmeye başladılar Bunun iyi bir etkisi olan.

Gardener gülümseyerek, «Bir şeyler yapılması gerekiyor,» dedi.

Anderson başını salladı. «Bunu ben de kabul ediyorum.»

«Ama, Tanrım, Bobbi! Ben kimyadan her zaman kaldım. O basit fizik derslerini zorlukla kavrayabildim. iyi bilmiyorum ama o şeyin etkisinin engellenmesi gerektiğine inanıyorum.»

«Uzmanlara ihtiyacımız var.»

Gardener bu fikri hemen kabul etti. «Doğru. Uzmanlar gerekiyor.»

«Jim, bütün uzmanlar polis için çalışıyor.»

Gardener öfkeyle ellerini açtı.

«Ama sen artık buradasın, Jim. Onun için de iyileşeceğim. Bunu biliyorum.»

«Belki de bunun tersi olacak. Belki de bir daha sefere ben bilincimi kaybedeceğim.»

Anderson, «Bence bu tehlikeyi göze almaya değer,» dedi.

«Buna zaten karar vermiştin. Öyle değil mi?»

«Ne yapmak istediğime karar vermiştim. Evet. Gemiden kimseye söz etmek istemiyorum. Sessizce kazıyı tamamlamalıyım.

Aslında tâ dibe kadar kazıp gemiyi iyice ortaya çıkarmaya da gerek yok. On dört, on beş metre daha kazırsa bir kapının ortaya çıkacağını sanıyorum. Bu işi birlikte yapacağımızı umuyorum. Gemiye girebilirsek...» Anderson'un gözleri parlamaya başladı.

Gardener de aynı heyecanı duydu. Dünyadaki tüm kuşklar bile bu heyecanı söndürmezdi.

Gardener, «Gemiye girebilirsek...» diye yineledi.

«içeri girebilirsek, kontrol panelini buluruz. Bulduğumuz zaman da o devî havalandırmayı başarabiliriz.»

«Bunu yapabileceğini mi sanıyorsun?»

«Yapabileceğimi biliyorum.»

«Sonra?»

«Sonrasını bilmiyorum.» Anderson omzunu silkti. O ana kadar söylediği yalanların en ustaeası ve en etkilisi buydu... Ama Gardener de onun yalan söylediğini farketmişti. Anderson ekledi. «Ondan sonra bir şey olacak. Bütün bildiğim bu.»

«Ama kararı benim vermem gerektiğini söylüyorsun.»

«Evet, öyle. Dış dünyaya gelince... Ben kimseye bir şey söylemeyeceğim. şü ana kadar yaptığım gibi. Ama sen her şeyi açıklamaya karar verirsen seni durdurmak için ne yapabilirim? Seni Frank Dayının çiftesiyle vurabilir miyim? Bunu yapamam. Belki romanlarındaki kahramanlardan biri bunu başarır. Ama ben, hayır. Ne yazık ki, gerçek hayat bu. Gerçek cevapların olmadığı bir

dünya. Gerçek hayatta herhalde burada durur ve seran gitmeni seyredirim... Ama, Jim, kimi çağırırsan çağır, e-ninde sonunda yine polisi getirmiş olursun. Onların Orono tini-

versitesinden bilim adamları, Jennings Laboratuvarlarından biyoloji uzmanları, MIT'den fizikçiler olmaları da durumu değiştirmez. Sonunda buraya silahlı insanlar ve-dikenli tellerle dolu kamyonlar gelir.» Anderson hafifçe gülümsedi. «O zaman hiç olmazsa beni yalnız başıma hapsetmezler.»

«Öyle mi?»

«Evet. Artık sen de bu işe karıştın. Beni uçakla hapisaneye götürürlerken sende yanımda olursun.» Andersonun gülümsemesi yayıldı ama yüzünde hiç de neşeli bir ifade yoktu. «Hapishaneye ya da tımarhaneye boş geldin, dostum. Buraya geldiğin için sevinmiyor musun?»

Gardeor, «Çok seviyorum,» dedi. Birdenbire ikisi de gülmeye başladılar.

Gardener kahkahaları kesildiği zaman Bobbi'nin mutfağındaki gergin havanın biraz yumuşamış olduğunu farketti.

Anderson, «Gemi polisine eline geçerse ne olur dersin?» diye sordu.

«18 Numaralı Hangardan söz edildiğini hiç duydun mu?»

«Hayır.»

«Anlatılan hikâyelere göre, 18 Numaralı Hangar, Dayton dışındaki bir hava üssünün bir parçası. Ya da Dearborn'un. Veya böyle bir yerin. Amerika'da bir yerde bu hangar. Hangarda balık suratlı, boyunları solungaçlı beş küçük adamın ölüleri duruyormuş. Bir uçan daireyle gelmişler. insanın sık sık duyduğu hikâyelerden. Hani birinin hamburgerinde fare kafası bulduğun dan ya da New York kanalizasyonunda timsahların dolaştığını dan söz ederler ya, bu da öyle bir şey, Ama şimdi Belki de bu bir peri masalı değil, diyorum.»

«Ben sana o modern peri hikâyelerinden birini anlatabilir miyim, Jim?»

«Anlat bakalım.»

Anderson, «Benzinin yerini alacak bir hap icat eden adamla ilgili hikâyeyi duydun mu?» diye sordu.

Güneş bulutları parlak kırmızılara, sanlara ve morlara bo yayarak batıyordu. Gardener, Bobbi Anderson'un arka avlusun

4a iri bir kütüğün üzerinde oturuyor ve güneşin batışını seyrediyordu. Öğleden sonraki saatleri konuşarak geçirmişlerdi. Bazen mantıklı şeyler söylemiş, bazen tartışmışlardı. Anderson konuşmayı yine acıktığını açıklayarak sona erdirmişti. Koskoca bir tencere riakarna yapmış, iri domuz pirzolarlarını kızartmıştı. jGardener konuyu tekrar açmak için onun peşinden mutfağa gitmişti. Ama kadın buna izin vermemişti. Gardener'e içki teklif etmiş, o da uzun uzun düşündükten sonra razı olmuştu. Viski iyi gelmişti; tadı da, etkisi de iyiydi. Ama ikinci bir içkiye ihtiyacı olmadığını düşünmüştü. Yani... pek yoktu. şimdi burada otur-.muş gökyüzüne bakıyordu. Karnını doyurmuş, içki içmişti. Ve, Bobbi haklı, diye düşünüyordu. Yeterince konuştuk.

Artık karar zamanı gelmişti.

Anderson çok fazla yemek yemişti. Gardener, «Kusacaksın, Bobbi,» demişti. Ciddiydi ama yine de dayanamayarak gülmüştü.

-

Anderson sakın sakın, «Hayır,» diye cevap vermişti. «Kendimi hiç bu kadar iyi hissetmedim *.» Sonra geçirmişti. «Bu, Por- .tekiz'de aşçıya yapılmış o ir iltifat sayılır...»

«Biliyorum. Başarılı bir sevişmeden sonra da...»

Anderson bu sözlere kahkahalarla gülmüştü.

Bulaşıkları birlikte yıkamışlardı.

«Henüz bulaşık yıkayacak bir şey icat etmedin mi, Bobbi?»

«Bana zaman ver, bu sorunu da çözümlerim.» Sonra da Anderson'un dayısının zamanından beri hiç değişmemiş olan kasvetli • oturma odasına gitmiş ve akşam haberlerini izlemişlerdi. Haberlerin hiçbiri iyi değildi. Ortadoğu yine kaynıyordu. israil-' ler Lübnan'daki Suriye güçlerine havadan saldırmışlardı. Ru.s-iai* Afgan dağlarında mücahitlerle savaşıyorlardı. Güney Amerika'da yine bir darbe olmuştu.

Washington'da otuz yedi eyaletteki atom reaktörleriyle-İlgili bir }iste yayınlanmıştı. Listeye göre bu reaktörlerdeki güvenlik sorunları önemsizden ciddiye kadar değişiyordu.

Gardener, harika, diye düşünmüş ve o eski çaresiz öfkeyi duymuştu. ^

Sonra Anderson'un kendisine biraz da kederle baktığını far-ketmişti. «Bu iş devam ediyor. Öyle değil mi?»

«Öyle.»

Haberler sona erdiği zaman Anderson gidip yatacağını söy-

«Saat yedi buçukta mı yatacaksın?»

«Hâlâ bitkinim.» Gerçekten haünden de anlaşılıyordu öyle olduğu.

«Pekâlâ, Herhalde ben de biraz sonra yatarım Ben de yorgunum. Çılgınca iki gün geçirdim. Ama yine, de kafamda bütün bxi düşünceler birbirlerini kovalarlarken uyuyabileceğimi pek sanmıyorum.»

«Vaiium ister misin?»

Gardener gülümsemişti. «Hapların hâlâ dolapta durduğunu gürdüm. Ama istemem. Aslında senin şu son birkaç hafta öyle bir şey içmen .gerekirdi.»

Bobbi yattıktan sonra televizyonu kapatmış ve bir süre onun salıncaklı sandalyesinde oturarak, «Karaboğa Askerleri»ni okumuştı. Kısa bir süre sonra da Anderson'un horladığını duyunca, işte beni uyutmamak için başvurulan çarelerden biri daha, diye düşünmüştü. Ama buna aldıracak değilim. Bobbi her zaman horlardı. Burnu hafifçe çarpık olduğu için. Ve bu horultu her zaman sinirime dokunurdu. Ama dün gece horultudan çok daha feci şeyler olduğunu öğrendim. Bobbi'nin kanepede uyurken bü-ründüğü o korkunç sessizlik örneğin. Çok daha kötüydü.-

Kapıdan başım uzatmış ve Bobbi Anderson'un eskisi gibi uyuduğunu görmüştü. Sadece pijamasının pantolonunu giymişti. Küçük göğüsleri çıplaktı. Battaniyeyi tekmeleyip atmış, bir elini yanağının altına sokmuştu. Diğeri yüzüne dayamıştı, başparmağı neredeyse ağzına girecekti. Kadının iyi durumda olduğu anlaşılıyordu.

Gardener de karar vermek için arka avluya çıkmıştı.

Anderson'un bahçesi harikaydı. Mısırlar Arcadia Beach'den gelirken gördüklerinden çok daha uzundu. Domatesleri işe ödül kazanacak gibiydiler. Hepsinin ortasında dev ayçiçekleri vardı. Hafif rüzgârda başlarını sallayan bu çiçeklerin uzay filmindeki «Triffid»ler kadar uğursuz bir görünüşleri vardı.

Anderson daha önce ona «benzin hapı»ndan söz edildiğini duyup duymadığını sorduğu zaman gülererek, «Evet,» der gibi başını sallamıştı. Evet, bu da yirminci yüzyıla özgü o peri masallarından biriydi. Sonra Anderson, «Buna inanıyor musun?» diye sormuştu. Gardener yine gülererek, «Hayır,» deru.şti. O zaman kadın ona 18 Numarah Hangarı hatırlatmıştı

«^ani sen böyle bir hap olduğuna inanıvr rnc.in n^Khi->

Arabanın deposuna atacağını ve taşıtı bütün gün çalıştıracak bir şey olduğuna?»

. Anderson usulca, «Hayır,- demişti. «Okuduklarımdan hiçbirinden böyle bir sonuç çıkarmadım.* Kollarını bacaklarına dayayarak öne doğru eğilmişti, -Ama sana neye inandığımı söyleyeceğim. Pjğer öyle bir hap varsa bunu piyasaya sürmezler. Büyük bir kartel ya da hükümet hapi satın alır... Ya da çalar.»

Gardener, «Evet,» diyerek gülmeye başlamıştı.

Anderson ona hayetJe bakmıştı. Ama o da hafifçe gülüm-süyordu. «E? Neye güldüğünü söylemeyecek misin?»

«Öyle bir hap varsa polis bunu icat eden adamı vurur. Ve ölüsünü de 18 Numaralı Hangardaki yeşil adamların yanma koyar.»

Anderson başını salladı. «Bütün ailesini de.»

Gardener o kez gülmemiş, nedense bu konu bu kez ona .pek komik gelmemişti.

Anderson, «Bunu düşün ve sonra burada yaptıklarına bir bak,» diye mırıldanmış ti. «Aslında benim, elimden iyi iş gelmez,. Hele bilimden hiç anlamam. Ama o güç benden yararlandı ve bana bu acayip şeyleri yaptırdı. Bütün bunlar beceriksiz bir çocuğun yaptığı şeylere benziyor.»

Gardener ammsatmıştı, -Ama çalışıyorlar.»

«Evet, çalışıyorlar. Hatta nasıl çalıştıkları konusunda da şöyle böyle bir fikrim var. 'Dağınık molekül kaynaşması' diye tanımlayabileceğim bir prensibe dayanıyor. Atomla ilgisi yok. Çok temiz. Telepatik yazı makinesi de güç için bundan yararlanıyor. Ama bu aletin temel prensibi çok daha farklı. Ve ben onu anlayamıyorum. NASA'dan birkaç bilim adamı getirseydik herhalde prensibi altı saat içinde kavrarlardı. Tabii sanki biri onları tekmelemiş gibi etrafta dolaşır ve birbirlerine, 'Bu kadar uzun zaman böyle temel bir kavram nasıl gözümüzden kaçtı?' diye sorarlardı. Ondan sonra ne olurdu biliyor musun?»

Gardener bunu uzun uzun düşünmüştü. Başını eğmiş, bir eliyle alnını kavramıştı; diğeriyle de Anderson'un verdiği bira tenekesini sıkıca tutuyordu. Sonra birdenbire kendini o korkunç partide bulmuştu. Ted demlen adam atom reaktörlerini savunuyordu: *Bu çılğınların istediklerini yaparsak sonra ne olur? Bir ay sonra saç kurutma makinelerinin çalışmadığından . şikâyet ederler. Ya da elektrikli fırınlarının. Bu insanlar durumu anlamalılar. Ya atom gücü ya hiç!»

Gardener başım kaldırmış ve ıstırapla Bobbi Anderson'a bakmıştı. «Yani... bütün, bunlara elkoyar ve her şeyi yasaklarlar mı?»

«Sen de öyle düşünmüyor musun?» Anderson kısa bir sessizlikten sonra şefkat dolu bir sesle ısrar etmişti. «Jim?»

Gardener bir "hayli düşünmüştü. Neredeyse ağlayacaktı. «E-vet... Evet. Gerçekten öyle yaparlar.»

Gardener şimdi Bobbi'nin arka avlusunda oturuyordu. Doldurulmuş bir çiftteyle başının arkasına nişan alınmış olduğunun .farkında bile değildi.

Artık durumu anlıyordu. Topraktaki o gemiyle ilgili soruna Anderson'un ya da Haven'in geleceği açısından bakılmazdı. Asıl üzerinde durulması gereken dünyanın geleceğiydi. Gardener sürüyle komitede çalışmış ve gösterilere katılmıştı.

işte şimdi karşısında temiz bir güç kaynağı vardı. Çok boldu ve üretilmesi de çok ucuzdu. Bedavaydı âdeta. Altı ay içinde Birleşik Devletler'deki atom reaktörleri kapatılırdı. Bir yıl içinde de dünyadaki bütün reaktörler. Ucuz güç. Ucuz yolculuk. Başka gezegenlere yolculuk yapılabilirdi. Başka güneş sistemlerine de. Sonuçta Bobbi'nin gemisini oraya bir yelkenliyle getirmemişlerdi. Aslında o gemi HER ŞEYİN CEVABIYDI.

Acaba o uzay gemisinde silah, var mı?

Bu soru dilinin ucuna kadar gelmiş ama nedense bir şey sormasını engellemişti, Silahlar? Belki. Bobbi telepatik yazı makinesini yapacak kadar güç aldığına göre, ünlü Baytekin'in bayılıcı tabancasına benzeyen bir şey de yaratabilir mi? Ya da parçalayıcı? Veya çekici birşm? Güm diye patlayacağı yerde insanları kızgın birer kül yığını haline sokacak bir şey? Olabilir. Ama bunları yapmayacaklarını düşünelim. Bobbi'nin bilim a-damlan şofbeni ya da traktörün motorunu insanlara zarar verecek bazı makinelere uygulayabilirler mi? Tabii. Ne de olsa ekmek kızartıcılar, saç kurutma makineleri ve sobalardan çok önce New York eyaleti, Sing Sing'deki katilleri elektrikli sandalyeye oturtuyordu.

Gardener'i korkutan silahların çekici bir yanı olmasıydı. Bu

olayın gizlenmesi emredildiği takdirde, herhalde onu ve Bobbi' vi susturacaklardı. Bunun dışında başka ihtimaller de vardı. Bunlardan biri çlgınca ama yine de çelticiydi. O ve Bobbi bu sayede tekmelenmeyi hak etmiş çok kimseye bir darbe indirebilirlerdi.

Harika, Jim. Buna bayıldım. Bunu televizyonda oynatrnalı-yız. Kanun Namma'dan da daha ilginç olur. iki korkusuz uyuşturucu düşmanı yerine Jim'le Bobbi uçan daireleriyle dünyada dolaşırlar. Suçluları cezalandırırlar. Çabuk telefonu bana uzatın. Televizyon istasyonuna telefon edeceğim.

Gardener, hiç de komik değil, dedi kendi kendine.

Gülen var mı ki? Sen bundan söz etmiyor musun? Sen ve Bobbi, Maskel? Süvariyle Tonto rolüne çıkmayacak mısınız?

Öyle diyelim. Ne olmuş yani? Daha kaç bavula bomba koyacaklar? Kaç kadını elçilik tuvaletlerinde vuracaklar? Kaç çocuğu öldürecekler? Bu gidişe daha ne kadar göz yumacağız?

Ah, bu fikrine bayıldım. Pekâlâ, yeryüzü sakinleri. şimdi Jim ve Bobbi'ye birlikte şarkı söylemeye başlayın. «Cevap Rüzgârda Yazılı Dostum!»

Mide bılandınıyorsun.

Ve düşüncelerin bayağı tehlikeli bir hal almaya başladı. Polis çantanda tabancayı bulduğu zaman ne kadar korkmuştun. Hatırlıyor musun? Çünkü silahı çantana koyduğunu hatırlamıyordun bile. İşte şimdi aynı olay yeniden başladı. Ama şimdi çok daha önemli şeylerden söz ediyorsun. Tanrım!

Gardener daha gençken bu sorular hiç aklına gelmezdi. Gelseydi de aldırmazdı. Anderson'un bu soruların üzerinde durma-raaya karar verdiği anlaşılıyordu. Sonuçta atlı adamdan önce o söz etmişti.

«Atlı adamla neyi kastediyorsun, Bobbi?»

«Bizi kastediyorum, Jim. Ama galiba... daha çok seni.»

«Bobbi, ben yirmi beş yaşındayken durmadan alev alev yanardım sanki. Durmadan. Otuzunda zaman zaman yanmaya başladım.

Ama galiba artık buralarda oksijen azaldı. Çünkü şimdi sadece

sarhoşken alevleniyorum. O ata binmekten korkuyorum, Bobbi. Tarih bana hiçbir şeyi öğretmediyse bile atların bazen ürküp dörtnala koştuklarını öğretti.»

Gardener kütükte oturmasını değiştirdi. Çifte onu izledi. An-derson mutfakta bir taburede oturuyordu. Pencerenin altına daydığı çiftenin namlusunu Gardener'in her hareketiyle hafifçe çeviriyordu. Onun düşüncelerinin pek azım sezebiliyordu. Ama Gardener'in karar vermek üzere olduğunun farkındaydı... Ve Anderson verdiği kararı anlayacağından emindi.

Yanlış kararsa o zaman Gardener'in kafatasını uçuracak ve onu bahçenin dibindeki yumuşak toprağa gömecekti. Böyle yapmak hiç hoşuna gitmeyecekti. Ama gerekirse yapacaktı.

Anderson sakın sakın o anı bekliyor, onun düşüncelerini izlemeye çalışıyordu.

Karara az kalmıştı.

Seni korkutan nedir biliyor musun? Karmakarışık, mutsuz yaşamında ilk kez güçlü bir duruma gelmek fırsatını bulacak olman.

Gardener doğruıdu. Yüzünde üzgün bir ifade belirmişti Bu doğru değil. Olmaz.

Ah, ama doğru, Jim! Sen beyzbol takımlarını tutacağın zaman bile kesinlikle yenilecek olanları seçiyorsun. şampiyonadan elendiklerinde üzüleceğini düşünerek endişelenmene gerek kalmıyor çünkü. Desteklediğin adaylar ve idealler bakımından da öyle değil mi? Çünkü politikan denenemiyor. Sen de yeni patronun eskisi kadar kötü olup olmadığını, anlamaktan kurtuluyorsun.

Ben korkmuyorum. Bu durumdan korktuğum yok!

Haydi oradan! Attaki adam? Sen mi? İşte bu çok gülünç! Biri senden bisiklete bile binmeni istese kalp krizi geçirirsin. Yaşamın

boyunca bütün güçlü yanların mahvetmek için çabalayıp durdun. Evliliğini al. Nora dayanıklı bir kadındı. Sonunda ondan

kurtulmak için kadını vurmaya karar verdin. Ama o an gelince bunu da başaramadm. Öyle değil mi? Açıkçası her şeyi

mahvetmekte ustasın. Bunu ben de kabul ediyorum. Öğretmenlikten k'ovulabiimek için elinden geleni yaptın. Çünkü bu da sana güç veriyordu. Tam on iki yıl Tanrının sana verdiği küçük yetenek kıvılcımını içkiyle söndürmeye çalıştın. şimdi de bu. Hemen

kaçsan daha iyi olur, Jini.

Haksızlık bu! Gerçekten!

Öyle mi? Aslında t'ü'hak ettiğin bir ceza değil mi?

Belki öyleydi. Belki de değildi. Gardener kararını vermiş olduğunu farketti. Bobbi'yi destekleyecekti. Hiç olmazsa bir süre için onun istediğini yapacaktı.

Anderson neşeyle her şeyin yolunda olduğunu söylüyordu ama bu onun bitkin haline ve sıskalığına hiç uymuyordu. Topraktaki

gemi Anderson'u nasıl etkiliyorsa aynı şeyi Gardener'e yapabiliirdi herhalde. Bugün olanlar. . ya da olamayanlar... hiçbir şeyi

kanıtlamıyordu. Değişikliklerin çabucak olmasını beklememişti zaten. Ama gemi ve ondan yayılan güç çok yararlı işler

başarabilirdi. Önemli olan da buydu. Ve... Kapıya Vuran Tom-my'lere boşver!

Gardener ayağa kalkarak eve doğru gitti. Güneş batmış, ışık kurşuniye dönüşüyordu. Sırtı tutulmuştu. Ayak parmaklarının ucunda

yükselerek gerindi. Belkemiği çatırdayınca da yüzünü buruşturdu. Kapkara, sessiz bir gölge gibi duran traktörün üzerinden

sundurmanın kapısındaki yeni asma kilide baktı. Orayjı gitmeyi ve kirlili camların birinden içeriye bakmayı düşündü, Sonra

vazgeçti. Belki de karanlık pencerede bembeyaz sürati:, dişlen törpülenerek sivrileştirilmiş bir yamyamın belirmesinde:!. korktu.

«Merhaba, Jim. Birkaç gerçek Kapıya Vuran Tommy'lo tanışmak ister misin? Biz burada çok kalabalığız.»

Gardener içeri girdikten sonra endişesi geçmeye başladı. Ay-düklerini duyar gibi oldu. Dünle bugün çok şey olmuştu. Hayal gücü kontrolden çıkmıştı. Bu gece ona yapmadığım bırakmayacaktı. Uyumak için mi dua etmeliyim, diye düşündü. Yoksa hayalimin fazla çalışmaması için mi?

Gardener içeri girdikten sonra endişesi geçmeye başladı. Aynı zamanda içki ihtiyacı da azaldı. Gömleğini çıkardı, sonra da Anderson'un odasına bir göz attı. Yine eskisi gibi yatıyordu. Battaniye korkunç derecede sıkıca bacaklarına sarılmıştı. Bir elini uzatmış hor 1 uy ordu.

Hiç kımıldamamış, diye düşündü. Tanrım. Herhalde çok yorgun.

Uzun uzun duş yaptı. Mümkün olduğu kadar sıcak suyla. Cildi kızarmaya başlayınca duştan çıktı. Banyo buhar içindeydi. Havluyla kurulandı, parmağıyla dişlerini ovdu. Birkaç şey almam gerekiyor, diye düşündü. Sonra da gidip yattı.

Tam uykuya dalacağı sırada Anderson'un son sözlerini anımsadı. Geminin Haven'lileri etkilemeye başladığına inandığından söz etmişti. Kesin kanıt sorduğu zaman belirsiz bir şeyler söylemiş, sonra da konuyu hemen değiştirmişti: Gardener bu çılgınca olayda her şeyin olabileceğini düşünüyordu. ihtiyar Frank Garriek'in çiftliği تنها bir yerdeydi ama yine de coğrafya açısından kentnin merkezi sayılırdı. Bir de Haven köyü vardı ama yedi' kilometre ötedeydi.

Gardener, «Gemiden etrafa sanki zehirli bir gaz yayılıyorymuş gibi konuştun,» demiş ve için için de eklemişti. Duyduğum endişenin sesimden anlaşılmadığını umarım.

Anderson, «Zehirli gaz?» diye tekrarlamıştı. Ve birdenbire dalıp gitmişti. Pek sıkıca olan suratında soğuk bir ifade vardı. «Hayır, zehirli gaz değil. istersen buna 'duman' diyebilirsin. A-ma aslında insan gemiye dokunduğu zaman o titreşimden başka şeyler de hissediyor.»

Gardener konuşmayarak beklemişti. Kadının ruh halinin değişmesini istemiyordu.

«Duman mı? Hayır bu da değil. Ama yine de 'duman' fikrini beğeniyorum. Uzmanlar buraya gelselerdi havayı kirletecek hiçbir şey olmadığını görürlerdi. Belki havada tortu kalıyor. A-ma bu da çok çok az. Yok denecek kadar.»

Gardener usulca, «Bu sence mümkün mü, Bobbi?» diye sormuştu.

«Evet. Sana, bunu bildiğimi söylemiyorum. Çünkü bilmiyorum. Aslında bu konuda hiçbir bilgim yok. Ama ben gemiyi kazarken gövde havayla karşılaşır ve yüzeyinin pek ince bir tabakası oksitleniyor sanırım. Bir, iki molekül derinliğindeki bir tabaka. Yani ne olursa bu en fazla beni etkiliyor. Sonra da bu tortu rüzgârla dağılıyor. Yani en çok kente yayılıyor. Ama dediğim gibi, bu da yok denecek kadar az.» Anderson salıncaklı sandalyesinde kımıldanarak sağ elini aşağıya doğru uzatmıştı. Gardener'in çok gördüğü bir hareketti. Kadının yüzündeki kederli ifadeyi-gördüğü zaman kalbi sızlamıştı. Sonra Anderson elini tekrar kucağına bırakmıştı. «Ama aslında neler olduğunu kesinlikle bilmiyorum, Jim. Peter Straub adlı bir yazarın bir romanı var. 'Uçan Ejderha.' Okudun mu?»

Gardener, «Hayır,» der gibi başını sallamıştı.

— 1 no__

«Romanda üzerinde deney yapılan kimyasal bir madde havaya karışıyor, sonra Connecticut'un sayfiyelerinden birine yağıyor. Aslında bu madde bir zehir. insanı çıldırtan türde bir gaz. insanlar durup dururken kavgaya başlıyorlar. Bir adam evini parlak pembeye boyamaya karar veriyor. Pencereledeki camları da. Bir kadın kalp krizi geçirerek ölünceye kadar koşuyor... Bir roman daha var. Onun adı da 'Beyin Dalgası'. Yazarı da...» Anderson kaşlarını çatarak düşünmüştü. Sağ elini yine yere doğru uzatmış, sonra çekmişti. «Soyadı benimkinin aynı. Anderson. Paul Anderson. O romanda yeryüzü bir kuyruklu yıldızın kuyruğundan geçiyor. Ve gazlar hayvanları etkileyerek onları daha zekileştiriyor. Kitap, bir tavşanın, mantık yürüterek bir tuzaktan kurtulmasıyla başlıyor.»

Gardener mırıldanmıştı. «Daha zekileştiriyor demek?»

«Evet. Dünya kuyruktan geçmeden önce zekâ derecen 120 ise, daha sonra 180 oluyor. Anlıyor musun?»

«Hayvanlar her bakımdan mı zekileşiyorlar?»

«Evet.»

«Ama sen 'Bilgili ahmak' deyimini kullandın. Bu her bakımdan zekileşmekle taban tabana zıt bir şey.»

Anderson elini sallamıştı. «Bu önemli değil.»

Gardener şimdi yatakta uykuya dalacağı sırada, acaba, diye düşündü.

O gece bir rüya gördü. Basit bir şeydi. Dışarıda, çiftlik eviyle bahçe arasındaki sundurmanın önünde duruyordu. Solda traktör kara bir gölge gibiydi. O gece düşündüklerini aklından geçiriyordu. Gidip pencerelerin birinden içeriye bakmayı. Ve ne görecekti? Ah, elbetteki Kapiya

Vuran Tommy'leri. Ama korkmuyordu. Korku yerine sevinç, rahatlık ve mutluluk duyuyordu. Çünkü o Kapiya Vuran Tommy'ler yamyam değillerdi. Masaldaki iyi ayakkabıcıya yardım eden cüceler gibiydi onlar. Sundurmanın kirli penceresinden Noel resimlerindeki çocuklar gibi sevinçle bakacaktı. Zaten Noel Baba da kırmızı elbiseli, iri yan bir Kapiya Vuran Tommy değil miydi? Sundurmaya yaklaşıyor ve birdenbire içerisi aydınlanıyordu. Bobbi'nin yazı makinesinden fıskıran ışıkla. Sanki sundurma birdenbire dev bir fenere dönüyordu. Ama içeriden süzülen sıcak

sarı bir ışık değildi. insana çürümüş'cesetleri hatırlatan pis yeşil bir renkti. Tahtaların arasından ve budak deliklerinden süzülüyor, pencereleri dolduruyordu. Ve Gardener korkmaya başlıyordu. Çünkü bu ışığı yaratanlar uzaydan gelen dost canlılar olamazlardı. Kanserin rengi olsaydı... böyle yeşil olurdu işte.

Ama Gardener sundurmaya yine de yaklaşıyordu. Çünkü insan rüyasında kendine engel olamazdı. Sundurmaya yaklaşıyor ama artık içeriye- bakmak istemiyordu. Noel gecesi odasının penceresinden bakan bir çocuk gibi hissetmiyordu kendini.

«Hayır, lütfen... Hayır, lüt...»

Ama Gardener sundurmaya yine de yaklaşıyordu. O yeşil sise daldığı zaman kafasında rock müziği yankılanmaya başlıyordu.

Beyni çatlayan, onu felce uğratan bir müzikti bu. Biraz sonra beyninin bir bomba gibi patlayacağını anlıyordu.

Ama bunların hiçbiri de önemli değildi. Önemli olan korkuydu. Bobbi'nin sundurmasında bekleyen Kapiya Vuran Tommy'le-rin uyandırdığı korku. Gardener onları seziyor, kokularını alıyordu. Keskin, ozon ve kan gibi bir kokuydu.

Ve... içeriden acayip, çalkalanan bir sıvıinkini andıran şıkırtılar geliyordu. Bu sesleri kafasında çınlayan müziğe rağmen duyuyordu. Sanki içeride eski tip bir çamaşır makinesi çalışıyordu. Ama ses suyun şıkırtısı değildi. Kötüydü bu ses. Kötü. Kötü. Gardener içeriye bakmak için ayaklarının ucunda yükseliyordu. Yüzü ışıktaymış gibi oluyordu. Bataklıktan çıkarılmış bir ceset gibi. Kafasında yankılanan parça devam ederken gitarıcı elektrikli gitarını konuşturuyor ve Gardener ıstırapla bağıırıyordu. Ve o zaman kafası patlıyordu...

Birdenbire uyandı. Misafir odasındaki eski geniş karyolada doğrulmuş oturuyordu. Göğsü ter içindeydi, elleri titriyordu.

Yine yatarak, Tanrım, diye düşündü. Madem kâbus göreceksin, yarın sundurmanın penceresinden bak olsun bitsin! O zaman rahatlırsın! ,

Kararını verdiği zaman bunu kâbusların izleyeceğini tahmin etmişti. Gözlerini kapatırken kendi kendine, bu ilki, dedi. Ama ondan sonra başka rüya görmedi.

Yani o gece.

Ertesi sabah da kazı yerinde Bobbi Anderson'a katıldı.

— 134 —

iKİNCİ BÖLÜM

Haven'den Öyküler

Terörist bombalandı!

Başkan isabet aidi!

Güvenlik sıkıydı?

Gizli Servis yandı!

Vt» herkes kafayı buldu,

Herkes dağıttı,

Herkes dut gibi oldu.

Ve buüü değiştirecek hiçbir şey yok.

Çünkü herkes sarhoş,

Herkes dağıtmış,

Herkes görev başında kafa çekiyor.

— THE RAINMAKERS

'i f

Kent

Kent.Haven adını alıncaya kadar dört kez isim değiştirmişti. Moitville Çiftliği, Coodersville, Montgomery, Ilium.

Ve sonunda Haven.

Becka Paulson.

Rebecca Bouchard Paulson, Haven'in iki postacısından biri olan Joe Paulson'la evliydi. Ve kocası onu aldatıyordu. Bobbi Anderson bunu anlamıştı. Ve şimdi 'Becka Paulson da durumu biliyordu. Her şeyi üç gün önce öğrenmişti. Ona isa açıklamıştı. şu son üç gün isa, 'Becka'ya akla hayale sığmayacak kadar şaşkırtıcı, korkunç ve üzücü şeyler anlatmıştı. Bu açıklamalar kadının midesini bulandırmış, uykusunu mahvetmişti. Ve onu çıldırtmak üzereydi... Ama bir bakıma bunlar yine de harika şeyler değiller miydi? Ah, hem de nasıl! 'Becka, isa'yı dinlemekten vazgeçecek miydi? isa tasvirini yüzüstü kapatacak ya da Ona susmasını söyleyecek miydi? Ne münasebet! Bir kere isa'nın açıkladığı şeyleri öğrenmeyi çok istiyordu. Dayanılmayacak bir arzuydu bu.

isa'nın tasviri Paulson'ların televizyonunun üzerinde duruyordu. Altı yıldan beri oradaydı. Daha önce de Zenith'ih üzerinde durmuştu. isa hemen hemen on altı yıldan beri aynı yerdeydi. Üç boyutlu gibi gözükken bu resmi 'Becka'nın Portsmo-uth'da oturan ablası Corinne onlara evlendikleri zaman hediye etmişti, Joe,«Ablan çok cimri,» dediği zaman 'Becka ona susmasını söylüyordu. Aslında kocasının bu haline şaştığı da yoktu. Joe gibi biri «güzelliğe» fiyat etiketi takılmayacağını anlayamaz di.

Joe bir iki kez isa tasvirini televizyonun üzerinden kaldırmayı denemişti. 'Becka şimdi bunun nedenini öğrendiğini düşünüyordu. Ah, evet efendim! Tabii Joe ona uydurma birtakım masallar anlatmıştı, o da başka. «Magnum ya da Kanun Namına' yi seyrederken isa'nın televizyonun tepesinde durması hiç de hoş değil. Niçin onu şifonyerinin üzerine koymuyorsun, 'Becka? Ya da... hah, başka bir şey düşündüm. isa Pazar gününe kadar şifonyerinin üzerinde dursun. Sonra onu tekrar televizyonun üzerine yerleştirir ve Jimmy Swaggart ve Jack van Impe'i seyredersin? Herhalde isa, Jimmy Sv«raggart'ı Kanun Namma'dan daha çok beğenir!»

Ama 'Becka razı olmamıştı.

Joe bir başka seTer de, «Perşembe gecesi sıra bana geldiği zaman çocuklar bu durumdan hiç hoşlanmıyorlar,» demişti. «Pokerin tadı kaçıyor Kimse floş çıkarmaya çalışırken isa'nın kendisini seyretmesinden hoşlanmaz.»

'Becka, «Belki de kumarın şeytan, işi olduğunu bildikleri için .sıkılıyorlar.» diye cevap vermişti.

iyi bir poker oyuncusu olan Joe dikleşmişti. «O halde sana saç kurutma makinesini ve pek sevdiğin akik yüzüğü de şeytan aldı! Onlar!» geri verip parayı alman daha iyi olur. Parayı hayır kurumuna verirsin. Faturalar odamda sanırım.»

'Becka da sonunda Joe'nun ayda bir Perşembe gecesi o . 'durmadan Lira için, pis ağızlı arkadaşları pokene geldikleri zaman İsa tasvirini duvara çevirmesine izin vermişti. Ama hepsi c kadar.

Gelgeelim şimdi kocasının resmi neden kaldırmak istediğini biliyordu. Gerçek nedeni. Herhalde Joe daha başında resmin «sihirli» olduğunu anlamıştı. Ah, belki de «kutsal» sözcüğü daha uygundu. «Sihir» putatapanlar, kafa avcıları, yamyamlar, Katolikler ve öyleleri için uygundu. Ama tabii bu iki söz de hemen hemen aynı anlama geliyordu. Öyle değil mi? Her neyse, Joe resmin «özel» olduğunu sezmişti anlaşılır. Tasvirin günahlarını açıklayabileceğini hissetmişti.

Ah, evet, 'Becka da bir şeyler olduğunu anlamıştı zaten. Bir kere Joe geceleri artık ona zoria sokulmaya kalkmıyordu. Bu bakımdan rahatlamıştı. Çünkü seks annesinin de vaktiyle söylediği gibi pis, hayvanca, bazen acı veren ve gurur kırıcı bir şeydi. 'Becka zaman zaman Joe'nun yakasının parfüm koktuğunu farketmişti ve bunu hiç de rahatlatıcı bulmamıştı. Ama İsa 7 Temmuzda konuşmaya başlamasaydı, belki de Joe'nun ona sokulmamasıyla o parfüm kokusu arasında bir bağ kurmayacaktı. Hatta üçüncü bir gerçeğin üzerinde de durmayacaktı. Yaşlı Charlie Estabrooke emekli olmuş, postanede Nancy V'oss adında bir kadın çalışmaya başlamıştı. Onu Augusta'dan Haven'e göndermişlerdi.

'Becka artık -O Fahişe» diye düşündüğü Voss denilen kadının Joe'dan beş yaş büyüktüğünü tahmin ediyordu. Kendisinden de öyle. Yani Nancy ellisindeydi. Ama ince ve bakımlı bir kadındı. 'Becka kendisi de biraz şişmanlamış olduğunu kabul ediyordu. Özellikle tek yavruları Byron evden ayrıldığından beri.

'Becka bu ilişkiye aldırılmayabilirdi. Hatta aldırılmayacağı kesindi. Belki rahatlayacak ve bu ilişkiyi hoşgörülle bile karşılayacaktı. Madem «O Fahişe» seks denilen o hayvanca şeyden hoşlanıyordu... Ayrıca 'Becka böylece binde bir yerine getirmek zorunda kaldığı o sıkıcı görevden de kurtulmuş oluyordu. Evet, e-ğer İsa'nın tasviri konuşmasaydı, 'Becka bu maceraya aldırılmayacaktı. Bu .lk kez Perşembe günü öğleden sonra üçü biraz geçe oldu. «Genel Hastane» dizisini seyretmeye hazırlanan 'Becka mutfaktan biraz yiyecek bir şey alarak oturma odasına gitti. Daire biçimi büyük bir pastanın yarısı ve kocaman bir bardak vişne şurubunu. Tam televizyonu açmak için eğildiği sırada İsa, < 'Becka,» dedi. «Joe her öğle tatilinde O Fahişeyle sevişiyor. Bazen çalışma saatlerinden sonra da. Hatta kocan bir seferinde öyle azdı ki, zarfları ayırarak sırada kadına saldırdı. O zaman ne oldu biliyor musun? Kadın, 'Dur bari taahhütleri ayıralım,' bile demedi. Hepsi bu kadar değil...» İsa cüppesinin eteklerini uçurarak gerçeğin içinde ilerledi' ve yandaki bir kayanın üzerine oturdu. 'Becka'ya sert bir tavırla bakarak ekledi. «Haven'de çok şey oluyor. Anlatırsam inanmazsın.»

'Becka haykırarak dizlerinin üzerine düştü. «Efendimiz!» Dizlerinden biri kahveli pastaya girdi ve içindeki ahududu reçeli Paulson'larm kedisi Ozzie'nin yüzüne fıskırdı. "Efendimiz! Efendimiz!» Kadın çığlıklar atıp duruyordu. Ozzie tıslayarak mutfağa kaçtı ve ocağın altına girdi. Bıyıklarından reçeller akıyordu. Akşama kadar oradan çıkmadı, «Eh, Paulson'larm hiçbiri de iyi insanlar değildir.» Gerideki koyunlardan biri İsa'ya yaklaştı. O, hayvana sopasıyla dalgın dalgın vurarak onu uzaklaştırdı. Bu hali 'Becka'ya o dehşet-i arasında bile artık ölmüş olan babasını haırlattı. İsa, «Hayır, efendim!» dedi. «Bildiğin gibi, Joe'nun babasının amcası bir katildi, 'Becka. Öğlunu, karısını, sonra da kendini öldürdü. Ve o buraya geldiği zaman biz ne dedik biliyor musun? 'Ona burada yer yok!' işte öyle dedik.» İsa sopasına dayanarak öne doğru eğildi. «'Aşağıya inip şeytanla görüş,' dedik. 'Orası tam sana göre. Ama ev sahibin fazla kira istiyor ve radyatörleri de hiçbir zaman kapatmıyor. Oysa çok sıcak.» inanılmayacak bir şey daha oldu ve İsa kadına göz kırptı. Ve 'Becka o zaman haykırarak evden fn-ladı.

___ 1 9Q ___

Kadın arka avluda durakladı. Soluk soluğaydı, kirli sarı saçları yüzüne düşmüştü. Kalbi onu korkutacak kadar hızlı çarpıyordu.

Neyse ki, kimse bağırdığını duymamıştı. Nista Yolunun sonlarında oturuyorlardı. En yakın komşuları olan Brodsky'ler o pis karavanda yaşıyorlardı. Neyse... Sesimi duyanlar Paulson'la-rm evinde bir deli olduğunu sanıyorlardı, dedi içinden.

Ama öyle bir deli var, değil mi? İnsan bir resmin konuştuğuna inanırsa o zaman çıldırmış demektir. Baban bayatta olsaydı seni üç kez döver ve her yanını çürütürdü. Bir kez böyle bir şey söylediğin, bir kez buna inandığın, bir kez de bağırdığın için. 'Becka resimler konuşmaz.

Birdenbire .başka bir ses, İsa tasviri de konuşmadı, dedi. O ses senin kafanın içinden geldi; 'Becka. Bilmiyorum bu iş nasıl oldu?.. O olayları nasıl öğrendin? Ama böyle oldu işte. İsa'nın tasvirini sen kendin konuşturdun. Vantrlogların yaptıkları gibi.

Ama nedense bu fikir kadına daha korkunç, daha da delice geldi. Buna inanmayacaktı. Ne de olsa her gün mucizeler oluyordu. Gerçek mucizeler. Ama sesler duymak sadece insanın çıldırdığını gösterirdi.

Ama öyle oldu. Sen uzun bir süreden beri böyle sesler duyuyorsun. Öyle değil mi? Onun sesini işittin sen. Joe'nun sesini. O ses oradan geldi işte. Joe'dan. İsa'dan değil...

'Becka,, «Hayır,» diye inledi. «Benim kulağıma öyle sesler • gelmiyor.»

Arka avluda, çamaşır iplerinin yanında durarak boş gözlerle Nista Yolunun diğer tarafındaki ormana doğru baktı. Sıcakta her şey bulanık gözüküyordu. Ve o ormanın içinde Bobbi Anderson'la Jim Gardener topraktaki dev fosilin etrafını kazıyorlardı.

'Becka'mn babasının acımasız sesi kadının kafasında yankılanmayı sürdürdü. Sen çıldırmışsın. Sıcak yüzünden. Buraya gel, 'Becka Bouchard. Böyle delice laflar ettiğin için seni üç kez pataklayacağım. Her tarafını morartacağım.

'Becka inledi. «Ben karnımdan konuşmadım. O resim gerçekten konuştu. Yemin ederim. Ben vantrlog değilim.»

Resmin konuşmuş olması daha iyiydi. Bu bir mucize sayılırdı o zaman. Tabii bir mucize de insanı çıldırtabilirdi. Sevgili Tanrı şimdi onun delirmek üzere olduğunu biliyordu. Ama bu da 'Becka'mn daha önce deli olmadığını gösteriyordu.

'Becka başını eğdi ve sol dizinin kanlar içinde olduğunu gördü. Bir çığlık atarak eve girdi. Doktor ya da cankurtaran çağıracaktı. Herhangi bir kimseyi. Oturma odasına dalarak telefonu açtı. Alıcıyı kulağına dayayıp bir numara çevirmeye çalıştı. Aynı anda isa, «O pastanın içindeki ahududu reçeli, 'Becka,» dedi. «Neredeyse kalp krizi geçireceksin. Biraz sakınleşsene.» Kadın televizyona doğru baktı ve alıcı elinden düştü. isa hâlâ o kayanın üzerinde oturuyordu. Galiba ayak ayak üstüne de atmıştı. 'Becka'nın babasına şaşılacak kadar benziyordu... Ama yine de Bay Bouchard gibi. aksi. ve öfkeli değildi. Kadına hiddetle karışık bir sabırla bakıyordu.

Sonra, «Bir dene,» diyerek başını salladı. «Haklı mıyım, haksız mıyım, öğren.»

'Becka yüzünü buruşturarak dizine dokundu. Canının yanacağı sanıyordu. Ama dizi acımadı. Sonra kan sandığı şeyin içindeki çekirdekleri farkederek rahatladı. Parmağına bulaşan, reçeli yaladı.

isa, «Ayrıca,» dedi. «Kulağına sesler geldiği ve olmayacak şeyler duyduğun fikrini de kafandan at. Konuşan Benim, Ben herkesle konuşabilirim. istediğim biçimde.»

Becka fısıldadı. «Çünkü sen Kurtarıcısın.»

«Tabii.» isa başını eğerek aşağıya baktı. Televizyon ekra-nmda ayaklı iki salata tabağı üzerlerine dökülecek sosun sevinciyle dans ediyorlardı. «Ve lütfen şu saçmasapan şeyi de kapat. Televizyon açıkken rahatça konuşamayız. Ayrıca ayaklarımın karıncalan :nasma neden oluyor.»

'Becka televizyonu kapattı. «Efendimiz...»

Ondan sonraki Pazar.günü öğleden sonra Joe Paulson arka avludaki hamağa uzanmış uyuyordu. Ozzie onun iri göbeğine nt-layiverdi. 'Becka oturma odasındaydı. Perdeyi açmış, kocasına" bakıyordu. Herhalde rüyasında O Fahişeyi görüyor. Onunla seviştiğini...

Perdeyi sol eliyle tutuyordu. Çünkü sağ elinde dokuz voltluk dörtköşe piller vardı. 'Becka pilleri mutfağa götürdü. Oradaki masada bir şey yapıyordu. Bunu ona isa söylemişti. 'Becka böyle işlere elinin yatkın olmadığını anlatmıştı. Beceriksizdi. Babası ona her zaman elinden bir iş gelmediğini söylemişti.

isa da o zaman, «Aptallık etme,» demişti. -.Yemek tariflerini izleyebildiğine göre bu küçük şeyi de yapabilirsin.» şimdi 'Becka onun haklı olduğunu anlıyor ve seviniyordu. Bu iş yalnız kolay değil, ayrıca çok da eğlenceliydi. Yemek pişirmekten çok daha zevkli. Zaten 'Becka doğru dürüst yemek yapmayı bilmiyordu. Pastaları kaskatı oluyor, ekmekleri hiç kabarmıyordu. Bu işe bir gün önce başlamıştı. Ekmek kızartma makinesini, eski mikserinin motorunu ve arkadaki kulübeye atılmış olan bozuk rad-

— 141 —

yonun elektronik şeylerle dolu acayip panelini kullanıyordu. Joe uyanmadan çok önce bu işi bitireceğinden emindi. Kocası saat ikide televizyonda beyzbol maçını seyretmek niyetindeydi.

'Becka, Joe'nun küçük kaynak makinesini alarak kibritle yaktı. Ona bir hafta önce bu makineyi rahatça kullanacağını söyleselerdi herhalde çok gülerdi. Ama çok kolaydı bu iş. isa ona telleri eski radyonun paneline nasıl takacağını iyice anlatmıştı.

şu son üç gün isa sadece bundan söz etmemişti. 'Becka'ya uykusunu kaçıran, alışveriş yapmak için kente inmesini engelleyen korkunç şeyler açıklamıştı. Kadın' tanıdıklarla karşılaştığı zaman yüzündeki ifadeden her şeyi bildiğini anlayacaklarından korkuyordu.

Babası ona her zaman, «'Becka,» demişti. «Kötü bir şey yaptığını yüzünden hemen anlarım. Yüzün sırlarını saklamayı engelliyor.»

Kadının hayatında ilk kez bütün iştahı kesilmişti. işine, Red Sox beyzbol takımına ve O Fahişeye dalmış oları Joe bir terslik olduğunun farkında bile değildi. Oysa «Mavi Üniformalar» ı seyrederken karısının tırnaklarını kemirdiğini de farketmişti. O zamana kadar hiç yapmadığı bir şeydi bu kadının. Aslında Joe tırnaklarını dişlediği için dır dır edip dururdu. Joe Paulson bu olayı on iki saniye kadar düşünmüş, sonra da gözlerini ekrana dikerek Nancy Voss'un iri beyaz göğüsleriyle ilgili hayallere dalmıştı.

isa'nın açıkladığı, 'Becka'nın uykularının kaçmasına ve kırk beş yaşında tırnaklarını kemirmeye başlamasına neden oları çok şey vardı. Örneğin:

Joe'nun poker arkadaşlarından Moss Harlingen 1973'de babasını öldürmüştü. Greenville'de geyik avlarken olmuştu bu. Herkes olayın o üzülecek kazalardan biri olduğunu sanmıştı. Oysa Abel Harlingen bir kaza sonucu ölmemişti. Moss bir ağaç kütüğünün arkasına gizlenerek babasını vurmuştu. Çünkü durumu kötüydü. Sahip olduğu inşaat şirketi batmak üzereydi. Moss babasından yardım istemiş ama Abel yardımcı olmamıştı. Moss da babasının paralarına konmak için onu öldürmüştü.

Haven ilkokulunda öğretmenlik eden Alice Kimbal aslında lezbiyendi. isa bunu 'Becka'ya, yeşil pantolon takımıyla çok saygın bir hali olan iri yarı kadın kanser fonu için para toplamaya geldikten sonra açıklamıştı.

Pazar gazetelerini getiren on yedi yaşındaki Darla Gaines'ını yatağının altında esrar vardı. Kızia sevgilisi o yatakta sevişmeden önce esrar içiyorlardı. iki genç haftanın her günü iki buçukla üç arası sevişiyorlardı. Çünkü Darla'mn annesiyle babası Derry'deki ayakkabı mağazasında çalışıyor ve eve ancak dörtten sonra dönebiliyorlardı.

Yine Joe'nun poker arkadaşlarından olan Hank Buck, Ban-gor'daki büyük bir süpermarkette çalışıyor ve patronundan da müthiş nefret ediyordu. Bir yıl önce adamın kakaolu sütüne müs-hil katmıştı. Patron çok sıkıntılı saatler geçirmişti ondan sonra, Hank dükkân kapanıncaya kadar kendini tutmayı başarmıştı. Ama eve gitmek için arabasına binerken gülmeye başlamıştı. Yolda iki kez bu yüzden durmak zorunda kalmıştı.

isa, 'Becka'ya, «Gülmekten katıldı,» demişti. «Buna ne diyorsun?»

'Becka bunun kalleşçe bir oyun olduğunu düşünüyordu. Ve bütün bunların bir başlangıç olduğu da belliydi. isa, 'Becka'nın tanıdığı, gördüğü her insan hakkında kötü yada sarsıcı bir şeyler biliyordu.

Kadın bu korkunç açıklamalara dayanamayacaktı.

Ama onlarsız da olamayacaktı.

Bir şey kesindi. 'Becka'nın bu konuda bir şeyler yapması gerekiyordu, isa, «Yapıyorsun işte.» diye seslendi. Yine televizyonun üzerinden konuşuyordu. «Hatta işin bu bölümünü tamamlamak ü-zeresin. şimdi, o kırmızı teli şu uzun nesnenin soluna lehimle... Hayır, oraya, değil. şuraya! Aferin! Fazla lehim kullanma. Bu deterjan gibidir, 'Becka. Azıcık yeter.»

isa'nın deterjanlardan söz etmesi çok garipti.

Joe ikiye çeyrek kala uyandı. Ozzie'yi kucağından atarak arka çim alana doğru gitti. Kedinin tişörtüne yapışmış olan tüylerini süpürüyordu. Sonra içeri girdi. Yankee'ler ve Red Sox. Harika! Buzdolabını açtı. O arada masadaki tel parçalarını farke-derek, bizim geri zekâlı 'Becka ne işler karıştırıyor, diye düşündü. Arna üzerinde fazla durmadı. Nancy Voss'u hayal ediyordu yine. Pazartesi yine onunla beraber olacağım. Tanrım, Nancy'le çok kavga ediyoruz. iki köpek gibi. Ama aksiliği üstünde olanlar sadece biz değiliz. Son günlerde herkesin siniri üstünde. Ama iş sevişmeye gelince... On sekizimden beri hiç bu kadar ateşli olmadım. Nancy de aynı halde... Joe bira alarak oturma odasına doğru gitti. Bugün Red Sox takımı kazanacak. 8'e 5. Son zamanlarda böyle şeyleri şaşılacak kadar iyi tahmin ediyorum. Son üç hafta bu sayede beş yüz dolar kazandım... Tabii 'Becka'nın bun dan haberi yok. Parayı sakladım inle. Ama bu durum çok garip... Kimin, nasıl kazanacağını biliyorum. Sonra bahse girerken bu «nasıl!»

unutuyorum. Ama kimin kazanacağını hatırlıyorum. Bu

da yeterli tabii. Yeterince param olsun, Nancy'yle kaçacağım. 'Becka'yı da isa'yla bırakacağım.

Karım buz gibi bir kadın. Ama Nancy? Ne ateşli o. Çok da zeki.

Kadın Joe'ye bir şey göstermek için postanenin arka tarafına götürmüştü. «Bak. ben ne yaptım? Bunun patentini ajmayı düşünüyorum, Joe. Gerçekten.»

Joe, «Ne yaptın?» diye sormuştu. Ama aslında kadının fikirlerinden çok göğüsleri onu ilgilendiriyordu. Sanki yeniden delikanlılık yıllarına dönmüştü. Ama Nancy'nin gösterdiği şey Joe' nun seksi unutmamasına neden oldu. Hiç olmazsa dört dakika için.

Nancy Voss bir çocuk oyuncuğunu almış, teller bağlamış ve piller takmıştı. Makineden ince kollar uzanıyordu. Düğmeyi çevirdiği zaman bu kollar yerdeki yığınla zarfın arasından taahhütlü mektupları almaya başlamıştı,

Joe, «Ne yapıyor o?» diye sormuştu.

«Mektupları ayırıyor. Taahhütlüleri. Semtlere göre.» Nancy birdenbire gülümsemişti. «Artık seninle daha da uzun sevişebileceğiz. Gel, Joe.»

Joe o ince kollar zarfları ayırırken çıkan fısıltıya benzeyen sesi duymaz olmuştu.

Joe oturma odasına girdiği zaman 'Becka salıncaklı sandalyesinde oturuyordu. Dergi okuyormuş gibi bir tavır takınmıştı. Joe eve girmeden on dakika önce isa'nın yapmayı öğrettiği o makineyi televizyonun arkasına takmıştı. 'Becka, isa'nın talimatını harfi harfine yerine getirmişti. Çünkü tasvir ona bir insanın televizyonun arkasıyla oynarken çarpılabileceğini söylemişti.

«Kavrulabilirsin,» demişti. «Televizyon kapalıyken bile içinde çok güçlü cereyan vardır.->

Televizyon şimdi kapalıydı. Joe huysuzca, «Onu benim için ısıttığını sanıyordum,» diye söylendi.

'Becka, «Herhalde lanet olasıca televizyonu açmasını biliyorsun,» dedi. Bu kocasına söylediği son sözler oldu.

Joe kaşlarını kaldırdı. 'Becka'nın öyle «lanet olasıca» gibi sözler söylemesi çok garipti. Bir an bu yüzden mesele çıkarmayı düşündü. Sonra vazgeçti. Kendi kendine,- bu şişko inek bir süre sonra bu evde yapayalnız kalacak, dedi.

Sonra, «Evet, herhalde biliyorum,» diye mırıldandı. Bu da onun karısıyla yaptığı son konuşma oldu.

Televizyonu açmak için düğmeye bastı. Ve iki bin volttan daha güçlü bir akımda çarpıldı. Gözleri irileşti, yuvalarından uğradı. Sonra da mikro-dalga fırınına konmuş üzüm taneleri gibi patladı. Parmakları büküldü ve elindeki bira şişesi kırıldı.

Kahverengi cam parçaları avucuna ve parmaklarına saplandı. Ellerinden köpük köpük biralalar aktı. Damlalardan bazıları televizyonun erimeye başlamış olan plastik muhafazasına çarpıp buharlaştı. Etrafa maya kokusuna benzeyen bir koku yayıldı.

Joe Paulcon, «iiI1iiiOOOOOOAAAAAA!» diye haykırdı. Yüzü kararmaya başladı. Kulaklarından ve saçlarından dumanlar fişkrırdı. Parmağı televizyonun düğmesine yapışmış gibiyen.

Ekranda bir görüntü belirdi. Dwight Gooden sayı yapıyordu. Böylece Joe Paulson kırk dolar kazanmış oldu. Görüntü aegışti. şimdi ekranda JSIancy Voss'la Joe vardı. Yerde aşk yapıyorlardı.

'Becka, «Hayır!» diye bağırıldı ve görüntü, tekrar değişti. şimdi Moss Harlingen bir çam kütüğünün arkasına sinmiş, tüfekte babasını vuruyordu. Bunu başka bir sahne izledi. Bir kadınla bir adam ormanda bir yerde yeri kazıyorlardı^-Geride koskocaman, tabak biçimi bir şey topraktan uzanıyordfa.

Joe'nun giysisi alev aldı.

Oturma, odasına kaynayan biranın kokusu ykyıldı. isa'nın üç boyutlu tasviri sallandı, sonra da patladı.

'Becka bir çığlık attı. Arlık başından beri o sesleri kendisinin uydurmuş olduğunu anlamıştı. Ve şimdi kocasını öldürüyordu.

Joe'ya doğru atılarak adamın sarsılıp oynayan elini yakaladı... Ve o da çarpıldı.

'Becka akım vücudundan geçerken, ah, isa, diye düşündü. Ah, Isa, Joe'yu kurtar. Beni de. ikimizi de... Elektrik yüzünden ayak uçlarında yükseldi. Dünyanın şişman baleiinası sayılabilirdi. Ve kafasında tavuk gıdaklamasını andıran delice bir sos yankılandı.

Babasının sesi. Seni kandırdım,

'Becka, öyle değil mi? Seni iyi aldattım! Sana yalan söylememen gerektiğini öğrettim. Bu dersi artık bir daha unutmayacaksın!

'Becka'nın eklemeler 5raptığı televizyonun arka kısım patlarken müthiş bir mavi ışık çıktı. 'Becka yere yuvarlanırken Joe'yu da sürükledi. Adam çoktan ölmüştü.

Televizyonun gerisinde yanan duvar kâğıdı perdeleri tutuşturduğu sırada 'Becka da can vermişti artık.

Hilly Brown

Hillman Brown amatör bir illüzyonist olarak en. harika göste nsiri 17 Temmuz Pazar günü yaptı. Bu onun tek olağanüstü gösterisi olacaktı. Bu olay, Haven Belediye Binasının kulesinin uçmasından tam bir'hafta önce oldu. Hillman Broun'm o zamana kadar gösterişli bir numara yapamamış olmasının şaşılacak bir yanı yoktu. Ne de olsa henüz on yaşındaydı.

Çocuğa annesinin kızlık soyadını koymuşlardı. Haven'de yüzyıllardan beri Hillman'lar yaşıyordu. Kentin adı Montgomery olduğu günlerden beri. Mar.ie Hillman, Brown adını aldığı için ü-zülüm emiştı, Kocasını seviyordu. Ama aile ismini korumak istemiş, kocası Bryant da buna razı olmuştu.

Hilly sinirli bir çocuktı. MaYie'nin babası Ev Hillman, «Onda sinir yerine kedi bıyığı var,» diyordu. «Hayatı boyunca telaşlı ve sinirli olacak.»

Yaşlı adam torununu soran herkese aynı şeyleri söylüyordu. Hatta sormadıkları zaman bile. Ev Hillman yetmiş üç yaşındaydı ve gitgide çenesi düşüyordu. «Evet, sinirlerinin yerinde kedi bıyıkları olduğu kesin. Babasıyla annesinin çekeceği var.»

Gerçekten de öyle oldu. Çocuk on yaşma gelinceye kadar türlü kaza geçirdi, aklın almayacağı yaramazlıklar yaptı. Kayboldu.

Polisin uzun uzun aramalarından sonra bulundu. Ve bütün bunlar yüzünden annesinden az dayak yemedi.

Hilly'nin lehindeki en önemli, puan, küçük kardeşine duyduğu derin sevgiydi.

Ev Hillman da bu konuda, «İlily'le Dav idi dağda iki hafta kamp yapmaya gönderebilirsiniz,» diyordu. «Yine de sağsalım dönerler.

Hilly kardeşini pek seviyor. David'e çok da iyi davranıyor.->»

Bu doğrudu. Aslında İiliy'nin yarattığı sorunların kaynağı çocuğun dürüst bir isteğiydi. Hilly annesiyle babasına yardım etmek ve uslanmak istiyordu. Ama nedense bu uğurdaki çabaları her zaman ters sonuç veriyordu. David'e gelince... ağabeyisine tapıyordu âdeta. Ona göre Hilly hiçbir zaman yanlış bir şey yapmazdı .

Ama her şey Hiüy'nin o numarayı yaptığı 17 Temmuz, günü değışti.

Hilly Brown harikalarla dolu bir dünyada yaşadığına inanıyordu. Her zaman böyle düşünmüş, başına gelen bütüü «dertlere» rağmen fikrini değıştirmemişti. Dünya annesiyle babasının her Noel ağaca astıkları o cam küreler kadar esrarlı ve güzeldi. Noel ağacım süslemeyi çok istiyordu ama tecrübeler hem ona, hem de annesiyle babasına Hilly'e cam bir küre vermenin bu güzel topun sonu demek olduğunu öğretmişti. Hilly için dünya hem şahane, hem de şaşırtıcı bir yerdi. Bu yüzden sihirden de hoşlanıyordu. Sihir Hilly Brown için yaratılmıştı sanki, Ama ne yazık ki, Hilly Brown'm da sihir için yaratılmış olduğu söylenemezdi. Hilly'nin onuncu doğumgününde Bryant Brown oğluna bir armağan daha almak için bir mağazaya uğramak . zorunda kaldı. Marie ona telefon etmişti çünkü.

«Babam Hilly'e hediye almayı unutmuş, Bryant. Bir mağazadan oyuncak almam istiyor. Çeki geldiği zaman sana borcunu ödeyecek.»

Bryant, «Olur,» demiş ve içinden eklemişti. Domuzlar kanatlanıp uçtukları zaman Ev de borcunu öder.

Kadın minnetle, «Teşekkür ederim, hayatım,» diye mırıldanmış ti. Babasının, kocasının ruhunu bir zımpara gibi aşındırdığını biliyordu. Ev Hillman artık her akşam onlarla yemek yiyordu. Ama Bryant hiçbir zaman açık açık şikâyet etmiyordu. Marie de bu yüzden kocasına karşı derin bir sevgi duyuyordu.

"Baban ne almamı istiyor? Hilly'nin hoşuna ne gider?»

«Babam seçimi sana bıraktığını söyledi.»

Bryant kendi kendine, ondan da bu beklenirdi zaten, demişti.

Ve işte şimdi mağazadaydı. Oyuncaklara bakıyordu. Büyük oğlu on yaşındaydı. Artık bebekçe oyuncaklar için çok büyüktü. Gazlı model uçaklar" içinse henüz çok küçük. Hilly'nin doğumgü-nü partisi beşte başlayacaktı. Saat dördü çeyrek geçiyordu. Bryant eve zamanında zor yetişecekti.

«Sihir» kutusunu fazla düşünmeden kaptı. Üzerinde «Yeni Otuz Numara» yazılıydı. «Küçük illüzyonistler Çok Eğlenceli Saatler Geçirecekler. 8-12 yaşlarındaki çocuklar için.» Bütün bunlar çok iyiydi. Hele en alttaki açıklama hepsinden de iyi. «Denenmiştir. Güvenlidir.» Bryant kutuyu satın aldı ve ceketinin al-hna saklayarak eve soktu. O sırada Ev Hillman, Hilly, David ve çocuğun üç arkadaşına «Pike'lı Tatlı Betsy» şarkısını avaz avaz söyletiyordu.

Marie kocasını öptü. «Pastaya yetiştin.» «rW— —

ler için hazırlanmış olan kutuyu uzattı. Kadın buna bir göz attı, sonra da başını salladı. Genç adam ekledi. «Nasıl gidiyor?»

Marie, «iyi,» dedi. «Merkebe Kuyruk Takma oyununu oynarlarken Hilly'nin ayağı masanın bacağına takıldı ve elindeki iğne Stanley Jerrigan'm koluna battı. Ama şimdilik bu kadar.»

Bryant'm keyfi hemen yerine geldi, işlerin yolunda olduğu anlaşılıyordu.

Marie gülümseyerek kocasını öptü. «Babam sana teşekkür ediyor. Ben de öyle.»

Hilly bütün hediyelerini sevinçle açtı. Ama sihir kutusunu gördüğü zaman kendinden geçti âdeta. Büyükbabasına koşarak boynuna. atıldı. Ev Hillman o sırada pastadan ikinci bir dilim kesmiş yiyordu:

«Teşekkür ederim, büyükbaba! Teşekkür ederim! Bunu çok , istiyordum? Nas'ı da anladın?»

Ev Hillman torununa sevgiyle gülümsedi. «Çocukluk günlerimi tümüyle unutmadım sanırım...»

«Harika bu, büyükbaba! Vay vay vay! Otuz numara! Barney, bak...» Hilly kutuyu arkadaşına göstermek için dönerken Marie' nin kahve fincanına çarptı. Fincan kırıldı. Sıcak kahve Bar-ney'nin koluna sıçrayarak çocuğun cildini yaktı. Barney haykırdı.

Hilly hâlâ zıp zıp zıplıyordu. «Affedersin, Barney.» Gözleri sanki alev almış gibi parlıyordu. «Ama bak! Harika değil mi? şahane!»

Marie'yle Bryant, Hilly'e üç dört hediye alabilmek için para biriktirmiş ve onları önceden ısmarlamışlardı. Ama şimdi bu armağanların bir değeri kalmamış gibiydi. Karı koca bakiştılar.

Marie bakışlarıyla, «Ah, hayatım, çok üzgünüm,» dedi.

Bryant da, «Aldırma,» diye cevap verdi. «Hilly'le hayatımız böyle sürüp gidecek.»

Sonra ikisi birden kahkahalarla gülmeye başladılar.

Çocuklar bir an dönüp onlara baktılar. Marie, David'in ciddi bakışlı yusuvarlak gözlerini hiç unutmuyacaktı. Sonra çocuklar Hilly'nin kutuyu açışını seyretmek için tekrar ona döndüler.

Ev, «Acaba cevizli dondurmadan kaldı mı?» diye mırıldandı. Ve o akşam üzeri büyükbabasının dünyanın en harika adamı olduğuna inanan Hilly dondurmayı getirmeye koştu.

Bazı insanların «sihir»e yetenekleri vardır, bazılarınınmsa yoktur.

Hilly'nin de yoktu. David'in de. Ama David ağabeyisine tapıyor ve onun başarılı bir illüzyonist olacağına inanıyordu.

Aslında Hilly illüzyonist olarak tam bir başarısızlığa uğramadı. Hatta «Hilly Brown'm ilk Büyük Sihir Gösterisi» çok başarılı oldu da denebilir. Gösteri, Jim Gardener'in şiir Kervanına katılmak için Troy'dan ayrıldığı gün, Brown'ların arka bahçesindeki çini alanda yapıldı. Gösteriye on iki kadar çocuk ve dört beş de büyük geldi. Çocukların çoğu Hilly nin arkadaşlarıydı. Aralarında David'in anaokulundan bir iki arkadaşı da vardı. Kutudaki umaralarını çoğunu başardı Hilly. Zaten oyuncak çocuklara güre yapılmıştı. Kutunun yaratıcıları bunun, çoğu bu konuda yeteneksiz ve beceriksiz çocukların eline geçeceğini biliyorlardı. ,

Tabii Hüly'nin başaramadığı numaralar da oldu. Örneğin, bir ay sonra elektrik çarpması yüzünden ölecek olan postacı Joe Paulson'dan aldığı mendilin içine bir sürahi suyu dökerken sadece hem mendili, hem de pantolonunun önünü ıslattı. Hüly'nin canla başla çalışıp öğrendiği «Kaybolan Paralar» oyunu utanılacak bir biçimde sona erdi. Paralar ceketinin kolundan döküldü. Herkes güldü ve arkadaşları Hilly'i çılgın gibi alkışladılar.

Ama gösteri yine de içten alkışlar arasında sona erdi. Herkes onun iyi bir illüzyonist olduğunu düşünüyordu. Yani «on yaşında bir çocuk için. «Sadece üç kişi aynı fikirde değildi. Marie Brown, Bryant Brown ve Hilly.

Marie o gece yatakta kocasına, «Hilly onu hâlâ bulamadı, değil mi?» dedi. ikisi de bu o'nun Tanrının, Hüly'nin bir projekte benzeyen kafasıyla başarmasını istediği şey olduğunu biliyorlardı.

Bryant uzun uzun düşündü. «Bulamadı... Ama çok çalıştı, öyie değil mi? Çok didindi.»

Kadın, «Evet,» diye cevap verdi. «Hüly'nin o numaraları yaptığını seyretmek hoşuma gitti. Onun sağa sola koşuşacağı yerde böyle şeyler başarabildiğini görmek içimi rahatlattı. Ama beni biraz üzdü de. Hilly o numaralar için sınavlara hazırlanan bir üniversiteli gibi çabaladı.»

«Biliyorum.-»

Marie içini çekti. «Hilly gösterisini yaptı. Herhalde artık sihirden vazgeçer ve bambaşka bir şeyle ilgilenmeye başlar. Sorumda onu bulacak.»

Başlangıçta durum Marie'yi haklı çıkaracak gibiydi. Hilly' nin sihire karşı duyduğu ilgi sönecekti. Karınca yuvalarına, ay-^an getirilmiş taşlara ve vantrlogluğa karşı duyduğu ilgi gibi.

Çocuk kutuyu yatağının altından çıkararak karmakarışık yazı masasına koymuştu. Man., bunun eski bir sahne oyununun ilk sahnesi olduğunu düşünüyordu. Sonunda illüzyon kutusu tozlu tavanarasma atılacaktı.

Ama Hilly başka şeyler düşünmeye başlamamıştı. Mesele bu kadar basit değildi. Gösteriyi izleyen iki hafta boyunca canı çok sıkılmıştı. Bu annesiyle babasının sezmedikleri, bilmedikleri bir şeydi. David durumun farkındaydı ama henüz dört yaşındaydı. Bu yüzden yapabileceği bir şey yoktu. O sadece ağabeyinin yeniden neşeleneceğini umabilirdi, işte o kadar.

Hilly Brown hayatında ilk kez «gerçekten yapmayı istediği» bir şeyi başaramamış olduğu fikriyle boşuşuyordu. Alkışlar ve kutlamalar hoşuna gitmişti. Kendini dürüst övgüyü nezaketle karıştıracak kadar aşağı da görmüyordu... Ama içindeki sert bir şey dürüst övgüyü yeterli bulmuyordu. Başka koşullar altında o sert nokta Hilly'nin büyük bir sanatçı olmasını bile sağlayabilirdi. O sert yanı çocuğa dürüst övgünün yeterli olmadığını söylüyordu.

Tabii Hilly olgun kişilere yakışacak böyle sözler kullanmıyordu... Ama yine de böyle düşünüyordu. Annesi Hilly'nin düşüncelerini anlarsaydı oğluna çok kibirli olduğu için kızardı... incil ona yoldan çıkmadan önce azametini arttığını öğretmişti. Ma-rie ellerini havaya kaldırarak, «Ne istiyorsun, Hilly?» diye bağırdı. «Dürüst olmayan övgü mü?»

Gözünden pek bir şey kaçmayan Ev, kızına Hilly'nin ne istediğini açıklayabilirdi. Her şeyi anlayan David de öyle.

Hilly seyircilerin gözlerinin yerlerinden fırlayacakmış gibi açılmasını istiyordu. Kız çocuklar çığlıklar atmalı, erkekler bağırmahydılar. Dünyadaki bütün dürüst övgü ve içten alkışları bir tek çığlık ve kahkahaya değişmeye razıydı. Kitapta Harry Houdini sandıktan çıktığı zaman kadınların düşüp bayıldıkları yazıyordu. Bir tek kadının bayılması Hilly için yeterli olacaktı. Çünkü dürüst övgü sadece iyi olduğunu gösterirdi. Seyircilerin çığlıklar atıp bağırmaları ve bayılmaları ise olağanüstü olduğunu!

Ama Hilly hiçbir zaman olağanüstü olmayacağından kuşkulanıyordu. Hayır, biliyordu bunu. Ve başarılı olmayı ne kadar isterse istesin bu gerçeği değiştiremeyecekti. Acı bir darbeydi bu. Bir bakıma Noel Baba olmadığını öğrenmeye benziyordu.

Annesiyle babası çocuğun sihire duyduğu ilginin söndüğünü sandılar. Oysa Hilly hayatında ilk kez olgun bir insan gibi karar verdi. Madem sihir konusunda olağanüstü olmayacaktı, o zaman kutuyu ortadan kaldırmalıydı. Takımı yanında tutmak ve bu iş

— 150 —

bir hobiymiş gibi arada sırada bir numara yapmak hoşuna gitmeyecekti. Bu konuyu, unutup başka bir şeyi denemesi daha doğru olacaktı.

David Dört lemmi; günü Hilly'nin odasına girdi ve ağabey-sinin siür kutusunu yeniden ortaya çıkarmış olduğunu gördü. Hilly o numaralarda kullanılan bazı parçaları önüne dizmişti... Başka şeyleri de... Pilleri. David, babamın büyük, radyosunun pilleri bunlar, diye düşündü.

Sonra da dostça bir tavırla sordu. «Ne yapıyorsun, Hilly?» Ağabeyinin kaşları çatıldı. Hilly ayağa fırlayarak David'i. hızla odadan dışarı itti. Çocuk halinin üzerine yuvarlandı. David şaşkınlığından atlayamadı bile. Hilly o zamana kadar hiç böyle davranmamıştı.

Hilly, «Defol git!» diye bağırdı. «Yeni numaramı göremez-. sin! Medici prensleri sevdikleri illüzyonistlerin provalarını seyretmeye kalkan kimseleri idam ettirirlermiş!»

Sonra kapıyı David'in suratına kapattı. Çocuk ağabeyinin kendisini içeri alması için bağırp haykırdı. Ama bunun bir yaran olmadı. Sakar ama uysal ağabeyinin bu amansızlığı umulmayacak bir şeydi. David aşağıya inerek televizyonu açtı. «Susam Sokağı»m seyrederken ağlaya ağlaya uykuya daldı.

Hilly'nin sihire duyduğu ilgi isa'nın tasviri 'Becka Paulson' la konuşmaya başladığı günlerde birdenbire alevlenmişti. Çocuğun kafasında bir tek güçlü fikir vardı: Numaralarını kendisi yaratacağı.

Hilly son zamanlarda bunu başarabileceğine inanmaya başlamıştı.

Son günlerde kafası sanki türlü buluşla doluyordu. Bunları nasıl başaracağını da biliyordu Hilly.

Teller bağlayıp vidalar takarak, harika numaralar, diye düşündü.

Annesi Hilly'e sekiz Temmuzda Augusta'ya alışverişe gideceğini söyledi. Biraz dalgın dalgın konuşuyordu. Son hafta başı ağrımaya başlamıştı. Paul ve 'Becka Paulson'un evlerinde çıkan yangın sonucu ölmeleri onu çok sarsmıştı. Hily annesinden radyocuya uğrayarak kendisi için bazı şeyler almasını istedi. Düğmeler, kablolar vb. Eğer Marie'nin başı ağrımasaydı ve kendini bitkin hissetmeseydi herhalde oğluna bütün bunları ne yapacağını soracaktı. Hatta belki Hilly'nin sonunda onu bulduğuna da inanacaktı. - |__.'".

Bir bakıma "bu doğrudu. Ama durum yine de korkunçtu.

Marie oğlunu sorguya çekeceği yerde onu.]*stediklerini almaya razı oldu.

Ama Üavid'le Augusta'dan dönerken kafasında bazı sorular belirmeye başladı. Bu gezinti ona iyi gelmiş, baş ağrısı geçmişti. Hiily onu odasından attığından beri bütün neşesini kaybetmiş olan David- de keyiflenmişti. Durmadan gevezelik etmiş ve Marie, Hiily'nin «ikinci Büyük Gösterisi»ne hazırlandığını öğrenmişti. Gösteri dokuz gün sonra, arkadaki çim alanda yapılacaktı.

David sıkıntıyla, "Ağabeyim bir sürü yeni numara yapacak.» diye açıkladı.

«Öyie mi?»

David, «Evet,» dedi. :

«Güzel oyunlar mı?»

«Bilmiyorum...» David ağabeyinin onu nasıl odadan attığını düşünüyordu. Neredeyse ağlayacaktı. Ama Marie bunu far-kefmedi. On dakika önce Haven sınırını aşmışlardı. Genç kadının başı yeniden ağrımaya başlamış...- bununla birlikte o eski duyguya da kapılmıştı. Sanki düşünceleri kendi kontrolünde değildi. Bir kere... aklında,pek çok düşünce vardı. ikincisi bunlardan çoğunun ne olduğunu bile anlayamıyordu. Bir kalabalığın mırıltılarını andırıyorlardı. Sesleri duyuyor ama ne dediklerini seçemi yor dunuz.

David sonunda, «O numaraların pek hoş şeyler olduğunu sanmıyorum.» diye mırıldandı. Arabanın penceresinden dışarı .bakıyordu. Birdenbire gözlerinde bir mahkûmu andıran bir ifade belirdi. Kapana kısılmış, yalnız birinin gözleriydi bunlar. David, Justin Hurd'un tarlasında çalıştığını gördü. Adam traktörüne binmiş, tarlayı sürüyordu. Oysa Temmuzun ikinci haftasm-daydıları*. Dört yaşındaki David Brown bir an kırk iki yaşındaki Justin Hurd'un kafasındaki düşünceleri okudu. Ve tüm tarlayı mahvettiğini anladı. Justin olgunlaşmamış mısırları deviriyor, bezelyeleri koparıyor ve traktörünün tekerlekleriyle yeni olgunlaşan kavunları eziyordu. Justin Hurd Mayıs ayında olduklarını sanıyordu. Üstelik 1951 yılının Mayısında olduklarını. Justin Hurd çıldırmıştı.

David, «O numaralar hiç de hoş olmayacak,» dedi.

— ı r?. —

Hilly'nin ök gösterisinde aşağı yukarı yirmi kişi bulunmuştu. Bu ikincisindeyse sadece yedi kişi vardı: Annesi, babası, büyükbabası, David, Hilly gibi ön yaşında olan Barney Applegate, kentten Bayan Crenshaw/. Ve Hilly, kendisi. ilk gösteriyle bu ikincisi arasındaki tek fark seyirci azlığı değildi.

ilk sefer seyirciler neşeli, hatta biraz da küstahlılar. Bu seferki! erse sıkıntılı ve huzursuz, Hilly ve «yardımcısı» sıkıntılı, solgun yüzlü David'in dizdikleri açılır kapanır iskemlelerde vitrin mankenleri gibi oturuyorlardı. Hilly'nin ilk gösterisi sırasında alkışlayıp bağıran babası, çocuğun «Doğunun esrarlarıyla» ilgili açılış konuşmasını yarıda kesti. «O esrarlara ayıracak fazla zamanım yok, Hilly.» Genç adam çimleri yeni kırmıştı. Bir duş yapıp bira içmek istiyordu.

Hava da değişmişti. iik gösteri günü hava açık ve ılıktı. Kuzey New Engiand'da görülen bahar günlerinin en güzellerinden biriydi. Ama bu Temmuz günü hava sıcak, nemli ve boğucuydu. Krom rengi gökyüzündeki bulanık güneş etrafı kavuruyordu. Marie'ye krem satmaya gelmiş olan Bayan Crenshaw/ elindeki katalogla yelpazeleniyor ve bu işkencenin sona ermesini bekliyordu. insan bu sıcakta güneşte otururken bayılabilirdi. Ve portakal sandıklarından yapılmış sahnedeki bu çocuk! Siyah bir elbise giymiş, ayakkabı cilasıyla da bıyık yapmış... şımarık... Gösteriş meraklısı. Bayan Crenshaw'm içinden birdenbire Hilly'i öldürmek geldi. Bu seferki numaralar çok daha güzel, hatta şaşırtıcıydı. A-ma Hilly seyircilerin içini çok sıkıldığını farkederek şaşaladı ve öfkeleni. Babası iskemlede kıpırdanıyor, kalkmaya hazırlanıyordu. Çocuk çok telaşlandı. -Çünkü en çok babasını etkilemek istiyordu. Hilly kendi kendine, ne istiyorlar, diye sordu. Siyah yünlü

den Pazar elbisesinin içinde o da Bayan Crenshaw gibi şakır şa kır terliyordu. Çok başarılıyım! Hatta Houdini'deri büe daha iyi *yim. Ama ne bağıyor, ne gülüyor, ne de iniyorlar. Neden? N var?

Hilly'nin sahnesinin ortasında yine bir portakal sandığı du ruyordu. Üzerine bir örtü serilmişti. Hilly sandığın altına kend icadı oları bir makineyi saklamıştı. Alete annesinin dikiş- maki nesinin pedalını takmıştı. Çalmıştı onu. Oysa bu hırsızlık ondan beklenmeyecek bir şeydi.

Hilly'nin yarattığı bu makine cisimleri önce kaybediyor, son ra da geri getiriyordu.

Hilly bu numarayı kafalara durgunluk veren bir şey sayj

yordu. Ama seyirciler buna pek az itgi duydular. Merakları gitgide söndü.

Çocuk, «ilk numaram," diye bağırdı. «Kaybolan Domates!» Sihirli eşyaların durduğu kutudan bir domates alarak havaya kaldırdı. «Seyirciler arasından bir gönüllü istiyorum. Buna bak sın ve elimdekini gerçek bir domates olduğunu açıklasın. Siz, efendim! Teşekkürler!» Babasına işaret etti. Ama Oryanı yorgun yorgun elini sallayarak, «O bir domates, Hilly,» dedi. «Buradan görüyorum.»

«Pekâlâ. şimdi Doğunun esrarının etkisini seyredin!»

Hilly eğilerek domatesi sandığın üzerindeki beyaz örtünün ortasına koydu. Üstüne de annesinin ipek eşarplarından "birini örttü. Elindeki sihirli değneğim örtülü domatese doğru salladı. «Sihir ve büyü!» O sırada usulca dikiş makinesinin pedalına bastı. Hafif bir homurtu duyuldu.

Eşarptaki kabarıklık kayboldu. Çocuk domatesin artık orada olmadığını göstermek için eşarbtı çekti. Ve seyircilerin hayretle bağırmaları için memnun memnun bekledi. Ama onu sadece alkışladılar.

Nazik nazik. işte o kadar.

Ve Hilly Bayan Crenshaw'un kafasından geçenleri okudu. O masa gibi şeyde, gizli bir kapak olduğu belli. Bu da numara mı? Burada güneşte oturmuş, bu şımarık piçin bir domatesi kapaktan içeri atmasını seyrediyorum. inanılacak gibi mi? Bu zahmete neden katlanıyorum? Piçin annesine krem satmak için.

Hilly öfkelenmeye başladı. «şimdi Doğudan bir esrar daha. Kaybolan Domatesin Dönüşü.» Bayan Crenshaw'a bakarak tehdit dolu bir tavırla kaşlarını çattı. «içinizde gizli kapaklar gibi budalaca şeyler düşünenler olabilir. Ama herhalde ahmaklar bile herkesin bir domatesi kapaktan kolaylıkla atabileceğini ama bunu geri almasının zor olacağını bilir.»

Bayan Crenshaiv orada oturuyor ve tatlı tatlı gülümsüyordu. Artık Hilly onun düşüncelerini okuyamıyordu.

Çocuk eşarbtı tekrar - sandığın üzerine yaydı. Değneği salladı. Ve mavi eşarp kabardı. Hilly eşarbtı zaferle çekti. Domates geri gelmişti.

Çocuk, «Jstee!» diye haykırdı. şimdi hepsi de inleyip -bağıracaktı.

Ama onu yine nazik nazik alkışladılar.

Barney Applegale esnedi.

Hilly arkadaşını memnurlukla vurabilirdi.

Çocuk programını iyi yapmıştı. Kaybolan domatesten sonra başka birkaç ıumar-t daha yapacak, sonunda da o harika, fina-
— 154.....

le ulaşacaktı. Ama iki şeyi düşünememişti. Bir kere çocuklar ve ahmaklar dışında, herkes numaraların bir hilesi olduğuna ina mrdı. İkinciei, program hep aynı numaranın tekrarından ibaretti.

Kaybolan ve Dönen Domatesi. Kaybolan ve Dönen Radyo izledi- Yine onu nazikçe alkışladılar.

Kaybolan iskemle tekrar ortaya çıktı.

Hilly'nin seyircileri oraya yığılmış gibi cansızca oturuyorlardı. Galiba güneşte sersemlemişlerdi. Ya da onları sersemleten Hav en'in havasına "karışmaya başlamış olan bir şeydi.

^ailly paniğe kapılarak, bir şeyler yapmalıyım, diye düşündü. En iyisi o harika son numarayı yapmak Kaybolan Kaides Numarasını. «Ve şimdi...»

Babası, «Hilly, çok üzgünüm...» diye başladı,

«... Son numaram » Hilly babasının istemeye istemeye tekrar arkasına yaslandığını gördü.

«şimdi bir gönüllü rica ediyorum. Buraya gel, David.»

David yaklaştı. Yüzünde korku ve teslimiyet vardı. Ağabey-si ona kesin bir açıklama yapmamıştı ama son numaranın ne olduğunu biliyordu. Çok iyi biliyordu.

Hilly'e, «istemiyorum...» diye fısıldadı.

Ağabeysi öfkeyle, «Bunu yapacaksın,» dedi.

«Hilly, korkuyorum.» David ağabeyisine yalvanyordu, gözleri dolmuştu. «Ya geri gelmezsem?»

Hilly fısıldadı. «Geleceksin! Her şey geri geldi. Öyle değil mi?»

David. «Ama onların hiçbiri canlı değildi.» dedi. şimdi yaşlar yanaklarından akıyordu.

Hilly çok sevdiği kardeşine baktı ve bir an korkunç bir kuşku duydu. Bu bir kâbustan uyanmaya benziyordu. Hilly kendi kendine, David'e bunu yapmayacaksın değil mi, diye sordu. Da-vid'i arabaların tam zamanında duracaklarını düşünerek kalabalık bir caddeye iter misin? O eşyaları nereye gönderdiğini bile bilmiyorsun!

Sonra sıkıntılı ve ilgisiz seyircilere baktı. İçlerinden en canlısı Barney Applegate'di. Dirseğindeki yaranın kabuğunu kopa-rıyordu. Hilly yine o öfkeyi duydu. Ve David'in gözlerindeki korku yaşlarını görmez oldu.

Hilly hiddetle, «Sahneye çık, David,» diye fısıldadı.

David'in küçücük suratı titremeye başladı... Ama yine de sahneye doğru gitti. Bin beş yüz küsur günlük hayatı boyunca ağabeyine tapmış ve ona hiçbir zaman itaatsizlik etmemişti. Şimdi de Hilly'i uysalca dinliyordu. Ama altında o çılginca ma-

— 155 —

kinenin gizli olduğu sandığın üzerine çıkarken tombul bacaklarının gücü kesildi.

David seyircilere döndü. Küçük tombul çocuk mavi bir şort ve rengi solmuş bir tişört giymişti. Yaşlar yanaklarından akıyordu hâlâ: Hilly ıslık gibi bir sesle, «Kahretsin,» dedi. «Gülümse!» Ayağını pedala dayadı.

David büsbütün ağlamaya başladı ama kendini zorlayarak gülümsedi de. Marie J3rown küçük oğlunun dehşet gözyaşlarını farketmedi. Yerini değiştirmiş olan Bayan Crenshaw gitmeye hazırlandı. O ahmak kadına krem satarsam ne olur, satmazsam ne olur, diye düşünüyordu. Bu işkenceye katlanmaya değmez.

Hilly sersemlemiş olan seyircilere doğru, «Ve şimdi!» diye bağırdı. «Doğunun en büyük sırrı! Çok az kişinin bildiği, daha da azının başardığı bir numara! Kaybolan insan! Dikkatle bakırsın.»

Örtüyü titreyen David'in üzerine örttü. Küçük çocuk sesli sesli hıçkırdı. Hilly bir an titrediydi. Belki bunun nedeni korkuydu, belki de aklının bir an başına gelmesi.

Örtünün altından boşuk bir fısıltı yükseldi. «Hilly, yalvarırım... Yalvarırım... Korkuyorum...»

Hilly durakladı. Ve birdenbire, haydi git, diye düşündü. Bunu yapabilirsin... Çünkü ben bu oyunu Kapıya Vuran Tommy'lerden öğrendim!

Ve Hilly Brovra bundan hemen sonra gerçekten çıldırdı.

«Ne sihirdir, ne keramet!» diye bağırarak elini sandığın üzerindeki titreyen şeikle doğru salladı.

Bir uğultu duyuldu.

Örtü dalgalanarak yere doğru kaymaya başladı.

Hilly örtüyü çekerek çabucak kaldırdı.

«İşte!» Sesi bir çığlıktan farksızdı. Zafer ve korku yüzünden çılginca dönmüştü.

David kaybolmuştu!

Seyirciler bir anda o uyuşukluktan kurtuldular. Barney Ap-legate yarasının kabuğunu koparmayı bıraktı. Bryant Brown iskemlesinde doğruldu. Ağız bir karışık açık kalmıştı. Marie ve Bayan Crenshaw fısıldaşarak konuşmaktan vazgeçtiler. Ve Ev Hil-Iman kaşlarını çattı. Yüzünde endişeli bir ifade belirdi... Ama yüzündeki bu ifade yeni bir şey değildi. Yaşlı adanı kaç gündür endişeliydi aslında.

/--"Hilly, ahh, diye düşündü. Başardım. Ruhunda açılmış olan yara kapandı.

Ama seyircilerin Hilly'nin başarısına duydukları ilgi fazla uzun sürmedi. ..insanlarla yapılan numaralar diğerlerine göre daha ilginçti. Ama bu da yine biraz öncekilerden farklı bir oyun sayılmazdı. Bu seferki alkış daha şiddetliydi ama pek kısa sürdü. Sesler çabucak kesildi. Hilfy annesinin yeniden Bayan Crenshaw'la fısıldaşmaya başladığı görüldü. Babası ayağa kalktı.

«Duş yapmam gerekiyor, Hilly,» diye mırıldandı genç adam. «Gösteri harikaydı.»

«Ama...»

Bahçe yolundan bir korna sesi geldi.

«Bu annem!» Barney yerinden öyle hızla fırladı ki, az kalsın Bayan Crenshaw'ı deviriyordu. «Görüşürüz, Hilly! Numara harikaydı.»

«Ama...» Hilly'nin gözleri yaşlar yüzünden yanmaya başladı.

Barney dizüstü çökerek sahnenin altına doğru elini salladı. «Hoşçakal, David. İyi basardın.»

Hilly, «Kahretsin!» diye haykıldı. «David sahnenin altında değil!»

Ama Barney koşarak uzaklaşmıştı bile. Hilly'nin annesiyle Bayan Crenshaw arka kapıya doğru gidiyorlardı. Kremlerle ilgili kataloglara bakıyorlardı bir yandan. Her şey o kadar çabuk oluyordu ki.

Marie arkasına bakmadan, «Küfretme, Hilly,» diye seslendi. «Eve döndüğünüz zaman da David'in ellerini yıkamasını sağla. Sahnenin altı çok pis.»

.Geride sadece Hilly'nin büyükbabası Ev Hülman kaldı. Yaş-1' adam torununa yine endişeyle bakıyordu.

Hilly acı ve öfkeli bir sesle, «Neden sen de gitmiyorsun?» diye sordu. \ma sesi titriyordu.

Ev her zamankinden farklı bir sesle, ağır ağır, «Hilly,» dedi. «Kardeşin sahnenin altında değilse şimdi nerede?»

Hilly, bilmiyorum, diye düşündü ve aynı anda öfkesi azaldı, korkusu arttı. Korku birlikte suçluluk duygusunu da getirdi. Gözlerinin önünde ağlayan David'in dehşet dolu. yüzü belirdi. Sonra kendisini görür gibi oldu. Suratı öfke, hatta kin doluydu. Kardeşini ezmeye çalışıyordu. «Kahretsin, gülümse!» Ve David gözyaşları arasında gülümsemeye çalışıyordu.

Hilly, «David sahnenin altında,» diyerek hüngür hüngür ağlamaya başladı. Sahnenin kenarına ilişerek bacaklarını büktü. Alev alev yanan yüzünü dizlerine dayadı. «Evet, David orada.

Herkes numaraları nasıl yaptığını anladı. Kimse onlardan hoşlanmadı. Sihirden nefret ediyorum! Keşke bana o budala kutuyu Mç hediye etmeseydin...»

«Hilly...» Ev torununa yaklaştı. şimdi yalnız endişeli değil aynı zamanda üzgündü de. Bir terslik olduğunun farkındaydı... Burada ve bütün Haven'de. Bunu hissediyordu. «Ne oldu?»
Hiüy, «Git basımdan,» diye hzçkırdı. «Senden nefret ediyorum! NEFRET ediyorum!»
Büyükbabalar da herkes gibi kırılır, utanır Ve şaşırırlardı. Ev Hillznan da şimdi bu üç duyguyu hissediyordu. HiJly'nin ondan nefret, ettiğini söylemesi ihtiyar adamı kırmıştı. Oysa torununun perişan halde olduğunun farkındaydı. Hiüy'nin ağlamasına hediyesi neden olduğu için utanç duyuyordu. Akli karışmıştı. Çünkü burada bir şeyler döndüğünü seziyor ama bunun ne olduğunu anlayamıyordu.
Aslında Haven'deki tek akli başında adam Ev Hillman'dı artık. Topraktaki gemi Jim Gardener'i fazla etkilememişti ama yine çok içmeye başlamıştı.
Ev Hillman o şaşkınlığı yüzünden daha sonra çok pişman olacağı bir şey yaptı. Eğilip Hilly'nin dermeçatma sahnesinin altına bakacağı yerde oradan kaçtı. Çocuk kendine gelince geri dönerim, diye düşünüyordu.
Hilly büyükbabasının ayaklarını sürüyerek uzaklaşmasını seyrederken üzüntü ve suçluluk duygusu büsbütün arttı. Ev gözden kayboiuncaya kadar bekledi. Sonra ayağa kalkarak sandığa doğru gitti. Ayağını dikiş makinesinin pedalına koydu.
Yine o uğultu duyuldu.
Örtünün kabarak David'in vücudunun biçimini almasını bekledi. Örtüyü hızla çekerek, «işte gördün mü?» diyecekti. «Bebek sen de! KORKACAK hiçbir şey yoktu. Öyle değil mi?» Hatta belki de David'e onu korkuttuğu ve kendini kötü hissetmesine neden olduğu için bir tokat da atacaktı. Ya da sadece...
Ama hiçbir şey olmadı.
Korku Hilly'nin boğazını sıkıştırmaya başladı. Başladı mı?.. Yoksa başından beri böyle miydi? Hilly, başından beri korkuyordum, diye düşündü. Evet... Ama şimdi korkum artıyor... Yutkunmaya çalıştı ama başaramadı. Sanki boğazı iyice şişmişti.
Hilly, «David?» diye fısıldayarak tekrar pedala bastı.
Makineden yine o uğultu yükseldi.
Hilly, David'e tokat atmamaya karar verdi. KarriAcino =„*-.
lacaktı. David geri döndüğü zaman yere diz çökecek ve onu kucaklayacaktı. Kajrdeşiyle oyuncaklarını paylaşacaktı. Değiş tokuş yapacaktı. Kurşun askerlerini ona verecekti. Tanı bir hafta oynaması için. Ama Ydan Gözle Kristal Küreyi vermek istemiyordu. Geigelelim hâlâ bir şey olmuyordu.
David'in üzerine örttüğü örtü orada dümdüz duruyordu. Kabarıp David'in biçimini almıyordu. Hilly orada, kavurucu Tenmiuv: güneşinde yalnız başına durdu. Kalbi gitgide daha hızlı çarpıyordu. Boğasına bir baiou takılmıştı sanki. Giderek şişiyordu.
Patlayacak kadar şiştiliği zaman bağıracam, diye düşündü.
Haydi, haydi, saçmalama. David geri gelecek! Tabii! Domates geri geldi. Radyo da, iskemle de. Odamda deneme yaptığım bütün o eşyalar da. David... David...
Annesi seslendi, «iliily, David'le gelip elinizi yüzünüzü yıkayın!»
Hilly titrek ve delice neşeli bir sesle cevap verdi. «Peki, anne! Biraz sonra!»
Sonra kendi kendine, Tanrım, yalvarırım kardeşim geri dönsün, dedi. Çok pişmanım- Tanrım. Her şeyi yaparım. Oyuncaklarımı ona temelli veririm. Tanrım, sevgili Tanrım! YALNIZ MAKİNE Bir SEFER DE ÇALIŞSIN VE DAVID GERİ GELSİN!
Yine pedala bastı
Uğultu duyuldu,
Hilly yaşlardan bulanıklaşma gözleriyle buruşuk örtüye baktı. Sonra paniğe kapıldı. Biraz sonra çğlık atacak, babası banyodan, annesi mutfaktan fırlayacaktı. Hilly yine ne yaptı, diye düşüneceklerdi. Ama panik yine de daha iyiydi. Hiç olmazsa o zaman kafası çalışmayacaktı.
Ne yazık ki, Hilly henüz o noktaya gelmemişti. şimdi aklında iki düşünce birbirini kovalıyordu.
Birincisi; şimdiye kadar hiçbir canlı şeyi kaybetmedim. Domates bile canlı değildi. Babam bir şeyin koparıldığı zaman artık canlı sayılmayacağını söyledi.
ikincisi: Ya David, gittiği yer reresiyse, orada nefes alamazsa? SOLUK alamazsa?
Hilly paniğe kapılmadan önce gözlerinin önünde bir hayal belirdi. David hiç de dost havalı olmayan, acayip, korkunç bir yerin ortasında yatıyordu. Kötü, ölü bir dünyanın yüzeyine benziyordu burası. Kurşuni toprak kuru ve soğuktu. Çatlaklar ölü sürüngenlerin açık ağızları gibiydi. Zikzaklar çizerek her yöne doğru uzanıyorlardı. Yukarıda gökyüzü mücevhercilerin kullandıkları siyah kadifelerden daha da karaydı. Milyonlarca vıhhr.
aşağıya bakıyor ve sanki çğlık atıyordu. Bu yıldızlar dünyadaki insanların gördüklerinden çok daha parlaktı. Çünkü Hil-ly'rsin dehşetten irileşmiş gözlerle baktığı bu yer hemen hemen havasızdı.
,
Ve bu yabancı, kasvetli yerin ortasında, arkasında bir tişört vs mavi şort olan dört yaşındaki tombul kardeşi yatıyordu. David elini boynuna götürmüş, evinden belki de milyarlarca ışık yılı ötedeki bu yerin olmayan havasını içine çekmeye çalışıyordu. David öğürüyor, yüzü moranyordu. Dudakları ve tırnakları buz tutuyordu.
Ama sonra Hilly paniğe kapıldı.
David'in üzerine örttüğü örtüyü çekerek makineyi gizleyen sandığı devirdi. Dikiş makinesinin pedalına tekrar tekrar basarak haykırmaya başladı. Annesi ancak ona yaklaştıktan sonra çocuğun sadece acayip sesler çıkarmadığını, bir şeyler söylediğini i'arketti.

Hilly çığıllıklar atıyordu. «Bütün oyuncaklarım! Bütün oyuncaklarım! Bütün oyuncaklarım! Sonsuza kadar! Sonsuza kadar. E bütün oyuncaklarım!»

Bunları Marie'nin kanını büsbütün donduran sözler izledi. «David, geri gel! David, geri gel! David! Geri gel!»

Genç kadın, «Ah, Tanrım,» diye bağırdı. «Ne demek istiyor?»

Bryant oğlunu omuzlarından tutarak kendine doğru çevirdi. «David nerede? Nereye gitti?»

Ama Hilly bayıldı ve hiçbir zaman da doğru dürüst kendine gelemedi.

Kısa bir süre sonra yüzden fazla kadın ve erkek yolun karşısındaki ormanda David'i aramaya başladılar. Aralarında Bob-bi ve Jim de vardı.

Hilly konuşacak halde olsaydı herhalde onlara, «Kardeşimi çok yakınlarda arıyorsunuz,» derdi. «Çok çok yakınlarda.»

Bent ve Jingles

24 Temmuz akşamı, yani David Brown'm kaybolmasından bir hafta sonra bir devriye arabası Haren'den çıkıyordu. Direksiyonda eyalet polisinden memur Benton Rhodes vardı. Diğer polislerin «Jingles» diye çağırdıkları Peter Gabbons da onun yanında oturuyordu. Alacakaranlık kül rengiydi. İki polisin suratları da kül içindeydi. Rhodes durmadan o kesik elle kolu düşünüyordu. Onların kime ait olduklarını daha ilk bakışta anlamıştı. Tanrım!

Kafası, artık bunu düşünme, diye emretti.

Kafası, peki, dedi ama yine olayı düşünmesini sürdürdü.

fihodes arkadaşına döndü. «Telsizi tekrar dene. Galiba bağlantı kurmamızı Troy'a koydukları o mikro-dalga çanak engelliyor.»

«Pekâlâ.» Jingles mikrofona uzandı. «On altıncı tim merkezi arıyor! Bizi duyuyor musun. Tug? Tamam.»

Elini düğmeden çekti. ikisi de dikkatle dinlediler. Ama çığılğa benzer bir parazit duydular. Buna pek hafif sesler karışıyordu.

Jingles, «Tekrar denememi ister misin?» diye sordu.

«Hayır. Yakında o çanağın etkisinden kurtuluruz.»

Bent 3 numaralı karayolundan yetmiş kilometre hızla Derry'e doğru gidiyordu. Arabanın tepesindeki mavi ışık dönüp duruyordu. Lanet olsun, diye düşünüyordu. Destek timleri nerede? Ha-ven'deyken kolaylıkla iletişim kurabildik. Sesler öyle iyi- duyuluyordu ki, insanın tüyleri diken diken oluyordu. Bu gece Haven' deki tek gariplik de telsizsiz durumu değildi.

Kafası, öyle, diye onayladı. Ha, aklıma gelmişken, o yüzüğü hemen tanıdın değil mi? Polis yüzüğü hemen farkedilir. Bir kadının parmağında olsa bile. Kadının etlelinin nasıl sarktığını gördün mü? Kasap dükkanındaki etlere benziyordu. Öyle değil mi? Bir kuzu buduna. Kadının kolunu koparmış! O...

Sana susmanı söyledim! Kahretsin! Kes sesini!

Peki, peki, tamam! Bir an olayı düşünmek istemediğini unuttum... Ya da hazır rostoya benziyordu. Ve o kanlar!

Bent için için, sus artık, diye inledi.

Tamam, tamam, peki! Böyle düşünmeyi sürdürsem çıldıracağımı biliyorum. Ama yine de olayı düşünüp duruyorum. Çünkü, engel olamıyorum. Kadının kolu, eli şimdye kadar gördüğüm trafik kazalarındaki kurbanların halinden çok daha kötüydü. A-' ma ya öbür parçalar? Kesik kafalar? Gözler? Ayaklar? Evvet, e-fendim, kazan pek kötü patlamış!

Jingles huzursuzca, «Destek timi nerede?» dedi.

«Bilmiyorum.»

Ama Bent onları gördüğü zaman hepsini de şaşırtacaktı. Öyle değil mi?

Onlara, «işte size bir bilmece,» diyecekti. -Bunu hiçbir zaman çözemeyeceksiniz. Bir patlama oluyor. Ve etrafta parçalanmış cesetler yatıyor. Ama sadece bir tek ölü var. Bu nasıl oluyor? Ayrıca o patlama neden sadece Belediye Binasının kulesi

— 161

şeffaf F. : 11

ni uçuruyor? Ve Belediye Meclisi üyesi nasıl oluyor da ölüyü ta-myamıyor? O Berringer denilen adam. Oysa ben daha ilk bakışta onu tanıdım...

Bent kolun üzerine bir battaniye örtmüştü. Diğer parçalar konusunda yapabileceği bir şey yoktu. Herhalde önemli de değildi. Ama Ruth'un kolunu örtmüştü.

Haven'in Belediye alanındaki kaldırımda yapmıştı bunu. Ve o gönüllü itfaiye komutanı ahmak Allison sırtarak onu seyretmişti. Sanki patlama harika bir kadını öldürmemiş, her şey çok eğlenceliymiş gibi. Delice şeylerdi bunlar. Çılgınca.

Peter (Jabbons her zaman hırıltılı bir sesle konuşurdu. Andy Devine gibi. Zaten ona Jingles adını bu yüzden takmışlardı. Jingles, Devine'rin ünlü ilimlerinden birinin kahramanıydı. Jingles şimdi tiz bir sesle boğulurcasına. «Arabayı kenara çek, Bent,» dedi.

«Midem bulamyor.»

llhodes arabayı hızla hendeğin kenarına doğru sürdü. Devriye otomobili az kaJsm hendeğe yuvarlanıyordu. Ama durmalarını önce Gabbons söylemişti. Bu da bir şey sayılırdı.

Jingles sağ kapıyı açarak dışarı fırladı. Bent Rhodes ise sol kapıdan. Arabanın mavi ışığında midelerinde ne varsa hepsini çıkardılar. Bent sendeleyerek otomobile yaslandı. Eliyle ağzını siliyordu. Jingles ise yolun kenarındaki otların gerisinde hâlâ öğürüp duruyordu. Bent başını kaldırarak gökyüzüne baktı. Rüzgâr estiği için belli belirsiz bir memnunluk duydu.

Sonunda Jingles, «Neyse, biraz kendime geldim,» dedi. şok geçiren adamın gözleri yüzünde birer kara deliğe benziyordu. Suratında bütün bildiklerini birleştiren ama bundan yine de akıllıca bir sonuç çıkaramayan insanlarda görülen o ifade vardı.

Bent, «Orada ne oldu?» diye sordu.

«Kör müsün, ahabap? Belediye Binasının kulesi bir roket gibi havalandı.»

«Patlayan kaloriler kazanı kuleyi nasıl uçurdu?»

«Bilmem.» Boşversene!» Bent. tükürmeye çalıştı ama beceremedi. «O hikâyeye inandın mı? Temmuzda kalorifer kazanı yakılıyor ve patlayarak Belediye Binasının kulesini uçuruyor.»

«Evet. inanılacak gibi değil.»

-Öyle, ortak. Masal bu.» Bent bir an durdu. «Oradayken neler hissettin, Jingles? Sana orada bir tuhafılık varmış gibi geldi mi?»
!Bilmiyorum...» Jingles'in sesi tizleşti. Ağlamak üzere olan küçük bir çocuğun gibi titredi. Yukarıda bir galaksi dolusu yıldız parlıyor, yaza özgü mis kokulu sessizlikte cırcır böcekleri ötüyordu. «Oradan ayrıldığımız için öyle seviyorum ki...» Sonra Jingles soruşturmaya yardım ve etrafı temizlemek için tekrar Haven'e gideceğini anımsadı. Ve gerçekten ağlamaya başladı.

iki polis bir süre sonra yollarına devam ettiler. Gökyüzündeki son ışıklar da kaybolmuştu artık. Bent, Jingles'e bakmak istemiyordu... Onun da kendisine bakmasını.

Kafası, ha aklına gelmişken, Bent, dedi. Çok şaşırtıcı bir şeydi bu, öyle değil mi? Pek pek garip! Kesik kafalar. Küçücük ayakbağları hâlâ ayaklarında olan bacaklar. Ve gövdeler. O gövdeleri gördün mü? Ya da gözleri? O bir tek gözü? Mavi gözü? Onu görmüş olmalısın. Çünkü Buth McCausland'm kolunu almak için eğildiğin zaman o göze çarptı. O da kaldırımdan yuvarlandı. O kesik kollar, bacaklar, kafalar ve gövdeler. Ama ölmüş olan sadece Ruth'du. İşte sana yarışmalarda sorulabilecek bir bilmece. Vücut parçaları kötüydü. Doğranmış yarasa da öyle. Çok yarasa parçası vardı orada. Ama bunların hiçbiri Ruth McCausland'm kolu kadar korkunç değildi. Kadının sağ elinin parmağında kocasının yüzüğü vardı. Çünkü Ruth'un eliyle kolu gerçektir. O kesik başlar, bacaklar ve gövdeler Bent Rhodes'un önce şok geçirmesine neden olmuştu. Bir an yaz olmasına rağmen o-kuldan bir sınıfın kaza sırasında kentte dolaşp dolaşmadığını düşünmüştü. Sonra uyuşmuş olan kafası anaokulundaki çocukların kol ve bacaklarının bu kadar küçük olmadığını hatırlamıştı. Çocukların koî ve bacakları koptuğu zaman mutlaka kan akacağını da düşünebilmişti.

Bent dönerek Jingles'e bakmıştı. Arkadaşının bir elinde dumanları tüten bir kafa, ' diğ erinde de yarı erimiş bir bacak vardı.

Jingles, «Bebekler,» demişti. «Lanet olasıca oyuncak bebekler. Bunlar nereden çıktı, Bent?»

Rhodes, «Bilmiyorum,» diye cevap vereceği sırada ilaven Lokantasında çok kişinin hâlâ yemek yediğini farketmişti. (Aslında o bebeklerle.ilgili bir şey dikkatini çekmişti ama bunun ne olduğunu bilmiyordu. Bunu daha sonra hatırlayacaktı.) Evet, bazıları lok*antada yemek yiyor, bazıları da hâlâ alışveriş yapıyorlardı. Benfin kalbine o anda buzdan bir el dokunmuştu sanki. Ölmüş olan bu kadın, çoğunun hayatları boyunca tanıdığı, saydığı, hatta sevdiği bir insandı. Ve onlar şimdi günlük işleriyle ilgileniyorlardı. Sanki hiçbir şey olmamış gibi.

Ve Bent Rhodes o zaman Haven'den kaçmak istemişti. Ciddi olarak hem de.

Beni şimdi, sadece cızırdayan telsizi kapatırken-daha önce ammsayamadığı o şey birden aklına geldi. «Onun bebekleri vardı,» dedi. «Bayan McCausland'm. Ruth'un. Keşke onunla kendisini 'Ruth' diye çağırarak kadar samimi olsaydım. Canavar'ın yaptığı gibi. Bildiğim kadarıyla Ruth'u herkes severdi. Onun için Haven'lilerin günlük işleriyle ilgilenmeleri bana çok kötü gözükte...»

Jingles, «Onun böyle bir hobisi olduğunu duymuştum,» diye mırıldandı. «Yani bebek koleksiyonu yaptığını. Herhalde Haven Lokantasında yemek yerken duydum bunu. Ya da Cooder'de ihtiyarlarla gazoz içerken.»

Rhodes, hei'halde ihtiyarlarla bira içiyordun, diye düşündü ama sadece başını salladı. «Evet. Onlar da Ruth'undu sanırım. Ruth'un bebekleri. Geçen bahar biriyle Bayan McCausland'dan söz ediyordum. Galiba Canavarla...»

Jingles sordu. «Canavarla mı? Canavar Dugan, Bayan Mc-Causland'ı tanıyor muydu?»

«iyi tanıyordu sanırım. Kadının kocası ölmeden önce Canavarla birlikte çalışmış. Bizim gibi. Her neyse... Canavar, Bayan McCausland'm yüz...hatta iki yüz bebeği olduğunu, söyledi. 'Onunki sadece bir hobi,' dedi. 'Bebekler bir keresinde Augusta' da sergilendi. Ve Ruth kent için yaptığı şeylerden çok o sergiyle gururlandı.' Bayan McCausland, Haven için çok çalıştı.» Bent içinden tekrarlardı. Onu Ruth diye çağırarak isterdim. Sonra konuşmasını sürdürdü. «Canavar o bebekler dışında kadının durmadan çalıştığından söz etti. Onun konuşma tarzından... şey... kadına âşık olduğunu anladım.» Evet, Butch «Canavar» Dugan'm kadına âşık olduğu kesindi. «Herhalde bu haberi Canavar'a senin vermeni istemeyecekler. Ama ne olur ne olmaz, bu görev sana düşerse sakm nükte yapmaya kalkışma.»

«Peki, peki. Bugün sadece Canavar Dugan'la boğuşmam eksik kaldı.»

Bent neşesizce gülümsedi.

Jingles, «Kadının bebek koleksiyonu,» diyerek başını salladı. «Tabii onların bebek olduğunu anladım...» Bent'in alayla baktığını farkederek hafifçe güldü. «Pekâlâ, pekâlâ. Bir an... Neyse... Güneşin üzerlerinden yansıdığını ve kan olmadığını görünce onların bebek olduklarını anladım. Ama neden o kadar çok bebek olduğunu hâlâ anlamış değilim.»

Başka şeyleri de anlamış değilsin zaten. BebeklerUşfienden

! *»

- 1 R4 -----

**

oraya götürüldüklerini bilmiyoruz. Kahretsin! Ruth'un orada ne işi vardı?»

Jingles'in yüzünde üzgün bir ifade belirdi. «Onu kim öldürmüş olabilir, Bent? Öyle iyi bir kadındı ki. Lanet olsun!»

Bent mırıldandı. «Cinayete kurban gitti sanırım.» Sesi hırıltılıydı. «Olay sana kaza gibi gözükte mü? »

«Hayır. Kazan patlamasına hiç benzemiyordu. Ya bodruma inmemizi engelleyen dumanlar... Mazot buharı gibi mi kokuyordu?»

Bent, «Hayır,» der gibi başını salladı. O güne kadar hiç öyle bir koku duymamıştı. Belki ahmak Berringer, «O dumanlar içinize çekmeniz tehlikeli olabilir,» derken akıllıca bir laf etmişti. «Bodrumdaki dumanlar dağılıncaya kadar aşıya inmeyin.» Evet, belki

de Berringer haklıydı. Ama Bent şimdi, aşıya inmemizi mahsus mu engellediler, diye düşünüyordu. Belki de kazan sapasağlamdı. Onu görmemizi istemediler.

Jingles, «Raporumuzu verdikten sonra Hâ'ven'in yerlileri pek çok şeyi avıyan, \V borunda kalacaklar,» dedi. «Allison, Berringer, mb. , ' ' : 'Tatta belki dt rınnavar Dugan'a hesap vermek zorunum, ivu.! '-ıVrlar.»

Beni, J ""-incen u.^, '-ır-Mi başnu "nlladı. «Çılgınca bir olaydı bu. Orada bir aca.»^ ""• Hp vaıcu. Vnni... oradayken birdenbire başım dönmeye ba .indi. Sana da tvni şey ulriu mu?»

Jingles kuşkuyla, «Dumanlar » diye başladı.

«Boşver dumanları! , Benim başım sokaktayken dönmeye başladı.»

. «Bayan McÇausland'ın bebekleri, Bent. Bebekleri oraya neden götürmüşlerdi?»

«Bilmiyorum.»

«Ben de öyle. Ama bu da olaylara uymayan başka bir ayrıntı. şöyle düşünelim: Biri Ruth'dan onu öldürecek kadar nefret ediyordu. Belki bu nefreti kadının bebeklerini de uçuracak kadar şiddetliydi. Ne dersin?»

Benton Rhodes, «Akla yakın bulmadım,» dedi.

«Ama olabilir.» Jingles bunu söyler söylemez sanki iddiasını kanıtlamış gibi bir tavır takındı. Bent onun bu anormal durumu akla yakın bir hale sokmaya çalıştığını anladı. Arkadaşına telsizi tekrar denemesini söyledi.

Parazit biraz azalmıştı ama işte o kadar. Bent, Troy'daki mikro-dalga çanağın daha önce Derry'nin bu kadar yakınında iletişimi engellediğini hiç hatırlamıyordu.

Polislerin konuştukları tanıklara göre patlama üçü beş geçe olmuştu. Belediye Binasının kulesindeki saat her zamanki gibi üçü çalmıştı. Bundan beş dakika sonra da... GÜÜÜM!

şimdi iki polis karanlıkta Derry'e doğru giderlerken Bent'in gözlerinin önünde onu garip bir biçimde ikna eden bir sahne belirdi. Ve tüyleri diken diken oldu. Bu sıcak ve rüzgârsız günde kuledeki saat üçü dört dakika geçtiğini gösteriyordu. Ve birdenbire Haven'lüer duraklıyor, elleriyle kulaklarını tıkıyor ve... bekliyorlardı. Patlama olmasını bekliyorlardı.

Kentte herkes yere yatıyor ve o GÜÜÜM sesinin etrafta yankılanmasını bekli/ordu.

Bent birdenbire titredi.

Hepsi de bekliyorlardı. Ve sonra üçü altı geçe tekrar yarıda bıraktıkları işlerinin başına dönüyorlardı. Kaza yerinin yakınında durarak aptal aptal bakmaları gerekenlerin dışında tabii. Ve herkese kazanın patladığını söyleyen Allison'la Berringer'in de.

Kazanın patladığını iddia ettiler. Oysa bu olayın kazanla ilişkisi yoktu. Kurbanı tanımadıklarından söz ettiler. Bu da yalandı! Haydi, haydi, Bent. Hepsinin öyle bir patlama olacağını bildiğini sanmıyorsun ya?

Ama Bent'in kafasının bir yanı buna inanıyor, eğer patlamayı önceden bilmeseler, kurban o kadar az olur muydu, diyordu. Sadece Ruth McCausland'la bebekleri mi parçalanırdı? Kırık camlar anayolda saatte yüz altmış kilometre hızla uçmuş. Ama bir tek insanın kolu bile kesilmemiş.

Bent, Jingles'e baktı. «Herhalde artık o lanet olasıca çanağın etki alanından çıktık. şu telsizi bir daha dene.»

Jingles mikrofonu aldı. «Destek timinin nerede kaldığını hâlâ anlamış değilim.»

«Belki başka yerde de bir olay oldu. Böyle şeyler birbirini izler...»

«Evet, her zaman. Ve kopuk bebek bacak ve kollarıyla karşılaşsın.» Jingles mikrofonun düğmesine basarken, Bent de bir virajı döndü. Farlar yola çaprazlamasına park etmiş bir kamyoneti aydınlattı.

«Tanrım...» Refleksleri duruma hakim oldu ve Bent fren yaptı. Tekerlekler inleyerek dumanlar çıkardı. Sonra devriye arabası sessiz yolda bekleyen kamyonetten üç metre geride durdu.

Jingles hafif, titrek bir sesle, «Mahvoldum.. » diye mırıldandı.

iki polis arabadan indiler. Farkına varmadan ellerini tabancalarına atmışlardı. Yaz havası yanık lastik kokuyordu.

Jingles, «Ne oluyor?» diye bağırdı.

Bent, o da aynı şeyi hissediyor, diye düşündü. Bu işde bir terslik var. Bu da o tüyler ürpertici kentte olanların bir parçası. Ve Jingles de bunu seziyor.

Rüzgâr kamyonetin arkasındaki tenteyi hai'ii'çe uçurdu. Bent içeriye konmuş olan, bir şeyin üzerindeki muşambanın kaydığını duydu. Çingiraklı yılanın hisirtisini andıran bir ses duyuldu. Bent buz kesildi. Kamyonetteki bir bazukaya benziyordu. Eğilmeye başladı. Sonra da şaşkın şaşkın durakladı. Bazuka sandığı şey tahta bir desteğe takılmış kısa bir kanalizasyon borusundan oluşuyordu. Yani korkulacak bir şey yoktu. Ama Beni korkuyordu. Dehşete kapılmıştı.

«Ben bu kamyoneti Ilaven'de gördüm, Bent. Restoranın önünde duruyordu.?»

Bent, «Kim var orada?» diye bağırdı.

Ona cevap veren olmadı.

Bent, Jingles'e baktı. Yüzü bembeyaz kesilmiş, gözleri irileşmiş olan adam da ona bakıyordu.

Bent birdenbire, mikro-dalga engeli, diye düşündü. Merkezle bağlantı kurmamızı engelleyen *-> rıuydu aslında?

Bent, «Kamyonetteki,» diye seslendi. «Cevap versen daha iyi olur. Sen...»

Kamyonetin arkasında biri tiz bir sesle, deli gibi kıkır kıkır güldü.

Jingles Gabbons inledi. «Ah, Tanrım! Bu durum hiç hoşuma gitmiyor.»

Bent tabancasını kaldırarak birkaç adım atı. Ve sonra etraflarını yeşil bir ışık sardı.

Rutî McCausland

Ruth Arlene Merrill McCausland elli yaşındaydı ama kırkında gösteriyordu. İyi günlerinde ise otuz beşinde. Haven'de herkes onun iyi bir polis müdürü olduğunu kabul ediyordu. Bazıları, 'Bunun nedeni kocasının eyalet polisinden olması,' diyordu. Bazıları ise, «Ruth böyle bir kadın işte,» demekle yetiniyorlardı. Ama hepsi de Haven'lilerin öyle bir polis müdürü olduğu için şanslı sayılmaları gerektiğini düşünüyordu. Ruth kararlılık la ama adil davranıyordu. Acil durumlarda soğukkanlılığını kaybetmiyordu. Haven'liler Ruth hakkında böyle şeyler söylüyorlar u işte. İlk kurulduğundan beri erkekler tarafından yönetilen bir kentte bir kadın için böyle şeyler söylenmesi önemliydi. Ve Bayan McCausland gerçekten olağanüstü bir kadındı. Haven'de doğup büyümüştü. 1355'de henüz on yedi yaşındayken Maine Üniversitesinin bursunu kazanmış ve hukuk hazırlık sınıfına girmişti.

Ertesi yıl aynı sınıftan Ralph McCausland'a âşık olmuştu. Genç adam uzun boylu, bir doksan iki boyundaydı. Ama arkadaşı Butch «Canavar» Dugan'dan yine de yedi santim kısaydı. Ruth'dansa otuz santim uzundu. Genç adam iri yarı olmasına rağmen çok zarif ve uysaldı. Eyalet polisine girmek istiyordu.

'iki genç Ruth'un Hukuk Fakültesinden mezun olduğu yıl evlendiler. Çok istemelerine rağmen çocukları olmadı. Ruth'un babası öldüğü zaman da Haven'deki ondan,kalan büyük konağa yerleştiler. Çok mutluydular.

Sonra Ralph McCausland 1972'de beyin tümöründen öldü. Ekimde, doğumgününe iki gün kala. Otuz yedi yaşındaydı.

Ruth cenaze evinde uzun uzun kocasına baktı. Sonra onu dudağının kenarından öperek, «Güle güle, sevgilim,» dedi. Ralph' m parmağındaki eyalet polisi olduğunu gösteren yüzüğü aldı, kendi parmağına taktı. Ve o yüzüğü ölünceye kadar da çıkarmadı.

Ruth ölürken, patlamanın şiddeti yüzünden kolu omzundan kopacaktı. Ama Bentle Jingles yüzüğü yine de taniyacaktı.

Ruth, Haven'de bir kütüphane açılması için bir kampanya başlatmış ve çok sayıda kitap toplamayı başarmıştı. Ayrıca her sonbahar Kanser Kurumu için para topluyordu. Başka komiteler ve komisyonlarda da görev alıyordu. Herkes onun bütün bu işleri nasıl başardığını bilemediklerini söylüyordu. Hayatının böylesine dolu olmasına rağmen yine de iki şeye ayıracak zaman bulabiliyordu. Bebek koleksiyonuna ve Bobbi Anderson'un kovboy romanlarına.

Ruth, Ralph McCausland'm ölümünden iki yıl sonra Haven Kenti Polis Müdürlüğü için seçimlere girdi ve oy çoğunluğuyla-kazandı. Haven'liler Ruth'u seviyorlardı. Ruth da onları.

Ruth McCausland için, «Haven kentinin kalbi,» denilebilirdi. Belki bu yüzden Haven'deki değişikliği ilk farkedenden biri de o oldu.

Her şey baş ağrısı ve kötü rüyalarla başladı. Temmuz ayında oldu bu. Ağrılar bazen hafifliyor, bazen de başı şiddetle zonklamaya başlıyordu.

Dört Temmuz akşamı ağrı öylesine şiddetlendi ki, birlikte Bangor'a gidip hava fişeklerini seyredeceği Ghristina McKeen'e teleton ederek ondan özür diledi.

O gece erkenden gidip'yattı. Ama neden neden sonra uykuya dalabildi

Ve rüyasında hava fişeklerini gördü.

Ama bu fişekler kırmızı, beyaz ve portakal rengi değildi. Hepsi de korkunç, pis bir yeşildi. Havada patlıyor ama sönmüyorlardı.

Onun yerine gökteki bu yıldızlar kayarak birleşiyor, iri çıbanlara dönüşüyorlardı.

Ruth-etrafına bakmıyor ve bütün hayatı boyunca tanıdığı insanları görüyordu. Marleyler, Crensvrav'lar, Brovvn'lâr,' Dup lissey'ler, Anderson'lar, Clarendon'lar... Hepsi de başlarını kaldırmış gökyüzün ü seyrediyorlardı. Yüzleri bataklik yeşiliydi. Gözlerinde yeşil alevler pırlıyordu, ağızlarını aptal aptal açmışlardı.

Ve dişleri dökülüyordu.

Justin Hurd ona dönerek gülümsüyordu. Dudakları geriliyor ve dişleri dökülmüş pembe etleri ortaya çıkıyordu.

Justin peltek peltek, «Kendimi çok iyi hissediyorum,» diyordu, Ruth, hemen buradan kaçmalıyım, diye düşünüyordu. Hepimiz kaçmalıyız! Kaçmazsak Ralph gibi ölürüz!

Justin, Ruth'a doğru geliyordu. Kadın o zaman gitgide artan bir dehşetle adamın yüzünün buruşup değiştiğini farkediyordu. Bir korkuluğun suratına benziyordu ya da bezden yapılmış bebeği Lumpkin'in suratına. Ruth deli gibi etrafına bakmıyor ve diğerlerinin de bebeklere dönüşmüş olduklarını görüyordu. Mabel Noyes başını çevirerek onu süzüyordu. Mabel'in mavi gözleri her zamanki gibi haset douydu. Ama suratı porselen bebekle rinkine benziyordu.

Mabel çın çın çınlayan ve etrafta yankılanan bir sesle, peltek peltek, «Kapiya Vuran Tominy'ler,» diyordu,

Ruth inleyerek uyandı. Gö.zieri karanlıkta iri iri açılmıştı.

Baş ağrısı geçmişti. Hiç olmazsa şimdilik. Ve kafasında bir tek belirgin düşünce vardı. Ruth, buradan hemen gitmelisin. Bavul bile alma. Giyin, arabana atladığın gibi kaç!

Ama Ruth bunu yapamazdı.

Kaçacağı yerde tekrar yattı. Ve uzun bir süre sonra uykuya daldı.

Paulson'ların evinin yandığı haberi geldiği zaman Haven Gönüllü itfaiye Ekibi harekete geçti. Ama nedense ekiptekiler pek ağır ağır davrandılar. Ruth yangın yerine eriştikten on dakika sonra' ilk itfaiye arabası gözüktü. Sonunda Dick Ailison çı-kageldiğinde Ruth adamın kafasını memnunlukla koparacak haldeydi. Ama Paulson'ların öldüğünü bil'yordu .. Tabii Dick Ailison da. Herhalde bu yüzden acele etmemişti.- Ama bu Ruth'u rahatlatmadı. Tersine.

Bilmesi. Neydi' bu?

Ruth bunun ne olduğunu bilmiyordu.

Paulson'ların öldüğü gün bir haftadan beri öğrenmeye hakkı olmayan şeyleri bildiğini arladı. Ama bu öyle de normal görünüyordu ki. Bu bilgi sanki kalp atışları gibi vücudunun bir parçasıydı. Şimdi Haven'de herkes aynı durumdaydı. Ruth bu yüzden, bu bilgisinin üzerinde durmadı. Usulca, düzenli atan kalbiyle de ilgilenmediği gibi.

Ama yine de bunu düşünmesi gerekiyordu. Öyle değil mi? Çünkü bu neyse bütün Haven'i değiştiriyordu... Ve gördüğü değişiklikler hiç de hoş değildi.

David Brovvn ortadan kaybolmadan birkaç gün önce Ruth gitgide artarı bir üzüntüyle kentiekilerin onu âdeta ai'aroz etmiş olduklarının farkına vardı. Tabii evinden çıkıp Belediye Binasındaki bürosuna giderken kimse yüzüne tükürmüyordu... Kimse taş atmıyordu... Ruth bütün bu insanların kafalarındaki o eski şefkati de sezmekleidi... Ama çoğunun o yürürken durup arkasından baktığını t'arkediyordu. Başını dimdik tutarak sakın bir tavırla yürüyordu. Sanki kafası çürük bir diş gibi ağrıyıp zouklamıyormuş, geceleri yarı hatırladığı kâbusların etkisiyle çırpı nmıyormuşçasına.

Haven'liler onu gözetliyorlardı. Gözetliyor ve bekliyorlardı... Neyi bekliyorlardı?

Ruth bu sorunun cevabını biliyordu. Haven'liler onun -gelişme» sini bekliyorlardı.

Paulson'ardaki yangınla tlil'y'nin ikinci Büyük Sihir Gösterisi arasında Ruth'un işlen ters gitmeye başladı.

Örneğin, posta. (Jaripiescn şeylerden biri de buydu.

Faturalar, kataloglar ve broşürler geliyordu. Ama mektup? Hayır. Ruth hiçbir özei mektup almıyordu. Üçüncü gün de mektup gelmeyince kalkıp postaneye gitti. O konuşurken Nancy Voss kontuann arkasında bir et yığını gibi durarak ifadesiz bir suratla kendisine baktı. Ruth sözleri sona ererken kadının bakışlarının ağırlığını hissedebildiğini düşündü. Bunlar sanki suratına konmuş küçük, tozlu iki taştı.

Ruth sessizlikte büroda bir şeyin. homurdandığım ve hışırdadığını duydu. Bunun ne olduğunu anlayamadı.. («O makine mektupları ayırıyor,»)

Ama çıkan ses hiç hoşuna gitmedi. Ruth bu kadının yanında olmak da istemiyordu. Çünkü o Joe Paulson'ia ilişki kurmuş, 'Becka'dan nefret etmişti. Ve...

Dışarısı sıcaktı. içerisi ise boğucu. Ruth bütün vücudunun ter içinde kaldığını hissediyordu.

Nancy Voss ağır ağır, ifadesiz bir sesle, «Bir şikâyet fişi doldurman gerekiyor,» diyerek kartonu Ruth'un önüne doğru itti. «Al bakalım, Ruth.» Dudakları neşesiz bir gülümsemeye gerildi. . Ruth, Nancy'nin dişlerinin yp:ısının olmadığını \gördü.

Geriden yine o maki ienin hışırtısı geliyordu. Fiş. Tır. Fis. Tır.. .

Ruth fişi doldurmaya başladı.

Başta, «Sorununuzu açıklayın,» yazılıydı. Ben ç'ldinyorujrı, diye düşündü Ruth. işte sorunum bu. Ayrıca üç yıl önce menopoza girdim. Ama bugün kanama başıadı.

Sonra düzgün bir yazıyla bir haftadan beri kendisine özel mektup gelmediğini ve bu durumun incelenmesini istediğini yazdı. Fiş. Tır. Fiş. Tır.

Ruth başını fişten kaldırmadan. «Bu ses de nedir?» diye sordu. Kafasını kaldırmaya korkuyordu.

Nancy yine ifadesiz bir sesle, «Zarf ayırma makinesi,» dedi. «Benim keşfim o.» Bir an durdu. «Ama sen bunu biliyorsun, Ruth. Öyle değil mi?»

«Böyle bir şey söyledin mi ki bileyim?» Ruth kendini müthiş zorlayarak tatlı bir sesle konuşmuştu. Elindeki mürekkepli kalem titriyor ve fişi kirletiyordu. Ama bu da önemli değildi. Ruth mektup alamayacaktı, çünkü Nancy Voss onları atıyordu İfuih.i da bilij'ordu. Ama Ruth azimli ve cesur bir kadındı. Onun için yüzü sakın ve ciddiye. Bakışlarını Nancy'den kaçırınadt. Oysa o tozlu kara gözlerinden, onların ağırlığından çekiniyordu

Ruth bakışlarıyla, «Flaydi, açık açık konuş.» diyordu. «Ben senin gibilerden korkmam. Açık konuş... Bir fare gibi bağırarak kaçacağımı sanıyorsan yanılıyorsun.»

Nancy durakladı, sonra da bakışlarını Ruth'dan kaçırarak döndü. «Fişi doldurduğun zaman bana seslen. işim başımdan aşkın. Burada durup gevezelik etmeye zamanım yok. Joe öleli işler iyice arttı. Belki de mektuplarını onun için zamanında alamıyorsun, Bayan McCausland.» •

(«KENTTEN ÇIK GİT, Dişi KÖPEK! şİMDİLİK GİTMENE İZİN VERECEĞİZ, RUTHİ ONUN İÇİN ZAMAN VARKEN KAÇI»)

«Öyle-mi düşünüyorsun?» Ruth artık tatlı tatlı konuşabilmek için. insanüstü bir çaba harcıyordu.' Nancy'nin. bu sön düşüncesi kafasına bir yumruk gibi inmişti. Bu bir yıldırım kadar belirgin ve parlaktı. Ruth fişe baktı ve kapkara bir mürekkep lekesinin karta yayıldığını gördü, Fişi buruşturup attı.

Fiş. Tır. Fiş...

Arkasında kapı açıldı. Ruth dönüp paktı. Bobbi Anderson • içeri giriyordu. '!'-'

Ruth, «Merhaba, Bobbi,» dedi,

«Merhaba, ttutri.»

S «Buradan kaç, Huth! Nancy haklı. Fırsat varken gitmene bak! Lütfen, Ruth! Ben... biz... çoğumuz sana düşmanlık duymuyoruz...»!

«Yeni bir roman üzerinde mi çalışıyorsun, Bobbi?» Ruth artık sesinin titremesine zorlukla engel oluyordu, insanın düşünceleri okuması korkunç bir şeydi. Çıldırıldığını ve • böyle sesler işittiğini sanıyordun. Ama Bobbi Anderson'un böyle şeyler düşünmesi... !• !

!«şu ara gitmene izin vereceğiz.»)

Oysa Bobbi Anderson dünyanın en iyi insanıydı...

Ruth kendi kendine, beh böyle bir şey duymadım, diyerek bu düşünceye heyecanla sarıldı. Yanüdim. Hepsi bu kadar. Anrıorson posta kutusunu açarak bir deste' mektup aldı. Ruth'a bakarak gülümsedi. Ruth onun üstten bir köpek ve alttan da bir azı dişini kaybetmiş olduğunu gördü. Bobbi usulca, «Hemen gitmen iyi olur, Ruth,» dedi. «Arabana bin ve hemen git. Sen de böyle düşünmüyor musun?»

Rulh birdenbire sakinleşti. Zonklayan kafasına ve korkusuna rağmen sakinleşti. «Asla! Burası benim kentim! Eğer neler olduğunu biliyorsan, diğerlerine de beni zorlamamalarım söyle. Benim Haven dışında dostlarım var. Laflarım gılgınca olsa bile beni yine de ciddi ciddi dinleyecek dostlarım. Onlar hiç olmazsa kocamın hatırı için beni dinleyecekler. Sana gelince, Bobbi. Utanmalısın. Haven senin de kent. Daha doğrusu eskiden öyleydi.»

Bir an oha Bobbi'nin yüzünde şaşkınlık ve utanç dolu bir ifade belirmiş gibi geldi. Sonra Bobbi Anderson neşeyle güldü. Ruth'u her şeyden çok bu dişleri dökülmüş kadının çocuksu bir tavırla gülmesi korkuttu. Bir alabalığın ağzını açması ne kadar insanca bir gülümseme r.ayılırsa, bu gülüş de o kadar insancay-dı. Bu kadının gözlerinde Bobbi'yi bulmuştu. Kafasındaki düşüncelerde de... Ama bu gülümsemenin Bobbi'yle hiçbir ilgisi yoktu. Bobbi, «Nasıl istersen» Ruth,» dedi. «Bildiğin gibi Haven'de herkes seni seviyor. Bence bir iki... bilemedin üç hafta sonra savaşmaktan vazgeçeceksin. Ben sadece sana seçme hakkı tanımak istedim. Ama kalmak istersen buna da bir itirazım olmaz. Bir süre sonra... çok iyi olacaksın.»

15 Temmuz Cuma günü Polis Müdürü Ruth'un bürosundaki telefon bozuldu.

Sabah telefonda insanın canını sıkacak kadar yüksek bir uğultu geliyordu. Bu yüzden konuştuğu kişiler avaz avaz bağırarak zorunda kalıyorlardı. Öğleye doğru buna bir çatırtı eklendi. -Öğleden sonra ise gürültü o kadar fazlaydı ki, artık telefonla konuşulamıyordu. .

Ruth evine döndüğü zaman oradaki telefonun da kesilmiş ol•duğunu gördü. Arızayı aramak için komşuları olan Fannin'lere gitti. VVendy Fannin mutfakta ekmek yapıyordu. Hamuru parçalara bölerken, mikseri diğer malzemeyi karıştırıyordu. Ruth mikserin duvardaki .fişe takılmamış olduğunu gördüğü zaman hiç sasinmadı. Alet kapağı açık bir elektronik oyu'ncağa benzer bir şeye bağlanmıştı. VVendy ekmek yaparken bundan parlak bir ışık fıskırıyordu.

VVendy, «Ah,» dedi. »Tabii telefon edebilirsin...»

(«Git, Ruth. Haven'den kaç!»)

«Nerede olduğunu biliyorsun, değil mi?»

Ruth, «Evet,» diye mırıldanarak hole doğru gitti. Sonra durakladı.

«Biliyor musun ben de bu yaşta...» VVendy güldü. Üç dişi eksilmişti. Oysa bir hafta önce bütün dişleri yerli yerindeydi. «Bu yakında sona erecek. Hepimiz biraz daha 'gelişeceğiz' ve bu devre de son bulacak.»

Ruth mırıldandı. «Öyle mi?»

«Ah, evet.» VVendy ekmeğinin üzerine eğildi.

Fannin'lerin telefonu gayet iyi çalışıyordu. Ruth buna da şaşmadı. Telefon şirketindeki kız hemen birini yollayacaklarını söyledi.

Ruth ona teşekkür etti. Sonra da VVendy Fannin'e.

VVendy yine gülümsedi. «Aman, rica ederim. Sen sadece iste. Bildiğin gibi Haven'de herkes seni sever.»

Ruth havanın sıcaklığına rağmen titredi.

__ m

Telefon, tamir ekibi geldi ve polis müdürünün evinin yan tarafındaki kabloya bir şeyler yaptı. Sonra telefonu denediler.

Düzelmmişti. Ekip çıkıp gitti. Ve telefon bir saat sonra yine kesildi. Ruth o akşam sokakta beyinde gitgide yükselen fısıltıların, dolaştığını duydu. Sanki Ekim rüzgârı yaprakları hışırdatıyordu.

(«Bizim Ruth'uhuz, Seni hepimiz seviyoruz. Bütün Haven seni seviyor.»)

(«Ama gitmelisin. Ya da değişmelisin.»)

(«Kalacaksan değişmelisin. Kimse sana zarar vermek istemiyor, Iluth. Ya git ya kal!»)

(«Evet! Yagıt ya kal ama bize karışma!»)

(«Evet, yakamızı bırak, Ruth. İşimize karışma.»)

(Bırak 'gelişelim.' Evet, 'gelişelim'...»!)

Ağır ağır yürüyor, kafası bu sesler yüzünden zonkluyordu.

Haven Lokantasının önünden geçerken içeriye bir göz-attı. Aşçı Beach Jerrigan elini kaldırarak ona selam verdi. Ruth da el salladı. Sonra Beach'in dudaklarının kıpırdadığını farketti. «İşle, Ruth,» dediği belliydi. Birkaç müşteri daha dönerek Ruth'a gülümsediler. Çoğunun dişleri dökülmüştü. Kısa bir sürede hem de.

Ruth, Cooder'in önünden geçti. Sonra da Metodist kilisesinin. Bobby Tremain'le Stephanie Colson 9 numaralı karayolunda el ele kentin sınırına doğru gidiyorlardı. Dört yıldan beri sevişiyorlardı.

Bir Temmuz akşamıydı. Karanlık yaklaşıyordu. Her şey normaldi.

Hayır, Hiçbir şey normal sayılmazdı.

Hilly Brovm'la Barney Applegate kitaplıktan çıktılar. Hilly' nin küçük kardeşi David onların peşindeydi. Bir uçurtmanın kuyruğu gibi. Ruth çocuklara hangi kitapları aldıklarını sordu. Onlar da ciltleri gösterdiler. Sadece Ruth küçük David'in gözlerinde bir- kararsızlık okudu. Sanki çocuk onun duyduğu paniği yansıtıyordu. David'in kafasında da aynı şey vardı.

Ruth iki gün sonra küçük ortadan kaybolduğu zaman, David' in korkusunu sezdim ama hiçbir şey yapmadım, diye düşünecek, bu yüzden olanca gücüyle onu bulmaya çalışacaktı. Başka biri, •Buraya bakın, benim de başım yeteri kadar beladaydı,' diyerek kendini haklı çıkarabilirdi. «Küçük David'in derdiyle uğraşacak halde değildim.» Ama Ruth bu tür savunmalarla rahatlayabilecek insanlardan olmamıştı hiçbir zaman. O küçük çocuğun dehşetini sezmişti. Daha da kötüsü, David'in teslimiyetini. Onun olay lan hiç kimsenin durduramayacağına inandığını da anlamıştı.

Her şeyin daha kötüye gideceğine inandığını. Sonra sanki biri bunu kanıtlamak istiyormuş gibi David ortadan kaybolmuştu. Ruth da, çocuğun büyükbabası gibi, suçlu olduğunu kabul ediyordu.

Belediye Binasına eriştiği zaman geri döndü. Üzüntü ve beynini delen baş ağrısına rağmen yüzünde yine nazik bir ifade vardı. Kafasındaki düşünceler dönüyor, hışırıyor ve dans ediyordu.

(«Seni seviyoruz, Ruth.»)

(«Bekleyebiliriz, Ruth.»)

(«Hişş, hişş... Uyu artık.»)

(«Evet. Uyu ve rüya gör.»)

(«Rüyada nasıl 'gelişileceğim' görmelisin.»)

Evine girerek kapıyı kilitledi. Yukarıya çıkıp yüzünü yastığa gömdü.

(«Gideceksen git.'Kalırsan değişmelisin.»)

Bunun ne anlama geldiğini bilmek istiyordu. Çünkü ona da oluyordu. İstesin istemesin. Ne kadar karşı koyarsa koysun, oda «gelişiyordu».

(«Evet, Ruth, evet!»)

(«Uyu... Rüya gör... Düşün... Geliş...»)

(«Evet, Ruth, evet.»)

Bu hışırtılı, yabancı düşünceler uyuyuncaya kadar yakasını bırakmadı. Sonra da kayboldular. Yatağa enlemesine uzanmış o-lan Ruth, arkasında sokak elbisesiyle uyuyakaldı.

Uyandığı zaman vücudu kaskatı kesilmişti ama kafası berrak ve canlıydı. Ağillar kaybolmuş, o utanç verici kanama durmuştu.

Hemen hemen iki halfadan beri ilk kez iyice kendine gelmiş olduğunu hissediyordu. Önce uzun uzun dik bir düş yapacaktım.

Ondan sonra bu işin içyüzünü öğrenmeye çalışacaktım. Bunun için dışarıdan yardım istemem gerekiyorsa bunu da yapacaktım.

Eğer birçok kişi birkaç umı \<: c'n birkaç hafta çıldırdığımı düşünecekse, ona da katlanm uım. Beni her zaman akıllı ve güvenilir bir insan olarak-tanıdılar. Eğer bazı kimseleri delice sözlerime inandıramazsam böyle bir ün ne işe yarar?

Ruth uykusu sırasında buruşmuş olan elbisesini çıkaracağı sırada, elleri düğmelerde dondu kaldı.

Dili, dişlerinin arasında bir boşluk bulmuştu. Hafifçe ağrıyordu orası. Gözleri karyolanın örtüsüne kaydı. Gece uyurken düşen diş orada duruyordu. Birdenbire hiçbir şeyin basit ve kolay olmadığını anladı. !

Başının tekrar ağrımaya başladığını farkettiler.

Haven'de hava daha da ısınacak. Ağustosta ısı iyice yükselecekti. Özellikle bir hafta boyunca. Ama şimdi bu Temmuz günleri, de'hem sıcak, hem de rutubetli geçiyordu.

Sokaklar yükselen sıcak hava yüzünden titreyip ışıldıyordu sanki. Ağaçlardaki yapraklar tozlu tozlu, gevşek gevşek sarkıyorlardı.

Durgun havada sesler etrafa yayılıyor. Bobbi Anderson' un artık bir kazı makinesi haline sokulmuş olan eski kamyonetin sesi

sekiz gün süren sıcak dalgası boyunca bütün Haven'de açıkça duyuldu. Herkes Frank Garrick'in çiftliğinde önemli bir şeylerin

olduğunu biliyordu. Bütün kent için önemli olan şeylerin. Ama kimse bundan açık açık söz etmiyordu O şeyin Bobbi'nin en yakın

komşusu Justin Hurd'u çıldırttığından da. Justin birtakım aletler yapıyordu. «Gelişmesinin» bir parçasıydı bu. Ama adam çıldırdığı

için yaptığı makinelerin çoğu tehlikeliydi. Bunlardan bir tanesi yeryüzünün kabuğunda ahenkli dalgalar yaratıyordu. Ve bu dalgalar

eyaleti ikiye bölecek ve doğu bölümünün Atlas Okyanusuna batmasına neden olacak kadar şiddetli depremlere yol açabilirdi.

Justin bu ahenkli-dalga makinesini lanet olasıca tavşanlarla kahrolasıca dağ sıçanlarını yuvalarından çıkarmak için yapmıştı. Bütün

marullarını yiyorlardı. O küçük piçleri dışarı uğratacağım, diye düşünmüştü.

Beaeh Jerrigan bir gün Justin'iri çiftliğine gitti. Justin batıdaki tarlayı sürüyor ve mısırları eziyordu. Durmadan terliyordu. Üç sıra

marul yüzünden endişelendiği için dudakları manyakça bir ifadeyle gerilmişti. Beach streo parçalarından oluşan aleti söktü. Justin

eve döndüğü zaman makineyi bulamayacak, diye düşünüyordu. Belki de o zaman aleti kahrolasıca tavşanlarla, dağ sıçanlarının

çaldığını düşünecek. Belki de makineyi yeniden yapacak... O zaman ben yine buraya gelip

makineyi parçalayacağım. Veya bu işi başka biri yapacak. Ya da şansımız varsa, Justin başka bir makine yapmaya karar

verecek...

Haven'de her gün güneş uçuk mavi bir gökte yükseliyordu. Sokaklar hemen hemen boştu. Bazen Bangor ve Derry'e giden ya da oradan dönen biri kentten geçiyordu. Ama böyle yolcuların sayısı azdı. Diğer yol daha kestirmeydi çünkü.

' Kentten geçenler radyo istasyonlarını birdenbire daha iyi almaya başladıklarını fark ediyorlardı. Chicago ve Florida'yı bile

dinleyebilenler vardı. Ama bu berrak sesler, araba Haven'den çıkar çıkmaz kesiliyordu.

Bazı yolcularda pek kötü yan etkiler görülüyordu. Baş ağrısı ve çoğu zaman kusma. Bazen bu kusmalar çok şiddetli oluyor-

— 176 —

du. Ama onlar yolda yedikleri yemeğin sıcak yüzünden dokunduğunu sanıyorlardı.

Ailesiyle Quebec'ten gelen küçük bir çocuğun, arabanın Ha-ven'den geçtiği on dakika içinde dört süt dişi birden çıktı. Küçüğün annesi Fransızca, «Hayatımda şimdiye kadar böyle bir şey Mç görmedim,» diye söylendi. İki gün sürecek olan bir konferansa giden MiT'den bir matematikçi birdenbire bir şeyi îarketti. Matematik ve matematik felsefesine yepyeni bir bakış açısını kavramak üzereydi. Adamın rengi uçu Ter içindeki cildi buz gibi oldu. ' Matematikçi arabasını kenara çekerek dışarı fırladı ve hendeğe kustu. Sonra titreyerek durdu. Bacaklarının gücü kesilmişti. Kusmuşun içinde köpek dişlerinden biri de vardı ama o sırada bunu farkedeme-Eieyecek kadar heyecanlıydı. Bir tebeşir parçası yakalayarak bir karatahtayı sinüs ve kosinüslerle doldurmak istiyordu. Fazla ısınan beyninde Nobel hayalleri titreşiyordu. Arabasına binerek gaza bastı. Ama Hamoden'e vardığı sırada o harika fikir biraz bulamlaşmıştı. Orano'ya girdiği sırada ise geride sadece hafif bir pırıltı kalmıştı. Galiba başıma güneş geçti, diye düşündü. Konferansın ilk günü uçuk suratıyla sessizce oturdu. Fazla konuşmuyor, ö harika, ışıltılı uçucu, hayalin yasını tutuyordu.

Aynı sabah Mabel. Noyes de «uçtu» denilebilir. Bodrumda ' oldu bu iş, Kadının «kendini kazara» öldürdüğünü söylemek doğru olmazdı. Ya da «kaza,ra can verdiğini». Çünkü bu sözler Mabel'in başına gelenlei tam açıklayamıyordu. Kadın bir tabancayı temizlerken'beynine kazara bir kurşun sıkmadı. Ya da parmağını bir elektrik prizine sokmadı. Mabel sadece kendi moleküllerini dağıttı ve ortadan kalkıverdi. Bu, çabuk ve temiz bir ölümdü. Mavi bir ışık çıktı ve Mabel ortadan kayboldu. Geride sadece yanan bir sutyen askısı ve gümüş cilalama aletine benzer bir şey kaldı. Gerçekten de Mabel bir gümüş parlatma makinesi yapmaya kalkmış, böylece bu pis ve sıkıcı iş kolaylaşır, diye düşünmüştü. Neden daha önce böyle bir alet yapmayı akıl edemedim? Niçin hiçbir dükkânda buna benzeyen bir makine satmıyorlar? Çünkü bunu yapmak çok kolay. Mabel dükkânındaki kullanılmış eşyalardan yararlanarak çeşitli aletler yapabileceğine ina-myordu. Harika şeyler! Tanrım! Yakında zengin olacağım. Ama Mabel Sonra gümüş parlatma makinesinin tellerini ters bağladığı için bir anda «Alacakaranlık Kuşağı»nı boylamıştı. Aslında Haven'de buna üzülen pek olmadı. Kent durgun havada bitkince yatıyordu, Garrick'in çiftliğinin arkasındaki ormandan motor sesleri geliyordu. Bobbi ve Garderier toprağı kazmayı sürdürüyorlardı. Ama bütün kent uyukluyordu. Rutlı da o gün öğleden sonra uyukluyordu. Bir yandan da Garrick'in ciltliğinden gelen sesleri ve Bobbi Anderson'u düşünüyordu. Artık kentte ortak bir bilgi kaynağı vardı. Hepsinin paylaştığı bir düşünce bankası. Ruth bir ay önce böyle bir düşünceyi cugmca bulurdu. Ama şimdi inkâr bile edemiyordu. O yükselen fısıltılar gibi bu bilgi de gerçektir. Ruth her şeyi Bobbi'nin başlatmış olduğunu biliyordu. Bunu bilmeden yapmıştı. Ama her şeyi harekete geçiren oydu. şimdi .Bobbi'yle.arkadaşı günde on iki, on dört saat çalışıyor, durumu daha da kötüleştiriyorlardı.. Ruth'un bu arkadaş konusunda hiçbir fikri yoktu. Sadece adamın akşamları Bobbi' yle verandada oturduğunu görmüştü, işte o kadar. Bu arkadaşın aslında ne yaptıklarını pek bilmediğini sanıyordu. Adam kurulmuş olan o ağın dışında kalıyordu. Onlar durumu nasıl daha kötüleştiriyorlar? Ruth bunu bilmiyordu. Aslında'onların ne yaptıklarından da pek emin değildi. Bu herkesten gizleniyordu. Sadece Ruth'dan değil, hlaven'deki herkesten. Her şeyi zamanı gelince öğreneceklerdi. Bunun yerin kapılmasıyla ilgisi vardı. Ruth bu kadarını biliyordu. Bir gün hafif bir uykuya dalmış ve rüyasında Bobbi' yle Troy'lu arkadaşının altmış metre uzunluğunda dev bir gümüş silindiri topraktan çıkardıklarını görmüştü. Bunun ortasından daha küçük bir silindir uzanıyordu. Belki de çelikten yapılmıştı. Eni üç metre, boyu da yüz elli santimdi. Üzerinde bir sembol vardı. Bir « + >.. Ruth uyanırken rüyasında gördüğü şeyin ne olduğunu anlamıştı. Dev bir pildi bu gördüğü. Anderson'un evinin arkasındaki toprak granitte gömülüydü. Pil Frank Spruce'nin ahırlarından bile büyüktü. Tabii Ruth, Bobbi'yle arkadaşının kazdıkları şeyin dev bir pil olmadığını biliyordu. Ama bi< bakıma, diye düşünüyordu. Yine de öyle bir şey. Bobbi müthiş bir güç kaynağı buldu. Ve ona tutsak oldu. Ve aynı güç şimdi bütün kenti canlandırıyor, aynı zamanda herkesi esir ediyor. Ve bu güç gitgide artıyor. Ruth'un kafası, arlık bu konuyla ilgilenmemelisin, diye fısıldadı. Sen bir kenara çekil. Bırak ne olursa olsun. Hepsi de seni çok severlerdi, Ruth. Bu kadarı doğru. Onların seslerini kafanın içinde duyuyorsun. şiddetli bir rüzgârın sarstığı sonbahar yapraklarının hisirtisine benziyor bunlar. Onların kafalarındaki dügünceleri okuyorsun. Bazen bu düşünceler karmakarışık oluyor. Ama onların yalan söyleyebildiklerini sanmıyorum. Bu gitgide yükselen sesler seni eskiden de, şimdi de sevdiklerini açıklıyorlar. Yalan değil bu. Ama burada olanlara burnunu soktuğun takdirde seni öldürürler, Ruth. Bobbi'nin arkadaşı bu işe karışmaz. Onun bir tür bağışıklığı var sanırım. O sesleri duymuyor. «Geliş-nüyor» da. Sadece sarhoş oluyor. Bobbi böyle söylüyor. -<Jim sarhoş oluyor,» diyor. Ama diğerlerine gelince... Onların işine karışsan seni öldürürler.Ruth. şefkatle. Sevgiyle. Onun için hiçbir şeye karışma. Bırak ne olacaksa olsun.» Anla böyle yaparsa sevgili kenti mahvolacaktı... ilaven değişmeyecekti... Adı tekrar tekrar değiştiği gibi. Hayır, mahvolacaktı kent. Ruth da öyle. Çünkü o güç Ruth'un özünü kemirmeye başlamıştı. Bunu hissediyordu. Pekâlâ, Ruth... O halde ne yapacaksın? şimdilik hiçbir şey yapmayacağım. Belki her şey kendi kendine düzelir. O arada... düşüncelerimi onlardan gizlemenin bir yolu var mı?

Ruth o söylenmesi zor tekerlemelerle provalar yapmaya başladı. Bir berber bir berbere, «Bre, berber, beri gel,» demiş. Bu köşe yaz köşesi, bu köşe kış köşesi. Kırp küp, kırkının da kulpu kırık küp. Sonunda bu sözleri kafasının derinliklerinde durmadan tekrarlamayı başardı.

Bir gün alışveriş için kentin merkezine giderek süpermarkete girdi. Akşam yemeği için kıyma ve iki taze mısır aldı. Kasanın başında bekleyen Madge Tillets'le ve dükkânın önünde, her zamanki yerinde oturan Dave Rutledge'le nazik nazik konuştu. A-dam o yaşlı, artrözlü, yumru yumru elleriyle bir hasır sandalyeyi tamir ediyordu. Ama ihtiyar Dave son zamanlarda hiç de yaşlı gözüküyordu. iliç.

Hem Madge, hem de Dave, Ruth'a hayret ve ihtiyatla baktılar. şaşırılmış gibiydiler.

Ruth, düşüncelerimi algılıyorlar ama başarıyla değil, dedi kendi kendine. Kafamdan geçenleri iyice anlayamıyorlar. Onları engelliyorum! Gerçekten!

Bu bakımdan ne dereceye kadar başarılı olduğunu bilmiyordu. Onun için bu yöntemle fazla güvenmemeydi. Ama yine de etkiliydi. Tabii birkaçı kafalarını birleştirdikleri takdirde beyninin içini kolaylıkla görebilirlerdi. Bunun mümkün olduğunu seziyordu. Ama yine de bulunduğu yöntem bir başarı sayılırdı. Böy-!ece bomboş ok kesesine bir şey atabilmiş oluyordu. Sivri bir ok.

Ruth o gece, yani Cumartesi gecesi, Sah günü öğleye kadar beklemeye karar verdi, aşağı yukarı altmış saat. Durum bozul-
— 179 —

maya devam ederse Derry'deki Eyalet polisi merkezine gidecek ve kocasının eski arkadaşlarından bazılarıyla konuşacaktı. Önce «Canavar» Dugan'la. Ve onlara 9 numaralı karayolunun altmış kilometre gerisinde neler olduğunu açıklayacaktı;

Belki bu harika, bir plan değildi. Ama aklına başka bir şey de gelmiyordu.

Ruth McCausland uykuya daldı ve rüyasında yine toprağa gömülü dev pilleri gördü.

Ruth McCausland'm Sonu

Dâvid Brown'm kaybolması Ruth'un planını geçersiz hale ge^ tirdi. Ruth çocuk kaybolduktan sonra kentten ayrılmadı. Çünkü David gitmişti ve... hepsi de bunu biliyorlardı. Ama. yine de çocuğun hâlâ Haven'de olduğuna inanıyorlardı.

«Gelişme» sırasında her zaman «gerçek olmayan şeylerin dansı» diye tanımlanabilecek bir dönem görülüyordu. Bu dönem Haven'de David'in kaybolmasıyla başladı ve çocuğun aranması sırasında da devam etti.

Ruth televizyonda yerel haberleri dinleyeceği sırada, telefon çaldı. Arayan Marie Brown'dı. Kadın sinir krizi geçiriyor, ne söylediği pek anlaşılıyordu.

Ruth, «Sakin ol, Marie,» derken, iyi ki akşam yemeğini erken yedim, diye düşündü. Belki bir süre yemek yeme fırsatı bulamam. Marie'-den sadece oğlu David'in başının dertte olduğunu öğrenebildi. Olay arka avludaki sihir gösterisi sırasında başla •mıştı. Hilly sinir krizi geçirmiş...

Ruth, «Bana Bryant'ı ver,» diye emretti.

Marie hıçkırdı. «Ama geleceksin, değil mi? Lütfen, Ruth. Karanlık basmadan gel. Onu yine de bulabiliriz, bulacağımızdan eminim.»

Ruth, «Tabii geleceğim,» dedi. «şimdi Bryant'ı ver.»

Genç adam sersemlemişti ama olanları daha doğru dürüst anlatmayı başardı. Olay yine pek garipti. Ama son günlerde Haven'de normal bir şey oluyor muydu ki? Gösteriden sonra, seyirciler Hilly'le David'in ortalığı toplamaları için onları bırakarak dağılmışlardı. şimdi David ortalarda yoktu. Hilly bayılmıştı. Artık o gün öğleden sonra olanları hiç-hatırlamıyordu. Sadece Da-vid'i gördüğü zaman ona bütün oyuncaklarını vereceğini söylüyordu. Bunun nedenini de bilmiyordu.

— 180 —

Bryant, «Mümkün olduğu kadar çabuk gel,» dedi.

Ruth evden çıktı. Arabasına bineceği sırada bir an durarak Haven'in anacaddesine gerçek bir nefretle baktı. Bu kez de ne yaptın, diye düşündü. Lanet olsun! Yine ne yaptın?

Güneş iki saat sonra batacaktı. Ruth hiç zaman kaybetmedi. Bryant, Ev Hiliman, John Golden ve Bamey'nin babası John Applegate'i Brown'larm arka avlusuna topladı. Marie de arama grubuna katılmak istedi ama Ruth onun Hilly'le kalması için s ısrar etti. Marie bu halde onlara yardım edemeyecek, tersine hepsini engelleyecekti. Tabii daha önce çocuğu aramışlardı. Ama dalgın dalgın, şaşkın şaşkın. Sonunda Bryant'ia Marie, David'in yolu aşarak ormana girdiğine karar vermişlerdi. Bu yüzden aramaktan vazgeçmiş • ama gayesizce etrafta dolaşmalarını sürdürmüşlerdi.

Ruth bütün bunları onların sözlerinden, o acayip korku dolu, dalgın tavırlarından ve kafalarından geçenlerden öğrendi.

Kafataslarının içindeki çift kafalarından. Bunlardan biri insan beyniydi, biri de yabancı bir şey. Tabii «gelişme» bazen yoz-laşarak deliliğe dönüşebiliyordu. Hedef beyin, bu .ikisini birleştirmeye çalışan yabancı bileşik kafayla savaşmaya çalışırken şizofreni başlıyordu. Bu kabul edilmesi gereken bir şeydi... Böylece «gerçek olmayan şeylerin. dansı»nm zamanı da gelmiş oluyordu., Mabel Noyes'in ölümü bu dönemi başlatabilirdi. Ne var ki, Haven'liler onu «dansa başlayacak» kadar- sevmiyorlardı. Ama Hulman'lar ve Brown'lar sevilen kimselerdi. Haven'in tarihinde yerleri vardı. Her zaman sevilmiş ve sayılmışlardı.

"Ve tabii David Brown küçücük bir çocuktuktu.

Ruth, Brown'larm evinin arkasındaki yüksek olların arasına girmiş, sonra da uyuyakalmış olabilir, diye düşündü. Marie onun ormana girdiğini iddia ediyor ama bu daha akla yakın. David'in ormana

girmesi için yolu aşması gerekiyor. Ve o uslu bir çocuktuktu. If'm annesi, hem babası öyle söylüyor. Daha da önemlisi, diğerleri de öyle düşünüyorlar. David'e tekrar tekrar yanında bir büyük olmadan yolun karşı tarafına geçmemesi tembih edilmiş. Onun için. ormanda olduğunu sanmıyorum.

Sonra, «Önce çim alanı ve gerideki açıklığı bölüm bölüm arayacağım,» dedi, «Ve etrafta dolaşmayacak, dikkatle bakacağız.»

«Ya onu bulamazsak?» Bryant korku dolu gözleriyle yalvarırcasına ona bakıyordu. «Ya onu bulamazsak, Ruth?»

Kadının konuşması şart değildi. Bryant'a bakarak düşünme-

si yeterliydi. David'i çabucak bulmazlarsa birkaç yere telefon edecekti. Daha kalabalık bir arama ekibi kuracaklardı. Fenerli ve megafon! u adamlar... David sabaha kadar bulunmazsa Unity' de oturan Orval Davidson'u arayacak ve ondan tazılarını getirmesini isteyecekti, Çoğu için bildik bir yöntemdi bu. Daha önce de arama ekiplerine katılmışlardı. Özellikle av mevsimi sırasında tecrübesiz kimseler ormanda kolaylıkla kayboluyorlardı. Ekipler çoğu zaman onları sağsalim buluyordu. Ama bazen bu tecrübesiz avcıların ölüleriyle karşılaştıkları oluyordu.

Kimi kez de onların izine bile rastlamıyorlardı.

Bugün de David Brown'ı bulamayacaklardı. Ormanı daha aramaya başlamadan önce biliyorlardı bunu. Iluth gelir gelmez kafaları birleşerek bir düşünce ağı oluşturmuştu. Bu, göz kırpmak gibi irade dışı bir hareketti. içgüdülerin neden olduğu bir şey. Kafalarını birleştirmiş, David'in beynini arıyorlardı. Gizli kafa sesleri öylesine güçlüydü ki, çocuk yüz kilometrelik bir alanın içinde bir yerde olsaydı, ellerini şakaklarına bastırarak can acısıyla haykırırdı. Daha uzaktan bile onların kendisini aradıklarını işitir ve anlardı.

Hayır, David Brownı kaybolmamıştı. O sadece orada değildi.

Hazırladıkları bu arama hiçbir işe yaramayacaktı.

Ama bu gerçeği, bilen Kapiya Vuran Tommy kafasıydı. On-larsa kendilerini hâlâ '«insan» sanıyorlardı. Bu yüzden de «gerçek olmayan şeylerin dansı- na katılmaya hazırıldılar.

«Gelişme» için daha böyle pek çok yalan gerekiyordu.

En önemli yalan kendi kendilerine söyledikleriydi. Israrla eskisi gibi olduklarını tekrarlayıp duruyorlardı.

Hepsi de bunu biliyorlardı aslında. Ruth McCausland bile.

Saat sekiz buçukta/ alacakaranlık iyice bastırırken beş kişilik grup büyümüştü. şimdi on iki kişiydiler. Haber etrafa çabuk yayılmıştı. Normal sayılmayacak kadar çabuk. Brown'ların tarafındaki bütün avlu ve tarlaları aramışlardı. işe Hilly'nin sahne siyle başlamışlar, Ruth elinde güçlü bir fenerle sahnenin altına girmişti. David yakında bir yerdeyse, diye düşünüyordu. Burası en uygunu. Herhalde mışıl mışıl uyuyor... Ama sahnenin altımdy değildi çocuk. Burada otlar ezilmiş, etrafa insana elektrik akımlarım hatırlatan garip bir koku yayılmıştı. Ruth bu koku yüzünden suratını buruşturmuştu. Daha sonra diğer tarafı aramaya başlamışlardı...

Casey Tremaine, «Sence çocuk ormanda mı, Ruth?» diye sordu.

Kadın yorgun yorgun, «öyle olmalı,» dedi. Başı tekrar ağrımaya başlamıştı. Aslında David'in ormanda olmadığından emindi.

"Kalasının derinliklerinde tekerlemeler birbirini huzursuzca kovalıyordu.

Sonra Bryant Brown'm elini yüzüne götürerek döndüğünü gördü. Sıkıntılı bir sessizlik oldu.

Sonunda sessizliği Ruth bozdu. «Daha fazla insana ihtiyaç var.»

Casey sordu. «Eyalet polisini mi çağıracaksın?»

Polis Müdürü Ruth hepsinin ona baktığını i'arketti. Yüzlerinde ciddi ifadeler vardı.

(«Olmaz. Ruth, olmaz!»)

(«Yabancı istemez. Biz bu işi...»)

(«Kendimiz hallederiz. Yabancı isteme/ Çünkü şu ara...»)

(«Deri değiştiriyoruz...»)

(«Gelişirken böyle oluyor.»)

(«Çocuk orniandaysa onu duyarız.»)

(«O bize seslenir. Kafasıyla...»)

(«Yabancı istemez, Ruth. Hayatini tehlikeye atma...»)

(«Hepimiz de seni seviyoruz ama yabancı istemez.»)

Bu sesler Ruth un kalasında yankılanıyordu. Kadın onlara baktı. Kara vücutlarını ve beyaz suratlarını gördü. Bir an onları insana benzetemedi. Deli gibi, kaçınının hâlâ dışleri var, diye düşündü.

.Sonra bağırarak' için ağzım açtı ama normal ve sakin bir sesle konuşmaya başladı. Daha doğrusu ona öyle geldi. Kafasında ise o tekerlemeler çınılıyordu.

Bu köşe yaz köşesi, bu köşe kış köşesi.

Gitgide hızlanıyorlardı

«şimdilik onlara ihtiyacımız yok, Casey. Öyle değil mi?»

Casey biraz da şaşkın şaşkın ona baktı. «şey... Bu sana kaimi bir şey, Ruth.»

'yi Henry . John... Ve siz hepiniz. Ahbaplarınızı arayın Ağa-,, . rm arasına dalmadan önce ormanı tanıyan elli erkek vı kadın gelmesini istiyorum. Brown'lara gelecek herkes yanındı cep fe T.i getirecek. Yoksa ormana yaklaşımlarına bile izin ver mem. k ük bir çocuk kayboldu. Bir de şimdi olgun bir kadın yt da erke*, ramahyım.» Konuşurken korkusu azaldı. Daha oluri ter bir ta takındı.

Diğeri -ri ona saygıyla baktılar.

Ruth ekledi. «Adley McKeen'le üick Allison'u arayacağım

Bryant, eve dön ve Marie'ye bol bol kahve yapmasını söyle. Uzun bir gece olacak.»

Adamlar değişik yönere dağıldılar. Telefon etmek isteyenler Henry Applegate'in evine doğru gittiler. Aslında Brown'ları daha yakındı ama hiçbiri oraya gitmek istemiyordu. Durum daha da kötüleşmişti. Bryant karısına, «Ruth McCausland, David'in ormanda kaybolduğuna karar verdi,» diye açıklarken orada olmak- hoşlarına gitmeyecekti.

Ruth bitkin, haldeydi. Çıldırarak üzere olduğuna inanmayı çok istiyordu. Buna inanabilirse her Öyle kolaylaşacaktı ki.

«Ruth?»

Kadın başını kaldırdı. Ev Hillman karşısında duruyordu. Seyrek ak saçları rüzgârda uçuluyordu. Korkmuş ve endişelenmiş gibi bir hali vardı, «Uilly yine kendinden geçti. Gözleri açık ama...» Omzunu silkti.

Ruth, «Çok üzgünüm,» dedi.

«Onu Derry'e götürreceğim. A'iarie'yJe^ Bryant burada kalmak istiyorlar tabii.»

«Neden Doktor Warwick'e götürmüyorsun?»

«Bence Derry'e gitmemiz daha iyi olur.» Ev gözlerini hiç kırpmadan Ruth'a bakıyordu. Yaşlı bir adamın gözleriydi bunlar. Etrafi kızarmış, mavisi solmuş, yaşaran gözler. Ama Ev'in bağışlan hiç de aptalca değildi. Ruth birdenbire büyük bir heyecanla Evin kafasından geçenleri pek sezemediğini farkettil. Haven' de ne oluyorsa, Ev'in buna karşı bağışıklığı vardı. Bobbi Ander-son'un arkadaşı gibi. Her Şey onun etrafında oluyordu ve yaşlı adam durumun farkındaydı. Ama olaylara katılmıyordu.

Ruth'un heyecanının yerini acı bir haset aldı.

«Bence Hilly'nin Haven'den ayrılması daha iyi olacak. Sen de öyle düşünmüyor musun, Ruthie?»

Kadın ağır ağır, «Evet...» dedi. «Öyle.»

«Sen de bizimle gelebilirsin, Ruthie.»

Ev'e uzun uzun baktı Ruth. «Hilly bir Şey mi yaptı, Ev? Kafanın içinde onun adını görüyorum. Başka bir Şeyi okuyamıyorum.

Sadece bu ad neon ışıkları gibi yanıp yanıp sönüyor.»

Ev Hillman da ona dikkatle baktı. Akıllı ve mantıklı Ruth McCausland'm kafasından geçenleri okuduğunu ya da öyle sandığım itiraf etmesine şaşmış gibi bir hali yoktu. «Belki... Hilly gerçekten

bir Şey yapmış gibi davranıyor. Belki de kendinden. geçmesinin nedeni bu. Ama eğer öyleyse suç yine de Hilly'nin değil, Ruthie.

Haven'de neler oluyorsa... asıl neden bu.»

Tel geçirilmış bir kapı çarpılarak kapatıldı. Ruth. Applegate' ienn evine doğru baktı. Birkaç kişi o tarafa doğru geliyorlardı.

___1P,(

Ev etrafına bir göz attı, sonra da kadına baktı. «.Bizimle gel;

Ruth.»

«Kentimi bırakayım mı? Ev, bunu yapamam!»

«Pekâlâ. Hilly bir Şey hatırlarsa...»

«Bana haber ver.»

Ev mırıldandı. «Verebilirsem... Sana kötü-Şeyler yapabilirler, Rütthie.»

::•'!!!.!

Ruth, başını, salladı. «Evet, biliyorum.»

Henry Applegate, «Geliyorlar, Ruth,» diye açıklarak Ev Hillman'ı bakışlarıyla -tarttı. Gözlerinde soğuk bir ifade vardı. «Birçok iyi insan geliyor.»

Ruth, «Çok güzel,» dedi.

Ev bu kez de gözlerini hiç kırpmadan Applegate'i süzdü. Sonra da dönerek uzaklaştı.

Rutla bir saat kadar sonra, ormanı arayacak grupları düzenlerken Evin eski arabasının Brown'larırı bahçe yolundan indiğini ve Bangor'a doğru di ^düğünü gördü. Yaşlı adamın yanmda küçük siyalı bir siluet vardı. Hiliy'di bu. Vitrin mankeni gibi hiç kımıldamadan oturuyordu.

Ruth, ikimizin de şansı açık olsun, diye düşündü. Ve o anda bu korkunç kâbustan kurtulmayı çok istedi. Kalbi-sızlayarak hem de.

Yaşlı adamın arabası ilk tepeli tirmanarak "gözden kaybolduğu zaman çevresine bakındı. Yirmi beş kadar erkekle on iki kadın yolun iki tarafında hareketsiz duruyor ve onu seyreliyorlardı. (Sevgi duyuyorlardı.)

Ruth yine onların biçimlerinin değişiş çarpıldığını, insanlıktan çıktıklarını düşündü. Evet, gerçekten «gelişiyorlardı.- Düşünmek istemediği bir Şey halini almaktaydılar... Ve kendisi de öyle.

Fazla bir tiz sesle, «Aptal aptal ne bakıyorsunuz?» diye bağırdı. «Haydi, gelin! David Brown'ı bulmaya çalışalım.»

Çocuğu o geçe bulanfadılar. Pazartesi günü de. Haya pek sı-cpk, etraf da çok sessizdi. Bobbi Anderson'la arkadaşı da aramaya katıldılar. Eski Garrick çiftliğinin arkasında çalışan kazma makineleri bir süre sustu. Bobbi'nin arkadaşı Gardener'in aksamdan kalmış gibi' bir hali vardı. Rengi çok soluk, hasta görünüyordu. Ruth onu ilk gördüğu zaman, akşama kadar dayanamaz, diye düşündü. Ama o da elinden geldiğince herkesle bir-'ikte çabaladı.

Ruth'un durumu da pek iyi sayılmazdı. David'i bulmaya çalışırken kafasındaki o sinsice değişikliklere engel olmaya çalışı yordu.

Pazartesi sabah) şafaktan önce iki saat uyumuştu. Rahatsız bir uyku. Sonra yine diğerlerine katılmıştı. Arka arkaya kahve içiyor, şundan bundan sigara alıyordu. Artık dışarıdan yardım getirmeyi hiç düşünmüyordu. Çünkü dışarıdan gelenler Haven' deki tuhaflığı çok çabuk farkedeceklerdi. Bir iki saat içinde. Ve o zaman kayıp çocukla değil, Haven'lilerle ilgilenmeye başlayacaklardı, David de bir daha bulunamayacaktı.

Sıcaklık güneş battıktan sonra da devam elti. Uzaklarda şimşekler çakıyordu ama ne rüzgâr esiyordu, ne de yağmur yağıyordu. Çalışların arasında sivrisinekler vızıldıyordu. Dallar çatırđıyor, senaeleyen adamlar küfrediyorlardı. Elfenerleri rasgele sağa sola çevriliyordu. Herkes telaşlıydı ama işbirliği de yapmıyorlardı. Hatta birkaç kişi yumruklaştılar bile. Kafa iletişimi Ha-ven'e barış ve uyum getirmemişti. Tersine. Rutlı elinden geldiği kadar çabalıyordu.

Sonra sanki dünya birdenbire sarsılarak ondan uzaklaştı, Ruth fenerin elinden düştüğünü gördü. Filmde bir sahneyi seyretmeye benziyordu bu. Alnı ve yanaklarındaki terler buz gibi oldu. Başının ağrısı iyice arttı ve beyninin içinde bir şey patladı sanki. Sonra dizleri büküldü.

Seslenmek istedi ama beceremedi.

Ama diğerleri onu yine de duydular.

Ayak sesleri yaklaştı. Fenerlerin ışıkları kesişti. Biri, bir başkasına çarptı.

(Jud Tarkington'la. Hank Buck.)

Ve iki adam bir an birbirlerine'nefretle baktılar.

(«Ayak altında dolaşma, ahmak!»)

(«Bu fenerle kafanı yararını, Buck. Yemin ediyorum!»)

Sorra bütün düşünceler gerçek bir şefkatle kadının üzerinde toplandı.

(«Hepimiz seni çok seviyoruz, Ruth. Gelişmene yardım edeceğiz.»)

Ah, ama bu insanı boğan bir şefkatli. Ruth korktu. Birileri ona dokunarak sırtüstü çevirdiler. Onu yavaşça kaldırdılar,

(«Gelişmene yardım edeceğiz.»)

(«Ben de sizi seviyorum... şimdi lütfen çocuğu bulun. Bunu düşünün. David Brown'ı düşünün. Kavga etmeyin, tartışmayın.»)

Ruth bazılarının ağladıklarını gördü. Bazılarımı! kavga etmeye hazırlanan köpekler gibi dudaklarını gererek başlarını kal-d.nhklarını da. (Ama bunu görmeyi hiç islemedi.)

Ad MrReen, Ruth'u evine götürdü. Hazel McCready de onu natırdı. 'Ruth karmakarışık çulgi' ca rüyalar görmeye başladı. Salı sabahı uyandığı zaman bu kâbuslardan sadece birini anımsayabildi. David Erown hemen hemen havasız bir yerde inleyerek son nefesini veriyordu. Fazla parlak yıldızlarla dolu kapkara bir gökyüzünün altında kapkara topraklarda yatıyordu. Bu topraklar sert, kuru ve çatlaktı. Çocuğun ağızıyla burnundaki ince zar gibi tabakalardan kanlar fışkırıyor, gözleri patlıyordu. Ruth işte tam bu anda uyandı. inleyerek yatakta doğruldu.

Belediyeye telefon etti. Ona Hazel cevap verdi. Kentteki sağlam her erkek ve kadının ormanda hâlâ çocuğu aradıklarını açıkladı. «Ama onu yarma kadar bulamadıkları takdirde Ha zel cümlesini tamamlamadı.

Ruth yeniden arama ekibine katıldı. Gruplar artık ormanın on beş kilometre derinliğine kadar girmişlerdi.

Newt Berringer Ruth'a baktı ve, buraya gelmeyecektin, Ruth, diye düşündü. Sonra cümlesini yüksek sesle tamamladı. «Bunu sen de biliyorsun!»

Ruth ondan umulmayacak bir kabalıkla, «Bu sadece beni ilgilendirir, Newt,» dedi. «şimdi bırak da çocuğu arayayım.»

Öğleden sonra o uzun ve boğucu saatler boyunca çabaladı, sesi kısımcaya kadar, «David!» diye seslendi. Hava kararırken

^Beach Jernigan'ını onu kente arabayla geri götürmesine izin verdi. Beach'in kamyonetinin arkasındaki muşambanın altında bir şey vardı. Bunun ne olduğunu bilmiyordu. Bilmek de istemiyordu zaten. Gücü tükenmemiş olsa ormanda kalacaktı. Ama yeniden bayılırsa bir daha aramaya katılmasına izin vermeyeceklerinden korkmuştu. Zorla yemek yemeye, sonra da altı saat kadar uyumaya karar verdi.

Evde bir sandviç yaptı. Çok istemesine rağmen kahve yerine dolaptan süt aldı. Bebeklerin durduğu odaya giderek, koltuğuna oturdu. Sandviç ve sütünü önündeki masaya koydu. Kocası Ralph hu odayı bir sınıf haline sokmuştu. Bebekler sıralarda oturuyorlardı. Bir karatahta bile vardı.

Ruth bebeklerine baktı. Bebekler de cam gözleriyle ona.

«Artık eğlence yok,» diye mırıldandı. «Gülme de...» Daldı.

Bir süre sonra gözlerini açarak saatine baktı. Tam anlamıyla uyanmamış ti ama akli başında gibiydi. Gözleri irüeşti. Sandviçi buraya sekiz- buçukta getirmişti. Ama şimdi, on biri çeyrek geçiyordu.

Ve...

bebeklerden bazılarının yerleri değişmişti!

«Bebeklerime kim dokundu? Kim geldi buraya?»

Ruth deli gibi etrafına bakındı. Ama odada hiç kimse yoktu. Hiçbir şey.

«Kim girdi buraya? Bebeklerimi kim...»

«Ah, biz kendimiz dolaşyoruz, hayatım!»

Sinsi bir sesteki bu. Kıkır kıkır gülüyordu da.

Ruth bir elini ağızına götürdü. Gözleri daha da irileşti. Sonra karatahtadaki bozuk yazıyı gördü.

«DAVID BRÖWN ALTAJR 4'de!»

«Ne? Ne? Bu ne demek..»:

Hopi bebeği, «Ne demek olacak?» diye cevap verdi. «David çok uzaklarda.» Sonra pamuktan yapılmış bebeğin gövdesinden ; yeşil bir ışık çıktı. Ruth ona bakarken bebeğin tahta suratı tehlikeli bir gülümsemeye yarıldı. Ölü bir cırcır böceği ağızından yere düştü. «Çok uzaklarda o. Çok uzaklarda. 'Çocuk fazla ileri gitti,'de diyebiliriz...»

Ruth haykırdı «Olamaz! Buna inanmam!»

«Ah, Ruth... bütün kent çok ileri gitti. Çok ileri... Çek ileri...»

«Hayır!»

«Kayboldu... Kayboldu...»

Kâğıt hamurundan yapılmış Greiier bebeğinin gözleri birdenbire o sıvı gibi yeşil ışıkla doldu. «Sen de yolunu kaybettin artık. Sen de artık diğerleri kadar anormalsin. Burada kalmak için David Brown'ı bahane ettin...»

«Hayır...»

Ama artık bütün bebekleri kıvıldıyorlardı. Yeşil ışık birinden diğerine gidiyordu. Sonunda bütün oda bu ışıkla doldu. Sö-nükleşip parlaklaşıyordu. Kapıldığı dehşet yüzünden midesi bulanana Ruth kendini zümrütten oluşmuş korkunç bir kalbe hapsedilmiş gibi hissetti.

Bebekler o cam gözleriyle ona bakıyorlar ve aralarında sinsice fısıldaşıyorlardı. Ama onlarınki aynı zamanda da kentin sesi idi. Ruth McCausland bunu biliyordu.

Kentteki son akıllı yaratıklar onlar, diye düşündü. Bu bebekler benim normal yanımı yansıtıyorlar.

Porselen bir bebek ağzından yeşil ateşler saçarak, «Bir şeyler yapılması gerekiyor, Ruth,» diye bağırdı. Ama Beach Jernigan'ır sesiyle konuşuyordu.

«Birini uyarmalısın.» Bu sözleri söyleyen lastik gibi gövdel Fransız bebeğiydi. Ses ise Hazel McCready'nindi.

Nixon bebeği ilkokul öğretmeni John Enders'in sesiyle, «Am artık kentten gitmene hiçbir zaman izin- vermeyecekler, Ruth, diye hatırlattı.

1910'dan kalma lastik bebek Justin Hurd'un sesiyle, «Seni seviyorlar, Riith,» dedi. «Ama kentten gitmeye kalkarsan seni öldürürler. Bunu biliyorsun değil mi?»

«Bir işaret vermem gerekiyor.»

«Evet, işaret Vermem gerekiyor, Ruthv Bunu nasıl yapacağını da biliyorsun...»

«Bizden yararlan. Biz sana yol gösteririz...»

Ruth ayaklarını sürüyerek bir adım geriledi. Sesleri duymamak içii ellerini kulaklarına götürdü. Ağzı çarpıldı. Dehşete kapılmıştı. Onu'en çok korkutan, bu çarpılmış gerçeklen açıklayan seslerin aklı oaşmda yaratıklara ait olduğunu sanmasıydı. Ha-ven'deki bütün delilik bü gece burada toplanmış, yoğunlaşmıştı.

Ö hışırtılı sesler şarkı söyler gibi tekrarlamaya başladılar. |«Belediye Binası, Ruth! Evet! Evet, tamam! Belediye Binası! Belediye Binası! Evet!»

Ruth, «Susun!» diye haykırdı. «Susun! Susun! Ah, lütfen susun...» Ve'düşüp bayıldı. '..._!

Daha sonra kendine- -eldiğinae arkasına bakmadan sendele-ye sendeleye yatak odasına indi. Aslında arkaya bakmaya korkmuştu. Kafası zonklu ve eski konak fırtınaya yakalanmış bir yelkenli gibi gıcırıyordu. Bebek odasında yerde baygın yatarken müthiş bir fırtına çıkmıştı. Soğuk bir dalga New England'a yayılmaya başlamıştı. Elektrik kesilmişti. Birkaç gün verilemeyecekti.

Ama bu hiç önemli değildi. Haven'in kendi eşsiz güç kaynakları vardı artık. Önemli olan havanın değişmesiydi. Bu yüzden Hav ;n de çok kimse Ruth gibi baş ağrısıyla uyandı.

Ruth Çarşamba günü öğleden sonra bire kadar uyudu. Kalktığı zaman başı hafifçe ağrıyordu yine. Ama iki aspirin geçirmeye yetti. Beşe doğru kendini her zamankinden daha iyi hissetmeye başladı. Tabii vücudu sızıyordu, kasları kaskatı kesilmişti. Ama bunlar Temmuzun başından beri Haven'de

olanların yanında hiç kalırdı. Bu tür rahatsızlıklar Ruth'un keyfini kaçır-ramazdı. David Brovvn'la ilgili korkuları bile.

Ruth'un anacaddede yanından geçtiği herkesin suratında sersemce bir ifade vardı. Sanki peri masallarındaki bir cadının yaptığı sihirden yeni kurtulmuşlardı.

Belediye Binasındaki bürosuna giderken saçlarını uçuran rüzgârın zevkini çıkardı. Koyu mavi gökyüzünde kayan bulut-

— 189 —

lan seyretti. Birkaç çocuğun ilkokulun arkasındaki düzlükte uçurtma uçurduklarını gördüğü zaman bir kahkaha attı.

Ama daha sonra çabucak topladığı grupla konuşurken hiç de keyifli değildi. Haven Belediye Encümeninin üç üyesi, Belediye Başkanı ve tabii Bryant'la Marie Brown'dan oluşuyordu bu grup. Ruth söze eyalet polisini çağırmadığı, hatta çocuğun

kaybolduğunu bildirmediği için özür dileyerek başladı. «Ama David'i çabucak bulacağımızı sanıyordum, O ilk gece. Ya da hiç olmazsa ertesi gün. Tabii bu aslında bir mazeret, değil. Haven'in polis müdürü olarak yaptığım en büyük hata bu. Eğer David bû yüzden acı çekerse, kendimi hiçbir zaman affetmem.»

Bryant sadece başını, salladı. Sersemlemiş ve hastalanmış gibiydi. Ama Marie masanın üzerinden uzanarak Ruth'un elini tuttu.

Usluca, «Kendini suçlama,» dedi. «Başka nedenler de vardı. Bunu hepimiz biliyoruz.» Diğerleri başlarını salladılar.

Ruth birdenbire bir şeyi fa'rkederken, artık düşüncelerini okuyamıyorum, diye düşündü. Kafası ona hemen karşılık verdi. Aslında daha önce okuyabiliyor muydun, Ruth? Gerçekten? Yoksa bu, David Brovvn yüzünden duyduğun endişenin neden olduğu bir hayal miydi?

Eve!, evet, okuyabiliyordum!

Bütün bunların bir hayal olduğuna inanmak daha kolaydı. Ama doğru değildi bu. Ruth gerçeği kavrarken başka bir şeyi daha farketti. Aslında o sesleri hâlâ duyuyordu! Ama çok hafifti. Onların no düşündüklerini anıyamıyordu. Peki. ya Haven' liler, onlar da kendisini hâlâ işliyorlar mıydı?

Ruth kafasının içinden avaz avaz bağırdı. HÂLA ORADA MISINIZ?

Marie Brovvn sanki başına birdenbire bir sancı saplanmış gibi ellerini şakaklarına götürdü. Newt Berringer kaşlarını iyice çattı.

Önündeki not defterine birtakım şekiller yapan Hazel Mc-Cready, Ruth yüksek sesle konuşmuş gibi başını kaldırdı.

Ah. evet, diye düşündü Ruth. Beni hâlâ duyuyorlar.

Sonra, «iyi ya da kötü,» dedi. «Olan oldu artık. David için. eyalet polisine başvurmanın zamanı geldi de geçti bile. Bunt yapmama izin veriyor musunuz?»

Normal koşullarda onlara böyle bir soru sormak aklına bil*. -gelmezdi. Ne de olsa ona o azıcık aylığı soruları cevaplaması için veriyorlardı, sorması için değil.

Ama Haven'de durum çok farklıydı artık. Serin rüzgâra vt temiz havaya rağmen böyleydi.

Diğerleri hayretle ona baktılar. Sanki şok geçiriyorlardı. '

— 190 —

Ruth birdenbire onların gizli kafa sesler, a i açık seçik duydu. Olmaz, Buth, oimaz... Yabancı istemez... Biz her şeyi hallederiz...

Tam gelişirken yabancılara hiç gerek yok... Hişş... Sakın ha, Ruth... Hişş.--

Dışarıda rüzgâr birdenbire şiddetlenerek Huth'un odasının camlarını zangırdattı. Adley McKeen pencerelere doğru baktı... Hepsini de onun gibi yaptı. Sonra Adley garip garip güldü Ama biraz şaşırılmış gibiydi.

«Tabii, Ruth,» dedi. »Eyalet polisine haber veremeyenin zamanının geldiğini düşünüyorsan öyle yap. Biz sana güveniyoruz, öyle değil mi?»

Diğerleri, «Evet.» diye mırıldandılar.

Hava değişmişti. Rüzgâr esiyordu. Ve Çarşamba günü öğleden sonra eyalet polisi David Brovra'm kaybolması olayıyla ilgilenmeye başladı.

Ruth McCausland Cuma günü durumu kavradı. Çarşamba ve perşembe günleri planlarına ara vermişlerdi. Aslında onu çıldırtmaya çalışıyorlardı.

Kafasındaki gizli bir nokta bunu anlıyor ve üzülüyordu... Ama olaylara engel olamıyordu. Aklının bu yanı sadece bebeklerinin sesinde çılgınlık dışında biraz da gerçek payı olduğunu umabiliyordu.

Ruth o gün mutfaktan, balık kılçıklarını ayıklamak için kullandığı en keskin bıçağı aldı. Yukarıya, bebek odasına çıktı.

içerisi o pis yeşil ışıkla aydınlanmıştı. Kapıya Vuran Tomny'lerin ışığıyla! şimdi kentte herkes bu adı söylüyordu. Hiç de fena bir isim sayılmazdı. Öyle değil mi?

«Bir işaret yolla. Artık bütün yapabileceğin bu. Seni ortadan kaldırmak istiyorlar, Ruth. Seni seviyorlar. Ama bu sevgi artık öldürme isteğine dönüştü. Belki bunun içinde çarpılmış bir saygı da var. Çünkü senden hâlâ korkuyorlar. şimdi bile. Senin de onlar kadar çıldırmış olmana rağmen. Belki biri işaretini duyar... Ya da onu görür... Ve anlar.»

şimdi karatahtada Belediye Binası kulesinin biçimsiz bir resmi vardı... Birinci sınıf öğrencisinin yaptığı resme benziyordu.

Ruth o odada, bu sönükleşip parlaklaşan korkunç ışıkta, bebeklerin üzerinde çalışmaya dayanamayacaktı. Bebekleri töker teker kocalının çalışma odasına götürdü ve karınlarını yardı. iç-

___ 1Q1 -----

lerine piller, teller ve elektronik hesap makinelerinin, akım tablolarından .oluşan aletleri yerleştirdi. Sonra yarıkları kaba siyah iplikle, çabucak dikti.

Bıçağı her bebeğin karnına saplayışında yeşil ışık pırlıladı.

şimdi... onları öldürüyorum. Onlar benini çocuklarım gibiydi.

işareti düşün. Çocukları değil işareti düşün...

Ruth bir elektrik kordonuyla bebekleri düzgünce birbirine bağladı. Sonra. bir ara gidip boş behik odasının kapısından kararsızca içeri baktı. Orada karatahtadaki Belediye Binası kulesinin resmi gözüküyordu. Herhalde bilincini yitirdiği o sürelerden birinde yapmıştı bunu. Ve bu süreler gitgide daha uzuyordu.

Besimde kuledeki saat üçü göstermekteydi.

Aşağıya 'inerek yattı ve, hemen uykuya daldı. Ama rahat bir uyku değildi onunki. Dönüyor, çırpıyor, inliyordu. Uykusunda bile o sesler kafasında yankılanıyordu. intikam planları, yapılacak pastalar, seks hayalleri, endişeler, acayip makineler ve aletlerle ilgili fikirler, güç sahibi olma istekleri. Ama bunların arasında bir tek insanca düşünce bile yoktu. Ve bu kâbus arasında bile Ruth McCausland'ın o inatçı, akıllı yanı gerçeği kavırıyordu. Bunlar yıllarca birlikte yaşadığı insanların değil, yabancılardan sesleriydi. Kapıyı Vuran Tommy'lerin sesleri.

Ruth Perşembe günü öğleye kadar bir gerçeği kavradı. Havanın değişmesi hiçbir sorunu çözmemişti.

Eyalet polisleri geldi ama memurlar geniş çapta bir aramaya girişmediler. Ruth'un her zamanki gibi tam ve ayrıntılı raporundan dört yaşındaki David Brown'ın belirtilen bölge dışına çıkamayacağı anlaşılıyordu. Ancak çocuk kaçırılmış olabilirdi. Polis de şimdi bunun üzerinde duracaktı. Ruth raporuyla birlikte bir de bölgenin haritasını hazırlamıştı.

Canavar Dugan o akşam ona, «Çok dikkatli çalışmışsın,» dedi. «Her tarafı aratmışsın.» Kaşlarını çattı. «Sen zaten öyle bir insansın. Ama şimdiye kadar böyle John Wayne'e yakışacak bir şey yaptığını hiç görmemişim.»

«Affedersin, Butch.»

«Neyse...» Adam omzunu silkti. «Olan oldu... Öyle değil mi?»

Ruth neşesizce gülümsedi. «Öyle.» Bu Ralph'in sık sık söylediği bir sözdü.

Canavar Dugan pek çok soru sordu ama Ruth'un istediğini de şil. «Haven'deki bu gariplik nedir, Ruth?» sorusunu. şiddetli rüzgârlar kentin atmosferini temizlemişti. Dışarıdan gelen hiç kim-

-
se bir gariplik olduğunu farkedememişti bu yüzden.

Ama rüzgârlar bu derdi sona erdirmemişti. O kötü sihir devam ediyor, belirli bir noktadan sonra kendi başına geliştiği anlaşılıyordu. Ruth bu noktaya erişmiş olduklarının bilincindeydi. Bir grup doktor Haven'lilerin hepsini muayene edebilselerdi neler bulurlardı acaba, diye düşünüyordu. Kadınlarda demir eksikliği mi? Erkeklerde ani saç dökülmesi mi? Herhalde dişlerinin dökülmesine karşılık gözlerinin çok keskinleştiğini farkederler-di. Öyle zekiler ki, insanı korkutuyorlar. Ve... düşünceleri okuyorlar...

Çarşamba gecesi Ruth'un iki dişi daha düşmüştü. Birini Perşembe sabahı yastığının üzerinde buldu. Diğeri ise ortada yoktu. Yutmuş olduğunu sanıyordu. Ama bu da önemli değildi.

Belediye Binasını uçurma isteği Ruth'da manevi bir kaşıntı halini almıştı sanki. Aklında hep bu vardı. Bebeklerin fısıltıları beyinde durmadan dolaşıyordu. Cuma günü kendini kurtarmak için son kez çabaladı.

Haven'den ayrılmaya karar verdi. Burası onun kenti değildi artık. Haven'de bu kadar süre kalmasının Tommy'ier tarafından hazırlanmış bir tuzak olduğunu anlıyordu... Tıpkı David Brown gibi o da bu tuzağa düşmüştü... Kapana kısılan şaşkın bir tavşan gibi.

Eski arabasının çalışmayacağını sanıyordu. Herhalde motoru bozmuşlardı. Ama çalıştı.

Bu kez de Haven'den çıkmasına izin verilmeyeceğini düşündü. Gülümseyerek onu durduracaklar ve, «Hepimiz seni seviyoruz, Ruth,» diye yineleyeceklerdi. Ama öyle de olmadı.

Ruth anacaddeden inerek kırlara çıktı. Dimdik oturuyordu. Direksiyonu kavrayan ellerinin eklem yerleri bembeyaz kesilmişti. Yüzündeki gülümseme donmuş gibiydi. Kafasından hep o tekerlemeler geçiyordu.

Bu köşe yaz köşesi, bu köşe kış köşesi...

Zaman zaman dikiz aynasına göz atıyordu. Peşine takılmış olabiliyorlardı. Onu götürmek isteyeceklerdi. Israr edeceklerdi.

Ama yol bomboş uzanıyordu.

Ruth, Haven-Albion sınırına yaklaşırken gaza bastı. Son iki hafta ona kara ve çarpık bir kâbus gibi gözükmeye başlıyordu.

Artık geri dönemem... Dönemem...

Gaz pedalına basan ayağı kurşun gibi ağırlaşmıştı sanki.

Sonunda bir şey onu uyardı. Belki de o seslerin açıkladığı ve bilinçaltının dosyaladığı bir şey. Artık hem uykusunda, hem de uyanırken türlü bilgi alıyordu. Smir levhası ileride belirirken Ruth frene bastı. Araba asfalt yoldan çıkarak hafif bayıra tırmandı. Ellerini kucağına bırakarak, neden durdum, diye kendi kendine sordu. Bunun cevabını hemen hemen biliyordu. Anlamaya başlıyordu. Ya da tahmin etmeye.

Bir engel? Düşü.adüğün bu mu? Onların sınıra gözle görülmeyen bir barikat kurduklarını mı sanıyorsun? Bütün Haven'i kavanozlardaki karınca yuvalarına benzeyen bir hale soktuklarını? Ruth, çok gülünç bu!

Öyleydi de. Daha doğrusu hem mantığı ve tecrübeleri, hem de duyulan ona böyle olduğunu açıklıyordu.

Derry'e gittiği anlaşılan tavuk dolu bir kamyon Ruth'un yanından geçti. Birkaç saniye sonra başka bir araba diğer yöne doğru gitti. Direksiyonda ı'ancy Voss vardı. Nancy, Ruth'a hiç bakmadan yoluna devam etti. Herhalde Augusta'ya gidiyordu.

Ruth, işte, dedi kendi kendine. Görüyor musun? Onları hiçbir şey durdurmuyor.

Kafası, öyle, diye fısıldadı. Onları kimse durdurmuyacak, Ruth. Engellemek istedikleri sensin. Bu engel seni durduracak; Bobbi Anderson'un arkadaşını da. Belki bir iki kişiyi daha. Haydi! Bana inanmıyorsan arabayı o görünmeyen engele doğru hızla sür! Hepimiz de seni çok seviyoruz. Böyle bir kaza geçirdiğini görmek hiç hoşumuza gitmeyecek... Ama bu olayı engelleyemeyiz... Engelleyemeyiz.

Ruth arabayı süreceği yerde inerek Haven-Albion sınırına gitti. Uzun gölgesi peşinden sürükleniyor, sıcak Temmuz güneşi başını kavuruyordu. Anderson'un çiftliğinin gerisinden gelen

hafif ama düzenli makine homurtusunu duydu. Yine kazıyorlardı orayı. David Brown yüzünden yaptıkları tatil sona ermişti. Ruth onların bir şeye yaklaştıklarını seziyordu. Kapıldığı telaş ve panik arttı.

Ruth sinir levhasına vardı,, yanından geçerek yürümeye devam etti. Ve birdenbire gitgide artan çığınca bir umut duydu.

Haven'den çıkmıştı! şimdi Albiondaydı! Bir dakika sonra haykı-rarak en yakındaki eve koşacaktı. En yakındaki telefona.

Yavaşladı...

Yüzünde hayret dolu bir ifade belirdi... Sonra dehşete dönüştü.

Yürümek gitgide zorlaşıyordu. Hava sanki katlaşıyor, esnek-leşiyordu. Yanaklarının, alınının derisinin gerildiğini hissediyor--du.

Göğüslerinin itilip yassüdüğünü da.

Ruth başını eğerek yürümesini sürdürdü. Kendini zorlarken

dudakları aşağıya doğru büküldü, boynundaki kaslar kabardı. şimdi fırtınaya karşı yürümeye çalışan bir kadına benziyordu. Oysa yolun iki yanındaki ağaçların yaprakları hemen hiç kıvıldamıyordu. Sanki yola gpzle görülmeyen dev bir kadın çorabı germişlerdi.

Göğsü baskı yüzünden acımaya başladı. Sonra ayakları birdenbire toprağın üzerinde kaydı. Ruth iyice paniğe kapıldı. Artık ilerlemesi imkânsızdı. Esnek engel onu geri itiyordu.

Dönmeye, engel onu fırlatmadan kendi isteğiyle uzaklaşmaya çabaladı. Ama yine ayağı kaydı. Geldiği tarafa doğru itilirken gözleri geçirdiği şok yüzünden irileşti, ayakları yere süründü.

Sonra havalandı sanki. Ve di'züstü yere düştü. Dizleri sıyrıldı, elbisesi yırtıldı. Ayağa kalkarak geri geri arabasına doğru gitti. Can acısı yüzünden ağlıyordu.

Yirmi dakika kadar direksiyonun başında oturdu. Dizlerin-deki zonklamanın kesilmesini bekliyordu. Zaman zaman Derry yolundan araba ve kamyonlar geçiyordu. Bir ara Ashley Ruval' in bisikletiyle geldiğini gördü. Oltasını yanına almıştı. Ruth'u görünce elini kaldırdı.

Neşeyle, «Merhaba, Bayan McCausland,» diye bağıarak güldü. Peltek peltek konuşuyordu,

Ruth serser serser, çocuğun bütün dişleri dökülmüş, diye düşündü. Birkaçı değil, hepsi.

Ashley, «Hepimiz seni seviyoruz, Bayan McCausland,» diye seslenince de buz kesildi.

Uzun bir süre sonra arabayla geri geri giderek manevra yapıp döndü. Otomobili o sıcak sessizlikte Haven'e doğru sürdü.

Anacaddeden geçerek evine giderken pek çok kişi ona bakıyor-muS gibi geldi. Bakışlarında sinsi bir ifade vardı.

Ruth dikiz aynasına baktı, Belediye Binasının kulesini gördü.

Saat üçe geliyordu.

Arabayı Fannin'lerin önünde durdurdu. Kantağı kapatmadan öylece oturdu. Gözleri hâlâ dikiz aynasmdaydı. Kafası kay-,maya. başladı sanki, kendinden geçti. Gözlerini açtığı sırada küdeki saat altıyı çalıyordu. Üç saat kaybetmişti orada... Ve bir dİS daha. O saatleri geri alamazdı artık. Ama dişi kucağında duruyordu. Bir köpek dişi.

Bütün gece bebekleri onunla konuştular. Ruth söyledikleri-enY^"1 anlarıyla yalan sayılmayacağını düşündü... işte işin 11

korkunç yanı da buvdn. O ierranr™cij *«.,!..*-_*- -

rın delice peri masallarını dinledi.

Bebekler ona, «Çıldırma başladığini düşünmekte haklısın,» dediler. «Beyninin röntgeni alınsaydı, filmi gören sinir uzmanı haykırarak kaçardı. Bütün Haven'İiier için geçerli bu. Geçen gün Haven Lokantasında Beach Jernigan'in parlak mavi gözlerinin renginin değişmeye başladığını farketmedin mi? Elaya dönüşüyor...»

Ela gözler... Dişsiz ağızlar... Ah Tanrım ne'oluyor bize?

Bebekler kadına cam gözleriyle bakarak güldüler.

«Endişelenme, Ruth, Bu sadece uzaylıların saldırısı. Yıllarca bu konuda ucuz filmler yaptılar ya! Durumu anlıyorsun, değil mi?

Kapıya Vuran Tommy'lerin Saldırısı. Eğer ikinci sınıf filmlerde ve bilim-kurgu öykülerinde durmadan sözü edilen u-zaylıların nasıl şeyler olduklarını anlamak istiyorsan, Beach Jernigan'in gözlerine bak. Ya da, Wendy'ninkilere. Veya kendi gözlerine.»

Cuma gecesi Cumartesi sabahına dönüşürken Ruth yaza özgü o ılık karanlıkta, «Yani beni diri diri yiyorlar,» diye fısıldadı.

«Ah, Ruth, sen 'gelişme'nin ne olduğunu sanıyorsun?» Bebekler güldüler. Neyse ki, Ruth kendinden geçti.

Cumartesi sabahı uyandığı zaman güneş yükselmışti. Karatahtada yine Belediye Binası kulesinin resmi vardı. Ralph'm örtülü yazı masasının üzerinde ise yirmi beş otuz kadar küçük hesap makinesi duruyordu. Ruth onları, Kanser Kurumu için bağış toplamaya çıktığı zaman kullandığı branda bezinden yapılmış askılı çantasına koymuştu. Bazı hesap makinelerinin üzerinde damgalar vardı.

Anlaşılan uykuya dalmamışım ben... yine bilincimi kaybetmişim... gidip Belediyenin küçük hesap makinelerini çalmışım.

Ama neden?

Bebekler, «Nedeni düşünmek sana düşmüyor, Ruth,» diye fısıldadılar. «Sen sadece bir işaret gönderecek... Ve sonra da ö- leceksin!»

Bu fikrin ne kadar benim? Ne kadar onların? Tommy'ler beni ne dereceye kadar zorluyorlar?

«Bu da önemli değil, Ruth. Bu iş eninde sonunda olacak. O-nun için de şu işi bir an önce yap da olsun bitsin. Ne kadar çabuk olursa o kadar iyi. Artık düşünmeyi bırak. Kadere boyun eğ... Çünkü içinde bir şey de bunu istiyor. Öyle değil mi?»

Evet. Ruth bunu hemen hemen bütün varlığıyla istiyordu. Dış dünyaya bir işaret göndermek için değil. Yok canım, bunun öyle saçmasapan şeylerle ilgisi yoktu. O düşünce çlgınlık pastasının üzerindeki tek akıllıca süstü sadece.

Hayır. Ruth binayla birlikte uçmak istiyordu. Bu da onun «gelişmesi»nin bir yanıydı.

O gece Butch Dugan, David Brown olayındaki gelişmeleri anlatmak için Ruth'u aradı. «Garip bazı. şeyler oldu. Çocuğun ağa-beysi Hillman hastanede. Ádeta katatoni halinde, David'in büyükbabasının durumunun daha iyi olduğu da söylenemez. Herkese David'in normal biçimde kaybolmadığını, birdenbire yok oluver-diğini söylüyor. Yani o sihir numarasının gerçek olduğunu anlatıyor. Ayrıca onu dinleyen herkese, 'Haven'lilerin yarısı çıldn*-mak üzere,' diyor. 'Diğer yansı ise çoktan delirdi...' Bangor'a gidip News gazetesinden Bright adm'da biriyle de konuştu. Gazete şöyle" dokunaklı bir yazı hazırlamak niyetindeydi. Onun yerine bu delice sözleri dinlediler. ihtiyar gerçekten kaçık, Ruth.»

«Ona buraya gelmemesini söyle,» dedi Ruth. «Haven'e girmesine izin verirler. Ama Ev Hillman buradan bir daha ayrılamaz.» , Canavar, «Ne?» diye bağırdı. Ses birdenbire hafiflemişti. «Bu telefon berbat, Ruth.»

«Yarma kadar yeni bir şey olabileceğinden söz ettim, Butch. Hâlâ umudumu kaybetmiş değilim.» Ruth şakağını ovuşturarak Ralph'm masasındaki dizi dizi bebeklere baktı. «Yarın bir işaret bekle.»

«Ne?» Canavar'ın sesi hışırtılar arasında zor işitiliyordu.

«Hoşçakal, Butch. Sen çok iyi bir dostsun. Etrafı dinle. işareti alacaksın. Bu ses tâ Derry'den duyulacak sanırım. Saat tanı üçte.»

«Ruth... Sesin hafifliyor... Tekrar ararım... Yakında...» Ruth artık bir işe yaramayan telefonu kapattı. Bebeklerine bakarak gitgide yükselen sesleri dinledi... Ve zamanın gelmesini bekledi.

O Pazar günü hava şahaneydi. Açık, güzel, sıcak. Mavi, zarif bir yazlık elbise giymiş olan Ruth McCausland saat bire çeyrek kala evinden son kez çıktı. Sokak kapısını kilitledi, anahtarını yukarıdaki çiviye aşmak için ayaklarının ucunda yükseldi. Bebekleri Ralph'm eski çantasına koymuştu. Çantayı sürükleyerek verandanın basamaklarından indirdi.

Bobby Tremain ılık çalarak yoldan geçiyordu. «Onu taşımamı ister misiniz, Bayan iyfcCausland?»

«Hayır, teşekkür ederim, Bobby.»

«Peki.» Çocuk kadına gülümsedi. Ağzında bir kaç diş kalmıştı. Fazla değil. Birkaç tane. «Hepimiz sizi seviyoruz.»

Kuth, «Evet,» diyerek çantayı arabaya koydu. Başına birdenbire bir sancı saplandı. «Ah, bunu çok iyi biliyorum.»

Ne düşünüyorsun, Ruth? Nereye gidiyorsun?

Bu köşe yaz köşesi, bu köşe kış köşesi!

Söyle, Ruth. Bebeklerin sana neler anlattıklarını bize açıkla. Senden ne yapmanı istediklerini.

Kırk küp, kırkının da kulpu kırık küp!

Haydi, Ruth! Bu bizim istediğ imiz şey mi? Yoksa bizden bir şey mi saklıyorsun?

An, bunu öğrenmek isterdiniz, değil mi? Bir berber bir berbere...

Bu bizim istediğimiz şey değil mi? Hiçbir değişiklik yapmadın...

Ruth bir an duraklayarak Bobby Tremain'e baktı, sonra gülümsedi. O zaman çocuğun gülümsemesi kaybolur gibi oldu.

Beni seviyorsunuz, öyle mi? Evet... Ama benden yine de korkuyorsunuz. Bunda haklısınız...

Buth usulca, «Haydi git, Bobby,» dedi. Çocuk uzaklaştı. Bir ara omzunun üzerinden arkaya baktı. Taze yüzünde endişe ve kuşku vardı.

Kuth arabayla Belediyeye gitti.

içeriye Pazar günlerine özgü o sessizlik çökmüştü. Ruth'un topukları şıkırıyor, etrafta yankılanıyordu. Çanta taşınamayacak kadar ağır olduğundan, zemini cilalı koridorda sürükledi. Çanta bir yılanı andıran hışırtılar çıkarıyordu. Ruth çantayı üç kat yukarıya çıkardı. Basamak basamak. Kalbi hızla çarpıyor ve sancıyordu. Dudağını ısırıyor, yumuşayıp çürümüş olan iki diş yerlerinden çıkıverdi. Ruth onları yere tükürdü.. Hışırtılı hışırtılı soluk alıyordu. Üçüncü katın pencerelerinden içeriye dolan güneş ışıklan tozlan aydınlatıyordu^

Çantayı kısa ve boşucu koridorda sürükledi. Koridorun iki yanında sadece iki oda vardı. Kentin bütün kayıtları burada korunuyordu. Belediye Binası Haven'in beyniye, bu sessiz ve sıcak tavanarası da belleğiydi.

Sesler etrafında fisıldayıp hışırdıyordu.

Ruth bir an durup son pencereden dışarı, kısa anacaddeye baktı. Cooder'in süpermarketinin önünde belki on beş araba vardı.

Mağaza Pazarları öğleden akşam altıya kadar açıktı. Müş-

— 198 —

teriler içeri girip çıkıyorlardı. Bazıları da Haven Lokantasına, kahve içmeye gidiyorlardı. Birkaç araba yoldan çıkıp
inmekteydi. ' Çok normal gözüküyor... Kahretsin! Çok

normal gözüküyor.

Ruth bir an kuşkuya kapıldığı için başı dönmeye başladı. Sonra Moose Richardson başını kaldırarak ona baktı ve elini salladı.

Sanki Ruth'un üçüncü kattaki kirli camdan baktığını görebiliyormuş gibi.

Ruth eğilerek geriledi. Döndü. Dipte duran saplı çengeli aldı. Onunla tavandaki kapağı açtı. Çengeli bırakarak yukarıya, kuleye baktı. Saatin dişlilerinin tıkırtı ve çatırtılarını duyuyordu. Bir de uyuyan yarasaların hışırtılarını. Yukarda pek çok yarasa vardı.

Onların yıllar önce temizlenmiş blmalayı gerekirdi. Ama yarasa öldürmek kötü bir işti... Pahalıydı da. Saat yeniden bozulduğu zaman onu tamir etmek için yarasaları temizlemek zorunda kalacaklardı. Herhalde pek yakında olacaktı bu iş.

Ruth çantanın sapını sıkıca tutarak el merdiveninden ağır ağır çıktı. Bacaklarının arasındaki çantayı sürüklemeye çalışıyordu.

Çanta sarsılıyor, - sıçırıyordu. Çuvala konulmuş bir ceset gibi. Eli çok geçmeden morarıp uyuştu. Uzun uzun, inler gibi soluk alıyor, göğsünde bir şey sızlıyordu.

Sonunda çevresini gölgeler sardı. Merdivenden binanın gerçek tavanarasma çıktı, çantayı da ağır ağır yukarıya çekti. Diş etlerinin ve kulaklarının kanamaya başladığının hayal meyal farkındaydı. Ağzında kanın ekşi, bakırmısı tadı vardı.

Buraya yaz-sıcağında iyice kızmış olan eski tuğlaların kokusu yayılmıştı. Solda büyük, bulanık bir çember vardı. .Anacadde-ye bakan saatin arka yüzü. Herhalde daha zengin bir kentte, kulenin dört bir yanında da kadran olurdu. Ama Haven'in Belediye Binası kulesinde bir tek kadran vardı. Saat,

üç buçuk metre ç& puldaydı. Ruth daha geride dişli çarkların döndüklerini görüyordu. Yukarıdaki çekiç incek, saat çalacaktı.

• Ruth hızla çalışmaya başladı. Hareketleri beceriksizce ve kesik kesikti. Kurgusu bitmek üzere olan bir saate benziyordu. Çantayı açtı. Bebekleri teker teker çıkarmaya başladı. Mümkün olduğu kadar hızlı hareket etmeye çabalıyordu. Bebekleri bir daire oluşturacak biçimde dizdi. Kordonun ucunu saatin çamndaki çukura bağladı. Çekicin ineceği yere. Saat tam üçte inecekti. Ve o zaman...

GÜÜÜMMM!

şimdi buraya oturacağım, diye düşündü. Burada oturup çekicin inmesini bekleyeceğim.

Birdenbire müthiş bir yorgunluk duydu ve da.lıp gitti.

Ağır ağır kendine geldi. Önce evde olduğunu, yüzünü yastığına bastırıldığını sandı. Yatağmaaydı ve bütün bunlar korkunç bir kâbustu. Ama, yastıkları bu kadar sıcak olamaz, ona bata-maz ve kılıfları da sarsılıp soiumazdı.

Ruth elini kaldırdı, parmakları kayış gibi sıcak bir gövdeye dokundu. Kemiklerin üzerinde pek az et vardı. Bir yarasa gelip omzuna, tünemişti... Ruth birdenbire hayvanı çağırılmış olduğunu anladı. Nasıl olmuşsa hepsine birden seslenmişti... Yarasanın kemiricilere

özgü; düğüm düğüm kafasını hissediyordu. Düşün çeleri sezgilere bağlı, kapkara ve çığınca şeylerdi. Yarasa sade | ce kanı, böcekleri ve karanlıkta dolaşmayı düşünüyordu. Ruth, «Ah, Tanrım, olamaz!» diye haykırdı. Yarasanın yabancı, pis düşüncelerinin kendi kafasının içinde sürünmeleri dayanılacak gibi değildi. «Ah, Tanrım, olamaz! Yalvarırım...» istememesine rağmen parmaklarını sıktı. Yarasanın kanatlarındaki ince kemikler kırıldı. Yarasa cıyıkladı. ince, sivri dişlerini Ruth'un yanağına geçirdi. şimdi bütün yarasalar cırlak seslerle bağlryorlardı. Hepsi de! Ruth üzerine sürüyle yarasa konmuş olduğunu farkettil. Yüzlerce. Omzuna, saçlarına, ayakkabılarına tünemişlerdi. Ruth bakarken elbisesinin önü oynayıp dönmeye başladı. «Olamaz!» diye haykırdı yine. Sesi loş ve tozlu saat kulesinde yankılandı. Yarasalar etrafında uçuşuyorlar, tiz sesler çıkararak kanatlarını hışırdatıyorlardı. Bu hışıltı Haven'in fısıltılarına benziyordu. «Ah, olamaz! Olamaz! Olamaz!» Saçlarına dolaşmış olan bir yarasa cırtlak cırtlak bağırarak çırpındı. Bir başkası Ruth'un yüzüne çarptı. Soluğu bütün tavukların ölmüş olduğu bir kümes gibi kokuyordu. Dünya Ruth'un etrafında dönmeye, alçalıp yükselmeye başladı, Yine de sendeleyerek ayağa kalkmayı başardı. Ellerini başına doğru kaldırarak salladı. Etraf yarasa doluydu. Bir kara bulut gibi çevresini sarmışlardı. Ve şimdi kanatlarının yumuşak hı-sırtısıyla o seslerin arasında hiçbir fark yoktu. Hepimiz seni seviyoruz, Ruth. O sesler...

Senden nefret ediyoruz, Ruth... işlerimize burnunu sokmayacaktın... Nerede olduğunu unutmuştu. Ayağının hemen dibindeki açık kapağı da. Sendeleyerek deliğe doğru bir adım atarken saatin ,çaldığım duydu. Ama ses boğuktu. Çünkü çekikç yerine değil, patlatıcıya çarpmıştı ve... .. hiçbir şey olmuyordu.

— 200 —
Etrafında yarasalar uçuşurken Ruth döndü. şimdi hayretle açılmış gözlerinden de kanlar akıyordu. O kırmızı sisin arasından çekicin tekrar indiğini gördü. Sonra tekrar. Ama dünya hâlâ yerli yerindeydi. Ruth McCausland, aslında patlayıcı değilmiş bu, diye düşündü. Değilmiş... Ve delikten aşağıya düştü.

Yarasalar kanat çırparak vücudundan havalandılar. Elbisesinin eteği sıvandı, ayakkabısının teki uçtu. Vücudu el merdivenine çarptı, yan döndü ve aşağıya, sol tarafının üzerine düştü. Bütün kaburgaları çatırdayarak kırıldı. Ruth dönmek için kendini zorladı ve başardı. Yarasaların çoğu kapaktan girerek saat kulesinin o rahat karanlığına ulaşmıştı. Ama altı kadarı hâlâ üçüncü katın tavanının aşağısında, şaşkın şaşkın uçarak havada daireler çiziyordu. Böcek gibi sesleri o kadar yabancı ve deliceydi ki, insana arı kovanlarını hatırlatıyordu. Dört Temmuzdan beri kafasının içinde çınlayan sesler. bunlardı işte. Kent sadece çıldırımı-yordu. Durum bundan da kötüydü. Ah, Tanrım, çok çok daha kötü. Boş yere çabalamıştı. Patlayıcı çalışmıyordu. Ruth kendinden geçti. Dört dakika sonra ayıklığı zaman bir yarasa burnuna konmuş, kanla karışık gözyaşlarını yalıyordu. «Hayır, seni iğrenç yaratık!» diye haykırarak yarasaı elleriyle ikiye ayırdı. Duyduğu tiksinti bir sancıdan farksızdı. Yara- • sayı parçalarken kalın bir kâğıdın yırtılmasını andıran bir ses çıktı. Yarasanın o yabancı barsakları kadının örümcek ağları dolanmış yüzüne düştü. Ruth çılık atmak için bile ağzını açamadı. Çünkü can çekişen hayvan ağzına girecekti. Ah, Tanrım, lütfen canımı al. Yalvarırım! Onlar gibi olmak istemiyorum. »Gelişmeme» izin verme!

Ve sonra ,çekikç çana vurdu, boğuk bir patlama duyuldu. Yeşil bir ışık kapağı aydınlattı... Sonra da bütün dünyayı. Bir süre sonra yeşil siyaha dönüştü.

Saat tam üçü beş geçiyordu. Haven'de herkes yere yatıyordu. Bazıları belli belirsiz, reçelleri çıkarmanın tam zamanı, diye düşünerek bodrumlarına indiler. Beach Jernigan, Haven Lokantasında kendini büfenin arkasına attı. Ellerini ensesinin altında kavuşturarak öylece yattı. Kamyonetin arkasındaki şeyi düşünüyordu. Muşambanın altındaki nesneyi.

Saat üçü beş geçe saat kulesinin dibi patladı. Tuğlalar toza dönüşerek etrafa yayıldı. Tarlalarda müthiş bir gümbürtü yankılandı. Haven'de bütün camlar kırıldı. Troy ve Albion'un pek çok yerinde de öyle.

Tuğlalardaki yırtığa benzeyen deliklerden yeşil alevler fış-kırdı. Saat kulesi yükselmeye başladı. Tuğladan yapılmış gerçeküstü bir rokete benziyordu. Bir yanında bir saat oları bir füzeye. Kule soğuk yeşil alevlerin üzerinde havalandı. Evet, bu alevler herhalde, soğuktu. Yoksa bebekler yanıp kül olurdu. Ruth McCa-usiand'ın kolu da öyle. Hatta bütün kent.

Saat kulesi bu yeşil meşalenin üzerinde yükseldi. iki yanı dışarıya doğru şişmeye başladı... Patlamalar arasında saatin çaldığı duyuluyordu. On iki kez çaldı. Sonra kule o talihsiz Chal-Jenger gibi havada^ patladı. Etrafa, tuğlalar uçtu. Benton Rhodes sonradan zarar görmüş yerleri farkedecekti. Ama en kötü izier çabucak örtüldü.

Uçan tuğlalar evlerin yan duvarlarını, bodrum pencerelerini, tahta parmaklıkları deldi. Tuğlalar gökyüzünden bombalar gibi yağdı. Saatin akrebi havada öldürücü bir bumerang gibi uçarak Haven Kitaplığının önündeki asırlık meşalelerden birine saplandı.

Duvarlar yıkıldı, tahtalar kırıldı.

Sonra etrafa derin bir sessizlik çöktü.

Bir süre sonra Haven'liler ihtiyatla, usul usul ayağa kalkarak etraflarına bakındılar... Kırık camları süpürüp yıkılan yerleri incelediler. Bütün kent zarar görmüştü kimse yaralanma'mıştı.

Ve bütün Haven'de sadece bir tek kişi tuğla roketin havalandığını görmüştü. Bir delinin muhteşem rüyası gibi bir şeydi bu. Bu tanık Jim Gardener'di. Anderson biraz uyumak için yatmıştı. Gardener zorlamıştı onu. ikisi de bu sıcakta çalışacak, halde değillerdi. Özellikle Anderson, Bobbi, Gardener'in onu ilk gördüğü günkü gibi değildi artık. Biraz daha iyiydi. Ama yine de kendini çok zorluyor, tüm gücünü harcıyordu. Bir hafta önceki sıcak dalgası sırasında kaç kez baygınlık geçirmişti. Gardener, David Brown*ı aradıkları sırada Bobbi'nin biraz dinlenmiş olduğunu biliyordu.

Gardener onu uyuması için ikna edebileceğini pek sanma-inişti. Ama sonra, üçe çeyrek kala Anderson. «Biraz yorgun gibiyim,» demişti. «Galiba biraz kestirsem iyi olacak. Sen de bir saat uyusan.»

Gardener de, «Olur,» diye cevap verdi. «Ama önce verandada biraz oturup kitap okuyacağım.» için için de eklemişti. O arada içkiyi de bitireceğim.

— 202 —

Ai Anderson, «Fazla oyalanma,» demişti. «Biraz uykunun sana bir zararı dokunmaz.»

Ama Gardener yine de oyalandı. içkisini ağır ağır içti. O gürültü çiftlikle kent arasındaki tepeler ve tarlalarda yankılandığı sırada hâlâ verandadaydı.

«Ne oluyor...»

Gürültü arttı... Sonra Gardener o sahneye tanık oldu. Gördüğü kâbuslara yakışacak gibiydi. Ya da içkinin neden olduğu o hayallere. Belki de şimdi hezeyan halindeydi. Hayal görüyordu. Evet, öyle olmalıydı. Bu ne telapatik bir yazı makinesi, ne de uzaydan gelme bir şofbeadi. Bu Haven'den yükselen tuğladan yapılmış bir roketti.

Gardener, ah evet, evet, dostlar, diye düşündü. Sonunda keçileri kaçırdım!

Ama gördüğü füze patlayarak göğü yeşile boyamadan önce Gardener onu tanıdı ve hayal görmediğini de anladı.

İşte Bobbi Anderson'un gücü. Atom bombalarını, reaktörleri, silah yarışını, dünyayı saran kanlı çılgınlığı sona erdirmek için kullanılacak güç! İşte orada, alevden bir sütunun üzerinde yükseliyor. Kentteki delilerden biridir. işi bu.

Gardener dehşetle, usulca, «Ah, Tanrım...» diye fisıldadı.

İşte. Jim. Gelecek bu! İstediyin bu mu? Çünkü içerdeki o kadın çıldırmak üzere ve bunu sen de biliyorsun... İşaretler ortada. O delinin eline böyle bir güç geçmesini istiyor musun? Ha? İstiyor musun?

Gardener korkmuştu. O deli değil, diye cevap verdi. Hiç değil. Gördüğün şeyin denklemi değiştirdiğini mi sanıyorsun? Hayır, değiştirmiyor. Sadece daha beirginleştiriyor. Vurguluyor. Bu gücü ten ve Bobbi'den başka kim kullanabilir? Polis tabii! Her şey yolunda. Ben Bobbi'yle ilgileneyeğim. Onu kontrol ai-'ında tutacağım...

Ah, harika! Seni aşâğılık ayaş!

Gökyüzündeki o inanılmayacak şey patladı, etrafa yeşil alevler yayıldı. Gardener eliyle gözlerini korumaya çalıştı. Ayağa kalkmıştı. Anderson koşarak dışarı fırladı. «Neydi o?» diye bağırdı ama aslında biliyordu. Gardener ani ve soğuk bir kesinlikle böyle olduğunu anladı.

Kafasını hemen korumaya aidi. Engelleri dikti. Son iki haftada bunu başarıyla yapmayı öğrenmişti. Bu engel eski adresler, şiirler ve şarkıların tekrarından oluşuyordu... Ama etkiliydi. Anderson'un ona birkaç kez garip ve şaşkın bir tavırla baktığını farketmişti. Gardener bakar bakmaz başını çeviriyordu ama

— 203 —

onun düşüncelerini okumaya çalıştığının farkındaydı... Anderson çabalıyor, ama bir türlü, basaramıyordu bu işi.

Gardener hemen hemen üç hafta önce, 5 Temmuzda, Ander-sonla çalışmaya başlayalı ilk kez yalan söyledi. Ve buiiu da kafasındaki o engelin yardımıyla saklamayı başardı. «Pek bilmiyorum. iskemlede uyuyakalmışım. Bir patlama duydum, bir de parlak ışık gördüm. Yeşilimsiydi. Hepsi bu kadar.»

Anderson onun yüzüne dikkatle baktı, sonra da başını salladı. «Eh, en iyisr kente gidip bir bakalım.»

Gardener biraz rahatladı. Neden yalan söylediğini pek bilmiyordu. Sadece böylesinin daha tehlikesiz olacağını düşünmüştü... Ve Bobbi de ona inanmıştı. şimdi arkadaşının bu güvenini tehlikeye atmak istemiyordu. «Yalnız gidebilir misin? Yani yanında birini istiyorsan tabii ben...»

Anderson heyecanla, «Hayır, hayır,» dedi. «Tamam.» Hemen verandadan indi.

Gardener kamyonetin yokuştan indiğini gördükten sonra tekrar verandaya döndü ve kadehine bir tekme attı. Bu içki sorunu kontrolden çıkmaya başlıyordu. içkiyi kesmenin zamanı gelmişti. Çünkü

burada gerçekten acayip şeyler oluyordu. Onları görmeliydi. insan sarhoş olduğu zaman körleşiyordu.

Daha önce de kendi kendine söz vermişti. Hatta bir süre için bu sözünü tuttuğu da olmuştu. Ama bu kez öyle olmadı. Bobbi Anderson o gece çiftliğe döndüğü zaman Gardener verandada sızmıştı bile.

Ama aslında Gardener, Ruth'un işaretini almıştı. Endişeliydi. Bobbi'ye yardım ediyordu. Ama bu bakımdan içi hiç rahat değildi. içkiyi gitgide arttırmasının nedeni de buydu zaten. Ruth' un işaretini biraz olsun anlamıştı. Söylediği yalan da bunu gösteriyordu.

Ama belki de Ruth'u öbür başarısı daha mutlu ederdi.

Ruth sesler duymuştu ama ölürlen aklı başındaydı.

Beach Jernigan ve Dick Allison

Haven'de hiç kimse «gelişme»den Beach Jernigan kadar memnun olamazdı. Fanatikliğin alıp yürüdüğü kentte Beach'den daha ateşlisi bulunamazdı. Eğer Gardener'in gitgide güçlenen kuşkularını farketseydi, onu hemen ortadan kaldırırdı. Tümüyle ve çabucak.

Beach'in bu duygularının önemli bir nedeni vardı. Mayıs'ta, yani Hüly Brown'ın doğumgününden kısa bir süre sonra kuru kuru öksürmeye başlamıştı. Bir türlü geçmiyordu öksürüğü. Burnu akmadığı ve ateşi de olmadığı için endişeleniyordu. Biraz kan tükürmeye başlayınca bu endişesi daha da arttı. Lokanta işleten bir adam hiç öksürmemeliydi. Müşteriler bundan hoşlanmazlardı. Sonunda biri şikâyet eder ve Sağlık Komisyonu da lokantanın bir süre kapatılmasına karar verebilirdi. Beach bu yüzden röntgen filmleri çekirdi ve kalkıp ihtiyar Doktor Warwick'e gitti.

Doktor filmleri inceledi, «Sana kötü bir haberim var, Beach.»

Lokantacı bir iskemleye çöktü. Yoksa yere yığılacaktı. Mayıs-ayında Haven'liler birbirleriyle kafaları yoluyla anlaşmıyorlardı henüz. Kimsenin telepati gücü artmamıştı. Ama Beach yine de doktorun ne söyleyeceğini anladı. Veremden söz etmeyecekti. Daha kötüsünü açıklayacaktı. Akciğer kanseri olduğunu söyleyecekti.

Ama bu olay Mayıs'ta olmuştu. şimdi Temmuz ayındaydılar ve Beach kendini çok iyi hissediyordu. Doktor Warwick ona, «Herhalde Temmuzun on beşinde hastaneye yatmak zorunda kalacaksın,» demişti, ama-işte hâlâ buradaydı. Kurt gibi yemek yiyor, çoğu zaman bir ayı kadar seks arzusu duyuyordu. Ve Bobby Tremain'le yarışsa çocuğu geçebileceğine inanıyordu. Beach yeniden röntgen filmi çekirmek için hastaneye gitmemişti. Sol ciğerindeki iri lekenin kaybolduğunu anlamak için filme bakmasına hiç gerek yoktu. Zaten röntgen filmi isteseydi, lokantayı birkaç saatliğine kapar ve kendine bir makine yapardı. Nasıl yapılacağını çok iyi biliyordu.

Ama şimdi o patlamadan sonra yapılması gereken çok şey vardı. Hem de çabucak.

Bir toplantı yaptılar. Bütün kentliler Tabii Belediye Encümeni toplantısı gibi biraraya gelmediler. Buna hiç gerek yoktu.. Beach lokantada hamburger kızartmayı sürdürdü. Nancy Voss postanede pulları ayırdı. (Pazar günüydü ama Joe öleli beri gidecek başka bir yer bulamıyordu.) Bobby Tremain taşıtında bazı değişiklikler yaptı. Bu sayede aynı miktar yakıtla daha fazla hız elde edebilecekti. Bu Anderson'un sözünü ettiği benzin haptı değildi ama yine de ona yakm bir şeydi. Hiç zaman kaybedilmemesi gerektiğini çok iyi bilen Newt Berringer, cesaret edebildiği kadar hızla Applegate'lere gitti.'Ama ne yaparlarsa yapsınlar, nerede olurlarsa olsunlar yine birarada sayılırlardı. Birlikte, duyulmayan seslerden bir ağ oluşturuyorlardı. Ruth'u çok korkutan o seslerden.

Patlamadan kırk beş dakika kadar sonra. Henry Applegate' in evinde yetmiş kişi toplandı. Kentteki en iyi tamir atölyesi Henry'nindi. Christina Lindley ancak iki saat sonra kente dönebildi. Henüz on yedisindeydi ama fotoğraf yarışmasında ödüller kazanıyordu. Kızın korktuğu ve soluğunun kesilmiş olduğu belliydi. Christina, Bobby Tremaine'in arabasıyla gelmişti. Delikanlı taşıtı sürmüyor, uçuruyordu âdeta.

Kızı saat kulesinin iki fotoğrafını almaya göndermişlerdi* Newt ona kafasından resimleri nerede bulacağını söylemişti. Ruth MçCausland'm bürosunda, Christina onları beğenmişti. Çünkü siyah beyazdı bu fotoğraflar; Oysa onlar bir hayal yaratmak istiyorlardı. Herkesin görebileceği, ama gerektiği zaman içinden* uçak geçebilecek türde bir saat kulesi.

Yani Haven'liler gökyüzüne dev bir slayd yansıtmayı düşünüyorlardı.

Güzel bir oyun olacaktı.

Eskiden olsaydı Hilly Brown bu oyuna imrenirdi.

Christina tam. umudunu kaybetmeye başladığı sırada aradığını buldu. Haven'in Belediye Binasının şahane renkli bir fotoğrafı.

Ruth resmin altına- «Mayıs 198?» diye yazmıştı. «Yankee Dergisi.»

Bobby ağzını kullanma zahmetine katlanmadan, «Gitmemiz gerekiyor, Chris,» dedi. Tuvalete gitmesi gereken küçük bir çocuk gibi vücudunun ağırlığını bir sağ ayağına veriyordu, bir sokma.

«Pekâlâ. işte bu...» Chris durakladı. «Ah, Tanrım! Ah, Tanrım...»

Bobby Tremain ona çabucak yaklaştı. «Ne var?»

Kız resmi işaret etti.

Delikanlı avazı çıktığı kadar, «Allah kahretsin!» diye bağırdı. Christina başını salladı.

Hızla çalışarak o akşam saat yediye kadar endüstri alanında kullanılan elektrikli süpürgelerden birinin üzerine projeksiyon makinesine benzer bir şey yaptılar.

Sonra aleti denediler. Applegate'in tarlasında bir kadının ifadesiz, koskocaman suratı belirdi. Oraya toplanmış olan Haven' liler Henry'nin büyükannesinin bu dev hayaline bakarak sessiz bir takdirle başlarını* salladılar. Makine çalışıyordu.

«şimdi kız fotoğrafı getirir getirmez...»

Christina'nın, Bobby Tremain'in kafasıyla güçlendirdiği hafif sesini duydular.

Haber kötüydü.

Kyle Archinborough, «Ne olmuş?» diye sordu Newt'e. «Anlatılanların hepsini duymadım.»

Aridy Parker homurdandı. «Sağır mısın? Tanrımı O dişi köpek kuleyi uçurduğu zaman çıkan gürültüyü öbür bölgelerden bile duydular. Açıkçası...» Yumruklarını sıktı.

Hazel McCready, «Tartışmayı bırakın,» dedi. Sonra da Kyle'ye döndü. "O kız harika bir iş başardı.» Durumu Kyle Arcinborough'a açıklarken Christiina'ya da erişmeye çalışıyordu. Kıza cesaret vermeleri gerekiyordu.

Christina'nın kafasından çok sarsıldığını, sinir krizi geçirmek üzere olduğunu anlamıştı. Bu halde hiçbir işe yaramaz ve; her şeyi de berbat ederdi. Oysa onların hiç zamanı yoktu.

Hazel, «Resimde saat görülüyorsa suç Christina'da değil ki,» dedi. . Kyle, 'Ne demek istiyorsun?' diye sordu.

Hazel açıkladı. «Christina çok işimize yarayacak harika bir fotoğraf buldu. Kilise ve mezarlıktan bakanlar kulenin yerinde; olduğunu sanacaklar. Tabii Christina uygun bir resim daha buluncaya kadar yabancıların arka tarafa geçmelerine engel olmalıyız. Birkaç gün. Zaten onlar da kalorifer kazanıyla ve... Ruth' la ilgilenecekler... Oyunumuzun başarılı olacağını sanıyorum.. Bazı yolları kapatalım mı?» Nevvt'e baktı. .

O da hemen, «Kanalizasyon,» dedi. «Çok kolay olur.»

Kyle başını salladı. «Ben hâlâ sorunu anlamış değilim.»

Andy Baker homurdandı. «Geri zekâlı, sen de!»

Kyle öfkeyle tamirciye döndü. Newt aralarına girdi, «İkiniz, de kendinize gelin.» Kyle'ye baktı. «Sorun şu: Ruth Belediye Binasının kulesini bugün öğleden sonra üçü beş gece uçurdu. Chri-tina'nın bulunduğu tek uygun fotoğrafta saat gözüküyor. Resim ona çeyrek kala çekilmiş.»

«Ah!» Kyle birdenbire terlediği için yüzü yağlıymış gibi parlamaya başladı. Mendilini çıkararak suratını sildi. «Kahretsin!: şimdi ne yapacağız?»

Hazel sakin sakin, «idare edeceğiz,» dedi.

Andy, «O dişi köpek!» diye bağırdı. «Ölmemiş olsaydı onu şuracıkta geberürdim.»

Hazel. «Onu kentte herkes severdi, Andy,» diye hatırlattı. «Bunu sen de biliyorsun.»

«Evet. Ve şimdi şeytanın onu cehennemde büyük bir şişle k'zarttığını umarım.» Andy makineyi kapattı.

Henry Applegate'in büyükannesi ortadan kayboldu. Hazel rahatladı. O aksi suratlı kadının üç boyutlu hayalinin Henry'nin ineklerinin otladığı tarlada dolaştığını görmek biraz korkunçtu.

Derin sessizlikte Bobbi Anderson birdenbire, «Her şey yoluna

girecek,» dedi. Christina Lindley de dahil, herkes bu sözleri duydu ve rahatladı.

Christina, Bobby Tremain'e, «Beni evime götür,» dedi «Çabuk. Ne yapılması gerektiğini biliyorum.»

«Kendini orada bil.» Delikanlı kızı kolundan tutarak kapıya doğru çekti.

Christina, «Bir-dakika,» diye bağırdı.

«Ne var?»

«Fotoğrafı da alsak doğru olmaz mı?»

Bobby elini alnına vurdu.

Haven'in gönüllü itfaiye örgütünün başı olan Dick Allison o sırada bürosunda oturmuş, telefonlara cevap veriyor ve zırlı zırlı terliyordu. İlk telefon eden Troy polis müdürüydü. ikincisi Unity emniyet müdürü. Üçüncüsü eyalet polisi. Dördüncüsü de AP haber ajansı.

Dick herhalde telaşından da terleyecekti ama patlama sırasında odasının kapısı uçmuştu. Bu yüzden havalandırma sistemi bir işe yaramıyordu. Duvarların sıvaları iyice dökülmüştü. Dick Allison döküntüler arasında oturmuş, telefondakilere, «Gerçekten de müthiş bir patlamaydı,» diyordu. «Galiba bir kaybımız var. Ama durum sanıldığı kadar kötü değil.» Dick bu yalanları Bangor'daki Daily News gazetesinden John Leandro adlı bir muhabire de tekrarlarak tavandaki mantar başına düştü. Dick dudaklarını kurt gibi gererek onu hızla yana itti. Muhabiri din-ledi, sonra da güldü. «ilan tahtası... O lanet olasıca şey tekrar yere devrildi. Duvara doğru dürüst takılmamıştı zaten. «Beş dakika daha konuştu, sonunda Leandro'nun içini iyee sıktı. Genç gazeteci de telefonu kapattı. Dick alıcı yi ; erine bırakırken kapısının önünde koridorun tavanının hu kısmı gürültüyle çöktü.

Dick Allison olanca sesiyle, AŞAĞILIK Dişi KÖPEK!» diye haykırarak sol yumruğunu nn-isyaya indirdi. Dört parmağı kırıldı ama bunu farketmedi bil". -AŞAĞILIK KALTAK!» O anda içeriye biri girse, Dick nırc gırtlığım dişleriyle kopararak, ağız sıcak kanlarla doldurarak suratına tükürecekti. Bağıarak küfretti. Hatta ayaklarını da yere vurdu. Gezmeye gitmesine izin verilmeyen küçük bir çocuk gibi.

Hali pek çocuksuydu.

Çok da tehlikeli.

Kapıya Vuran Tommy'ler, Kapıya Vuran Tommy'ler... kapıya vuruyorlardı!

Dick iki telefon arasında Hazel'in bürosuna giderek çekmesinden aspirin şişesini' aldı, altı hap içti, şişmeye başlayan, zonklatan elini sıkıca sardı, sonra da oîu unuttu. Eğer hâlâ insan gibi olsa bunu başaramazdı. Hiç kimse kırık dört parmağı «unu-tuven'flez»di. Ama Dick artık «gelişmişti.» Böylece irade gücüyle can acısını yenebiliyordu.

Çok işe yarıyordu bu durum.

Dick telefon konuşmaları arasında, hatta bazen konuşurken bir yandan da Henry Appiegate'in evinde telaşla çalışan arkadaşlarıyla bağlantı kuruyordu. Bir ara onlara, «Saat dört buçuk, en geç beşle iki eyalet polisi gelecek,» diye haber wrdi. -«Projektör o zamana kadar hazır olamaz mı?» Hazel sorunu açıkladığı zaman Dick yine söylenmeye başladı. Ama bu kez yalnız öfkeden değil, korkudan da. Hazel, Christina'nın planından söz edince rahatladı... Ama biraz. Kızın evinde bir karanlık odası vardı. şimdi orada çalışıyordu.

Hazel, «Tabii filmleri banyo ettiği odada bazı değişiklikler yaptı,» diye ekledi. «Herhalde onunki şimdi dünyanın en ileri karanlık odası.»

«Bu iş ne zaman tamamlanacak?»

«Christina ancak gece yarısı hazır olabileceğini söyledi.»

Dick, «Kahretsin!» diye bağırды. Düşüncesi öyle güçlüydü ki» Kor-ry'nin. tariasmdakiier yüzlerini buruşturdular. Sonra Bobbi Anderson'un sakin sesi duyuldu. «Bize otuz kadar pil gerekiyor. Onları hemen gönderiver, Dick. Polis -meselesini de anlıyoruz. Onları oyala. Anlıyor musun?»

Dick bir an cevap vermedi. Sonra, «Evet,» dedi. «Anlıyorum.»

«Tamam. Onların bir yere gitmelerine izin verme. Beni onlar değil, asıl telsizleri endişelendiriyor. Herhalde başlangıçta bir devriye arabası gönderecekler. Bilemedin iki. Ama... bazı şeyle ri farkeder... ve onları telsizle merkeze 'bildirirlerse...»

Diğerleri mırıldandılar, «Evet...» Bu gizli sesler denizin hışırtısına benziyordu.

Bobbi, «Merkezle bağlantı kurmalarını engellemek için bir şeyler yapabilir misin?» diye sordu.

«Ben...»

Andy Baker birdenbire sevinçle söze karıştı. «Benim daha iyi bir fikrim var! Buck Peters hemen benzin istasyonuna gelsin. Fazla sallanmasın!»

_____ono _____ o«*«-» _____™ _____-i»

«Tamam1-- Anderson'un kafa sesi heyecanından tizleşmişti,;. «iyi! Harika! Onlar kentten ayrılırken de biri... Bence Beach uygun...»

Beach kendisini seçtikleri için sevindi. Bir onurdu bu.

Maine Eyalet Polisinden Bent Rhodes ve Jingles Gabbon beşi çeyrek gece Haven'e geldiler, Kazan patlamasından sonra geride iigi çekmeyen şeyler bulacaklarını sanıyorlardı.'Bir yandan bir itfaiye arabası duruyor, yirmi beş otuz meraklı kaldırımında tembel tembel bekliyor olacaktı. Onun yerine iki polis Haven Belediye Binası kulesinin uçmuş olduğunu gördüler. Bir hava fişegi gibi. Sokağa tuğlalar saçılmış, çamlar kırılmıştı... Ve hemen herkes .günlük işleriyle ilgileniyordu.

Dick Allison onları olağandışı bir dostlukla karşıladı. Sanki büyük bir felâket olmamış, oraya bir ziyafete katılmaya gelmişler gibi.

Bent, «Tanrım!» dedi. «Ne oldu burada?»

«şey... Galiba durum telefonda söylediğimden biraz daha ciddi.» Dick tuğla dolu sokağa baktı. Sonra da iki polise, inanılmayacak bir tavırla, «Ah, ben ne yaramaz bir çocuğum, değil mi?» der gibi baktı. «Kimse olay yerini görmedikçe bana inanmaz, diye düşünüyordum.»

Jingles homurdandı. «Olay yerini görüyorum ama olanlara yine de inanamıyorum.»

iki polis Dick Allison'un küçük kentlerde görülen o beceriksizlerden olduğunu düşünerek onu önemsemediler.- Galiba üstelik kaçığın biriydi de. Dick'in işine geldi bu. iki polisin arkasında durarak kaza yerini incelemelerini seyretti; Ama yüzündeki gülümseme yavaş yavaş kayboldu, buz gibi bir ifade belirdi

Rhodes o küçücük bebek bacaklarının arasında duran insan kolunu gördü. Dick'e döndüğü zaman rengi daha da atmıştı. şimdi yaşından daha küçük duruyordu. Bent, «Bayan McCa-usıand nerede?» diye sorarken sesi istememesine rağmen yükseldi ve sonunda titremeye başladı.

Dick, «şey...» diye başladı. «Galiba sorunumuzun bir parçası da bu. Yani,..»

Dick iki polisi kuşku uyandırmadan kentte m.ümkün olduğu kadar tuttu. Bentle Jingles Haven'den sekize çeyrek kala ayrıldılar.

Artık hava kararmaya başlıyordu. Ayrıca Dick polisler hemen çıkıp gitmezlerse, «Destek timleri nerede kaldı?» diye sorur nıaya başlayacaklarını da biliyordu, «istediğimiz timlerin hiçbiri gelmedi.»

iki polis devriye arabasındaki telsizle Derry'deki merkezi aradılar, oradaküerle konuştular. Ama mikrofonu yerine bırakırlarken yüzlerinde şaşkın ve dalgın bir ifade vardı. Karşıdan aldıkları cevaplar uygundu ama sesler biraz değişik gibiydi. Ne var ki, ikisi de böyle önemsiz şeylerle ilgilenecek durumda değillerdi. Özellikle şu ara. Uğraşmaları gereken başka pek çok şey vardı. Bir kere korkunç bir kazaydı bu. Sonra... kurbanı tanıyorlardı: Ve...

Haven havasının etkisinde kalmaya başlıyorlardı.

Bentle Jingles kendilerini pek garip hissetmekteydiler. Hava hareketlerini iyice ağırlaştırıyordu.

Dick Allison karşıdaki Haven Lokantasında oturmuş, kahve içmekte olan iki memurun kafasından anlıyordu bütün bunları. Ah, evet, hem iyice sersemlemişlerdi, hem de işleri başlarından aşkındı. Bu yüzden merkezdeki telsiz memuru Tug Allender'in sesinde bir acayıklık olduğunu farketmemişlerdi. Aslında bunun nedeni basitti. Onlar! Tug Allender'le konuşmamışlardı. Derry'le bağlantı kurmamışlardı. Sadece Elt Barker'in garajıyla konuşa-bilmişlerdi. Buck Peters orada, elinde mikrofonla Oturuyordu. Ter içindeydi. Andy Baker de yanındaydı. Birkaç kentli bütün dikkatlerini Bent Rnodes'le Jingles Gabbon'un kafalarına vermişler, öğrendikleri her şeyi Buck Peters'e bildirmişlerdi. O da polislere uygun şeyler söylemeyi başarmıştı. Ayrıca Buck taklitte de ustaydı.

Dick saat yediyi çeyrek geçe, Beach ona tekrar kahve getirdiği zaman, «Hazır mısın?» diye sordu.

«Tabii.»

«O makinenin çalışacağından emin misin?»

«Harika çalışıyor... Görmek ister misin?» Beach bayağı yaltaklanıyordu.

«Hayır. Zamanımız yok. Ya geyik?» O da tamam mı?»

«Evet. Billy Elderly geyiği vurdu. Dave Ruthledge de gerekeni yaptı.»

«iyi. Haydi bakalım.»

«Peki, Dick.» Beach önlüğünü çıkararak tezgâhın arkasındaki çiviye astı. Kapıya asılı olan tabelanın «Kapalı» yazılı yanını Çevirdi, sonra da durup Dick'e baktı. Gözleri öfkeyle kısılmıştı. "O kadının böyle bir şey yapmaması gerekiyordu.»

Dick omzunu silkti. Bu önemli değildi. Olan olmuştu. «O öldü. Önemli olan da bu. Çocuklar o fotoğraf işini halledecekler.

»e... artlk Vfint+£> Rnth orihi Viiri riat-ia ır/~.L-•

-«Bobbi'nin çiftliğindeki o adamı unutma.»

«O her zaman sarhoş. Ve kazıya katılmaya da hevesli. Haydi, git artık, Beach. Polisler neredeyse buradan ayrılacaklar. Her şeyin Haven'den mümkün olduğu kadar uzakta halledilmesini istiyoruz.»

«Peki, Dick. Dikkatli ol.»

Dick güldü. «Artık hepimizin de dikkatli olması gerekiyor. Nazik bir sorun bu.»

Beach'in lokantanın önündeki kamyonetine binerek uzaklaşmasını seyretti. Kamyonun arkasındaki muşambaya sarı makineyi görebiliyordu. Yanında kaim naylona sarılmış bir şey daha vardı. Billy Elderly'nin alelacele bulunduğu iri bir geyik. Maine eyaletinde Temmuz ayında geyik avlanması kesinlikle yasaktı.

Beach'in kamyoneti gözden kaybolunca Dick de dönerek kahve fincanını aldı. Beach'in kahvesi her zamanki gibi lezzetli ve koyuydu. Ve Dic.r'in de buna ihtiyacı vardı. Sadece yorgun değil, bitkindi. Tükenmişti. Erken yatan bir insan olmamasına rağmen o sırada yatağını özlemle düşünüyordu. Gerilimli^ korkutucu bir gün geçirmişti. Beach geri dönünceye kadar da gün sona ermeyecekti. iki polis ortadan kaldırıldıktan sonra Ruth'un neden olduğu pislği temizlemeleri de gerekecekti. Pek çok şeyi saklayabiliirdi. Ama bazı gerçekler gizlenecek gibi değildi. iki polis Haven'den ayrıldıktan sonra ortadan kaybolacaklardı. Hah'eh'de bir polis müdürü öldürülmüştü. Ve üstelik eski bir eyalet polisinin de karısıydı.

Evet, yani eğlence başlıyordu.

Dick kendi kendine, «Tabii buna eğlence denilebilirse,» diye mırıldandı. Kahve yüzünden midesi yanmaya başladı. Ama aldirmeden yudumlamayı sürdürdü.

Dışarıda bir arabanın güçlü motoru homurdanmaya başladı. Dick dönecek polislerin kentten ayrılmalarını seyretti. Devriye arabasının tepesindeki döner mavi ışık kaza yerini kâh aydınlatıyor, kâh gölgede bırakıyordu.

Beach zangırdayan kamyonetini elinden geldiğince hızlı sürdü. Vakit bulup da bu eski taşıtı o yeni inanılmayacak bilgilerinin yardımıyla değiştirememişti. Neyse ki, kamyonet onu istediği yere kadar götürdü.

Derry sınırını aştıktan sonra bir süre bekledi. Endişeyle, «Bu kahrolasica aynasızlar başka yoldan mı gittiler?» diye söylenirken polislerin düşüncelerini hafifçe algıladı.

!Gözlerini yarı kapatıp başını yana eğdi. Emin olabilmek

— 212 —

için bir süre bu düşünceleri dinledi. Dışsizliği yüzünden dudakları büzülmüştü. şimdi ağzı ihtiyar bir adama benziyordu.

...Evet, gelenler onlar... Memurların düşünceleri daha be-lirginleşiyordu. Ruth'la ilgili düşünceler. Çillerle ilgili...

Kanın altındaki çilleri belli oluyordu...

Beach başını sallayarak gaza bastı. Kamyoneti yola çaprazlamasına park etti. Arkadaki makineli tüfeğe benzeyen şeyin üzerindeki muşambayı aldı. Bir tahtaya çakılı olan düğmeleri sırayla çevirdi. Hafif bir uğultu duyuldu. Devriye arabasının farları ağaçları aydınlatırken Beach de iyice eğildi.

Otomobil tekerlek gıcırtıları arasında durdu.

Beach polislerden birinin; «Bu da nesi?» dediğini duydu. Sonra iki adam arabadan indiler. Beach'in kulağına, bir vızıltı geldi.

Sinekler. Naylonun altından gelen kan kokusunu alıyor ama geyiğe erişemiyorlardı.

Beach, pek yakında elinize şahane bir fırsat geçecek, diye düşünerek güldü. Ama ne yazık ki, şu iki polisin tadına bakamayacaksınız.

Boğuk sesli polis, «Ben bu kamyoneti Haven'de gördüm, Bent,» dedi. «Lokantanın önünde duruyordu.»

Beach bir düğmeye uzandı. Gülerken pembe dişleri ortaya çıktı. Arabadan uzaklasın, çocuklar. Otomobile isabet ettirmek istemiyorum. Haydi, oradan uzaklasın. Tamam mı?

Sonra, Kapıya Vuran Tommy'ler kapınıza vuruyorlar, meraklı köpekler, diye düşünerek kıkır kıkır gülmeye başladı. Elinde değildi. «Kamyonda biri varsa konuşsun.»

Beach'in kıkırtıları daha duyulur bir hal aldı. Kendine engel olamıyordu. Belki de böylesi daha iyi oldu. iki polis birbirlerine baktılar ve tabancalarını çekerek kamyonete doğru geldiler.

Beach onlar devriye arabasından iyice uzaklaşmaya kadar tekledi. Taşıta zarar vermemesi söylenmişti ona. Polisler iyice yaklaştıkları zaman Beach düğmeye bastı. Konuk geldi, ahmaklar, diye düşünerek bir kahkaha attı. Yeşil, enli birisin borudan fırlayarak iki polisin etrafını sardı. Beach yeşil ışığın içinde sarı kıvılcımlar olduğunu farkettiler, polislerden birinin tabancasının tetiğini arka arkaya çektiğini anladı.

Beach'in burnuna kızmaya başlayan transformatörlerin kokusu geldi. Sonra yeşil ışık söndü. Polisler ortadan kaybolmuşlardı... şey... hemen hemen.

Beach yere atlayalırtirünmükün olduğu kadar hızla ilerledi.

*J3F i

Yerde dumanları tüten bir tek ayakkabı vardı. Eğilip onu aldı. Sonra az kalsın elinden düşürüyordu. Ayakkabının bu kadar ağır olacağını sanmamıştı. Sonra nedenini anladı. Ayakkabının içinde hâlâ çoraplı bir ayak vardı

Beach geri dönerek pabucu kamyonetin içine attı Kente döndüğü zaman onu ortadan kaldıracaktı. Gömmeye gerek yoktu.

Haven'de cisimleri kaldırmak için çok daha etkili yöntemler uyguluyorlardı. Mafya buradaki taşralı Yankeelerin neler yaptıklarını bilseydi, bizi satın almaya kalkardı, diye düşündü, yine kıkır kıkır güldü.

Sonra geyik ölüsünü yakalayarak çekti. Bu kimin fikriydi? ihtiyar Dave'in mi? Neyse, önemli değil. Artık Haven'de fikirler herkesin ortak malı olmaya başlıyordu.

Naylona sarı geyik hem ağır, hem de taşınması zordu. Beach onu çekiştirerek yola kaydırdı. Leşi sürükleye sürükleye götürdü. Naylon tabakasını çabucak açtı. Geyiğin karnı ustalıklı yarılmış ve iyice temizlenmişti. Beach hayvanı zorlukla kucağına alarak hendeğe attı. Gerileyerek plastik örtüyü aldı. Katlayıp kamyonete bindi. Örtüyü yanına koyarak motoru çalıştırdı.

Oradan uzaklaşmadan önce sahneyi inceledi. Evet, her şey anlatacakları hikâyeye uygundu. İki polis Haven'de sadece bir kişinin ölümüne neden olan kazayı inceledikten sonra Derry'e dönerken yasaklara aldırılmayarak geyik avlamış olan birkaç kişiyle karşılaşmışlardı herhalde... Polislere ne mi oldu?.. Ah, işte önemli noktada bu, öyle değil mi? Günler geçerken iki memurun akıbetinden gitgide daha fazla endişe edilmeye başlayacaktı. Yasaklara aldırılmayan avcılar polisleri görünce paniğe kapılmış* onları öldürüp ormana gömmüş olmalıydılar.

Beach içinde yönetmeliğe uygun lacivert çorap olan siyah ayakkabıya bakarak gıdıklar gibi güldü. Gidi ukala, bu sabah bu ayakkabıyı giyerken gece neler olacağından haberin yoktu, değil mi?

Beach Jernigan tekrar güldü. Eve dönerken kendini hayatında hiç bu kadar iyi hissetmediğini düşünüyordu.

Ev Hillman

25 Temmuz 1988 tarihli Bangor Daily News gazetesinin baş-sayfasından:

— 214—

İKİ EYALET POLİSİ DERRY'DE KAYBOLDU Bütün Bölgede Aramalar Yapılıyor

Davíd Bright bildiriyor.

Dün gece dokuz buçuğu biraz geçe terkedilmiş devriye arabasının Derry yolunda bulunması üzerine ikinci bir arama ekibi daha oluşturulmuştur. Maine eyaletinin orta ve doğu bölümleri iyice taranmaktadır. Bu yapılan ikinci büyük aramadır. İlk arama dört yaşındaki David Brovvn'ın bulunması için yapılmıştır. Çocuk hâlâ kayıptır. İşin en garip yanı, memur Benton Rhodes'le Peter Gabbons'un da kayboldukları sırada ayıv kentten yola çıkmış olmalarıdır. İki memur Haven'de bir kişinin ölümüne neden olan kaloriler kazanı patla •-ı olayıyla ilgili ilk soruşturmayı yapmışlardı. (İlgili haberi bu sayfada okuyabilirsiniz.)

Po'jjin «gelebilecek en kötü haber» diye tanımladığı soe g düşme boş devriye arabasının yanında bulunmuş olan içi temizlenmiş geyikle ilgilidir.

Bu olay...

Beach ertesi sabah kahve içerlerken Dick Allisanla Newt Berringer'e, «İşte, şuna bakın dedi. Haven Lokantasında yeni gelen gazeteye göz gezdiriyorlardı. «Kimsenin iki olay arasında bir bağ olduğunu farketmeyeceğini sanıyorduk. Kahretsin!»

Newt, «Sakin ol,» diye mırıldandı. Dick de başını salladı. «Kimse dolaşırken ormana giren ya da bir sapık tarafından kaçırılan dört yaşında bir çocukla, iri yarı iki eyalet polisi arasında bir bağ olduğunu düşünemez. Öyle değil mi, Dick?»

«Tabii!»

Aslında yanılıyorlardı.

Bangor Daily Nevre gazetesinin birinci sayfasından:

-HAVEN POLİS MÜDÜRÜ GARİP BİR KAZADA ÖLDÜ Kentin Lideri Sayılıyordu

John Leandro bildiriyor.

Maine'deki üç kadın polis müdüründen biri olan Ruth McCausland dün doğup büyüdüğü Haven kentinde ölmüştür. Bayan McCausland elli yaşındaydı. Haven gönüllü itfaiye ör-

— 215 —

gütünün başı olan Richard Allison, «Bayan McCausland bozuk bir valf yüzünden Belediye Binasının bodrumuna dolan yakıt buharları alev aldığı için öldü,» demiştir. «Kente ilgili pek çok dosyanın durduğu bodrumun ışığı yeterli değildi. Belki de Bayan McCausland kibrit çaktı. Hiç olmazsa şimdilik böyle düşünüyoruz.»

Allison'a binanın kundaklandığını gösterecek bir ipucu bulunup bulunmadığı sorulduğu zaman da itfaiye müdürü, «hayır,» diye cevap vermiştir. «Ancak olayı incelemek üzere gönderilen iki eyalet polisinin ortadan kaybolması bu konuda karar vermemizi zorlaştırıyor. (İlgili haber yukarıda.) İki memur da rapor vermedikleri için herhalde buraya eyalet yangın müfettişlerini çağırmak zorunda kalacağız. Ama şu ara yalnızca kaybolan iki polisi düşünüyor ve onların sagsalim ortaya çıkmalarını diliyorum.-- Haven'in Encümen Başkanı Newton Berringer de bütün, kentten Bayan McCausland için yas tuttuğunu açıklamış ve, «O büyük bir kadındı,» demişti. «Hepimiz onu severdik.» Diğer Haven'lüler de aynı sözleri tekrarlamış ve çoğu ağlamışlardır.

Bayan McCausland, Haven için çalışmaya...

Tabii iki olay arasında bir ilişki olduğunu anlayan biri çıktı. Hilly'nic büyükbabası Ev. İkinci Dünya Savaşından başında küçük iki çelik plakayla dönen Ev Hillman,

Yaşlı adam Haven'deki patlamadan sonra Pazartesi sabahını Derry Hastanesinde, 371 numaralı odada torununa bakarak geçirdi. Her sabah öyle yapıyordu zaten. Derry'nin anacaddesinin aşı-ığlarında möble bir oda tutmuştu. Hemşireler onu sonunda torununun odasından çıkardıkları zaman oraya gidiyor ve genellikle uykusuz gecelerini o odada geçiriyordu.

Bazen karanlıkta yatarken ona sanki borulardan hafif kahkahalar yükseliyormuş gibi geliyordu. O zaman, sen çaldırıyorsun, ihtiyar, diye düşünüyordu. Ama bu doğru değildi. Bazen de kendi kendine, keşke çıldırılmış olsayd.'m, diyordu.

Hemşirelere David'in başına gelenleri açıklamaya çalışmıştı ama hepsi de ona acımışlardı sadece. Ev önce durumu farketmemişti.

Ancak bir gazeteciyle konuşmak hatasını işledikten sonra gözleri açılmıştı. Hemşirelerin onun kaçırıldığını düşündükleri

anlaşıyordu. Küçük çocuklar arka avludaki sihir gösterisi sırasında ortadan kaybolmazlardı. Bunu bilmek için hemşirelik o-kuluna gitmeye gerek yoktu.

Gazeteci David Bright'la yaptığı konuşma da Ev Hillman'ı

düş kırıklığına uğratmıştı. Yaşlı adam yorgundu ve korkudan hastalanmış gibiydi. Bright'm onun çıldırmış sandığının farkındaydı. Öfkeyle gazeteden çıkarken, ihtiyar bir budaladan daha aptalı olamaz, diye düşünmüştü. Ve bu akşam ihtiyar budalaların en ahmağı olduğumu da kanıtladı. Bir daha kimseye Ha-ven'de olanları anlatmaya çalışmayacağım. Evet, yaşlıyım. Ama bir daha kimsenin bana, «zavallı deli,» dermiş gibi bakmasına izin vermeyeceğim. - Hiçbir zaman!

Ev Hillman bu sözünü tam tamına elli altı saat tutabildi. Yani Pazartesi çıkan gazetelerin başlıklarını görünceye kadar. Haberleri okuduğunda gidip soruşturmayı yöneten adamla konuşmak istedi. Gazete adının Dugan olduğunu yazıyor ve Ruth Mc-Causland'ı çok iyi tanıdığından söz ediyordu. Hatta Dugan, Ruth' un cenazesinde kısa bir konuşma yapmak için bu önemli olayla ilgili çalışmalarına biraz ara verecekti. Ev, Ruth'u çok iyi tanıyormuş anlaşılabilir, diye düşündü.

Ama xki gece önce gazeteciyle konuşmaya giderken duyduğu o heyecan ve heves kaybolmuştu. şimdi korku ve umutsuzluk duyuyordu. Birinci sayfadaki iki. haber bütün cesaretini kırmıştı, Haven bir yılan yuvasına dönüyor, diyordu kendi kendine. şimdi bu sürüngenler insanları sokmaya da başladılar. Birini buna inandırmam şart. Ama bunu nasıl yapacağım? Birini Haven'de-kilerin telepatiyile konuştuklarına nasıl inandıracam? Kentte daha neler olduğuna Tanrı faüir. Neler olduğunu nasıl anladığımı zorlukla hatırlarken bir başkasını ikna edebilir miyim? Gözlerimle hiçbir şey görmedim ki. Bu işi nasıl başarırım? Nasıl? En önemlisi de şu: Her şey gözlerinin önünde ama onlar bunu farketmiyorlar bile. Bu durumda ben onlara gerçeği nasıl açıklarım? şuracıktaki bir kentte bütün ahali çıldırıyor ve kimsenin bundan haberi yok.

Ev Hillman tekrar ölüm ilanlarının bulunduğu sayfayı açtı. Ruth gazetedeki fotoğrafından o parlak gözleriyle ihtiyara baktı. Güzel ve dürüst bakışlı gözler sakindi. Ev, Haven'de en aşağı altı, hatta on iki erkeğin Ruth'a âşık olduklarını düşündü. Kadın bunun farkına biie varmamıştı. Buth'un gözleri ölüm fikrini bile reddediyormuş gibiydi. Bunun saçma bir şey olduğunu açıklıyordu. Ama o ölmüştü.

Arama ekibi hazırlanırken Hilly'i oradan nasıl uzaklaştırdığını düşündü.

Bizimle gelebilirsin, Ruthie. Bunu yapamam. Ev... Beni ara.

Euth'un Derry'e gelerek kendisine katılabileceğini düşünmüş ve onu aramaya çalışmıştı. Böylece Ruth hem tehlikeden kurtulacaktı, hem de Ev hikâyesini anlattığı zaman onu destekleyecekti. Yaşlı adam Ruth'la üç kez konuşmaya çalışmış ama başaramamıştı. Sonunda Derry santraîindeki kız, «Belki de teiefon telleri koptu,» demişti.

Ve Ruth, Ev'in* sonuncu çabasından üç gün sonra onunla bağlantı kurmuştu işle. Gazetedeki ölüm ilanı yoluyla.

Ev başını kaldırarak Hilly ye baktı. Torunu uyuyordu. Doktorlar çocuğun komada olduğunu kabul etmiyorlardı. ^Beyin dalgaları komadaki bir hastamnkine benzemiyor,»: diyorlardı. «Bu dalgalar onun derin bir uykuda olduğunu gösteriyor.» Ev bu sözlerle aıdırmsıyordu. Hiily'nin tehlikeli b.'r noktaya doğru kaydığının farkındaydı. Belki doktorların aralarında fısıldaşırken sözünü ettikleri «otizm,»e ya da komaya. Ama bunlar sadece birer sözcüktü. Hilly kayıp gidiyordu Bu da yeterince korkunçtu.

Ev torununu Derry'e getirirken çocuk müthiş bir şok geçirmiş gibi davranmıştı. Yaşlı adam Hiily'nin Haven'den çıkar çıkmaz kendisine geleceğini sanıyordu. David için endişelenen Br-yant'la Marie büyük oğullarının ne kadar kötü durumda olduğunu farketmemişlerdi.

Ama Haven'den kaçmanın Hilly'ye bir yararı olmamıştı. Çocuk hastanede ilk gün on bir saat uyumuştı. Basit sorular». -||- vaplayabiliyor ama daha önemlileri aklını karıştırıyordu nın ağrıdığından yakınmaktaydı. Sihir gösterisini hiç ha^-'amı-yor, dogumgününün üzerinden sadece bir hafta geçmiş olduğunu sanıyordu. O gece derin derin uyurken bir cümleyi açık açık söylemişti. «Bütün oyuncaklarımı vereceğim.» Ev'in tüyleri diken diken olmuştu. Hilly, David ortadan kayboMu u zaman da haykırarak aynı sözleri tekrarlamıştı.

Hilly ertesi gün on dört saat uyu u uçtu. Akü daha da karışmış gibiydi. Çocuk psikologu g-5h':-r a,dını sorduğu zaman, «Jonathan.» demişti. Oysa bu Dav .'u göbek adıydı.

Hilly şimdi hemen hsr»e:a yirmi dört saat uyuyordu artık. Gözlerini açtığı zaman E: e ya da hemşirelerden birine bakıyordu. Ama ona bir şeyler söylediği zaman tatlı tatlı gülümsüyor ve yeniden dalıyordu. Masallardaki sihirli sarayda uyuyan bir çocuğa benziyordu.

Başlangıçta nöroloji bölümünde bir hayli gürültü olmuştu. Hiily'nin röntgen filmlerinde, beyin zarında iri bir gölge vardı. Doktorlar çocuğun bu sersemliğine bir beyin tümörünün neden

— 218 —

olduğunu düşünmüşlerdi. Ama ertesi gün o gölge kaybolmuştu. Sinir uzmanları hemen röntgencinin başına dikilmişlerdi Ev doktorların röntgeniye fena halde çattıklarını anlıyordu.

Uzmanlardan biri ona, «Yeniden film alınacak,» demişti. «Ama bir şey çıkmayacağından eminim. Zaten bir terslik, olduğunu anlamışım.»

«Neden?»

iri yan, kırmızı sakallı doktor gülümsemişti. «Çünkü o gölge pek büyüktü. Yani beyninde o büyüklükte tümör olan çocuk uzun süre hasta yaşar... hatta ölürdü.»

«Anlıyorum... O halde Hüly'nin ne derdi olduğunu hâlâ öğrenemediniz.»

Uzman kaçamak bir cevap vermişti. «Bir iki şeyin üzerinde, duruyoruz.»

Ertesi sabah çocuk psikolojisi uzmanı tekrar gelmişti. Simsiyah saçlı, çok şişman bir kadındı. Hilly'nin annesiyle babasının nerede olduklarını öğrenmek istemişti.

«Öbür oğullarını bulmaya çalışıyorlar.» Ev böylece kadını susturacağım ummuştum.

Ama o susmamıştı, «Onlara telefon edin. Buradakini 'bulabilmek için yardımlarına ihtiyacım var.»

Sonunda Bryant'la Marie gelmişlerdi ama Hilly'ye yardım edememişlerdi, ikisi de değişmiş, acayipleşmiş. Psikolog da hissetmişti bunu. İlk sorulardan sonra usul usul karı kocadan uzaklaşmaya başlamıştı. Ev de yerinden kalkıp odadan fırlamamak için kendini zor tutmuştu. Kızıyla damadının, o garip gözleriyle kendisine bakmalarını istemiyordu. Bakışları, benimle ilgili kötü bir planları var, diye düşünmesine neden oluyordu. Bu blucinli ve kareli gömleklili kadın onun kızıydı. Marie hâlâ kızına benziyordu. Ama eski Marie değildi artık. Marie'nin önemli yanları ölmüştü. Geri kalanları da can çekiyordu.

Çocuk psikologu bir daha Hilly'nin babasıyla annesinin çağrılmasını istememişti.

Uzman ondan sonra iki kez daha gelmişti. İkinci sefer Cumartesi günü öğleden sonra. Haven'deki Belediye Binasının uçmasından bir gün önce.

Pamdan düşer gibi, «Ona neler yediliyorlardı?» diye sormuştu.

Yarı uyuklayan Ev irkilmişti. «Ne?»

«Ona neler yediliyorlardı?»

«Bilinen yiyecekleri...»

«Bu bakımdan kuşum var.»

— 219 —

Ev, «Buna gerek yok,» demişti. «Ben kaç kez onlarda yemek yedim. Neden sordunuz?»

Kadın sert sert, «Çünkü on dişi birden dökülmüş,» demişti.

Ev parmaklarının artröz yüzünden sızlamasına rağmen yumruğunu iyice sıkı ve bacağına şiddetle vurdu.

Ne yapacaksın, ihtiyar? David gitti. Kendini onun öldüğüne inandırsan daha iyi olmaz mı?

Evet, bu her şeyi basitleştirirdi. Daha üzücü bir hale sokardı ama basitleştirirdi. Ne var ki, Ev torununun öldüğüne inana-mıyordu. İçinde bir şey David'in hâlâ yaşadığından emindi. Güçlü bir önsezi, «David yaşıyor,» diye fısıldıyordu. «O kayboldu. Ve ölümle karşı karşıya. Ah, evet, bu kesin... Ama torunun yine de kurtarılabilir. Eğer...» Eğer bir şeyler yapmaya karar verebilir-sen. Ve karar verdiğin şey doğru olursa. Ama, senin gibi yaşlı bir budala bunu başaramaz ki.»

Ev Pazartesi günü akşama doğru Hilly'nin odasında kestirirken birdenbire titreyerek uyandı. Korkunç bir kâbus görmüştü. Rüyasında kayalık ve karanlık bir yerdeydi. İğne gibi sipsivii tepeli dağlar, soğuk pırlıtlı yıldızlarla dolu kara bir göğe doğru uzanıyordu. Buz gibi bir rüzgâr dar geçitlerde inleyerek dolaşmaktaydı. Ev yıldızların ışığında aşağıda dümdüz bir ovanın uzandığını görüyordu. Kuru, soğuk ve cansız bir yendi orası. Dev yarıklar zikzaklar çizerek uzanıyordu. Sonra bir yerden Davidin hafif sesi geldi. «B&na yardım et, büyükbaba. Soluk alırken canını yanıyor. Bana yardım et büyükbaba. Soluk alırken canım yanıyor. O oyuna katılmak istemedim. Ama Hiliy beni zorladı. Simdi de yolu bulup eve dönemiyorum.»

Bütün vücudu ter içinde kalmış olan yaşlı adam doğrularak torununa baktı. Terler yanaklarından gözyaşları gibi akıyordu.

Kalkarak karyolaya yaklaştı, çouğun üzerine eğildi. «Hilly kardeşin nerede? David nerede?» Bu soruyu daha önce de kar kez sormuştu.

Ama bu kez HiUy gözlerini açtı. Islak gibi duran gözleriyle boş boş bakıyordu. Ererett Hillman'm kanı dondu sanki. Kc bir kâhinin bakıştıydı bu bakış.

Hilly sakta sakın ve anlaşılır bir biçimde, «Altair-4'de,» ded «David, Altair-4'de. Ve kapıya Vuran Tommy'ler de var. Tomm; ler kapıya vuruyorlar.» Gözleri tekrar kapandı, yeniden derin b: uykuya daldı.

Ev onun üzerine eğilmiş, kımıldamadan duruyordu. Suratı kireç gibiydi.

Yaşlı adam bir Süre sonra titretmeye başladı.

Ev Hillman, Haven'den sürülmüştü.

Buth McCausiand kentin kalbi ve Vicdamysa. yetmiş üç yaşındaki adam da belleğiydi. (Ve aslında son zamanlarda korktuğu gibi bunamaya başlamamıştı.)'.Ev, Haven'de geçirdiği uzun yıllar boyunca çok şey görmüştü. Daha fazla şey de duymuştu. İyi bir dinleyiciydi o.

Yaşlı adama o akşam hastaneden ayrıldıktan sonra gidip Ms-ine eyaletinin büyük bir haritasını aldı. Bir de pergel. Odasına döndüğü zaman haritayı açtı, Haven'in etrafına bir daire çizdi. Neden böyle yaptığını bilmiyordu. Daire çizmek için pergelin iğnesini kentin tam üzerine koymadı. İğne Haven ilçesinin tam sı-mrmdaydı.

David, Altair~4'de.

David, Altair-4'de. Ve Kapıya Vuran Tommy'ler de var. Tommy'ler kapıya vuruyorlar.

Yaşlı adam haritanın üzerine eğildi, Uzağı hâla çok iyi görüyordu. Ama kitap okumak için kullandığı gözlüğü Bryant'la Marie'nin evinde unutmuştu. Onu almak için geri dönerse başına küçük yazıları okuyamamaktan daha önemli detler açılacağını biliyordu. Şimdiki halde gözlüksüz kalmak daha iyiydi. Daha güvenli.

Ev iyice Silerek pergelin sivri ucunun battığı yere baktı, Derry Yoluna, çocukken Büyük Kızılderi Ormanı-dedikleri bölgenin kuzeyine saplanmıştı. Şimdi haritada burası Yanan Or-•na,n ür/e tanımlanıyordu. Ev bu adı da birkaç kez duymuştu.

Kentin çevresine bir daire daha çizdi. Bryant'la Marie'nin ov bu dairenin hemen sınırmdaydı. Batıda kısa Nista Yolu vardı. Ormanın kıyısındaki taşocağına doğru gidiyordu.

Nista Yolu... Nista Yolu.. Bu bana bir şey haülat.ıyor ama ne?

Sonra birdenbire anımsadı. Cla.rendon'lar! Tabii ya. Claren-don'lar. Onlar Nista'yla Eski Derry Yolu'nun kesiştiği noktadaki evde otururlardı.

Ve o evde bir cinayet işlenmişti. Faith Clarendon sahte bir vaizle bir aşk macerasına girişmişti. Adam kentten ayrıldıktan kısa bir süre sonra ondan bir çocuk doğurmuştu. Kocası Paul Clarendon usturayla önoe bebeğin, sonra Faith'in gırtlığını kesmişti. En sonunda da kendininkini.

— 221 —

Ev küçük bir çocuktuk o günlerde. Ama söylenenleri hâlâ ha-tuluyordu. Bazı Haven'liler sahte vaiz Calson'u suçlamışlardı, bazıları ise Paul Clarendon'u. «Deliydi o. Faith, Paul'la hiç evlen-memeliydi.»

Tabii bazıları da Faith'i suçlu bulmuşlardı. «O mesele çıkarmak için yaratılmıştı zaten.»

Bazı kimseler de suçu ormana atmışlardı. Ama onlar bu düşüncelerini alçak sesle açıklıyorlardı.

Ev'in gözleri-irileşti. şimdi belleğini dikkatle dinliyordu. Ha-ven'in belleğini...

Oraya Büyük Kızılderili Ormanı adı verilmişti. Çünkü Reis Atlantic orada ölmüştü. .Ve ölüm yatağında, kabilesini getirdiği bu ormanın uğursuz olduğunu açıklamıştı.

Bu belki doğrudu, belki de değil. Ama uğursuz olsun olmasın, orman Reis Atlantic'e hiç iyi gelmemişti. Clarendon'lafa da öyle. Ve çoğu zaman avcılara da.

Ev'in gözleri tekrar irileşti, kafasındaki «Av Kazaları» dosyasını karıştırdı. Büyük kızıl derili ormanında en aşağı on iki kaza olmuştu.

Çoğu zaman bir avcı yanlışlıkla bir arkadaşım vurmuştu. Ya da kendini. Ama Ev ormanda Ekim ayında iki cinayet işlenmiş olduğunu da anımsıyordu. Bir seferinde kampta kâğıt oyunu yüzünden kavga çıkmıştı. Bir seferinde de iki avcı rekor sayılacak kadar iri bir geyik yüzünden, sen vurdun, ben vurdum, diye kavga etmişlerdi.

Ormanda avcılar da kayboluyordu. Tanırım! Her yıl en aşağı bir tane arama ekibi oluşturuluyor, Massacuhsettes, New Jer-sey ya da New York'tan gelmiş zavallı bir budalayı aramaya çıkıyorlardı. Bazen kaybolan avcılar bulunamıyorlardı.

Ev hayatları boyunca Maine'de yaşayan ve avlanan bazı kimselerin de ormanda kaybolduklarını biliyordu: Delbert Mc-Cready d8 onlardan biliydi. Ev onu çocukluğundan beri tanır. Del 10 Ekim 1947'de tüfeğiyle ormana girmiş ve geri dönmemişti. Karısı kırk sekiz saat sonra Polis Müdürü Alf Tremain'i aramıştı. Yirmi kişilik bir grup ormanı aramaya başlamış, hafta sonunda bu sayı iki yüze çıkmıştı.

Sonunda Hazeî McCready'nin babası Del'in bir daha bulunamayacağına karar verdikleri sırada adam sendeleyerek ağaçların arasından çıkmıştı. iyice sersemlemiş, o sürede on kilo kaybetmişti Del. Suratı bembeyazdı.

Ev hastaneye onu görmeye gitmişti. «Bu iş nasıl oldu. Del?

Hava- açıktı. Gökyüzü yıldız doluydu. Sen yıldızlara bakarak yolunu bulmasını bilmiyor musun?»

«Evet.» Del'in çok utanmış gibi bir hali vardı. «Bunu her zaman başarardım.»

«Ya yo&unlar? Çocukken bana bu yöntemi sen öğrettin. A-ğaçJardaki yosunlara bakarak kuzey yönünü bulmayı.»

Del, «Evet,» diye yineledi. Ama başka bir şey söylemedi.

Ev bekledi, sonra da arkadaşını sıkıştırdı. *E? Ne oldu?»

Del uzun süre sesini çıkarmadı. Sonra hemen hemea duyu-îamayacak kadar alçak bir sesle, «Beni döndürdüler...» dedi.

Ev kendini zorlukla tutarak bekledi.

Sonunda Del konuşmasını sürdürdü. «Başlangıçta her şey yolundaydı. Bütün sabah avlandım. Ama yeni izler bulamadım. Oturup yemek yedim, annemin yaptığı biradan bir şişe içtim. Uykum geldi, kestirdim. Garip rüyalar gördüm... şimdi hatırlayamıyorum ama çok tuhaf olduklarını biliyorum. Ve... bak! Bu da uyurken oldu.* Dudağını kaldırarak dişlerinin arasındaki boşluğu gösterdi.

«Dişin mi düştü?»

«Evet... Uyandığım zaman kucağımda duruyordu. Uyurken çıktı sanırım. Ama şimdiye kadar dişlerim yüzünden hiçbir derdim olmadı. Hepsisi de sapasağlamdır... Sonra karanlık basarken...»

«Karanlık basarken mi?»

Del McCready öfkeyle, «Evet, biliyorum,» diye söylendi. Ama bu utanç duyan bir insanın öfkesiydi «Anlayacağın uyudum kaldım ve akşam oldu. Ayağa kalktığım zaman...» Bir an

üzüntüyle eski arkadaşına baktı. Sonra da bakışlarını ondan kaçırdı. Sanki Ev'e bir saniyeden daha uzun süre bakmaya dayanamayacaktı «Sanki biri beynimi çalmıştı. Bir süre ormanda dolaş-tım. Kutup Yıldızını izlediğimi sanıyordum. Ama, saat dokuzda hâlâ Hanımet Yoluna çıkamamıştım. Gözlerimi ovuşturdum ve Kutup Yıldızı sandığım seyir,, gezegenlerden biri olduğunu anladım. Mars ya da Satürn sanırım... Tekrar yatıp uyudum. Ye bii" hafta sonra kendimi Preston deresinin yanında buldum. A-rada olanları pek liataflamıycrum.»

«şey...» Ev durakladı. Çok soğukkanlı bir adam olan Del'den beklenmeyecek bir şeydi bu. «şey... paniğe mi kapıldın, Del?»

Adam tekrar eski arkadaşına baktı. Gözlerinde hâlâ. utanç vardı ama buna hafif bir neşe de karışmıştı. «Panic bir hafta sürmez... insanı fazla yorar.»

«Öyleyse sen sadece...»

Del başını salladı. «Evet, ben 'sadece'... Ama bu 'sadece'nin »e olduğunu bilmiyorum. Bütün bildiğim şu: Uyandığım zaman hem kabaetlerioi, hem de ayaklarım uyuşmuştu... Ü rüyalardan birinde bir homurtu duyduğumu da sanıyorum. Sanki bir motor çalışmış gibi... Hepsisi o kadar... Ben o ormanı avucumun içi gibi bilirim. Ama o süre boyunca her şeyi unuttum ve ömrümde ormana girmemiş bir adam gibi dolaşıp durdum. Sonunda Preston deresini gördüğümde kıyısından gitmeyi akıl edebildim.. Ve

sonra da gözlerimi burada açtım. Herhalde herkes bana git lüyor. Ama ben sağsalım kurtulduğum için şükrediyorum. Tanrı bana acıdı da orada ölmedim!»

Ev, «Kimsenin sana güldüğü yok, Del,» diye cevap.-verdi amaı bu yalandı. Aslında herkes onunla alay ediyordu. Del beş yıl boyunca alaycıları susturmaya çabaladı. Ama sonunda berberde ona bakıp kıs kıs gülenlerle başa çıkamayacağım anlayarak East Addington'a taşındı. Orada bir garajda tamir atölyesi açtı.. Ev zaman zaman onu görmeye gitti. Ama Del Kaven'e pek gelmedi. Ev bunun nedenini biliyordu.

Ev kira odasında pergeli iyie kapayarak küçücük bir daire daha çizdik Yeni dairenin içinde sadece bir tek ev vardı. «Bu çiftlik evi Haven'in merkezi,» diye mırıldandı. «Ne garip! Bunu şimdiye kadar hiç farketmemiştim.»

Yaşlı adam eski Garrick çiftliğinden söz ediyordu. Çiftlik Derry Yolu üzerindeydi ve Büyük Kızılderili Ormanı çiftliğin gerisinde genişliyordu.

Diğerlerini değilse bile bu daireyi kırmızı kalemle çizmişdim.

şimdi orada Frank'in yeğeni Bobbi Anderspn oturuyor. Çiftçilik yapmıyor' tabii. Kitap yazıyor. Bobbi'ye fazla bir ahablığı yok. Ama kentte ona saygı duyuyorlar. Herkes faturaları zamanında ödediğini ve dedikodu yapmadığını söylüyor. Ayrıca. çok güzel kovboy romanları yazıyor. Öyle uydurma şeyler değil.

Haven'üler Bobbi'den hoşlanıyorlar ama tabii o kente geleli daha on üç yıl oldu. Onun için henüz karar vermediler, bekliyorlar. ihtiyar Frank Garrick iyice kaçtı. Her gördüğüne rüyalarım anlatmaya kalkardı. Bin dokuz altmışların sonunda uçan dairelerden söz etmeye başlamıştı. İlyas Peygamberin iç içe a-testen daireler görmesiyle ilgili. Ayrıca meleklere kullandığı elektro-manyetik güçle çabşan ırabalara bindirilip gökyüzüne çıkarıldığını iddia ediyordu. Evet, iyice çıldırmıştı. 1975'de de bir kalp krizi sonucu öldü.

Ev birdenbire buz gibi kesildi. Ama ölmeden önce bütün dış-

jeri dökülmüştü. Yolun aşağısında oturan Justin Hurd'un .da Frank'in .dışlerinin döküldüğünden söz ettiğini hatırlıyorum... şimdi oraya en yakın olan insan Justin. Tabii Bobbi'den sonra. Ve Justin'in de akh başında biri olduğu iddia edilemez. Ayrılmadan önce onunla birkaç kez karşılaştım. Bana ihtiyar Frank'i hatırlattı.

Bu iki dairenin içinde olanları daha önce birbirlerine bağlamamam tuhaf. Bunu biç kim s*: yapmadı... Ama yinede... bu pek de garip bir şey sayılmaz .bir insanın hayatı milyonlarca olaydan oluşuyor. Q ölümler, cinayetler, kaybolan avcılar, deli frank Garrick ve belki r1: Paulsonlardaki o

garip yangın arasında bir bağ olabileceğin^ insan ancak dikkat ettiği zaman seziyor. O zaman, nasıl üitü da bütün bunları farkedemedim, diye şaşırıyor.

Birdenbire Ev'in aklına başka bir şey geldi. Belki de Bobbi And :rson öyle sanıldığı gibi iyi bir insan değildi. Temmuzun ba-î.'iKiaı beri Büyük Kızılderili Ormanından makinelerin homurtuları geliyordu. Hatta belki de bu gürültüler daha önce başja-mıştı. Ev bu sesleri duymuş ama üzerinde durmamıştı. Kâğıt şir-^ ketinin adamları ormanda çalışıyor sanmıştı.

Ama şimdi düşününce... Aslında sesler kâğıt şirketinin arazisinden değil, Garrick çiftliğinden geliyordu. O ilk seslerin, elektrikli testere iniltisinin, devrilen ağaç çatırtısının yerini başka gürültüler almıştı. Makinelerin homurtusu. Neydi bunlar? Belki de hafriyat makineleri...

Ev haritaya çizdiği dairelere baktı. Damarlarına vücudunu uyuşturan bir dehşet yayılıyordu. içi bile donmaya başlamıştı.

insan bir an kuşkulandı mı her şeyi görüveriyordu.

Yaşlı adam haritayı telaşla kapatarak gidip yattı.

Ve tabii uyuyamadı.

Bu gece orada ne yapıyorlar? Yoksa birilerini ortadan mı kaldırıyorlar? Ne?

Tam dalacağı sırada gözlerinin önünde bir sahne beliriyor-âü. Haven'lilerin hepsi serser serser, dalgın dalgın anayolda duruyor ve güneybatıya, o seslerin geldiği tarafa doğru bakıyorlardı.

Ağır makineler... Toprak kazan makineler...

Ev Hiliman daracık karyolasında yatarken ortaya yıkan tabuyu anlamaya başladığım düşündü. Her şeyi değil. Ama kimse °na inanmayacaktı. Özellikle kanıt gösteremeyince. Geriye dönmeye cesaret edemeyecekti. Onların eline düşmek istemiyordu.

Evin ikinci kez çıkıp gitmesine izin vermezlerdi.

Bir şey. Büyük Kızılderili Ormanında bir şey var. Toprakta,. Frank. Garrick'in yeğenine bıraktığı arazide. Yaklaşınca insanların pusulayı şaşımalarına neden olan bir şey. Pusulaları <îa et-. kileyen bir güç. Kötü bir şey. Uğursuz. Belki de lanetli.

Ev huzursuzca kımıldanarak gözlerini tavana dikti. Toprak^ **â bir şey gömülüydü. Bobbi Anderson onu buldu. şimdi orayı kazıyor. O ve çiftlikte kalan arkadaşları. O adamın adı... adı...

Anımsayamadı. Bir gün Haven Lokantasında Bobbi Ander-son'un arkadaşından söz açıldığı zaman Beach Jernigan onu kü- çümsercesine dudak bükmüştü. Adam o sırada paketlerle süper-marketten çıkıyordu.

«Troy'da küçük bir evi varmış. Pencerelerine naylon geçirip miş bir kulübe. Orada soba yakıyormuş. Odun sobası.»

Bir başkası, «Onun iyi bir eğitim görmüş olduğunu söylüyorlar,» demişti.

Beach hoırurdanmıştı. «Eğitim bir insanı serseri olmasını engellemez ki.»

Nancy Voss da Anderson'un arkadaşından hiç hoşlanmıyordu. «O herif karısını vurmuş. Ama üniversitede öğretim görevlisi olduğu için yakasını kurtarmış. Bir diplomam olmasm, aklına esen her şeyi yapabilirsin.»

ihtiyar Dave Rutledge de, «O sarhoşluk öğrenimi görmüş,» diye alay etmişti. «Çiftliğe gidenler onun her zaman sarhoş olduğunu söylüyorlar.»

Bu dedikoduların arkasından hepsi de kötü kötü gülmüşlerdi.

Ev kendi kendine, hiçbiri Bobbi'nin arkadaşından hoşlanmıyor, dedi. Neden? Karısını vurduğu için mi? Sebep içki içmesi mi? Evli olmadığı bir kadınla oturması mı? Hiç sanmıyorum. O gün Haven Lokantasında karılarını döve döve pestile çeviren a-damlar vardı. Tavşanlar kadar sekse düşkün olanlar da... Bobbi', nin arkadaşının adı neydi?

Ev daldı. Yine dalgın dalgın seslerin geldiği tarafa doğru bakan o insanları gördü. irkilerek tekrar uyandı.

Sen neler öğrendin Ruth? Seni niçin öldürdüler?

Yaşlı adam soluna döndü.

David yaşıyor... Ama onu geri getirebilmek için işe Haven? den başlamak zorundayım.

Sağma döndü.

Kente geri dönersem beni öldürürler. Bir zamanlar Haven' liler beni de Ruth kadar severlerdi... Ya da öyle sanırdım. Ama ^imdi benden nefret ediyorlar. David'i aramaya çıktıkları akşam

bana nasıl baktıklarını gördüm. Hilly'yi hastalandığı ve doktora ihtiyacı olduğu için buraya getirdim. Evet... Ama böyle bir neden olduğu için de çok şanslıydım. Belki de David yüzünden akılları karıştığı için kentten ayrılmama izin verdiler. Belki de bende'n kurtulmak istedikleri için. Her ne hal ise... Haven'den kaçabildiğim için çok şanslıyım. şimdi... oraya nasıl geri dönerim?

Dönemem!

Ev iki arada bocalayarak sağa sola dönüyor, çırpıyordu. David'i ölmeden kurtarmak için Haven'e dönmesi gerekiyordu. Ama oraya giderse onu öldürecek ve birinin tarlasına gömüve-recekerlerdi.

Yaşlı adam gece yarısına doğru sıkıntıyla daldı. Daha sonra uykusu derinleşti. Çok yorgun olduğu için rüya bile görmedi.

Ev Hillman Salı günü on buçukta uyandı. Yıllardan beri hiç bu kadar geç kalkmamıştı Uzun bir süreden beri kendini ilk kez güçlü ve canlı hissediyordu. Ayrıca uykusunun arasında bilmeceyi de çözmüştü. Artık Haven'e nasıl girip çıkacağını biliyordu. Bu işi başarabilecekti. Belki. David ve Hilly uğruna tehlikeyi göze almak zorundaydı.

Ruth McCausland'm cenazesinin kaldırılacağı gün Haven'e rahatlıkla gidip geleceğine inanıyordu.

Butch «Canavar» Dugan, Ev Hillman'm gördüğü erkeklerin en iri yarısıydı. Justin Hurd'un kapı gibi bir adam olan babası Henry'den bile boyluydu.

Ev, Dugan'ın elini sıkarken onun kendisinden söz edildiğini duymuş olduğunu anladı. Yüzündeki ifadeden belli oluyordu.

Dugan, «Oturun, Bay Hillman,» diyerek büyük döner koltuğuna yerleşti. «Size nasıl bir yardımda bulunabilir?»

Ev sakın sakın, zırvalamamı bekliyor, diye düşündü. Frank Garrick bizi sokakta yakaladığı zaman böyle davranmaz mıydık? Galiba ben de bu adamı düş kırıklığına uğratmayacağım. A-ma dikkatli davranırsam belki istediğimi elde edebilirim. Artık nereye gitmem gerektiğini zaten biliyorum.

Sonra Dugan'a, «Belki gerçekten bir yardımda bulunabilirsi-njz.» dedi. «Gazeteler yarın Ruth McCausland'm cenaze törenine gideceğinizi yazıyor.»

Dugan başını salladı. «Gideceğim. Ruth benim arkadaşımdı.»

«Derry'deki eyalet polisi merkezinden başka kimseler de gidecek mi? Gazeteler Ruth'un kocasının da polis olduğunu yazıyordu. Ruth da polis müdürüydü. Tabii küçük bir kentin polis müdürü olmak önemli bir şey değil. Ama ne demek - istediğimi anlıyorsunuz sanırım Orada başkaları da olacak, değil mi?»

Dugan'm kaşları çatılmıştı. «Bay Hillman, belki bir şey söylemeye çalışıyorsunuz ama ben ne olduğunu anlayamadım.» Yüzündeki ifadeden, belki haberiniz yok ama işim de başımdan aşkın, diye düşündüğü anlaşılıyordu. iki polis kayboldu. Görünüşe bakılırsa yasak geyik avlayan birileriyle karşılaşmışlar. Avcılar paniğe 1 sapılarak ikisini de vurmuşlar. Bu yüzden başım dertte. Bu yetmiyormuş gibi eski arkadaşım Ruth McCausland da öldü.Saçmasapan işlerle uğraşacak zamanım da yok, sabrım da.

«Anlamadığınızı biliyorum. Ama anlayacaksınız. Ruth'un cenaze törenine katılacak başka arkadaşları var mıydı?»

«Evet. Altı kişi. Ben yalnız gideceğim. Onlardan önce yola çıkacağım. Buna bağlı bir olay konusunda birkaç kişiyle konuşmam gerekiyor.»

Ev başını salladı. «O olayı biliyorum. Ve beni tanıdığının da farkındayım. Ya da beni tanıdığınızı sanıyorsunuz.»

«Bay Hillman...»

Ev yine sakın sakın, «Olmayacak insanlarla konuştum,» dedi. «Ve budalaca laflar ettim. Aslında böyle yapmamam gerektiğini bilmeliydim! Ama çok sarsılmıştım. Torunlarımdan biri kayıp. Diğeri ise komada.»

«Evet. Biliyorum.»

«Aklım o kadar karışmıştı ki, ne yaptığımı bilmiyordum. Bu yüzden hemşirelere bir şeyler söyledim. Sonra Bangor'a giderek bir gazeteciyle konuştum. Bright adında biriyle. Ona söylediklerimin çoğunu öğrendiğinizi sanıyorum.»

«Anladığıma göre... David Brown'ın kaybolması olayının ardında bir komplo olduğuna inanıyormuşsunuz...»

Ev gülmek için kendini zor +uttu. Bu söz hem gülünçtü, hem de uygun. Bu benim aklıma gelmezdi, diye düşündü.' Evet, bir komplo var. Hem de ne komplo!

Sonra, «Evet, efendim,» dedi. «Bir komplo olduğuna inanıyorum. Ve karşılaştığınız o üç olay arasında sandığınızdan çok daha sıkı bir bağ da var. Torunumun yok olması, iki polisin ortadan kaybolması ve Ruth McCausland'ın ölümü arasında.»

Dugan biraz şaşırıldı... ilk kez gözlerindeki o sabırsız ifade kayboldu. Ev onun ilgiyle bakmaya başladığını farketti. Sabah sabah başını şişirmeye gelen yaşlı bir deliyi değil, gerçekten Everett Hillman'ı görüyordu artık.

«Belki bana düşündüklerinizi özetlerseniz...» Dugan not defterine uzandı.

«Hayır. O defteri kaldırın.»

Canavar bir an sessizce onu süzdü.. Defteri kaldırmadı ama elindeki kalemi: bıraktı.

Ev, «David Bright deli olduğumu sandı,» dedi. «Oysa ona düşüncelerimin yarısını bile açıklamamıştım. Size hiçbir şey söylemeyeceğim. Ama... David'in hâlâ hayatta olduğuna inanıyorum. Torunum artık Haven'de değil. Kente dönebilsem onun nerede olduğunu öğrenebileceğimi sanıyorum. şimdi... Haven'Ji-ler beni istemiyorlar. Böyle düşünmem için bazı nedenler var. Bence sağlam nedenler. Kente dönersem David Brown gibi ortadan kaybolacağımı sanıyorum. Ya da Ruth McCausland gibi öleceğimi. Böyle düşünmemin de yine sağlam nedenleri olduğunu söylemeliyim.»

Butch Dugan'm suratındaki ifade değişti. «Sizden bu sözlerin ne anlama geldiğini açıklamanızı istemek zorundayım, Bay Hillman.»

«Bu isteğinizi yerine getiremeyeceğim. Bazı şeyler biliyorum. Ve bazı şeylere inanıyorum. Ama elimde en ufak bir kanıt bile yok. Biliyorum bu sözlerim deli saçmasından farksız. Ama lütfen yüzüme dikkatle bakın. Hiç olmazsa o zaman söylediklerime gerçekten inandığımı anlarsınız.»

Dugan içini çekti. «Bay Hillman, bu meslekten olsaydınız yalancıların çoğunun masumca konuştuklarını bilirdiniz.» Ev bir şey söyleyecekti; Canavar başını salladı. «Bu sözlerimi unutun. Çirkin bir sözdü benimki. Pazar gecesinden beri sadece altı saat uyudum. Artık bu maratonlar için biraz yaşlı sayılırım. Aslında içtenlikle konuştuğunuza inanıyorum. Ama siz sadece tehlikeli imalarda bulunuyor, konuya girmiyorsunuz. Bazen insanlar korktukları zaman böyle yaparlar. Ama çoğu zaman ellerinde fazla bir şey olmayan kimseler böyle konuşurlar. Her iki halde de sizi konuşturacak kadar zamanım yok. Ben sorularınızı cevapladım. Belki şimdi benden ne istediğinizi söylerseniz...»

«Bunu memnurlukla yaparım. Buraya iki nedenle geldim. Birincisi, yarın Haven'de çok sayıda polis olup olmayacağını öğrenmek istiyorum. Etrafta polisler dolaşırken fazla bir mesele çıkmaz. Öyle değil mi?»

Dugan hiçbir şey söyleyemeyerek ifadesiz bir yüzle yaşlı adama baktı:

«ikincisi yarı Haven'de olacağımı söylemem gerektiğini düşünüyordum. Ama Ruth'un cenaze törenine katılmayacağım. Yanıma bir fişek tabancası alacağım. Siz ya da adamlarınız gökyüzünde koskocaman bir yıldızın parladığını görürseniz o zaman başımın dertte olduğunu da anlarsınız. Yine kimsenin inanmayacağı delice bir şeyle karşılaştığımı. Anlıyor musunuz?»

«Haven'e dönmenizin... şey... sizin için kötü olacağından söz ettiniz.» Dugan'ın yüzü hâlâ ifadesizdi. Ama bu da önemli de-ğildi.Ev onun yine başlangıçtaki gibi düşünmeye başladığının farkındaydı. Bu ihtiyar kaçık.

«Bazı şartlar altında. Yarın bu işi başarabileceğimi sanıyorum. Bütün Haven Ruth'u severdi. Bunu size söylememe gerek yok sanırım. Kentlilerin çoğu onun cenaze törenine katılacak. Bilmiyorum Ruth öldüğü sırada onu hâlâ seviyorlar mıydı? Ama bu önemli değil. Cenazeye yine de gelecekler.»

Dugan, «Bu sonuca nasıl vardınız?» diye sordu. «Yoksa bu da açıklamak istemediğiniz şeylerden biri mi?»

«Hayır. Bunu açıklayabilirim. Onların cenaze törenine katılmamaları şüphe uyandırabilir.»

«Kimin şüphesini?»

«Sizin. Rutlı'un ve kocasının arkadaşları olan diğer polislerin. Ponoboscot Demokratik Komitesi üyelerinin. Haven'liler şimdi parti vermek istemeyen, ama bunu yapmak zorunda kalan insanlara benziyorlar. Güzel bir gösteri yapmaya dalacaklarını ve Haven'e döndüğümü ancak ben kentten ayrıldıktan sonra farke-deceklerini umuyorum.»

Buich Dugan kollarını kavuşturdu. Ev gerçeği sezmişti. Canavar önce kendi kendine, David Bright insan sarrafıdır, diye düşünmüştü. Ne var ki, bu kez yanıldı herhalde. Hillman'ın akli benim kadar başında. Ama şimdi biraz sıkılmıştı. Sonunda Hillman'ın hafifçe kaçık değil, iyice deli olduğunu anladığı için. Gel-gefelim... yaşlı adamın sakin ve mantıklı sesinde, dürüst bakışlı gözlerinde yine de insanı garip biçimde ikna eden bir şeyler vardı.

Dugan, «Haven'de herkes birlikte bir iş çeviriyormuş gibi konuşuyorsunuz,» diye mırıldandı. «Bence bu imkânsız. Bunu bilmenizi isterim.»

«Evet. Her normal insan böyle söyler. İşte bu yüzden Haven' liler şu ana kadar başarılı olabildiler. Elli yıl önce herkes atom bombası yapılmasının imkânsız bir şey olduğunu düşünüyordu. Video bir yana, televizyon fikrine de gülerlerdi. Hiçbir şey fazla değişmiyor, Bay Dugan. insanların çoğu ufuktan ötesini göremiyor. Biri, 'Ufku ötesinde bir şeyler var,' dediği zaman da onu dinlemiyorlar.» Ev ayağa kalkarak masanın üzerinden elini u-zattı. Sanki Dugan'ın elini sıkacağından eminmiş gibi. şaşırın Canavar gerçekten de o eli sıktı.

Ev üzüntüyle hafifçe gülümsedi. «Sizi gördüğüm an deli ol-

— 230 —

duğumu düşündüğünüzü anladım. Ve korkarım bu fikrinizi sağlamlaştıracak şeyler de söyledim. Ama bilmek istediklerimi öğrendim hiç olmazsa. Gerekenleri de söyledim. Yaşlı bir adama bir ivilik edin ve arada çrada gökyüzüne bir göz atın. Eğer mor bir yıldız görürseniz...»

Dugan, «Bu yaz ormanlar çok kuru,» dedi. Bu sözler daha ağızından çıkarken onları aptalca ve önemsiz buldu. Bu ihtiyarın onu yeniden inanmaya zorladığını hissetti. Sonra öksürerek konuşmasını sürdürdü. «Fişek tabancası kullanırsanız müthiş bir orman yangını çıkmasına neden olabilirsiniz. Ruhsatınız yoksa hapsi de boylarsınız. Ve ruhsatınız olmadığından da eminim.»

Ev'in gülümsemesi yayıldı ama hiç de neşeli bir ifadesi yoktu. «O yıldız gördüğünüz zaman Bangor'daki hapishaneye atıl mak fikri beni korkutmayacak bile. iyi günler, Bay Dugan.» Ev dışarı çıkarak kapıyı arkasından sessizce kapattı. Dugan bir süre ayakta durdu. Hem şaşırmış, hem de endi-şelenmişti. Bırakayım gitsin, dedi kendi kendine. -Sonra da fırladı.

Butch Dugan'ı düşündüren, rahatsız eden bir şey vardı. Tanıdığı ve sevdiği iki polisin ortadan kaybolması olayı bunu bir süre için unutturmuştu ona. Hillman'ın geliyise konuyu yeniden hatırlatmıştı. Ve işte şimdi bu yüzden ihtiyarın peşinden gidiyordu. Dugan'ı düşündüren Ruth'la yaptığı son konuşmaydı. Zaten ondan daha önce Ruth için endişelenmeye başlamıştı. Ruth McCausland, David Brown'ın aranması olayında ondan beklenmeyecek kadar beceriksizce davranmıştı. Böyle bir şey ilk kez, oluyordu.

Sonra... Dugan ölümünden bir-gece önce Ruth'u aramış, v-na gelişmeler hakkında bilgi vermek istemişti. Konuşma sırasında David'in büyükbabasından söz edilmişti. Butch daha önce Nevv's gazetesinden Bright'la konuşmuştu. Hatta gazeteciyle bir bira da içmişti. Ve telefonda Ruth'a ihtiyarın bütün kentin çıldırdığını söylediğinden söz etmişti.

Ruth bu hikâyeyi duyduğu zaman gülmemişti. Ya da Ev Hill-man kaçırdığı için üzülmüştü. Dugan onun no söylediğini pek iyi bilmiyordu. Çünkü tam o sırada hatlarda bozukluk başlamıştı.

Ama Ruth, «Ona buraya gelmemesini söyle,» demişti. Dugan bu kadarından emindi. Ve bağlantı tümüyle kesilmeden önce Ruth'un bir naylon çoraptan söz etmişti. Pek de inanılacak gibi değildi böyle söylemesi.

Herhalde onu yanlış anladım, diye düşündü Dugan. Ama

Ruth'un sesinde büyük bir yorgunluk v« keder olduğu kesindi. Sanki David Brown'ı bulamamak onu çok sarsmıştı. . Ondan sonra hatlar kesildi. Ben de Ruth'u tekrar aramadım, Çünkü söyleyecek başka bir şey yoktu.

Ve Ruth ertesi gün öldü.

«Ona buraya gelmemesini söyle.» Dugan bu kadarından e-mindi.

«Şimdi.., Haven'ilerin beni istemediklerini biliyorum.»

«Ona buraya gelmemesini söyle.»

«Ben de David Brown gibi ortadan kaybolabilirim.»

«Buraya gelmemesini söyle.»

«Ya da Ruth McCausland gibi bir kazaya uğrarım.»

«Gelmemesini söyle.»

Dugan ihtiyarı araba parkında yakaladı.

Hillman'ın eski, mor arabasının iki yanını pâslanmıştı. şoför tarafındaki kapı açıktı. Dugan tepesine dikildiği zaman Ev de başını kaldırıp baktı.

«Yarın sizinle geliyorum.»

ihiyarın gözleri irileşti. «Siz benim nereye gittiğimi bile bilmiyorsunuz!»

«Doğru. Ama yanınızda olursam, hava fişegiyle haber vermeye çalışırken Doğu Maine'deki ormanların yarısını yakacağınızı düşünerek endişelenmem.»

Ev düşünceli bir tavırla Canavar'ı süzdü, sonra da başını salladı. «Aslında yanımda biri olursa içim daha da rahat eder. Ö-zellikle Goril Monsson kadar iri yarı, tabancalı biri olursa. Ama Haven'liler hiç de aptal değiller, Bay Dugan. Hiçbir zaman değillerdi zaten. Ve bana son zamanlarda daha da zekileşmişler gibi geliyor. şimdi onlar Ruth'un cenaze törenine katılmanızı bekliyorlar. Öyle yapmazsanız şüphelenirler.»

«Taurim! Burada oturmuş delice laflar ediyorsunuz. Ama yine de akli başında bir insan hali var sizde.»

Ev, «Belki siz de her şeyin ne kadar garip olduğuu biliyorsunuz,» dedi. «Haven'de olanların...» Sonra şaşılacak bir sezgiyle ekledi. «Belki de Ruth'u çok iyi tanıyordunuz ve onun ne kadar sarsılmış olduğunu farkeüünüz.»

iki adam Derry Merkezinin araba parkında, güneşte uzun uzun birbirlerine baktılar.

Sonra Dugan mırıldandı. «Bu akşam herkese hasta olduğumu söylerim. Midemi üşüttüğümü. Merkezde çok kişide bu dert var. Ne dersiniz?»

Ev birdenbire rahatlayarak başını salladı. Haven'e gizlice dönme fikri onu itiraf ettiğinden daha fazla korkutmuştu. «Fena değil. Ama ben! iyi dinleyin. Bay Dugan Çünkü yarın ikimizin de hayatı buna bağlı olabilir. Yarın cenaze törenine katılacak arkadaşlarınızı arayıp onlara gerçeği söylemeyin. Yani yalandan hasta olduğunuzu. O dostlarınıza, 'Çok hastayım,' deyin. 'Yarın cenazede bulunmayı çok istiyorum ama doğrusu bunu başarabileceğimi sanmıyorum,' deyiri.»

Dugan kaşlarını çatı. «Neden bunu söylememi.,,- Sonra birdenbire durumu anladı ve ağzı bir karış açık kaldı. Yaşlı adam ona sakın sakın bakıyordu.

Canavar, «Tanrım!» diye bağırdı. «Bana Haven'lilerin insanların kafalarının içine okuduklarını mı söylüyorsunuz? Adamlarım gerçekten hasta olmadığımı bilirlerse kentlilerin bunu onların kafasından öğreneceklerini mi söylüyorsunuz?»

Ev, «Ben size hiçbir şey söylemiyorum, Bay Dugan,» 'dedi. «Siz bana söylüyorsunuz.»

«Bay Hillman, bence siz hayal. .»

«Buraya sizi görmeye geldiğim zaman bana katılmayı isteyeceğiniz aklımdan bile geçmiyordu. Aslında niyetim de bu değildi zaten. Belki zaman zaman gökyüzüne bakar ve başım derde girerse atacağım o hava fişegini görür, diyordum. Hiç olmazsa o yılan yuvasında kilerin hemen harekete

geçmelerini engeller. Ama insana bir şey verirseniz daha fazlasını ister. Bana biraz daha güvenin. Lütfen. Ruth'un hatırı için.

Benimle gelmeye Ruth yüzünden karar verdiniz sanırım. Onun için şimdi ben de bundan yararlanacağım. Bana biraz güvenin. Ah, evet, bir şey daha var. Yarın her şeye rağmen acayip şeyler hissedeceksiniz.»

Dugan, «Bugün de hissettim,» diye cevap verdi.

Ev, «Evet,» diyerek Canavar'ın karar vermesini bekledi.

Dugan kısa bir sessizlikten sonra, «Gitmeyi düşündüğünüz belirli bir yer var mı?» diye sordu. -Yoksa yoruluncaya kadar kentte dolaşmak niyetinde misiniz?»

Ev usulca, «Belirli bir yer var,» dedi. içinden, ah, .evet, diye geçirdi. Oimaz olur mu? Büyük Kızılderili Ormanının sınırına, eski Garrick çiftliğinin arkasına. Pusulalar orada hiçbir zaman doğru dürüst çalışmaz. Ve orada bir yol bulacağımızdan eminim. O'na giden bir yol. O neyse! Çünkü Bobbi Anderson'la arkadaşının kullandıkları makineler arkalarında karayolları kadar geniş izler bırakırlar. Evet, o nesneyi bulmakta zorluk çekeceğimizi sanmıyorum.

«Pekâlâ. Bana Derry'de kaldığınız yerin adresini verin. Yarın sabah dokuzda arabamla gelip sizi alırım. Tören başlayacağı sırada Haven'de oluruz.»

Ev, «Arabayı ben sağlayacağım,» dedi. «Bununla gitmeyeceğiz. Haven'de herkes tanır bunu. Gidip bir araba kiralayacağım. Sekizde gelin. Çünkü arka yollardan gideceğiz.»

Dugan, «İlçeye rahatlıkla girebiliriz,» diye cevap verdi. -•Kente v aklaşmamız a gerek kalmaz.»

«Ama ben kentin etrafından dolaşmak Ve Haven'e Albion yönünden girmek istiyorum. Bunu nasıl baş alacağımızı da biliyorum sanırım.»

«Neden o yönden giriyoruz? »

«Çünkü bütün Haven'liler kentin diğer tarafında olacaklar. Haven'e onlardan mümkün olduğu -'radar uzak bir noktadan girmek istiyorum.»

«Çok korkuyorsunuz, değil mi?»

Ev evet anlamında başını salladı.

«Neden araba kiralityorsunuz?»

«Ah, Tanrım, ne çok soru soruyorsunuz!» Ev gözlerim öyle komik bir tavırla devirdi ki, Butch Dugan dayanamayarak bir kahkaha attı.

«Bu benim işim. Niçin kiralık bir otomobille gitmek istiyorsunuz? Haven'de hiç kimse benim özel arabamı tanımıyor.» Bir an durarak düşündü. «Yani Ruth da öldüğüne göre...»

«Bu da bendeki saplantı.» Ev Hillman birdenbire gülümsedi. ifadesi insanı şaşırtacak kadar tatlıydı. «Ve bir insan saplantısının bedelini kendisi ödemelidir.»

Butch, «Pekâlâ,» dedi. «İsrardan vazgeçtim. Saat sekizde. Sizin arabanıza biner, seçtiğiniz yoldan gideriz. Saplantınız neyi gerektiriyorsa onu yaparız. Ben galiba çıldırdım. Öyle olmak.»

Ev, «Yarın bu saatte çıldırmanın ne olduğunu daha iyi anlayacaksınız sanırım,» dedi. Ve Dugan'ın başka soru sormasına izin vermeden gaza bastı.

Zaten Butch da başka soru soracak durumda değildi. Canı sıkılıyordu. Sanki New York'a ilk geldiği gün biri ona Brooklyn köprüsünü satmış gibi. Aldanmak istemeyen aldanmaz, diye düşündü. Ama ihtiyar adam insanı garip bir biçimde ikna ediyor. Yine de ben ikna olmadım, hevesle atıldım. Çünkü Ruth'a âşıktım. Ve bir iki yıl sonra bütün cesaretimi toplayarak ona evlenme teklif edecektim. Biri öldüğü zaman, insanan kalbinde kapkara bir delik kalıyor. Böyle bir deliği kapamanın bir yolu da onu senden budalaca bir kazanın aldığını kabule yaşmamak. O kazaya, eline geçirebileceğin birinin ya da bir şeyin neden olduğuna inanmak daha iyi. Kısa bir süre için bile. O zaman kalbindeki delik biraz küçülüyor.

Dugan içini çekerek geri döndü.

Ev hastaneye giderek yine akçama kadar HiHy'nin yanında oturdu. Bir ara iki pusula yazdı. Bunlardan birini HiHy'nin başucundaki masaya bıraktı. Kâğıdın uçmaması için üzerine küçük çiçek saksısını koydu. ikinci pusula, daha uzundu. Bitirdikten sonra katlayarak cebine soktu.

Hastaneden çıkınca caddeden inerek kapısında «Derry Tibbi Malzeme şirketi» yazılı bir mağazaya girdi. Oradaki genç adamdan oksijen maskesi kiraladı.

Hemşire HiHy'nin başucundaki pusulayı okudu.

«Hilly,

Belki seni bir süre göremeyeceğim. Ama sana bu kötü günleri atlatacağın söylemek istedim. Eğer bunu başarmana yardım edebilsem dünyanın en mutlu büyükbabası olurum. David'in hâl., hayatta olduğuna inanıyorum.. Zaten onun kaybolmasından da sen sorumlu değildin. Seni seviyorum. Hilly. Yakında görüşeceğimizi umuyorum.

Büyükbaban.»

Ama Ev, HiJiy Brown'ı bir daha göremedi.

Cenaze Töreni

Ruth'u tanıyanlar ya da onunla beraber çalışmış olanlar saat dokuzdan itibaren Haven'e gelmeye başladılar. Çok geçmeden anacaddede araba park edilecek yer kalmadı. Haven Lokantası pek kalabalıktı.

Hava serin, gökyüzü masmaviydi. Sanki Temmuzun sonlarında değil de Eylüldeydiler. Batıdan rüzgâr esiyordu. Haven'e yino yabancılar gelmiş ve hava açmıştı. Haven Tilerin şansları vardı. Ama kentliler konuşmadan birbirlerine, «şanslı olup olmadığımız önemli değil,» diyorlardı. «Yakında şansımızı kendimiz yaratacağız.»

Gerçekten güzel bir gündü. Turistlerin aradıkları gibi bir gün. İştahların açılmasına neden olacak bir gün. Haven Lokantasına girenler kahvaltı için pek çok şey ısmarladılar. Ama çok geçmeden iştahları kapandı. Gözlerindeki pırıltı söndü. Renkleri biraz uçtu. Sanki hastalandılar.

Lokanta kalabalıktı ama artık kimse konuşmuyordu.

Beach kendi kendine, Kapiya Vuran Tommy'ler geliyor, dostlar, diye düşündü. O iki pis polisi temizlediği silahı sağladığı bodruma indiğini hayal etti. O koskocaman öldürücü bazukayı buraya çıkarıp bütün bu yabancıları onun yeşil ateşiyle temizlemek ne hoş olurdu.

Hayır, şimdi olmaz. Henüz zamanı değil. Ama yakında. Gelecek ay. şimdilik... Beach kaşıkla artıkları sıyırdığı tabağa baktı. Birinin dişi düşmüştü tabağa.

Beach kendi kendine, Kapiya Vuran Tommy'ler geliyor, dostlarım, dedi. Ama onlar sonunda buraya geldikleri zaman kapiya vurmak zahmetine katlanmayacaklar sanırım. Kapiyu uçuruverecekler. Sırttı, dişi de diğer artıklarla birlikte çöp tenekesine attı. Dugan istediği zaman sessizleşmeyi bilirdi. Bu sabah da konuşmak istemiyordu. Galiba bu durum ihtiyarın da işine geli-2/ordu. Canavar tam sekizde Ev'in oturduğu apartmana varmıştı. Kapının önünde, yaşlı adamın eski arabasının gerisinde bir cip duruyordu. Arkasına ağız bağlı büyük bir çuval atılmıştı.

«Cipi Bangor'dan mı kiraladınız?»

Ev, «Derry'den,» dedi.

«Herhalde size pahalıya patladı»

«Eh, ucuza geldiği söylenemez.»

Böylece konuşma sona erdi iki adam bir saat kırk dakika sonra Haven-Albion sınırına vardılar. Ev gerçekten arka yollardan dolaşmıştı. Hemen hemen yirmi yıldan beri-orada çalışan, bölgeyi avucunun içi gibi bildiğini sanan Dugan çok yanılmış -olduğunu anlamıştı. Bu bölgeyi avucunun içi gibi bilen biri varsa o da Ev Hillman'dı. Sonunda cipi Haven'e hiç girmeden buraya kadar getirmeyi başarmıştı.

Yaşlı adam sınır levhasından otuz metre kadar geride taşıtı durdurdu. Motoru kapatarak camı indirdi. Etrafta çıt çıkmıyor, hiç kuş ötmüyordu. Bu Butch'm garibine gitti.

Sonra Ev'e, «Arkadaki çuvalda ne var?», diye sordu.

«Türlü şey. Onları düşünüp kaygılanmayın.»

«E, ne bekliyoruz?»

Ev, «-Kiİ{,se çanlarını,» dedi.

Ona çeyrek kala çanlar çalmaya başladı Bu Ev'in hayatı bo«-yunca duymaya alıştığı çan sesi değildi. Yankılanan sesler Ruth' un gerçekten yasını tutan dostlarıyla yalandan ağılayacak olanları Metodist kilisesine çağırıyordu. Üç perdelik komedinin birinci bölümü orada oynanacaktı. ikinci perde 'Mezarlıktaki Tören» adını taşıyordu. Üçüncü perdede ise kitaplıkta yiyecek ve içecek verilecekti.'

Bir tavuğa bile kış t diyemeyecek kadar çekingen olan Rahip Goohringer birkaç hafta önce kentte dolaşarak herkese bu gürültüden artık bıktığını söylemişti.

Pamela Sargent o zaman, «O halde neden bu konuda bir şeyler yapmıyorsun, Gooney?» diye sormuştu.

Rahibi o zamana kadar hiç kimse «Gooney» diye çağırma-mış-tı. Ama adam o öfkesi arasında bunun üzerinde pek durmamıştı.

Kalın camlı gözlüklerinin arkasından kadına sert sert bakarak, «Belki yaparım,» demişti. «Belki bir şşyler yaparım.»

«Bir fikrin mi var?»

Rahip sinsice, «Belki,» demişti. «Zaman gösterecek. Öyle değil mi?»

Kadın başını sallamıştı. «Her zaman, Gooney. Her zaman.»

Rahip Goohringer'in aklına Metodist kilisesinin çanları konusunda dâhice bir fikir gelmişti. Bu fikir öylesine basit ama harikaydı ki, daha önce akıl edememiş olmasına şaşıyordu. İşin en güzel yanı, bu değişikliği yapmak için kimseden izin almasına gerek duymamasıydı. Üstelik bu sorunu tek başına da halledebilecekti. Rahip de öyle yaptı. Eğer şaka kaldırmıyorlarsa, çanları cehennem, diye düşünüyordu.

Kilisenin bodrumundaki sigortaya yeni teller bağlarken, kendi kendine fısıldadı. «Beni bir daha 'Gooney' diye çağırırsan beynini dağıtırım, Pam.» Gıdaklar gibi güldü. Son zamana kadar hiç: böyle şeyler düşünmemişti. Bu yenilik ona zevk veriyordu. Hatta yeni çanını beğenmeyenler olursa onlara küfretmeye hazırlanıyordu.

Ama kentte herkes bu değişikliği şahane bulmuştu. Rahip Goohringer bugün de aşağıda çanların çalmasını sağlayacak düğmeyi çevirirken göğsü gururla kâbarıyordu. Etrafta bir ilahi yankılandı. Çanlar artık programlanabiliyordu. Rahip o gün Ruth'un sevdiği ilahileri seçmişti.

Rahip Goohringer, «Vay be!» diye bağırarak ellerini ovuşturdu. Hayatı boyunca kendini hiç böyle iyi hissetmemişti. Ruth

kfcCausland için de harika.bir konuşma yapacaktı.

Ne de olsa hepsi onu çok severlerdi.

Çanlar...

En yaşlı Haven'li olan Dave Rutledge çanları dinleyerek dış-etlerini göstere göstere güldü. Çanlar ahenksiz sesler de çıkar-salar yine de gülecekti. Doksanmdaki adam bayağı sağırken Temmuzun sonlarında kulakları açılmıştı. Bozuk kan dolaşımı da düzelmişti. Herkes ona on yaş daha genç gözüküğünü söylüyordu. Tanrım! Dave kendini yirmi yaş gençleşmiş gibi hissediyordu.

Ah, çan sesleri de ne kadar güzeldi! tDave kalkarak kiliseye doğru yürümeye başladı.

Çanların çağırısı.

Senatör Brennan cenaze törenine yardımcısını yollamıştı. Yardımcının sevgilisi Annabelle de o sabah onunla birlikte Ha-ven'e gelmişti. Genç kadın kahvaltıda biraz rahatsız olmuş, midesi bulanmaya başlamış, bu yüzden pek bir şey yiyememişti. Üstelik tezgâhın arkasındaki aşçı da Charles Manson'a benziyordu. Daha yaşlı ve şişman bir Manson'a. Garip garip gülüyordu da.

Ama şimdi çan sesleri Annabelle'in pek hoşuna gitmişti.

«Marty, böyle küçük bir kent bu şahane çanları nereden bulmuş?»

Marty dalgın dalgın, «Belki yazları buraya gelen zengin bir turist öldü, parasını onlara bıraktı,» diye cevap verdi. Çanlar onu hiç ilgilendirmiyordu. Haven'e gelir gelmez başı ağrımaya başlamıştı. Üstelik dişeti de kaniyordu. «Haydi kiliseye gidelim.» için için ekledi. Törenden hemen sonra buradan kaçıp Bart Har-bour'a gideriz. Sabaha kadar sevişiriz. Bu küçük kentte insanı rahatsız eden bir şeyler var.

Marty'ie Annebell yolun karşı tarafına geçtiler. Haven'liler de kiliseye doğru gidiyorlardı. Marty eti afta pek çok polis olduğunu farketti. Sırtlarında eyalet polisinin açık mavi üniformaları vardı.

«Bak, Marty! Saate bak!» Annebelle Belediye Binasının kulesini işaret ediyordu. Kırmızı tuğladan yapılmış sapasağlam bir şeydi. Ama nedense Marty'e kule bir an gözlerinin önünde dalgalanmış gibi geldi ve baş ağrısı da birdenbire arttı. Belki de gözleri fazla vorulmuştu. Sinirli sinirli, «Ne olmuş saate?» diye sordu.

Annabelle, «Akreple yelkovan bir tuhaf,» dedi. «Sanki... kadranın üzerine... çizilmiş gibi duruyor.»

Çanların daveti.

Derry'den Eddie Stampnell ve Orono'dan Andy Rideout yare yana karşı kaldırıma geçtiler. iki polis de Ruth'u tanır ve severlerdi. Eddie kararsızca, «Ne güzel, değil mi?» dedi.

Andy mırıldandı. «Belki... Buralı birkaç köylünün öldürdüğü Bent'le Jingles aklımdan çıkmıyor. Herhalde onları bir çiftçinin, patates tarlasına gömdüler. ikisini de bir daha bulamayacağız... Biliyor musun, bu Haven bana uğursuz bir yemiş gibi geliyor.. Biliyorum, budalaca bir söz bu. Ama öyle düşünüyorum.»

Eddie, «Başım için uğursuz olduğu kesin,» diye cevap verdi. «Beynim sanki çatlayacak. Başım müthiş ağrıyor.»

Andy, «Neyse,» dedi, «şu işi de bitirip gidelim. Çok iyi bir insandı, ama öldü. Ve laf aramızda, artık Ruth da olmadığına-göre bir daha Haven'e ayak basacak değilim.»

iki polis kiliseye girdiler.

Çanların ağlayışı.

Bobbi Anderson mavi kamyonetinden indi. Kapıyı çarparak. kapattı., Lacivert elbisesini düzelterek kaldırımda ağır ağır kiliseye doğru yürüdü. Başını eğmiş, omuzları düşmüştü. Çalışmayı sürdürebilmek için dinlenmeye ihtiyacı vardı. Dinlenebilmek için elinden geldiğince çabalıyordu. Jim de saplantısı bakımından bir fren görevi yapmaktaydı.

Bu gerçekten bir saplantı. Artık kendini boşuna kandırma.

Ama Jim de gitgide aşınan bir frendi. Cenaze törenine gelmemişti. Çünkü gece iyice içmiş, ondan sonra da sızmıştı. Evet.. Anderson gerçekten bitkindi. Ama mesele yalnız bu değildi. Nedense bu sabah kalbine, odak noktası olmayan bir keder dolmuştu.

Biraz Ruth, biraz David Brown ve biraz da bütün kent için. üzülüyordu. Ama daha çok kendisi için endişelendiğinden kuşkulanıyordu. «Gelişme» devam ediyordu. Gardener dışında Ha-ven'deki herkesin durumu aynıydı. Bu güzel bir şeydi. Ama Anderson artık sabah sisleri gibi kaybolmaya başlayan kendi eşsiz Hşiliği için yas tutuyordu. «Karaboğa Askerlerinin son eseri olduğunu biliyordu. işin en garip yanı... kitabın çoğunu Kapiya. Vuran Tommy'lerini yazdığından kuşku duyuyordu.

Çanlar çanlar çanlar

Haven çanlara karşılık veriyordu. Bu «Ruth McCausland'ın Ölümü» ya da «Biz Onu Ne Severdik» adlı oyunun birinci per-
desiydi. Nancy Voss törene gelebilmek için postaneyi kapatmıştı. Tabii hükümet bunu haber alsa, hiç hoşla imajdı, ama «bilmediğin şey canını sıkamaz.» Ne var ki. pek yakında çok şeyi öğrenecekler. Onlara yakında Havan'den şahane bir paket gidecek. Onlara ve dünya denilen bu uçan çamur topun üzerindeki her hükümete...

Frank Spruce ve John Mumphy çanların çağırma uydular. Ölümünden iki gün önce kent. sınırında Ruth'un yanından geçmiş olan Ashley Ruval, babası ve annesiyle geldi. Ash.Tey ağlıyordu.' Doktor Warwick de .oradaydı, Jud Tafkington da. Adıey McKe-
len kolunda Ilazel McCready'ie içeri igrdi. Nevrt Berringer'le Dick Allison beraberdiler. Ağır ağır yürüyorlardı. Ruth'dan önceki polis müdürü John Harley'i aralarına almış, onu yan taşıyorlardı. John çok bitkin ve vücudu da yarı saydamdı artık. Karısı Mag-gie törene gelemeyecek kadar rahatsızdı.

Haven'hler çanların davetine cevap verdiler. Hepsi de geldi. Tremain'ler ve Turlûw'lar. Applegate'ler ve Goldman 1ar. Dup-
lissey'ler ve Archinbough'Iar. Maine'li eski, köklü aileler. Ama artık çok değişmişlerdi. Kilisede birbirlerine sokulurlarken kafaları da birleşti. Yabancıları gözetliyor, bir tek yanlış düşünce yakalamaya çalışıyorlardı... Biraraya gelmişler, dinliyorlardı. Ve •çanlar c acayıp kanlarında yankılanıyordu.

Cipin direksiyonunda Ev.Hiliman uzaktan gelen Âlif çan seslerini dinlerken gözlerini açtı. «Kahretsin! Bu ne ..>--

Butch Dugan, «Kilise çanları,» dedi. «E»,?ka ue olacak? Galiba tören başlamak üzere.» Sonra içinden '-jdi. Orada Ruth'u gömüyorlar. Bu deli ihtiyarla kent sınır: ;;a ne işim var? Pek emin değildi ama artık planlarım üttürmesi de imkânsızdı.

Ev, «Metodist kilisesinin • "i,i:•.. >. eskiden böyle çalmazdı,» 'diye mırıldandı. «Biri onlar: C. ." .ştirmiş.»

«E, ne olmuş?»

«Hiç... önemsiz h"~ şey. Ya da çok önemli. Bilmiyorum. Haydi, Bay Dugan. Giutiüi.» Motoru çalıştırdı.

Dugan, «Size tekrar soracağım,» dedi. Olağanüstü bir sabır gösterdiğine inanıyordu. «Aradığınız nedir?»

«Bunu bilmiyorum.» Cip sınırı aştı. Artık Albion'dan çıkmış, Haven'e girmişlerdi. Ev ani bir önseziyle sarsıldı. Bütün dikkatine ve aldığı önlemlere rağmen buradan bir daha kurtulamayacaktı. «Onu gördüğümüz zaman taniyacağız.»

Dugan cevap vermedi. Kendi kendine bu işe nasıl bulaştığını

bir kere daha sordu. Galiba o da yanındaki ihtiyar kadar deliydi. Hatta ondan da çılgın. Elini kaldırarak kaşlarının üzerini ovmaya başladı. Hafif bir baş ağrısı başlamıştı.

Rahip Goohringer'm çıplak başı vitraylardan süzülen güneş ışığında parlıyordu. Konuşmasını yaparken kimisi burnunu çekti, kimisi ağladı.

Kentliler ellerini kavuşturmuş oturuyorlar .ya da mendillerini sıkıca tutuyorlardı. Çoğunun gözleri yaşlıydı. Raiip Goohria-gere ciddi bir dikkatle bakıyorlardı. Hepsi de pek sağlıklı gözüküyordu. Renkleri iyi; ciltleri düzgündü. Buna karşılık yabancıların öyle sağlıklı gibi bir halleri yoktu. Renkleri uçmuştu. Sersem sersem bakıyorlardı. Rahibin konuşması sırasında iki kez birkaç kişi telaşa dışarıya fırlayarak kustu. Bazılarının ise karınları ağrıyordu.

• G gün sona ermeden birkaç yabancıların dişleri dökülecekti. Bazılarının baş ağrıları Haven'den ayrılır ayrılmaz geçecekti.

Kentliler ise onlara bakıyor ve bekliyorlardı. Bu insanlar gittikten sonra 'gelişmeleri» devam edecekti yine.

Ev Hillman dokuz numaralı karayoluna vanp «ağa saptı. şimdi.hızla Haven'in içerlerine doğru gidiyorlardı.

Butch Canavar Dugan'm sinirleri gerilmişti. Bunun nedenini de bilmiyordu. Tabii yaşlı adam deliydi. Haven'in bir yılanlar yuvasına döndüğünü iddia ediyordu. Tam paranoyaklara yakışacak bir sözdü bu. .Ama Canavar yine de sinirlerinin gitgide daha gerildiğini hissediyordu.

Hillman, «Durmadan alınızı ovuşturuyor unuz,» dedi.

«Başım ağrıyor.»

«Rüzgâr esmeseydi daha da fazla ağrırdı sanırım.»

Dnğan kendi kendine, al işte bir zırva daha, dedi. Tanrı aşkına, burada ne işim var? Ve neden bu kadar sinirliyim?

«Biri bana uyku ilacı vermiş gibi hissediyorum kendimi.»

«Evet.»

Dugan, F.v'e baktı «Ama siz öyle hissetmiyorsunuz değil mi? Pek sakinsiniz.»

«Korkuyorum ama sinirlerim bozuk değil. Başım da ağrımıyor,»

Canavar öfkeyle, «Başınız neden ağrısın?» diye homurdandı. Bu konuşma gitgide «Aüs Harikalar Diyarında»ya yakışacak bir öai alıyordu. «Baş ağrıları bulaşıcı değildir.»

«Altı kişiyle birlikte kapıları, pencereleri kapalı bir odayı bozuyor olsaydınız, sonunda başınız ağnmaya başladı. Öyle değil •ini?»

«Evet, öyle sanırım. Ama bu...»

«Evet. Burası kapalı bir oda değil. Ve şansımız olduğu için Jiava rüzgârlı. Ama yine de o nesneden etrafa pek kötü bir şey yayılıyor olmalı. Çok güçlü bir şey. Çünkü bunu hissediyorsunuz

Farkındayım bunun.» Ev bir an durdu, sonra yine «Alis Ha^ rîkalar Diyarında»ya yakışacak bir şey söyledi. «Aklınıza parlak

İ fikirler gelmeye başladı mı?»

«Ne demek istiyorsunuz?»

Yaşlı adam memnun memnun başını salladı. «iyi. Eğer aklınıza öyle şeyler gelirse bana hemen söyleyin. Çuvalımda sizin' için bir şey var.»

«Çılgınlık bu!» Dugan'm sesi hafifçe titriyordu. «Evet, delilik! Arabayı çevirin, Hillman. Geri dönmek istiyorum.»

Ev birdenbire kafasında bir tek kesin düşüncenin belirmesini sağlamaya çalıştı. Haven'de geçirdiği son üç gün Bryant, Ma-Tie, Hilly ve David'in birbirlerinin düşüncelerini okuduklarını ^anlamıştı. Bunu sezmiş ama onların kafalarının içini algılaya-mamıştı. O zaman, onlar da benim düşüncelerimi anlayamıyorlar o halde, diye düşünmüştü. Acaba bunun kafamdaki çelik plakalarla bir ilgisi var mı? Ama kafamı onlara açarsam içindekileri okuyabilirler sanırım.

Ev şimdi sessizce, La guerre est fini, (*) diye tekrarlıyordu. La guerre est fini.

Dugan sert sert, «Ne oluyor?» diye sordu.

Ev, «Düşünmeyin,» dedi. «Konuşmayın. Sadece bana ne dü-şündüğümü söyleyin.»

«La guerre est fini, diye düşünüyordunuz. Ama siz çıldırmış'-sınız. insanlar birbirlerinin kafalarından geçenleri anlayamaz...»

Dugan durakladı. Dönerek ihtiyara baktı. Gözleri yuvalarından ışık saçmış gibi açılmıştı. «La guerre est fini,» diye fısıldadı.

«Bunu düşünüyordunuz. Ah, Tanrım!» Birdenbire kapıyı açarak kasmaya başladı.

Rahip Goohringer, «Butü bir keresinde bana, 'Cenaze törenimde Matta incil'nden bazı bölümleri okur musunuz?' demişti,» İ diye açıkladı. «Ben de onun bu isteğini yerine getirdim. Ancak...»

""!(*) Savag bitü.

b

(La guerre est fini, diye düşünüyordunuz...)

Goohringer durakladı. Yüzünde hayret ve endişe dolu bir ifade belirmişti. «Ancak o başka bir duaya da lâyük.»

Dick Allison sola dönerek aradaki açıklığın öbür tarafında oturan Newt'e baktı. iki arkadaş göz göze geldiler. Newt endi-şelenmişti.

John Harley'in ağız açılmıştı. Uçuk mavi gözleriyle şaşkın şaşkın bir sağa bakıyordu bir sola.

Goohringer incil'deki yerini kaybetti. Tekrar buldu. Az kalsın kitabı elinden düşürüyordu. Çok telaşlıydı. Ama yabancılar bütün bunları farketmediler bile. Onlar kendi dertlerine dalmışlardı. Ya da birdenbire akıllarına geliveren, dünyayı sarsacak kadar parlak fikirlerine.

Tehlikeyi sezen Haven'lilerin kafaları düşüncelerle çınlamaya başladı.

Yabancılar oraya doğru gidiyorlar... Her şeye burunlarını sokacaklar!

Bobby Tremain, Christina Coison'un elini tutarak sıktı. Kız da buna karşılık verdi. iri kahverengi gözleriyle delikanlıya bakıyordu.

Avcının tüfeğinin şıkırtısını duyan bir ceylan gibi... Dokuz numaralı karayolundaıar. Gemiye fazla yakınlar! Biri polis.

Evet, polis. Ama özel biri. Ruth'un polisi. Kadına aşık o. Ruth bu gitgide yükselen sesleri tanırdı. şimdi yabancılardan bazıları da onları duymaya başlamışlardı. Oysa Haven mikrobu onlara daha yeni bulaşmıştı. Birkaçı kestirirken uyanmış gibi etraflar.'ja bakındılar. içlerinden biri de, Senatör Brennanın yardımcısı Marty'nin sevgilisi Annabelle'di. Genç kadın oracıkta yeni bir dosyalama sistemi buluvermişti. O sayede çabucak terfi edecekti herhalde. Sonra Annabelle'in kafasında bir düşünce belirdi. Genç kadın bunun kendi düşüncesi olmadığına yemin edebilirdi.

Biri onları hemen durdurmalı!

Annabelle birinin kendisine seslendiğini sanarak etrafına bakındı.

Ama salonda rahibin dışında kimsenin sesi çıkmıyordu, Annabelle, Marty'e bir göz attı. Adam camlaşmış gözlerle vitraylardan birine ipnotize olmuş gibi bakıyordu. Annabelle onun bu haline iç sıkıntısının neden olduğunu sanarak yine kendi düşüncelerine daldı.

Goohringer biraz da titrek bir sesle, «'Kim faziletli bir kadm bulabilir?» diye okudu. Olmayacak yerlerde durakladı, kekeleydi.

'''Çünkü onun hfiHoli valnitlor^an 'f» *~~|~]—•

Sonra kilisedeki bu bir tek duyarlı beyinde başka yabancı -düşünceler yankılandı.

Çok üzgünüm...

Tanrımı Nasıl oldu d»...

Kafalardan oluşan ag, orada iki kişi konuşuyor, diye düşündü. Bakışlar Bobbi Anderson'a doğru kaymaya başladı. Haven'de istediği zaman kafasının içini görmelerini engelleyen bir tek kişi. vardı. O kişi şimdi burada, kilisede değildi, iki ses. Duymadığımız senin ayaş arkadaşının sesi mi?

Anderson birdenbire ayağa kalkarak sıradakilerini önünden .zorlukla geçti. Herkesin kendisine baktığının farkındaydı. Ahmak Goohringer de yine susmuştu.

Anderson, «Affedersiniz...» diye mırıldanıyordu. «Affedersiniz... izninizle...»

Sonunda dışarı kaçmayı başardı. Diğerleri onu izlemeye başladılar. Aralarında Bobby Tremain, Newt, Dick ve Bryant Brown {da vardı. Yabancıların hiçbiri bunu farketmediler. Onlar yine o acayip hayallerine dalmışlardı.

Butch Dugan, «Özür dilerim,» diyerek kapıyı kapattı. Cebin-iden bir mendil çıkarıp ağzını silmeye başladı. «Nedense kendimi tutamadım. şimdi daha iyiyim.»

Ev başını salladı. «Bunu size açıklamayacağım. Zamanımız yok. Ama bir şeyi dinlemenizi istiyorum.»

«Neyi?»

Ev cipin radyosunu açtı. Sesler öylesine berraktı ki. Bir şarkı •çalmaya başladı.

Dugan, «Tanrım!» diye haykırdı. «Tâ VWheeling'i alıyor. Nasıl...»

ihthiyar radyoyu kapattı. «şimdi kafamı dinlemenizi istiyorum.»

Canavar müthiş bir şaşkınlıkla Ev'e baktı. «Alis Harikalar Diyarında» da bile bu kadar çılgınca sahneler yoktu. «Tanrı aşkına! Neden söz ediyorsunuz siz?»

«Benimle tartışmayın, söylediyimi yapın.» Ev başını iyice çevirdi. Kafasının arkasını işaret ederek, «Başımda iki çelik plaka var,» diye açıkladı. «Savaş hatırası. Arkadaki daha büyük. Saçsız yeri görüyor musunuz?»

«Evet ama...»

«Zamanımız az! şimdi kulağınızı o yara izine yaklaştırıp dinleyin!»

Dugan istenileni yaptı ve... kendini rüyadaymış gibi hissetti.

ihthiyarın kafasının arkasından müzik sesi geliyordu. Ses hafif ve tizdi ama yine de duyulabiliyordu. Frank Sinatra «New York, New York»u söylüyordu.

Butch Dûgan kıkır kıkır gülmeye başladı önce. Sonra kahkahalar attı. Ellerini karnına bastırılmış, katlıyordu. Bu ıssız yerde bir ihthiyarla beraberdi. V adamın kafası radyoya dönüşmüştü. Tanrım, bu Ripley'in «ister inan, ister inanma»smdan daha ilginçti!

Canavar güldü, inledi, ağladı, katıldı...

Sonra yaşlı adam nasırlı avucuyla ona müthiş bir tokat altı. Küçük bir çocuk gibi tokatlanmak Dugan'ı şaşırttı. Hem bu şaşırma, hem de can acısı, sinir krizinin sona ermesini sağladı. Ev'e bakarak gözlerini kırıştırdı. Elini yanağına götürdü.

Ev sert bir sesle, «Bu ben kentten kaçmadan bir buçuk hafta önce başladı,» diye açıkladı. «Kafamda müzik sesleri çınlıyordu. Eski Garrick çiftliğine doğru gittiğim zaman sesler iyice yükseliyordu. Bu noktanın üzerinde daha önce durmalıydım. Ama bunu yapmadım. Sesler şimdi daha güçlü. Her şey öyle. Onun için sinir krizinizle ilgilenecek zamanım yok. Kendinizi toplayacak mısınız?"

Dugan kızardı. Bu kırmızılık Ev'in elinin yüzünde bıraktığı izleri örttü. Yaşlı adamın kendisinden çok üstün olduğunu düşündü.

«Evet, evet. Toplayacağım.»

«Artık burada bir şeyler olduğuna inanıyor musunuz? Ha-ven'de çok şeyin değiştiğine?»

«Evet. Ben...» Dugan yutkundu.- «Evet...»

«iyi.» Ev gaza daha da bastı. «Bu... şey kentte herkesi değiştiriyor, Bay Dugan. Benden başka herkesi. Ben kafamda müzik sesleri duyuyorum, ama hepsi o kadar. insanların kafalarından geçenleri okuyamıyorum... Aklıma parlak fikirler de gelmiyor.»

«Fikirler mi? Ne biçim fikirler?»

«Her türlü...» Cip gitgide hızlanıyordu. «işin kötüsü, olanları kanıtlamak için elimde bir tek delil biie yok. Hiç yok. iyice kaçmış olduğumu düşündünüz, değil mi?»

Dügan başını salladı. Öndeki panele sıkıca tutunmuştu. Yine midesi bulanmaya başlıyordu. Güneş çok parlaktı. On cam ve krom çerçeveler göz kamaştırıyordu.

«O gazeteciyle hemşireler de öyle düşündüler. Ama şu ormanda bir şey var. Gidip onu bulacağım. O nesnenin fotoğraflarını çekeceğim. Sizi Haven'den çıkaracağım. ikimiz olanca sesimizle bağırarak konuşacağız. Belki torunum David'i geri getirmenin yolunu bulacağız, belki de bulamayacağız Ne olursa ol-

----94R----

sun, burada neler oluyorsa onları engelleyeceğiz. Çok geç kalmadan. Bunu yapmak zorundayız!»

Cip daha dâ hızlandı.

Dugan dişlerinin arasından, «Daha ne kadar var?» diye sormayı başardı. Yine kusacaktı. Hemen. Sadece gidecekleri yere erişinceye kadar kendini tutabileceğini umuyordu.

Ev, «Eski Garrick çiftliği,» dedi. «En fazla bir buçuk kilometrelik bir yolumuz kaldı.»

Dugan, şükürler olsun, diye düşündü.

Anderson, «O Jim değil,» dedi. «Jim verandada sızdı.»

Adley McKeen, «Nereden biliyorsun?» diye sordu. «Onun kakasının içini göremiyorsun ki.»

«Ah, görebiliyorum. Bunu her gün biraz daha iyi başarıyo-rüm. Jim hâlâ verandada. Bana inanın. Kayakla ilgili bir rüya görüyor.»

Diğerleri bir an Anderson'a sessizce baktılar. On iki kişi Me-todist kilisesinin karşısında, Haven Lokantasının önünde duruyorlardı. Sonunda Joe Summerfield, «Öyleyse kim o?» diye sordu.

Anderson mırıldandı. «Bilmiyorum. Ama o Jim değil» Ayaklarının üzerinde hafifçe yalpalıyordu. Artık otuz yedi değil, ellisinde gibi gözüküyordu. Gözlerinin altında bitkinliğin neden olduğu kara halkalar vardı. Ama adamlar bütün bunların farkında değilmiş gibiydiler.

Kilisedekiler ilahi söylüyorlardı. «Kutsal! Kutsal! Sana Tapıyoruz!»

Dick Allison birdenbire, «Ben o adamın kim olduğunu biliyorum,» diye açıkladı. Gözleri duyduğu nefret yüzünden garip-leşmiş, bulanıklaşmıştı. «Bir tek kişi olabilir. Bu kentte kafasında maden olan bir tek kişi vardı.»

Newt bağırdı. «Ev Hillman! Tanrım!»

Jud Tarkington, «Hemen harekete geçmeliyiz,» dedi. «Köpekler oraya yaklaşıyorlar. Adley, dükkândan birkaç silah getir.»

«Peki.»

Anderson, «Silahların ama onları kullanmayın,» diyerek a-damları teker teker süzdü. «Eğer o adam Hillman'sa onu vurmayın.

Polisi de. Özellikle polisi. Haven'de bir mesele daha çıkması hiç iyi olmaz. En azından her şey tamamlanmadan.»

Gelişme sona ermeden!

Beach. «Ben de borumu alayım,» dedi. Yüzü heyecanından if adesizleşmişti..

— 246 —

\

\ Anderson onu omuzlarından yakaladı. «Hayır, efendim! Mesele çıkmasın dediğim zaman polislerin ortadan Kaybolmalarım da kastediyordum.» Diğerlerini tekrar süzdü. Sonra da Dick Al-lison'a baktı. Adam başını salladı.

Dick, «HiHman'm ortamdan kaybolması gerekiyor,» dedi. «Başka çare yok. Ama belki bunun da bir zararı olmaz. Ev deli. Ve deli bir ihtiyar aklına estiği zaman türlü şey yapabilir. Buradan ayrılır, Utalı'da Zion'a ya da Idaho'da Grand Forks'a yerleşir. Kıyamet gününü orada bekler. Polis de bir olaya neden olacak. Ama burada değil, Derry'de. Ayrıca bu herkesin anlayabileceği bir olay

olacak. Artık hiç "iiise yuvamıza pisleyemeyecek. Haydi, Jud. Silahları al. Eobüi, sen kamyonetinle

lokantanın arkasına git. Newt, AdMy, Joe, siz benimle geleceksiniz. Sen de Bob-bi'yle gideceksi-... jud. Geri kalanınızsa Kyie'nin Cadiliac'ma binecek. Haydi bakalım!» Harcı; ete geçtiler.

Fışışt...

Yine o eski rüya. Ama buna yeni birkaç ayrıntı eklenmişti. Çok garip ayrıntılar. Kar pembeydi. Kanlar yüzünden. Bu kanlar kendisinden akıyordu? Kahretsin! Onun gibi bir ayyaşın bu kadar kanı olabileceği kimin aklına gelirdi? Hızla yamaçtan iniyorlardı.

Gardener için fazla hızlı. Ayrıca o kanlı karlar da aklını karıştırıyordu. Üstelik kendi kanydı bu.

Gardener başını kaldırıyor, yamaçta bir cipin durduğunu görüyordu.

Biri haykırıyordu. «Bobbi'ye engel ol, Jim! BOBBI'YE ENGEL OLi»

Ama Gardener'in bunu yapmasına gerek yoktu. Çünkü bu bir rüyaydı. Son haftalarda bu düşe iyice alışmıştı. Zaman zaman kafasında çınlayan müziğe de alıştığı gibi. Bu bir rüyaydı. Yamaçta duran cip de yoktu.

Taşıt Bobbi'nin bahçe yoluna giriyordu.

Bu bir rüya mı? Yoksa gerçek mi?

Gardener, hayır, diye düşündü. Bu soru ters. Doğru soru, «Bunun ne kadarı gerçek?» olacaktı.

Taşıtın kromları ışığın Gardener'in gözlerine yansımaya neden oluyordu. Yüzünü buruşturarak verandanın parmaklığını eliyle araştırdı.

Hayır. Bu rüya değil. Mevsimlerden yaz. Ve sen de Haven' desin.

Hemen hemen her şeyi hatırlıyordu. Her şey bulanıktı ama

— 247 —

yine de hatırlıyordu. Bobbi'nin evine döndüğünden bu yana bilincim yitmiyordu artık. Kafasında müzik yankılanıyordu ama kendim kaybetmiyordum. Bobbi cenazeye gitti. Az sonra dönecek ve kazıya devam edeceğiz... Bütmi bunları anımsıyordu. Belediye Binasının saat kulesinin koskocaman bir kuş gibi havalandığını da, Ellerini parmaklığa dayayarak kanlı ve bulanık gözleriyle cipe baktı. Sefiller mahallesinden kaçmış birine benzediğinin farkındaydı. Sonra şoförün yanındaki adam başını çevirdi ve Gardener'i gördü. Öyle iri yarıydı ki, bir peri masalından çıkmışa benziyordu. Güneş gözlüğü takmıştı. Gardener bu yüzden onunla göz göze gelip gelmediklerini anlayamadı Ama bu da önemli değildi. Bu bakışları tanıyordu. Yüzlerce gösteriye katıldığı için. Sarhoş olup tutuklandığı için. Sonunda polis geldi, diye düşündü. Bu düşüncede üzüntü ve öfke vardı.. Ama daha çok rahatlamıştı. Hiç olmazsa o an için. O bir polis. Ama cipin içinde ne işi var? Tanrım, şu suratın Rocamariiğiia baki Bir ev kadar iri! Herhalde rüya görüyorum, öyle olmalı.

Cip durmadı. Bahçe yolundan ilerleyerek gözden kayboldu Gardener artık ancak motorun homurtusunu duyuyordu.

Arkaya doğru gidiyorlar. Ormana. Ah, her şeyi bildikleri anlaşılıyor. Tanrım, eğer hükümet gemiye el koyarsa...

O eski endişeyi duydu. Sersemce rahatlığı kayboldu. Endişenin verini o eski, marazi öfke aldı.

Kafasının içinden, HEY, BOBBI! diye haykırdı. B^MEN BURAYA GEL i

Burnundan kanlar fışkırdı. Sendeleyerek bitkince geriledi. Tikintiyle yüzünü buruşturarak mendilini aradı. Bunun ne önemi var zaten? Bırakalım gemiyi onlar alsınlar. Ha onların eline geçmiş, ha Bobbi'nin. ikisi dö kötü. Ve bunu sen de biliyorsun. Polis gemiye el koyarsa ne olur? Geminin Bobbi'yi de, bütün kentlileri de polis haline soktuğunu biliyorsun. Özellikle Bobbi'nin yakın dostlarım. Gece geç vakit buraya getirdiklerini. Bobbi o sırada uyuduğumu sanıyor. Ve o adamları sundurmaya götürüyor! Bu iki kez oldu. Sabaha karşı üçte. Bobbi derin bir uykuya daldığını sanıyordu. Çok çalışma, içki ve Vaiium yüzünden. E-vet, şişedeki hapların sayısı azalıyor. Ama onları içtiğim için değil. Her gece bir hapi tuvalete atıyorum...

Neden böyle sinsice davranıyordu? Nedenini bilmiyordu. Pazar gününü öğleden sonra gördükleri konusunda Bobbi'ye yalan — 248 —

söylemesinin nedenini de. Her gece Valium hapını klozete atmak, yalan söylemek sayılmazdı. Bobbi ona açık açık ilacı içip içmediğini sormuyordu çünkü. Sadece şişeye bakıyor ve hapların azaldığını görüyordu. O zaman yanlış bir sonuca varıyor, Gardener de bunu düzeltmiyordu.

Anderson'un vardığı diğer sonucu da düzeltmediği gibi. Bobbi onun derin derin uyuduğunu sanıyordu. Oysa aslında uykusuz luk çekiyordu Gardener. Ne kadar içerse içsin, fazla sızılmıyordu. Bu yüzden kafası çok sersemdi.

Sabaha karşı, büyük bir arabanın farları misafir yatak odasının duvarlarında kaydığı zaman dışarı bakmış ve avluya büyük bir Cadillac'ın girdiğini görmüştü. Mafya olmalı, diye düşünmüştü. Sabahın üçünde ormanların ortasındaki bir çiftliğe Cadillac' la kim geir?

Ama verandanın ışığı yandığında arabanın plakasını görmüştü, «KYLE-1.» Mafya'nın isimli plakalar kullanmaya meraklı olduğunu sanmıyordu.

Anderson arabadan inen dört erkekle bir kadına katılmıştı. Giyimliydi ama ayakları çıplaktı. Gardener adamlardan ikisini i.amıyordu. Yerel gönüllü itfaiye örgütünün başı Di ek Allisouve Cadillac'ın sahibi olan emlakçı Kyle Archinbourg. Diğer iki adam da ona yabancı gelmiyordu. Kadın ise Hazel McCready'di.

Bobbi birkaç dakika sonra onları sundurmaya, götürmüştü. Kapısında koskocaman kilit olan. yere.

Gardener, belki ben de oraya gitsem iyi olur, diye düşünmüştü. Neler olduğunu görürüm. Ama onun yerine tekrar yatmıştı.

Sundurmaya yaklaşmak bile istemiyordu. Korkuyordu oradan.

Sonunda yeniden dalmıştı.

Ertesi Sabah çiftlikte ne Cadillac vardı, ne de Bobbi'nin ahbabları. Anderson her zamankinden daha neşeliydi. Eski Bobbi' ye daha çok benziyordu. Gardener de kendini rüya gördüğüne inandırmıştı. Ama birkaç gece önce KYLE-1 yine gelmişti Arabadan aynı insanlar inmiş ve Bobbi'ye birlikte sundurmaya girmişlerdi.

Gardener, Anderson'un salıncaklı iskemlesine çökerek viski şişesine uzandı. içki midesini ısıttı. Sonra sıcaklık bütün vücuduna yayıldı. Cipin homurtuları hafifliyordu artık. Rüyada bir sesmiş gibi. Belki de rüyaydı. Son zamanlarda Gardener'e her şey öyle gözüküyordu.

Ama rüya değildi. KYLE-1 plakalı CadiIJac'la gelenlerin de rüya olmadıkları gibi. Onlara ne aşısı yapıyorsun, Bobbi? Ha-veu'deki diğer dâhilere oranla daha da gelişmeleri için onlara iie uyguluyorsun? Eski Bobbi böyle âdice bir şey yapmazdı. Ama bu Yeni ve Geliştirilmiş Model Bobbi bunu 7/apabüiyor. Bütün bunların cevabı nedir? Cevap var- mı?

Gardener heyecanla, «Her taraf iblislerle dolu!» diye bağırarak şişeyi bayına dikti, sonra da verandanın parmaklığının üzerinden çalılar arasına attı, «Her taraf iblislerle dolu,» diye tekrarlayarak sızdı.

Cip Anderson'un bahçesinde çaprazlamasına ilerliyor, dev mısırlar) ve ayçiçeklerini deviriyordu.

Butch, «O adam bizi gördü,» dedi.

Ev direksiyonla boğuşuyordu. «Viz gelir! Kentte olduğumuzu bâlâ bilmiyorlarsa, o zaman her konuda yanılmışım demektir. Bakın, bakın! Size söylemedim mi?»

Ağaçların arasından çukurlarla dolu, geniş bir- toprak yol u-zanıyordu.

«Adamın yüzü kan içindeydi.» Dugan yutkundu. Kendisini zor tutuyordu. Başu zonklıyor, dişlerindeki dolgular titreşiyor, midesi fena halde bulamıyordu. «Ya gömleği! Sanki biri onu... Cipi durdurun! Yine kusacağım!

Ev frene bastı. Dugan kapıyı açarak dışarıya eğildi, toprakların üzerine san bir sıvıyı kustu. Sonra bir an gözlerini yumdu. Dünya dalgalanıyor, dönüyordu.

Kafasında sesler fısıldaşıyorlardı. Pek çok ses.

Jim onları gördü! Yardım istiyor!

Kaç kişiler?

iki... ciple oraya doğru gidiyorlar...

Butch, «Dinleyin.» dedi, Sesi sanki çok uzaklardan geliyordu. «Partinin neşesini kaçırmak istemiyorum ams. hastayım. Çok hastayım.»

«Öyle olacağım biliyordum.» Ev'm upuzun bir koridorda

yankılanıyormuş gibiydi. Butch doc->- ^yj başardıysa da artık kapıyı kapayacak kadar bile gücü L.^ıamıştı. ihtiyar ekledi.

«Bağışıklık kazanacak zamanınız < ii.^'idi. Ve şimdi etkinin en güçlü olduğu yerdeyiz. Dayanın S'ı..n yaran olacak bir şey var.

Daha doğrusu ben öyle ^/uyurum.*

Ev arkadaki çm-fu. öne çekti. Dugan'a bir göz attı. Adamın hali hiç hoşuna gitmedi. Canavar'm suratı balmumu gibiydi. Gözlerini yummuştu Gözkapakları morumsuydu. Kısa kısa, kesik kesik soluyordu. Ev bir an, Dugan'ı bu hale sokan şey neden beni etkilemiyor, diye düşündü.

«Dayanın, dostum.» Çakısıyla çuvalın ağızındaki ipi kesti.

Dugan hınlıtlı hırıltilı, «Midem bulanıyor...» diyerek bu kez

— 250 —

de kahverengimsi bir sıvı çıkardı. Ev bu pis sıvıda üç dişi olduğunu gördü.

Yaşlı adam çuvaldan bir oksijen maskesi çıkardı. Eğer maske etkili olmazsa bu iri yarı adam ölür, diye düşündü

Maskeyi oksijen tüpüne bağlayarak Dugan'm yüzüne baktı. Sonra da endişeyle olacakları beldedi. Dugan otuz kırk saniye içinde kendine gelmezse onu alıp buradan kaçacaktı. David kaybolmuştu, Hilly hastaydı. Ama bütün bunlar, başını nasıl bir belaya soktuğunu bilmeyen Dugan'ı öldürme hakkını vermiyordu ona.

Yirmi saniye geçti. Sonra da otuz.

Ev cipi döndürmeye hazırlandı. A3mı anda Dugan inledi, sarsıldı ve gözlerini açtı. Mavi gözleri iyice irileşmişti. şaşkın şaşkın bakıyordu. Yanakları biraz pembeleşir gibi olmuştu.

«Ne oluyor...» Elini maskeye uzattı.

Ev artrözden parmakları çarpılmış iri elini Butch'unkinin ü-zerine koydu. «Onu çıkarmayın. Bu hava sizi zehirliyordu. Yeniden hastalanmak mı istiyorsunuz?»

Canavar elini çekti. «Tüpte ne kadar oksijen var?»

«Mağazadaki genç yirmi dakikalık olduğunu söyledi. Ama ara da sırada maskeyi indirebilirsiniz. Başınız tekrar dönmeye başlayınca yeniden takarsınız. ilerlemek istiyorum. Tabii siz dayanabilecek durumdaysanız. O nesne uzakta değil sararım... Ve o-nun ne olduğunu anlamak istiyorum.»

Butch Dugan başını salladı.

Cip tekrar sarsılarak ilerledi. Dugan etrafındaki ormana baktı. Çok sessizdi. Hiç kuş uçmuyor, bir tek hayvan bile dolaşmıyordu: Çok kötü bir şey vardı bu ormanda. Çok çok kötü.

Canavar kafasının derinliklerindeki hafif fısıltıları duyuyordu. Ev'e baktı. «Burada ne oluyor?»

«işte biz de bunu öğreneceğiz.» Ev gözlerini bozuk yoldan ayırmadı. Çuvalı karıştırarak büyük bir .45'lik çıkardı. Eskiydi. Sanki Birinci Dünya Savaşından kalmıştı.

Dugan, «Sizin mi?» diye sordu. Oksijenin onu hızla iyileştirmesi şaşılacak bir şeydi.

«Evet. Size bunları kullanmasını öğretiyorlar, değil mi?»

«Öyle.» Ama Hilmann'ın silahı antikaya benziyordu.

«Bu tabancayı bugün kullanmak zorunda kalabilirsiniz.» Ev tabancayı Canavar'a uzattı.

«Ne...»

«Dikkatli olun. Tabanca dolu.»

ileride yol birdenbire meyilleniyordu. Ağaçların arasında bir ışılta vardı. Güneş ışınları madeni dev bir cisimden yansiyordu.

— 251 —

Ev fren yaptı. Dehşete kapılmıştı. Dugan'ın yanbaşında, «Allah kahretsin,» diye mırıldandığım duydu. »Bu da ne...»

Ev kapıyı açarak indi. Yer hızla titreşiyordu. Burada pek çok çatlak vardı. Sonra kafasında-müthiş bir müzik çınladı. Belki o-tuz saniye kadar sürdü. Ama sancı öyle müthişti ki, Eve müzik sonsuza dek devam etmiş gibi geldi. Sonra birdenbire kesildi.

Dugan'm cipin önünde durduğunu gördü. Maskeyi tekrar tak-mamıştı. Oksijen tüpü bir elindeydi. Diğerinde ise .45'lik vardı.

Endişeyle Ev'e bakıyordu.

Yaşlı adanı, «Ben iyiyün.» dedi.

«Öyle mi? Ama burnunuz kanıyor. Demin gördüğümüz ada nunki -gibi.»

Ev eliyle burnunu silerek parmaklarına baktı, sonra kanları pantolonuna sildi. Dugan'a, »Nutmayın,» dedi, «Başınız dönmeye başlar başlamaz -maskeyi takın.*

«Merak etmeyin, takanın:»

Ev cipe doğru eğilerek yine çuvalı karıştırdı. Bir fotoğraf makinesi, ayrıca tabancayla saç kurutma makinesi arası bir şey çıkardı.

Dugan hafifçe gülümsedi. «Sizin fişek tabancası mı?»

«Evet. Maskenizi takın. Bay Dugan. Benginiz uçmaya, başladı.»

Canavar onun istediğini yaptı. İM adam ormandaki ışıltılı şeye doğru yürümeye başladılar. Ev cipten on beş metre kadar ilerde durdu. Bu madeni cisim sadece büyük değil, dev gibiydi. Belki tümüyle ortaya çıktığı zaman bir transatlantiği bile cüceleş-tirecekti.

Ev sert bir sesle Dugan'a, «Elinizi verin,» dedi.

Canavar onun bu istediğini yaptı ama nedenini sordu.

Ev içini çekti. «Çünkü ödüm patlıyor.» Dugan ihtiyarın parmaklarını sıktı. Evin artrözlü parmakları sızladı. Ama o da Dugan'ın elini sıkıca tuttu. İki adam bir iki dakika sonra yürümeye başladılar.

Anderson'la Jud nalburdan silahları alarak kamyonetin arkasına koydular. Bu iş uzun sürmemiştir ama Dugan'ın diğerleri çoktan yola çıkmışlardı. Anderson onlara yetişebilmek için kamyoneti mümkün olduğu kadar hızlı sürmeye çalıştı.

Bir ara direksiyonun başında kaskatı kesildi «-Duydun mu?» Jud, «Bir şey duydum,» dedi «Se^fc arkadaşının sesiydi bu, değil mi?»

—asa—.

i

Bobbi başını salladı. «Jim onları gördü! Bağırarak yardım istiyor!»

«Kaç kişiler?»

«iki. Bir cipteler. Gemiye doğru gidiyorlar.»

Jud yumruğunu dizine indirdi. «Kahretsin! Aşağılık, meraklı köpekler!»

Anderson, «Onları yakalayacağız,» dedi. «Merak etme.»

On beş dakika sonra çiftliğe varmışlardı. Anderson kamyoneti Dick'in arabasıyla Kyle'nin Cadillac'ın arkasına park etti. Erkeklerden oluşan gruba baktı, burada toplandığımız gecelere benziyor, diye düşündü- Önce onlar «geliştiler.» Özellikle güçlendirildiler. Ama Hazel burada değil. Beach var, Joe Summerfield'le Adley McKeen de hiçbir zaman sundurmaya girmediler. Jud'a, «Silahları al,» diye emretti. «Joe, sen de ona yardım et. Gereksizce ateş etmeyin. Ve ne olursa olsun o polisi vurmayın.» Verandaya bir göz attı. Gardener orada arkasıüstü yatıyordu. Ağız açıktı. Horlayarak ağır ağır soluk alıyordu, Haven'de çok kimse, tabii o ayağı çoktan ortadan kaldırmalıydı, diye düşünüyordu. Özellikle Dick Allison ve Newt Ber-ringer. Bobbi, Gardener'in beynine bir kurşun sıkarsa birçok kişinin onu gömmesine yardım etmek için buraya koşacağını biliyordu. Kafasındaki plaka «gelişmeye» karşı bağımsızlık kazandırdığı için Gardener'den hoşlanmıyorlar, kafasının içini kolaylıkla okuyamıyorlardı. Ama Gardener, Anderson'un freniydi. Hayır, bu da doğru değildi. Aslında gerçek daha basitti. Anderson ><rm hâlâ. seviyordu. Bunu yapabilecek kadar insanca bir yanı vırdı hâlâ.

Ve hepsi de, sarhoş olsun olmasın, Gardener'in onları zamanında uyardığını kabul etmek zorundaydılar.

Jud ve Joe Summerfield tüfekleri getirdiler. Altı silah vardı. Anderson bunlardan beşini tümüyle güvendiği adamlara verdi, altıncısını da Beach'e. Kendisine silah verilmezse Beach'in şikâyetine başlayacağını biliyordu.

Bu işe daldıkları için Gardener'in gözlerini araladığını fark etmediler. Yattığı yerden kanlı gözleriyle onları seyrediyordu. Hiçbiri de onun düşüncelerini okuyamadı. Gardener onları gizlemesini iyi öğrenmişti.

Bobbi, «Haydi, gidelim,» dedi. «Unutmayla. O polisi istiyorum!»

Hep birarade, yürümeye başladılar.

Evle Butch pek büyük olan hendeğin kenarından biraz geride dikiliyorlardı. Etrafta eklemelerle donatılmış acayip makineler duruyordu. Kabukları soyulmuş kütüklerden yapılmış kulü-becikte de başka aletler vardı. Bir kazı yapılıyor burada.

Ve o tabak. Güneşte parlayan o dev tabak.

insan gözünü ondan ayıramıyordu. Gardener'le Anderson yamacı iyice kazmışlardı. şimdi topraktan yirmi yedi metre boyunda, cilalı, gümüşümsü gri maden güneşe doğru yükseliyordu.

«Tanrım!» Dugan'ın mavi gözleri yuvalarından uğrayacakmış gibi açılmıştı. «Tanrım! Bir uzay gemisi bu. Bizim, mi? Yoksa Rusların mı? Tanrım, Tanrım! Queen Mary transatlantiğinden daha büyük. Bu Rusların olamaz... Bu-bu...» Sustu. Oksijene rağmen başı yine ağrıyaya başlıyordu.

Ev fotoğraf makinesini kaldırarak arka arkaya yedi resim çekti. Sonra yana geçerek beş fotoğraf daha aldı. Dugan'a, «Sağa doğru gidin,» dedi.

«Ha?»

«Sağa! Son üç fotoğrafta sizin de olmanızı istiyorum. Ölçü için.»

«Unutun bunu!» Maskeye rağmen Dugan'ın sesinin tizleşti-ği anlaşılıyordu.

«Dört adım atmanız yeterli.»

Dugan sağa doğru pek küçük dört adım attı. Ev fotoğraf makinesini kaldırarak son üç resmi de çekti. Makineyi ona Babalar Gününde Bryant'ın Mary hediye etmişlerdi. Canavar pek iri yarı bir adamdı ama topraktaki gemi onu cüceleştiriyordu.

Ev, «Tamam,» dedi. Dugan çabucak eski yerine döndü. Çekine çekine kısa adımlar atıyor ve gözlerini topraktaki yuvarlak cisimden ayırıyordu.

Ev, resimler nasıl çıktı acaba, diye düşündü. Ellerim titriyordu. Bu uzay gemisinden etrafa radyasyon yayılıyor olabilir. Bu da filmi bulanıklaştırır.

Ama resimler pırl pırl da olsalar onlara kim inanır? Çocukların her Cumartesi sinemaya gidip «Yıldız Savaşları» gibi filmler gördükleri bu dünyada kim inanır?

Dugan, «Buradan gitmek istiyorum,» dedi.

Ev bir an daha uzay gemisine bakarak kendi kendine, David bunun içinde ini, diye sordu. Gemide hapis mi? Hayal edemeyeceğim koridorlarda mı dolaşiyor? İnsanlar için yapılmamış kapılardan mı geçiyor? Karanlıkta aklıktan mı kıvranıyor? Hayır... David gemide olsaydı çoktan aklıktan ölürdü. Aklıktan ya da susuzluktan...

Sonra küçük fotoğraf makinesini pantolonun cebine soktu.

pugan'a doğru gidecek fişek tabancasını aidi. «Evet. Galiba...» ^Birdenbire susarak cipe doğru bakı. Ağaçların arasına erkekler dizilmişti. Aralarında bir de kadın vardı. Gruptakilerin bazıları silahlıydı, Ev onların hepsini tamdı... Ya da hiçbirini tanıyamazdı.

Bobbi Anderson yamaçtan iki adama doğru inmeye başladı diğerleri de onu izlediler.

Anderson oldukça nazik bir tavırla, «Merhaba, Ev,» dedi.

Dugan .45'liği kaldırdı. Acı acı, keşke şimdi yanımda alıştığım beylik tabancam olsaydı, diye düşünüyordu. Sonra, «Durun!» dedi. Ama oksijen maskesi sesini boğuklaştırıyor, sertliğini azaltıyordu. Maskeyi indirdi. «Hepiniz! Siz, silahlılar, tüfekleri yere bırakın! Hepinizi tutukluyorum!»

Newt Berringer tatlı tatlı, «Biz daha kalabalığız, Butch,» dedi.

Beach homurdandı. «Öyle ya!» Dick Allison ona bakarak kaşlarını çatı.

Adley McKeen alayla, tembel tembel güldü. «Maskeni tekrar taksan iyi olur, Butch. Kendini kaybedeceksin.»

Dugan maskeyi indirir indirmez sersemlemiş ti. Kafasındaki o susmayan fısıltılar da durumu daha kötüleştiriyordu. Tüpte ne kadar oksijen kaldığını merak ederek maskeyi taktı.

Bobbi Anderson, «Silahını bırak,» dedi. «Sen de o işaret tabancasını, Ev. İkinize de zarar vermek istemiyoruz.»

Ev sert sert, «David nerede?» diye sordu. «Onu geri istiyorum, dişi köpek!»

Kyle kıkır kıkır güldü. «Aİtair-4'de o. Oyuncakları da var. Cici robotları. Onlarla piknik yapıyor.»

«Kes sesini!» Anderson'un akli birden karıştı. Kendinden utanıyordu. Güvenini de kaybetmişti. İçinden, dişi köpek, diye yineledi.

Bu ihtiyar bana öyle mi dedi? Dişi köpek? Akli karışmış onun. Dişi köpek ben değilim, ablam Anne.

Gözlerinin önünde karmakarışık bir hayal belirdi. İhtiyarın üzüntüsü, Gardener'in kederi, hatta kendininki birbirine, karıştı.

Anderson dalgınlaştı. Aynı anda Ev Hiiman işaret tabancasını kaldırarak ateş etti. Bunu Dugan yapsaydı, daha o harekete geç-, maden niyetini kafasından okuyacaklardı. Ama ihtiyar farklıydı.

Hafif bir gürültü, sonra da bir hışırtı duyuldu. Beach Jerni-gan'm etrafını beyaz alevler sardı. Adam sendeleyerek gerilerken elindeki tüfek uçtu. Beachin gözleri yanan fosforla doldu, kaynadı, sonra da patladı. Yanakları akmaya başladı. Beach ağcını açtı.

İçine çektiği fazla sıcak hava genişleyerek ciğerlerini

patlatırken göğsünü tırmaladı. Her şey birkaç saniye içinde o-lup bitti.

Adamlar sendeleyerek gerilerken düzgün-sıra bozuldu. İfadesiz suratlarında dehşet vardı. Beach Jernigan'm ölümünü kafalarının içinde duyuyorlardı.

Ev, Dugan'a, «Haydi!» diye haykırdı, cipe doğru koşmaya başladı. Jud Tarkington hantal hantal onu durdurmaya çalıştı.. Ama Ev fişek tabancasının kızgın namlusunu onun suratına sürdü. Jüd'un yanağı kavruldu, burnu kırıldı. Gerilerken ayağı takıldığı için yuvarlandı.

Beach çamurlu yerde alev alev yanıyordu. Çarpılmış, muma dönmüş eliyle cansızca boynunu, tırmaladı, titredi ve sonra hareketsiz kaldı.

Dugan ihtiyarın peşinden koştu. Ev cipin direksiyon tarai'm-daki kapısını açmaya çalışıyordu.

Anderson, Beach'in düşüncelerinin hafiflediğini, sonra da kesildiğini far ket ti. Döndü. İhtiyarla, polislin kaçmak üzere olduklarını anladı.

«Tanrım! Onları durdurun!»

Bu hepsini de uğradıkları felçten kurtardı. Ama Anderson yine de hepsinden önce davrandı. Ev'e doğru atılarak elindeki çiftinin kabzasını yaşlı adamın ensesine indirdi. Ev yüzünü cipin kapısına çarptı. Burnundan kanlar boşanmaya başlayan ihtiyar sersem sersem dizüstü çöktü. Anderson ona tekrar vurmak için çifti kaldırdı. Aynı anda cipin öbür tarafında duran Dugan, Ev'in ,45'liğiyle ateş etti.

Bobbi iri, sıcak bir çekiç sağ omzunun aşağısına- çarpmış gibi sarsıldı. Sağ eh hızla yukarı kalkarken çifte yere düştü. Bob-bi'rün içindeki bir şey onu kavurmaya başladı.

Arkaya doğru sendeledi. Elini çekicin vurduğu yere götürdü. Yaradan kanlar fışkırdığını sanıyordu. Ama henüz kan akmıyordu. Gömleğinde ve etinde bir delik açılmıştı. Bu deliğin kenarları sıcaktı. Zonkluyordu. Sırtındaki delikten kanlar şakır salar akıyordu ama şok onu uyuşturmuştu. Bu nedenle henüz cam, fazla yanmıyordu. Sol oli küçük giriş deliğini buldu. Oysa sırtında kurşunun çıktığı delik bir çocuk yumruğu büyüklüğündey-di.

Anderson. Dick Allison'a baktı. Allison'un rengi uçmuş, panik yüzünden etleri sarkmıştı. Her şey altüst oldu, diye düşünüyordu.

Üla'cak şey mi bu? O köpek bizi öldürmeden onu yakalayın! Seni aşağılık muhbir! ADİ KÖPEK.! ADİ KÖPEK!

Anderson bağırıldı. «Onu vurmayın!» Acı bir anda içinde patladı, Ağzından kanlar fışkırır Kurşun sağ ciğerini parçalamıştı.

j

Dick Allison durakladı. Dugan tabancayı tekrar kaldıramadan Newt'le Joe Summerfield atıldılar. Dugan onlara doğru döndü. Newt tüfeğin dipçliğini Canavarın tabanca tutan eline indirdi. Dugan'ın ikinci kurşunu toprağa saplandı.

ilkokul öğretmeni John Enders, «Kimıldama!» diye bağırdı. «Kimıldarsan ölürsün! Dördümüz de sana nişan aldık.» Dugan etrafına bakındı. Silahlı dört adamı süzdü. Dick Al-lison'un bakışları donuklaşmıştı. Çıldırarak üzereydi. Sinek uça ateş edecekti.

Dugan, seni nasıl olsa öldürecekler, diye düşündü. En iyisi John Wayne gibi ölmek. Kahretsin! Hepsi de deli bunların! Anderson, «Hayır,» dedi. Cipun burnuna dayanmıştı. Ağzından sürekli kan sızıyordu. Gömleğinin arkası kan içindeydi. Biz çıldırmadık. Seni de öldürmeyeceğiz. Kafamın içine bak.

Canavar beceriksizce Bobbi Anderson'un kafasının içini görmeye çalıştı ve kadının ciddi olduğunu anladı. Yalnız... yine de işin - içinde bir iş vardı. Bu korkunç kafa okuma oyununu yeni öğrenmemiş olsa, o gizli fikri de yakalayacaktı. Dugan bu noktayı daha sonra düşünecekti. Ne de olsa, bu adamı^f birer amatördüler. Belki yine de kaçmayı başarabilecekti. Eğer...

Adley McKeen birdenbire atılarak Canavar'ın yüzündeki maskeyi çekti. Butch'un hemen başı dönmeye başladı. Adley, «Seni böyle daha beğeniyorum,» dedi. «Lanet olasıca sersem, havan kesildiği zaman kaçmayı pek düşünemeyeceksin.»

Dugan baş dönmesini yenmeye çalışarak Anderson'a baktı. Ölecek sanırım, diye düşündü.

Sen istediğini düşün!

Canavar kafasında beliren bu beklenmedik düşünce yüzünden bir adım gerileyerek kadını dikkatle süzdü. Sonra, «Ya ihtiyar?» diye sordu.

«Bu...» Anderson öksürürken etrafa kanlar saçıldı. Burun deliklerinde hava kabarcıkları belirdi. Kyle'le Newt ona doğru gidecek oldular. Ama Anderson elini sallayarak onları durdurdu. «Bu senin üzerine vazife değil. Sen ve ben o cipin önüne bineceğiz.

Arabayı sen kullanacaksın. Arkada silahlı üç kişi olacak. Yani olmayacak bir şey yapmaya kalkmayasın diye.»

Butch, «O ihtiyara ne yapacaksınız?» dedi.

Anderson kendini zorlayarak çiftesini aldı. Sol eliyle gözlerine düşmüş olan, terden sırsıklam kesilmiş saçlarını geriye itti. Sağ eli gevşekçe yanına sarkmıştı. Sanki Dugan'm kendisini iyice görmesini istiyordu. Onu tartmasını. Butch da öyle yaptı. Bobbi Anderson'un gözlerinde gördüğü soğuk ifade gerçekte. Bobbi&sulca, «Seni öldürmek istemiyorum,» diye mırıldandı.

ölu-ıven' , yar-

tliler. ılı sa-

ıvyıya üsleri .. An-dikler

r kor-

asıyla ien o-

uptan-na er-ve ko-mu sı-

au dü-pmişti. evinin ısı Har-k.» deli."

ur. Ger-çük sü-pmıyor. samları

t de ka-

ulduğunu sim. ala-jnca di-ji de iyi ü. Bunu Barfield'

dört ki-

— 257-

Seffaf — *•. : 17

«Bunu biliyorsun. Ama bir kelime daha söylersen bu adamların seni burackta kurşuna dizmelerine izin veririm. Seni de Beach' in yanına gömer, ondan sonra olacaklarla başa çıkmaya çalışırız.»

Ev Hillman sendeleyerek ayağa kalkıyordu. Sersemlemişti. Nerede olduğunu bilmiyormuş gibi bir hali vardı. Koluyla alındaki kanları sildi. Sanki termiş gibi.

Butch'un başı yine şiddetle döndü. Sonra aklıma onu çok rahatlatan bir şey geldi. Bu bir rüya. Hepsi de rüya.

Anderson neşesizce güldü. istiyorsan öyle düşün. Cipun diğer tarafına doğru gitti. Tekrar öksürmeye başlarken etrafa yine kanlar sıçradı. Dizleri büküldü. iki adam cipe binmesi için ona yardım etmek zorunda kaldılar.

Düşünmeyi boşver. Bu kadının öleceğini biliyorum.

Anderson dönüp ona baktı. Ganavar'ın kafasında aynı kesin düşünce belirdi. Sen istediğini düşün.

Archingbourg, Sunimerfield ve McKeen arkaya bindiler.

Bobbi Anderson, «Sür,» diye fısıldadı. «Ağır ağır.»

Butch taşıtı geri geri götürdü. Everett Hillman'ı son kez görecekti, ama bunu anımsamayacaktı. Daha sonra Dugan'ın kafasının içini iyice sileceklerdi. Karatahtaya tebeşirle yazılmış yazılar gibi. Yaşlı adam orada, güneşte duruyor, o dev tabak arkasından yükseliyordu. Ev'in etrafını iri yarı adamlar sarmıştı. Sol tarafta, yerde yanmış kütüğe benzeyen bir şey yatıyordu.

Dugan, hiç de fena değildin, ihtiyar, diye düşündü. Gençliğinde harikaydın herhalde..: Ve artık deli olmadığını da biliyorum.

Ev Hillman başını kaldırdı. «Eh, elimizden geleni yaptık,» der gibi omzunu silkti. •

Butch'un başı yine şiddetle döndüğü için gözleri bulanıklaş-tı. «Cipi sürebileceğimi sanmıyorum.» Sesi çok uzaklardan geliyormuş gibiydi. «O nesne... beni hasta ediyor.»

Anderson, «Küçük tüpünde hava kalmış mı, Adley?» diye fısıldadı. Yüzü kül rengiydi. Buna karşılık dudaklardaki kan kıpkırmızı duruyordu.

«Maske hafifçe hışırdıyor.»

«Tak onu.»

Maske Dugan'ın suratına takıldıktan bir dakika sonra koca adam kendine gelmeye başladı.

Anderson, «Fırsat bulmuşken şunun zevkini çıkar,» dedikten sonra bayıldı.

— 258 —

«Kül küle... Toz toza. Böylece dostumuz Ruth McCausland'ın vücudunu toprağa, ruhunu da Tanrıya teslim ediyoruz.»

Ruth'un mezarının başındaki çiçekler rüzgârda hafifçe oynuyordu. Rahip Goohringer başını kaldırarak Frank Spruce'ye baktı. Frank'ın bakışlarından çok rahatladığı anlaşılıyordu. Hepsi de uzay gemisinin yakınındaki o sahneyi izlemişlerdi. Her şey kontrol altındaydı ve «gelişme» devam edecekti.

Goohringer gülümsedi. «Kitaplıkta yiyecek ve içecek verilecek. Belki oraya uğramak, Ruth'u anmak istersiniz.»

Oyunun ikinci perdesi sona ermişti.

Kyle uzanarak Anderson'un pantolonunun cebinden anahtarları aldı. Birini sundurmanın kapısındaki asma Jdlide soktu ama çevirmedi.

Adley'le Joe hâlâ direksiyondaki Dugan'a nişan almış, bekliyorlardı. Butch soluk almakta zorluk çekiyordu artık. Tüpteki oksijen tükenmek üzereydi. Kyle tekrar onların yanına yaklaştı.

Joe Summerfield'e, «Gidip o ayyaşa bir bak,» dedi. «Sızmış gibi ama o köpeğe hiç güvenmiyorum.»

Joe verandanın basamaklarından çıkarak Gardener'e yaklaştı. Onu dikkatle incelerken pis kokulu soluğu yüzünden suratını buruşturdu. Ama Gardener bu kez gerçekten sızmıştı. Rol yapmıyordu. Bir şişe viski daha açmış ve kendinden geçinceye kadar içmişti.

iki adam .Joe'nun dönmesini beklerken Kyle, «Bobbi galiba ölecek,» dedi. «O zaman ilk iş olarak o sarhoşu ortadan kaldıracam.»

Joe geri döndü. «Sızmış.» O tüfeği polise doğru çevirirken Kyle de sundurmaya gitti. Anahtarı çevirdi. Kilidi halkadan çıkararak kapıyı araladı. Dışarıya, parlak yeşil bir ışık taştı. Öyle ışıltılıydı ki, güneş ışıklarını sönmüştürüyordu. İçerden acayip bir şırırtı sesi geliyordu.

Kyle farkına varmadan bir adım geriledi. Yüzünde korku, tiksinti ve dehşet vardı. Bu keskin, pis, organik koku bile insanı bayıltmaya yeterdi.

şırırtılar, pis koku... Sonra başka bir ses daha. Boğulmakta olan köpeğin hafif iniltisine benzeyen bir ses.

Kyle daha önce sundurmaya iki kez girmişti ama olanları Pek hatırlamıyordu. Tabii buranın önemli ve olağanüstü bir yer olduğunu biliyordu. Sundurma onun «gelişmesini» hızlandırmıştı- Ama insanca yanı buradan hâlâ korkuyordu.

Kyle yine Adley'le Joe'nun yanına koştu. «Diğerlerini bekin-

yemeyiz. Bobbi'yi kurtarmak istiyorsak onu hemen içeri sokmamız gerekiyor.»

Polisin maskesini çıkarmış olduğunu farketti. Bu iyiydi işte. Adley'in de ormanda dediği gibi, havası biterse kaçmayı pek düşünemeyecekti.

Kyle, «Silahlı polise doğru tut, Adley,» dedi. «Joe, Bobbi'yi taşımama yardım et.»

«Onu sundurmaya sokmana mı?»

Kyle bağırdı. «Hayır, Hayvanat Bahçesine götürmeme.' Bob-bi'nin lanet olasıca aslanları görmesini istiyorum! Tabii sundurmaya sokmama!»

«Beri... ben... şimdi oraya girmek istemiyorum.» Joe bir yeşil ışığa, bir Kyle'ye bakıyordu. Utanç ve korkuyla hafifçe gülümsemekteydi.

Adley usulca, «Sana ben yardım ederim,» diye mırıldandı. «Böbbi çok iyi bir kadın. Biz bu işin sonuna varmadan ölürse yazık olur.»

Kyle, «Pekâlâ,» diyerek Joe'ya döndü. «Polise dikkat et. Bu işi yüzüne gözüne bulaştırırsan, yemin ediyorum, seni öldürürüm!» «Bulaştırmam, Kyle.» Joe hâlâ utançla gülümsüyor ama bakışlarından çok rahatladığı anlaşılıyordu. «Merak etme. Ona göz açtırmayacağım.»

Anderson bitkin bitkin, «iyi olur,» dedi. Hepsi de şaşırıldılar.

Kyle bir ona, bir Joe'ya baktı. Joe, Kyle'nin gözlerindeki o küçümseyici bakışlardan irkildi... Ama sundurmaya, o şırırtın ve yeşil ışığın geldiği yere doğru da bakmadı.

Kyle sonunda, «Haydi, Adley,» diye bağırdı. «Bobbi'yi oraya götürülim. Bu işi ne kadar çabuk yaparsak o kadar; iyi olur.»

Elli yaşlarında, saçları seyrelmiş, şişmanca bir adam olan Adley McKeen bir an durakladı. «şey...» Dudaklarını yaladı. «Kyle, orası kötü mü? İçerisi yani?»

Kyle başını salladı. «Hatırlamıyorum. Bütün hatırladığım, dışarı çıktığım zaman kendimi harika hissetmem. Sanki daha çok şey öğrenmişim gibi. Pek büyük işler başarabilmişim gibi...»

«Ya...» Adley'nin sesi pek duyulmuyordu.

Anderson yine bitkin bitkin, «Bizden biri olacaksın. Adley,» dedi.

Adley'in yüzünde hâlâ korku vardı ama yine de kesin bir tavır takındı. «Pekâlâ.»

Kyle, «Bobbi'nin canını yakmamaya çalışalım,» diye uyardı.

Anderson'u götürüp sundurmaya soktular.

Joe Summerfield bir an arkalarından baktı. Dugan'm eski

— 260 —

gücü olsaydı bu fırsattan yararlanabilirdi. Ama artık bitkin haldeydi. Midesi bulamıyor, kafası zonkluyordu.

Canavar bir süre sonra sesler duyarak gözlerini açtı. Diğerleri ormandan çıkmış, yaklaşıyorlardı. Ev Hillman'ı kabaca itip kakmaktaydılar. Yaşlı adam ayağı bir yere takıldığı için yuvarlandı. Tarkington onu tekmeleme tekmeleme ayağa kaldırdı. Butch onun düşüncelerini kolaylıkla okudu. Tarkington, Beach öldürüldüğü için çok öfkeliydi.

Ev Hillman sendeleyerek cipe doğru geldi. Aynı anda sundurmanın kapısı açılarak Kyle'ye Adley dışarı çıktılar. Adley'in korkusu geçmişti artık. Gözleri ışıltılıydı. Sevinçle sırtırken dudakları gerilmiş, dişsiz etleri ortaya çıkmıştı. Ama hepsi bu kadar değildi. Bir şey daha vardı. •

' Derken Dugan bunun ne olduğunu anladı, Adley McKeen'in sundurmada geçirdiği birkaç dakika içinde saçlarının çoğu dökülmüştü.

Adley, «Oraya her zaman girebilirim, Kyle.» diyordu. «Dert değil.» •

Dugan kendinden geçti.

Üçüncü perde.

Hepsi de kitaplıkta oturuyorlardı. Buraya «Ruth McCausland Kitaplığı» adını vermeyi düşünmekteydiler.

Haven'liler çok rahatlamışlardı. Yiyor, içiyor, gereken sözleri söylüyorlardı. Sonra tabak ve bardakları toplayarak evlerine döndüler.

Üçüncü perde de sona ermişti.

Gardener güneş batarken kendine geldi. Baş ağrıyordu. Bazı şeyler olduğunu düşünüyor, ama onları anımsayamıyordu. Eh, sonunda basardın işte. Bilincini kaybettin.

Sendeleyerek ayağa kalktı. Verandadan inerek evin köşesine gidip kustu. Kusmakta kanlar vardı. Bu ilk kez olmuyordu. Ancak bu kez kan fazlaydı.

Polis bu sabah buraya geldi. Onları görmemek için içtin, korkak köpek.

Gardener döndü. Kalbinin her atışıyla dünya sallanıyordu, birdenbire ölüme çok yaklaşmış olduğunu anladı. İşte yine intihar ediyordu... ama ağır ağrı. Kollarını evin duvarına riavshı başını da elinin üzerine.

«Ha?» diye bağırarak doğruldu. Başındaki ağrı büsbütün artarken hızla döndü.

Bobby Tremain orada duruyordu. şaşırmış, hatta biraz eğlenmiş gibiydi. Ama Gardener'i korkuttuğu için hiç üzülmediği belliydi.

«Size usulca yaklaşmak istemedim, Bay Gardener...»

Pekâlâ istedin.1 Kahretsin! Ve ben de bunun farkındayım, delikanlı!

>

Tremain gözlerini çabucak kırıştırdı. Gardener onun düşüncelerini biraz sezmiş olduğunu anladı. Ama aldıracağı yoktu. «Bobbi nerede?» diye sordu.

«Ben...»

«Senin kim olduğunu biliyorum. Şu anda nerede olduğunu da. Tam karşımda duruyorsun. Bobbi nerede?»

«Şimdi söyleyeceğim.» Bobby'nin yüzünde çok dürüst, çok içten bir ifade belirdi. Gardener öğretmenlik günlerini hatırladı.

Öğrencileri de yalan söyleyecekleri zaman bu tavrı takınırlardı.

«Haydi söyle.» Gardener duvara yaslanarak batan güneşin kızıl ışıklarında çocuğa baktı. Onun omzunun üzerinden sundurmayı görebiliyordu. Birdenbire rüyasında da sundurmayı görmüş olduğunu anımsadı. Rüyanda mı, dedi kendi kendine. Gördüklerinin gerçek olduğunu itiraf etmek istemiyorsun değil mi?

Bobby bir an Gardener'in suratındaki alaylı ifade yüzünden şaşaladı. «Bayan Anderson'un başına güneş geçti. Birkaç kişi onu geminin yanında buldular ve hemen Derry Hastanesine götürdüler. Siz o sırada sızmıştınız.»

Gardener çabucak doğruldu. «Bobbi iyi mi?»

«Bilmiyorum. Hâlâ hastanede. Onun yanındalar. Kimse bir haber göndermedi. Üçten beri yani. Ben o sırada buraya doğru yola çıktım.»

Gardener evin köşesine doğru gitti. Çocuğun yalan söylediğini seziyordu. Ama yaptığı açıklamanın yine de doğru bir yanı vardı. Bobbi hastaydı ya da yaralanmıştı.

«Nereye gidiyorsunuz?» Bobby'nin sesi birdenbire sertleşmişti.

«Derry'e tabii.» Gardener bahçe yoluna vardı. Bobbi'nin kamyoneti orada duruyordu. Tremain denilen çocuğun büyük san arabası da. Dönüp delikanlıya baktı, o zaman hiçbir yere gidemeyeceğini anladı. Bu omuzlan aşın geniş, arabası, aşırı süratli çocuğu buraya, sadece Gardener'e kötü haberi vermesi için yol-fainamıştı.

Bobbi'nin ormanda gemiyi deli. gibi kazdığına ve başına güneş geçtiği için bayıldığına inanmamı mı bekliyorlar, diye dü-

— 262 —

i

şündü. Mesele bu mu? Eh, güzel bir oyun bu. Çünkü Bobbi'nin Buth McCausland'ın cenaze töreninde olması gerekiyordu. Bobbi kente yalnız başına gitti. Ben burada yalnız kaldım ve Pazar günü olanları düşünmeye başladım. Tabii Bobbi cenazeden dönmüş, kılığını değiştirerek kazı

yerine koşmuş olabilir... Ama öyle olmadığını biliyorum. Bu çocuk yalan söylüyor. Suratından belli. Düşüncelerimi okuyamadığı için çok seviniyorum.

Bobby Tremain kelimelere basa basa, «Herhalde Bayan Anderson burada kalmanızı ve çalışmalarınızı sürdürmenizi isterdi," dedi.

«Ben öyle düşünüyorum.»

«Sen öyle düşünüyorsun, ha?»

Delikanlı daha da şaşaladı. «Yani... hepimiz de öyle düşünüyoruz.» ihtiyatlı bir tavır takınmıştı. Gardener kendi kendine, Bobbi'nin evcil ayağının dişi ve tırnakları kalmadı sanıyor galiba, dedi.' Sonra Bobby'nin yakışıklı suratına daha dikkatle baktı. Çocuğun büzülmüş, çökmüş ağzı yüzüne hiç yakışmıyordu. 'Dişlerini kaybedenler onlar, ben değilim. Bu çocuğu buraya neden yolladılar? Ne olursa olsun çiftlikten bir yere gitmemem için tabii. Sonra Tremain'e daha yumuşak bir sesle, «Pekâlâ,» dedi. «Madem hepiniz öyle düşünüyorsunuz.» Delikanlı biraz rahatladı. «Evet. Gerçekten»-
«iyi ya... şimdi gidip kahve yapalım. Çok ihtiyacım var. Başım ağrıyor. Sabah erkenden çalışmaya başlamalıyız...» Gardener duraklayarak Bobby'e baktı. «Bana yardım edeceksin, değil mi?»
«şey... evet, efendim.»
Gardener başını salladı. Bakışları bir an sundurmaya doğru kaydı. Tahtaların arasından yeşil ışık sızıyordu yine. Her zamankinden çok dala parlaktı. Tremain'in sundurmaya bakmamaya çalıştığını farketti. Eve doğru gittiler. Gardener konuşmaları hiç kesilmemiş gibi, «iyi,» dedi. «Yardıma ihtiyacım var. Bobbi iki hafta sonra kapağa ulaşacağımızı hesaplıyordu... içeri girebileceğimizi.»
Tremain hiç duraklamadan, «Evet, biliyorum,» diye cevap verdi.
«Ama o sırada ikimiz birlikte çalışıyorduk.» «Ah, yanınızda her zaman biri olacak.» Tremain açığa: açık güldü. Gardener'in sırtı buz gibi kesildi. «Ya?»
«Evet! Tabii!»
«Bobbi geri dönünceye kadar.»
Delikanlı başını salladı. «Evet.»
. olu-ıven' , yar-
tliler. âb sa-
ayıya dişleri ,ı. An-klikler
îr kor-
nasıyla r.den o-
ruptan-
ona er-
ve ko-
'unu sı-
onu dü-
-apmıştı. a evinin ass Har-i,nk,» delim.»
uar. Ger :üçük sü sapmıyor akşamlar ne de ka
'anıldığı
rasını.
oyunca
3psi de
srđi.
;s
üç dört
Ama Bobbi'nin geri döneceğini sanmıyor, diye düşündü Gardener. Sonra da, «Haydi, gel,» dedi. «Kahve içelim. Belki ondan sonra yemek de yeriz.»
«Çok iyi olur.»
içeri girdiler. Sundurma karanlıkta şıkıdayıp homurdanmayı sürdürdü. Dışarı sızan ışık parıladı... parlaklaştı... Bir ağustos böceği dışarı süzülen bu yeşil ışığın aydınlatıldığı yere sıçradı... Ve hemen öldü.
Kent Günlüğü
28 Temmuz Perşembe
Butch Dugan gece saat üçü beş geçe Derry'de, kendi yatağında uyandı. Örtüyü iterek' kalktı. Yüzü uykudan şişmişti. iri gözlerinde serserim bir ifade vardı. Bir gün önce ihtiyarla Haven'e giderken giydiği elbise, küçük yazı masasının yanındaki iskemlede duruyordu. Gömlek cebinde bir mürekkepli kalem olacaktı. O kalemi istiyordu. Kafasında yalnızca bu düşünce vardı. Kalemi alarak gömleği yere attı. iskemleye oturup karanlıkta kafasında yeni bir düşüncenin belirmesini bekledi. Butch Dugan'ı Anderson'un sundurmasına sokmuşlardı. Ama oradan dışarı çıkan adamın eskisiyle hemen hiç ilişkisi yoktu artık. Canavar sanki büzülmüş, küçülmüştü. Hiçbir şeyi doğru dürüst hatırlamıyordu. Biri ona göbek adını sorsa, onu da söylemeyecekti. Haven'e gittiğini de, orada olanları da, Derry'e dönüşünü de unutmuştu. Aslında Dugan cipi ihtiyarın apartmanının önünde bırakarak kendi arabasına binmişti. iki blok ötede bir an durup cipin anahtarlarını bir yağmur ızgarasından aşağıya atmıştı. Evine varınca hemen gidip yatmış ve kafasındaki çalar saat çalışıncaya kadar uyumuştü. .şimdi Butch'un kafasında yeni bir düşünce beliriyordu. Bir iki kez gözünü kırptı, sonra bir not defterini önüne çekerek yazmaya başladı.

«Sah gecesi herkese, hasta olduğum için Kuth'un cenaze (örenine katılmayacağımı söyledim. Bu doğru değildi. Ruth'n evlenme teklif etmek istiyor ama bunu hep erteliyordum. Beni reddetmesinden korkuyordum. Eğer korkına-saydım belki de Ruth şimdi hayatta olacaktı. O öldü. Artık yaşamam için j,- x.

Ke te^ı çeJcti. tabancanjn

-*j«TİT- <««-. BMgor Dai

•>.™«ws «Ketesin,. , . .

30 Tfl tiffi bildiri W ?mbe

Yiyor, konJ@£ °rı«anda bir küu- -

ken ibriSPSIarmdan Çok ^f" .salladı. «Hic fo bakzşian uJ°rfUn.yorgUn güİünüq ,, ^"atay^ der_

Gardener ^ | SozUllUa jç. yordu. Bir tek

£"" °«a ?kT',f^ye/^a yakI_ ., da^^ardarı

plu-iven' »yar-

etliler, slı sa-

ayıya

dişleri

ti. An-

iklikler

ter kor-

masıyla izden o-

gruptan-sOna er-ş ve ko-jyunu sı-

, onu dü-yapmıştı. un evinin vloss Har-lank,» derdim.»

anlar. Ger-

küçük sü-

. yapmıyor.

s akşamları

r, ne de ka-

ı yanıldığım

parasını ala-

boyunca di-

Kepsi de iyi

işlerdi. Bunu

Pits Barfield'

in üç dört ki-

söylemeyi düşündü, ama sonra vazgeçti. Kendisini farketmiş. Ö-lecek değil ya. Ölse de ne çıkar? Bu düşünce Gardener'i fena halde sarstı. Ama neden sarsıyor? Sen hâlâ kendi kendini kandırıyor, bu yaratıkların insan olduklarına mı inanıyorsun? Jim, eski dostum, Jim, artık akıllansan iyi olur.

Aslında seni burada kolaylıkla öldürebilirler. Ama galiba istemeye istemeye de olsa işlerine yaradığım itiraf ediyorlar. Tremam denilen çocuk gençti ve bir boğa kadar güçlüydü. Ama iki gün içinde bitkin düştü. Enders delki bugün akşama kadar dayanabilecek. Belki... Ve tabii yarın bir başkası gelip beni göz-hapsine alacak.

Bobbi hepsinden daha dayanıklıydı.

Haydi oradan. Tam zamanında yetişmeseydin ölecekti.

Ama bu çalışmaya Enders ya da Tremain'den daha iyi dayandı.

Tabii! Çünkü Bobbi diğer adamlarla birlikte sundurmaya girdi. Enders ve Tremain hiç girmediler... Ve sen de girmedin.

Jim! Jim! Bobbi şimdi nereden? Öldü mü?

Hayır, sanmıyorum. Ama onun ağır hasta olduğundan eminim. Çarşamba günü ona bir şey oldu. Hepsine bir şey oldu zaten. Gardener hafızasını zorluyordu Aslında bilincini kaybetmemiş olduğunu biliyordu. Sadece... Çarşamba günü olanları hatırlamak istemiyordu. O gün Bobbi yaralanmıştı... ya da hastalanmıştı.

Ama diğerleri bundan söz etmek istemiyorlardı.

Jim, eski dostum, Jim, Bobbi ölürse başına neler geleceğini biliyor musun? Bu sundurma ahalsi seni hemen öldürür. On beş dakika bile beklemezler.

31 Temmuz Pazar

Arkadaşlarının Hank diye çağırdıkları Henry Buck o Pazar sabahı Haven'de görülen son çılgınlığı da yaptı.

Haven'lilerin sınırları iyice gerilmişti. Ruth McCausland, David Brown'ı aradıkları sırada farketmişti bu havayı. Öfkeli laflar, itişip kakışmalar, yumruklaşmalar. Aslında o aramanın müthiş bir kavgaya dönüşmesini yine Ruth engellemişti.

Sınırları mı gerilmişti? Haven'liler çıldırdı, demek daha uygundu.

«Gelişme» nin yarattığı şok yüzünden kent gaz dolu bir odaya dönmüştü. Birinin bir kibrit çakması yeterli olacaktı.

Ama kimse yapmamıştı bunu. Bir nedeni Ruth'tu. Diğer bir

nedeni de Bobbi Anderson. Ayrıca altı erkek ve bir kadından oluşan bir grup, sundurmaya yaptıkları ziyaretlerden sonra, Haven' liler için «gelişme»nin ilk zor dönemini atlataları için onlara yardımcı olmaya başlamıştı.

Korkunç bir patlama olmadığı için şanslıydılar kentliler. Belki Maine, New England, bütün kıta, hatta dünya da şanslı sayılırdı. Her neyse... Haven için o gerilim dolu süre Temmuz ayıyla birlikte sona erdi- O arada kenttekilerin hemen hepsinin dişleri dökülmüştü. Başka, daha acayip değişmeler de başlamıştı. An-derson'un sundurmasına girmiş olan o yedi kişide değişiklikler on gün önce görülmüştü ama onlar bunu saklamışlardı.

Belki de akıllıca davranmışlardı. Çünkü bu değişmeler korkunç şeylerdi.

Hank Buck'ın, Albert «Pits» Barfield'den intikam almasıyla Haven'deki çlgınca davranışlar sona erecekti. işte bu yüzden o-laydan burada kısaca söz etmeye değer.

Hank ve Pits Barfield Perşembeleri poker oynayan gruptandı. Joe Paulson da öyle. 31 Temmuzda poker oyunları sona ermişti. Çünkü 'Becka Pa üson denilen o kahpe çıldırmış ve kocasını kavurmuştu. Ayrıca telepatların oynadığı poker oyunu sırasında blöf de yapılamazdı.

Ama Hank, Pits Barfield'e karşı hâlâ kin duyuyor, onu düşündükçe öfkesi artıyordu. Pits bunca yıl oyunda hiie yapmıştı. Çoğu şüphelenmişti bundan. Hank, Kyle Archinbourg'un evinin arka odasındaki o geceyi hatırlıyordu. Yedi yıl önce Moss Har-lingen'le bilardo oynuyorlardı. Moss, «Hile yapıyor, Hank,» demişti. «Ama köpek çok usta. Yoksa onu yakalayabilirdim.»

«Madem öyle düşünüyorsun, oyuna katılma!»

«Kahretsin! Diğer oyuncular son derece dürüst insanlar. Gerçek şu: Ben onların çoğundan daha iyi oyuncuyum. O küçük sümüklüböcek el çabukluğu yapıyor. Ama her zaman yapmıyor. Ancak sıkıştığı zamanlarda kâğıt çalıyor. Perşembe akşamları durumuna dikkat ediyor musun? Ne fazla kaybediyor, ne de kazanıyor.»

Hank buna dikkat etmişti. Ama aslında Moss'un yanıldığım düşünüyordu. Moss gerçekten iyi bir pokerciydi ve parasını alamadığı insanlara kızılıyordu. Ama aradan geçen yıllar boyunca diğerleri de Pits'den şüphelendiklerini açıklamışlardı. Hepsi de iyi insanlardı. Ve zamanla poker oynamaktan vazgeçmişlerdi. Bunu sessizce, bir mesele çıkarmadan yapmışlardı. Buna Pits Barfield' in neden olduğunu ima bile etmemişlerdi.

Geride grubun başlangıçta çekirdeğini oluşturan üç dört ki-

söylen lecek <

de sarı

yor, b

dastuj

A

istem»

Trenii

iki gi

dayar

hapsi

E

ir

yand girdi.I

iiim, ten.

miş

tırla

lann

liyoj dak

31 f

sab

Da lafi

mî

gu

ya

d

şi kalmıştı. Böyle olması durumu daha da kötüleştiriyordu. Sonra onlara katılanlar hilenin kokusunu almışlardı. Pek sık yıkanmayan Pits Barfield'in vücudunun kokusunu aldıkları gibi. Hank, Kyle ve Joe gülünç duruma düşmüşlerdi. Yıllar boyunca kazıklandıkları için.

«Gelişme» ilerlerken Hank gerçeği kesinlikle öğrendi. Pits alttan kâğıt vermekle kalmıyor, kartlara belki belirsiz işaretler de koyuyordu. Bütün bunları ikinci Dünya Savaşı sona erdikten sonra Berlin'de öğrenmişti. Hank o sıcak ve rutubetli Temmuz gecelerinde yatağında yatıyor, baş

ağrılarına aldırmadan Pits'i düşünüyordu. Barfield Almanya'da bir çiftlikte oturmuş, kâğıtlarla prova yapıyor, her zamanki gibi leş gibi kokuyordu. Neşeyle sırtarak .Haveı'e döndüğü zaman yolacağı kazları düşünmekteydi.

Hank bütün bu hayallere ve baş ağrılarına iki hafta dayandı... Sonra bir gece cevabı buldu. Pits'i cehennemin dibine yollayacaktı. Belki elli, belki beş yüz, belki de beş bin ışık yılı ötedeki bir yere. Hayaletler ülkesine. Hank bunu nasıl yapacağını da çok iyi biliyordu. Yatağında doğrulup oturdu ve sırtmaya başladı. Sonunda baş ağrısı geçmişti.

«O cehennemin dibi nerede acaba?» diye homurdandı. Ama sonra bunun önemli olmadığına karar verdi. Yataktan kalkarak gecenin üçü olmasına rağmen çalışmaya koyuldu.

Bir hafta sonra Pits'i yakaladı. Barfield, Cooder'in süpermar-ketinin önünde oturmuş, bir derginin resimlerine bakıyordu. Hank, işte Pits'in merakları, diye düşündü. Çıplak kadın resimlerine bakmak, kumarda hile yapmak ve leş gibi kokmak. Cehennemin dibini de kokutacak...

Pazar günü hava kapalı ve boğucuydu. Herkes Hank'm, Al-bert «Pits» Barfield'e doğru yürüdüğünü gördü. Kafasındaki tek düşünceyi de sezdiler.

Cehennemin dibi. Cehennemin dibi. Cehennemin dibi.

Elinde büyük geto-patiatıcısı denilen radyo vardı. Tabancasını beline sokmuştu. Plaven'liler durumu farkederek gerilediler.

Pits derginin ortasındaki büyük fotoğrafa dalmış gitmişti. Ancak neden neden sonra başını kaldırdı. «Hey, Hank! Ne...»

Hank tabancasını çekti. «Orada kımıldamadan otur! Yoksa barsaklarını vitrinden toplamak zorunda kalırlar. Seni hilekâr köpek.» «Hank... Hank... Ne...»

Hank elini gömleğinin içine sokarak bir çift kulaklık çıkarıp radyoya taktı, düsmevi rovirHi Çnr>T-o ^~ ı_..ı_ı_ı_ı * —! • attı. «şunları tak bakalım. şimdi hileyle kurtulmaya çalış da görelim.»

«Hank... Lütfen...»

Hank büyük bir içtenlikle, «Seninle tartışacak değilim, Pits,» dedi.« O kulaklıkları takman için beşe kadar sayacağım. Sonra sana sinüs ameliyatı yapacağım.»

Pits haykırdı. «Tanrım, Hank! Oyunda yirmi beş sentten fazla para sürülmezdi!» Yüzünden akan terler haki gömleğini lekeliyordu. Vücudunun kokusu keskin, sirkemsi ve şaşılacak kadar da tiksinti vericiydi.

«Bir... iki...»

Pits deli gibi etrafına bakındı. Ama yakında kimse yoktu. Sokak birdenbire boşalivermişti.

Pits bir çığlık attı. «Ucuz bir oyundu o! Ben pek hile de yapmadım! Tanrım! Biri şu adamı durdursun!»

«Üç...»

Pits son ve gülünç bir meydan okumayla ekledi. «Kaybetmeye gelemiyorum!»

Haik, «Dört,» diyerek tabancayı kaldırdı.

Pits'in gömleği terden iyice ıslanmış, siyahmış gibi duruyordu. Gözleri kaymaya başlamıştı. «Pekâlâj pekâlâ, pekâlâ!» diye bağırarak kulaklıkları aldı. «işte takıyorum. Görüyor musun? Onları takıyorum!»

Kulaklıkları taktı. Hank eğildi ve aynı zamanda kaset de çalan radyonun başka bir düğmesine uzandı. Bu düşmanın üzerinde «Gönderici» yazılıydı.

Hank düğmeye bastı.

Pits çığlıklar atıyordu. Sonra sesi hafifledi. Ve Pits Barfield âdeta bir fotoğraf gibi solmaya başladı. Cildi süt gibiydi, ağzı sessizce oynuyordu. Arkasında garip, morumsu siyah bir yer belirdi.

Hank'm saçları kulaklarının üzerinde uçuşmaya başladı. Gömleğinin yakası hışırdadı. Yerdeki kâğıt parçaları o morumsu kara deliğe doğru uçtular

Sonra Pits de oraya uçtu. Dergisi de onu izledi. Hank, işte bu iyi, diye düşündü. Cehennemin dibinde de okuyacak bir şey bulacaksın. Pits'in oturduğu iskemle devrildi, kaldırımında sürüklendi,

açılan o kara deliğe takılıp kaldı. şimdi Hank'ın etrafında müthiş bir rüzgâr esiyordu. Radyonun üzerine eğilerek parmağını «Stop» düğmesine uzattı.

Basmadan hemen önce o yerden gelen hafif ve tiz sesi duydu. Başını kaldırarak, bu Pits'in sesi değil, diye düşündü.

Ses tekrar duyuldu.

— 269 —

«...illy...»

Kank'ın kaşları çatıldı. Çocuk sesiydi bu. Tanıdık gibi gelmişti.

bitmedi mi? Artık eve gelmek istiyooooorum...»

Cooder'in vitrini önceki Pazar Belediye Binasındaki patlama yüzünden kırılmıştı. şimdi cam kırıkları Hank'm etrafında uçuşuyordu. '*•,

,«Lütfen. Soluk alamıyoorum...»

Marketin ön vitrinine yığılmış olan fasulye konserveleri de Hank'm açtığı o deliğe doğru sürüklendi.

Hank, bu deliği kapamalı, diye düşündüğü anda bir konserva kutusu kafasının arkasına çarptı, havalandı ve o morumsu karanlığa doğru uçtu.

«Hiiiiiiyyyyyy...»

Hank düğmeye bastı. Delik hemen kayboldu. Oraya sıkışmış olan iskemle ikiye bölünürken bir çatırtı duyuldu. Sandalyenin yarısı kaldırımında kaldı, diğer yarısı ortadan kayboldu.

Temmuz ayı işte böyle sona erdi.

1 Ağustos Pazartesi

John Leandro sözlerini bitirerek birasını başına dikti. David Bright'a, «O ne cevap verecek dersin?» diye sordu.

Bright bir an düşündü. Leandro'yla Bounty Meyhanesinde o-turuyorlardı. Burası gazetenin hemen hemen tam karşısındaydı.

Bright, «Herhalde bir ruh hekimine gitmeni söyleyecek,» dedi.

Leandro çok üzüldü. Hali gülünçtü. Henüz yirmi dört yaşındaydı. İki polisin öldürülmesi ve üçüncünün de intiharı olaylarıyla o ilgilenmişti. Ve şimdi daha önemli şeylerin peşindeydi. David Bright, piçkurusu, diye düşündü. Leandro'ya biraz acıyordu. İnsafi yirmi dört yaşındayken piçkurusu gibi davranabilir. Ama korkarım Leandro kırk dördünde, altmış dördünde,- hattâ seksen dördünde de yine «piçkurusu» diye tanımlanacak.

Seksen dört yaşındaki piçkurusu fikri çok korkunçtu. Bright bir bira daha içmeye karar verdi. Leandro'ya da, «şaka ediyorum,» dedi.

«Yani bu olayla ilgilenmeme izin verecek mi dersin?»

«Sanmam.»

«Ama daha şimdi...»

Bright sabırla, «Ruh hekimi konusunda şaka ediyordum,» diye açıkladı.

İki gazeteci Yazı İşleri Müdürü Peter Reynault'un, Leandro nun teklifini kabul edip etmeyeceğini tartmıyorlardı.

Leandro, «Ama...» dedi.

Bright başını salladı. «Elinde hiçbir ipucu yok.»

Eğer. Bobbi Anderson'un sundurmasını ziyaret etmiş olan özel grup Leandro'nun şimdi söyleyeceklerini duysaydı, gazetecinin ömrü iyice kısalırdı. Ondan sonra genç adam ya birkaç gün yaşayabilirdi ya da birkaç saat.

Leandro, «ipucu Haven'de,» dedi. «Her şey orada başladı. Çocuk Haven'de kayboldu. Kadın Haven'de öldü. Rhodes'le Gâb-bon Haven'den dönüyorlardı. Dugan intihar etti. Neden? Çünkü Ruth McCausland'ı seviyordu. Ve kadın Haven'liydi.»

Bright, «O sevimli büyükbabayı da unutma,» diye cevap verdi. «Adam etrafta dolaşüyor ve torunun kaybolması olayının bir komplo olduğunu söylüyor. Neredeyse Fu Manchu ve beyaz esirlerden söz edecek.»

Leandro dramatik bir tavırla sordu. «O halde Haven'de neler oluyor?»

Bright, «Ah,» dedi. «Her şey o Dr. Fu Manchu denilen sinsi adamın başının altından çıkıyor.» Garson birasını getirdi ama artık canı istemiyordu. Tek istediği oradan kaçmaktı. Sevimli büyükbabadan söz etmesi bir hataydı. Yaşlı adamı düşünürken endişelenmeye başlamıştı. Evet. Ev Hillman'ın kaçığın biri olduğu belliydi. Ama yine de gözlerinde...

«Bu sözlerin hiç de komik değil, David.»

Bright yine, seksen dördünde bir piçkurusu, diye düşündü. Tanrım! Sonra da Leandro'ya, «Pekâlâ,» dedi. «Şuna ne dersin: Küçük yeşil adamlar geldi. Dünyayı işgale başladılar bile. Ama kimsenin bundan haberi yok. Ve... TA TAM! Kimse Bu Genç'Gazeteciye inanmıyordu! Bu heyecanlı destanda Robert Redford, John Leandro rolünü oynuyor...»

Leandro ayağa kalktı. Yüzü donmuş gibiydi. Bara üç dolar bıraktı. «şaka anlayışın yeniyetmelerinkinden farksız, David.»

Bright dalgın dalgın mırıldandı. «Ya şuna ne dersin? Bu işe hem Fu Manchu, hem de uzaydan gelen yeşil adamlar karıştı.

Cehennemde yapılan bir anlaşma! Ve bunu senden başka hiç kimse bilmiyor, Johnny.»

Leandro, «Reynault bu olaylarla ilgilenmeme ister izin versin, ister vermesin,» dedi. «Bana vız gelir.» Bright onu fazla zorlamış olabileceğini düşündü. Piçkurusu öfkelenmişti. «iznim gelecek Cuma başlıyor. Kalkıp Haven'e gidebilirim. Olaylarla iznim sırasında ilgilenirim.»

Bright heyecanla, «Tabii ya,» diye cevap verdi. Artık çocu-

ğun yakasını bırakması gerektiğini biliyordu. Leandro neredesö onu yumruklayacakü. Ama bu piçkurusu öa çanak tutuyordu.

«Tabii, öyle olmalı. Tek basma bir kahraman gibi çabalamazsan Redford da bu rolü kabul etmez. Yalnız Kurt! Klatu barada nictu! Vay vay vay! Haven'e giderken öz.d saatini takmayı unutma.»

«Hangi saati?» Leandro hâlâ öfkeliydi.

«Hani şu sadece Süpermenin duyduğu ses dalgalarını gönderen saat. İşaret vermek için.»

Leandro bağırdı. «Peter Reynault ne düşünürse düşünsün bana vız gelir. Bu aptalca şakaların da öyle. İkiniz de büyük, bir sürprizle karşılaşabilirsiniz.» Kapıya doğru giderken döndü. «Ha, aklıma gelmişken... sen hayal gücü olmayan alaycı bir köpeksin!» Hızla meyhaneden fırladı.

Bright bardağını barmene doğru kaldırdı. «Alaycı köpeklerin şerefine içelim. Hayal gücümüz yoktur ama piçkurularına karşı dayanabiliriz.»

Barmen, «Nasıl isterseniz...» dedi.

2 Ağustos Sait

Altı kişi o gün akşama doğru Newt Berringer'in bürosunda buluştular. Saat beşe geliyordu. Oysa Belediye Binasının saati üçü beş geçmekteydi. Kule gerçek gibi gözüküyordu ama kuşlar uçarak içinden geçebilecekti. Tabii Haven'de kuş kalmış olsaydı. Bu altı adamın hepsi de Bobbi Anderson'un sundurmasında bir süre kalmışlardı. Gruba en son Adley McKeen katılmıştı. Newt, Dick Allison, Kyle, Hazel ve Frank Spruce'den oluşan gruba.

Gruptakiler sessizce, görüşülmesi gereken bazı şeyleri konuşular.

Frank Spruce, «Bobbi nasıl?» diye sordu.

Nevvt, «Hâlâ yaşıyor,» dedi. «Arra lamse başka bir şey bilmiyor. Belki tekrar sundurmadan çıkabilecek. Ama çıkmaması ihtimali daha fazla. Her iki haio> de olayı olur olmaz öğreneceğiz.»

Ondan sonra konu Huik Buck'un bir gün önce yaptıklarından açıldı. Hank'm diğer dünyadan geldiğini söylediği sestem söz ettiler. Frank Spruce, «Konuşan gerçekten David Brown olmalı,» dedi. «Bundan kuşkusu olan var mı?»

Kimsenin kuşkusu yoktu.

David Brown Altair-4'deydi.

— 272 —

Kimse Altair-4'ün nerede olduğunu bilmiyordu. Aldırdıkları da yoktu. Bu ad eski bir filmde kalmaydı. Kapiya Vuran tomoi'y' ler adı kadar da anlamsızdı. Altair-4 bir tür kozmik ambardı. Türölü şey depo ediliyordu oraya. Hank'de Pits'i oraya gönderir-ken o pis kokulu köpeği moleküllerine ayırmıştı.

Ama David Brown'un başına böyle bir şey gelmemiş olduğu anlaşılıyordu.

Uzun, düşünceli bir sessizlik öldü.

Hepsi birbirlerine bakıyorlardı. Duygusuzca. Bazı şeyler hissedebiliyorlardı ama böyle önemsiz konularda değil.

Hazel kayıtsızca, «Çocuğu geri getirelim,» dedi, «Bryant'la Marie'nin hoşuna gider. Ruth'un da. Böyle olmasını isterdi. Bildiğiniz gibi hepimiz onu severdik.»

Adley, «Hayır,» diye karşılık verdi. Hepsi dönüp ona baktılar. Konuşmaya ilk olarak katılıyordu» Utandı ama yine de sözlerini sürdürdü. «Eyaletteki bütün gazete ve televizyon istasyos-yonlarıım muhabirleri bu 'muzice dönüş'ün ayrıntılarını öğrenmek için buraya doluşur. Artık çocuğun öldüğünü sanıyorlar. Dört yaşında o. Kaybolan da iki hafta oldu. David şimdi ortaya » çıkarsa kıyamet kopar.»

Diğerleri başlarını salladılar.

Newt atıldı. «Ya çocuk ne der? Ona nerede olduğunu sorduk lan zaman ne söyler?»

Hazel, «Onun belleğini silebiliriz,» dedi. «Bunu yapmak çok kolay. Basın da David'in bellek kaybına uğramış olmasını normal karşılar.»

Evet ama asıl sorun bu değil!

şimdi bütün kafalar bir tek ses halinde konuşuyorlardı. «Ha-ven'de her şey çok ilerledi artık. Buraya kimsenin gelmesine izin veremeyiz. Hele muhabirlerin ve televizyon kamera ekiplerinin gelmesi hiç doğru olmaz. Ve tabii çekecekleri filmlerde Belediye Binası kulesi gözükmez. Çünkü o bir kafa-slaydı. Hayır, David Brown'un bir süre daha orada kalması doğru olur. Altair-4 konusunda fazla bilgimiz yok. Ama orada zaman hızının dünyada-kindenden farklı olduğunu biliyoruz. Yeryüzü güneşten kopalı Altair-4'de sadece bir yıl geçti. Yani David Brown oraya yeni gitmiş sayılır. Tabii çocuk o gezegende ölebilir. Acayip mikroplar vücuduna yayılabilir. O ambardaki garip bir fare çocuğu yiyebilir. Ya da David geçirdiği şok yüzünden ölebilir. Belki de ölmez. Ama ölse de önemli değil.

Kyie, «Bana çocuk bir işe yarayacakmış gibi geliyor,» dedi.

«Nasıl?»

«Bir oyalamaca olarak.»

SOJ

lec «Ne'demek istiyorsun?»

ds Kyle de ne demek istediğini pek bilmiyordu. «Dikkatler Ha-

yol ven'e çevrildiği takdirde David Brown'u geri getirir ve başka bir

do! j yerde ortaya çıkarırız. Iluth herkesin dikkatini Haven'e çekmeye

çalıştı. O lanetli patlayıcı bebekleriyle. Yine böyle bir şey olursa çocuktan yararlanabiliriz. Böylece biraz zaman kazanırız.

'Gelişmek' için zamana ihtiyacımız var.»

Diğerleri başlarını salladılar. Evet, David Brown'u bir süre daha sahneye çıkarmayıp kuliste bekletmeleri iyi olacaktı.

Bunu Marie'ye belli etmeyin. O henüz «gelişme» konusunda fazla ilerlemedi... Bu gerçeği daha bir süre Marie'den gizlemelisiniz...

Hepsi de etraflarına batandılar. Gözleri irileşmişti. Bu bitkin ama belirgin ses Bobbi Anderson'undu.

Hazel iskemlesinden yan kalkarak, «Bobbi!» diye bağırdı. «Bobbi, iyi misin? Nasılsın?»

Ama cevap alamadı. Anderson bağlantıyı kesmişti.

Dick Allison öfkeyle, «Bunu Marie'den nasıl saklayacağız?» diye sordu. «Kimse kimseden bir şey gizleyemiyor kii»

Newt, «Pekâlâ saklarız,» dedi. «Düşüncelerimizi biraz bula-mklaştırabüyoruz. Bu konuda henüz usta değiliz ama olsun. Yine de düşüncelerimizi kolay anlaşılacak bir hale sokuyoruz. Çünkü...»

Çünkü sundurmaya girdik...

Bobbi'nin sundurmasına...

Orada kulaklıkları taktık...

«Gelişmek» için yedik-yedik-yedik!

Hepsi de usulca içlerini çektiler.

Adley McKeen, «Oraya dönmemiz gerekecek, değil mi?» diye sordu.

Kyle, «Evet,» dedi. «Oraya gideceğiz.»

Toplantı böylece sona erdi.

3 Ağustos Çarşamba

Andy Bozeman başkalarının düşüncelerini okumaya çabucak alışmıştı. Bu yeteneğine çok güveniyordu artık. Bobbi'nin çiftliğine giderek ayyaşı gözhapsine alma sırası kendisine geldiği zaman bunu çok daha iyi anladı.

Gardener'in kafasının içini görememek onu fena halde sarstı. Bu durum açık olduğu sanılan bir kapıya çarpmaya benziyordu. Adama kafanın içinden, şunu versene, diye bağınyordun ama o hiç tepki göstermiyordu.

Andy Bozeman bazen, keşke Bobbi ölse, diye düşünüyordu. O zaman bu ayyaşı ortadan kaldırırız. Tabii biz kazıda o-nun gibi rahatça çalışamayız ama olsun. Çalışmalar biraz yavaşlar, işte o kadar. Bu herif insanı gafil avlamaya çalışıyor. Örneğin, bu sabah olanlar...

ikisi kahve molası vermişlerdi. Bozeman bir ağaç kütüğünün üzerine yerleşmiş, termosundan buzlu kahve içiyor, fıstık ezmeli küçük sandviçlerden yiyordu. Aslında sıcak kahveyi tercih ederdi. Ama dişleri döküldüğünden beri çok sıcak şeylerden rahatsız oluyordu.

Gardener kirlili bir muşambanın üzerine Yogi gibi bağdaş kurup oturmuştu. Elma yiyor, bira içiyordu. Bozeman oturduğu yerden onun sol kaşının biraz yukarıdaki yara izini görebiliyordu.

Çelik plaka bunun altında olmalı...

Gardener başını çevirmiş, Bozeman'ı kendisine bakarken yakalamıştı. Bozeman kıpkırmızı kesildi. Ayyaşın bağırıp çağıracağını sanıyordu.

Ama Gardener onun yerine, iyice duyulabilen berrak bir sesle şiir okumaya başlamıştı. Okul çocukları gibi.

Bozeman, bu herif dengesiz, diye düşünmüştü. Gebersin daha iyi!

Gardener gözlerini yarı kapamış, yüzünü güneşe doğru kaldırmıştı. «Ve Tom fırçayı sözümona isteksizce, ama gizli bir hevesle verdi. Koca Missouri güneşte terleyerek çalışırken, e-mekkiye ayrılmış olan sanatçı yakındaki gölgede oturarak elmasım yedi, tuzağına düşürebileceği diğer masumları düşündü.»

Andy, «Ne...» diye başladı.

Gardener alayla güldü! «Tom Sawyer'den, Bozie. Bobbi, Uti-ca'da küçük bir kızken ablası Anne onu zorla bir yarışmaya sokmuş.»

Andy, «Beni 'Bozie' diye çağırma,» dedi. Tehdit edici bir ta-vır takınmaya çalışmıştı. «Hoşuma gitmiyor.»

«Bobbi üniversitenin birinci sınıfındayken Tom Sawyer'den bir bölüm okumaya çalışırken donup kalmasıyla ilgili bir kompozisyon yazdı. Onu okuduğum zaman bayağı etkilendim.» Gardener ayağa kalkarak Andy'e doğru gitti. Bu hareket Andy'i endişelendirdi. «şey... artık işin başına dönsek.»

Gardener çığlık atmış gibi güldü. «işin başına mı? Bobby Tremain'le John Enders'in canına okudum. Sen de yarın tekrar gelebilirsen şu botları yerim; Çalışıp çabalıyorum. Ama nedense kimse beni ödüllendirmiyor. Yarma güzel bir hediye isterim, Bozie.» Gözlerini Andy'e dikmişti.

Bu küçük omuzlu, biçimsiz suratlı, iri yarı adamın düşüncelerini okuyamamak Bozeman'ı o ana kadar hiç böylesine rahatsız etmemişti.

Gardener pek hafif .bir sesle ekledi. «En iyisi Bobbi'yi yarın buraya getir, Bozie. Yeni ve Geliştirilmiş Model Bobbi'nin Tom Sawyer'i hâlâ hatırlayıp hatırlamadığını öğrenmek istiyorum.»

Andy homurdandı. «Sana benî 'Bozie' diye çağırmandan hoşlanmadığımı söyledim.»

Gardener garip, ifadesiz bir suratla ona baktı. «Biliyorum.»

Bozeman ayağa kalktı. Birlikte kulübeciğe gittiler. Sonra Gardener birdenbire durakladı. «Hişş...» Andy'i kolundan yakaladı.

Bozeman silkinerek onun elinden kurtuldu, «Kahretsin! Nen var senin?»

«Duymuyor musun?»

«Benim hiçbir şey...» Sonra Bozeman birdenbire o sesi duydu.

Hendekten bir hışırtı geliyordu. Sanki aşağıda dev bir çaydanlık kaynıyormuş gibi. Giderek de artıyordu. Andy birdenbire -delice bir heyecana kapıldı. Ama buna dehşet de karışıyordu.

«Onlar...» diye fısıldayarak Gardener'e döndü. Gözleri fincan kadardı şimdi. Tükürükle ıslanmış dudakları titriyordu. «Onlar ölmemişlerdi. Biz sabah patlattığımız dinamitlerle onları uyandırdık. Kayaları parçalarken... şimdi... gemiden çıkıyorlar.»

Gardener hiç etkilenmemişti. «Ah, evet, isa'nın ikinci gelişi bu.»

Hışırtı daha da yükseldi. Bir gürültü oldu. Ağır bir şey yuvarlanmıştı. Bir dakika sonra bir şey daha yuvarlandı. Bu Andy'dL Bacaklarının gücü kesilmiş olan adam dizüstü düşmüştü.

Salyaları akarak, «Onlar... Onlar... Onlar...» diye tekrarlıyordu.

Gardener onu koltuklarından tutarak ayağa kaldırdı. Andy' nin koltukaltları sıcak ve ıslak olduğu için yüzünü buruşturdu. «Kapıya Vuran Tommy'ler değil onlar. Bu su sesi.»

«Ha?» Bozeman ona sersem sersem baktı.

Gardener, «Su!» diye bağırarak onu sarstı. «Artık yüzme havuzumuz var, Bozie!»

«Ne...»

Hışırtı birdenbire devamlı bir homurtu halini aldı ve hendekten sular fıskırdı.

Andy bitkin bir sesle, «Su mu?» diye sordu. Bu fikri kavrayamıyordu.

Gardener cevap vermedi. Sular fıskırırken gökkuşakları oluşuyor, uzay gemisinin üzerine sıçrayan damlalar aşağı kayıyordu. !!!.

Bir gürültü daha oldu. Gardener'e topraklar ayağının altında biraz aşağı inmiş gibi geldi: Aşağıda sular dinamitlerin başlattıkları işi .tamamlıyor, kayaları parçalıyordu.

Gardener kayalar gevşerken yüzyıllar boyunca hapsedtikleri geminin oynadığını gördü. Sonra başını sallayarak, Andy'e, «Haydi,» dedi. «Bir bakalım.» ,Onu beklemeden hendeğin kenarına yaklaştı. Sular yukarı fırlanıyor, dipten akıyordu artık. Evet, farkına varmadan bir göle rastlamışlardı. Hendek hızla doluyordu. Bozeman bir dakika sonra ona katıldı. Çok üzgündü. «Bu kadar çalışma boşa gitti!» diye söylendi. «Tramplenini getirdin mi, Bozie? Perşembe ya da Cumaları yüzme bedava...» Bozeman ona avaz avaz bağırdı. «Kes sesini! Senden nefret ediyorum!» Gardener sinir krizi geçirmeye başladı. Sendeleyerek gitti, bir kütüğün üzerine çöktü. «O lanet olasıca şey acaba su geçirmez mi? Sulardan biraz zarar görmüş, kullanılmış bir uçan daire ne kadar eder?» Gülmeye başladı. Andy Bozeman ona yaklaşarak bir yumrukta yere devirdiği zaman da susmadı. Susamadı.

4 Ağustos Perşembe

Saat dokuza çeyrek vardı. Ve hâlâ hiç kimse gelmemişti. Gardener, acaba' vaz mı geçtiler, diye düşündü. Bobbi'nin salıncaklı sandalyesine oturmuş, yüzündeki şiş çürüğe dokunuyordu. Bozeman'm yumruğu neden olmuştu buna.

Gece yarısından sonra yine bir grup, Kyle'nin Cadillac'ıyla gelmişler, sundurmaya girmişlerdi. Kapağı da aralık bırakmışlardı. Maine'deki bu küçük ve önemsiz kentin sakinleri dünyanın en zeki insanlarıydı artık. Ama yine de asma kilidi içerdeyken kilitlemenin yolunu bulamamışlardı. Ve tabii içeriye bir kilit asmak da akıllarına gelmiyordu.

şimdi verandada oturan ve kente doğru bakan Gardener, kendi kendine, belki sundurmaya girdikleri zaman asma kilitler gibi sıradan şeyleri düşünemeyecek kadar yüceleşiyorlar, dedi. Eliyle gözlerini güneşten koruyarak yola baktı. Bir kamyon geliyordu. Odun parçaları ve kâğıt hamuru taşıyan tanıdık gibiydi. Arkadaki bir şeyin üzerine muşamba örtülmüştü. Gardener taşıntın bahçeye gireceğini anladı Tabii vazgeçemediler!

Dün gece misafir yatak odasında uyandım. Onların Kapağı Vuran Tommy'lerini sundurmasına girdiklerini gördüm. Kapıdan bakabilirdim ama cesaret edemedim. Orada neler olduğunu bilmek istemiyordum!

Yale Genç şairler Yarışması jürisinin bu eserini beğeneceğini pek sanmıyordum.

Ama Jün Gardener şimdi burada.

Belki sonradan buna Gardener'in «Tommy Evresi» diyecekler. Ya da «Sundurma Evresi». Ya da...

Kamyon homurdanarak Ahderon'un avlusuna girdi. Gardener kamyonun inen tişörtlü adamı tanıdı. 4 Temmuz günü onu Haven'e kadar getirmiş, sıcak kahve de vermişti. Gardener onun Haven'li olduğunu sanmıyordu. Albion'dan olduğunu söylememiş miydi? Etki yayılıyor, diye düşündü. Ah, neden olmasın? Rüzgâr Albion'a doğru esmiyor mu?

Kamyonun inen adam, «Merhaba,» dedi. «Herhalde beni hatırlamıyorsun.»

Gardener mırıldandı. «Galiba hatırlıyorum.» Adı birdenbire aklına geliverdi. Oysa aradan kendisine on yıl kadar uzun gelen bir ay geçmişti. Garip olaylarla dolu otuz gün. «Sen Freeman Moss' sun. Beni kamyonuna aldın. Ben Bobbi'ye bakmaya geliyordum.

Ama herhalde sen bütün bunları biliyorsun.»

«Öyle.» Moss kamyonun arkasına giderek iplerdeki düğümleri çekiştirmeye başladı. «Bana yardım eder misin?»

Gardener basamaklardan indi. Sonra da hafifçe gülümseyerek durakladı. Önce Tremain, sonra Enders ve sonunda o içe dokunan sarı polyester pantolonuyla Bozeman. «Tabii. Ama önce bana bir şeyi söyle.»

«Neyi?» Moss muşambayı çekti. Altında acayip makineler vardı. Yeni ve geliştirilmiş bir tulumba. «Biliyorsam söylerim.»

Gardener neşesizce güldü. «Bana bir armağan da getirdin mi?»

— 57f —

5 Ağustos Cuma

Haven'in üzerinden uçak hemen hiç geçmezdi.

Bir ara hava şirketlerinin yolcu uçakları bölgenin üzerinden uçmuştu. Ama pilotlar her seferinde bu bölgede radar sorunlarıyla karşılaştıklarını bildirmişlerdi. Arka arkaya kazalar oluyor, motorlar duruyordu. Sonunda şirketler rotayı değiştirmişti.

Özel uçaklar da uyarılıyor ve yollarını değiştirmeleri bildiriliyordu.

Ama Peter Bailey böyle şeylere aldıracak bir insan değildi. iyi bir doktor ve v.sta bir beyin cerrahıydı Bailey, ama örnek bir pilot olduğu söylenemezdi. Ameliyathanede büyük bir dikkatle davranırdı Ancak uçağa bindiği an kurallara meydan okumaya başlıyordu.

Peter Bailey o gün New York'tan Bangor'a uçuyordu. Orada bir araba kiralayacak, Derry Hastanesine gidecekti. Ondaki Hillman Brown'u görmesini istemişti.

Hava çok güzel ve rüzgârsızdı. Bailey bir ara rotadan çıktı ve kendini Haven'in üzerinde buldu. Birdenbire gözleri kamaştı. Sanki biri dünyanın en büyük aynasını ona doğru tutmuştu.

«O da nesi?»

Peter Bailey baktı, o ışıltılı şeyi gördü. Buna aldırılmayarak yoluna devam eder ve yaşamını sürdürebilirdi. Ama meraklan-mıştı. Geri döndü.

«O neredeydi...»

Parlak ışık yine gözlerine geldi.

«Tanrım!»

Aşağıda, grimsi yeşil ormanın ortasındaki açıklıkta gümüş gibi dev bir şey yatıyordu. Bailey ne olduğunu anlayamadı. Yeniden bir dönüş yaptı. Baş ağrıyamaya başlamıştı. Bunu heyecanına verdi. Hızı biraz keserek alçaldı.

Heyecanından hasta olmuştu sanki. Bir gemi... Yoksa hükümete ait bir yapı mı? Ama neden üzerine kamuflaj ağı örtülmemiş? Etrafının kazıldığı da belli!

Bailey o cisme doğru bir dalış yapmaya karar verdi. Sonra gözü panele ilişti. Pusulasının ibresi durmadan dönüyordu. Diğer kadranslarda da durum aynıydı. Altimetre önce 6500 metreyi gösterdi. Sonra sifira düştü. Ama Bailey uçağın yerden 'en aşağı' 1200 metre yükseklikte olduğunu biliyordu. Motor teklemeye başladı.

Bailey, «Tanrım!» diye bağırdı. «Ne oluyor?» Ön dişlerinden biri ağzından fırlayarak yere düşünce şaşkın şaşkın baktı.

Motor yine tekledi.

Bailey, «Kahretsin...» diye fısıldadı. şimdi korkudan hastalanmış gibiydi. Dışın çıktığı yerden akan kanlar çenesinden damlıyordu. Uçak yerdeki o ışıltılı şeyin üzerinden geçti.

Motor zorlukla çalışıyor, zaman zaman da duraklıyordu. Ba-iley'nin kafası zonkluyordu. Uçağın alçalmaya başladığını farket-ti. Bütün çabalamalarına rağmen uçağa hakim olamıyordu. Me-tüdist kilisesinin hemen üzerinden geçti.

«Tanrım...» ,diye fısıldadı. «Öleceğim...»

Düğmelere bastı. Motor yine biraz çalıştı, sonra öksürüğe benzeyen bir sse çıkararak durdu.

Bailey, «Hayır!» diye haykırdı. Bir gözünde bir damar çatladı ve oyuk kanla doldu. Kan sol yanağından akmaya başladı. Ama paniğe ve dehşete kapılmış olan Bailey bunu farketmedi bile. Yine arka arkaya düğmeye bastı. «Olamaz! Durma! Çalış!»

Motor homurdandı. Uçağı yükseltmeye çalıştı ama başaramadı. Sol gözü kan içindeydi artık. Bütün dünyayı pembe gördüğünün hayal meyal farkındaydı. Aşağıda Haven'lilerin kendisine baktıklarının da.

Kent geride kalırken motoru birdenbire çalışmaya başlayan uçak yükseldi. Bailey'nin kafası sanki kopacakmış gibi ağrıyordu. Sonra aklında müthiş bir fikir belirdi. Bailey «zamanda yolculuğun» sırrını çözüverdi. Ve aynı anda beyninin bir bölümü bomba gibi patladı.

Eğer öne doğru yığılarak direksiyonu itseydi, Haven'liler yeni bir olayla uğraşmak zorunda kalacaklardı. Ama Bailey arkasına yaslanıp kaldı. Kulaklarından kan akarken suratında müthiş bir hayret vardı.

Rüzgâr uçağı Derry'den öteye, New Port'a doğru sürükledi. Sonra uçak döne döne alçalarak yere çakıldı.

6 Ağustos Cumartesi

Newt'le Dick, Haven Lokantasında oturuyorlardı. Gazete aralarında duruyordu. ilk sayfada iri başlıklarla Ortadoğu'da yine çarpışmaların başladığı bildiriliyordu. Ama onları ilgilendiren haber daha alttaydı.

«BEYİN CERRAHI UÇAK KAZASINDA ÖLDÜ.»

Pek kahvaltı edememişler, tabakları bir yana itmişlerdi. Lo-

kantayı şimdi Beach'in yeğeni Molly Fenderson idare ediyordu. Molly iyi bir kızdı ama çok kötü bir aşçıydı.

Newt, «O budalanın kentin üzerinde alçaktan uçtuğunu yirmi, otuz kişi görmüş,» dedi.

«Hepsi de Haven'li mi?»

«Evet.»

«Öyleyse mesele yok. Öyle değil mi?» . Newt, «Öyle sanırım,» diyerek kahvesini yudumladı. «Tabii buna benzeyen bir olay daha olmazsa.»

Dick başını salladı. «Olmaz, Gazete adamın rotadan çıkmış olduğunu yazıyor.»

«Evet, öyle. Hazır misin?»

«Evet»

Kalktılar, para vermeden lokantadan çıktılar. Artık para Ha-ven'lileri pek ilgilendirmiyordu.

iki arkadaş lokantanın önünde, kaldırımında durarak Belediye Binasının kulesine doğru baktılar. Tuğladan yapılmış kule hafifçe dalgalanıyordu.

Dick, «Tanrını!» dedi. «Ona biraz daha bakarsam çıldıracağım.»

Newt sordu. «Biri bu durumla ilgileniyor mu?»

Dick, «Tommy Jacklin'le Hester Brookline'yi Derry'e göndermek zorunda kaldım,* diye açıkladı. «Beş ayrı benzin istasyonuna ve yedek parçalara gidecekler. Onlara yedi yüz dolar kadar da para verdim. 'Becerebilerseniz yirmi kadar araba aküsü alm,' dedim. 'Ama ayrı ayrı yerlerden.' Diğer kentlerdekilere Haven'lilerin pil ve akü delisi olduklarını düşünüyorlar.»

Newt kuşkuyla arkadaşına baktı. «Tommy Jacklin ve Hester Brookline mi? Tanrım! Onlar çocuk! Tommy'nin şoför ehliyeti var mı, Dick?»

Dick istemeye istemeye, «Hayır,» dedi. «Ama on beşinde. Ve izin kâğıdı da var. Dikkatli bir sürücü. Üstelik iri yarı da. Yaşından büyük gösteriyor. Bir şey olmaz.»

«Tanrım! Bu çok tehlikeli bir şey!»

«Öyle ama...»

iki adam birbirleriyle sessizce, kafalarıyla konuşuyorlardı. Newt bütün endişesine rağmen Dick'in neden iki çocuğu kamyonla Derry'e gönderdiğini anlıyordu. Pil ve akümülatörlere ihtiyaçları vardı. Hem de çok. Ama Haven'lilerin kentten ayrılmaları! gitgide daha zorlaşıyordu. Dave Rutledge ya da John Harley gibi ihtiyarlar bunu denemeye kalksalar mutlaka ölürlü. Derry sınırına daha yaklaşıyorlardı. Hatta vücuttan çürümeye bile başlardı. Newt ve Dick gibiler belki biraz daha dayanabilirlerdi. Ama onlar da ölürlü. Herhalde acı çekerek. Bunun nedeni, Bobbi'nin sundurmasında başlayan fiziksel değişikliklerdi. Hilly Brovm'un komada olması şaşılacak bir şey değildi. Üstelik çocuk daha başlangıçta Haven'den ayrılmıştı. Tommy Jackün on

beş, iyi gelişmiş bir kız olan Hester Brookline ise on için-deydi. Hiç olmazsa gençtiler. Belki o düşmanca ve yabancı atmosferde yaşamayı başarıp sağlıklı ger dönebilirlerdi.

Newt sonunda, «Bu durum hiç hoşuma gitmiyor,» dedi .

Dick, «Kahretsin!» diye cevap verdi. «Benim de öyle. Onlar geri dönünceye kadar içim rahat etmeyecek. Doktor Warwick, Haven-Troy sınırında bekliyor. Onlar döner dönmez gerekeni yapacak...»

«Eğer geri dönebilirlerse...»

«Evet... Eğer! Döneceklerini sanıyorum ama çok acı çekecekler.»

«Ne tür sorunlar çıkacak?»

Dick başını salladı. «Bilmiyorum. ihtiyar Doktor Warwick tahminde bile bulunmaya yanaşmadı... Sadece bana aksi aksi, 'Bir som balığı yumurtlama yerine yüzerek değil de bisikletle gitmeye kalksaydı ne olurdu?' diye sordu:»

«şey...» Newt'in kafa sesi kuşku doluydu.

«Başka çaremiz yoktu.» Dick başıyla titreyip sallanan saat kulesini işaret etti. «Bunu böyle bırakamazdık.»

«Ama artık geminin kapağına erişmek üzereyiz,» diye hatırlattı Newt. «Bence kuleyi böyle bırakabiliriz.»

«Belki bırakabiliriz, belki bırakamayız. Ama başka şeyler için de pil ve akülere ihtiyacımız var. Bunu sen de biliyorsun. Dikkatli davranmak zorundayız. Bunu da biliyorsun.»

«Bana ders verme, Dick!» Newt her geçen gün Dick Allison' un sinire dokunan yeni bir yanını keşfediyordu. Ama adam bir bakına haklıydı. Haven artık pil ve akümülatörlerle çalışıyordu. Ve gitgide daha fazla pil ve akümülatöre ihtiyaçları oluyordu. Daha büyüklerine.

Newt Berringer endişel? v li. Uçak kazası başlarına bir dert açmamıştı. Ama ya Tornij se Hester'in başına bir şey gelirse? Bundan da yakayı sıyrabilirler miydi? Bunu bilmiyordu. Bütün bildiği, çocuklar Haven'e dönünceye kadar rahat edemeyeceğiydi.

7 Ağustos Pazar

Gardener geminin yanındaydı. Bakıyor, karar vermeye çau-

___000 .

şıyordu. Bu pis işin sonu iyiye varabilir mi? Varmayacaksa bu sorunu nasıl çözümlerim?

Albion'lu, ekşi suratlı Freeman Moss o sabah gelmemişti. Gardener geminin diğerleri gibi onu da kötü bir biçimde etkilediğinden emindi. Bobbi ortadan kaybolduğundan beri ilk kez yalnız kalıyordu. Bakışları hendeğin kenarındaki tulumcaya kaydı. Dünyanın en acayip ve çirkin makinesi. Ama o kadar da işe yarıyordu ki. Makine tonlarca ağırlıktaydı. Yine de Freeman Ross onu Bobbi'nin avlusundan buraya kadar yalnız başına taşımıştı. Kısım kısım, parça parça. Sonra da bütün bunları hendeğin kenarında birleştirmişti. Gardener, Moss'un pek çok akümülatör kullandığını da farketmişti.

Tulumbaların çalışmasını her gün sessizce seyrediyordu. Kısa bir süre sonra hendekten çekilen sular bir dere oluşturarak ağaçların arasından akmıştı.

Öğleden sonra saat üçe doğru sular bodur ağaçları sürüklemeye başlamıştı. Gardener saat beşte büyük bir ağacın yıkıldığını işitmişti.

Moss, «Galiba bir çam ağacıydı,» demişti.

Gardener ona bakmış, ama sesini çıkarmamıştı.

Adam eklemişti. «Tabii köknar da olabilir.» Yüzü ifadesizdi ama Gardener, Moss'un bir nükte yaptığını sezmişti.

«Sular yola kadar varıyor mu?»

«Ah, evet, öyle sanırım.»

«Yol kapanacak. Öyle değil mi?»

«Hayır. Haven'liler yeni bir su yolu açıyorlar. Genişçe bir yol. Herhalde trafiğin birkaç gün başka yoldan geçmesini sağlayacaklar. Asfaltı kazmak için. Ama artık buralardan eskisi kadar araba pek geçmiyor.»

Gardener mırıldanmıştı. «Farkındayım.»

«Bence bu iyi bir şey. Yazı burada geçiren o insanlar birer baş belasından başka bir şey değil. Dinle, Gardener. Tulumbayı kısacağım. Çektiği suyun miktarı azalacak ama makineler sabaha kadar çalışacak. Otomatik olarak. Haydi, gidelim artık. Aşağıdaki o gemi çok güzel ama tansiyonumu etkiliyor. Eve, hanımın yanına dönmeden önce birandan içerim.»

Moss bir gün önce de gelmişti. Cumartesi günü. Ve motorları daha hızlı çalıştırmıştı.

Ama bugün gözükmemişti. Onun da diğerleri gibi bitkin düştüğü anlaşılıyordu. Gardener şimdi yalnızdı ve yine neler yapabileceğini düşünüyordu.

Bir: Her zamanki gibi çalışabilirsin.

iki: Buradan kaçabilirsin. Bobbi ölürse bir kaza geçireceğini

ve sağ çıkmayacağını biliyorsun. Peki... kaçmaya karar verirsem bunu önceden farkedebilirler mi? Sanmıyorum. Ben Haven'lilerle hâlâ eski usul poker oynuyorum. Elimdeki kâğıtları göstermiyorum. Alı, ama onlar uzay filmlerini andıran aletleriyle beni yakalayamadan nereye kadar kaçabilirim, dostlar?

Fazla uzaklaşabileceğimi sanmıyorum. Derry, Bangor, Au-gusta... Onlar buraya çok yakm. Portland? Belki...

Gardener tulumbayı çalıştırdı. Haven sigara dumanı dolu bir odaya benziyor. Haven'liler önce hastalandılar. Ambarın ar-kasında mısır püskülünü kâğıda sarıp içmeye çalışan çocuklara benziyorlardı. Ama artık sigara tiryakileri gibiler. Bu yüzden de şimdi odadaki dumandan memnunlar. Soludukları havada bir şeyler var. Vücutlarında ve beyinlerinde ne biçim değişiklikler olduğunu da Tanrı bilir. Bu hava onları nasıl etkiliyor?

Gardener bunu bilmiyordu. Haven'lilerin dişlerinin dökülmesi ve sinirlerinin bozulması dışında başka bir şey görmemişti. Ama kaçarsam beni uzaklara kadar kovalayabileceklerini sanmıyorum. Peşime müthiş bir öfkeyle takılırlar ama çok geçmeden benimle ilgilenmekten vazgeçerler... Temiz hava yüzünden...

Kaçmayı başarabilirsem o zaman da iki şeyden birini yapabilirim. Ya sesimi çıkarmam ya da olanları açıklarım. Ama herhalde konuşmamayı tercih ederim. Bunun çeşitli nedenleri var. Tabii o zaman burada bir ay çabaladığımı unutmak zorunda kalırım. Arkadaşım ve eski sevgilim Bobbi Anderson'-u da defterden silerim. O zaten hemen hemen iki haftadır ortalarda yok. Bir olasılık daha var. Bu gemiyi havaya uçurabilirim. Paramparça ederim. Herhalde yapabileceğim en iyi şey de bu. Geminin gövdesi bilerek, isteyerek Haven'lilerin akla hayale sığmayacak aletler yapmalarına neden oluyor. Geminin içinde ne harika şeyler var kimbilir? Ama diğer şeyleri de unutmamalıyım. Gazetede düştüğü açıklanan o uçağın geminin üzerinde dolaştığını gördüm. Sonra o ihtiyar ve iri yarı polis. Kadın Polis Müdürü Ruth McCausland. Kaybolan iki eyalet polisi. Da-vid Brown denilen o çocuk... Bütün bu olayların ne kadarı topraktaki dev balınayla ilgili? Bazıları mı? Hepsisi mi? Hiçbiri mi? Ama bir tek şeyden eminim. Olaylar soria ermeyecek.

Topraktaki uzay gemisinin bir yaratıcılık kaynağı olduğu kesin... Ama aynı zamanda kapkara uzayın derinliklerinden gelen bilmediğimiz yaratıkların gemisi. Belki kafaları insaıllarmkinden çok farkh. Nasıl insanların beyinleri' örümcekleriinkinden farklıy-sa öyle. Bu Pazar güneşinde ışıldayan gemi şahane bir şey... Bir harika... Ama ayrıca perili bir ev gibi. Kimbiür içinde ne tür ecinniler dolaşiyor?

Onu nasıl ortadan kaldırabilirim? Nasıl uçurabilirim? Gemiye hapseden kayaları dinamitle uğurduk ama tekneyi çizmediler bile. Limestone Hava Üssüne koşup bir atom bombası çalmam mı gerekiyor? Hem... bakalım o bomba gemiyi etkiler mi? Gardener döndü. Henüz sabahın sekiz buçuğuydu ama canı içki istiyordu. Birdenbire durakladı.

Bobbi orada duruyordu,

Gardener'in ağız bir karış açık kaldı. Sonra ağızını kapatarak ona doğru yürüdü. Onun bir hayal olduğunu düşünüyor, say-damlaşp ortadan kaybolmasını bekliyordu. Ama Bobbi hâlâ o-rada duruyordu. Gardener onun saçlarının epey dökülmüş olduğunu farkettil. Beyaz ve pırlıtlı alnı hemen hemen kafasının tepesine kadar uzanıyordu. Tam o noktada, bazılarının alnında görülen sivriliğe benzer bir şekil oluşturuyordu saçları. Bobbi'nin rengi uçuk olan tek yeri alnı değildi. Korkunç, mahvedici bir hastalıktan kalkmış insan hali vardı. Sağ kolu askıdaydı. Ve...

Gardener içinden, makyaj yapmış, diye geçirdi. Taş pudra denilen şeyden sürmüş. Bundan eminim. Kadınların mor bir çürüğü kapatmak istedikleri zaman yaptıkları gibi. Ama karşımdaki o... Bobbi... Bu bir rüya değil

Gardener'in gözleri birdenbire doldu. Bobbi'nin görüntüsü ikileşti, sonra üçleşti. Ancak o zaman ne kadar korkmuş olduğunu anladı. Ne kadar yalnız olduğunu da.

Boğuk boğuk, «Bobbi... gerçekten sen misin?» diye sordu.

Anderson gülümsedi. Yüzünde Gardener'in o çok sevdiği ifade belirdi. Gardener'i nice kere uçurumdan aşağıya yuvarlanmaktan kurtaran o gülüş.. Karşısındaki Bobbi'ydi. Ve Gardener onu seviyordu.

Yaklaşarak ona sarıldı, yorgun yüzünü Anderson'un boynuna yomdu. Daha önce de böyle yapmıştı.

Bobbi, «Merhaba Jim,» diyerek ağlamaya başladı.

Gardener de ağlıyordu. Bobbi'yi öptü. Öptü. Okşayıp duruyordu. Anderson da onu.

. Öpmeyi sürdürerek, «Hayır,» diye fısıldadı. «Olmaz. Sen...»

«Hişş. Bunu istiyorum. Bu benim son şansım, Jim. ikimizin de son şansı.»

Öpüştüler. Öpüştüler. Anderson gömleğinin düğmelerini açtı. Vücudu bir seks tanrıçasının vücudu değildi. Haşlanış ve beyazdı. Kasları gevşemiş, göğüsleri sarkmıştı. Ama Gardener, Bobbi' yi seviyordu. Onu öptü, öptü. Gözyaşları birbirine karşıyordu.

«Jim, sevgilim, sevgilim, her zaman...»

«Hişş...»

«Ah, lütfen. Seni seviyorum...»

«Bobbi, seni seviyorum...»

«Seviyorum...»

«Öp beni...»

«Öp...»

Çanı iğneleri vücutlarına batıyordu. Bobbi; ağlıyordu. Gardener de. Öpüştüler, öpüştüler, öpüştüler. Gardener sevişme anında birdenbire iki şeyi farkettil. Bobbi'yi çok özlediğini. Ve ormanda bir tek kuş bile ötmediğini. Orman ölmüştü.

Öpüştüler... -

Gardener pek de temiz olmayan gömleğiyle çıplak vücudundan fondötenleri sildi. Demek Bobbi sadece yüzünü boyamakla . kalmamıştı. Buraya gelirken sevişeceğimizi biliyor muydu? Belki bunu düşünmemem daha iyi olur. Hiç olmazsa şimdi. Ter içinde kaldıkları için sivrisineklerin üzerlerine üşüşmeleri gerekirdi. Ama bir tek sivrisinek bile ısırılmamıştı. Herhalde Bobbi'yi de ısırmadılar... Gardener uzay gemisine baktı. insan zekâsını geliştirmekle kalmıyor, ayrıca piyasadaki her böcek ilacından da çok üstün.

Gömleği bir tarafa atarak Bobbi'nin yüzüne dokundu. Parmağını onun yüzüne sürerken fondöten biraz daha çıktı. Ama zaten çoğu ter yüzünden akmıştı... Ya da gözyaşları yüzünden.

Gardener, «Sana acı Verdim,» dedi.

Anderson kafa sesiyle, «Beni sevdin,» diye cevap verdi.

«Ne?»

«Ne söylediğimi duyuyorsun, Jim. Bunun farkındayım.»

Gardener, «Kızdın mı?» diye sordu. Engellerin yeniden yükseldiğinin farkındaydı. Tekrar rol yapmaya başladığının da. Aralarındaki her şey nihayet sona ermişti. Üzülecek bir şeydi bu. «O yüzden mi benimle konuşmak istemiyorsun?» Bir an durdu. «Seni suçlayamam. Yıllar boyunca çok kahrımı çektin, kadını.»

Anderson, «Seninle konuşuyordum,» dedi. O da Gardener'in seviştikten hemen sonra yalan söylemesine üzülmüştü. Gardener, Bobbi'nin kuşkusunu sezerek sevindi.

«Seni duymadım.»

«Eskiden duyardın... O gün benim sesimi duydun ve cevap verdin, Jim. Seninle uzaktan konuştuk.»

«Ona... daha yakındık.» Eliyle uzay gemisini işaret etti.

Anderson cansızca gülümseyerek yanağını Gardener'in omzuna dayadı. Makyajının çoğu çıkmıştı. Cildi, eti yarı saydam gibiydi.

«Sana acı verdim mi?»

«Hayır. Evet. Biraz.» Anderson gülümsedi. Eski Bobbi Anderson'un, «Canın cehenneme,» diyen gülümseyişiydi bu. Ama son bir gözyaşı damlası yine de yanağından süzüldü. «Buna değerdi. En iyisini sona sakladık. Jim.»

Gardener onu hafifçe öptü. Ama Bobbi'nin dudakları şimdi farklıydı. Yeni ve geliştirilmiş Model Roberta Anderson'un dudaklarıydılar bunlar.

«ilk, son ya da orta... Seninle sevişmeye kalkmamalıydım. Senin de kalkıp buraya gelmemen gerekildi.»

Anderson, «Yorgun gözüktüğümün farkındayım,» dedi. «Farkına vardığın gibi bir hayli boya da sürdüm. Sen haklıydın. Kendimi fazla yordum ve sonunda plan oldu.»

Gardener içinden, yalan, diye geçirdi ama bu düşüncesini birtakım sözlerle maskeleydi. Bunu hemen hiç düşünmeden yaptı.

Kafasının içini gizlemeye iyice alıştıyordu artık.

«Beni...çok değişik bir biçimde tedavi ettiler. Bu saçlarımın dökülmesine ve bazı deri sorunlarına yol açtı. Ama saçlarım tekrar sıklaşacak.»

Gardener, «Ya?» dedi ve için için de, hâlâ yalan söylemesini beceremiyorsun, Bobbi, diye ekledi. Sonra ona gülümsedi. «Neyse,.. iyileştiğin için çok seviniyorum. Ama belki birkaç gün din-lensen iyi olur.şöyle rahatça oturur...»

Anderson usulca, «Olmaz,» dedi. «Son kez büyük bir çaba harcamamız gerekiyor, Jim. Bunun zamanı geldi. Artık beklediğimiz şey olmak üzere. Bu işi biz başlattık. Sen ve ben...»

Gardener, «Hayır,» diye cevap verdi. «Sen başlattın, Bobbi. Ayağın ona takıldı. Peter'in sağ olduğu o günlerde. Hatırlıyor musun?» Peter'den söz ettiğinde Anderson'un gözlerinde bir an acı dolu bir ifadenin belirdiğini farketti. Sonra o ifade kayboldu.

Bobbi, Gardener'in iddiasını kabul etmediğini belirtmek için omzunu silkti. «Sen de çok geçmeden buraya geldin. Hayatımı kurtardın. Sen olmasaydın şimdi burada olmazdım. Onun için artık bu işi birlikte bitirelim. Kapağın sadece yedi, sekiz metre aşağıda olduğundan eminim.»

Gardener de aynı şeyi düşünüyordu ama nedense birdenbire bunu itiraf etmek istemedi. Kalbine bir hançer saplamışlar, durmadan döndürüyorlardı. Verdiği acı sarhoşluğun neden olduğu baş ağrılarından çok daha feciydi.

«Demek öyle düşünüyorsun? iyi ya.»

«Ne dersin, Jim? Son adımı da atalım mı? Sen ve ben?»

Gardener düşünceli düşünceli ona baktı. Yine ormanın pek sessiz olduğunu farketti. Hiçbir kuş civılamıyordu. «Ne diyorsun, Jim? Son bir çaba daha.»

Gardener kendi kendine1, şimdi ne yapacaksın, diye sordu. Kaçacak mısın? Her şeyi polise mi bırakacaksın? Ne? Ne? Yeni bir fikrin var mı, Jim?

Sonra birdenbire aklına bir şey gelir gibi oldu. Kafasında hafif bir pırıltı belirdi sanki. Eh, bu da hiçten iyiydi.

Ve yalancı Gardener, Bobbi'ye sarıldı. «Pekâlâ. Son bir çaba daha.»

Anderson'un gülümsemesi yayıldı. Sonra yüzünde garip, hayret dolu bir ifade belirdi. «Geriye kaç tane kaldı, Jim?»

«Efendim? Ne?»

Anderson, «Dişlerin,» dedi. «Sonunda bir dişin düşmüş. Hem de tam öndeki.»

şaşıran ve biraz da korkuya kapılan Gardener elini ağzına götürdü. Evet; köpekdişlerinden biri yerinde değildi gerçekten. Demek artık başladı, diye düşündü. Ö geminin gölgesinde bir ay çalıştım. Aptal gibi başışıklığım olduğuna inandım. Ama yokmuş. Ben de çok geçmeden Yeni ve Geliştirilmiş bir Model halini alacağım.

«Ben de gelişmek üzereyim!» Gardener kendini Zorlayarak gülümsedi. «Bunun farkında değilim.»

«Kendini farklı hissediyor musun?»

Gardener doğruyu söyledi. «Hayır... Hiç olmazsa şimdilik. şimdi... gerçekten çalışmak istiyor musun, Bobbi...»

Anderson, «Elimden geleni yapacağım,» dedi. «Bu kolla...»

«Tulumbanın hortumlarını kontrol edebilirsin. Gevşemeye başlayan olursa bana haber verirsin. Ve benimle konuşursun.»

Gardener beceriksiz bir tavırla ona bakarak gülümsedi. «O adamların hiçbiri de doğru dürüst konuşmayı bilmiyordu. Yani samimi insanlardı ama...» Omzunu silkti. «Anlıyorsun, değil mi?»

Anderson da onun gülümsemesine karşılık verdi. Gardener yine bir an o eski, sevgili Bobbi'yi gördü. Âşık olduğu kadını.

Kalbindeki o hançer yeniden döndü. Anderson, «Tabii anlıyorum,» dedi. «İstiyorsan kafanı şişirinceye kadar konuşurum. Ben de kendimi çok yalnız hissediyordum.»

Ayağa kalktılar. Karşılıklı durarak birbirlerine gülümsediler. Eski günlerde olduğu gibi. Ama orman çok sessizdi. Etrafta kuşlar cıvıdamıyordu.

Gardener, aşk sona erdi, diye düşündü. Ve şimdi tekrar po~ kere oturuyoruz. Ama dün gece bir dişim gitmiş. Herhalde bu gece de öyle olacak. Ve onlar elimdeki kartları görmeye başladıkları zaman her şey sona erecek. Kafamda beliren o son kozu. Bir bakıma gülünç bu. Biz her zaman uzaydan gelen yabancıların dünyayı ele geçirmek için canlı olmaları gerektiğini düşündük. H. G. Wells bile yeryüzünü hayaletlerin işgal edebileceklerini düşünemedi.

Bobbi Anderson, «Hendeğe bakmak istiyorum.» dedi «Peki. Suyun hızla çekilmesi hoşuna gidecek sanırım." Yan yana geminin gölgesinin düştüğü yere doğru gittiler.

8 Ağustos Pazartesi

Yeni bir sıcak dalgası başlamıştı.

O Pazartesi sabahı Newt Berringer'in mutfak penceresinin önündeki termometre ışm.ı çok yükseldiğini gösteriyordu. Ama Newt mutfakta değildi Ayağında pijamasının pantolonu, banyodaki aynanın önünde duruyor, yüzüne ölmüş olan karısının boyalarından süroeeye çalışıyordu. Terlediği için taş pudra top top oluyor, Nevî, de küfrediyordu. Her zaman makyajın kadınların zararsız bir merakı olduğunu düşünmüştü. Ama şimdi bazı şeyleri gizlemek için boyanırken bunun saç kesmek gibi bir şey olduğunu anlıyordu. Yani görüldüğünden daha zor bir işti.

Newt şu son hafta alın ve yanak derilerinin renginin iyice uçtuğunu gizlemeye çalışıyordu. Tabii buna diğerleriyle birlikte Bobbi'nin sundurmasına yaptığı ziyaretlerin neden olduğunu biliyordu. Sonradan neler olduğunu anımsayamıyordu. Sadece bunların hem korkutucu, hem de çok harika şeyler olduklarını biliyordu. insan sundurmadan çıktığı zaman boyunun üç metre olduğunu ve kadın güreşçilerden oluşan bir sürüyle çamurda bile aşk yapabileceğini sanıyordu. Olanları sundurmaya başlayacak kadar bilgisi vardı Newt'in. Ama önce yaz güneşinde yanmış cildinin renginin açılmaya başladığını düşünmüştü. Bir araba kazasında ölen karısı Elinor her zaman, «Newt'j bir Mayistan sonra güneşe çıkarın, yeter,» derdi. «Kızıldeiliye dönüverir.»

Ancak son Cuma günü artık kendi kendini kandırmayacağını anlamıştı. Yanaklardaki atar ve toplar damarları görebiliyordu Kılcal damarları da. Yeğeni Michael'e iki Noel önce aldığı o modelde olduğu gibi. Adı «inanılmaz Görünmeyen Adam»dı. Bu durum insanı çok sarsıyordu. Newt sadece derisinin altını görmekle de kalmıyordu. Parmaklarını yanaklarına bastırıldığı zaman elmacık kemiklerinin de iyice yumuşamış olduklarını anlıyordu. Sanki... eriyorlardı.

Newt, böyle sokağa çıkamam, diye düşündü. Tanrım! imkânsız bu.

Ama Cumartesi günü aynaya bakıp da yüzünün yanından gördüğü gri gölgenin dili olduğunu anladığı zaman telaşla sokağa fırlamış, Dick Allisoh'un evine adeta uçarcasına koşmuştu.

Dick kapıyı açtığı zaman hali, görünüşü öyle normaldi ki, Newt korkunç bir an kendi kendine, yalnızca ben böyleyim sanırım, demişti. Bu dert yalnız benim başıma geldi.

Sonra Dick'in kesin ye belirgin düşünceleri kafasına dolmuş, rahatlayan Nevvt'in bacaklarının bütün gücü kesilmişti.

«Tanrım, Nevvt! Ortalıkta böyle dolaşamazsın! Herkesin ödünü patlatacağın. Gir içeri. Ben de Hazel'e telefon edecektim.»

Aslında artık telefona gerek yoktu ama insanlar eski alışkanlıklarından kolay kolay vazgeçemiyorlardı.

Nevrt, Dick'in mutfağında floresan lambanın altında arkadaşının da makyaj yapmış olduğunu anlamıştı.

Dick, «Hazel bana makyajın nasıl yapılacağını öğretti,» demişti. «Evet, Adley dışında hepimiz aynı haldeyiz. Ama tabii Ad sundurmaya sadece iki hafta önce girmeye başladı.»

Nevrt kaygıyla, «Bütün bunlar nasıl sona erecek, Dick?» diye sormuştu. Arkadaşının antresindeki ayna onu bir mıknaş gibi çekiyordu sanki. Aynaya yaklaşarak kendine dikkatle bakmıştı. Uçuk renkli dudaklarının gerisindeki dilini görebiliyordu. Alnında karmakarışık kılcal damarlar atıyordu. Parmaklarını kaşlarının üzerindeki kemiğe bastırmıştı. Ellerini çektiği zaman parmaklarının alnında çukurlar bıraktığını farketmişti. Balmu-munda kalan parmak izleri gibi. Üzerlerindeki çizgiler ve kavisler iyice belli oluyordu. Nevrt onlara bakarken midesi bulanmıştı.

Dick, «Bilmiyorum,» diye cevap vermişti. G arada telefonda Hazel'le konuşuyordu. «Ama bu önemli değil, Nevvt. Eninde sonunda herkes aynı duruma gelecek. Her şey gibi. Ne demek istediğimi biliyorsun,»

Evet, biliyordu. Nevvt bu sıcak Pazartesi sabahı yine aynaya bakarak, ilk değişmeler çok sarsıcı oldu, diye düşündü. Bir şok etkisi yaptı. Çünkü bunlar... çok mahrem şeylerdi. Ama yavaş yavaş bu duruma alışıyorum sanırım. Galiba insan zamanla her şeye alışıyor.

«

Radyo meteoroloji haberlerini veriyordu. «Güneyden gelen sıcak hava bölgeye yayılıyor. Sıcak dalgası üç, belki yedi gün sürecek. Havadaki nem oranı artacak.»

Nevvt küfretti. Rutubetli hava her zaman basurunu âzdırır. Elinor'un taş pudrasıyla gitgide daha saydâmlaşan yanaklarını, burnunu ye alnını örtmeye çalıştı.

Sonunda havaya sövüp saymaktan vazgeçerek pudraya küfretmeye başladı. Ama herhalde sonunda bu pis şeyi sürmeye de alışacağım..; Sonra bir gün gelecek, buna gerek kalmayacak. Kahretsin! insan her şeye alışabilir.

— 290 —

9 Ağustos Salı

ihthiyar Doktor Warwick çarşafı Tommy Jacklin'in üzerine çekti. Çarşaf hafifçe havalandı, sonra çocuğun üzerine yayıldı. şimdi çarşafın altından Tommy'nin burnu belli oluyordu. Yakışıklı bir çocuktı ama burnu büyüktü. Tıpkı babasınkı gibi.

Bobbi Anderson üzüntüyle, babası, diye düşündü. Birinin bunu babasına haber vermesi gerekiyor. Bu iş kime düşüyor dersin? Bobbi artık böyle şeylere aldırılmaması gerektiğini biliyordu. Jacklin denilen çocuğun ölümü, uzay gemisinin kapağına ulaşır ulaşmaz Jim'i yok etmek zorunda kalacağını bilmesi gibi şeylere. Ama bazen aldırıyordu işte.

Herhalde zamanla bu da geçecek.

Sundurmaya yapacağım birkaç ziyaret bunu sağlayacak.

Anderson arka arkaya birkaç kez aksırdı. Doktorun muayene odasındaki diğer yatakta yatan Hester Brookline'nin kesik soluklarından başka ses duyulmuyordu.

Sonra Kyle, «Gerçekten öldü mü?» diye sordu.

W*arwick öfkeyle, «Hayır,» dedi. «Bazen onlasın üzerini şaka olsun diye böyle örterim. Kahretsin! Saat dörtte öleceğini anladım! O yüzden hepimizi buraya çağırdım. Bu kentin yöneticileri sizsiniz. Öyle değil mi? Haven'in babaları.» Bir an Hazei'le Anderson'a baktı. «Özür dilerim. Burada kentin iki de anası var.»

Anderson neşesizce gülümsedi. Çok geçmeden Haven'de bir tek seks olacaktı. Ne analar, ne babalar. «Gelişme» denilen o ulu yolda böylesi gerekliydi.

Sırayla Kyle, Dick, Newt ve Habel'e baktı. Onlar da kendisi gibi şok geçiriyorlardı. Anderson kendi kendine, neyse ki, yalnız değilim, dedi. Tommy'e Hester geri dönmeyi başarmışlardı. Üstelik bekledikleri saatten daha önce. Çünkü Tommy, Haven Troy bölgesinden çıktıktan üç saat sonra hastalanmaya başlamış ve bu yüzden mümkün olduğu kadar hızlı hareket etmeye çalışmıştı. Anderson, bu lanet olasıca çocuk aslında bir kahraman, diye düşündü. Onun için yapabileceğimiz tek şey güzel bir mezar. A-ma Tommy yine de bir kahraman.

Hester'e baktı. Kızın yüzü balmumu gibiydi. Gözleri kapalıydı. Kesik kesik, kuru kuru soluyordu. Aslında başlan ağrımaya, dişetleri kanamaya başladığı zaman dönebilirlerdi. Ya da dönmeleri gerekirdi. Tommy'nin başı çatlarcasum ağnıydı.

Çok sayıda pil ve akümülatörü alırken iki çocuk da hemon geri dönmek zorunda olduklarını anlamışlardı. Hem de! çabucak Tommy hayal görmeye başlamıştı. Wentworth Sokağından çıkarken açık bir kanalizasyon deliğinden bir palyaçonun kendisine gülümsediğini sanmıştı. Palyaçonun gözleri gümüş dolaplara benziyordu. Eldiveni; elinde sürüyle balon vardı.

Derry'den on iki kilometre uzaklaştıkları sırada Tommy'nin makatı kanamaya başlamıştı. «Arabayı arük sen sür, Hester,» demişti. «Gözlerim iyi görmüyor.»

Haven sınırına vardıkları zaman arabanın önü kan içinde kalmıştı. Tommy baygın yatıyordu. Hester ise artık her şeyi kara bir perdenin arkasından görüyordu. Oysa bu yaz gününde havanın güneşli olduğunu biliyordu. Saatin henüz dört olduğunu da. Doktor Warwick mor bir alacakaranlıktan çıkarak ona yaklaşmıştı. Kapıyı açmış, kızın eline dokunarak, «Korkma, yavrum,» demişti. «Geri döndünüz. Artık direksiyonu bırakabilirsin. Hâ-ven'e eriştin.»

Hester, olanları Hazel'in kucağında oldukça doğru dürüst anlatabilmişti. Ama doktorun evine ulaşmadan kendinden geçmişti. Oysa Warwick arabasını o zamana kadar görülmemiş bir hızla sürüyor, ak saçları rüzgârda uçuyordu.

Adley McKeen, «Ya kız?» diye fısıldadı.

Warwick, «Tansiyonu düşüyor,» dedi. «Kanaması durdu. Genç ve sağlam. Köklü bir aileden.,Annesiyle babasını tanırdım.

Büyükannesiyle büyükbabasını da. iyileşecek.» Sert bir tavırla diğerlerine baktı. Hepsinin de makyaj yapmış olduğu suiu mavi gözlerinden kaçmamıştı. Bu ışıktaki yüzleri güneşten yanmış iğ renç altı palyaçoğa benziyorlardı. Doktor ekledi. «Ama gözlerinin bir daha göreceğim sanmıyorum.»

Derin bir sessizlik oldu.

Anderson bu sessizliği bozdu. «Ne münasebet!»

Dr. Warwick ona döndü.

Bobbi, «Hester yine görecek,» dedi. «'Gelişmesi' tamamlandığı zaman görecek. O sırada hepimizin sadece bir tek gözü olacak.»

Warvick bir an onun gözlerine baktı, sonra başını önüne eğdi. «Evet... herhalde... ama... yine de yazık.»

Anderson bu sözün öfkelenmeden kabul etti. «Doğru. Hester için kötü -bir şey bu. Tommy için daha da kötü. Aileleri çok üzülecek. Gidip onları görmem gerekiyor. Bir iki kişi benimle gelirse daha rahatlarım.» Diğerlerine baktı.

Hepsi bakışlarını ondan kaçırdılar. Düşünceleri düzgün birer mırıltı halini aldı.

Anderson, «Pekâlâ,» diyerek başını salladı. «Bu işi başarabilirim. Sanırım.»

Adley McKeen alçakgönüllülükle, «istersen ben seninle gelirim, Bobbi,» dedi. «Sana arkadaşlık ederim.»

Bobbi ona yorgun yorgun, ama yine de tatlı tatlı gülümsedi. Usulca omzunu sıktı. «Teşekkür ederim, Ad. Sana ikinci kez teşekkür ederim.»

Anderson'la Adley dışarı çıktılar. Diğerleri onların arkasından bakıyorlardı. Bobbi'nin kamyonetinin homurtusunu duydukları zaman tekrar Hester Brookline'ye doğru döndüler. Kızı iki radyo-pikap ve doktorun yeni videosundan alınan parçalarla yapılmış bir makineye bağlamışlardı.

Tabii bu alette çok sayıda pil ve akü de vardı.

10 Ağustos Çarşamba

Jim Gardener yorgunluğuna, şaşkınlığına ve en kötüsü Ha-ven'de durumun gitgide daha kötüleştiğine inanmasına rağmen, yine de Bobbi'nin geri geldiği, mis kokulu çam iğnelerinin üzerinde seviştikleri gündün beri bol bol içmeyi başarmıştı. Bunun nedenlerinden biri kendisiyle ilgiliydi. Başını fazla ağrıyor, burnu çok sık kanıyordu. Bu işde geminin de rolü olduğunu düşünüyordu. Bobbi bulunduğu gemiye dokunması için ısrar ettiği gün burnunun hasıl kanadığını unutmamıştı. Ama nedenlerden birinin durmadan

içmesi olduğunu anlayacak kadar da akıllıydı. Bilincini kaybetmiyordu: Ama bazı günler burnu üç-dört kez kanıyordu. Tansiyonu her zaman biraz yüksekti. Ona fazla içkinin bu durumu kötüleştirebileceğini söylemişlerdi.

Yine de Gardener'in durumu fena sayılmazdı. Ama Ander-son'un aksırdığını işittiği an her şey değişti.

Bu çok tanıdık ses bazı anıların canlanmasına neden oldu. Ve ani, korkunç bir düşünce Gardener'in kafasında bir bomba gibi patladı.

Mutfağa giderek bir sepeti açtı ve bir elbiseye baktı An-derson'un bir akşam önce giydiği elbiseye.. Bobbi bu incelemeyi görmedi. O sırada uyuyordu.

Anderson bir akşam önce Gardener'e hiçbir açıklama yapmadan çıkıp gitmişti. Endişeli ve üzgün bir hali vardı. ikisi de bütün gün durmadan çalışmış olmalarına rağmen, Bobbi akşam yemeğine hemen hiç elini sürmemişti. Banyo yapmış, pantolonun yerine bir elbise giymiş, hâlâ sıcak ve rutubetli olan akşamda kamyonetine binerek gitmişti. Gardener onun gece yarısı döndüğünü duymuştu. Anderson sundurmaya girerken etrafa fıskıran yeşil ışığı da görmüştü, Bobbi'nin hava ağarırken eve geldiğini sanıyordu ama bundan pek emin değildi.

Anderson o gün pek sıkıntılıydı. Fazla konuşmuyor, ancak Gardener bir şey sorduğu zaman cevap veriyordu. O da tek sözcükle. Gardener beceriksizce onu neşelendirmeye çalışmış ama başarılı olamamıştı. Bobbi ö akşam da yemek yememişti. Gardener eskisi gibi balkonda kâğıt oynamalarını teklif ettiği zaman da sadece, «Hayır,» der gibi başını sallamıştı.

Anderson'un yüzünde yine ten rengi o acayip boya vardı. Ve gözleri ıslak gibiydi Bakışları da ciddi. Gardener bunu farkettiği sırada Bobbi bir kâğıt mendil kaparak arka arkaya birkaç kez aksırmıştı.

«Yaz nezlesi galiba. Ben gidip yatacağım, Jim. Bu kadar tatsız olduğum için özür dilerim. Ama bitkin haldeyim.»

Gardener, «Haklısın,» demişti.

Ondan sonra da Gardener'in kafasını bir şey kemirmeye başlamıştı. Hatırladığı, tanıdık bir şey. şimdi de mutfakta, elinde Bobbi'nin elbisesiyle duruyordu. Pamuklu kumaştan yapılmış kolsuz bir yaz kılığı. Eskiden olsa Bobbi bunu sabah yıkayıp arka avludaki ipe asar, akşam yemeğinden sonra ütüler ve tekrar dolabına kaldırırdu. Ama artık eski günlerde değillerdi. Yeni ve geliştirilmiş günlerdi bunlar. Bu insanlar ancak çok gerekiyorsa çamaşır yıkıyorlardı. Yapılacak daha önemli işleri vardı. Öyle değil mi?

Anderson, Gardener'in bu düşüncesini doğrulamak istiyormuş gibi uykusunda iki kez aksırdı,

Gardener, «Hayır...» diye fısıldadı. «Lütfen...» Elbiseyi sepete attı. Artık ona dokunmak istemiyordu. Sepetin kapağını hızla kapatarak bir an durdu. Bu sesin Bobbi'yi uyandırıp uyandırmadığını anlamaya çalışıyordu.

Bobbi dün kamyonetle gitti. istemediği bir şeyi yapmak zorundaydı. Elbise giymesine neden olacak resmi bir iş. Buraya geç döndü ve sundurmaya girdi. Kılığını değiştirmek için eve gelmedi. Sanki sundurmaya girmeye ihtiyacı vardı. Hemen. Neden?

Ama cevap kesindi. Ve o aksırıkla Anderson'un elbisesinin üzerinde bulunduğu şeyler de bunu destekliyordu.

Bobbi avuntu arıyordu.

Yalnız yaşayan Bobbi avuntu aradığı zaman onun rahatlamasını kim sağlardı? Jim mi? Ah, beni güldürmeyin, dostlar. Jim buraya avuntu bulmak için gelirdi.

Gardener iyice sarhoş olmak istiyordu. Bu çılgınca olay başlayalı içmeyi hiç bu kadar istememişti.

Unut bunu! Gardener mutfaktan çıkmak için dönerken bir

şey yere düşerek şıkırdadı. Eğilip aldı, inceledi, düşünceli düşünceli avucunda zıplattı. Bir dişi tabii. ikinci diş. Parmağım ağzına sokarak boşluğu yokladı. Parmağının ucuna bulaşan kana baktı. Mutfak kapışma gidip etrafı dinledi. Andersun yatak o-dasmda gürültülü gürültülü horluyordu. Sanki sinüsleri iyice tıkanmıştı.

«Yaz nezlesi,» dedi. Belki. Belki gerçekten öyle. Ama<Bobbi kitap okumak için pencerenin önündeki salıncaklı sandalyede otururken Peter'in onun kucağına nasıl atladığını hatırlıyordu. Ya da verandada otururken. Bobbi, «Peter hava bozukken insana sokulmaya çalışır,» derdi. «Hava fazla sıcak olduğu zaman da alerjimin tutmasına neden olur »

Bir keresinde de yaşlı 'köpeği okşayarak, «Sanki biliyor,» demişti. «Gerçekten biliyor musun, Pete? Beni aksırtmak HOŞUNA mı gidiyor? Öyle havalarda telaşlandığın için beni de mi üzme istiyorsun?»

Gardener gece Bobbi geldiği zaman uzaklarda gök gürlediğini duymuştu.

şimdi Peter'in de bazen avutulmak istediğini anımsıyordu.

Özellikle gök gürlediği zaman. Köpek o sestən çok korkuyordu. Gök gürültüsünden.

Tanrım, Bobbi, Peter'i o sundurmaya mı kapattı? Eğer öyleyse,.. NEDEN?

Bobbi'nin elbisesine acayip, yeşil, yapışkan bir şeyler sürülmüştü.

Ve tüyler yapışmıştı.

Gardener'in çok iyi tanıdığı kısa, kahverengi ve beyaz tüyler. Peter'in tüyleri. Köpek sundurmadaydı. Tâ başından beri. 'ü Bobbi... Peter'in öldüğünü iddia ederek yalan söylemişti. Tanrı bilir daha Gardener'e kaç yalan uydurmuştu? Ama bu? NEDEN?

Niçin?

Gardener bu sorunun cevabını bilmiyordu.

Dönüp lavaboya gitti. Altındaki dolaptan bir şişe viski alarak açtı. şişeyi havaya kaldırarak, «insanların en iyi dostları nui şerefine,» dedi. Viskiye şişeden içerek önce öfkeyle gargara vaptı, sonra da yuttu.

Peter! Bunu Peter'e neden yaptın, Bobbi?

Gardener sarhoş olmak niyetindeydi.

iyice sarhoş..

Çabucak.

le dd

H d<|

isi Ti

il di

ya

SU

illi

tel mil tır laj

1Î3

dal

31

sat

laf il mü|

gui ya

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Kapıya Vuran Tommy'ler

Doruklardan doğru:

gök gürlemesi, sihirli köpükler,

dünyaya açıkla bildiklerimi

her yeri dumanla dolduruyor.

Kaç balta girmemiş ormanlar içinden...

Arkana dönüp bakma, görmek isteme.

— CREEDENCE CLEARVVATER REVIVAL

Uyudum ve rüyayı güldüm. Bu kez apaçktı rüya. Kötü huylu, yarı erkek, yarı kadın bir cüceydim; yıkma zevkinin ilkesiydim. Saul da benim tam karşlandı. O da yarı erkek, yarı kadın. Hem erkek kardeşim, hem kız kardeşim, ikimiz açıklık bir yerde, dev beyaz; binaların dibinde dans ediyorduk. Binalar iğrenç, kötü, kara makinelerle doluydu. Ama rüyada biz ikimiz dosttuk, düşman değil.

Hırçın bir kötülüğün içindo beraberdik. Rüyada müthiş bir özlem, geçmişe özlem vardı. Ölümüne özlem de. Yaklaşıp sevgiyle öpüştük. Korkunçtu... rüyada bile farketthn. Çünkü bu rüyada hepimizin gördüğü öbür rüyaları buldum. Sevginin, şefkatin özü bir öpücükte, bir okşamada yoğunlaşan o rüyaları. Ama bu seferki, iki yarı insanın okşayışydı ve yıkımı kutluyordu.

— . nmmc: i cb«jmm

Abla

Hostes diğer birkaç yolcuyla birlikte Bangor'da uçaktan inen kırk yaşlarındaki kadına, «Yolculuğunuzun zevkli geçmiş oldu- , ğunu umarım,» dedi.

Bobbi Anderson'un ablası Anne kırkmdaydı; ama ellisinde bir kadın gibi düşünürdü. Bobbi arada sırada sarhoş olduğu zaman, «Ablam on üç yaşından beri ellisinde bir kadın gibi düşünür,» derdi.

Anne Anderson durup hostese dik dik baktı. Bu bakış sualleri bile durdurabilirdi. «Ah yavrum, sana anlatayım,» dedi. «Sıcaktan bunaldım. Yolculuk sarsıntılı geçti ve ben zaten uçmaktan nefret ederim. O hostes yamağı üzerime kokteyl döktü. Kolumda kurudu ve ince bir tabaka halini aldı. Külotum kabaetleri me yapıştı. Bu kent New England'ın cinsel organında çıkmış bir sivilceye benziyor. Başka sorun var mı?»

Hostes, «Hayır...» demeyi baş?:.di. Gözleri camlaşmıştı. Anne Anderson herkesi böyl î etkilerdi.

«Aferin sana, hayatım.» Anne hızla merdivenden indi. Kolunda parlak mor bir torba asılıydı. Kapıdaki memur ona, «Bangor'da güzel günler geçireceğınızı umarım,» deme fırsatını bulamadı. Ama sonra bunun boşuna zahmet olacağını düşündü. Bu yolcunun hiçbir yerde güzel günler geçiremeyeceği belliydi. Dimdik yürüyordu ama sanki sancısı varmış gibiydi.

Memur, eğer bu kadının bir sevgilisi varsa, dedi kendi kendine. Adamın dışı örümceklerdeki çiftleşme yöntemlerini bildiğini umarını...

Tezgâhın arkasındaki kız Anne'ye, «Korkarım kiralayacak arabamız kalmadı,» dedi. «Önceden ayırtmanız gerekirdi. Yaz mevsimindeyiz. Araba kiralayan çok oluyor.»

Aslında kız hata yapmıştı. Kötü bir hata.

Anne sert bir tavırla güldü ve saldırıya geçti. Böyle durumlar Anne Abianm pek hoşuna giderdi. Babası sekiz gün önce. 1 Ağustosta acıyla inleyerek ölünceye kadar bakmıştı ona, Baba Anderson'un hastaneye kaldırılmasına izin vermemişti. Babasını kendisi yıkamış, yatakta yatmak yüzünden vücudunda açılan yaralara merhem sürmüş, lastik külotlarını değiştirmiş ve onu gece yansı uyandırarak haplarını vermişti. Tabii aslında adanım felce uğramasına da Anne neden olmuştu. Leighfcon Sokağındaki evi satması için babasını sıkıştırıp durmuştu. Baba Anderson satmak istemiyordu. Ama Anne kararlıydı. Babası iki yıl arayla önemsiz krizler geçirmişti. Bu sonucusu ve önemlisi, evin satışa çıkarılmasından üç gün sonra onu yatağa düşürmüştü. Ama tabii Anne Abla bunu itiraf edecek değildi. Anne on sekizine gelinceye kadar annesini avucunun içine almış ve şimdi de babasını

mahvetmişti! Babasının tabutu üzerine toprak atılmasını sakın sakın seyretmişti. şimdi tezgâhın arkasındaki bu küçük kızla mı başa çıkamayacaktı?

Anne istediğini on dakikada elde etti. Yirmi dakika sonra ise, akşam üzeri gelecek olan bir işadamına ayrıldığı anlaşılan otomobilin direksiyonundaydı. Kıza gelince, adam uçaktan indiği sırada ben eve gitmiş olurum, diye düşünüyordu. Ayrıca Anne'nin durmadan, «Arabayı Başkan için de ayırmış olsanız, bana vız gelir,» diye tekrarlama sinirlerini iyice bozmuştu. İçteki biroya giderek kapıyı kilitledi. Tir tir titriyordu. Tokmağın altına bir iskemle sıkıştırdı. Esrarlı bir sigara içtikten sonra hüngür hüngür ağlamaya başladı.

Anne Anderson çok kimseyi böyle etkilerdi.

Anne kızı parça parça ederken saat üçü geçmişti. Aslında doğruca Haven'e gidebilirdi. Vma Roberta'yla yapacağı konuşma için bütün gücünü toplamak istiyordu. Arabayı dörtyol ağzında, trafiğin tam ortasında durdurarak kentteki en iyi otel ya da motelin adresini sordu. Polis trafiğe engel olduğu için onu azarla-yacaktı. Ama kadının gözlerindeki ifadeyi görünce bundan vazgeçti. Anne ona küçükken karşılaştığı bir köpeği hatırlatmıştı. Bu köpek okula giden çocukların pantolonlarının arkasını parçalamaya meraklıydı. Ve adam ülserinin azdığı bu sıcak günde böyle bir kadınla tartışmaya girişmek istemiyordu. Anne'ye Cityscape Otelinin adresini verdi, o uzaklaşırken de rahat bir soluk aldı.

Cityscape Oteli doluydu.

Ama bu durum Anne Ablayı endişelendirmedi bile.

iki kişilik bir odaya yerleşti. Sonra da canından bezmiş müdürden odasını değiştirmesini isteyerek zorbalığa kalktı. «Havalandırma sistemi takırdıyor... Televizyondaki renkler çok kötü .. insanlar zıbarmak üzereymiş gibi gözüküyor.»

Anne bavulunu açıp eşyalarını yerleştirdi. Duş yapıp biraz kestirdi. Sonra akşam yemeği için aşağıdaki lokantaya indi. Yemek listesini incelerken kaşları gitgide çatıladı. Yanma, yaklaşan garsona gülümseyerek dişlerini gösterdi.

«Bana sebze getirin. Çiğ, yapraklı sebzeler.»

«Madam, bir salata...»

«Madam bir tutam çiğ, yapraklı sebze istiyor. Onlara istediğiniz adı verebilirsiniz. Ama önce sebzeleri iyice yıkayın da sümüklüböcek çıkmasın. Önce, bir kokteyl isterim. Bir 'Sombre-ro.'»

Garson dudaklarını yalayarak, «Emredersiniz, madam,» dedi. Herkes onlara bakıyordu. Birkaç kişi gülümsüyordu... Ama Anne Anderson'un bakışlarını farkedenden bundan hemen vazgeçtiler. Garson dönerek uzaklaştı.

Anne onun arkasından seslendi. Sesi yüksek ve otoriterdi. 'Sombbrero, Kahlua ve kaymakla yapılır. Kaymakla. Eğer bana Kahlua ve süt karışımı getirirsen saçlarını onunla yıkarsın, ahbap.»

Garsonun gırtlak kemiği yukarı aşağı oynadı. Karşmdakine açıyormuş gibi aristokratça bir tavırla gülümsemeye çalıştı. İyi garsonların bayağı müşterilere karşı kullandıkları bir silahtı bu. Bunu başarabilecekti de. Ama Anne'nin gülümsemeye bükülen dudakları onu dondurdu. Bu gülümsemenin uysal hiçbir yanı yoktu. Ancak bir katil böyle gülümseyebilirdi.

Anne Abla usulca, «Çok ciddiym, ahbap,» diye ekledi. Garson ona inandı.

Anne yedi buçukta odasına döndü. Soyunup sabahlığını giydi. Dördüncü kattaki pencereden Bangor'un ışıklarına baktı.

Anne'nin çantasında birkaç anı etamin kapsülü vardı. Bunlardan birini açarak tozu pudrierinin aynası üzerine boşalttı. Kısa kesilmiş tırnağıyla tozu ikiye ayırarak yarısını burnuna çekti. Kalbi dar göğsünde hızla çarpmaya başladı hemen. Soluk yanakları kızardı. Anne tozun yansını ertesi sabaha sakladı. Bu kapsülleri babasının geçirdiği ilk krizden hemen sonra kullanmaya başlamıştı. Artık bu tozu burnuna çekmedikçe uyuyamıyordu. Oysa ilaç yatıştırıcı değil, tam tersiydi. Anne çok küçükken annesi bir gün ona müthiş bir öfkeyle, «Ne kadar terssin sen!» diye bağırmişti.

Herhalde doğruydı. Ama tabii annesi bunu artık onun yüzüne karşı açık açık söyleyemezdi.

Anne telefona bir göz attı, sonra bakışlarını kaçırdı. Telefona bakmak bile ona Bobbi'yi hatırlatıyordu. Kız kardeşinin babalarının cenazesine gelmeye yanaşmayısın*! Tabii Bobbi bunu acık-

•ça söylememişti! Kendisinden .umulacak bir biçimde korkakça davranmıştı. Annenin telefonlarına cevap vermemişti. Anne «ihtiyar köpeğin» felce uğramasından sonraki yirnu dört saatlik sürede Bobbi'yi iki kez aramıştı. Babasının öleceği belliydi. Ama kardeşi iki seferinde de telefona cevap vermemişti.

Bay Anderson öldükten sonra da Bobbi'ye telefon etmişti Anne.'2 Ağustosta, gece biri dört geçe. Ve karşısına bir sarhoş çıkmıştı.

Anne, «Roberta Anderson'ia görüşmek isciyorum,» demişti. Utica Hastanesinin lobisinde telefonun başında dimdik duruyordu. Annesi yakındaki bir plastik iskemlede oturuyordu. Etrafında sürüyle erkek ve kız kardeşi vardı. Hepsi de ırlanda patatesine benzeyen suratlarını buruşturmuş, ağlıyor, ağlıyor, ağlıyorlardı.

Karşdaki sarhoş, «Bobbi mi?» demişti. «Eski'Patronu mu istiyorsun, yoksa Yeni ve Geliştirilmiş Model Patronu mu?»

«Boşver bu lakırdıları, Gardener. Babası..,»

Sarhoş onun sözünü kesmişti. «Bobbi'yle şimdi konuşamazsın. Polisle birlikte sundurmada. Hepsi de gitgide daha yenileşip gelişıyorlar.»

«Bobbi'ye ablası Anne'nin...»

şırak!

Anne öfkelenmiş, boğazı alev alev yanmaya başlamıştı. Alıcıyı kulağından uzaklaştırarak uzun uzun bakmıştı. Bir kadın ancak onu sokmuş olan bir yılanı böyle bakabilirdi. Tırnakları bembeyaz kesilmişti. Morumsu beyaz.

Anne dünyada en çok telefonun yüzüne kapatılmasından nefret ederdi!

Hemen tekrar kardeşinin numarasını çevirmişti. Ama bu kez uzun bir sessizlik ol"muş, sonra pek acayip bir düdük sesi duyulmuştu. Anne de alıcıyı yerine bırakarak annesiyle zırlayan akrabalarının yanma dönmüştü.

Bayan Anderson, «Onunla konuşabildin mi?» diye sormuştu.

«Evet.»

«Ne dedi?» Kadın bakışlarıyla Anne'ye, ona iyi bir haber vermesi için yalvarıyordu. «Babanın cenazesine geleceğini söyledi mi?»

«Kesin bir cevap alamadım.» Ve Anne birdenbire kardeşi Roberta'ya karşı müthiş bir öfke duymuştu. Roberta kaçma cüretini göstermişti, ha? Ama yine de tiz bir sesle bağırılmamıştı Anj ne. Sesi asla tizleşmezdi. Kesilmezdi de. Gülümsemiş, suratı kö-

— 302 —

pekbaliğine benzer bir hal almıştı. Bir şeyler mırıldanan akrabalar susarak endişeyle Anne'ye bakmışlardı. Yaşlı kadınlardan iki- • si tespihlerini kapmışlardı. Anne eklemişti. «Bobbi bana, 'Q ihtiyar köpek öldüğü için seviniyorum,' dedi. Ve güldü. Sonra da telefonu kapattı.»

Derin bir sessizlik olmuştu. Hayret dolu bir sessizlik. Sonra Bayan Paula Anderson elleriyle kulaklarını tıkayarak çığlıklar atmaya başlamıştı.

Anne başlangıçta Bobbi'nin cenaze töreninde bulunacağına kesinlikle inanmıştı. Çünkü Anne öyle istiyordu. O halde Bobbi de gelecekti. Anne istediklerini her zaman elde ederdi. O zaman dünya pek rahat bir yer halini alıyordu. Ve böyle olması da gerekirdi. Roberta sonunda geldiği zaman tabii Anne'nin onun hakkında uydurduğu bu yalanı duyacaktı. Annelerinden değil. Paula Anderson küçük kızını gördüğüne öyle sevinecekti ki, bundan söz etmeyecekti bile. Ya da yalanı hatırlamayacaktı. Ama o ukala dayılardan biri Bobbi'ye bu konuyu açacaktı. O da bunun doğru olmadığını söyleyecekti. Ama yine de herkes Anne'nin sözlerini hatırlayacaktı. Bobbi'nin yalanlamasını değil.

Bu da iyivdi. Harikaydı hatta. Ama yine de yeterli sayılmazdı. Artık Roberta'nın evine dönme zamanı gelmişti. Gelmiş, de geçmişti bile. Sadece cenaze için değil, temelli.

Anne bunu sağlayacaktı. Siz bunu ablaya bırakın.

Anne o akşam otelde kolay kolay uy uyamadı. Bunun bir nedeni yerini yadırgamasıydı, bir nedeni de başka odalardaki televizyonlardan gelen hafif sesler. Etrafında sürüyle insan vardı. Sanki bir arı kovanında yatıyordu. Ama uykusunu kaçıran başka şeyler de vardı. Ertesi gün işi başından aşkın olacaktı. Ve çok öfkeliydi. Bobbi direnmışti. Ablasına direnmışti! Ve Anne de 1947'den beri New England'da görülen en korkunç sıcak dalgası sırasında kalkıp buraya gelmek zorunda kalmıştı.

Anne annesine ve ukala teyzeleriyle dayılarına kardeşiyle-İlgili o yalanı uydurduktan bir saat sonra Bobbi'yi tekrar aramıştı. Bu kez de cenaze evinden. Annesi çoktan ağlayarak eve gitmişti. Herhalde şimdi orada aşağılık kız kardeşi Betty'le oturmuş, o sevdikleri pis seriden içiyor ve ağlayıp inleyerek Baba Anderson'dan söz ediyorlardı. Anne kardeşinin numarasını çevirdi ama yine o tiz düdük sesini duydu. Onun üzerine, santrali açarak hatta bir bozukluk olduğunu haber verdi.

— 303 —

«O hattı incelemenizi, arızayı bulmanızı ve tamir etmenizi istiyorum, Bir yakınımız öldü. Mümkün olduğu kadar çabuk kız kardeşimle konuşmalıyım.»

«Peki, efendim. Bana telefon ettiğiniz, numarayı verirseniz...» Anne, «Cenaze evinden arıyorum,» dedi. "Babam için bir tabut seçecek, soma da gidip yatacağım. Sizi sabah ararmı. O zaman kız kardeşimle konuşmamı sağlayın lütfen.» Anne telefonu kaparak cenaze evinin sahibine döndü. -Çam ağacından bir tabut. Buradakilerin en ucuzu.»

«Ama Miss Anderson, herhalde biraz düşünmek...» Anne havlar gibi. «Hiçbir şeyi düşünenecek değilim,» dedi. Migreninin tutmak üzere olduğunu anlıyordu. «Bana çam tahtasından yapılmış en ucuz tabut hangisiyse onu ayırın. Defolup gitmek istiyorum. Burası ölü kokuyor.»

«Ama...» Adam şaşalanmıştı. «Ama babanızın...» «O elbiseleri sırtında görürüm nasıl olsa.» Anne çantadan çek defterini çıkardı. «Kaç para?»

Ertesi sabah Bobbi'nin telefonu normal çalışıyordu ama An-ne'ye cevap veren olmadı. Bütün gün telefonu kimse açmadı. Anne gitgide daha öfkeleniyordu. Saat dörtte yandaki odada yaşlılar hep birden ağlaşırlarken Maine merkezini açarak Haven polisinin numarasını istedi.

«şey... Orada bir polis müdürü var. Bu işinize...»

«Numarayı verin.»

Anne o numarayı çevirdi. Telefon karşıda çaldı... çaldı... çaldı...: Ses korkak kardeşinin on üç yıldan beri saklandığı evdeki telefonun aynıydı. Sanki aynı telefonu paylaşıyorlardı polisle.

Anne bir an bu işten vazgeçmeyi düşündü. Ama böyle paranoyak bir düşünceye kafasında bir an bile ysr vermek olacak gibi değildi. Bu yüzden daha da öfkelenildi

Paula Anderson kapıya, gelerek t.î ; ,..3 çekine, «Bobbi'yi bulabildin mi?» diye sordu.

«Hayır. Cevap vermiyor. Et*r i -.a polis müdürü de. Galiba bütün kent halkı Bermuda'ys ; ,..ie gitti. Tanrım!» Terli alınına yapışmış olan bir tutam ,:.;ı üfleyerek uçurmaya çalıştı.

«Belki onun arlrauasılarından birini araşan...»

«Hangi arkaaa-ıarı? Beraber oturduğu o deliyi mi kastediyorsun?»

«Anne! Bilir bilmez...»

Anne sert bir sesle, «Dün telefona kimin cevap verdiğini biliyorum ben,» dedi. «Yıllardan beri bu ailenin üyeleri arasında yaşıyorum. Artık sarhoşlan seslerinden tanıyorum. Bunu sevgili dayılarımdan öğrendim.»

Annesi sesini çıkarmadı. Gözleri yaşarmıştı. Titreyerek orada duruyordu. Elini siyah elbisesinin yakasına doğru kaldırmıştı. İşte Anne onu her saman böyle görmekten hoşlanıyordu.

«Hayır, o ayaş orada! ikisi de Bobbi'yle konuşmak istediğimi biliyorlar. Konuşmak istememin nedenini de! Ama benimle o-yun oynamaya kalkıştıkları için pişman olacaklar! Köpoğlu köpekleri»

«Anne, lütfen böyle...»

Anne avaz avaz bağırdı. -Kes sesini!» Ve annesi de sustu tabii.

Anne tekrar telefona uzandı. Bu kez Haven Beledi ye Başkanının numarasını istedi. Memur bilgisayar ekranında beliren numaralara bakarken Bayan Anderson odadan kaçtı. Yandaki odadan ırlandalılara özgü o abartmak hıçkırıklar ve inilteler geldi. Anne gözlerini yumdu. Kafası zonkluyordu. Dişlerini gıcırdattı, ağzına acı, madensi bir tat yayıldı. Gözlerini yumarak tırnaklarını Bobbi'nin yüzüne geçirmenin ne harika bir şey olacağını düşündü.

Gözlerini açmadan santrale, «Hâlâ orada mısın, kızım?» diye sordu. «Yoksa telaşla tuvalete koşman mı gerekti?»

«Evet, burada bir nu...»

«Ver onu!»

Anne bu numarayı da çevirdi. Cevap alabileceğini sanmıyordu. Ama telefon hemen açıldı. «Belediye Encümeni. Ben JNevvt Rerringer.»

«Ah, neyse! Orada birinin olmasına sevindim. Ben Anne Anderson'um. Utica'dan arıyorum. Polis müdürünüzle konuşmayı?. çalıştım ama herhalde adam balığa gitti.»

Berringer'in sesi sakindi. «O erkek değil, kadındı Miss Anderson. Geçen ay birdenbire öldü. Henüz yerine kimse seçilmedi. Herhalde bundan sonraki encümen toplantısına kadarda seçilemeyecek.»

Anne bir an durakladı. Sonra başka bir şeyin üzerinde durdu. «Miss Anderson. dediniz. Benim evli olmadığımı nereden biliyorsunuz, Berringer?»

Bir sessizlik oldu. Sonra Nevvt Berringer, «Siz Bobbi'nin ablası değil misiniz?» dedi. «Eğer öyleyse ve evliyseniz, o zaman soyadınız Anderson olmaz.»

«Demek Bobbi'yi tanıyorsunuz?»

«Haven'de herkes Bobbi'yi tanır. Miss Anderson! Kentimizin en ünlü kişisidir. Onunla gerçekten gururlanıyoruz.»

Bu sözle keskin birer cam parçası gibi Anne'nin beynine saplandı. Kentimizin en ünlü kişisi. Ah, Tanrım! Sonra, «Bravo Sherlock Holmes,» diye mırıldandı. «Bobbi'yle konuşmaya çalışıyorum. Ona babamızın dün öldüğünü ve yarın gömüleceğini söy-iemek istiyordum.»

Adamın başsağlığıyla ilgili uygun sözler mırıldanacağını sanıyordu. Ne de olsa, Bobbi'yi tanıyordu. Ama Berringer sadece, «Bobbi'nin çiftliğinin bulunduğu bölgede telefonlar arızalandı,» dedi.

Anne bir an şaşaladı. Ama bir an. Böyle şeyler pek uzun sürmezdi. Bu konuşma umduğu gibi gitmiyordu. Adamın cevapları bir tuhaftı. Bir Yankee için bile fazla soğuktu. Anne encümen üyesini gözlerinin önünde canlandırmaya çalıştıysa da başaramadı.

Adamın sesinde de bir gariplik vardı.

«Bobbi'ye beni aramasını söyler misiniz? Annesi yan odada hüngür hüngür ağlıyor. Neredeyse kendinden geçecek. Ro-berta cenaze törenine zamanında yetişmezse herhalde hastalanır.»

Berringer onu çıldırtan bir yavaşlıkla heceleri uzata uzata, «Onu size telefon etmesi için zorlayamam, değil mi?» dedi. «Bob-bi olgun bir kadın. Ama mesajınızı ona iletirim.»

Anne dişlerinin arasından, «Belki size numarayı versem daha iyi olur,» dedi. «Yani... biz hâlâ aynı evdeyiz. Ama Bobbi artık bizi pek ender arıyor. Belki numarayı unutmuştur...»

Berringer onun sözünü kesti. «Buna gerek yok. Belki Bobbi numarayı unutmuştur ya da defterine yazmamıştır. Ama santrale sorabilir her zaman. Öyle değil mi? Siz de benim numaramı böyle buldunuz sanırım.»

Anne kişiliğinin tam ve amansız gücünü iletmediği için telefonda nefret ederd. Ama bu ana kadar böylesine yakıcı bir kin hiç duymamıştı. «Dinleyin!» diye bağırdı. «Galiba durumu anlayamadınız.»

Newt Berringer. «Anladığımı sanıyorum,» dedi. Anne'nin sözünü ikinci kez kesiyordu. Hem de bu kısacık konuşma sırasında. «Akşam yemeğinden önce çiftliğe gider, Bobbi'ye haberinizi iletirim. Aradığınız için teşekkürler, Miss Anderson.»

«Dinleyin...»

Ama Anne daha sözünü bitirmeden adam o en nefret ettiği şeyi yaptı. Telefonu suratına kapattı.

Anne alıcıyı yerine bırakırken, vahşi köpeklerin bu herifi parçalamalarını zevkle seyredebilirim, diye düşündü. Dişlerini deli gibi gıcırdatıp duruyordu.

— 306 —

Bobbi öğleden sonra da Anne'yi aramadı, akşam da, gece de. O sırada dayılar iyice bulut gibi olmuşlardı. Gece yarısından iki saat sonra yaşlılar sendeleyerek arabalarına binerken telefon yine çalmadı.

Anne yatağında kaskatı yatıyordu. Kâh dişlerini gıcırdatıyor, kâh tırnaklarını avucuna batırıyor, intikam planları yapıyordu.

Geri geleceksin, Bobbi! Ah, evet. Ve geldiğin zaman...

Bobbi ertesi gün de telefon etmeyince Anne annesinin bitkin itirazlarına rağmen cenaze törenini bir gün erteledi. Bayan Paula, «Bu hiç de uygun değil,» diye sızlanıyordu.

Anne öfkeyle annesine döndü. «Neyin uygun olduğunu, neyin olmadığını ben bilirim! Uygun olanı o küçük fahişenin törende bulunması! Ama telefon etmek zahmetine bile katlanmadı! Haydi, artık beni rahat bırak!»

Annesi sessizce kaçtı.

Anne o gece önce Bobbi'nin numarasını, sonra da encümen üyesininkini denedi. Kız kardeşinin telefonundan yine o tiz düdük sesi yükseldi. ikincisine ise bir teyp cevap verdi. Anne sabırla bekledi, sonra düdük çalınca da, «Yine benim,» dedi. «Bobbi'nin ablası. Bay Berringer, frengiye yakalanmanızı ve durumu ancak burnunuz düştükten sonra anlamanızı saygılarımla dilerim.»

Sonra yine santrale başvurdu. Üç numara istedi. Newt Berringer... Herhangi bir Smith... Herhangi bir Brown...

Üç numarayı da çevirdi ve her seferinde o tiz sesi duydu.

«Kahretsin!» diye haykırarak telefonu duvara fırlattı.

Annesi yukarıda, yatağın içinde büzülerek, Bobbi'nin eve dönmeyeceğini umarım, diye düşündü. Hiç olmazsa Anne'nin keyfi yerine gelinceye kadar.

Anne cenaze törenini bir gün>daha erteledi.

Akrabalar söylenmeye başladılar ama Anne onları sustu -ruverdi. O miymıntılarla mı başa çıkamayacaktı? Cenaze evinin sahibi Anne'ye bir göz attı. Bu kadınla boğuşmam, dedi kendi kendine. Çam tahtası tabuttaki yaşlı ırlandalı isterse çü-rüsün... Bütün günü telefon başında geçirmiş olan Anne onun düşüncelerini okuyabilseydi, akıllıca bir karar verdiniz, diyerek onu kutlardı. Öfkesi bilinen bütün sınırları aşmaya başlıyordu. şimdi Haven'deki bütün telefonlar bozulmuştu!

Anne cenazenin kaldırılmasını bir gün daha erteleyemeyeceğini biliyordu. Bu çatışmayı Bobbi kazandı! Pekâlâ, öyle olsun. Ama savaş henüz sona ermedi. Yo, hayır! Eğer o kancık öyle

sanıyorsa çok yanılıyor! Başına gelecek çok şey var onun. Ve hepsi de canını yakacak!

Anne uçak biletlerini öfkeyle ama güvenle aldı. New York' tan Bangor'a bir gidiş... ve iki dönüş bileti.

Anne ertesi gün Bangor'a uçacaktı. Bilet o gün için alınmıştı. Ama ahmak annesi arka merdivenden düştü ve kalça kemiğini kırdı.

Anne kadının çığlıklarını duyarak koştu. O sırada arka avluda güneşleniyor, Bobbi'yi Utica'ya getirdikten sonra orada nasıl tutacağını planlıyordu. Paula Anderson merdivenin aşağısına yayılmış, vücudu acayip bir biçimde bükülmüştü. Anne önce, şarabın uyuşturucu etkisi geçinceye kadar ihtiyar ahmağı burada sevine şevine bırakabilirim, diye düşündü. Bizim yeni dul şarap imalathanesi gibi kokuyor.

O öfkeli ve sıkıntılı anda Anne bütün planlarını değiştirmek zorunda olduğunu anladı. Belki de annem bunu mahsus yaptı, dedi kendi kendine. Cesaret toplamak için içti, sonra kendini merdivenden aşağıya attı. Düşmedi o. Neden? Bobbi'ye gitmemem için tabii.

Anne telefona giderken, ama beni engelleyemeyeceksin, diye düşündü. Engelleyemeyeceksin. Bir şeyi istedim mi, o olur! Haven'e gideceğim ve orada Bobbi'nin canına okuyacağım. O küçük köpeği buraya getireceğim. Haven'liler beni yıllarca unutmayacaklar. Özellikle suratıma telefonu kapatan o taşralı!

Telefonu açarak çabucak cankurtaran servisinin numarasını çevirdi. Babasının geçirdiği ilk krizden sonra bu numara telefonun üzerine yapıştırılmıştı. Anne öfkeyle dişlerini gıcırdatıyordu yine.

işte böylece Utah'dan ancak dokuz Ağustosta ayrılabilirdi. O arada Bobbi yine aramadı. Anne de kardeşine tekrar telefon etmeye çalışmadı. O taşra kasabasının yöneticisini de, Bobbi'nin Troy'lu sarhoş dostunu da aramadı. Pekâlâ. Bırak rahatlasınlar. Böylesi çok daha zevkli olur.

Ve işte Anne şimdi buradaydı. Bangor'daki Skyscape Otelinde. Doğru dürüst uyuyamıyor... dişlerim gıcırdatıyordu.

Dişlerini her zaman gıcırdatırdı. Bazen öyle gürültülü yapardı ki, annesini uykusundan uyandırırdı... Hatta bazen kütük gibi uyuyan babasını bile.

Tâ bebekliğinden beri dişlerini gıcırdatıyordu Anne. Süt dişleri çıktığı zaman bu dişlerin iyice aşınmış olduğunu farkettiler.

Anderson'lar bundan söz ettiler... Sonra da unuttular. Anne altı ibuçuk yaşma geldiği sırada, garip, kolaylıkla kavranamayan bir 'biçimde aileyi yönetiyordu artık. Ve hepsi de Anne'nin geceleri biraz da korkunç bir biçimde dişlerini gıcırdatmasına alışmışlardı.

Ailenin dişçisi Anne dokuzuna geldiği sırada çocuğun bu huyundan vazgeçmediğini, durumun daha da kötüleştiğini far-ketti. Anne ancak on besindeyken tedavi edildi. Dişleri ağrımaya başladığı için. Çünkü dişlerini birbirine sürte sürte aşındırmış, sinir uçları ortaya çıkmıştı. Dişçi onun için akrilik bir protez hazırladı. Anne «gece koruyucusu» denilen bu şeyi yatarken dişlerinin üzerine takıyordu. On sekizindeyken dişlerinin çoğuna kron geçirildi. Aslında Anderson'larm böyle pahalı bir şeye verecek paraları yoktu ama Anne ısrar etmişti. «Bu sorunumun üzerinde durmadınız! O pinti babamın yirmi bir yaşma bastığım zaman bana, 'Artık büyüdün, Anne, bu da şimdi senin sorunun,' demesini, 'Kron istiyorsan bedelini kendin ödersin,' demesini istemiyorum!»

Aslında Anne altın kron istedi ama Anderson'larm bu parayı bulmaları imkânsızdı.

Artık Anne güldüğü zaman ağzında madeni bir ışıltı görülüyordu. Çok şaşırtıcı bir şeydi bu. Gülümsediğini görenler bayağı irkiliyorlardı. Bu tepki Anne'ye garip bir zevk veriyordu, Ama insanın karakterini bu kadar açıkça belli etmesini doğru bulmuyordu. Bu yüzden kronların üzerine porselen geçirtti.

Ayrıca Anne'nin dişleri hep çürüyordu. Çocukken de, daha sonra da. Oysa Utica'nın suyuna flor katılıyor, kız da ağız sağlığına dikkat ediyordu. Bu çürüklerin nedeni fizyolojik değildi. Daha çok onun kişiliğiyle ilgiliydi. insanlara hükmetme ve hırs, kişinin mide ve barsakları gibi hem en yumuşak yerlerini, hem de dişler gibi en sert taraflarını etkilerdi. Anne'nin ağız her zaman kururdu. Dili hemen hemen bembeyazdı. Dişleri kupkuru küçük adalara benziyordu. Ağzında yiyecek kırıntılarını sürükleyip götürecek tükürük olmadığı için dişleri çürüyordu. Ve bu gece Anne, Bangor'da sıkıntıyla uyurken ağzında üç yüz elli gram kadar gümüşlü amalgam vardı. Bazen bu durum hava alanlarındaki detektörlerin zil çalmasına bile neden oluyordu.

Anne'nin son iki yil bütün çabalarına rağmen dişlerinden bazıları çekilmişti. Yukarıda sağdan iki, aşağıda soldan üç. Anne dişlerini tedavi ettirmek için New York'a gidip gelmişti. Diş cerrahı çürüyen kökleri çekmiş, çene kemiğine kadar yarıp diş yuvalarına küçük titanyum vidalar takmıştı. Diktiği dişetleri güzelce iyileşmişti. Bazılarının vücudu çene kemiğine takılan vidaları atardı. Ama Anne Anderson'un vücudu onları memnunlukla kabul etmişti.

Anne'nin kafasında Gardener'inki kadar fazla maden yoktu. Ama olan da az sayılmazdı.

Anne ertesi sabah sekizde kiraladığı arabaya binerek Ha-ven'e doğru yola çıktı. Bir kez yanlış yola saptı, ama yine de Troy-Haven sınırına saat dokuz buçukta ulaştı.

Uyandığı zaman kendini yarışa hazır safkan bir at gibi hissediyordu. Ama Haven kenti sınırına yirmi, beş otuz kilometre kala o canlılığı kaybordu. Baş ağrımaya başladı. Önce hafifçe zonkluyordu. Sonra o tanıdık migrene benzer bir hal aldı.

Anne sınırı geçip Haven'e girdi.

Kentin ortalarına doğru giderken kendini kaybetmemek için bütün irade gücünü kullanıyordu. Baş ağrısı mide bulandıracak bir biçimde dalga dalga artıp hafifliyordu. Bir ara ağzından korkunç, biçimsiz bir müzik sesi yayılıyormuş gibi geldi. Ama herhalde baş ağrısının neden olduğu bir hayaldi bu. Küçük kentin sokaklarında insanlar görüyordu. Ama onların kendisine nasıl baktıklarının farkında değildi... Önce ona, sonra da birbirlerine nasıl baktıklarının.

Anne ormanda bir yerde bir makinenin çalıştığını duyuyordu. Ses belli belirsiz, uzaklardan geliyordu' sanki.

Araba boş yolda yalpalamaya başladı. Görüntüler ikileşti, üç-leşti, sonra yine birleştiler, tekrar çoğaldılar.

Anne'nin ağzının kenarlarından kan akıyordu ama farkında değildi.

Kafasında bir tek düşünce vardı. Çiftlik bu yolun üzerinde. Dokuz numaralı karayolunun. Herhalde adı posta kutusunda yazılıdır.

Çiftlik bu yolun üzerinde. Dokuz numaralı karayolunun. Herhalde adı posta kutusunda yazılıdır. Çiftlik bu...

Neyse ki, yol bomboştur. Haven sabah güneşinde uyukluyordu. Anne'nin bu bakımdan şansı vardı. Çünkü araba bir sağa bir sola gidiyor, tekerlekler iki yandan tozları kaldırıyor. Anne farkına varmadan bir işaret levhasını devirdi.

Genç Ashley Ruvall onun geldiğini görerek bisikletini ihtiyatla yoldan uzaklaştırdı. O geçinceye kadar Justin Hurd'uu kuzey tarlasında bekledi.

Burada bir kadını var. Bir kadın var. Can acısından başka hiçbir şeyi algılayamıyorum!

Ashley'e yüzlerce ses cevap vererek çocuğun endişelerini gidermeye çalıştı.

Biliyoruz, Ashley. Her şey yolunda. Hişş... Hişş...,,

Ashley güldü, bebek gibi düzgün, pembe dişetleri ortaya çıktı.

Anne'nin midesi müthiş bulanıyordu.

Kahvaltısını çıkarmadan önce arabayı yana çekerek motoru durdurmayı başardı. Yandaki kapıyı açmayı da. Biçimsizce dışarı sarkarak öyle kaldı. Bayılmamak için bütün irade gücünü kullanırken bilinci küçük bir kıvılcım halini aldı. Sonunda doğrularak kapıyı kapattı.

şaşkın şaşkın, rüyada gibi, buna kahvaltı neden oldu sanırım, diye düşündü. Baş ağrılarına alıştı ama hemen hiç kusmazdı.

Bangor'un en lüks oteli olduğu iddia edilen o mezbelede kahvaltı edersen böyle olur! O köpekler beni zehirlediler!

Belki de ölüyorum... Ah, Tanrım, gerçekten ölüyorum sanırım... Ama ölmezsem o oteli dava edeceğim. Onları doğduklarına pişman edeceğim.

Belki de bu düşünce Anne'ye güç verdi. Motoru çalıştırarak ağır ağır ilerledi. Üzerinde «Anderson» yazılı posta kutusunu arıyordu. Sonra aklına korkunç bir olasılık geldi. Ya Bobbi posta kutusundaki adının üzerini boyayla kapattıysa? Bu aslında delice bir düşünce değildi. Belki de o korkak köpek

«ablacığın» geleceğini anlamıştı. Tabii benden korkuyor... şimdi her çiftliğe uğrayıp Bobbi'nin nerede oturduğunu soracak halde değilim...,,

Ama işte posta kutusu oradaydı. Üzerinde de «R. Anderson» yazılıydı. Geride Anne'nin sadece resmini gördüğü o yer vardı. Frank Dayının çiftliği. Bahçe yolunda mavi bir kamyonet duruyordu. Evet, yer burasıydı ama ışık bir tuhaftı. şu anda zafer duyması gerekiyordu. Sonunda avım kıstırmış olan yırtıcı bir hayvanın sevincini. Ama Anne nedense şaşkındı. Ve ne olduğunu anlayamadığı yabancı bir duygu da hissediyordu. Korkuydu bu.

Işık...

Işık... acayıptı.

Boynu kaskatı kesilmiş, elbisesinin koltukaltları terden sırsıklam olmuştu.

Ve ışık, Anne...

Işık yanılttı. Sanki güneş baüyormuş gibi.

Ah, olamaz! Saat daha sabahın dokuz buçuğu...

Ama batan güneşin ışıklarıydı bunlar. Anne bunu inkâr edemezdi. Evet, kustuktan sonra kendini daha iyi hissetmişti... ama şimdi durumu anlıyordu. Kendini iyi hissetmişti. Çünkü... kapiyt kapamasıyla motoru çalıştırması 'arasında sandığı

gibi saniyeler ya da dakikalar değil, saatler geçmişti. Anne o saatleri fırına benzeyen sıcak arabanın içinde geçirmişti. Ölümü andıran bir sersemlikle yatmıştı. Arabayı durdurdu u sırada havalandırma sistemi çalışmıyor olsaydı şükran Gününde yenilen hindiler gibi kızaracaktı. Üstelik pencereleri açmıştı. Çünkü sinüsleri de dişleri kadar kötü durumdaydı. Arabaların havalandırma sistemleri burnunun tıkanmasına neden oluyordu. Anne iri-leşmiş kanlı gözleriyle çiftliğe bakarken birdenbire o fiziksel sorunun hayatını kurtarmış olduğunu anladı. Yoksa...

Bu düşünce beraberinde bir başkasını sürükledi. Bütün günü yolun kenarındaki arabanın içinde, ölüm uykusuna yatmış gibi geçirdim. Ve kimse durup benimle ilgilenmedi. Bu sürede dokuz numaralı karayolundan kimsenin geçmediğine inanmam. Bu berbat taşra kasabasında bile olmaz böyle bir şey. Taşra kasabalarında başı deritte birini gördükleri zaman gaza basarak hızla uzaklaşmazlar.

Ne biçim bir kent burası?

Anne yine alışık olmadığı o hafif hissi duydu. Midesini kavuran sıcak aside benziyordu.

Bu kez bu duygunun korku olduğunu anladı ve bu duyguyu yakaladığı gibi boğdu. Öldürdü. Belki bunun bir benzeri biraz son ra ortaya çıkacaktı. Ama Anne onun da hesabını görecekti. Onu izleyeceklerin de.

Arabayı avluya soktu.

Anne, Jim Gardener'le daha önce ancak iki kez karşılaşmıştı. Ama bir gördüğü suratı bir daha unutmazdı. Buna rağmen «Büyük şairi» zorlukla tanıdı. Ama kokusu! Rüzgârlı bir günde onun kokusunu kırk metre öteden alabilirdi. Gardener arkasında bir atletle verandada oturuyordu. Ayağında blucin, elinde de bir viski şişesi vardı. Üç dört gündür traş olmadığı belliydi. Sakalları iyice ağarmıştı. Gözleri kanlıydı. Gardener iki gündür bu haldeydi. Anne bunu bilmiyordu. Ama bilse de aldırmazdı zaten. Gardener, Bobbi'nin elbisesi üzerinde Peter'in tüylerini bulduğu an bütün o soylu kararlarını, unutmuştu.

Gardener arabanın posta kutusunu sıyrırarcasına avluya girmesini bir sarhoşun sakinliğiyle seyretti. Kadının dışarı çıkarak sendelediğini, bir an acık kapıya tutunduğunu gördü.

Vay vay vay, diye düşündü. Süper dişi köpek geldi! Nefreti ona hız verdi! Ve hemen saldırıya geçti!

Anne arabanın kapısını iterek kapattı. Bir an orada durdu. Uzun gölgesi yere düşüyordu. Gardener bir an garip bir duyguya kapıldı. Anne'nin hali Ron Cummings'e benziyordu. Rdn da içtiği zaman, odada düzgün ilerlemeyeceğini düşündüğü zaman bu tavrı takınırdı.

Anne. Bobbi'nin kamyonetine tutuna tutuna avluda ilerledi. Sonra da hemen verandanın parmaklığına yapıştı. Başını kaldırdı. Saat akşamın yedisiydi. Gardener bu ışıkta kadının yaşlı gibi durduğunu farkettili. Kötü bir insan, diye düşündü. Habis. Dünyaya bakış açısı çarpık. Ruhu sarımsı kara. Ve içindeki o kötülük onu yoruyor, için için kemiriyor.

şişeyi kaldırarak viski içti. Boğazı yandığı için öğürdü, sonra da şişeyi kadına doğru eğdi. «Merhaba, ablacık! Haven'e hoş-geldin. şimdi bu sözlerden sonra sana mümkün olduğu kadar çabuk buradan kaçmanı salık vereceğim.»

Anne iki basamağı çıktı .Ama sonra sendeledi ve bir dizi üzerine çöktü. Gardener ona elini uzattı. Kadın bu hareketi görmezden geldi.

«Bobbi nerede?»

Gardener, «Hiç de iyi görünmüyorsun.» dedi. «Son zamanlarda Haven insanları böyle etkiliyor.»

«Ben iyiyim.» Anne verandaya çıkmayı başardı. Soluk soluğa onun tepesine dikildi «Nerede o?»

Gardener başıyla evi işaret etti. Açık pencerelerin birinden su şıkırtısı geliyordu. «Duş yapıyor. Bütün gün ormanda çalıştık. Hava çok sıcak... sıcaktı. Bobbi ki,den kurtulmak için duş yapılması gerektiğine inanıyor.» şişeyi kaldırdı. «Bense kendimi dezenfekte etmeye. Bu daha kısa sürüyor. Ve çok daha zevkli.»

Anne, «Domuz leşi gibi kokuyorsun,» diyerek eve girmek için onun yanından geçecek oldu.

Gardener, «Belki burnum seninki kadar keskin değil, sevgili yavrum,» dedi. «Ama senin de kendine özgü, zarif bir kokun var. Fransızlar bu parfüme ne adı veriyorlar? 'Ter Rayihası' mı?»

Anne hızla ona doğru döndü. şaşırılmıştı, öfkeyle dişlerini gösteriyordu. Kimse... hiç olmazsa Utica'dakiler onunla böyle konuşamazlardı. Asla! Ama tabii onlar Anne'yi tanıyorlardı. Bu «Büyük şair» bana aşağılık dostunun gözüyle bakıyor, diye düşündü. Haven'in en ünlü kişinin gözüyle. Üstelik sarhoş da.

Anne'nin ateş saçan gözleri Gardener't hem eğlendirdi, hem de biraz endişelendirdi. «Eh... Koku konusunu kendin açtın.»

Anne ağır ağır, «Evet, öyle,» dedi.

Gardener sarhoşluğun verdiği nezaketle, «Belki her şeye yeniden başlasak daha iyi olur,» diye mırıldandı.

«Neye başlasak? Sen o Büyük şairsin. Karısını vuran sarhoş! Sana söyleyecek sokura yok. Ben Bobbi'yle konuşmaya geldim.»

Anne sonra, karısından söz etmem iyi oldu, diye düşündü. Onu caneviden vurdum. Adamın yüzü sanki donmuş, parmakları şişeyi sıkıca kavramıştı. Annenin gözünden kaçmamıştı bu. Gardener şimdi orada Arme'yi unutmuş gibi duruyordu. Anne ona tatlı tatlı gülümsedi. O «Ter Rayihası» sözleri onu çok sarsmıştı. Ama hasta olayım olmayayım, bu heriften çok üstünüm yine de, diye geçirdi aklından.

içerde duşun sesi kesildi. Gardener, Bobbi'nin onları dinlediğini sezdi. Sonra Anne'ye, «Sen her zaman anestezi yapmadan' ameliyata başlamayı seviyorsun,» dedi. «Daha önce yaptığın ameliyat önemsizdi sanırım. Sadece bir araştırma ameliyatı.»

«Belki.»

«Neden şimdi? Bunca yıl sonra niçin bu anı seçtin?» «Bu seni ilgilendirmez.» «Bobbi beni ilgilendirir!»

Karşılıklı duruyorlardı. Anne bakışlarıyla Gardener'in gözlerini oyuyordu sanki. Onun bakışlarını kaçırmasını bekliyordu. Ama öyle olmadı. Anne birdenbire, başka bir şey söylemezsem belki beni engellemeye kalkışır, diye düşündü. Tabii bunun ona bir yararı olmaz. Ama bu sarhoşun sorularım cevaplamak işi daha kolaylaştırır belki. Ne önemi var? «Bobbi'yi eve götürmeye geldim,» dedi. Yine sessizlik oldu.

Burada hiç ağustos böceği ötmüyordu. «Sana bir öneride bulunmama izin ver, Anne Abla.» «Aman, rica ederim. Yabancılardan şeker almam. Sarhoşların önerilerini de dinlemem.»

«Sana arabadan indiğin zaman söylediği;-»! şeyi yap! Buradan git. Hemen. şimdi. Çık git. Burası artık in je hoş bir yer değil. Hele şu ara.»

Gardener'in göklerinde bir şöy 'ardı. Çaresiz ve dürüst bir ifade. Anne'nin alışık olmadığı s ekinliği ve soğuk korkuyu yeniden duymasına neden oldu: üütün gün yolun kenarındaki arabasında baygın yatmıştı. Nasıl insanlardı bu Haven'liler?

Ama sonra buta? o eski özellikleri canlanarak bu küçük kuşkulan yendi. Bir şey istedi mi olurdu. Her zaman böyle olmuştu. Ve yine olacaktı.

Anne, «Pekâlâ, ahbap,» dedi. «Sen bana fikrini açıkladın. şimdi ben de sana bir şey önereceğim. Bu kulübeye gireceğim. Ve iki dakika sonra kıyamet kopacak. Korkudan ölmek istemiyorsan dolaşmaya çık. Bir kayanın üzerine oturarak güneşin batısını seyret. Dizeler uydur. Ya da Büyük şairler güneş batarken ne halt ediyorlarsa onu yap. Ama ne olursa olsun, evde kopacak kıyamete karışma. Bu Bpbbi'yle benim aramda! Beni engellemeye kalkışırsan seni parça parça ederim!»

«Ah, Haven'de kimseyi parça parça edemezsin! Tersine, sen kendin parça parça olursun!»

«Ya! Bunu kendi gözlerimle görmeliyim. Ben dünkü çocuk değilim, oğlum.» Anne kapıya doğru gitti.

Gardener son kez çabaladı. «Anne... Abla... Bobbi eskisi gibi değil. O...»

Anne «Biraz dolaş, küçük adam,» diye alay ederek içeri girdi.

Camlar açıldı ama nedense storlar indirilmişti. Zaman zaman hafif bir rüzgâr esiyor, storiarı dışarıya doğru çekiyordu. Anne burnunu çekerek dudak büktü. Pöf! Burası hayvanat bahçesindeki maymunlar bölümü gibi kokuyor. Büyük şairin halini gördüğüm zaman bunu tahmin etmeliydim. Ama Bobbi denilen küçük köpek daha iyi yetiştirildi. Burası bir domuz ahırından farksız...

«Merhaba, ablacık.»

Anne döndü. Bir an Bobbi'nin silüetini gördü ve yüreği ağzına geldi. Çünkü kız kardeşinin biçiminde bir acayiplik vardı. Korkunç bir gariplik...

Sonra Bobbi'nin beyaz bornozunu farkettiler, damlayan suların şırıltısını duydu... ve kardeşinin duştan çıkmış olduğunu anladı.

Bornozun altında çıplaktı Bobbi. Anne, «Bu daha iyi,» dedi. Ama Bobbi'yi ezmeye, cezalandırmaya başlayacağı bu an ona umduğu kadar zevk vermedi. Çünkü endişesi geçmemişti. Ona hâlâ banyonun kapısında duran kardeşinin vücudunda bir acayip lik varmış gibi geliyordu.

Burası artık hiç de hoş bir yer değil.

Anne kardeşini daha iyi görebilmek için gözlerini kıstı. «Babamız öldü!» Ama Bobbi hâlâ kapıda duran belirsiz bir gölge gibiydi.

«Biliyorum. Newt Berringer bana haber verdi.»

Sesinde de bir tuhaflik vardı Bobbi'nin. Biçimindeki değişiklikten çok daha önemli bir şey. Sonra Anne durumu anladı. O zaman müthiş sarsıldı ve korkusu arttı. Bobbi'nin sesinde hiç korku yoktu. Kız kardeşi bayatında ilk kez ondan korkmuyordu!

«Onu sensiz gömdük. Sen eve dönmediğin için annen de biraz önce öldü, Bobbi.» Anne kardeşinin savunmasını bekledi.

Ama sadece bir sessizlik oldu.

Anne için için, Tanrı aşkına, diye bağırdı. Yaklaş da seni göreyim, küçük korkak!

Anne... Bobbi eskisi gibi değil...

«Annem dört gün önce merdivenden yuvarlandı ve kalça kemiğini kırdı.»

Bobbi kayıtsızca, «Öyle mi?» dedi.

«şimdi benimle eve geleceksin, Bobbi!» Anne güçlü bir tavırla kardeşini zorlamak istemişti. Ama sesi pek güçsüz ve tizdi.

Bobbi mırıldandı. «Ah, tabii ya! Buraya kadar dişlerin sayesinde gelebildin. Bunu anlamalıydım!»

«Bobbi, yaklaş da seni göreyim!»

«Bunu gerçekten istiyor musun?» Bobbi alayla, şarkı söyler gibi konuşmuştu, »-Gerçekten istiyor musun?»

«Bana karşı koymaya kalkma, Bobbi!» Anne'nin sesi yükselmişti ama titriyordu.

Bobbi, «Ah, şu sesini duyuyor musun?» dedi. Gün gelip de sesinin böyle çıkacağı biç aklıma gelmezdi, Anne. Bunca yıl bana yapmadığını bırakmadın!... Hepimize de! Ama pekâlâ. Madem istiyorsun... Israr ettiğine göre... Tamam...»

Anne birdenbire kız kardeşini yakından görmek istemedi. Bütün istediği oradan kaçmaktı. Bu gölgeli evden ve nisani baygın halde yolun, kenarında bıraktıkları bu kentten iyice uzakla-şıncaya kadar koşmaktı. Ama çok geçti artık. Kız kardeşinin elini uzattığını gördü. Bornoz hafif bir hışırtıyla yere düşerken ışıklar da yandı.

Duşta Bobbi'nin makyajı çıkmıştı. Bütün kafası ve boynu saydamdı. Pelte gibiydi. Göğüsleri iyice şişmişti. ikisi birleşerek bir tek, uçsuz yığın halini almaya başlamışlardı. Anne, Bobbi' nin karnındaki organları belli belirsiz görebiliyordu. Bunlar insan organlarına hiç benzemiyordu. Kardeşinin karmada bir sıvı dolaşıyordu ve bu sıvı yeşildi.

Bobbi'nin alın kemiğinin arkasında beyni, titreşen bir keseye benziyordu.

Gülerken dişsiz etleri gözüksü. «Haven'a hoşgeldin, Anne.»

Anne rüyada gibi geriye doğru bir adım attı. Bağırmaya çalışıyordu ama ciğerlerinde hava kalmamıştı.

Bobbi'nin bacakları arasında ahtapot kollarına benzeyen ince bir şeyler dalgalanıyordu... Ve bunlar Anne'ye doğru uzanıyorlardı.

Bobbi ablasına doğru geldi. Anne gerilemeye çalışırken ayağı bir tabureye takıldı.

Sürüne sürüne uzaklaşmaya çabalayarak, «Hayır...» diye fısıldadı.

«Buraya gelmene çok sevindim.» Bobbi hâlâ gülümsüyordu. «Sen aklıma gelmemiştin... Hiç gelmemiştin. Ama sana göre bir iş bulabileceğimizi sanıyorum. iş çok, iş çok.»

Anne son kez dehşetle fısıldamayı başardı. «Bobbi,;» Sonra o ahtapot kollarının vücudunda hafifçe dolaştıklarını hissetti.

Uzaklaşmaya çalıştı... Kollar kayarak bileklerine sarıldılar.

Gardener Dolaşmaya Çıkıyor ,

Gardener, Anne'nin önerisine uyararak dolaşmaya çıktı. Hatta ormana, gemiye kadar gitti. Günlerden beri buraya ilk kez yalnız geliyordu. Çok geçmeden hava iyice kararacaktı. Nedeni belirsiz bir korku duyuyordu. Perili bir evin yanından geçen çocuk gibi. Geminin içinde hayaletler var mı? Ölmüş Kapiya Vuran .Tommy'lerin hayaletleri? Belki de içerde gerçek Kapiya Vuran Tommy'ler yattıyor. Uyutulmuşlar. Derin dondurucuya konmuş kahve gibi. Eritilmeyi bekliyorlar. Nasıl yaratıklar onlar?

Gardener kulübeciğir yanında, yere oturarak uzay gemisine baktı. Bir süre sonra ay doğdu ve gemiyi büsbütün gümüşe boyadı. Garip bir nesneydi bu gemi. Ama çok da güzeldi.

Burada neler oluyor?

Bunu öğrenmek istemiyorum.

Gardener şişeyi başına dikerek viski içti. sonra şişeyi yere bırakarak yan döndü, zıkkılayan başını kollarına dayadı, öylece uykuya daldı.

Bütün gece orada uyudu,

.Sabah uyandığı zaman yerde iki dişi duruyordu.

Sersem sersem, geminin yakınında uyursan böyle olur, diye düşündü. Ama hiç olmazsa o kadar içkiden sonra başı ağrıyordu.

Geminin yakından sarhoşluğu engellediğini öğrenmişti.

Gardener nedense dişlerinin orada öyle durmalarını istemiyordu. Ayağıyla üzerlerine toprak itti. Sonra tekrar gemiye baktı.

Yakında kapağa ulaşacağız. Tabii bir kapak varsa... Sonra?

Bu soruyu cevaplayacağı yerde eve doğru yürümeye başladı.

Anne'nin geldiği araba avluda değildi.

Bobbi, Gardener'e, «Dün gece neredeydin?» diye sordu.

«Ormanda uyudum.»

Bobbi şaşılacak bir şefkatle, «Çok mu sarhoştun?» dedi. Yüzüne yine o koyu renk boyayı sürmüştü. Son zamanlarda pek acayip, bol gömlekler giymeye başlamıştı. Gardener şimdi ona bakarken bunun nedenini anladığını düşündü. Göğsü şişmeye başlıyor ve sanki birbirleriyle birleşiyordu.

«Pek de değil. Birkaç yudum içtim. Ondan sonra sızmışım. Ama bu sabah uyandığım zaman aklım basımdaydı. Sivrisinekler de ısırmamıştı.» Üzerleri güneşten yanmış ama altları beyaz kalmış olan kollarını kaldırdı. «Başka zaman sivrisinek ısırıkları yüzünden gözlerimi bile açamazdım. Ama onlar da ortadan kayboldu artık. Kuşlarla birlikte. Hayvanlar da öyle. Açıkçası gemi bizim gibi budalalar dışında her şeyi kaçırıyor, ftobera.»

«Fikrini değiştirdin mi, Jim?»

«Bana durmadan bunu soruyorsun. Farkında mısın?»

Bobbi sesini çıkarmadı.

«Dünyanın türlü yerinde savaş oluyor. Ve sen bana onu kullanma konusunda filerimi değiştirip değiştirmediyimi soruyorsun.»

«Değiştirdin mi?»

«Hayır.» Gardener yalan söyleyip söylemediğini bilmiyordu. Ama Bobbi kafasının içini göremediği için çok seviniyordu.

Ah, göremiyor mu dersin, Jim? Bence görüyor. Tümüyle değil. Ama bir ay öncekinden daha kolaylıkla... Ve her geçen gün bu gücü artırıyor. Çünkü sen de artık «gelişyorsun». Fikrini değiştirmiş .ininis? Hah, güleyim bari! Sen karar veremiyorsun ki!

Bobbi verandanın bir köşesine yığılmış olan el aletlerine döndü. Sağ kulağının altına boya sürmeyi unutmuştu. Gardener onun içini görebildiğini farketmişti. Ama nedense buna hiç şaşmadı. Bobbi'nin cildi de değişmiş, yarı saydam bir pelte halini almıştı. Boyu son birkaç gün içinde kısalmış, gövdesi enlileş-mişti. Ve değişiklikler gitgide hızlanıyordu.

Gardener dehşet ve acı bir neşeyle, insan-bir Kapiya Vuran Tommy'ye dönüşürken bu hale mi giriyor, diye düşündü. Atom bombası yüzünden erimiş gibi mi oluyor?

Bobbi çabucak ona doğru döndü. Yüzünde ihtiyatlı bir ifade vardı. «Ne?»

Gardener kafa sesiyle, haydi, çalışanın artık, dedi. Bobbi'nin yüzündeki ihtiyatlı ve şaşkın ifade yerini isteksiz bir gülümseyişe bıraktı. «Öyleyse şunları taşımama yardım et.»

Gardener yine kendi kendine, yeni patronla tanışın, dedi. Eski patron o.

Bobbi yine gözlerini kısarak onu süzdü.

Gardener, köşeye sıkışmaya başlıyorum, diye düşündü. Hem de hızla.

«Ne dedin, Jim?»

«Gidelim patron, dedim, Bobbi.»

Bobbi uzun bir sessizlikten sonra başını salladı. «Evet. Bugünü ziyan etmeyelim.»

Kazıya küçük traktörle gittiler. Traktör E.T. filmindeki küçük çocuğun bisikleti gibi havalanmıyordu. Ama yerden elli santim yukarda sessizce, kayarcasma ilerliyordu.

Gardener, «Ablan gitti mi?» diye sordu.

Bobbi, «Evet,» dedi. «Gitti.»

Hâlâ yalan söylemesini beceremiyorsun, Bobbi, diye düşündü Gardener. Ve ben... Anne'in çgıllıklarını duyduğumu sanıyorum.

Ormana girmeden hemen önce. Bana öyle geliyor. Ablacık gibi korkunç ve habis bir kadının öyle bağırmasına ne sebep olabilir?

Ne kadar korkunç bir şey'olmalı ki...

Bobbi ekledi. «Anne nezaketle çıkıp gidecek bir insan değildi. Başkalarının da nazik davranmalarına izin vermezdi. Biliyor musun, beni eve götürmeye gelmişti.» Sesinde hafif bir şaşkınlık vardı. «Elinde yular ve kırbaçla. Eskiden olsaydı beni eve götürmeyi başarırdı. Ama bu durumda... bunu başarması imkânsızdı.»

Gardener buz gibi oldu. Sonra, «Ablanı bir gecede ikna edebilmiş olmana hâlâ şaşıyorum,» diye mırıldandı. «Başıma bela o-lan o Patricia McCardle korkunç bir kadındı. Ama yine de ablanın yanında melek sayılırdı.»

«Anne'yi görünce makyajımın birazını çıkardım. Bana bakınca haykırdı ve hemen kaçtı. Aslında hali çok komikti.»

Bu söz inanilabilecek bir sözdü. Gardener de bu açıklamaya inanmayı çok istiyordu. Ama tabii sözü edilen kadın yardım görmeden hiçbir yere kaçamazdı. Yardımsız yürüyemezdi bile.

Gardener, hayır, diye düşündü. Anne buradan gitmedi. Yalnız şunu bilmiyorum. Onu öldürdün mü, Bobbi? Yoksa ablan o lanetli sundurmada, Peter'in yanında mı? Dönüp Bobbi'ye baktı. «Fiziksel değişiklikler ne kadar sürüyor?»

Bobbi. «Artık az kaldı,» dedi. Gardener yine onun hiçbir zaman ustalıkla yalan söyleyemediğini düşündü. «İşte geldik, Jim. Traktörü kulübenin yanına park et.»

Gardener'le Bobbi ertesi akşam işi erken tatil ettiler. Hava hâlâ çok sıcaktı. Eve dönerek zorlukla biraz bir şeyler yediler.

— ? ,ıs —

Bulaşıklar yıkandıktan sonra Gardener biraz dolaşacağını söyledi.

«Ya?» Bobbi ona son zamanlarda sık sık yaptığı gibi ihtiyatla bakıyordu. «-Bugün yeterince yorulduğumu sanıyordum.»

Gardener sakin sakin, «Güneş battı artık,» dedi. «Hava biraz serinledi. Sivrisinek de yok. Ve...»- Bobbi'nin. gözlerinin içine baktı. «Verandada oturursam içki içeceğim. Sarhoş olacağım. Uzun uzun dolaşır, yorulursam, oeiği -bir gece olsun ayık uyurum.» Bütün bunlar doğruydı. Ama bu sözlerin gerisinde bir gerçek daha gizliydi. Gardener, Bobbi'nin bunu almaya çalışıp çalışmayacağını bilmiyordu. Bekledi.

Ama Bobbi onun kafasını incelemeye kalkmadı. «Pekâlâ. A-ma çok içmene aldırmadığıma biliyorsun, Jim. Ben senin arkadaşınım, karın değil.»

Gardener, evet. çok içmeme aldırılmıyorsun, diye düşündü. istediğim kadar içmemi kolaylaştırıyorsun. Böylece zararsız bir hale geliyorum.

Gardener dokuz numaralı kara yolunda ilerleyerek Jusiin Hurd'un ciltliğinin önünden geçti.

Yolun sonunda Anne'nin arabasını buldu. Arabayı gömmüşlerdi. Ama dikkatsizce.

Tüpleri diken diken oldu. Onu elimle koymuş gibi nasıl buldum? Herhalde «gelişmeye» başladığım için. Tanrım!

Anne arabanın içinde değildi. Neredeydi'

Tabii sundurmada, Jim! Sundurmada!

Gardener bütün bunları Bobbi'nin kafasından almış olduğunu düşündü.

Sundurmaya girmeliyim. Artık bir karar vermem gerekiyor. Ama önce Bobbi'nin sundurmasında neler olduğunu görmeliyim.

Gardener geri dönerken soğuk ay ışığında birdenbire durdu. Arabayı saklamak zahmetine neden girdiler? Otomobili kiraya veren şirketin şikâyet edecf ;;'ni ve buraya-polisin geleceğini düşündükleri için mi? Ah, hayır. Sanmıyorum.

O arabayı senden sakladılar, Jim. Senden. Kendilerini koruma konusunda neler yapabileceklerini öğrenmeni hâlâ istemiyorlar.

Arabayı sakladılar. Ve Bobbi sana ablasının gittiğini söyledi.

Gardener kafasında bu tehlikeli sırta eve döndü.

Kapak

Kaza iki gün sonra oldu. Haven Ağustos sıcağında serserem serserem uyukiarken.

Gardener'le Bobbi hendeğin dibindeydiler. Yukardaki sıcağa karşılık burası serindi. Gardener başına kask giymiş, kulaklarını pamukla tıkamıştı. Kayayı kırmak için matkap kullanıyordu.

Omuzları ağrıyor, kafası zonkluyordu. Birdenbire şiddetli bir çatırtı duydu ve matkabın ucu kırıldı. Parça Gardener'in yüzünü âdetâ sıyrarak geçti, bacaklarının gücü kesiliverdi. Nere^ deyse bayılacaktı Başını hendeğin ağ gerili yanma dayadı.

Bobbi de elindeki matkabı durdurmuştu. «Jim? Jim, ne oldu?» Sesinde gerçek bir endişe vardı. Nedense Gardener'in içinden ağlamak geldi.

Sonra, «Matkabın ucu az kalsın kafamı dağıtacaktı," diye a-çıkladı.

Bobbi bir ıslık çaldı, «-Tanrım!.. Jim, uç neden kırıldı? Neye çarptı?» c*

«Ne demek neye çarptı? Kayaya tabii! Burada başka ne var?»

«Geminin çok yakınında mıydın?» Bobbi birdenbire heyecanlanmıştı. Hatta ateşi çıkmış gibi bir hali vardı.

.«Evet ama matkabın ucu daha önce de gövdeye geldi. Ve sadece kaydı...»

Ama Bobbi artık onu dinlemiyordu. Geminin yanında diz çökmüş, elleriyle yeri kazıyordu.

Gardener, buharlar çıkıyor sanki, diye düşündü. Bu...

Bobbi kafasından haykırdı. Bulduk, Jim! Sonunda kapağa ulaştık.

Gardener, Bobbi'nin düşüncelerini okuduğunu farketmeden onun yanına koştu.

Geminin gövdesinde bir çizgi vardı. Bir tek çizgi. Gardener, Bobbi'nin heyecanını anladı. Çizgiye dokunmak için elini uzattı.

Bobbi,' sert sert, «Elini sürme,» dedi. «Daha önce olanlajı unuttun mu?»

Gardener, «Bana karışma,» diye homurdanarak elini ince yarığa sürdü. Kafasında müzik sesi yankılandı ama boşuktu. Dişleri yuvalarında sarsıldı. O gece birkaç dişinin daha döküleceğini anladı. Ama artık buna aldırılmayacaktı. Gemiye dokunmak iste-

— 321 —

miş ve dokunmuştu. Uzay gemisine dokunmak, parmaklarını ka-tılaştırılmış yıldız ışığına sürmeye benziyordu.

Bobbi bağırdı. «Kapak bu! Onun burada olduğunu biliyordum.»

Gardener, «Bu işi başardık, Bobbi,» diyerek güldü.

«Evet, başardık. iyi ki geldin, Jim!» Bobbi onun boynuna a-tıldı. Gardener, Bobbi'nin vücudunun yumuşak, pelteyi andıran hareketlerini farkederek müthiş bir tiksinti duydu. Yıldız ışığı mı? Belki de şu anda ona yıldızlar dokunuyordu. Bobbi ekledi.

«Kapağın önünü bugün iyice açmalıyız, Jim. Zamanımız az.»

«Ne demek istiyorsun?»

«Haven'm havası değişti. Bunun yüzünden.» Bobbi elinin eklemlerini gemiye vurdu.»

«Biliyorum.»

«Haven'e gelenler hastalanıyorlar. Anne'nin halini gördün.»

«Evet.»

«Anne'yi bir dereceye kadar ağzındaki dolgu ve protezler korudu. Ama yine de buradan telaşla kaçtı... Ancak hepsi bu kadar değil, Jim... Biz artık Haven'den ayrılamıyoruz.»

«Yani...»

«Evet. Ama herhalde sen ayrılabilirsin, Jim. Belki birkaç gün hastalanırsın ama işte o kadar. Oysa ben ölürüm. Hem de çabucak. Bir şey daha var. Hava çok durgun. Ama rüzgâr çıkarsa biyosferimizi Atlas Okyanusuna kadar sürükler. O zaman sudan çıkmış balıklara döneriz, Jim. Ve ölürüz.»

Gardener, hepsi de ölümler mi, diye düşündü. Yoksa sadece sen ve o özel dostların mı, Bobbi? Makyajla dolaşanlar mı?

Bobbi yarı öfke, yarı neşeyle, «Kafanda şüphe var,» dedi.

«Bu olanlara inanamıyorum da ondan! Neyse... Haydi, gel. Kazalım, bebeğim.»

Saat üçte yüz seksen santim çapındaki daire biçimli kapak ortaya çıkmıştı. Üzerinde bir işaret vardı. Kabartma şekil biraz Çin harflerini andırıyordu.

Gardener işarete dokununca garip bir korku duydu. Arlık gemiye mi gireceğiz? Burnunun kanamaya başladığının farkındaydı ama eüni yine de o işaretten çekemiyordu. içeriye girmekten korkuyor musun, ahbap? Hani sen intihar etmeyi düşünüyordun?

Gardener bir kahkaha attı.

Bobbi usulca, «Neye gülüyorsun?» diye sordu. «Komik olan nedir, Jim?»

Gardener katılıyordu. «Her şey. Bu... başka bir şey... Yani, ya güleceğim ya da çıldıracağım. Anlıyor musun?»

Ama Bobbi anlayamadı. Çünkü o çoktan çıldırmıştı. Bu yüzden de gülemiyordu.

Gardener gözyaşları yanaklarından akıncaya kadar güldü. Bu yaşlara kanlar da karışıyordu. Kanlı yaşları Bobbi gördü ama ona açıklamak zahmetine girmedii.

iki saat sonra kapağın önü. iyice temizlenmişti. Bobbi topraklanmış , elini Gardener'e doğru uzattı.

Gardener bu eli sıktı. «Ne var?»

Bobbi, «Tamam,» dedi. «Kazı sona erdi.»

«Öyle mi?»

«Evet. Yarın gemiye gireceğiz, Jiin.»

Gardener sessizce ona baktı. Ağzı kurumuştü.

Bobbi başını salladı. «Eve!. Yarm gemiye gireceğiz. Bana bazen bu işe sanki bir i milyon yıl önce başlamışım gibi geliyor.»

Gardener, «Başlangıçtaki Bobbi farklıydı,» diye mırıldandı.

«Evet.» Çukura kaçmış gözltrinde neşeli bir pırıltı vardı. «Jim de farklıydı.»

«Evet,.. Biliyor musun, gemiye girmek beni herhalde öldürecek... Ama yine de deneyeceğim.

Bobbi, «Ölmeyeceksin,» dedi.

«Öyle mi?»

«Hayır. Haydi artık gidelim. Yapma >n gereken çok şey var. Bu geceyi sundurmada geçireceğim.»

Gardener ona çabucak bir göz attı. Ana Bobbi gemiye bakıyordu. «Sundurmada birkaç alet yapıyoruz. Ben ve birkaç kişi... Yarına hazırlanmam gerekiyor.»

Gardener, «Onlar da bu gece sana katılacaklar,» dedi. Bu soru değildi.

«Evet. Ama onları önce buraya getireceğim. Kapağı görmeleri için. Onlar da bu günü bekliyorlardı, Jim.»

«Bundan eminim.»

Bobbi'nin gözleri kısıldı. <Ne demek istiyorsun?

Gardener, «Onları buraya /retir tabii,» dedi. «Ama kapağı aç-maya gelince... Bunu ikimiz ya acağız, Bobbi. Sadece !! imiz. Sen ve ben. Ve gemiye önce ikimiz ireceğiz.»

Bobbi, «Evet,» dedi. «Önce i z gireceğiz. ikimiz.» j.

Sundurma

Ağustosun 14'ü olmuştu. Gardener kafasında bir hesap yaparak kırk bir gündür Bobbi'nin yanında olduğunu anladı. Oysa bu süre ona çok daha uzun geliyordu. Sanki bütün ömrünü burada geçirmişti.

Gardener'in akşam yemeği için ısıttığı dondurulmuş pizzayı ikisi de pek yiyemedi. Bobbi buzdolabına giderek, «Bir bira fena olmaz,» diye mırıldandı. «Ya sen? Bira ister misin, Jim?»

«Yok, teşekkür ederim.»

Bobbi kaşlarını kaldırırsa da bir şey demedi. Birayı alarak verandaya çıktı. Gardener onun oturduğu eski salıncaklı sandalyenin gıcırdağını duydu. Bir süre sonra bir bardağa musluktan soğuk su doldurup dışarıya çıktı, Bobbi'nin yanına oturdu. Orada hiç konuşmadan, akşamın puslu sessizliğine dalarak uzun süre öylece kaldılar.

Sonunda, «Seninle uzun zamandan beri dostuz, Bobbi,» dedi.

«Evet. Uzun zaman. İlişkımız tuhaf biçimde sonuçlanıyor.»

Jim dönerek ona baktı. «Bu işin sonu mu yani?»

Bobbi kayıtsızca omuz silkti. Ama gözlerini ondan kaçırmıyordu. «Biliyorsun işte. Bir dönemin sonu. Buna ne dersin? Daha iyi mi?»

Birasını yudumlayarak yine eski Derry Yoluna baktı. Hafif sesle konuştu. «Seni hep sevdim, Jim. Bu iş nasıl sonuç verirse versin, seni hâlâ sevdiğimi unutma.» Birden dönüp baktı. Kaim boya tabakasının altındaki yüzü bir karikatürden farksızdı. Daha çok, Bobbi'yi andıran kaçığın birine benziyordu. «Hem o Tanrının belası şeye rastlamayı da asla istememiş olduğumu anımsayacağını umarım. Bazı ukalaların iddia ettiği gibi, özgür iradenin daima egemen olması numarası da burada sökmüyor.»

«Ama onu kazıp çıkarmayı sen istedin.» Sesi Bobbi'ninki kadar yumuşaktı ama kalbi yepyeni bir korku yüzünden buz gibiydi.

Özgür iradeyle ilgili sözleri, Gardener'in yaklaşan ölümü için bir özür dileme miydi? Kendini zorlayarak bu tatsız düşünceye engel olmaya çalıştı.

Ama kafası, Nista Yolunun orada gömülü araba bir hayal mi, diye karşılık verdi hemen.

Bobbi hafifçe güldü. «İnsanın öyle bir şeyi seçebileceğine inanıyor musun, Jim? İnsanların bir bilginin ucunu gördükten sonra, bunu gömmeyi, yeğleyebileceklerini sanıyor musun?»

Gardener, «Ben öyle düşünerek atom reaktörlerine karşı çıkıyorum,» diye karşılık verdi.

Bobbi bunu kabule yanaşmadı. «Toplumlar bazı fikirleri kullanmamaya karar verebilirler. Hoş bundan da kuşum var ya. Neyse, öyle olduğunu kabul edelim bir an. Ama sıradan insanlar? Hayır, Jim. Üzgünüm. Sıradan insanlar yerden ucu çıkan bir şey gördüklerinde kazmak zorundadırlar. Kazmak zorundadırlar, çünkü orada bir define olabilir.»

«Ve sen orayı kazarken... olacıklardan hiç haberin yoktu, ha?»

Bobbi gülümsedi. «Hem de hiç haberim yoktu.»

«Ama Peter bundan hoşlanmadı.»

«Hayır, Peter hoşlanmadı. Ama o şey köpeğimi öldürmedi.»

Bundan eminim.

«Peter doğal nedenler yüzünden öldü. Yaşlıydı. Ormandaki şey başka bir dünyadan gelen bir uzay gemisi. Pandora'nın kutusu ya da kutsal elma ağacı değil. Gökyüzünden bir sesin, 'Ölmek istemiyorsan bu geminin bir parçasını bile yeme,' diye şarkı söylediğini de duymadım.»

Jim gülümser gibi oldu. «O bir bilgi gemisi değil mi?»

«Evet. Öyle sanırım.»

Bobbi yine yola bakıyordu. Bu konuyu sürdürmek istemediği belliydi.

Gardener, «Onları ne zaman bekliyorsun?» diye sordu.

Bobbi cevap verecek yerde başıyla yolu işaret etti. Kyle Arc-hinbourg'un. CadiUac'ı geliyordu. Adley McKeen'in eski Ford'u da onun peşindeydi.

Gardener ayağa kalktı. «Ben içeriye gidip biraz kestireyim.»

«Bizimle gemiye gelmek istersen sorun yok.»

«Seninle olabilir. Ama onlarla?» Eliyle yaklaşan arabaları işaret etti. «Onlar deli olduğumu sanıyorlar. Ayrıca kafamı okuyamadıkları için de beriden nefret ediyorlar.»

«Geleceğini söylersen gelirsiniz.»

«Neyse, ben gelmeyeyim.» Ayağa kalkarak gerindi. «Ben de onlardan hoşlanmıyorum zaten. Beni endişelendiriyorlar.»

«Üzgünüm.»

«Hiç üzülme. Sadece... yarın. İkimiz, Bobbi. Oldu mu?»

«Tamam.»

«Onlara selamlarımı söyle. Hem kafamda çelik plaka olmasına karşın yine de yardım ettiğimi anımsat.»

«Öyle yapacağım. Tabii yapacağım.» Ama Bobbi yine gözlerini kaçırmıyordu. Gardener bundan hoşlanmadı. Hiç hoşlanmadı.

Gardener onlann önce sundurmaya gideceklerini sanıyordu ama öyle yapmadılar. Bobbi, Frank, Newt, Dick Allison, Hazel ve diğerleri bir süre dışarıda durup konuştular, sonra grup halinde ormana doğru gittiler. Hava kararıyordu. Çoğunun elinde elektrik feneri vardı.

Gardener onları seyrederken Bobbi'yle konuşma fırsatını bulduğu halde yitirdiğini hissetti. Artık yapılacak tek şey kalmıştı.

Sundurmaya gidip orada ne olduğuna bakacaktı. Kararını kesin olarak verecekti,

Yeşil kapının ardındaki gri bulutun içinden bakan bir göz gördüm.

Ayağa kalkıp eve girdi. Mutfağa vardığı sırada onların Bob-bi'nin bahçesinden geçtiklerini gördü. Çabucak adamları saydı.

Hepsinin gittiğinden, emin olması gerekiyordu. Sonra bodruma indi. Bobbi'nin yedek anahtarları orada sakladığını biliyordu.

Bodrum kapısını açarak son kez durdu.

Bunu yapmayı gerçekten istiyor musun?

Hayır, hayır istemiyordu. Ama yapmak zorundaydı. O anda korkudan daha fazlasını duydu. Korkunç bir yalnızlık benliğini kaplamıştı. Yardım istemek için başvurabileceği kimse yoktu. Bobbi Anderson'la kırk gün kırk gece bir çölde kalmış gibiydi. şimdi kendi özel çölünde yapayalnızdı. «Tanrı yardımcım olsun,» diye mırıldandı.

Sonra, kahretsin diye düşündü. Birinci Dünya Savaşında bir müfreze çavuşunun söylemiş olduğu sözleri anımsadı. «Haydi gelin, çocuklar. Sonsuza kadar yaşamak mı istiyorsunuz?»

Gardener, Bobbi'nin anahtarlarını almak üzere aşağıya indi.

Deste oradaydı. Her anahtarın üstüne bir etiket takılmıştı. Ama sundurmanın anahtarı ortalıkta yoktu. Gardener anahtarın daha önce halkaya takılı olduğundan emindi. Burada en son ne zaman görmüştü onu? Hatırlamaya çalıştıysa da başaramadı. Yoksa Bobbi önlemler mi alıyordu?

Yeni ve geliştirilmiş Atölyede durdu. Alnından terler süzülüyordu. Anahtar yoktu. Bu harikaydı işte. şimdi ne yapması gerekiyordu? Bobbi'nin baltasını kapıp Parılıt'daki Jack Nichol-son gibi mi davranmalıydı? Durumu gözünün önüne getirebiliyordu. Çatır, çutur, şangır; GARDENER işte buuradaaaa! Ama hacı adayları «Kutsal Ambar Kapağı»nı seyirden döndüklerinde durumu gizlemek güç olurdu.

Bobbi'nin atölyesinde durup düşünürken zamanın geçtiğinin farkındaydı. Kendini yaşlı ve geliştirilmemiş hissediyordu. Hem — 326 —

onlar ormanda ne kadar süre kalırlardı? Bunu bilmesine olanak yoktu.

Pekâlâ. insanlar anahtarlarını nereye koyarlar? Bobbfnih anahtarları senden gizlemediğini ve sadece önlem aldığını düşün bir an. Aklma bir şey geldi ve heyecanla elini alnına vurdu. Bobbi anahtarı almamıştı. Kimsenin anahtarı gizlediği de yoktu. Bobbi sözümona güneş çarpması yüzünden Derry Home Hastanesinde yatarken anahtar kaybolmuştu. Bundan emindi. Belleğinin vermediği ya da veremediği bilgileri mantığı sağlıyordu.

Bobbi hastaneye yatmamıştı. O sırada sundurmadaydı. içlerinden biri yedek anahtarı alarak bakıma, gereksinmesi olsun Bobbi'ye yardıma mı gitmişti? Yoksa hepsinde de anahtar vardı? Hos buna gerek de yoktu. O günlerde Havon'de kimse hırsızlık etmiyordu. Herkes gelişme peşindeydi. Sundurmayı kilitlemelerinin tek nedeni Gardener'in içeriye girmemesini sağlamaktı. Böylece onlar sadece...

Gardener, Bobbi'ye «bir şey-> olduğu sırada onların gelişini seyrettiğini anımsadı. O «şey» sıcağın rahatsızlanmadan çok daha önemliydi aslında.

Gözlerim kapayınca Cadiilac'ı gördü. KYL-1. Hepsi arabadan'indiler ve... Archinbourg kısa süre için diğerlerinden ayrıldı. Sen dirseğine dayanmış, pencereden onlara bakıyordun. O sıra da adamın tuvalete gittiğini düşündün. Ama yamldı. Anahtar ı almaya gitti. Tabii, öyle yaptı. Gidip anahtarı aldı.

Fazla bir şey ammsamamıştı ama bu kadarı harekete geçme sine yetti. Hemen bodrum merdivenini tırmandı. Kapıya koşarken birden durup geri döndü. Banyodaki ecza dolabının üstümd--Fos ter Granit marka eski bir güneş gözlüğü olduğunu hatırlamıştı. Gidip aldı. Camların üstündeki kalın toz tabakasını üfledi, dikkatle sildikten sonra göğüs cebine soktu.

Sundurmayaya gitti.

Bir an asma kilitli tahta kapının önünde durarak kazı yerine giden yola baktı. Hava iyice karardığı için bahçenin gerisinde kalan ağaçlar mavimsi gri bir sise bürünmüş gibiydi. Ayrıntılarını seçemiyordu. Ama sallanan ışıklar görmedi. Yani geri dönen yoktu. Yalnız her an gelebilirler. Geri dönüp seni orada suçüstü yakalayabilirler.

Yine de onların o nesneye hayran hayran bakarak orada uzun süre kalacaklarını sanıyorum. Nasıl olsa orada projektörler de var.

Ama bundan emin olamazsın.

Evet, emin olamazdı.

Gardener yine kapıya döndü. Tahtaların arasından sızan yeşil ışığı görebiliyordu. Hafif, tatsız bir ses de duymaktaydı. Tıpkı içi giysilerle ve sabunlu suyla dolu eski bir çamaşır makinesinin çıkardığı sesi andırıyordu. Hayır, hayır, bu sesi çıkaran tek makine değildi. Sanki birkaç makine birbirine uymaksızın çalışmaktaydı. Işık da bu sese uyarak çakıyordu sanki. Oraya girmek istemiyorum.

Bir de koku vardı. Kokmuş bir şeyle karışık sabun kokusu.

Ama içerdekiler eski çamaşır makinesi değil. Ses canlı. Orada telepatik daktilo makineleri de yok. Yeni ve Geliştirilmiş şofbenler de yok. Orada canlı bir şey var ve ben içeriye girmek istemiyorum.

Yine de girecekti. Sundurmanın öbür yanma gitti. Orada saçağın altındaki paslı çiviye takılı anahtarı gördü. Titreyen eliyle uzanıp aldı. Yutkunmaya çalıştıysa da önce beceremedi. Boğazına ısıtılmış, kuru pazen kaplanmıştı sanki.

Bir içki. Sadece bir içki. Eve dönüp hemen bir içki içeceğim. Ondan sonra ancak hazır olurum.

Bu harikaydı doğrusu. Ama öyle yapmayacaktı. Yapmayacağını biliyordu. içmek geride kalmıştı artık. işi geciktirmeye çalışmak da öyle. Anahtarı terden ıslanmış eliyle sıkıca tutarak kapıya gitti. Bir yandan da, içeriye girmek istemiyorum, diye düşünüyordu. Bunu yapabileceğimden de emin değilim. Çünkü çok korkuyorum.

Kes artık. Bu da geride kalmalı. Kapıya Yuran Tommy'ler devri de geride kalmalı.

Yine etrafına bakındı. Geri dönenlerin ışıklarını görmeyi, seslerini duymayı umar gibiydi.

Ses duyamazsın. Onlar kafalarından konuşuyorlar.

Ne elektrik fenerleri... ne bir hareket, ne çekirgelerin sesleri, ne de bir kuş şakıması. Tek duyduğu çamaşır makinelerinin sesiydi. Hışş... hışş... hışş diye bir ses çıkıyordu. Ağır atan kalplerin sesini sındırıyordu.

Gardener tahtaların arasından süzülen, çakan yeşil ışığa baktı. Cebinden eski güneş gözlüğünü çıkararak taktı. Dua et-meyeli çok uzun zaman olmuştu. şimdi dua ediyordu. Kısaydı belki... ama yine de bir duaydı. «Tanrım, ne olur,» diyerek anahtarı kilide soktu.

Korkunç bir gürültü olacağını sanmıştı. Oysa çıt çıkmadı. O ana kadar, elektrik şoku bekleyen biri gibi karnını içeriye çekip adelelerini kastığını farketmemişti. Dudaklarını yalayarak anahtarı çevirdi. Sundurmadan gelen sesler arasında kilidin çatırtısı pek duyulmadı bile. Kurcun gibi ağırlaşan kolunu kaldırdı ve asma kilidi çıkardı. Üstüne anahtar takılı kilidi cebine soktu. Rüyada, gibiydi. Üstelik bu i üş hiç de hoş değildi.

içerinin havası iyi olm.. hydı... Belki de iyi değildi. Çünkü Haven'deki havaya artık tam anlamıyla iyi denilemezdi. Ancak yine de buranın dışarıdaki havadan farksız olduğunu sanıyordu. Çünkü sundurma türlü aralık ve çatlaklarla doluydu.' Bununla birlikte mümkün olduğu kadar az riske girmekte kararlıydı. Derin bir soluk aldı, sonra nefesini tuttu. Adımlarını saymaya karar verdi, içeriye girip sadece üç adım atacaktı. Daha fazlasını yapmamalıydı. içeriye iyice bir bakıp hemen dışarı çıkacaktı. Acele etmeliydi. Yine ormana doğru baktı, bir şey göremedi. Dönüp kapıyı açtı.

Koyu renk gözlüğüne karşın yine de kamaştırıcı gelen yeşil ışık kokuşmuş güneş ışınları gibi onu aydınlattı.

Önce hiçbir şey göremedi. Işık fazla parlaktı. Diğer zamanlarda ışığın daha da parlak olduğunu biliyordu ama şimdiye kadar buraya böyle yaklaşmamıştı. Yakın mı? «Tanrım, ışığın içindeyim!» diye inledi. Dışarıda durup onu arayan biri bu ışıkta kesinlikle göremezdi. Parlak yeşil ışıkta gözlerini kısarak bir adım attı... Bunu ikincisi izledi. Sonra üçüncüsü. Yolu bilemeyen bir kör gibi ellerini öne uzatmıştı.

Ses daha güçlüydü şimdi. şışışışt... şışışışt... şışışışt... Soldan geliyordu. O tarafa döndü ama ilerlemedi. Daha ileriye giderse dokunabileceği şeylerden korkuyordu.

Gözleri ışığa alışmaya başlamıştı. Yeşilin içinde koyu renk şekiller seçiyordu... Bir sıra. . Ama bunun üzerinde Kapıya Vuran Tommy'ler yoktu. Sıra itilip duvara dayanmıştı. Ve...

Tanrım, bu bir çamaşır makinesi! Gerçekten öyle!

Üstünde sıkma merdanesi bulunan, eski tip bir çamaşır makinesi vardı orada. Acayip sesler ondan çıkmıyordu. Makineyi de duvarın dibine itmişlerdi. Anlaşılan o da gelişme evresindeydi. Biri Kapıya Vuran Tommy'ler töresine uygun şekilde makineyle ilgileniyordu anlaşılan. Ama o anda makine çalışmıyordu.

Onun yanında yine eski tip bir elektrikli süpürge duruyordu... Makineli bir Alman tazısına benzeyen, uzun, yere yapışmış gibi gözükten, tekerlekli bir süpürge. Yanında altına tekerlek takılmış bir elektrikli testere gördü. Radyo dükkânından alman ve hâlâ kutularından çıkarılmamış duman detektörleri de oraya istif edilmişti. Yine altlarına tekerlek takılmış mazot bidonları da oradaydı. Bunlara kolları andıran borular takılmıştı...

Kollar... Bunlar kol tabii. Hepsi de robot. Yapılmakta olan lanet olası robotlar. Hiçbiri de beyaz barış güvercinine benzemi' yor, değil mi, Jim? Ve...

Daha ileride solda... Işığın kaynağı oradaydı.

Jim iniltiye benzer bir ses çıkardığını duydu. Aynı anda tutmuş olduğu soluğu delinen bir balondan sızarıruş gibi bir sesle gıktı. Zaten aynı anda dizleri de kesilmişti. Görmeyen gözlerle etrafa bakarak elini uzattı, sırayı buldu, üzeriine çöküp kaldı. Gözlerini sundurmanın geride kalan sol köşesinden ayıramıyordu. Ev Hilman, Anne Anderson ve Bobbi'nin yaşlı köpeği Peier orada direklerle asılmışlardı. Direkler kapıları çıkarılmış olan iki çelik duş kabinine giriyordu. Hepsi de et çengellerine takılı sığırlar gibi asılıydılar. Ama üçü de canlıydı. Jim onların her nasılsa sağ olduklarını... görüyordu.

Yüksek gerilim kablосunu andıran kaim, siyah bir kordon, Anne Anderson'un alnının ortasından çıkıyordu. Buna benzer bir kablo yaşlı adamın sağ gözüne geçirilmişti. Köpeğin kafatasının, üst kısmı tümüyle çıkartılmıştı. Peter'in nabız gibi atan beyninden düzinelerle ince kablo çıkıyordu.

Peter kataraktı kalmamış gözlerini Jim'e çevirerek inledi.

Tanrım... Tanrım... Ah Tanrını.

Oturduğu yerden kalkmaya çalıştıysa da beceremedi.

ihtiyar adamla Arme'nin kafataslarının birer bölümü de çıkarılmıştı. Duş kabinlerinin kapıları yoktu ama içleri yine de saydam bir sıvıyla doluydu. Bu sıvı Bobbi'nin şofbenindeki küçük güneş gibi yerinde kalabiliyor olmalıydı. Gidip o kabinlerden birine girmeye kalkacak, olsa, sert bir yaylanma hissedeceğini biliyordu. O nesne karşı koymayacak, ama yol da vermeyecekti..

Tanrım... Sevgili Tanrım... Âlı Tanrını, şunlara bak!

Onlara bakmak istemiyorum.

Yine de gözlerini alamıyordu.

Sıvı saydam ve zümrüt rengiydi. Hareket ediyor, emmeyi andıran o sesleri çıkarıyordu. Gardener saydamlığına karşın yine de sıvının çok yapışkan olduğunu düşündü.

Orada nasıl soluk alabiliyorlar? Nasıl sağ olabilirler? Belki de canlı değiller. Belki de sıvının hareketi yüzünden onları canlı sanıyorum. Belki de bu bir hayal. Tanrım lütfen... bunlar hayal olsun.

— **qñ —

Peter... onun inlediğini duydun,

Hayır. Bu da hayalin bir bölümü. Köpek içi bulaşık sabunu-

>im başka dünyalardaki benzeri olan bir sıvıyla dolu duş kabi-

uindeki çengele asılmış. Orada inleyemez. Böyle bir şey olsa ses

duymaz, sabun baloncukları görürdün. Sen çıldırıyorsun. Evet, çıldırmaktasın.

Ama çıldırmadığımı biliyordu. Aynı şekilde Peter'in iniltisini kulaklarıyla duymadığını da bilmekteydi. O acı dolu, çaresiz ses, radyo nyüzüğünün geldiği yerden çıkmıştı. Yani beyninden.

Anne Anderson gözlerini açtı.

«Beni buradan çıkar!» diye bağırdı. «Beni buradan çıkar! O-na ilişmeyeceğim. Hiçbir şey hissetmiyorum. Sadece canımı yaktıkları zaman. Canımı yaktıkları, canımı yaktıkları, canımı yaktıkları...»

Gardener yine kalkmayı denedi. Bir ses çıkardığının hayal meyal farkındaydı. Bu ses yolda arabanın ezdiği bir sincabın feryadına benziyordu belki.

Hareket halindeki yeşil sıvı Anne'nin yüzüne kadavralara özgü korkunç bir renk veriyor lu. Gözlerinin mavisi solmuştu. Dili "deniz dibinde bulunan etli bir bitki gibi suda yüzüyordu. Kuru erik gibi kırış kırış olmuş parmaklan sıvıda kıvıldıyordu. Anne, «Canımı yaktıkları zaman dışında, hiçbir şey hissetmiyorum!» diye inledi. Gardener onun sesini duymamak için kulak larını tıkamasının işe yaramayacağını biliyordu. Ses beyninin içinden geliyordu.

Duş kabinlerinin üstüne bakır borular takılmıştı. Bunlar u-zay filmlerindeki durdurulmuş yaşam hücrelerini andırıyordu Peter'in tüyleri yer yer dökülmüş, arka tarafı içe doğru bükülmüştü. Bacakları sıvıda ağır ağır hareket ediyordu. Köpek .:anki rüyasında oradan kaçtığını görüyordu.

Canımı yaktıkları zaman!

Yaşlı adam bir gözünü açtı.

Çocuk.

Bu düşünce çok berraktı. Gardener adama karşılık verdiğini f arketti.

Hangi çocuk?

Cevap bir an şaşırtıcıydı ama aynı zamanda gerçektir. David. David Brown.

Tek göz Gardener'e dikilmişti. Zümrüt ışıklı bir safiri andırıyordu. Çocuğu kurtar.

Çocuk. David Brown. O da işlerin bir bölümü müydü? O sıcak günler boyunca aradıkları çocuğun bu işle bir ilgisi var mıy- — 331 —

di? Tabii öyleydi. Belki doğrudan doğruya değil ama yine de bu işle ilgiliydi.

Gardener yeşil sıvıda yüzen adama bakarak düşündü. Nerede o?

Yaşlı adam, «-Altair-4,» diye cevap verdi «David Altair-4'de. Onu kurtar.... ve sonra bizi öldür. Bu... bu kötü. Çok kötü.

Ölemiyoruz. Ben denedim. Hepimiz denedik. Hatta köpek bile. Burası cehennem. Transformatörü kullanıp David'i kurtar. Sonra fişleri çek. Kabloları kes. Burayı yak. Beni duyuyor musun?»

.Gardener üçüncü kez kalkmaya çalıştıysa da yerine yığılıp kaldı. O sırada yerdeki elektrik kablolarını farketti. Yerler ona bir konser sahnesini anımsattı. Sahne ya da büyük bir televizyon stüdyosu: Kablolar, içinde video, aygıtları bulunan büyük bir tahta sandığa giriyordu. Videolar kablolarla birbirlerine, sonra küçük bilgisayarlara bağlanmıştı. Bir bilgisayar ekranında PROGRAM yazılıydı. Geliştirilmiş bilgisayarların gerisinde de elektrik panelleri vardı. Aygıtlardan hafif bir homurtu geliyordu... Transformatörü kullan...

Sandıktan ışık çıkıyordu. Aygıtların hepsi yeşilimsi bir renk almıştı. Ama ışık sabit değildi. Dönüyordu. Çakan ışıkla duş kabinlerinden gelen ses arasındaki ilişki çok belirliydi.

Gardener hafif bir heyecan duyarak, merkez burası, diye düşündü. Gemiye bağlı. Sundurmaya gelerek bunu kullanıyorlar. Bu bir transformatör. Güçlerini buradan alıyorlar.

David'i kurtarmak için transformatörü kullan.

Benden Başkanın uçağını kullanmam kadar zor bir şey istedin. Kolay bir şey iste, babalık. Mark Twain, hatta Poe'dan parçalar okuyarak çocuğu geri getirmek mümkün olsaydı bir denerdim. Ama bu nesne? Tıpkı elektronik aygıt ambarındaki patlamadan çıkmışa benziyor.

Ama... çocuk. Kaç yaşındaydı o? Dört mü? Beş mi? Onu nereye götürmüşlerdi? Nasıl bulurdu?

Çocuğu kurtar... Transformatörü kullan.

Ayrıca o Tanrının belası aygıtlara yakından bakacak zamanı bile yoktu. Diğerleri neredeyse döneceklerdi. Yine de ipnotize olmuş gibi ışıklı ekrana bakıyordu.

PROGRAM?

Tuşlara basıp, Altair-4 yazsam ne olurdu, diye düşündü. A-ma klavye yoktu. Aynı anda ekrandaki harfler değişti.

ALTAIR-4 yazılıydı şimdi.

Büyük bir dehşete kapılmıştı. Kafası feryat ediyordu. Yok

Tanrım, yok!

Harfler ekranda belirdi.

YOK TANRIM YOK Ter içinde kalan Gardener telaşla düşündü. iptal! iptal.

iPTAL iPTAL Ekranda bu sözcükler belirmişti. Gardener bunlara dehşetle baktı. Sonra:

PROGRAM?

Düşüncelerini gizlemeye çalışarak yine kalkmayı denedi. Bu kez başardı. Transformatörden çıkan başka kablolar olduğunu farketti. Saydı, sekiz taneydi. Hepsini de kulaklıklara bağlamıştı. Onlara bakarken birden bir dil dershanesini anımsadı. Burada başka bir dil mi öğreniyorlar?

Evet. Hayır. Onlar «gelişmeyi» öğreniyorlar. Makine onlara öğretiyor. Ama piller nerede? Hiç pil görmüyorum. Burada on, on iki büyük Delcos olmalıydı. Onlar buna bağlanmalıydı. Birden afalladı. Gözleri, yine duş kabinlerine gitti. Kadının alnından, yaşlı adamın gözünden çıkan kalın kablolar baktı. Peter'in bacaklarını rüyada gibi oynatmasını seyretti, ve ö anda Bobbi'nin elbisesindeki köpek kıllarını anımsadı. Bunlar elbiseye nasıl bulaşmıştı? Peter'in içinde yüzdüğü sıvıyı değiştirirken mi olmuştu? Bobbi birden sevgi, pişmanlık ya da suçluluk gibi basit bir insani duyguya mı kapılmıştı? Kabine yeniden sıvı doldurmadan önce köpeğini mi kucaklamıştı?

İşte aküler burada. Bunlar organik aküler. Bu zavallıların gücünü emip bitiriyorlar. Vampirler gibi emiyorlar.

Korku, şaşkınlık ve tiksintiye yeni bir duygu karışmıştı. Öf- keydi bu. Gardener bunu memnunlukla karşıladı.

Canımı yakıyorlar... Canımı yakıyorlar... Yakıyorrrr... Kadının sesi birden kesildi. Transformatörün homurtusu hafifledi. Tahta sandıktan gelen ışık da biraz azaldı. Gardener kadının kendinden geçtiğini ve bu yüzden makinenin gücünün a-zaldığını düşündü. Bu işi bitir, evlat. Torunumu kurtar ve bu işi bitir. Yaşlı adamın rahatlıkla anlaşılacak sözleri bir an kafasına doldu, sonra kayboldu. İhtiyarın gözü kapanmıştı. Makinenin yeşil ışığı daha da soluklaştı. Gardener deli gibi, ben geldiğimde uyandılar, diye düşündü. Öfke hâlâ beyinde yankılanıyordu. Farkına bile varmadan ağızındaki dişlerden birini tükürdü. Peter bile biraz uyandı. Şimdi de içinde buldukları eski duruma döndüler. O sırada uyu-

—rw*—

yortar mıydı? Hayır, uyku değil, başka bir şeydi. Organik dondurmayı bu.

Geri geri giderek transformatörden uzaklaştı. Bu neyi iletliyordu? Ve nasıl? Başını çevirip karşı duvarın dibine dizilmiş makinelere baktı. Eski tip çamaşır makinesinin üstüne TV antenine benzer bir şey takılmıştı. Bunun gerisindeki eski tip dikiş makinesinin koluna bir cam huni geçirilmişti. Çelik kolları, hortumları olan mazot varillerine bakarken bu kollardan birinin u-cundaki kasap bıçağını farketti.

Tanrını bütün bunlar nedir? Ne işe yarıyor?

İçinden bir ses fisiltıyla cevap verdi. Belki de korunmadır, Jim. Dallas polisinin erken gelebileceğini düşünmüş olmalılar. Kapıya Vuran Tommy'lerin eski püskü ordusu bu. Antenli eski çamaşır makineleri, eski tip elektrikli süpürgeler, tekerlekli tes-tereler. İstediyini seç al, yavrum.

Çıldırarak üzere olduğunu düşünüyordu. Gözleri hep Peter'e gidiyor, kafatasının büyük bölümü çıkarılmış, olan köpeğe bakıyordu. Kafasının kalan bölümünden teller çıkan Peter'in beyni, üstüne dereceler takılmış soluk renkli bir dana rostosunu andırıyordu.

• Umutsuzluk ve öfkeyle, Bobbi, bunu Peter'e nasıl yapabildin, diye düşündü. Tanrım! O insanlara yapılan kötü, korkunçtu. A-ma Peter'e yapılan daha da feciydi. Müstehcen bir küfürdü sanki.

Aküler, Canlı aküler.

Gerilerken bir şeye çarptı, madeni bir ses çıktı. Dönüp bakınca başka bir duş kabini gördü. Yanları paslanmış, kapısı çıkarılmış, arka tarafına delikler delinmiş, deliklerden kablolar geçirilmişti.

Beyni, bu senin için, Jim, diye haykırıyordu. Bu senin için! Kafatasının arka tarafını açacaklar. Önce motor kontrol merkezlerini işlemez hale getirilecekler. Ondan sonra matkapla oyacaklar ve güç alacakları yere kabloyu takacaklar. Bu kablo senin için... Hazır ve bekliyor!

Paniğe kapılmasına neden olacak bu düşünceleri güçlükle kafasından çıkararak kendini kontrol etmeyi başardı. Hayır, bu onun için hazırlanmamıştı. Yani ilk olarak kendisi için yapılmamıştı. O kabin kullanılmıştı. Onda pis, sabunu andıran hafif bir koku vardı. İçine tutkalımsı bir şeyApr yapışmıştı. Bunlar o yoğun, yeşil sıvının son izleriydi.

O sırada gözü duş kabinin yanında duran bej rengi ayakkabılara ilişti. Birini eline alınca üstündeki kan izlerini de gördü.

Bobbi'nin en yeni ayakkabıları. O gün cenazeye giderken burulan giymişti.

Ayakkabının öbür teki de kanlıydı. Duş kabininin arkasına balunca Bobbi'nin o gün giydiği bluz ve eteği gördü. Onlar da, kan içindeydi. Bluz dokunmak istemiyordu ama altındaki şeyin şekli belliydi. Parmak uçlarıyla bluzu tutup kaldırdı. Altında bir tabanca vardı. Eski tip, kocaman silahın içinde hâlâ dört kurşun olduğunu farketti. İki tane gitmişti. Gardener o kurşunlardan birinin Bobbi'ye isabet ettiğinden emindi. şarjörü yerine takıp kemerine soktu. O anda kafasında bir ses duydu. Karını vurdun... iyi yaptın.

Buna aldırılmaya çalıştı. Tabanca işine yarayabilirdi.

Bobbi'yi vurman gerekirse başarabilir misin?

Cevap veremediği bir soruydu bu. Midesi bulanıyordu. Bir an önce oradan çıkmalıydı. Ama donmuş gibi duruyor, Bobbi'nin kandan sertleşmiş bluzunu elinde tutuyordu. Bobbi sözüm-ona başına güneş geçmesinden hastalanmıştı. Bluzunu kana boyayan tuhaf bir güneş geçmesiydi bu. Gardener silahlar konusunda bilgiliydi. Bobbi şimdi belindeki silahla vurulmuşsa şu anda hayatta olmaması gerekirdi. Onu hemen silah yaraları konusunda uzmanlaşmış bir hastanenin acil yardım bölümüne gö~ türseler bile yine ölürdü.

Durumu şimdi seziyordu O eski duş kabini kendisi için değildi. Onu daha kesin şekilde öldüreceklerine inanıyordu. Bunu Bobbi için kullanmışlar, onu sundurmaya getirmişlerdi. Sonra... Sonra da akülere bağlamışlardı tabii. Anne o sırada burada değildi ama Peter ve Hillman vardı. Kendini zorlayarak bluzu eteğin üstüne bıraktı. Orada bir iz bırakmak, dikkati çekmek istemiyordu.

Birden yeşil ışık güçlenince dönüp baktı. Anne'nin gözleri açılmıştı yine. Kısa saçları başının etrafında yüzer gibiydi. Gözlerinde hâlâ o sonsuz nefreti görüyordu. Ama buna korku ve güçlenen bir acı katılmıştı.

Birden hava kabarcıklarını farketti. Bunlar kadının ağzın-.dan yükseliyordu. Başında düşünce ve sesler patladı sanki. Anne. haykırıyordu.

Gardener oradan kaçtı.

insanı en zayıf düşüren şey gerçek dehşetti. Jim Gardener bacakları titreyerek güçlülükle Bobbi Anderson'un sundurmasından Çıktı.

Çengellere asılı vücutlar aklından çıkmıyordu. Koşarca-

sına eve dönerek banyoya daldı. Tuvaletin önünde eğildi ama kusamadığım anladı. Sadece öğürüyordu

«Kusamazsam çıldıracağım,» diye mırıldandı.

iyi. istersen çıldırabilirsin. Ama önce gerekeni yapmalısın. Bunu başarana kadar dayanacaksın. Ha, ne yapman gerektiği konusunda başka sorun var mı, Jim?

Hayır, artık sorusu yoktu. Peter'in durmadan hareket eden bacakları, kadının ağzından yükselen hava kabarcıkları onu ikna etmişti. O koku... iSüt içinde kokmaya başlayan çiğ dana etini andıran koku. O ses. şışşt... şışşt... şışşt. Midesi ağzına geldi. Yakıcı bir asit boğazını kavurdu. Sonra inledi.

Sonunda doğrulup misafir yatak odasına gitti. Gömleğini çıkardı ve pencereden baktı. şimdi ormandan yaklaşan küçük ışıkları görüyordu. Geri dönüyorlardı. Belki sundurmaya gidip küçük bir seans yaparlardı. Duş kabinlerinin etrafında birleşen kafalar. Çalınan beyinlerin yeşil ışığında dostluk. .45'liği şiltenin altına soktu. Kemerini çözdü. O sırada gömleğinin cebine ilişti gözü. Cebinde bir maden parçası vardı. Sundurma kapısının asma kilidi tabii.

Bir an, pek uzun gelen bir an kımıldayamadı bile. Yorgun kalbine yine aynı dehşet dolmuştu. Neredeyse bahçeye gireceklerdi. Sonra avludan geçip sundurmaya gelecekler ve asma kilidin yerinde olmadığını göreceklerdi. O zaman birlikte eve gelip onu ya öldürecekler ya da atomlara ayırıp Altair-4'e göndereceklerdi.

ilk hissettiği panik oldu. Bir an önce oradan kacmalıydı.

Bunu güçlülükle ortaya çıkan mantık izledi: Düşüncelerini gizle. Bu konuda eskisinden daha da dikkatli olmalısın. Elindeki gömleğin cebinden sarkan asma kilide bakıyordu. Hemen git, kilidi yerine tak.

Yok... Zaman yok. Tanrım zan..m yok. Bahçeye girdiler.

Zaman bulabilirsin. Burada uoyle oyalanacak yerde harekete geçersen durumu halledersin. Haydi davran!

Kendini zorlayarak doğruldu. Üstünde anahtar olan asma kilidi kapıyı. Koşara.'-: giderken pantolonunun fermuarını kapattı. Arka kapıdan bahçeye çıkıp sundurmaya koştu. Kafasında onların hayret, hayranlık, sevinç dolu seslerini hayal meyal duyabiliyordu. Onları kafasından kovdu.

Yarı aralık sundurma kapısından yeşil ışık dışarıya süzülüyordu.

— 336 —

Tanrım, nasıl bu kadar budala olabilirsin, Jim? Ama bu çok doğaldı. Çengele asılı, kafalarından kablolar çıkan iki insanı görünce kapı kilitleme gibi sıradan şeyleri unutmak gerçekten kolaydı.

Onların bahçede ilerlediklerini duyuyordu şimdi. Yabani dev mısırlarm hışırtısını işitiyordu.

Yaklaşmaktaydılar. Bir an asma kilidi yerine takamayaca-ğını düşündü. Her şeyin mahvolduğunu düşünürken anahtarı çevirip kilidi açtı. ve yerine taktı. Kapanan asma kilidin çıtırtısını duydu. Anahtarı çıkararak terden ıslanmış elinde tuttu. Bir an sundurmanın öbür yanına geçti. O sırada gemiye gitmiş o-lanlar tek sıra halinde avluda belirdiler. Gardener anahtarı çiviye takmak için uzandı. Kâbus gibi bir an, onu düşüreceğim ve oradaki uzun otlar arasında arayacağını hayal etti. Anahtar çiviye takılınca titreyerek soludu.

Olduğu yerde kalmak, hiç kımıldamamak istiyordu. Ama sonra bu tehlikeyi göze almamaya karar verdi. Belki de Bobbji.de anahtar yoktu. Karanlıkta usulca süzülerek sundurmanın arkasına geçerken sol bileğini otların arasına bırakılmış paslı pulluğa çarptı. Bağırılmak için dişlerini sıktı. Artık sundurmanın ar-kasındaydı.

O tuhaf, pis ses buradan çok daha iyi duyuluyor, onu çıldırtıyordu.

Otlar hışırdadı. Hafif bir ses çıktı. Gardener aynı anda hem gülmek, hem haykırmak istedi? Bobbi'nin yanında anahtar yoktu. Biri Gardener'in birkaç saniye önce yerine taktığı anahtarı almıştı. Belki de gelen Bobbi'ydi. Tahtalara sıkıca yaslanarak sundurmanın arkasında bekledi. Acaba onu görmüşler miydi? Orada öylece durup onu almaya gelmelerini bekledi. Ama gelen olmadı Kapının kilidinin açıldığını duydu. Menteşeler gıcırdadı. Kapı açılmıştı. Kapanırken yine gıcırtılı bir ses çıktı, içeriye girmişlerdi.

Aynı anda içeriden gelen ışık güçlendi. Kafası acı dolu bir çğlık yüzünden parçalanacak gibi oldu.

Canım çok yanıyor... Canımmm...

Gardener sundurmadan uzaklaşarak eve döndü.

Uzun süre uyuyamadı. Onların sundurmadan çıkmalarını bekliyor, demin yaptıklarının anlaşılıp anlaşılmadığını öğrenmek istiyordu. Bu gelişmeyi önlemeye çalışabilirim, diye düşünüyordu. Ama gemiye girmedikçe başarılı olamam. Bunu yapabilir miyim?

— 337 —

şeffaf — F. : 22

Bilemiyordu. Bobbi'nin kuşkuları kaybolmuş gibiydi. Ama Bobbi ve diğerleri farklıydılar artık. Ah... kendisi de geliyordu. Düşen dişleri bunun kanıtıydı. Düşünceleri duyabilme yeteneği fte öyle. Sadece düşünmekle bilgisayarın ekranındaki sözleri değiştirmişti. Ama kendini kandırmasının yararı yoktu. Bu işde onlar kadar güçlü değildi. Bobbi gemiye girdikten sonra sağ kalır •vi) eski arkadaşı Jim düşüp ölürse içlerinden biri üzülür müydü? fiatta Bobbi üzülür müydü? Hiç sanmıyordu.

Belki de Bobbi dahil hepsi bunu istiyor. Gemiye girip öleceksin ve beynini bir transformatör gibi kullanacaklar. Böylece Bobbi'nin seni öldürmesine gerek kalmaz. Gözyaşı dökülmeyen bir cinayet olur bu.

Ondan kurtulmak istediklerinden kuşku yoktu artık. Ama Bobbi... eski Bobbi, ortaya çıkarabilmek için birlikte uzun süre .kazdıkları o geminin içine girmesine izin verebilirdi belki. Sonucun önemi yoktu. Bobbi cinayet planlıyorsa kendisini koruyamazdı, değil mi? O gemiye girmek zorundaydı. Planı belki çıl-gmçaydı ama o gemiye girmedikçe uygulama fırsatını bulamazdı. Denemek zorundaydı. Hepsi içeriye girdiklerinde planını uygulayacaktı. Ancak şimdi talihini biraz daha zorlaması gerektiğini anlıyordu. Her şey plana uygun giderse o küçük çocuğu kurtaramazdı. Oysa önce çocuğa yardım etmeliydi.

Jim, belki de o çocuk öldü.

Belki de ölmüştü. Ama ihtiyar öyle düşünmüyordu. O hâlâ kurtarılacak küçük bir çocuk olduğuna inanıyordu.

Bütün bu olanların yanında küçük bir çocuğun ne önemi var? Bunu sen de biliyorsun. Haven patlamak üzere olan bir atom reaktörüne benziyor. Çocuğun önemi yok. Hiçbir şeyin ö-nemi yok.

Ama yine de deneyecekti. Belki böylece Bobbi'yi bile kurtarabilirdi. Bunu hiç sanmıyordu. Bobbi kurtulamayacak duruma gelmişti. Kazanma ihtimalin pek az, Jim. Saat gece yarısına bir var... Artık saniyeleri sayıyoruz.

Gardener bunu düşünürken uyuyakaldı. Kâbuslar görmeye başladı. .Saydam, yeşil bir suda yüzüyordu. Bağırılmaya çalışıyor ama ağzından çıkan kablolar yüzünden yapamıyordu.

Atlatma

Bounty Meyhanesinin fazla süslü salonunda oturmuş, şişesi bir dolardan Heineken birası için Leandro, David Bright'm alayları karşısında bir ara gerilemişti. Bunu kendi kendine de itiraf.' ediyordu. Birden kuşkulara kapılmıştı. Ama yine de onunla alay edenleri utandıracağına inanıyordu. Haven'de gerçekten çok ö-nemli şeyler oluyordu. Bunu benüğünün derinliklerinde hissediyordu. Cumadan beri izinliydi. Aym gün Haven'e gitmeyi ummuştu. Ama birlikte oturduğu dul annesi Nova Scolia'daki kız kardeşini görmeye gitmelerini istemişti. «Eğer başka işin varsa anlarım, Johnny,» demişti. «Zaten ben yaşlıyım ve pek de eğlenceli sayılmam. Sadece yemeklerini pişiren, çamaşırlarını yıkayan biriyim. Sen git, önemli haberi yakalamaya çalış. Ben kardeşime telefon ederim. Belki kuzenin Alfie bir, iki hafta sonra Megan'ı buraya getirir. Alfie annesine çok iyi davranıyor.» Bu sözler böyle uzayıp gitmişti.

Leandro da Cuma günü annesini Nova Scotia'ya götürmüştü. Orada kalması gerekmiş, Bangor'a döndüklerinde Cumartesi'den hayır kalmamıştı. Pazar günü de kiliseye gitmesi gerekmişti. Pazar geceleri kilisenin bodrumunda ilahiler söylerlerdi.

Pazarlar hem çok zevkliydi, hem de onu bitkin düşürüyordu

Leandro bu yüzden ancak on beş Ağustos Pazartesi günü» sarı not defterlerini, Sony teybini, Nikon fotoğraf makinesini, içi film ve objektiflerle dolu çantasını Dodge arabaya atarak Haven'e doğru yola çıktı. Gökyüzü mavi, hava sıcak olmakla birlikte bunaltıcı değildi. Johnny Leandro büyük bir hikâye istiyordu ama «Tanrı istediğini almanı ve bedelini ödemeni bekler» sözünü hiç duymamıştı.

Sadece büyük bir olayın izinde olduğunu hissediyordu. Peşini bırakmayacaktı. Her şeyi incelemek niyetindeydi. Bu dünyanın alaylı, iğneli sözler söyleyen David Bright gibi insanları ona engel olamazdı.

Arabayı çalıştırdı, tam köşeden ayrılacağı sırada annesi, "Yemeğini unutma, Johnny,» diye seslendi. Elinde kahverengi bir kesekâğıdıyla oflaya pufloya yaklaştı. Daha şimdiden kâğıt yağ-îanmaya başlamıştı. Annesi yıllardan beri ona salamlı sandviç hazırlardı.

Leandro uzanıp kesekâğıdını aldı. «Teşekkür ederim anne. Keşke zahmet etmeseydin. Yolda bir hamburger yerdim...»

Kadın, «Sana belki bin kez söyledim,» diye çıkıştı. «Yol kenarındaki kahvelere girmemelisin. Oraların temiz mi, pis mi olduğunu bilemezsin. Oralar mikrop ludur...» «Anne...»

Kadın acı çekermiş gibi bir tavırla güldü ve önlüğünün ucuyla gözünü sildi. «Biliyorum, annen tuhaf fikirleri olan, saçmalayan, yaşlı bir kadın. Aslında dilimi tutmasını öğrenmem gerekiyor sanırım.»

Leandro bu manevi şantajı iyi biliyordu. Yine de etkili oluyordu bu sözler. O anda kendini sekiz yaşında, suçlu bir çocuk gibi hissediyordu. «Hayır, anne. Hiç de öyle düşünmüyorum.»

«Sen büyük bir gazetecisin. Ben evde oturup senin kirlilerini yıkıyorum. Odanı temizliyorum. Yemeklerini yapıyorum. Neyse, akşam yemeğine gelecek misin?»

Leandro, kurtulmak umuduyla, «Evet, anne,» diye cevap verdi.

Kadın ısrar etti. «Ta,m altıda, ha?» «Evet! Evet!»

«Biliyorum. Ben sadece budala, yaşlı bir kadını...» Leandro telaşla, «Hoşçakal, anne,» diyerek oradan ayrıldı. Dikiz aynasına baktığında onun kaldırımında durmuş, el salladığı gördü. El sallayarak karşılık verdi. Bir yandan annesinin eve gireceğini umuyor, ama girmeyeceğini biliyordu. İki blok ileriden sağa dönerken annesi eve girdi. Leandro birden neşelen^ diğini hissetti. Annesi sonunda gözden kaybolduğunda hep aynı duyguya kapılırdı.

Bobbi Anderson, Haven'de Jim Gardener'e biraz değiştirilmiş soluma aletini gösteriyordu. Ev Hillman olsa onu hemen tanırdı. Polis memuru Butch Dugan için aldığına çok benziyordu. Dugan Haven'in havasından korunmak için takmıştı bunun bir benzerini. Bobbi bildikleri, eski, temiz Haven havasını bu alete depolamıştı. Kapıya Vuran Tommy'lerin gemisine girince bu havayı soluyacaklardı. Saat. sabahın dokuz buçuğuydu.

Aynı anda Derry'e gelen Leandro arabayı yolun kenarına çekerek durdu. Burası Rhodes ve Gabbons adlı polislerin içi temizlenmiş geyiğin bulunduğu yere çok yakındı. Torpido gözünü açarak Ömith Wesson tabancayı çıkardı. Bu ,38'liği bir hafta önce Bangor'dan almıştı. Mermi kutusunun da gözde olduğunu görünce içi rahat etti. Tabancanın elindeki ağırlığı ona güven veriyordu.

Onu yerine koyarken torpido gözünde silah taşımının yasalara aykırı olabileceğini düşünüyordu. Polisin biri onu durdurup arabanın kâğıtlarını görmek isteyebilir, torpido gözünden belgeleri alırken silahı görebilirdi. Alfred Hitchcock'un programında katiller hep böyle yakalanıyordu. Böyle bir şey olursa gazeteler BANGOR DAILY NEWS MUHABİRİ İZİNSİZ TABANCA TAŞIMAK YÜZÜNDEN TUTUKLANDI diye yazardı. Kâğıtları oradan alıp cebine koyabilirdi. Akla yakındı. Ama almadı. Yeniden yola koyuldu. Kalbinin hızlı hızlı çarptığını hissediyor, gereğinden fazla terliyordu.

Büyük bir olay var... Kokusunu alıyorum. Evet, orada bir şeyler oluyordu. McCausland adındaki kadının ölümü. Temmuzda patlayan kalorifer kazanı. Olacak şey miydi? Soruşturma yapan polislerin kaybolması. Sözümona kadına âşık olan polisin intihar etmesi. Bütün bunlardan önce de David Brovra. adındaki küçük çocuğun kaybolması. David'in büyükbabası saçmasapan şeyler söylüyor, telepatiden, etkili olan sihirli numaralardan söz ediyordu.

Leandro belki ellinci kez, keşke Bright'a gidecek yerde bana gelseydin, Bay Hillman, diye düşündü.

Hillman da kaybolmuş, kaldığı pansiyona iki haftadan beri ayak basmamıştı. Pansiyoncu kadın Hillman'ın altmış dolar borcu olduğunu söylemişti. Leandro soruşturma yaptığında onun borçlarına sadık biri olduğunu anlamıştı. İlk kez böyle borç takıyordu. Haven'deki acayip olaylar bu kadar da değildi. Yine Temmuzda, bir yangında bir çift ölmüştü. Bu ay da küçük uçağıyla havalanan bir doktor yere çakılarak yanmıştı. Olay Newport'da geçmişti ama uçuş kontrolörü talihsiz doktorun Haven üstünden geçtiğini onaylamıştı. Doktor Haven'in üstünden, pek alçaktan uçmuştu. Haven'deki telefonlar da iyi çalışmıyordu artık. Konuşmak bazen olası, bazen değildi. Leandro, Haven'de yaşayanların listelerini elde etmiş, sonra Haven'lilerden altmışının akrabalarını bulmuştu. Bangor, Derry gibi yerlerde yaşayan bu insanlar- 10 Temmuzdan beri Haven'deki yakınlarından hiç haber alamadıklarını söylemişlerdi. Konuştuğu insanların bazıları önce şaşırılmışlar, sonra Leandro uzun süre haber alamamalarının tuhaf olduğunu söylediklerinde düşünmeye başlamışlardı. Ama yaz aylarında insanların yapacakları çok şey olurdu. Bu yüzden akrabaları aramaya zaman kalmayabilirdi. Ayrıca bazıları da Ha-ven'e telefon ettiklerini, ama cevap alamadıklarını belirtmişlerdi. Leandro'nun konuştuğu insanların anlattıkları arasındaki benzerlik kuşku vericiydi. Ricky Beringer, Bangor'da oturan bir boyacıydı. Ağabeyi Nevt marangoz ve müteahhitti. Haven'de yaşıyordu.

Ricky, «Newt'i Temmuz sonunda akşam yemeğine çağırdık,» demişti. «Ama bize nezle olduğunu söyledi.»

, Derry'li bir emlakçı olan Don Blue'un teyzesi Sylvia, daha önceleri her Pazar Haven'den gelip Don ve karısıyla öğle yemeği yemeyi âdet edinmişti. Ama son üç Pazar bahane bulup gelmemişti. İlk sefer nezle olduğunu ileri sürmüş, daha sonra da havanın çok sıcak olduğundan yakınmıştı. Leandro'nun sorulan yüzünden Blue. düşünmeye başlamış ve teyzesinin üç değil, beş haftadan beri kendilerini görmeye gelmediğini farketmişti.

Kamyon şoförü Alvin Rutledge'in anlattıkları daha da ilginçti. Bir süredir işsiz olan bu adam Bangor'da oturuyordu. Leandro onu barda bulup konuşmuştu. Alvin'in büyükbabası Ha-ven'in eşrafından Dave Rutledge'di.

Rutledge. gazetecinin ikrara ettiği birayı kafasına dikmiş ve elinin tersiyle ağzını sildikten sonra, «Kalbim çok hızlı atıyor,» demişti. «Başım ağrıyor. Kusarken içimin dışına çıkacağını sanıyorum. Hem şuna bir bak.» Üst dudağı kaldırıp kalan birkaç dişini göstermişti. «Doğrusu dişlere önem vermem. İş bulunca kendime damaklı diş yaptıracağım. Ama önceki hafta büyükbabamı görmek için Haven'e giderken dişlerim yerindeydi. Kahretsin! Sallanan bile yoktu.»

«Yani sen Haven'e yaklaşınca mı çıktı dişlerin?»

«Dişlerim çıkmadı,» Rutledge birasını bitirmişti. «Dişler kusarken gitti.»

«Yaa!» Leandro şaşırılmıştı.

«Bir bira daha hiç fena olmaz. Biliyorsun konuşmak insanı susatır.»

«Öyle.» Leandro bira getirmesi için garsona işaret etmişti. Adamın anlattığı şeyler yüzünden o da bir içkiye gereksinme duymuştu.

Haven'de bir akraba ya da arkadaşı ziyaret etmek isteyip hastalanarak geri dönen sadece Alvin Rutledge değildi. Annesi Leandro'nun büyük bir hikâyeye peşinde olduğunu biliyordu. Buyuz den arkadaşı Eileen Pulsifler'in Haven'de oturan bir arkadaşı olduğunu söylemişti.

Eileen, Leandro. un annesinden on beş yaş büyük, yani yet-

misine yakındı. Çay içip kurabiye yerlerken Leandro'ya bu duyduklarına benzer bir hikaye anlatmıştı.

«Arkadaşım Mary Jacklin'i bu yaz hiç görmedim. Oysa kırk yıldır birbirimize gidip geliriz. Onunla telefonda konuştum. İleri sürdüğü mazeretler akla yakındı. Ama zamanla bunlara inanmaya başladım. Önce Mary'nin artık benimle arkadaşlık etmek istememiş olabileceğini düşündüm. Ya da gücenmesine neden olacak bir şey söylemişimdir dedim. Ama kırk yıllık bir dost, böyle bir şey olsa tepki gösterirdi. Bana söyledi. Hem bana soğuk da davranmıyordu...»

«Ama telefonda konuşması farklıydı, değil mi?» Eileen Pulsifier başını salladı. «Öyle. Bu yüzden düşünmeye başladım. Belki de Mary ağır hastaydı. Doktorlar onda kanser filan bulmuş olabilirlerdi. Eski dostlarından durumu saklamak istemiş olabilir. Bunun üzerine arkadaşım Vera Anderson'u aradım, Haven'e gidip Mary'i göreceğiz, Vera,' dedim. ^ «Böylece ikiniz yola çıktınız demek.» -Öyle.»

-Ve hastalandınız.»

«Hastalanmak mı? Öleceğimi sandım!» Elini göğsüne bastırıp kadını. «Kalbim deli gibi çarpıyor, başımzonkluyordu, burnum da kanamaya başlamıştı. Vera'mn ödü patladı. 'Hemen geri dön, Eileen' dedi. 'Hastaneye gidiyoruz; Bunu nasıl başardığımı bilemiyorum ama döndüm. Ağzım da kanamaya başlamıştı. İki dişim düştü. Durup dururken yani. Böyle bir şey duydun mu?»

Leandro, Alvin Rutledge'i düşünerek mırıldandı. «Hayır. Bu nerede oldu?»

"Eski Dairy Yolunda, Troy'da.» -Yani Haven'e yakın bir yerde.»

«Haven'den bir mi! kadar geride. Berbat haldeydim. Ama Vera'ya bir şey söylemedim. Kendime geleceğimi umuyordum.» Vera Anderson hastalanmamıştı. Bu da Leandro'yu şaşırtıyordu. Düşündüklerine hiç uymuyordu bu olay. Vera'mn burnu kanamamış dişleri de düşmemişti. Bayan Pulsifer, «Vera'ya bir şey olmadı,» diye devam etti. «Sadece ödü patladı. Hem benim için, hem de kendisi için korkuyordu tabii.»

«Ne demek istiyorsunuz?*

«Yol bomboştu. Vera bayılacağı sanıyordu. Çocuk felci geçirdiği için iki bacağında da madeni destekler var. Bu yüzden araba kullanmasına imkân yoktu. Zavalıciğin bacaklarındaki o korkunç şeyler insanın aklına işkence hücrelerini getiriyor.»

Leandro 15 Ağustos sabahı ona çeyrek kala Troy kasabasına girdi. Karın kasları heyecan ve biraz da korkuyla gerilmişti. Cildi buz gibiydi.

Hasta olabilirim. Hastalanırsam hemen dönüp buradan u-zaklaşacağım.

Bu arada dişleri de dökülebilirdi. Ama ona Puiitzer Ödülünü kazandıracak bir hikâye uğruna birkaç diş kaybetmek büyük bir bedel sayılmazdı. Bu hikâye yüzünden David Bright onu çok kıskanacaktı.

Kasabada her şeyin yolunda olmadığını anlaması için biraz yol alması yeterli oldu. ileride tarlalar vardı. Hasat yapılmamıştı. Başakların boyu çok uzamıştı. Temmuz başında ekin biçilmemiş-ti. Ağustosta da hasat olamayacağı anlaşılıyordu. Soluna bakınca, yarı yıkık bir ambar ve önünde duran paslı araba parçaları gördü. 57 model bir Studebaker araba ambarın içinde çürümeye bırakılmıştı sanki. Çiftlik evinin pencereleri de bomboştu. Camlar iri gözler gibi Leandro'ya çevrilmişti. içinden hafif, nazik, terbiyeli bir ses yükseldi. Korkuya kapılmış bir çocuğun sesiydi bu.

Lütfen .. eve dönmek istiyorum.

Evet, eve. dönmeliydi. Annesiyle birlikte oturup televizyon seyredirdi. Annesi onu görünce sevinirdi. Kahve içip kurabiye yerlerdi. Hep öyle yapmışlardı. Aslında fena da sayılmazdı. Annesi zaman zaman canını sıkıyordu. Ama onun yanında güvendediydi.

Evet, evi güvenliydi. Oysa bu sıcak yaz gününde Troy hiç de öyle bir yer değildi.

Lütfen eve gidelim.

Ama Leandro öyle yapmadı. Büyük haberler peşinde koşan muhabirlerin çoğu zaman zaman endişelenir, hatta korkarlardı ama hiçbirini de hikâyelerin peşini bırakmazdı.

Orada önemli bir hikâye var. Gidip her şeyi öğreneceğim ve Puiitzer Ödülünü alacağım. O zaman her şeyi David Bright'a borçlu olduğumu da söyleyeceğim.

Gaza basarak Haven'e doğru ilerledi. ' 1

Daha bir mil yol almadan hastalandığını hissetti. Buna korkunun neden olduğunu düşünerek önemsemedi. Ama midesi şiddetle bulanmaya başlayınca durakladı. O sabah da her zamankine benzer bir kahvaltı etmişti. Yani yediği şeylerin dokunduğunu hiç sanmıyordu.

içinden yükselen ses tizleşmişti. Eve dönmek istiyorum!

Leandro dişlerini sıkarak yoluna devam etti. Büyük haber Haven'deydi. Haven'e gidemezse herkesi atlatarak o haberi elde edemezdi. Büyük olaylar orada bekliyordu.

Az sonra burnu kanamaya başladı. John Leandro'nun Haven'e varmak için ilk girişimi böylece yarıda kaldı. Arabayı geri vitese takarak dönüp arkasına baktı. Gözleri yaşıyor, burnundan akan kanlar gömleğinin omzunu ıslatıyordu. Bir mil kadar geri geri gittikten sonra bir evin bahçe yoluna girip durdu. Gömleği kıpkırmızıydı. Ama kendini biraz daha iyi hissediyordu. E-ve, biraz daha iyiydi. Orada kalmadı. Dönerek çıktı ve bir dükkânın önünde park etti. içeride çok insan olacağını ve kanlı gömleğine dik dik bakacaklarını sanıyordu. Ama sadece dükkân sahibi vardı. Kana da, Leandro'nun gömlek istemesine de şaşmadı.

«Galiba burnun biraz kanamış,» diyerek ona tişörtleri gösterdi. Leandro böyle bir dükkânda bu kadar çok tişört olmasına şaşıtı. Hâlâ başı ağrıyor, midesi bulamyordu ama yavaş yavaş kendini toplamaya başlamıştı. Burun kanaması ödünü patlatmış, kafasını karıştırmıştı.

Elleri kanlı olduğu için bir şeye dokunmadı. Dükkâncı küçük, orta ve büyük boy tişörtleri ona gösterdi. «Doğrusu sizde bu kadar çok tişört olacağı aklıma gelmemişti.»

«Burada fazla gidiyor. Bunlardan çok satıyoruz.»

«Turistler mi alıyor?»

Dükkân sahibi, «Bazen turist de gelir,» diye cevap verdi. «A-ma bu yaz pek uğramadılar. Daha çok senin gibilere satıyorum.»

«Benim gibi mi?»

«Evet. Burnu kanayan adamlar.» Leandro dükkâncıya baka-kaldı. «Burunları kaniyor ve gömleklerini berbat ediyorlar. Tıpkı senin gibi. Hemen yeni bir gömlek istiyorlar. ilk gördükleri dükkâna giriyorlar. Onları suçlayamam tabii. Seninki gibi kan içindeki bir gömlekle dolaşmak zorunda kalsam kusarım. Bu yaz dükkânıma hoş kadınlar da geldi. iyi giyimli, bakımlı, sık hanımefendiler... Hepsi de mezbahadaki domuz bağırsakları gibi kokuyordu.» Dükkâncı bir kahkaha atınca dişsiz ağzı ortaya çıktı.

Leandro güçlükle konuşabildi. «şunu iyi anlamalıyım: Yani Haven'den böyle burnu kanayan başkaları da mı geldi? Tek ben değil miyim?»

«Tek sen mi? Kahretsin, hayır! Ruth McCausland'ı gömdükleri gün on beş gömlek sattım! Bir günde! Hepsi de kasabanın ya-bancısıydı. Bazılarının burunlarından hâlâ oluk gibi kan geliyordu. Kimisinin kulaklardan da geliyordu. Kahretsin!»

«Peki, kimse bu durumu bilmiyor mu?»

Yaşlı adam Leandro'ya baktı. «Sen biliyorsun, evlat.»

Geminin içinde

«Hazır mısın, Jini?»

Gardener ön verandada oturmuş, yola bakıyordu. ArkâSiii--dan gelen sesi duyup da idama götürüleceğini düşünmemek o-lanaksızdı.

insan böyle bir şey için hazır olabilir mi? şaka mı ediyorsun?

Kalkıp dönünce Bobbi'nin kucaklamış olduğu malzemeyi gördü. Sonra yüzündeki hafif gülüşü farketti. Bu gülüşte hoşuna gitmeyen bir çokbilinişlik vardı.

«Komik bir şey mi gördün?» diye sordu.

«Görmedim, duydum, Jim idama götürülmeyi düşünüyordun. Sonra kendi kendine, insan böyle bir şey için hazır olabilir ini? şaka mı ediyorsun, dedin. Bu düşünceni olduğu gibi okudum. Bu çok ender olan bir şey... Ama isteyerek yaptınsa, o başka. Bu yüzden gülümsüyordum.»

«Kafamın içini gözetliyorsun.»

Bobbi hâlâ gülümsüyordu. «Evet. Bu i^pttikçe kolaylaşıyor.»

Gardener yıkılmakta olan kafa engeline karşın yine de düşündü. şimdi bir tabancam var, Bobbi. Yatağımın altında. Onu Kapiya Vuran Tommy'lerin ilk Gelişmiş Kilisesinden aldım. Yaptığı tehlikeliydi ama Bobbi'nin kafa okuma gücünün nerelere vardığını anlayamamak çok daha tehlikeli olurdu.

Bobbi'nin gülüşü silinir gibi oldu. •B.i koz düşündüğün neydi?»

«Sen söyle.» Sonra Bobbi'nin gülüşünün yerini kuşkunun aldığı görerek sakın sakın ekler".. «Aman Bobbi, sana biraz takılmak istedim. Sadece elindeki kozların ne olduğunu merak etmişim.»

Bobbi malzemeyi getirdi. Hava tüplerine ve evde yapıma .regülatörlere iki lastik şnorkel ağız takılmıştı.

«içeriye girdiğimizde bunları takacağız.»'

içerisi.

Bir tek söz, içinde zıt duyguların şahlanması neden oldu. O anda huşu, korku, merak, heyecan duydu. Bir yandan tabu sayılan bir yerde dolaşmaya hazırlanan bir yerli gibi hissediyordu kendini. Ama öte yandan, Noel sabahında bir çocuk gibiydi.

«Demek içerdeki hava farklı,» diye mırıldandı.

«Fazla farklı değil.» Bobbi o sabah makyajına pek özen göstermemişti. Ya da hızlanan fiziksel değişiklikleri artık ondan gizlemeye gerek duymuyordu. Gardener, Bobbi konuşurken dilini görebildiğini de farketti. Ama o dil artık pek de dile benzemiyordu. Bobbi'nin gözbebekleri de iyice büyümüşü. Ama gözlerinde bir belirsizlik vardı. Sanki Bobbi ona suyun altından bakıyordu.

Yeşilimsi bir suyun altından. Birden midesinin b'ulan-dığını hissetti.

Bobbi, «O kadar farklı değil,» dedi. «Sadece bozulmuş.»

«Bozulmuş mu?»

Bobbi sakindi. «Gemi yirmi beş yıldan uzun bir süre hiç açılmamış. Tam anlamıyla kapalı kalmış. Biz kapağı açar açmaz dışarıya çıkacak pis hava yüzünden ölebiliriz. Onun için bunları giyeceğiz.»

«Bunların içinde ne var?» v

«Sadece Haven'in eski temiz havası. Tüpler küçük. Kırk beş, elli dakikalık havamız var. Bunu şöyle kemerine tutturacaksın.

Anladın mı?»

«Evet.»

Bobbi aletlerden birini ona uzattı. Jim hava tüpünü kemerine taktı. Bu işi yapmak için tişörtünü sıyırması gerekti. Bu yüzden .45'liği yatağının altında bırakmış olduğuna sevindi.

Bobbi, «Ben kapağı açmadan önce tüpteki havayı kullanmaya başla,» diye devam etti. «Al. Belki unutmuşundur.» Jim'e bir çift burun tıkacı verdi. Gardener onları blucinin cebine soktu.

Bobbi pek canlıydı. «Tamam! Hazır mısın?»

«Gerçekten gemiye girecek miyiz?»

Bobbi âdeta sevgiyle, «Evet,» diye cevap verdi.

Gardener titrek bir sesle güldü. Elleri, ayakları buz gibi olmuştu. «Çok heyecanlıyım doğrusu.»

Bobbi gülümsedi. «Ben de öyle.»

«Üstelik korkuyorum da.>^

Bobbi aynı sevgi dolu sesle, «Buna gerek yok, Jim,» dedi. «Her şey iyi gidecek.»

Sesinde gizlenen şey Gardener'i daha da korkuttu.

Traktöre binerek kurumuş ağaçlarla dolu ormanda ilerlediler. Tek duyulan akülerin hafif mırıltıydı. ikisi de konuşmuyordu.

Bobbi traktörü barakanın oraya park etti. Bir an durup hon-dekten yükselen gümüş daireye baktılar. Güneş ışığında pırıl pırıl parlıyordu.

Gardener yine, içerisi, diye düşündü. Bobbi de yine, «Hazır mısın?» diye sordu. «Evet, hazırım.» Sesi biraz bozuk çıkmıştı. Bobbi değişen, su altında kimildar gibi gözükken gözlerle ona bakıyordu. Bakışlarındaki anlamı okumaya imkân yoktu. Gardener görünmeyen parmakların kafasında dolaştığını, düşüncelerini ortaya çıkarmaya çalıştığını hissediyordu.

Bobbi sonunda, «Biliyor musun,» diye mırıldandı. «Oraya girmek seni öldürebilir. Havayı söylemiyorum. O sorunu çözümledik.» Birden gülümsedi. «Bu solunum aletlerini beş dakika kullanan bir uzaylı kendinden geçer ve yarım saat solursa da ölür. Ama bu bizini sağ kalmamız demek. Bunu komik bulmuyor mu-sun, jim?»

«Evet, Öyle.» Gardener hâlâ gemiye bakıyor, yine aynı şeyleri düşünüyordu. Sen nereden geldin? Buraya ulaşmak için ne kadar yol aldın? «Benim durumum da komik...»

«Sana bir şey olmayacak. Ama biliyorsun...» Bobbi omuz silkü. «Başındaki çelik plaka etkilenebilir ve...»

«Bu tehlikeyi göze aldım.»

«Bunu bildiğin sürece sorun yok.»

Bobbi dönerek hendeğe doğru yürüdü. Gardener bir an hareketsiz kalıp onun arkasından baktı. Hâlâ düşünüyordu. Ben basımdaki çeliğin tehlikesini biliyorum. Ama senden gelecek tehlike konusunda kuşkularım var, Bobbi, Bu aleti kullandığımda soluyacağın Haven havası mı olacak, yoksa zehir mi?

Ama artıt bunun da önemi yoktu. Zarları atmıştı. Hem hiçbir şey o geminin içini görmesine engel olamazdı. Ne David Brown, ne de bu dünyadakiler ona engel olabilirdi.

Bobbi hendeğe varmıştı. Dönüp geriye baktı. Sabah ışığında boyalı yüzü çirkin bir maskeyi andırıyordu. «Geliyor musun?» Gardener, «Evet,» diyerek gemiye doğru ilerledi.

Aşağıya inmek düşündüklerinden çok daha zor oldu. Durdukları yerde dipteki düğmeyi görebiliyorlardı. Üstte de bir kontrol paneli vardı. Barakanın dayandığı direklerden birine bağlanmıştı. Gardener kapıya bakarken oraya erişmek için kollarının on beş metre uzunluğunda olması gerektiğini düşündü. Uzun süreden beri aşağıya inmek için askıdan yararlanmışlardı. Hendeğin kenarında dururken, o güne kadar hiç birlikte aşağıya inmemiş olduklarını anladılar. ikisi de aşağıya teker teker inmekten. söz etmedi. Oysa biri yukarıda bekleyip diğerinin aşağıya inmesini sağlardı. Daha sonra, aşağıdaki de yukarıda kalanı dibe indirirdi. Bundan hiç söz etmediler. Çünkü bu kez birlikte inmeleri gerektiğini biliyorlardı. Tek askıya birer ayak sokacaklar, tıpkı salıncaktaki âşıklar gibi birbirlerinin beline sarılacaklardı. Bu budalaca bir şeydi. Ama en uygun olanı hâylesiydi. Bir şey söylemeden birbirlerine baktılar. O anda ikisi de başka şeyler düşündüler.

Bobbi kendi kendine, âşık liseliler gibi, dedi.

Gardener de, Bobbi, beni ağır İngiliz anahtarı nerede acaba, diye düşünüyordu.

Bobbi'nin yeni, acayip dudakları titredi. Başını çevirip içini çekti. Jim bir an eski duyguların etkisinde kaldı..Son kez o eski, gelişmemiş Bobbi Andersoh'u görüyordu.

«Askıyı çalıştırmak için portatif bir alet ayarlayabilir misin?»

«Tabii. Ama bunun için zaman kaybetmeye değmez. Başka bir fikrim var.» Gözleri biran Gardener'in yüzünde gezindi. Bakışları düşünceli'ye sinsiydi. Gardener bu bakışlardan bir anlam çıkaramadı. Sonra Bobbi barakaya r,itti.

Gardener de onu izledi ve Bobbi'nin direğe takılmış büyük, yeşil madeni kutuyu açtığı görüldü. Bobbi kutunun içini karıştırıp transistör bir radyo aldı. Pek küçük bir şeydi. Jim o zamana kadar bu tür bir alet görmemişti.

Bunu dün gece içlerinden biri buraya getirmiş olmalı, diye düşündü.

Bobbi radyonun küçük antenini uzattı. Alete kordonlu bir fiş taktı, kordonun öbür ucundaki düğmeyi de'kulağına soktu. Sonra anteni çiftliğe doğru çevirdi. «Uzun sürmez.» Gardener Lafif bir homurtu duyar gibi oldu. Bu ses dışarda, havada değil-d, Onu alınının ortasına saplanan bir ağrı izledi.

«şimdi ne olacak?»

Bobbi ona baktı. «Uzun sürmez. Biraz bekleyeceğiz.»

Bir şeyler düşündüğü belliydi. Gardener bu kez durumu sezdi. Bobbi ona bir şey göstermek istiyordu. Çıkan fırsattan yararlanmıştı. Böylece Gardener'in bir şeyi anlayacağını umuyordu.

Gardener hendeğin yakınında yere oturdu. Gömleğinin göğüs cebinde çok eskiden kalmış bir sigara pakedi buldu. içinde iki sigara vardı. Biri parçalanmıştı ama diğeri bükülmekle birlikte sağlamdı. Onu yakarak düşünceli düşünceli tüttürdü. Bu gecikme yüzünden telaşlanmış ya da üzülmüş değildi. Bu sayede planım yeniden gözden geçirme fırsatım elde etmişti. Tabii o yuvarlak kapı ağzından içeriye girer girmez düşüp ölürse, planlarını uygulayamazdı.

Bobbi doğruldu. «Ah, tamam işte!»

Gardener de hemen ayağa kalktı. Dönüp etrafına bakındı. Önce bir şey görmedi.

«şu tarafa bak, Jim. Yola bak.» Bobbi ilk kez karton kutudan yapmış olduğu yarış arabasını gösteren küçük bir çocuk gibi gururla konuşmuştu. Gardener sonunda durumu anladı ve gülmeye başladı. Aslında A-lmek istemiyordu ama elinde değildi. Haven demlen yeni cesui dünyadaki üstün teknolojiye alıştığını düşünmeye her başlayanında, yepyeni, garip bir aletle karşılaşılıyordu. O zaman kendini tavşan deliğine düşen Harikalar Diyarındaki Alis gibi hissediyordu. O anda da yine aynı şey olmuştu. Bobbi de gülümsüyordu. Ama onun gülüşü pek hafif ve belli belirsizdi. Böylece Gardener'in kahkahalarının şu ya da bu şekilde hiçbir anlamı olmadığını belirtir gibiydi.

Gelen, sundurmada görmüş olduğu eski elektrikli süpürgeydi. Yerde ilerlemiyordu. Yerden biraz yukardaydı. Küçük, beyaz tekerlekleri dönüyordu. Gölgesi boynuna tasma takılmış küçük bir tazıyı andırıyordu. Elektrikli süpürge'nin hortumunun takıldığı yöre V biçimi iki tel geçirilmişti.

Gardener bunun anten olduğunu düşündü.

Alet birden yere indi. Toprakta hızla ilerleyerek barakaya doğru giderken geride hafif izler bıraktı. Askıyı işleten kontrol; panelinin altında durdu.

Bobbi yine gösteriş yapan küçük bir çocuk gibi konuştu. «şimdi seyret, bak!»

Önce bir çıtırtı oldu. Bunu hafif, homurtuyu andıran bir ses izledi. Elektrik süpürgesinin yanında bir ip uzanıyordu. Tıpkı Hintlilerin ip numarası gibi. Hintli flüt çalarken sepetteki ip havaya kalkarak yükseliyordu. Ama Gardener daha sonra bunun ip değil, elektrik kablosu olduğunu gördü.

Kablo havada yükseldi... yükseldi... yükseldi, kontrol panelinin yanına değdi, sonra üstünde kıvrıldı. Gardener içinde bir tiksinti duydu. Tıpkı radarla hareket edebilen kör bir şeyi... bir yarasayı seyretmeye benziyordu. Kör bir yaratık... orada bir şeyler arıyordu.

Kablonun ucu düğmeleri buldu. Askının aşağıya inip yukarı çıkmasını sağlayan siyah düğme ve askıyı durduran kırmızı düğme. Kablonun ucu siyah düğmeye dokundu, sonra hareketsiz kaldı. Siyah düğme hemen içeri girdi. Barakanın arkasındaki motor çalışmaya başladı, askı da hendeğe daldı.

Kablo birden, gevşedi. Bu kez ucu kırmızı düğmeye gitti. Ona bastı. Motorun sesi hemen kesildi. Gardener öne doğru eğilerek baktı. Askı hendeğin içinde, dört metre kadar aşağıdaydı.

Kablo yine harekete geçti. Bu kez tekrar siyah düğmeye bastı. Motor bir kez daha çalıştı. Askı yukarıya çıktı. Hendeğin üstüne gelince motor kendiliğinden kapandı.

Bobbi hemen Gardener'e döndü. Yine gülümsüyordu ama gözlerinde ihtiyatlı bir ifade vardı. «işte, gördün ya. Mükemmel çalışıyor.»

Gardener, «inanılır gibi değil,» diye mırıldandı.'Gözleri Bub-bi'den elektrik süpürgesine ve düğmelere basan kabloya gidiyordu. Bobbi'nin radyoyla bir şey yapmadığını farketmişti. Onun dikkatim, düşüncesini bir tek şey üstünde topladığını sezmişti.

Bu elektrik süpürgesi mekanik bir Alman tazısına benziyor, diye düşündü. Keily Freas'ın şirin bilim kurgu resimlerini andırıyor. Ama yalnızca görünüşte öyle. Aslında o bir robot değil. Hayır, robot olamaz. Onan beyni yok. Onun beyni Bobbi... Ve Bobbi bunu bilmemi istiyor.

O anda gözlerinin önünde, sundurmanın duvarına dayalı duran türlü aygıt belirdi. Acaba üstüne kocaman televizyon anteni takılmış olan o eski çamaşır makinesi ne işe yarıyordu? En merak ettiği oydu.

Kendi kendine, sundurma, dedi. Sundurma.

O anda aklına bir şey geldi. Bu gerçekten ilginç bir soruydu. Sormak için ağzını açtı. Sonra durdu. Düşüncelerini gizlemek için kafa engelini güçlendirmeye çalıştı. O anda kendini, güneş batışını seyretmek için farkına varmadan uçurumun kenarına yaklaşan birine benzetiyordu.

Bir yandan da kafası hızla çalışıyordu. Evde kimse yok. Kimsenin olmadığını biliyorum. Daha doğrusu öyle sanıyorum. Hem o sundurmanın üstünde asma kilit var. Yani dışardan kilitlemiyor. Öyleyse bu küçük köpek, bu elektrik süpürgesi oradan nasıl çıktı?

Soruyu tam soracağı anda aklı başına gelmiş, Bobbi'nin e-lektrik süpürgesinin nereden geldiğini söylemediğini anımsamıştı. Tehlikenin eşliğinden dönmüştü. Korkunun neden olduğu teri hissediyordu. Çok ekşi ve kötü kokuyordu.

Başını kaldırıp Bobbi'ye baktı. Onun yine kendisini süzdüğünü gördü. Yüzünde o sinir bozan o gülüş vardı. Yani Garde-ner'in düşündüğünü biliyordu. Ama ne düşündüğünü anlayamamıştı.

Gardener kendini toplayarak sakin bir tavırla sordu. «Bu nesne de nereden geldi kuzum?»

Bobbi belirsiz bir hareketle elini salladı. «O mu... Orada bir yerden. Önemli olanı bu aletin çalışması. Beklenmedik gecikme de işte böylece sona erdi. şimdi gitmek istiyor musun?»

«Tabii. Yalnız biz aşağıdayken bu nesnenin pilinin bitmeyeceğini umarım.»-

Bobbi sakin sakin, «Onun pili benim,» diye karşılık verdi. «Bana bir şey olmadığı sürece güvendesin, Jim. Yani yukarıya çıkabileceksin. Anlaşıldı mı?»

Gardener, yani böylece kendini güvenceye alıyorsun, diye düşündü.

«Evet, anlıyorum.»

Gardener eski elektrik süpürgesine bir kez daha baktı. Kafasında aynı soru yankılanıyordu. Bu alet oradan nasıl çıkmıştı? Elektrik süpürgesi sundurmadan nasıl çıkmıştı?

Sonra askıya doğru yürüdü.

Loş hendekte aşağıya inmeye başladılar. Jim'in burnuna ıslak toprak ve kayaların pis kokusu geliyordu. Sol tarafında gemi, pencereleri olmayan bir gökdelen gibi yükselmekteydi.

Askıdan indi. Bobbi'yle yuvarlak kapağın önünde omuz omza durdular. Bu kapak daha çok büyük bir lomboza benziyordu. Gardener gözlerini kapağın üstüne kazınmış simgeden bir türlü alamıyordu. Bakarken çocukluğundan kalma bir şeyi anımsadı.

Büyüdüğü Portland kentinin bir semtinde birden difteri salgını başgöstermişti. İki çocuk ölmüş, sağlık müdürlüğü de karantina uygulamıştı. Genel kitaplığa gidişini unutmuyordu. Annesinin elini sıkıca tutmuştu. Bu el ona güven veriyordu. Kapılarına iri harflerle aynı söz yazılı sarı kâğıtların takılmış olduğu evlerin önünden geçiyorlardı. Annesine, «Bunun anlamı nedir?» diye sormuştu.

Annesi de, «Bu kâğıt o evde hastalık olduğunu belirtiyor,» diye cevap vermişti. «Bu iyi bir önlemdir. Çünkü insanlara o eve girmemeleri gerektiğini anlatıyor. İnsanlar o eve girecek olurlarsa aynı hastalığa yakalanabilirler. Böylece etrafa yayılmasına neden olurlar.»

Bobbi'nin sesiyle kendine geldi birden. «Hazır mısın, Jim?» diye soruyordu.

Gardener eliyle kapıdaki simgeyi işaret etti. «Bu... Bunun anlamı nedir?»

«O mu? Burma traş makinelerinin reklamı. Sen de onunla mı traş oluyorsun?» Bobbi'nin yüzü gülmüyordu ama Gardener'le alay etmekten de geri kalmıyordu.

«Hayır. Öyle bir şey kullanmıyorum.»

Gardener beline takmış olduğu tüpe baktı. Yine aynı şeyi

düşündü. Acaba bunun içinde zehirli bir gaz mı vardı? İlk solukta ciğerleri mi patlayacaktı? Kendi kendine, sanmıyorum, dedi. Bu raya gelmek, gemiye girmek benim ödülüm sözüme. Beni dünya yüzünden silmeden önce Kutsal Tapmağı bir kez görmeme izin verecekler. Ondan sonra da icabıma bakacaklar.

Bobbi durdu. «Tamam. şimdi kapağı açacağım...»

Bobbi'nin kulağına takılı düğmeye bakarak, «Bu kapağı kafa gücünle açacaksın,» diye mırıldandı.

Bobbi, «Evet öyle,» derken, «Başka bir şey olabilir mi sanki?» der gibi bir tavır takınmıştı. Sonra durup Gardener'e baktı. «Ka^ pak parçalar halinde aslında. Yani parçalar geriye kayarak açılacak. O anda dışarıya pis hava hücum edecek... Sözüme inanmalısın... Bu hava gerçekten pis hava.. Ellerin nası?»

«Ne demek istiyorsun?»

«Elinde kesik, yara, bere var mı?»

«Kabuk tutmamış yara yok.» Temizlik muayenesinde annesinin isteklerine uyan küçük bir çocuk gibi ellerini uzattı.

«iyi.» Bobbi arka cebinden çıkardığı bir çift pamuklu iş eldivenini ellerine geçirdi. Gardener'in ona soru sorar gibi baktığını görünce açıkladı. «iki parmağımda şeytan tırnağı var. Belki bir zararı yoktur. Ama yine de dikkatli olmak gerek. Tehlikeli olabilir. Kapağın çiçek gibi yaprak yaprak açılmaya başladığını gördüğün an gözlerini kapat, Jiın. Hemen tüpteki havayı solumaya başla. Bu gemiden çıkacak havanın bir soluğu bile seni siyanür gazı gibi anında öldürebilir.»

Gardener başını salladı. «Bundan eminim.» şnorkelin ağızlığını ağzına soktu. Sonra burnuna tıkaçları taktı. Bobbi de aynı şeyleri yaptı.

Gardener şakaklarındaki damarların attığını hissediyordu. Kalbi de çok hızlı çarpıyordu.

içinden bir ses, işte o an geldi, diyordu. Sonunda o an geldi.

Bobbi son kez sordu. «Hazır mısın?» şnorkelin ağızlığını taktığı için sesi boğuk çıkmıştı.

Gardener başını salladı.

«Dediklerimi sakm unutma»

Gardener yine başını salladı.

Bir yandan da. Tanrı aşkına artık gidelim, Bobbi, diye düşünüyordu.

Bu kez Bobbi başını salladı.

Tamam. Hazır ol.

Onun düşüncesini okumuştı.

Gardener daha ne için hazır olması gerektiğini sormadan, karşısındaki simge yuvarlak şekillere ayrılarak gözden kayboldu. O anda kapağın açıldığını anlayarak büyük ve âdeta mide bulandırıcı bir heyecan duydu. Feryadı andıran tiz bir ses çıktı. Uzun süre kapalı kalan ve paslanan bir şeyin çıkardığı sestir bu.

Sonra Bobbi'nin belindeki tüpün valfini açtığını gördü. O-nun gibi yaparak hemen gözlerini yumdu. Bir an sonra hafif bir rüzgâr yüzüne çarptı. Alnına dökülen karışık saçlarını geriye itti.

Gardener, ölüm, diye düşündü. Bu ölümün ta kendisi. Ölüm hızla yanından geçiyor. Bu hendeği zehirli bir gazla dolduruyor.

Derimin üstündeki bütün mikroplar şu anda ölüyorlar.

Kalbi göğsünü delip çıkacakmış gibi çarpıyordu. Bir an, bir tabuttan hızla çıkan havayı andıran bu gazın aslında onu öldürmekte olduğunu düşündü. Ama sonra soluğunu tutmuş olduğunu anladı.

şnorkelden havayı içine çekti. Bunun onu öldürüp öldürmeyeceğini anlamak, için bekledi. Hava ona zarar vermedi. Bayat, küflü bir kokusu vardı. Ancak kolay solunuyordu.

Birden Bobbi'nin sözlerini anımsadı. Kırk beş, elli dakikalık hava vardı.

Zorlanarak sakinleşmeye çalıştı. Kendini topla, oğlum. Ağır ağır nefes al. Bu havanın uzun süre dayanmasını sağlamalısın. Böyle hızlı hızlı solumâmahsm.

Neyse, solukları ağırlaştı.

Hiç olmazsa bunu başarmıştı.

Sonra, o Uz, feryadı andıran sesin kesildiğini i'arkeUi. Gemiden çıkan hava da hafiflemişti. Yüzünü oksuyordu şimdi. Sonra o esinti de durdu. Gözleri kapalı, açılan kapağın önünde duran Gardener'e zaman hiç geçmemiş gibi geldi. Orada sonsuza kadar kalmıştı sanki. Duydukları sadece deli gibi çarpan kalbiyle tüpün regülatöründen geçen havanın hafif fısıltıydı. Ağzında lastik tadı vardı. şnorkelin içindeki lastik pimleri ısırmakta olduğunu farkederek kendini zorlayıp sakinleşmeye çalıştı.

Nihayet bu sonsuzluk da bitti. Bobbi'nin düşüncesi kafasına doldu.

Tamam... Artık her şey yolunda, Jim. Onun için güzel mavi gözlerini açabilirsin artık.

Doğumgünü partisinde sürprizle karşılaşmış küçük bir çocuk gibi gözlerini açtı.

O anda karşısında bir koridor olduğunu gördü. Geminin içi bir tam daireyi andırıyordu. Yalnız bir yanın tam ortasından çıkan düz bir yol onu kesiyordu. Çılınca bir dü-

şünceye kapıldı. Belki zeki sinekleri andıran Kapiya Vuran Tom-my'ler, yapışkan ayaklarıyla usul usul yerlere basarak o koridorda ilerliyorlardı. Sonra akılı başına geldi. Birden akılcı oldu. Karşısındaki geçidin meyilli olduğunu farketti. Her şey eğri gözüküyordu. Çünkü gemi yere indiğinde biraz yan yatmıştı.

Bomboş, yuvarlak duvarlarda gözü rahatsız etmeyen hafif ışıklar vardı.

Gardener içeriye baktı. Burada boşalmış akü filan yok. Bu ışıkların yanmasını sağlayan akümülatörler sonsuza kadar iş görüyorlar anlaşılın. Sonra yine gözleri o koridora gitti. Büyük bir şaşkınlığa kapılmıştı. İçinden bir ses ona bu geminin canlı olduğunu söylüyordu. Bunca yüzyıldan sonra, yine de canlıydı.

Ben içeriye giriyorum, Jim. Geliyor musun?

Gelmeye çalışacağım, Bobbi.

Bobbi kapı ağzının kenarına çarpmamak için başını öne eğerek içeriye girdi. Gardener bir an durakladı. Sonra maskenin ağzındaki lastik pimleri dişleyerek Bobbi'yi izledi.

Bir an geçici bir acı duydu. Radyo yayınlarının kafasına dolduğunu duymaktan çok hissetmişti. Sadece tek radyo değil, dünyada kaç istasyon yayın yapıyorsa hepsi de kafasında kıyamet koparıyordu.

Sonra geçti, birden yok oluverdi. O anda aklına bir şey geldi. Arabayla tünele girince radyonun sesi hafiflerdi. O da bu gemiye girmişti. Bu yüzden dışardaki bütün yayınlar bir anda kesilmişti. Kesilen sadece dış yayınlar da değildi: Bobbi ona bakıyor, 'anlaşılın telepatiyle ulaşmaya çalışıyordu. Bir şey düşünüyordu. Gardener onun, bir şeyin yok ya,elediğini tahmin et. Ama bu sadece bir tahmindir. Artık Bobbi'nin düşüncelerini kafasının içinde duyamıyordu.

Bu duruma şaşıtı. Sonra, iyiyim, diye düşündü. Sen devam et.

Bobbi'nin soru sorar gibi baktığını görüyordu hâlâ. Oysa kafa okumakta kendisinden çok daha ustaydı. Ama o da bir sonuç elde edemiyordu. Gardener düşünerek anlaşamayacağını anlayanca ona yürümesini işaret etti. Bobbi de bir an sonra hasmı sallayarak döndü ve yürüdü.

Koridorda yirmi adım attılar. Bobbi kendinden emin bir tavırla ilerliyor, hiç çekinmiyordu. Soldaki düz yolun üstündeki yuvarlak kapıya geldiklerinde yine duraklamadı. Doksan santim Çapındaki yuvarlak kapı açıldı. Bobbi ona bakmadan hemen içe-rive girdi. Gardener durup geri dönerek gözü rahatsız etmeyen hafif ışıklarla aydınlatılmış koridora baktı. Geride karanlık bir yuvarlak vardı. Kapak açık olduğu için hendek görünüyordu.

Gardener, Bobbi'yi izledi. Yim bir koridora girmişlerdi. Buraya bir de madeni merdiven takılmıştı, içerisi epey dardı. Bir tünel demek daha doğru olurdu. Bobbi ve Jim'in merdivene gereksinimleri yoktu. Geminin durumu yüzünden yukarıya doğru giden tünel yatay bir hal almıştı. El ve dizleri üzerinde emekleyerek ilerlediler. Madeni merdiven zaman zaman sırtlarına çarpıyordu. Bu merdiven Gardener'i çok rahatsız etmişti. Bir kere basamakların arası en az yüz yirmi santimdi. Çok uzun bacaklı bir erkek bile kullanmakta güçlük çekerti. Onu daha da düşündüren basamaklardı. Her birinin ortasında yarım daireyi andıran bir çukur vardı. Demek Kapiya Vuran Tommy'lerin ayaklarında bozukluk var, diye düşündü. Düztaban olacaklar. Kendi kesik soluklarını dinledi. Aklına da neler geliyor, oğlum...

Ama gözlerinin önünde belirenler düztaban yaratıklar değildi. Bir hayal kafasına âdeta hakim oluyor, ondan bir türlü kurtulamıyordu. Hayal meyal seçebildiği bir yaratık o merdiveni tırmanmaktaydı. Her ayağında bir tek kalın kısıkaç vardı. Merdiveni tırmanırken o kaim kısıkaç ortadaki yuvarlak çukura tam anlamıyla uyuyordu.

Birden o yuvarlak, hafifçe aydınlatılmış duvarlar üstüne gelir gibi oldu. Orada boğuluyordu sanki. Durup korkunç klostro-fobiyle boğuşmak zorunda kaldı. Kapiya Vuran Tommy'lerin o-rada olduklarından kuşku yoktu. Hem hepsi de canlıydı. Her an insana benzemeyen bir yaratığın kocaman, kalın eli ayak bileğine sarılabilirdi...

Terler yüzünden akıyor, gözlerini yakıyordu.

Telaşla başını çevirerek geriye baktı.

Kendi kendine, orada hiçbir şey yok, dedi. Sakin ol, Jim. Kontrolünü kaybetmemelisin.

Ama o yaratıklar oradaydılar. Belki ölmüşlerdi... Yine de nasılsa canlıydılar. Örneğin... onlar Bobbi'nin içinde yaşıyorlardı...

Kendini zorladı. Her şeyi görmen gerekiyor oğlum, Jim. Haydi yürü!

Yine emeklemeye başladı. Madenin üstünde terli el izlerinin kaldığını görüyordu. Tanrı bitir' nereden gelen bu şeyin içinde bir insan»* avuç izleri kalıyordu.

Bobbi geçidin ağzına gelmişti. Karnının üstünde dönerek göz-den kayboldu. Jim telaşla onu izledi. Geçidin ağzına varınca durup ileriye baktı. Orada arı kovanını andıran, altıgen biçiminde büyük bir açıklık gördü. Bu da geminin yere çarpması yüzünden fazla eğilimliydi. Duvarlar aynı renksiz ışıkla parlıyordu. Yerdeki bir yuvadan kalın bir kablo çıkmış, yarım düzine kadar ince kordona ayrılmıştı. Her birinin ucunda ortası kabarık telefon alıcılarına benzer? şeyler vardı.

Bobbi'nin onlara baktığı yoktu. Durmuş, ilerdeki köşeye ilgileniyordu. Gardener onun gözlerini diktiği yere baktı. O anda midesi ağzına gelir gibi oldu. Başı dönmeye başladı. Kalbi neredeyse duracaktı.

Gemi dünyaya çarptığı sırada hepsi de ö telepatik dümenin ya da ne baş belasıysa onun başına toplanmıştı. Belki de son ana kadar çarpmayı engellemeye çalışmış, ama başaramamışlardı. İşte şimdi oradaydılar. İki ya da üçü çarpmanın şiddetiyle karşı köşeye savrulmuştu. Neye benzediklerini söylemek güçtü. Çünkü birbirlerine karışmış gibi yatıyorlardı. Gemi hızla dünyaya çarpmış, onlar da bu yüzden böyle üst üste serilip kalmış olacaklardı.

Gardener midesi bulana bulana, uzaydan gelen bir geminin dünyaya çarpmasını düşünüyordu. Bütün olan bu muydu?

Bobbi bu acayip boş odanın köşesinde yığılı, kurumuş kahverengi kabukları andıran şeylerin yanına yaklaşmadı. Sadece durmuş bakıyor, yumruklarını sıkıp sıkıp açıyordu. Gardener o-nun ne düşündüğünü, ne hissettiğini anlamaya çalıştıysa da başaramadı. Usulca dönerek tünel gibi geçitten altıgen salona indi. Meyilli yerde dikkatle adım atarak Bobbi'nin yanına giitti.

Bobbi ona tuhaf, yeni gözleriyle baktı. Gardener, acaba yeni gözleriyle beni nasıl görüyor, diye düşündü. Sonra köşede birbirine karışmış gibi duran kalıntıya doğru ilerledi. Bobbi hâlâ yumruklarını sıkıp duruyordu.

Gardener tam köşeye yaklaşacağı sırada Bobbi kolunu yakaladı. Gardener hiç düşünmeden onun elini silkip attı. O nesnelere bakmak zorundaydı. Kendini açık bir mezarın çektiği bir çocuk gibi hissediyordu. Korku duyuyordu ama gitmemek elinde değildi. Görmesi gerekliydi.

Güney Maine'de büyümüş olan Gardener, bütün çıplaklığına karşın, yine de uzay gemisinin kumanda odası sandığı yerde ilerledi. Ayaklarının altındaki yer cam gibi dümdüzdü. Ama mokaseni i ayakları hiç kaymıyordu. Kendi sert soluklarından başka bir şey duymuyor, sadece tozlu Haven havasının kokusunu alıyordu. Meyilli yerde ilerleyerek cesetlere yaklaştı, sonra durup baktı. Demek Kapiya Vuran Tommy'ler bunlar, diye düşündü: Bob-bi ve diğerleri gelişmelerini tamamladıklarında tam bunlara benzemeyecekler. Bunun nedeni çevre olabilir belki. Ya da psikolojik yapıları farklı olduğu için. Belki de gelişenler her seferinde böyle asıllarından biraz farklı oluyorlar. Ama yine de birbirlerine benziyorlar. Hem yerdekiler de belki orijinal değiller. Yok, bence onlar orijinale yakın. Ne çirkin şeyler!

inanılmaz bir şaşkınlık, dehşet ve tiksinti duyuyordu. Bu duygular benliğini kaplamıştı. Kafasında titrek bir ses şarkı söylüyordu. Dün gece ve önceki gece Kapiya Vuran Tommy'ler... Tommy'ler kapiya vurdular. Önce yerde beş tane olduklarını sandı. Ama yalnızca dört tane vardı. Biri ikiye bölünmüştü. Yüzlerindeki ifadeden kolaylıkla ya da huzur içinde ölmedikleri belliydi. Erkeklerin... yada belki dişilerin yüzleri çok çirkindi. Kurtları andıran uzun burunları vardı. Gözleri beyazımsı bir renk almıştı. Katarakta benzeyen bir tabaka yüzünden gözlerin rengi ve bebekleri belli olmuyordu. Hepsinin dudakları da hırlar gibi gerilmişti.

Ciltleri pul pul ama saydamdı. Gardener çene, şakak ve boyunda, deri altında donmuş gibi duran kasları görebiliyordu. Hiç dişleri yoktu.

Bobbi'nin yanına geldiğini farkettiler. Başını kaldırarak ona baktı. Yüzünde huşu olduğunu gördü. Tiksintiye benzer bir şey yoktu. Bunlar onun tanrıları artık, diye düşündü. insan tanrılarına baktığında tiksinti duymaz tabii. Böyle bir şey çok ender olur. Evet, bunlar Bobbi'nin tanrıları. Hem neden olmasın? Onu bugünkü haline onlar getirdiler.

Bobbi'nin dikkatini çekmeye çalışarak her birini teker teker işaret etti. O anda ders veren bir öğretmen gibiydi. Yaratıklar çıplaktı. Yaraları açıkça görülüyordu. Uzay gemisi dünyaya çarpmıştı tabii. Ama Gardener o yaralara bir makine arızasının neden olduğunu sanmıyordu. Yaratıkların acayip pullu vücutlarında sayısız eğri büğrü kesik vardı. Altı parmaklı bir el hâlâ kavisli çeliği olan bıçağa benzer bir şeyin sapını tutuyordu.

Gardener düşüncelerini Bobbi'ye duyurmaya çalıştı. şunlara bak, Bobbi. Kafa engelini kaldırıp bütün düşüncelerini ortaya dökse bile Bobbi'nin bunları anlayamayacağını biliyordu. Gemi telapatiyi engellemekteydi. Yine de işaret etmekten, anlatmaya çalışmaktan kendini alamadı. Eliyle başka bir yaratığın boynuna gömülmüş olan, sırttan, korkunç ağız işaret etti. Parmağı insanlık dışı bir yaratıp m kaba, biçimsiz göğsündeki yaraya çevrildi. şu eldeki bıçağa bak. dedi.

şunlara bak, Bobbi, diye yineledi. Bunların birbirleriyle boğuştuğunu anlamak için Sherloek Hulmes olmana gerek yok. Bu kon (rol odasında birbirlerine düşmüşler. Birbirlerini gebertene kadar boğuşmuşlar. Senin tanrıların, haydi birlikte oturup şu duruma bir çare bulalım çocuklar, diyecek tipler değilmiş. Birbirlerini öldürmek için ellerinden geleni yapmışlar. Belki de bu duruma, dünyaya inip inmeme konusunda bir tartışma yol açtı. Belki de içlerinden bazıları Alpha Centauri'ye gitmek istiyordu. Orada olay çıkarmak niyetindeydiler. Bilmem anımsayacak mısın? Seninle başka dünyaların teknoloji bakımından üstün yaratıklarının nasıl olduklarını konuşurduk. Bizimle temas etliklerinde neler olabileceğini düşlerdik. Bu yaratıkların bilgelik sahibi, akıllı, uygar tipler olacağına inanıyorduk. Ama şimdi gerçeğe karşı karşıyayım, Bobbi. Bu gemi onlar boğuştuğu için dünyaya çarptı. Hem bunların ışınli silahları, zaman ayarlayıcı-ları, seyir ve kumanda aygıtları nerede? Her şeyi Hint fakirleri gibi aynalarla mı yapıyorlardı?.. Yoksa sadece elleriyle mi?.. Ya da o kocaman kıskaçlarıyla?

Bobbi başını çevirdi. Kasları çatılmış, suratı asılmıştı. Dersini öğrenmek istemeyen bir öğrenciden farksızdı. Aslında dersi öğrenmemekte kararlı bir öğrenciydi. Yürüyecek oldu, ama Gardener onu kolundan yakalayıp çekti ve ayakları işaret etti. Kareteci Bruce Lee'nin böyle ayağı olsaydı haftada en az bin insan öldürürdü, Bobbi.

Kapiya Vuran Tommy'lerin bacakları acayip şekilde uzundu... Hem de çok uzun. Gardener bunlara bakarken, tahta bacak takıp Sam Amca kılıkları giyerek Dört Temmuz geçit töreniVrine katılan adamları anımsadı. Yarı saydam derilerin altındaki kaslar çok uzuy , boğum boğum ve gri renkliydi. Ayaklar da fazla inceydi. Parmakları yoktu. Her ayağın ucunda kaim, seri, bir kıskaç vardı. Kuş pençesini andırıyordu. Ama tekti. Gardener bu ayakların dov akbaba ayaklarına benzediğini düşündü

O anda aklına merdiven basamaklarının ortasındaki çukurlar geldi ve birden titredi.

Düşüncelerini Bobbi'ye duyurmaya çalışarak devam etti. Bak, Bobbi. O pençeler ne kadar koyu duruyor. Kanlanmışlar. Ya da bu yaratıklarda kan yerine ne varsa ona bulanmışlar. En fazla kan da pençelerde var. Çünkü en çok zararı o pençeler vermiş. Burası hiç de yere çarpan Atılgan gemisinin kumanda Köprüsüne benzemiyor. Gemi dünyaya çarpmadan kısa süre önce burası daha çok, çiftçilerin horoz dövüştürdüğü bir ambara benziyormuş herhalde.

Bir an Bobbi'ye baktı. Sen buna ilerleme mi diyorsun, Bobbi? Bu yaratıkların yanında Karnı Deşen Jack, Gandlii gibi kalır.

Bobbi somurtarak kolunu çekip kurtardı. Gözleri, beni rahat bırak, diyordu.

Gardener paralanmış cesetlerin yanında durup onun merdivene tırmanarak köprüye çıkmasını seyretti. Tıpkı dik, kaygan bir bayıra tırmanır gibi. Ama ayağı bir kez bile kaymadı. Karşı duvara doğru gitti. Orada yine yuvarlak bir kapı ağızı vardı. Geçebilmek için çömeldi. Gardener bir an onun bacaklarını ve tenis ayakkabılarının pis tabanlarını gördü, sonra Bobbi gözden kayboldu. Gardener ilerleyip meyilli salonun ortasında durdu, yerden çıkan çok kalın kabloya baktı. Buna takılı kulaklara benzer şeyleri gözden geçirdi. Bobbi'nin sundurmasmdaki kabloyla aygıtlara benziyordu bunlar. Yoksa...

Başını çevirerek etrafına göz attı. Altıgen bir oda. Bomboş. Ne bir koltuk, ne de duvarda bir resim. Ne seyir grafikleri, ne de çılguu bilginlere özgü aletler. Gardener bilim kurgu filmi yapımcılarıyla özel e'ektçilerjn bu boşluğa çok sinirleneceklerini düşündü. Yerde o kulaklıklardan başka bir şey yoktu. Sadece cesetler vardı. Bunlara hiçbir şey olmamıştı. iyi korunmuşlardı. Ama hepsi de kuru yaprakla)- kadar hafifti herhalde. Kulaklıklar ve yaratıkların kalıntıları öyle köşeye yığılı kalmıştı. Yerçekimi onları o köşeye fırlatmış olacaktı. Bunda ilginç bir yan yoktu. Zekice bir şey de yoktu, liaven'iiler türlü şey bulmuş, yeni aletler yapmışlardı. Ama düşünülecek olursa, bunlar da aslında pek ilginç değildi. Ortada dehâya işaret eden bir şey yoktu.

Uzaydan gelen yaratıklara bakarken düş kırıklığına uğramadığını düşündü. Sadece içinden bir ses ona her zaman haklı olduğunu söylüyordu. Aslında uzaylıların Disneyiand'deki gibi göz kamaştırıcı yaratıklar olmadıklarını düşünmüştü hep. işte ortada, sadece bu çirkin, uğursuz yaratık kır vardı. Birden W. H. Au-den'in kaçmakla ilgili şiirini anımsadı. «Eninde sonunda kendini sabahın üçünde, bir odada, çıplak bir ampul ışığı altında oturmuş pasyans açarken bulursun...» Yarının dünyası, başka yıldızlara erişecek kadar akıllı insanların öfkelenerek ayaklarındaki tırnakla birbirlerini parçalamalarıyla sona ermişti.

Demek bilim kurgu yazarı Hobert Heinlain de yanılmıştı. Jim, Bobbi'nin peşinden gitti.

Yukarıya tırmanırken dış dünyaya göre hangi durumda olduğunu bilemiyordu. Bunu düşünmemek çok daha doğrudu.

Merdivenden de yararlanıp, Bobbi gibi yuvarlak kapı yerinden geçti. Biraz ilerleyince dikdörtgen biçimi bir kapı gördü, içeriye baktı. Geminin makine dairesi olabilirdi burası. Bir ucu kare, diğeri daire biçimi olan kocaman metal bloklar çift çift sıralanmıştı. Donuk, gümüş rengi kaim borular, dikdörtgen uçlardan çıkarak garip açılar oluşturuyordu.

Gardener bunları, yarış arabalarını hızlandırmak için egzozlara takılan borulara benzetti. Birden ağzının üstünde sıcak bir ıslaklık hissetti. Islaklık ikiye ayrılarak çenesine doğru aktı. Yine burnu kaniyordu... Ağır ağır kaniyor ama uzun süre devam edeceğe benziyordu.

Etrafına bakındı. Burada ışık daha mı güçlüydü?

Evet, öyleydi. Hem hant bir homurtu da duyuyordu. Yok sa ona mı öyle geliyordu?

Başını yana doğru eğip dinledi. Hayır, hayal değildi. Bir şe; çalışmaya başlamıştı.

snorkelin ağız parçasının dişledi. Buradan bir an önce çık mak istiyordu. Bobbi'yi de gemiden çıkarmalıydı. Gemi canhy di. Bu inanılmaz bir şeydi. Sonuncu Kapıya Vuran Tommy'di bt. Duyduğu bir ulumaydı. Ne olmuştu? O yaratık birden uyanmış ti tabii.

Oysa Jim onun uyumasını istiyordu. Birden kendini, de uyurken şatoda dolaşan Jack gioi hissetti. Buradan bir an öne çıkmalıydılar. Daha hızlı ilerlemeye çalıştı. Sonra aklına yet bir şey geldi ve orada donup kaldı.

Ya buradan çıkmamıza izin vermezse?

B-.ı düşünceyi kalasından kovmaya çalışarak kendini, zoih J.p ilerledi.

Koridor ilerde iki çatala ayrılıyordu. Sol çatal yukany. sağdakiyse aşağıya gidiyordu. Durup dinleyince Bobbi'nin so daki tünelde emeklediğini duydu. Hemen o tarafa gitli ve ka şısına yine bir kapı ağızı çıktı. Bobbi bunun hemen altında dun yordu. Gardener'e bir an korkudan ii deşmiş gözlerle baktı, soı ra başını çevirdi.

Gardener adımını, atarak kapı ağzından geçeceğe sırada du du. Oraya giremezdi.

içerisi madeni kasnaklara takılı hamaklarla doluydu. Yü lerce hamak vardı. Hepsi de çarpma yüzünden havada diind aslı gibiydi.

Her hamak doluydu. Yaratıkları bunlara bağlamı

larüi. Saydam ciltler, köpek gibi uzun burunlar, beyazımsı, ölü gözler.

Her pullu, konimsi kaiadan bir kablo çıkıyordu.

Gardener, hayır onları bağlamamışlar, diye düşündü. Zincirlemişler. Gemilim enerjisini onlar sağlıyorlar, değil mi, Bobbi? Gelecek buysa, tabanca namlusunu dişlemenin zamanı geldi demektir. Onlar ölmüş forsalar.

Hepsinin de yüzü hırlar gibiydi Ama gemi çarptığı sırada bazılarının kai'ataslân uçmuştu. Bu yüzden bazı suratlardaki korkunç ifade, daha doğrusu suratların tümü silinmişti.

Hepsi de ölüydü. Başları yana düşmüş, ağızları açılmış, hırlayan yaratıklar, sonsuza kadar hamaklarına zincirlemişlerdi.' Yan yatmış bu gemi de, hepsi de ölüydü.

Yakın bir yerde bir makine çalışmaya başladı. Önce gıcırtilı sesler çıktı. Bir an sonra sesler düzeldi. Vantilatörler hizia dönmeye koyuldu. Galiba yeni çalışan makine havalandırmayı harekete geçirmişti. Gardener'in yüzüne hava çarptı. Bunun temiz olup olmadığını anlamak için deneme yapmak niyetinde değildi.

Belki de makine, ara kapıyı açınca çalıştı, diye düşündü. Ama buna iianamam. Makineyi biz çalıştırdık. Bundan sonra ne çalışacak, Bobbi? Ya şimdi bu canavarlar harekete geçerlerse? Ya tek tırnaklı ayaklar kımıldamaya başlarsa? Ya da başlarını çevirip beyazlaşm's gözleriyle bize bakarlarsa. Buradan gitmek istiyorum. Buradaki hortlaklar çok canlı. Gitmek istiyorum. Bobbi'nin omzuna dokundu. Kadın birden sıçradı. Gardener bileğine baktı ama saati yoktu. Orada beyaz bir iz kalmıştı sadece. Ona uzun süre hizmet eden eski Timex saat hendeği kazmaya başlayınca bozulmuştu.

Bobbi onun -ne demek istediğini anladı. Beline takılı ha'-a tüpünü işaret etti. Kaşlarını kaldırdı. Ne kadar zaman geçtiğini soruyordu.

Gardener'in bundan haberi yoktu ve umrunda değildi. Bütün gemi uyanıp da Tanrı bilir ne türlü tatsız bir şeye kalkışmadan önce buradan uzaklaşmak istiyordu.

Eliyle arkada kalan koridoru işaret etti. Burada yeterince kaldık. Artık gidelim.

Gardener'in yakınındaki duvardan bir ses geldi. Kalın, boğuk, âdetâ yağlı bir sestti. Bu yüzden korkuyla geriledi. Ağır ağır kanayan burnundan akan damlalar duvarı boyadı. Kalbi deli gibi çarpıyordu.

Bir yandan da telaşlanmaması gerektiğini, bunun sadece bir piston olabileceğini düşünüyordu.

Ses hafiflemeye başladı. Sonra bir aksilik oldu. Bir maden

tiz bir ses çıkardı. Bunu hafif patlamalar izledi. Gardener duvarın sarsıldığını gördü. Işıklar hafifler gibi oldu.

Işıkla sönecek olursa yolumuzu bulup buradan çıkabilir miyiz? Buna imkân olmadığını biliyordu.

Pompa yine çalışmaya başladı. Madenier feryat; eder gibi çok tiz bir ses çıkardı. Neyse, ses kesildi. Bunu güçlü bir tıkırtı iz ledi.

Sonra, hiç...

Bobbi eliyle işaret ediyordu. Haydi git, Jinı.

Oradan ayrılmadan önce son kez arkasına baktı. Bobbi'n'n hamaklara bctğlı ölülerin yanında durduğunu gördü. Yüzünde yine o korku belirmişti.

Gardener emekleye emekleye geldiği yolda ilerledi. Bir yandan da o dehşet verici klostrofobiyle boğuşuyordu.

Kumanda odasında duvarlardan biri on beş metre uzunluğunda ve altı metre yüksekliğinde dev bir pencereye dönüşmüştü. '

Gardener ağızını açta ak hayretle dışarıdaki Maine gökyüzüne ve hendeğin etrafındaki çamlara baktı. Birkaç saniye öylece kaldı.

Mavi semada ilerleyen beyaz bulutlan görüyordu. Birden karşısındakinin cam olmadığını anladı. Onlar geminin ortalarında bir yerdeydiler. Üstelik yerin içindeydiler. O duvardaki bir pencere, ancak geminin içinde bir yeri gösterebilirdi.

Hayretle, bir tür televizyon filmi, diye aklından geçirdi. Ona benzer bir şey...

Ama İiç çizgi, leke falan yoktu. Görüntü kusursuzdu. Büyülenmiş gibi duran Gardener o anda klostrofobiye de, o--ıdaı kaçma isteğini de unutarak ağır ağır duvara yaklaştı. Gökyüzü çok parlak olduğu için gözlerini kısmak zorunda kaldı. Duvarı arıyordu.

insan film seyrederken bunun gerisinde beyaz perde olduğunu bilirdi'. Ama o görüntünün arkasında duvar yoktu. Yemyeşil çamlar canlı duruyordu. Sadece ağaçların kokusunu duymuyor, rüzgarı hissetmiyordu. Bu yüzden görüntünün hayal olduğuna inanabiliyordu.

Daha da yaklaşıp duvarı aradı.

Kendi kendine konuşuyordu artık. Bir kamera olmalı... Bir yerde bir kamera olmalı. Bu geminin tam dışına monte edilmiş olabilir.

Belki Bobbi de bunu farkedemedi. Açıdan kameranın dışta olması gerek. Aman Tanırım! Bu gerçek sanki! Kodak ya

da Poloroid'de çalışanlar bunu görseler akıllarını kaybederler ve...

Birden kolunu yakaladılar. Hem de sıkıca tuttular. O anda yine dehşet benliğini sardı. Sırttan kurt kafalarından birini göreceğini sanarak korkuyla döndü. Köpek kafa elindeki kabloyu havaya kaldırarak, «Lütfen eğilin, Bay Gardener,» diyecekti. «Canınız yanmayacak.»

Neyse, gelen Bobbi'ydi. Duvarı işaret ediyordu. Ellerini, kolan m sallıyor, bir şey anlatmaya çalışıyordu. Sonra yine televizyon ekranını andıran duvarı işaret etti.

Gardener bir ân sonra onun ne demek istediğini anladı. Bob-bi elektriğe kapılan birinin taklidini yapıyordu. Ona pncere-duvara dokunmanın yüksek gerilim haltına dokunmaktan, farksız olduğunu anlatmak istiyordu.

Gardener başını salladı. Sonra kumanda odasının çıkış kapısını işaret etti. Bobbi de başını salladı ve dönüp o tarafa gitti.

Tanı kapıdan çıkarken kuru yaprak hışırtısını andıran bir ses duyarak döndü. Yine büyük bir korkuya kapılmıştı. Bu sesi çıkaran kösedeki cesetlerden biriydi. Belki de tek tırnaklı ayakları üstünde doğrularak Zombiler gibi ayağa kalkmaktaydılar.

Ama yaratıklar hâlâ orada, yatıyordu. Duvardaki büyük gökyüzü ve ağaç görüntüsü hafiflemeye başlamıştı. Gerçekliğini ve ayrıntılarını yitiliyordu.

Gardener dönerek Bobbi'nin peşi sıra emeklemeye başladı. Bir an önce kaçmak istiyordu.

Atlasma Devam Ediyor

John Leandro üç hafta önce Everelt. Ilillman'ın arabasını bıraktığı yere park ederken, sen delisin, diye düşünüyordu. Sen delisin. Kesilmiş bir domuz gibi kanların aktı, iki dişini kaybettin ve hâlâ oraya dönmek istiyorsun. Sen delisin! Eski arabadan indi. Doğru.

Yirmi dördündeyim. Evlenmedim. Göbcklenmeye başladım. Deliysen de bu işi etkileme/.. Bu büyük bir olay ve benim... hikâyem. Böylece herkesi allatacajsm. Bunun beni öldürmesine izin vermeyeceğim. işi sonuna kadar götüreceğim.

Leandro /aşanımın en uzun gününde saat biri çeyrek geçe park yerinde durdu. Bu ayrıca onun dünyadaki son günüydü ama bundan haberi yoktu. Artık akılcı olacaktı. Gelgeldim kafası bunu kabul edemiyordu. içinden bir ses hâlâ bu büyük hikâyeyle herkesi atlatacağını söylüyordu.

Yeni bir tişört giymiş olan Leandro küçük park yerinden geçerek Maine Tibbi Malzeme mağazasına girdi.

Cebinden çıkardığı paraları sayarkeri satıcıya, -Bir oksijen maskesi için otuz dolar depozito çok fazla değil mi?» diye sordu. Otuz doları olduğunu biliyordu. Ama onu verecek olursa cebinde sadece bir buçuk dolar kalacaktı. «Oksijen maskelerinin karaborsaya düştüğünden haberim yoktu doğrusu.»

Satıcı ona baktı. «Eskiden hiç depozito almazdık. Müşteriyi ya da isteyen örgütü tanırsak yine de almayız. Ama bundan üç hafta kadar önce bir maskemiz gitti. Yaşlı bir adam gelerek biraz hava almak istediğini söyledi. Maskeyi dalmak için istediğini sandım.

Yaşlıydı ama güçlü kuvvetliye benziyordu. Bu yüzden ona Bangor'daki dalma araç gereçleri satan dükkâna gitmesini önerecek oldum. Ama o taşınabilir bir maske istediğini belirtti. Ben de maskeyi kiraladım. Yepyenydi. Tam iki yüz dolarlık bir maske.» Leandro büyük bir heyecanla satıcıya baktı. O anda okları izleyerek tamamı araştırılmamış bir mağaranın dehşet verici karanlıklarına giren biri gibi hissediyordu kendini. «Demek o maskeyi kiraladınız?» «Evet. Bu dükkân bizim. Babamla ben işletiyoruz burayı. Babam Augusta'ya, oksijen tüplerini teslim etmeye gitmişti. Daha sonra beni fena azarladi. Bilmem babam yine oksijen maskesi kiralamamı uygun bulur mu? Ama depozito olduğuna göre sorun yok sanırım.» «O adamı tarif edebilir misiniz?» . «Bir şeyiniz yok ya? Birden yüzünüz bembeyaz kesildi...» «Hayır, iyiyim. O adamı tarif edebilir misiniz?» «Yaşlıydı. Güneşten esmerleşmişti. Saçları dökülmüştü. Siskaydı ama güçlüye benziyordu. Valiant marka bir araba kullanıyordu.» «Onun maskeyi kiraladığı günü söyleyebilir misiniz?» «Polis misiniz?» «Gazeteciyim Bangor Daily News'den.» Leandro adama basın kartını gösterdi. Dükkâncı da heyecanlanmaya başlamıştı. «Yoksa o adam bir iş mi çevirdi?» «Lütfen onun geldiği günü söyler misiniz? Adını da istiyorum.» «Tabii.» Genç adam kira defterini açtı. Kayıdı bularak okuması için defteri Leandro'ya uzattı. Tarih 28 Temmuzdu. isim de Everett Hillman. Leandro ona teşekkür ederek defteri geri verdi. «şimdi bana oksijen maskesini de verirseniz.» «Tabii. Tabii.» Leandro, «Anlaşmayı da imzalayıp bu işi bitirelim,» dedi. «Olur. Yalnız bana önce kimlik göstermelisiniz. O yaşlı a-damdan kimlik istemedim. Babamdan bu yüzden de azar işittim.» «Size basın kartımı gösterdim.» «Biliyorum ama bana şöyle gerçek bir kimlik göstermelisiniz.» Leandro içini çekerek ehliyetini uzattı. David Bright, «Sakin ol, Johnny,» dedi. Bir lokantanın park yerindeki telefon kulübesinden arayan Leandro çok heyecanlıydı. Hem Bright'in sesindeki ilgiyi de sezmişti. Namussuz bana inanıyor, diye düşünüyordu. Sonunda bana inandı! • • Maine Tıbbi Malzeme mağazasından çıkıp arabasına- binerek Haven'e doğru giderken heyecanı büsbütün artmıştı. Sonunda biriyle konuşup durumu anlatmazsa çatlayacağını düşünmüştü. Üstelik onun büyük bir sorumluluğu da vardı. Bu atlatmadan daha önemliydi. Oraya gittiğinde başına bir şey gelebilirdi. Yaptıklarını birjnin bilmesini istiyordu. Tahammül edemediği Bright hiç olmazsa dürüsttü ve ona kazık atmazdı. Sakin olmalıyım, diye düşünerek kulaklığı öbür kulağına dayadı. Sonra Haven'e giderken gördüklerini, şiddetli mide bulantısını, burnunun kanamasını, iki dişinin düşmesini ve dükkândaki yaşlı adamın sözlerini anlattı. «Bana kalırsa Haven'in havasını bir şey zehirliyor. Belki de buralarda bir yere bir kimyasal madde döküldü.» «Devam et.» «Haven'e giderken havadan rahatsız oldum. Onun için bir oksijen maskesi kiraladım. Benden üç hafta kadar önce Everet Hillman da oradan bir maske almış. Hani senin deli dediğin yaşlı adam. şimdi ne diyorsun bakalım?» Bir sessizlik oldu. Sonra Bright, Leandro'yu mutlu eden şeyi söyledi. «Sanırım sen işin başından beri haklıydın, Johnny. Orada tuhaf şeyler oluyor. Haven'den uzak kalmam öneririm.» Leandro gözlerini kapatarak başını kulübenin tahtasına yasladı. Gülümsüyordu. Bu mutlu bir gülüştü. Haklıydı. işin başından beri haklıydı. Ah, bunlar ne güzel sözlerdi! «Johnny? johnny? Orada mısınız?» Gözleri hâlâ kapalı olan ve gülümseyen Leandro, «Buradayım,» diye cevap verdi. «Oradan uzak dur. Polisleri ara.» «Sen olsan öyle mi yapardın?» «Kahretsin, hayır!» Leandro bir kahkaha altı. «işte anlaştık. Bana bir şey olmaz. Oksijen maskesini aldım...» «Dükkândaki satıcıya göre Hillman da maske almış. Ama o da yok olmuş.» Leandro, «Gideceğim,» dedi. «Haven'de olanları ilk gören ve resimlerini ilk çeken ben olacağım,» «Bu iş hiç hoşuma gitmiyor.» «Saat kaç?» Leandro'nun saati durmuştu. Bu da tuhaftı. Saati o sabah kurduğunu anımsıyordu. «ikiye geliyor.» «Peki. Seni dörtte ararım. Altıda tekrar ararım. Yani eve sağsalım dönene kadar iki saatte bir arayacağım. Benden haber alamazsan polise telefon et.» Bright içini çekti. «Dinle Johnny. Seninle alay ettiğim için üzgünüm. Haklı olduğunu kabul ediyorum. Yalnız Haven'e gitme.» Leandro, «iki saat,» diye bağırdı. «Senden iki saat istiyorum, David.» Telefonu kapattı. Sonra lokantaya girerek dünyaya kafa tutan bir tavırla iki hamburger istedi. Ömründe ilk kez annesinin yol kenarı kahveleri dediği bir yerde yemek ısmarlıyordu. Yağlı kâğıda sarılı hamburgerleri aldı ve annesinin dilinden düşürmediği mikropları hiç düşünmeden ilkini arabaya dönene kadar mideye indirdi.

Sonra, «Harika,» diye mırıldandı. «Harika! Harika!»

9 numaralı karayoluna çıkarken, «Mikroplar, istediğinizi yapın!» diye kafa tuttu. Haven'de öğleden beri her şeyin hızla değişmekte olduğunu bilmiyordu tabii. Haven artık ülke içinde bir ülke olmuştu ve sınırlarında muhafızlar vardı.

Bundan haberi olmayan Leandro ikinci hamburgeri de yedi. Tek üzüntüsü vanilyah süt ısmarlamayı unutmuş olmasıydı. Hanıburgeie çok iyi giderdi doğrusu.

Troy'daki büyük dükkânın önünden geçerken o mutluluğu uçup gitmiş, yine sınırları gerilmişti. Gökyüzü masmaviydi. Birkaç küçük beyaz bulut gördü. Ama ona sanki fırtına yaklaşıyor-muş gibi geliyordu. Koltukta yanında duran oksijen maskesine

I

göz attı. Üstüne «Korunmanız için mikroplardan arındırılmıştır» yazılıydı. Mikroplar yaklaşmayın, diye düşündü.

Yolda tek araba bile yoktu. Tarlalarda traktör de göremedi. Ellerinde oltalarıyla yolda yürüyen yalın ayak çocuklara da rastlamadı. Radyoda WZON istasyonunu dinliyordu. Baptist kilisesini geçer geçmez istasyon hafifledi. Araya başka sesler karıştı. Artık pek çok istasyon blraradaydı

Kısa süre sonra da hamburgerler midesinde hoplamaya başladı, liaven'e gitmeyi ilk denediğinde durduğu yere çok yaklaşmıştı. Yine orada durdu. Lezzetli ham-burgerleri çıkarmak istemiyordu.

Oksijen maskesini takar takmaz mide bulantısı geçti. Ama içindeki korku hâlâ yerli yerindeydi. Artık yapabileceği bir şey yoktu. Kendi kendine, çok geç, dedi. Bu işe karıştın.

Radyodan yüz, belki de bin ses geliyordu. Leandro düşmeyi kapattı. ilerde Haven'in adını gördü. Kentin sınırına gelmişti. Gözle görünmeyen naylon çoraplar hakkında bir şey bilmeyen Leandro sınırdan geçti. Hiçbir olay çıkmadan kente girdi.

Haven'deki pil durumu kritikti ama yine de kente giren yolların önüne güç alanları yerleştirebilirlerdi. Ne var ki, sabahki olaylar yüzünden Dick Allison ve Newt yeni bir karara varmışlardı. Bu da Leandro'yu tam anlamıyla etkileyecekti. Haven'i kapatmak - istiyorlardı. Ama bir yolun ortasında görünmeyen bir engelle karşılaşp geri dönenler, zarar verecek kimselere hikâyeler anlatabilirlerdi.

Newt, «Kimse bize' o kadar yaklaşamaz,» dedi. Dick'in kamyonetinde oturuyorlardı. Bobbi Anderson'un çiftliğine giden gelişmiş taşıtlar konvoyundaydılar.

Dick, «Ben de öyle düşünüyordum,» diye cevap verdi. «Ama Hillman'dan ve Bobbi'nin ablasından önce. Hayır, biri kente girebilir. Ama girecek olan bir daha dışarıya çıkamayacaktır.»

iki adam da, diğerleri de o anda hem sinirli, hem öfkeliydiler. Düşünceleri bu duygularını açıklıyordu.

Dick telepatiyi unutarak, «O Tanrının belası ayaştan kurtulmamız gerektiğini biliyordum!» diye bağırarak yumruğunu panele indirdi. Bugün fondöten sürmeye gerek görmemişti. Derisi gitgide saydamlaşıyordu, çok da sertleşmişti. Yüzünün ortası tıpkı Newt'in ve diğerlerinin gibi uzamaya başlamıştı. Bu yüzden de hepsi köpeğe benziyorlardı artık.

John Leandro'nun bu durumdan haberi yoktu tabii. Sadece etrafındaki havanın zehirli olduğunu biliyordu. Düşündüğünden çok daha zehirliydi. Bir an maskesini çıkarıp soluk almayı denedi, hemen gözleri kararınca telaşla maskeyi yerine oturttu.

Kentin adı yazılı levhayı iki yüz metre kadar geçtikten sonra Dodge'un motoru susuverdi. Haven'deki arabalar gibi geliştirilmemiş olan otomobil, oradaki elektro manyetik alana dayanamamıştı. Leandro direksiyonun başında bir an hareketsiz kalarak aptal aptal jjjanele baktı. Kontak anahtarını birkaç kez çevirdi. Motordan ses gelmiyordu. Akü kablosunun çıkmış olabileceğini düşündü. Ana öyle olsaydı paneldeki göstergelerin ışıklan yanmazdı.

Sonunda, arabadan inmen gerekiyor, dedi kendi kendine. Bakalım oksijenin bitene kadar bu zehirli havayı yerden uzaklaşmayı başarabilecek misin? Burada oturduğun sürece başarı oranın düşüyor ve sadece kendini korkutuyorsun.

Fotoğraf makinesini omzuna asıp arabadan indi. Endişeli gözlerle yolun sağındaki ormana baktı. Sonra birden silahını anımsayarak döndü. Gidip torpido gözünü açtı. Tabancaya mermileri doldurdu. Silahı beline sokup üstüne tişörtü indirdi.

Yine ormana, sonra arabaya baktı. Fotoğraf çekebilirdi herhalde. Ama resimlerde önemli bir şey olmazdı ki! Eyaletin her yerinde böyle görüntülere rastlanırdı. Ormanda hiç ses olmadığını, havanın zehirini fotoğraflar açıklayamazdı.

Kendi kendine, senin büyük haber suya düştü Johnny, dedi. istersen bu olayla ilgili pek çok yazı yazabilirsin. Gazetelerde onları basarlar. Ama resmini Newsweek'in kapağında görmeyi unut. Pulitzer Ödülünü de.

Yine de içinden bir ses ona bunun hiç yoktan iyi olduğunu söylüyordu. Dünyadaki muhabirlerin çoğu böyle bir haberi verebilmek için her türlü tehlikeyi göze alırdı.

Haven'in merkezi bir mil kadar ötedeydi. Yürüyerek on beş dakikada oraya gidebilirdi. Ama o zaman bu zehirli hava bölgesinden çıkması için yeterli oksijeni kalmazdı.

Neden o maskelerden iki tane kiralamamıştı sanki? Hoş bunu o zaman akıl etsoydi bile iki maske için depozito olarak verecek parası yoktu. şimdi önemli bir sorun var, diye düşündü. Bu büyük haber için ölmeyi göze alıyor musun?

Hayır, almak istemiyordu. Fotoğrafi Nevvsveek'de çıkacaksa, etrafında siyah bir çerçeve olmamalıydı. Geri dönerek Troy'un sınırına doğru yürümeye başladı. Daha kırk adım atmadan motor seslerim duydu. Sesler hafifti ama pek çok taşıt vardı.

Kentin öbür yanında bir şeyler oluyor, diye düşündü.

Ama orası ayın karanlık yüzündeki bir olay kadar uzaktı ondan. Aklından çıkarması daha doğru olurdu. Endişeyle ormana bir göz atıp yine yürüdü. On adım atmadan başka bir ses daha duyduğunu farkettil. Arkasından yaklaşan hafif homurtuyu işitiyordu.

Dönüp bakınca ağzı açık kaldı.

Haven'deki makinelerin çoğu geliştirilmişti. Bunları sınır muhafızı olarak görevlendirmişlerdi. Hazel McCready bürosundaki kulaklıklarla dolu bir masanın başında oturuyor ve gerektiğinde makineleri yönlendiriyordu. Bobbi'nin çiftliğinde durum kritikken onu bu görevle burada bırakmalarına da çok kızılıyordu. Ama şimdi... biri kente girmişti.

Bu değişiklikten zevk alan Hazel, kente girenin hesabını görmeye hazırlanıyordu.

Leandro'nun gördüğü, Cooder'in marketinin önünde duran gazoz makinesiydi. şaşkınlıktan donarak makinenin yaklaşmasını seyretti. Beyazlı kırmızılı, dikdörtgen biçimi makine, iki metre yükseklikte ve bir buçuk metre genişlikteydi. Havada hızla yol alarak ona yaklaşıyordu.

Leandro, bu bir reklam olmalı, diye düşündü. Garip bir reklam. Bir iki saniye sonra bu nesnenin kapağı açılacak ve içinden O. J. Simpson çıkacak.

Komik bir fikirdi bu. Gülmeye başladı. Ama gülerken bile resmini çekecek bir konu bulunduğunu biliyordu. Tanrım, işte resim buydu. Yolda ağır ağır uçan bir gazoz makinesi!

Hemen Nikon'u yakaladı. Gazoz makinesi homurdanır gibi sesler çıkararak Leandro'nun arabasının yanından geçti ve yaklaştı. Hâlâ gülen Leandro makinenin durmadığını farkettil. Tam tersine hızlanıyordu. Hem gazoz makinesi aslında üstünde yazı olan bir buzdolabıydı. Buzdolapları da çok ağır olurlardı Kırmızı beyaz renkli bir füzeyi andıran gazoz makinesi dosdoğru üstüne geliyordu. Leandro resim çekmeyi unutarak sola kaçtı. Ama gazoz makinesi şiddetle sağ bacağına çarptı ve bileğini kırdı. Leandro a-cıyla bağırarak yüzüstü yere düştü.

Gazoz makinesi biraz geriledi. Bir an havada hareketsiz kaldı. Güneş cam kapısını aydınlatıyordu. Leandro makinenin içindeki gazoz şişesini görebiliyordu.

Makine birden dönerek hızla üzerine geldi.

Leandro kalkıp sol ayağının üstünde zıplayarak arabasına gitmeye çalıştı. Makine peşindeydi. içinde bozuk paralar şangır-dıyordu.

Leandro feryat ederek kendini yere attı ve yuvarlandı Gazoz makinesi onun on santim kadar açığına vurdu. Sonra yolda durdu. Leandro bacağının verdiği acı yüzünden bağırmaya başladı.

O sırada makine yine ona doğru döndü. Leandro güçlükle be-' ünden tabancayı çıkardı, dizine dayayıp dört ei ateş etti. Her kurşun hedefe isabet etti. Üçüncüsü cam kapıyı parçaladı.

Ama üç yüz kilodan daha ağır olan gazoz makinesi yine de saldırdı.

Sert, çitirtili bir ses çıktı. Leandro'nun kafatası yere düşen bir Ming vazosu gibi parçalandı ve hemen sonra da belkemiği kırıldı. Makine onu bir anda, hızla giden bir arabanın camına yapışmış böcek gibi alıp götürdü. iki yana sarkan bacakları yola sürünüyordu. Mokesenlerinin lastikli topukları vanıp erimeye başladı. Biri düştü.

Leandro az sonra gazoz makinesinin önünden kayarak yola serildi kaldı.

Gazoz makinesi de dönerek kentin merkezine doğru, havalandı. Hızla ilerlerken içindeki bozuk paralar yola dökülüyordu.

Jim ve Bobbi

Gardener, Anderson'un pek yakında harekete geçeceğini biliyordu. Yeni Geliştirilmiş Model Bobbi sadık Jim Gardener'e olan son borcu saydığı şeyi yerine getirmişti. Sadık Jim buraya arkadaşını kurtarmaya gelmiş, sonra garip bir işe karışmıştı.

Aslında Anderson'un askıdan yararlanacağını tahmin ediyordu. Yukarı önce çıkmak isteyecek, oraya varınca da askıyı geri göndermeyecekti. Gardener kapağın yanında kalacak ve orada ölecekti. O garip işaretin yanında. Bobbi cinayet denilen pis gerçekle karşılaşmayacaktı. Sevgili sadık Jim'in aklıktan ağır ağır, acıyla kıvrılarak öldüğünü düşünmesine de gerek kalmayacaktı. Sadık eski dost Jim iç ve dış kanamalar yüzünden çabucak ölecekti.

Ama Anderson önce Gardener'in yukarı çıkması için ısrar etti. Gardener onun gözlerindeki alaylı ifadeden, düşündüklerini sezmiş olduğunu anladı. Bunun için kafasının içini görmesine gerek kalmamıştı.

Askı yükseldi. Gardener kabloya sıkıca sarıldı. Kusmamak için kendini zorluyordu. Ama daha çok dayanamayacağını farkındaydı. Kapaktan sürünerek çıkarlarken Bobbi ona bir düşünce göndermişti. Belirgin ve berrak bir düşünce: Yukarıya varıncaya kadar maskeni çıkarma. Bobbi'nin düşünceleri daha mı belirginleşmişti, yoksa ona mı öyle geliyordu? Hayır. Öyle gelmiyordu. Geminin içinde yeniden etkilenmişlerdi. Gardener'in burnu hâlâ kanıyordu. Gömleği kan içinde kalmıştı. Oksijen maskesine de kan doluyordu: Gemiye ilk yaklaştığından beri burnu böylesine kanamamıştı.

Bobbi'nin düşüncesine karşılık vermişti. Ama dikkatli davranmış, kafasının yüzeyindeki düşünceyi yollamıştı. Daha der rinlerdeki değil. Neden?

Duyduğumuz makinelerin çoğu hava-değiştiricilerdi. Hendekteki havayı solumak seni çabucak öldürür. Geminin kapağını ilk açtığımız zaman içerideki havayı solumak gibi. Bu iki hava bütün gün birbirlerine eşit olamayacaklar sanırım. Hatta belki bu iş daha da uzun sürecek.

Gardener kendi kendine, seni öldürmek isteyen bir kadından beklenmeyecek düşünceler bunlar, dedi. Ama Bobbi'nin gözlerinde hâlâ o ifade var. Kafasındaki düşünceleri de bu istek etkiliyor.

Gardener kabloya sıkıca sarılarak kusmamaya çalıştı.

Askı yukarıya vardı. Gardener lastiğe dönmüş bacaklarıyla ilerledi. Ona kadar say, diye düşünüyordu. Ona kadar say ve hendekten mümkün olduğu kadar uzaklaş. Sonra maskeyi çıkar ve olacaklara dayan. Zaten böyle hissetmektense ölmeyi tercih ederim.

Beşe kadar saydı ama sonra dayanamadı. Gözlerinin önünde çılgınca hayaller dans ediyordu. Patricia McCardle'in kinci bakışları. Anderson'un onu sendeleyerek karşılaşması. Ve sonra midesi isyan etti.

Gardener ağızındaki maskeyi kaparcasına çıkararak fırlattı, kusmaya başladı. Düşmemek için açıklığın kenarındaki çam a-ğacına tutunuyordu.

Yeniden kustu ve hayatı boyunca hiç böyle çıkarmamış olduğunu düşündü. Ama kitaplarda bu tür olaylar okumuştı. Ağzından kanlı parçalar fırlıyor, kurşunlar gibi uçuyordu. Gerçekten birer kurşun da sayılabilirdi. «Fırlatıcı kuma» krizi geçiriyordu. Tıp çevrelerinde böyle bir şey «hayra alamet» sayılmazdı.

Gardener'in gözlerinin önünde kurşun tüller uçuşturdu, dizleri büküldü.

«Ah, Tanrım, ölüyorum,» diye inledi ama bu düşünce duygularını etkilemedi. Yalnızca iğnecilik bir haberdi, o kadar. Elinin çam ağacının sert kabuklu gövdesinden kaydığını hissetti. Parmaklarına reçine yapıştı. Havanın sarımsı ve pis kokulu olduğunu hayal meyal farkettiler. Kükürt gibi kokuyordu. Ama buna da alıracak değildi. Belki cennete gidecekti, belki kapkara bir boşlukla karşılaşacaktı. Ama hiç olmazsa orası böyle pis kokmayacaktı. Onun için yine de kazançlı çıkabilirdi. Evet, savaşmaktan vazgeçmesi daha iyi olacaktı. Böylece...-

Hayır, hayır! Vazgeçemezsin! Buraya Bobbi'yi kurtarmaya geldin. Belki artık kurtarılacak durumda değil. Ama o çocuk var. Belki onun için henüz geç değil. Jini, lütfen. Hiç olmazsa dene.

Çatlak ve titrek bir sesle, «Çabalarım boşa gitmesin,» dedi. «Tanrım! Boşuna çabalamış olmayayım!».

Dalgalandıran sisler biraz dağılır gibi oldu. Kusması hafifledi. Elini yüzüne götürdü, parmaklarına bulaşan kan pıhtılarını atmaya çalıştı.

Aynı anda ensesine bir el dokundu. Gardener'in tüyleri diken diken oldu. Eldi bu... Bobbi'nin eli... Ama artık insan eli olmaktan çıkmıştı. Kesinlikle.

Jim, iyi misin?

Gardener kafasındaki bu soruya sesli cevap verdi. «Evet.» Doğrulmayı başardı.

Dünya dalgalandı, sonra duruldu. Gardener'in ilk gördüğü Bobbi oldu. Yüzünde soğuk, keyifsiz bir dikkat vardı. Bu durumda sevgi yoktu. Sahte bir endişe bile. Bobbi artık böyle şeylerin çok ötesindeydi.

Gardener boğuk bir sesle, «Gidelim,» dedi. «Taşıtı sen sür. Ben...» Sendeledi. Düşmemek için Bobbi'nin acayip, yumru yumru omzuna tutunmak zorunda kaldı. «...Kendimi pek de iyi hissetmiyorum.»

Çiftliğe döndüklerinde Gardener biraz kendine gelmişti. Burun kanaması ince bir sızıltı halini almıştı. Ağzında boru varken bir hayli kan yutmuştu, kusmuşundaki kanın çoğu bu olmalıydı. , Tam dokuz diş dökmüştü.

Bobbi'ye, «Gömleğimi değiştirmek istiyorum,» dedi.

Bobbi ilgisizce başını salladı. «Daha sonra mutfığa gel. Seninle konuşmamız gerekiyor.»

«Evet. Öyle sanırım.»

Gardener misafir yatak odasında tişörtünü çıkararak temizini giydi. Karyolanın ayak ucuna gidip yatağı kaldırdı, .45'lik tabancayı aldı, pantolonunun beline soktu. Tişört pek büyük geliyordu. Bir hayli kilo vermişti. Karnısını içeri çektiği zaman belindeki tabanca belli olmuyordu. Bir an durarak, buna hazır mıyım, diye düşündü. Ama herhalde böyle bir şeyi önceden anlamak imkânsızdı. şakaklarını hafif bir başağrısı kemiriyordu. Etraf düzgün aralıklarla bulanıklaşıp berraklaşıyordu. Burnu kuruyan kanlar yüzünden tıkanmıştı.

Evet, o an gelmişti. Bobbi Anderson'un kovboy romanlarında yazdığı o son karşılaşma sahnesi, Maine ortalarında Kahraman şerif... Haydi, ahbab, çek tabancanı!

Gardener'in dudaklarında hafif bir gülümseme uçuşturdu. O genç, tüysüz filozoflar, hayatın pek garip olduğunu söylemişlerdi her zaman. Ama bu kadarı da saçmaydı.

Mutfığa yürüdü.

Anderson mutfak masasının başındaydı. Dikkatle Gardener'i süzdü. Suratının saydam cildi altında acayip, yarı görülen yeşil bir sıvı dolaşıyordu. Daha irileşmiş ve bebekleri de garip bir şekilde biçimsizleşmiş olan gözleriyle Gardener'e bakıyordu. Ciddi ciddi. Masada bir radyo duruyordu. Dick Allison onu üç gün önce Anderson'un isteği üzerine çiftliğe getirmişti. Hank Buck'ın Pits Barfield'i gökyüzündeki o ışıltılı yere göndermek için kullandığı radyoydu bu. Bobbi bunu yirmi dakikadan kısa bir sürede, Gardener'e doğru tuttuğu foton tabancasına bağlamayı başarmıştı.

Masada iki bira ve bir şişe hap vardı. Gardener şişeyi tanıdı. Gömleğini değiştirirken Bobbi banyoya giderek ilacı almıştı anlaşılabilir. Gardener'in Valium'uydu bu.

Bobbi, «Otur, Jim, - Üdi.

Gardener gemiden çıkar çıkmaz kafasını koruyan o perdeyi yine çekivermişti. Ama şimdi o engelin ne kadarının kaldığını bilmiyordu.

Mutfakta ağır ağır ilerleyerek masanın başına geçti. .45'lik karnıyla kasiğine batıyordu. Ama ayrıca sanki kafasını da eziyor, olanca ağırlığıyla o korunma engelinden geri kalanlara dayanıyordu.

Gardener hapları işaret etti. «Bunlar benim için mi?»

Anderson sakin sakin, «Birlikte birer bira içeriz diye düşündüm,» dedi. «Arkadaşların yaptıkları gibi, olur mu? Biz konuşurken sen de teker teker o hapları alırsın. En merhametli yolun bu olduğuna karar verdim.»

«En merhametli...» Gardener ilk kez hafif bir öfke duymaya başlıyordu. şarkıda, «Bir daha kanmam,» deniyordu ama anlaşılabilir insan eski alışkanlıklarından kolay kolay vazgeçemiyordu. Kendisi de pek çok kez kanmıştı. içinden, ama belki de sen bir istisnasın Jim, sevgili Jim, diye geçirdi.

Bana haplar düşüyor. Peter'e de sundurmadaki o acayip, akvaryuma benzer şey düşmüş. Eskiden Peter eve ölü bir kuş ger tirdiği zaman oturup ağlardın. Merhamet fikrin o günlerden beri çok değişmiş. O günleri hatırlıyor musun? Burada birlikte yaşadık. Ablan geldiği zaman ikimiz birden ona gereken cevabı verirdik. Bunu yapmak için onu o duş yerine sokmamıza gerek kalmazdı.

Tekmeyi atardık ona. Gardener ciddi bir tavırla Bob-bi'ye baktı. «Hatırlıyor musun, Bobbi? O günlerde hem birbirimize âşıktık, hem de dosttuk. -Belki unutmuşundur; diye düşündüm. Ben senin için ölmeye hazırdım, kızım. Ve sensiz de ölürdüm. Hatırlıyor musun? Bizi hatırlıyor musun?»

Bobbi başını eğerek ellerine baktı. O acayip gözleri yaşarmış mıydı? Ama belki de Gardener çok istediği için öyle sanıyordu. «Sundurmaya ne zaman girdin?»

«Dün gece?»

«Neye dokundun?»

Gardener düşünceli düşünceli, «Eskiden sana dokunurdum,» dedi. «Sen de bana. Ve ikimiz de buna aldırmazdık. Hatırlıyor musun?»

Anderson tiz bir sesle bağırdı. «Neye dokundun?» Başını kaldırdığı zaman Gardener eski Bobbi'yi değil, öfkeli bir canavarı gördü. «Hiçbir şeye dokunmadım,» dedi. «Hiçbir şeye.» Yüzündeki aşağılayıcı ifade inkârlarından çok daha etkiliydi anlaşılır. Çünkü Anderson arkasına yaslanarak birasından birkaç yudum aldı. («Önemli değil. Orada bir şey yapamazdın zaten.»

«Bunu Peter'e nasıl yapabildin? İşte durmadan bunu düşünüyorum. O ihtiyarı tanı mıyordum. Anne olmayacak bir anda geldi. Ama Peter'i tanıyordum. O da senin için seve seve ölürdü. Bunu hayvana nasıl yapabildin, Tanrı aşkına!»

Anderson, «Sen burada yokken o benim yaşamamı sağladı,» diye cevap verdi. Sesinde kendini savunmaya çalışıyormuş gibi hafif bir endişe vardı. «Hiç uyumadan gece gündüz çalıştığını sırada. Buraya geldiğin zaman kurtaracak birini bulduysan bu Peter sayesinde oldu.»

«Seni aşağılık vampir!»

Bobbi ona baktı, sonra da gözlerini kaçırdı.

«Ah, Tanrım! Sen böyle bir şey yaptın ve ben de sana uydum! Bunun beni nasıl yaraladığını biliyor musun? Ben de sana uydum! Sana olanları görüyordum... Bir dereceye kadar diğerlerinin başlarına gelenleri de. Ama yine de sana uydum. Çünkü çıldırmıştım. Ama sen bunun l'arkmdaydm zaten, öyle değil mi? Beni kullandın! Peter'i de kullandığın gibi. Ama ben o yaşlı köpek kadar bile akıllı değildim sanırım. Çünkü beni sundurmaya kapatarak kafama o pis kabloları sokmana bile gerek kalmadı. Beni biraz teşvik etmek yeterli oldu. Elime bir kürek tutuşturdu ve, 'Haydi, Jim,' dedin. 'şu bebeği kazıp çıkaralım ve polisi engelleyelim.' Ama asıl polis sendin. Ve ben sana uydum.»

Anderson, «Birani iç,» dedi. Yüzünde yine buz gibi bir ifade vardı.

«Ya içmezsem?»

«O zaman bu radyoyu açacağım. Böylece bir delik açılacak, sen de... bir yere gideceksin.»

Gardener sordu. «Altair-4'e mi?» Kayıtsızca konuşmuştu. Kafasına hakimdi. O engeli yerinde tutmaya çalışıyordu.

Bobbi hafifçe kaşlarını çattı. Gardener onun kafasını incelemeye çalıştığını hissetti. Neler bildiğini anlamaya çalışıyordu. Ne kadar bilgisi vardı? Bunları nasıl öğrenmişti?

Gardener kendi kendine, onu oyala, dedi. Öfkelendir. Aklını karıştır. Ama nasıl?

Anderson, «Etrafta sinsice bir hayli dolaştın, değil mi?» diye söylendi.

«Bunu ancak bana ne kadar çok yalan söylediğini anladıktan sonra yaptım.» Ve Gardener birdenbire her şeyi kavradı. Bunu sundurmada anlamış ama bilincine varmamıştı.

«O yalanların çoğunu sen kendi kendine söyledin, Jim.»

«Ya, öyle mi? Ya o ölen çocuk? Ya kör olanı?»

«Bunu nereden öğ...»

«Sundurma. iyice zekileşmek için oraya gidiyorsun, değil mi?»

Bobbi hiç sesini çıkarmadı.

«Onları pil alsınlar diye gönderdin. Birini öldürdün, diğerini kör ettin. Pil elde etmek için. Tanrım, Bobbi, bir insan nasıl bu kadar aptal olabilir?»

«Biz senin hiçbir zaman olamayacağın kadar zekiyiz...»

Gardener öfkeyle, «Zekâdan söz eden kim?» diye bağırdı. «Ben mantıktan söz ediyorum. Akıldan. Elektrik hatları evinin hemen arkasından geçiyor. Niçin onlardan cereyan almadınız?»

Anderson o acayip biçimli ağızyla güldü. «Ah, tabii. Bu zekice... ah, affedersin... mantıklı bir fikir Augusta santrsl ildeki teknisyen ne kadar elektrik harcandığını farketmediği an...»

Gardener, «Her şeyi pille ya da akümülatörle çalıştırıyorsun,» dedi. «Sana az bir güç gerekiyor. Evinde elektrikli testere kullanan bir adam bile çok daha fazla güç harcar.»

Bobbi bir an şaşaladı. Sanki bir şeyi dinliyordu. Birini değil de, daha çok içinden gelen bir sesi. «Akümülatörler direk cereyanla çalışır, Jim. Alternatif cereyan hatları bizim bir işi...»

Gardener yumruklarını şakaklarına vurarak bağırdı. «Sen hiç transformatör görmedin mi? Elektrikçiden üç dolara alabilirsin! Sen şimdi bana ciddi ciddi, bir traktörü bile uçurabildiği-ni, yazı makinenin telapatıyla çalışmasını sağladığını, ama basit bir transformatör yapamayacağını söylemeye mi çalışıyorsun? Sen...» .

Anderson birdenbire, «Bu kimsenin aklına gelmedi!» diye bağırdı.

Bir sessizlik oldu. Bobbi kendi sesinden sersemlemiş gibiydi.

Gardener, «Demek bu kimsenin aklına gelmedi,» dedi. «Tamam. Ve sen o yüzden sevgili Haven için her şeyi yapmaya, hatta ölmeye hazır olan o iki çocuğu gönderdin. Biri öldü, diğeri de kör oldu. Kahretsin! Sana kimin ya da neyin hakim olduğunu

bilmiyorum, Bobbi. Ama içinde bir yerde eski senden bir parça olmalı. Bir yanın şu aha kadar yaratıcı hiçbir şey yapmadığını anlamalıydı. Tersine. Aptalca davranıyor, ama birbirinize her şeyin ne kadar harika olduğunu söylüyordunuz. Deli olan bendim. Durumu anladıktan sonra bile kendi kendime her şeyin düzeleceğini söyleyip durdum. Hep o eski budalaca hikâye. insanları parçalayabilirsin, güvende olmaları için bir yere gönderebilirsin... ya da gömülmeleri için. Ama yine de dolu tabancayla oynayan bir bebek kadar akılsızsın.»

«Artık sussan iyi olur, Jim.»

Gardener usulca, «Kimsenin aklına gelmedi demek?» diye yineledi. «Tanrım, Bobbi! Aynada kendinize bakmaya nasıl dayanıyorsunuz? Herhangi biriniz?»

«Sana söylüyorum...»

«Bir keresinde 'bilgili ahmak' demiştin. Bu daha da kötü. Bu bir grup çocuğun olmayacak şeylerle dünyayı havaya uçurmaya hazırlanmalarını seyretmeys benziyor. Siz kötü bile değilsiniz. Aptalsınız ama kötü sayılmazsınız.»

«Jim...»

«Ellerinde tornavidalarla dolaşan bir sürü ahmak!» Gardener güldü.

Bobbi bir çığlık attı. «Kes sesini!»

Gardener, «Tanrım,» dedi. «Ben gerçekten ablanın öldüğüne inandım mı? inandım mı?»

Anderson titremeye başladı.

Gardener başıyla foton tabancasını işaret etti. «Birayı içmezsem, hapları almazsam beni Aitair-4'e yollayacaksın, öyle mi? Orada David Brown'a dadılık edeceğim. Ve sonunda ikimiz de ya havasızlıktan boğulacağız ya da açlıktan veya kozmik ışınlar yüzünden öleceğiz.»

Anderson'un simdi soğuk ve kinci bir hali vardı. Bu tavrı Gardener.'i yaraladı, ummadığı kadar derinden hem de. Ama Bobbi hiç olmazsa artık onun düşüncelerini okumaya çalışmıyordu. Öfkesi arasında bunu unutmuştu.

«Aslında Altair-4 diye bir yer yok. Kapıya Vuran Tommy'ler de nasıl yoksa öyle. Bazı şeylerin adı olmaz. Onlar sadece vardır. Biri bir yerde onlara bir etiket yapıştırır. Başka yerde biri de ikinci bir

ad takar. Bu adlar hiçbir zaman uygun değildir ama önemi de yok. New Hampshire'den döndüğün zaman durmadan Kapıya Vuran Tommy'leri düşündün, onlardan söz ettin. Onun için burada 'Tommy'leriz biz. Başka yerlerde bize daha değişik adlar verdiler. Altair-4'e de öyle. Orası sadece depo olarak kullanılan bir yer. Genellikle canlı olmayan şeylerin bulunduğu bir gezegen. Tavanaralârı soğuk ve karanlık değil midir?»

«Siz oradan mısınız? Sizin kiler?»

Anderson ya da ona biraz benzeyen yaratık âdeta şefkatle güldü. «Biz 'insan' değiliz, Jim. Bir 'ırk' da değiliz, bir 'tür' de! Klaatu ortaya çıkarak, 'Beni başkanınıza götürün,' demeyecek. Hayır, biz Altair-4'den gelmedik.» Hâlâ hafifçe gülümsüyordu. Kendini toplamış gibiydi. Galiba o arada hapları da unutmuştu. şimdilik. «Madem Altair-4'ü biliyorsun, o zaman öyle bir gemi olmasını garip karşılaman gerekir.»

Gardener sadece baktı.

«'Teleportasyon' teknolojisine sahip olan, yani bir anda istediği yere gidebilenlerin...» Aıdc^on plastik tabancayı oynattı.

«...Gemiye binme zahmetine neden katlandığını düşünecek zamanın olmadı sanırım.»

Gardener kaşlarını kaldırdı. Ha} ir, bunu düşünmemiştir. A-ma şimdi üniversitedeki arkadaşlarından birinin sözlerini anımsıyordu.

«Kaptan Kirk, Spock ve diğerleri neden Atılgan'la uğraşıp duruyorlar. Galakside istedikleri yere ışınlansınlar, olsun bitsin.»

Gardener, «Bu da yine o budalalıklarınızdan biri,» dedi

«Hiç de değil. Radyo gibi bu. Dalga uzunlukları var. Ama bunun dışında radyoyu doğru dürüst anlayamıyoruz. Aynı şeyi bizimle ilgili pek çok konuda da söyleyebiliriz, Jim. Biz yapıcıyız. Her şeyi anlayanlardan değiliz. Her neyse... Doksan bin kadar 'berrak' dalga uzunluğunu ayırmayı başardık. Yani iki şeyi sağlayan doğrusal ortamı. Yaşayan dokuların ve serbest maddenin yeniden birleşmesini engelleyen iki terimli paradoks ortadan kal-dırılabilir böylece. Ve gerçekten de bir yere doğru gidiyorlar. Ama genellikle kimsenin gitmek istemediği yerlere.»

«Tıpkı Utica'ya bedava bir bilet kazanmaya benziyor sanırım.»

«Daha da kötü. Jüpiter'in yüzeyine benzeyen bir yer var. O yere bir kapı açıldığında, basınçlar arasındaki fark çok büyük olduğu için müthiş bir kasırga-kopuyor, şidetli bir elektrik akımına dönüşüyor, kapıyı büsbütün genişletiyor. Yerçekimi o kadar fazla ki, dünyayı emerek çekmeye başlıyor.»

«Yeryüzünde de böyle bir şeyin eşliğine geldiniz mi?» Gardener'in dudakları uyuştı. Böyle bir durumun yanında Chernobyl felaketi önemsiz kalırdı. Kafasının içinde bir ses, ve sen onlara uydun, Jim, diye bağırdı. Geminin kazılmasına yardım ettin!

«Hayır. Ama bazı kişileri madde nakleden hatları fazla kurcalamaktan zorlukla vazgeçirdik.» Bobbi gülümsedi. «Ne var ki, gittiğimiz başka bir yerde böyle bir şe5'~ oldu.»

«Ne oldu?»

«Patlama olmadan açtıkları kapıyı kapatmayı başardılar. A-ma yörünge değiştiği için çok kişi kavruldu.» Anderson'un bu konuyu pek sıkıcı bulduğu anlaşılıyordu.»

Gardener, «Hepsi mi?» diye fısıldadı.

Bobbi, «Hayır,» dedi. «Kutuplardan birinde dokuz, on bin insan kaldı sanırım.»

«Tanrım! Ah, Tanrım, Bobbi!»

«Bazı kanallar ise kayalara açılıyor. Sadece kayalara. Bir yerin içine. Çoğu uzayın derinliklerinde sona eriyor. Yıldız haritalarımızdan yararlanarak o yerleri saptamaya çalıştık. Ama bir tekinin yerini bile saptayamadık. Düşün, Jim! Her yer bizim için yabancıydı... Bizim gibi tecrübeli uzay yolcuları için bile.» An-derson öne doğru eğilerek birasından birkaç yudum daha aldı. Artık oyuncak olmaktan çıkan tabancayı Gardener'in göğsüne doğru tutuyordu hâlâ.

«Demek 'teleportasyon' denilen şey bu... Birkaç kaya, sürüyle delik ve uzayda bir tavanarası. Belki ilerde bir gün güneşin ortasına bir kanal açar, bütün bir gezegeni kavurursunuz.»

ş°bbi sanki bu pek hoş bir şaka olurmuş gibi güldü. Ama eli hiç titremedi. Tabancanın namlusu hâlâ Gardener'in göğsüne doğruydu. Sonra ciddileşerek, «Ama hepsi bu kadar değil, Jim,» dedi. «Sen radyoyu açarken bir istasyonun yaptığı yayını alacağım düşünürsün. Ama bir bant... megahertz, kilohertz, kısa dalga vb... aslında sadece radyo istasyonları demek değildir. istasyonlar arasındaki boşlukları da kapsar. Hatta bazı bantlar daha çok'bu boşluklardan oluşur. Anlıyor musun? «Evet.»

«Ben şimdi dolambaçlı bir biçimde seni hapları alman için ikna etmeye çalışıyorum. Seni Altair-4 dediğin yere göndermeyeceğim, Jim. Çünkü orada ağır ağır, feci bir biçimde öleceğini biliyorum.»

«David Brovvn da şimdi öyle ölüyor, değil mi?» Bobbi çabucak, «Benim o olayla hiçbir ilgim yok,» diye cevap verdi. «Buna ağabeyi neden oldu.»

«Bu da tıpkı Nuremberg'e benziyor, öyle değil mi? Orada da herkes suçun kendinde olmadığını söylemişti.»

Anderson, «Seni ahmak,» dedi. «Bunun bazen doğru olduğunun farkında değil misin? Rastlantı olabileceğini kabul edemeyecek kadar ödle misin?»

«Kabul edebilirim. Ama bir kimsenin mantıksız davranmaktan vazgeçebileceğine de inanırım.»

«Sahi mi? Sen öyle bir şeyi, hiçbir zaman başaramazdın!» Gardener hücrenin önünde oturan polisin, «Karını vurdun,» dediğini duyar gibi oldu. «Ne harika, değil mi?» Ellerine bakarak, belki insan günahlarının kefaretinin ödemekte geç kalıyor, diye düşündü.

Anderson çabucak onun yüzünü inceledi. Düşüncelerinin birazını sezmişti. Gardener engeli sağlamaştırmaya çalıştı. Engel kopuk kopuk, karmaşık düşüncelerden oluşuyordu. «Ne düşünüyorsun, Jim?»

«Senin bilmeni isteyeceğim bir şey düşünmüyorum.» Hızırca gülümsedi. «Bunu... şey... bir sundurmanın kapısına takılmış asma kilit say.»

Bir an Bobbi'nin dudakları gerildi, dişetleri ortaya çıktı... Sonra yüzünde o acayip, şefkatli gülümseme belirdi yine. «Önemli değil. Belki de düşüncelerim anlayamazdım. Dediğim gibi, biz pek de anlayışlı yaratıklar değiliz. Süper-Einstein'lardan oluşan bir ırk da değiliz. Belki 'Uzayda dolaşan Thomas Edison' sözleri daha uygun. Neyse... Seni acıyla kıvranarak, ağır ağır öleceğin bir yere göndermeyeceğim. Kendimce yine de seviyorum seni, Jim. Bir yere yollamam gerekirse... kendini boşlukta bulursun.» Omzunu silkti, «Herhalde bu da eter koklamaya benzer... Ama yine de acı çekebilirsin. Hatta korkunç bir can acısı duyabilirsin. Her neyse... insanın bildiği iblis, bilmediğinden daha iyidir.»

Gardener birdenbire ağlamaya başladı. «Bunu bana daha önce hatırlatsaydım başım bu kadar derde girmezdi, Bobbi.»

«Hapları al, Jim. Bildiğin iblisle boğuş. Berbat haldesin. O nun için iki yüz miligram Valium her şeyin sona ermesini sağlar. Seni üzerinde adres olmayan bir mektup gibi yollamaya zorlama beni.»

Gardener elleriyle yüzünü sildi. «Bana Kapiya Vuran Tommy' lerden biraz daha söz et.»

Bobbi gülümsedi. «Haplar, Jim. Onları yutmaya başlarsan sana bilmek istediğin her şeyi anlatırım. Yoksa...» Foton tabancasını kaldırdı.

Gardener Valium şişesini açtı, ortalarında kalp biçimi işaret olan altı mavi hapı avucuna aldı, ağzına attı. Birayı açarak hapları yuttu. Altmış miligramı aldık, diye düşündü. Onlardan birini dilimin altına saklayabilirdim. Ama altısını birden? Haydi, haydi, biraz gerçekçi olalım. Artık fazla zaman yok. Midem boşalın-caya kadar kustum. Bir hayli kan kaybettim. Çoktan beri bu ilaçtan almıyordum. Onun için artık alışkanlığım da yok. Vali-um'u ilk aldığım günlerde ağırlığım on beş kilo daha fazlaydı. Bu karyı acele ortadan kaldırmazsam çok çabuk kendimden geçeceğim.

Sonra yine, «Bana Kapiya Vuran Tommy'leri anlat,» dedi. Bir elini masanın altına doğru uzatarak tabancanın kabzasına dokundu. Engel kalkmamalı. Engel. Engel.

Kendi kendine, bu ilaç ne kadar zamanda tesir ediyor, diye sordu. Yirmi dakika mı? Anımsamıyordu. Zaten kimse ona Vali-um'la nasıl ölüneceğini anlatmamıştı.

Anderson tabancayı haplara doğru biraz itti. «Birkaç tane daha al, Jim. Altı tane yeterli değil. Belki Jacqueline Susamı sağ olsaydı böyle söylerdi.»

Gardener şişeden dört hap daha çıkararak masaya serili muşambanın üzerinde bıraktı. «Orada ödüm patladı değil mi, Bobbi? Sanki ayağa kalkıp yürüyüvereceklermiş gibi bir halin vardı. Ölümler Günü!»

Anderson yeni ve geliştirilmiş gözlerini kırıştırdı. Ama sesi yumuşaktı hâlâ. «Biz yürüyor ve konuşuyoruz, Jim. Biz geri geldik.»

Gardener dört hapı alarak elinde zıplattı. «Bir tek şeyi söylemeni istiyorum. Ondan sonra bu hapları alacağını.» Evet. Bir tek şey bütün soruları cevaplayacaktı. Gardener'in sorma fırsatını bulamadığı bütün o soruları. Belki de bu yüzden tabancayı henüz çekmemişti. Çünkü bunu bilmesi gerekiyordu. Bu bir tek şeyi. «Senin ne olduğunu bilmek istiyorum,» dedi. «Bana ne olduğunu açıkla.»

Anderson, «Elinde zıplattığın o hapları şimdi alırsan soruna cevaplarım,» diyerek başını salladı. «Yoksa, son nefesini verirsin, Jim. Kafanda bir şey var. Onu tam anlamıyla göremiyorum. Bir cismi tül arkasından görmeye benziyor. Ve bu durum beni. çok sinirlendiriyor.»

Gardener hapları ağzına atarak yuttu.

«Daha.»

Dört hap daha içti. Yüzü kırk miligram ilaç almış oluyordu.. Anderson gevşedi.

«Sana benzetme bakımından Thomas Edison'un Afbert Eins-tein'dan daha uygun olduğunu söyledim. Bu da iyi bir tanımlama sayılır. Haven'deki bazı şeyler Einstein'ın kafasının durmasına neden olurdu sanırım. Ama o izafiyetin ne olduğunu biliyordu.. Çok şeyden haberi vardı onun. Biz... biz bazı şeyleri yapıyoruz. Düzeltiyoruz. Ama teorilerle ilgilenmiyoruz. Biz yapıcıyız. Ustalar.»

«Bazı şeyleri geliştiriyorsunuz...» Gardener yutkundu. Vali-um onu etkilemeye başladığı zaman boğazı kururdu. Bu kadarını anımsıyordu. Artık harekete geçmesi gerekiyordu. Belki de öldürücü dozu aldım bile, diye düşündü. Şişede hâlâ en aşağı on iki hap var.

Anderson keyiflenmişti. «Geliştirmek! İşte bu doğru! Biz bunu yapıyoruz. Onlar... biz Haven'i geliştirdik. Sen de geri döner dönmez potansiyeli gördün. şirketlerin önünde eğilmeye hiç gerek yok artık! Sonunda... şey... tümüyle organik-depo-a-kümülatör kaynaklarına dönebileceğiz. Onlar çok dayanıyor. Ve yenilenmeleri de mümkün.»

«Sen insanlardan söz ediyorsun!»

«Sadece insanlardan değil. Tabii gelişmiş yaratıklar ilkellere göre daha sürekli güç sağlıyorlar. Belki de bunun nedeni zekâdan çok ruhla ilgili. Belki 'öz' anlamına gelen Latince 'esse' sözcüğü en uygunu. Ama Peter bile şaşılacak, kadar uzun süre dayandı. Bir hayli güç sağladı. Üstelik o sadece bir köpek.»

Gardener, «Belki de bunun nedeni Peter'in bir ruhu olmasıydı,» dedi. «Belki de seni çok sevmesi.» Tabancayı belinden çıkararak kavradı.

Engel... engel... engel...

Silahı bacağının içine dayadı.

Bobbi, Peter'in ruhunu ya da sevgisini önemsemediğini belirt.

inek için elini salladı. «Bu önemli değil. Bir nedenle yaptıklarımızın ahlak kurallarına uymadığına, bunların kabul'edilemeyeceğine karar verdin. Aslında bu bakımdan görüş açın çok dar. Pek az şeyi ahlak kurallarına uygun buluyorsun. Ama bunun hiç önemi yok. Yakında uykuya dalacaksın... Bizim tarihimiz yok. Yazılmış ya da kuşaklar boyunca anlatılan bir tarihimiz. Yöneticilerin direksiyon başında boşuştukları için geminin yere çarptığını söylediğin zaman biraz haklı olduğunu düşündüm... Ama yine de bence bu kaza olacaktı. Kader bunu emrediyordu. Telepati gücü olanların çoğu olayları önceden sezerler, Jim. Önceden sezme gücü olanlar da evrende dolaşan akımların kendilerine yol göstermesine izin verirler. Yani... o akımlara güvenmedeydik çoktan ortadan kalkmış olurduk. Çünkü her zaman öfkeli, kavgaya hazır kimselerdik. Ama tabii 'kavga' aşırı bir söz. Biz... biz...» Anderson'un gözlerinden birdenbire korkunç yoşil bir ışık fıskırdı, dudakları gerildi. Gardener terli eliyle tabancanın kabzasını kavradı.

Bobbi ekledi. «Biz tartışıyoruz. İşte bu söz çok uygun, Jim. Biz tartışıyoruz. ,Hatta bazen itişip kakışıyoruz. Ama biz olgun yaratıklarız... sanırım. Yine de huysuzuz. Çocuklar gibi. Ve eğlenmek istiyoruz. Yine çocuklar gibi. Onun için bu sevimli nükleer sapanları yaparak iki isteğimizi de karşılıyoruz. Arada sırada da başkalarının almaları için etrafta öyle bir iki şey brra-kiveriyoruz. Biliyor musun, onları her zaman alıyolar. Ted gibiler. Ya senin gibiler, Jim. Barış için insan öldürmenin sadece önemsiz sakıncalarını görebilenler. Silahlar ve tartışmalar olmazsa bu dünya pek sıkıcı olur. Öyle değil mi?» Gardener uykusunun geldiğini farkettti.

Bobbi, «Çocuklar gibi,» diye tekrarladı. «Kavga ediyoruz... Ama cömert davranmasını da biliyoruz. Burada yaptığımız gibi.»

«Evet. Haven'e karşı çok cömert davrandınız.» Gardener birdenbire esnedi. Neredeyse çeneleri ayrılacaktı.

«Her neyse... Yere çakıldık. Çünkü sözünü ettiğim o akımlara göre kaza zamanı gelmişti. Tabii gemi bir zarar görmedi. Ve ben onu kazmaya başladığım zaman... biz geri geldik.» «Orada senin gibi çok kimse var mı?»

Bobbi omzunu silkti. «Bilmiyorum.» Bu omuz silkişiyse, beni ilgilendirmiyor da, diyordu. «Biz buradayız. Bazı şeylerin geliştirilmeleri gerekiyor. Bu da yeterli.»

«Siz gerçekten böyle misiniz? Hepsi bu kadar mı?» Gardener emin olmak istiyordu. işi uzattığının, fazla uzattığının farkındaydı. Ama öğrenmesi gerekiyordu. «Bu kadar mı?» «Ne demek 'bu kadar mı?' Bütün bunlar az mı?»

Gardener, «Açıksası, evet,» dedi. «Anlayacağın, bütün hayalim boyunca dışardaki şeytani aradım. Çünkü içimdeki kahro-lasica şeytani yakalamak çok zordu. insanın uzun yıllar boyum-ua... Homer olduğunu düşünmesi çok zor...» Yine uzun uzun esnedi. Gözkapalıarmm üzerine birer tuğla konmuştu sanki. «...Özellikle sonunda Homer değil, sadece Kaptan. Ahab olduğunu anlaması.» Ve son kez, çaresizce Anderson'a sordu. «Bütün özellikleriniz bu kadar mı? Bazı şeyler yapan ve geliştiren yaratıklar mısınız yalnızca?»

Bobbi, «Öyle sanırım,» dedi. «Seni düş kırıklığına uğrattığım için üzgünüm...»

Gardener masanın altında tabancayı kaldırdı ve son anda ilacın ona ihanet ettiğini anladı. Kafasındaki o engel kayboldu.

Bobbi'nin gözleri ateş saçıyordu sanki. Yeşil alevler. Sessiz çığılı Gardener'in kafasına bir satır gibi saplandı.

TABANCA! ONUN TABANCASI VAR! TABANCA VAR!

Bu sessiz feryat Gardener'in kafasındaki sisleri yarıdı.

Anderson kımıldamaya, aynı zamanda foton tabancasını ona doğru çevirmeye çalıştı. Gardener masanın altından ,45'likle Bobbi'ye nişan aldı ve tetiği çekti. Sadece kuru bir şakırtı duyuldu. Eski kurşun patlamamıştı.

Atlatmacanın Sonu

John Leandro öldü. Ama atlatmaca böyle sona ermedi.

David Bright, Leandro'ya saat dörde kadar bekleyeceğine söz vermişti. Bu sözünü de tutmak niyetindeydi. Çünkü şerefli bir insan öyle yapardı. Ayrıca Bright bu işe burnunu sokmak istediğinden de pek emin değildi. Çünkü bu iş haber olmaktan çıkıp arı kovana halini alabilirdi. Ama Johnny Leandro'nun gerçeği söyleyip söylemediğinden hiç kuşku duymuyordu. Hikâyesi çığıncaydı ama doğru olmalıydı. Hiç olmazsa Leandro'nun an-ladığ kadarı. Johnny ahmağın tekiydi. Bazen olmayacak sonuçlara varırdı. Ama yalancı değildi. Yalancı olsaydı bile, Bright onun böyle çığınca bir hikâye uyduracak kadar zekice davranamayacağını biliyordu. O gün öğleden sonra iki buçuğa doğru birdenbire başka bir 'buuy'i düşünmeye başladı. Zavallı lanetli Johnny Smith'i. Smit!) cisimlere dokunur ve bazı şeyleri sezerdi. Bu da çığınca bir şeydi Ama Bright, Smith'e inanırdı. Onun yapabileceğini iddia ettiği şeye de. Adamın dehşet dolu gözlerine bakıp da ona inanmamak mümkün değildi. Bright, Johnny'nin odanın dibindeki yazı makinesini görebiliyordu. Garip bir duyguya kapılmaya başladı. Sıkıntılı bir duygu. Ona Johnny Leandro ölmüş gibi geliyordu. Bright kendi kendine, vesveseli kocakarı, dedi ama o duygudan kurtulamadı. Leandro'nun sesini düşündü. Çaresizlik dolu bu ses heyecanla titriyordu. «Bu benim haberim. Ondan kolay kolay vazgeçecek değilim.» Gözlerinin önünde Johnny Smith'in ko yu renk gözleri belirdi. Adam durmadan alnının sol tarafını o-vuşturuyordu. Bright'in gözleri tekrar tekrar Leandro'nun masasındaki üzeri örtülü makineye kaydı.

Ancak saat üçe kadar dayanabildi. Artık kuşkusunu midelerini bulandıran bir kesinlik kazanmıştı. Leandro ölmüştü. Bunun şüphe götürülecek tarafı yoktu. Belki Bright hayatı boyunca bazı şeyleri önceden sezememişti. Ama şimdi seziyordu. Leandro deli değildi, yaralanmamıştı, kaybolmamıştı. Ölmüştü.

Bright telefona uzanarak Cleaves Mills'de bir numarayı aradı. Bobbi Anderson'un ormandaki madene ayağının takılmasından elli beş gün sonra biri polise telefon ediyordu.

Bright, Cleaves Mills'deki eyalet polisi merkezinden Andy Torgeson'la konuştu. Onu üniversiteden beri tanır, Torgeson'la rahatça konuşabileceğini bilirdi. Leandro'ya verilen görevle başlayarak kaybolan polisler kadar her şeyi anlattı. Torgeson onu sabırla dinledi, fazla bir şey söylemedi.

«Burnu kanıyor, dişleri dökülüyor ve kusuyordu, öyle mi? Ve buna havadaki bir şeyin neden olduğuna inamıycruuy»

Bright, «Evet,» dedi.

«O havadaki her neyse, radyo yayınlarını da güçlendiriyor-muş...»

«Öyle.»

«Ve şimdi sen onun başının müthiş dertte olduğunu düşünüyorsun.»

«Evet.»

«Evet, bence de başı iyice dertle, Dave. Onun hayal âleminde yaşadığı belli. Uyuşturucu kullanıyor herhalde.»

«Öyle gözüktüğünü biliyorum. Ama gerçeğin görüldüğü gibi olmadığından eminim.»

Torgeson büyük bir sabırla, «David,» dedi. «Bir kenti ele geçirmek ve havasını zehirlemek belki mümkün olabilir. Hiç olmazsa filmlerde. Ama o küçük kentten bir karayolu geçiyor. O

küçük kentte insanlar var. Ve telefonlar var. Biri bütün kenti zehirler ya da onun dış dünyayla bütün ilişkisini keserse kimse farkında olmaz mı?»

Bright hatırlattı. «Eski Derry Yolu önemli değil artık. Orası karayolu sayılmıyor. Bangor'la Nevvport arasındaki yeni yol otuz yıl önce tamamlandığından beri durum böyle. Eski Derry Yolu şimdi, ortasında kalın sarı bir çizgi olan terkedilmiş bir havaalanı şeridinde benziyor...»

«Bana son zamanlarda o yolu kimsenin kullanmadığını söylemeye çalışmıyorsun ya?»

«Hayır. Ben sana hiçbir şey söylemeye çalışmıyorum... Ama Johnny, ilaven'deki akrabalarını bir iki aydır görmemiş olan kimselerle konuştuğundan söz etti. Yakınlarını görmek isteyen birkaç kişinin hastalanıp kentten alelacele ayrıldıklarını anlattı. Çoğu yiyeceklerden zehirlendiklerini sanmış. Johnny, Troy'daki bir dükkâna da gitmiş. Oradaki ihtiyar durmadan tişört satıyormuş. Çünkü Haven'den ayrılanların burunları kanıyormuş... haftalardan beri böyleymiş.»

Torgeson, «Masal...» diye söylendi. Odanın dibine doğru baktı. Telsiz memurunun birdenbire dikleşerek söylenenleri yazmak için alıcıyı sağ elinden soluna geçirdiğini farketti. Bir yerde bir şeyler olmuştu. Memurun yüzündeki ifadeden bunun basit bir trafik kazası ya da hırsızlık olmadığı anlaşılıyordu. Tabii insanlar yaşadıkça, bir şeyler olacaktı. Ve Torgeson itiraf etmek istemese de belki Haven'de de bir şeyler oluyordu. O hikâye Alis Harikalar Diyarında'nın Çay Partisi kadar çığıncaydı. Ama Da-vid'i hiçbir zaman «Çılgının biri,» diye tanımlayamazdı.

Bright, «Belki de öyle,» diyordu. «Ama bütün bunların masal olup olmadığı kolaylıkla öğrenilebilir. Adamlarından birini hemen Haven'e göndermen yeterli olur.» Bir an durdu. «Bunu senden bir arkadaşın olarak istiyorum. Ben Johnny'nin en büyük hayranlarından biri değilim. Ama onun için endişeleniyorum.»

Torgeson hâlâ telsiz odasına bakıyordu. Memur Smokey Davvson hızlı hızlı konuşuyordu şimdi. Soma başım kaldırdı. Torgeson'un kendisine baktığını farkederek elini kaldırıp parmaklarını açtı. «Bekle,» demek istiyordu. «Büyük bir olay var.»

Torgeson telefona, «Bugün akşama kadar oraya birini gönderirim,» dedi. «Mümkün olursa kendim giderim. Ama...»

"üerry'e gelirse beni de alır mısın?»

Torgeson, «Seni sonra ararım,» diye cevap verdi. «Burada bir şeyler oluyor. Dawson'u gören kalp krizi geçirdiğini sanır.»

Bright, «Ben buradayım,» dedi. «Ve gerçekten de endişeliyim, Aıdy.»

Torgeson mırıldandı. «Biliyorum.» Büroda önemli bir şey olduğundan söz ettiği zaman Bright hiç ilgi göstermemiştir. Bu ondan beklenmeyecek bir şeydi. «Seni arayacağım, Dave.»

Dawson telsiz odasından çıktı. Yazın en civcivli günleriydi. Torgeson dışında bütün memurlar devriye görevindeydiler. İki memur merkezde yalnızdı.

Dawson, «Tanrım, Andy.» dedi. «Buna ne anlam vereceğimi bilemiyorum.»

«Neye?» Torgeson o eski heyecanı hissetti. Zaman zaman o da bazı şeyleri sezerdi. Seçtiği meslekte yararlı da olurdu.

Evet, önemli bir şey olduğu kesindi. Dawson'u gören başına tuğlayla vurmuş sanırdı. Torgeson'un içinde bir yer bu olayla Bright'in anlattıklarını birbirlerine bağlayıverdi.

Dawson, «Haven'de orman yangını başlamış,» diye açıkladı. «Yani... herhalde orman yangını olmalı. Bildiklerine göre yangın Büyük Kızılderili Ormanında çıkmış. Galiba.»

«Galiba mı? Ne demek galiba?»

Dawson, «Haberı China Lake'deki yangın gözetleme kulesi verdi,» dedi. «Bir saat kadar önce dumanları görmüşler. İki sularında. Newport'taki Üç Numaralı Korucu İstasyonuna ve Derry Acil Yangın Ekibine durumu bildirmişler. Newport, Unity, China ve Woolwich'den itfaiye arabaları gönderilmiş...»

«Ya. Troy? Ya Albion? Tanrım! Kentin hemen sınırları.»

«Troy ve Albion yangını bildirmemişler biie.»

«Ya Haven?»

«Telefonlar cevap vermiyormuş.»

«Haydi, Smokey, lafi ağzında geveleme. Hangi telefonlar?»

«Hepsi.» Dawson, Torgeson'a bakarak yutkundu. «Tabii bunun doğru olup olmadığını kontrol etmedim. Ama olayın en delice yanı bu değil. Yani... zaten çığgınca bir şey bu ama...»

«Haydi, anlat!»

Üç numaralı Korucu İstasyonu Penobscot bölgesindeki yangınlardan sorumluydu. Tabii orman yangını iyice yayılmadığı sürece. İstasyon otuz kilometre ötedeki yangın haber alır alma/, itfaiye arabalarını göndermişti. Ama bilgi edinebilmek için Haven'den kimseyle konuşmamışlardı.

Olay yerine önce Unity'den yola çıkan itfaiye arabaları varmıştı. Bu onlar için hiç de hoş olmamıştı. Gitgide yoğunlaşan dumanlar hâlâ on iki kilometre ötedeydi. Ama itfaiyeciler kendilerini kötü hissetmeye başlamışlardı. Sadece bir iki kişi değil. Yedi kişiden oluşan bütün ekip. şoför arabayı sürmeye devam etmiş, ama birdenbire direksiyonun başında kendinden geçmişti. İtfaiye arabası yoldan çıkarak ağaçlara çarpmıştı. Üç adam hemen ölmüşü. Diğer ikisi ise bir süre sonra kan kaybından can vermişlerdi. Kazadan sağ çıkan iki itfaiyeci sürüne sürüne oradan uzaklaşmışlar ve durmadan kusmuşlardı.

Dawson, «İtfaiyeciler, 'Sanki zehirli gaz püskürülmüştü,' demişler.»

«Telefon eden onlar mı?»

«Ah Tanrım, hayır! O ikisini şimdi ambulansla hastaneye götürüyorlar. Arayan Üç Numaralı İstasyondu. Her şeyi düzenlemeye çalışıyorlar. Ama şu ara Haven'de orman yangınından başka bir şeyler de olduğu anlaşılıyor. Yangın yayılarak kontrolden çıkıyormuş. Meteoroloji akşama doğru doğudan rüzgâr bildirmiş. Kimse yangını söndürmek için oraya gidemiyor-muş.»

«Başka bildikleri bir şey var mı?»

Smokey Dawson öfkeyle, «Allah kahretsin!» diye bağırdı. «Haven'e yaklaşanlar hastalanıyorlarmış. İnsan kente ne kadar sokulursa, o kadar kötü oluyormuş. Herkesin bildiği bu kadar, Bir de yangın olduğunu sanıyorlar.»

Hiçbir itfaiye ekibi Haven'e girememişti. Kente en çok China Woolwich arabaları sokulabilmişti. Torgeson rüzgârın hızıu gösteren alete baktı ve nedenini anladığını düşündü. Bu ekipler rüzgârı arkalarına alarak yaklaşmışlardı. Haven'de zehirli gaz varsa, rüzgâr onu diğer yöne doğru sürüklemişti.

Ah, Tanrım, diye düşündü. Ya bu radyoaktif bir şeyse?

Eğer öyleyse Torgeson'un o zamana kadar duymadığı türde bir radyoaktivite olmalıydı. Woolwich ekipleri Haven sınırına yaklaşırken motorların tümüyle durduklarını bildirmişlerdi. China'dan yollanan iki arabadan birinin motoru durmuş, ikincisinin şoförü arabayı döndürerek tehlike bölgesinden uzaklaşmayı başarmıştı. Ama ekiptekilerin hepsi kusmuşlar, bazılarının burunları kanamıştı. Bir ikisinin kulaklarından kan gelmiş, bir itfaiyecinin de gözü yarılmıştı.

Ve hepsinin de dişleri dökülmüştü!

«Ne biçim bir radyasyon bu?»

Dawson telsiz odasına baktı. Paneldeki bütün ışıklar yanıyordu. »Andy, olaylar hâlâ gelişiyor. Ben...»

Torgeson. Biliyorum,» dedi. «Delilerle konuşman gerekiyor. Ben do Augusta'ya, başsavcıya telefon etmek zorundayım. Yani ben do başka delilerle konuşacağım. En iyi savcı yardımcısı Jim Tierney'dir. Ben bu üniformayı giydiğimden beri o da Maine'de çalışıyor. Ve Jim bu neşeli günde nerede biliyor musun?»

«Hayır.»

!Talikle.» Torgeson biraz da delice bir kahkaha attı. «Ça-

lışmaya başlayalı yaptığı ilk tatil bu. Bu çığgınlıkları anlayabilecek tek insan şu anda ailesiyle birlikte Utah'da bir yerde kamp yapıyor! Lanet olasıca Utah'da! Ne güzel, değil mi?»

«Çok güzel.»

«Neler oluyor, Smokey?»

«Bilmiyorum.»

«Başka kurbanlar var mı?»

Dawson istemeye istemeye açıkladı. «Newport'tan bir korucu ölmüş.»

«Kim?»

«Henry Amberson.»

«Ne? Henry mi?Ah, Tanrım!»

Torgeson'un midesine şiddetli bir yumruk indirmişlerdi sanki. Henry Amberson'u yirmi yıldan beri tanırdı. Çok yakın arkadaş değillerdi ama dosttular. Birlikte balığa çıkarlar, oyun oynarlardı. Aileleriyle birlikte yemek yerlerdi.

Torgeson, Henry, diye düşündü, Tanrım! Henry Amberson! Ve Jim Tierney de lanet olasıca Utah'da... Sonra sordu. («Henry gönderdikleri ciplerden birinde miymiş?»

«Evet, Biliyorsun, onun kalbinde pil vardı...»

«Ne? Ne?» Torgeson, Davvson'u yakalayıp sarsacakmış gibi ona doğru bir adım attı. «Ne?»

«Cipin şoförü istasyona pilin Amberson'un göğsünde patladığını bildirmiş.»

«Ulu Tanrım!»

Davvson çabucak ı dedi. «Tabii bu kesin bir haber sayılmaz. Hiçbir şey kesin değil zaten. Olaylar hâlâ gelişiyormuş...»

Torgeson usulca, «Bir pil nasıl patlar?» diye sordu.

«Bilmiyorum.»

Torgeson kesin bir tavırla, «Bu bir şaka,» dedi. «Ya garip bir şaka y? da o eski radyo programı gibi bir şey. Hani şu 'Dünyayı uzaylılar istila etti' olayı gibi.»

Dawson çekine çekine, «Ben bunun bir şaka olduğunu sanmıyorum...» diye cevap verdi. «Bir oyun olduğunu da...»

«Ben de öyle.» Torgeson kendi odasına, telefonuna doğru gitti. Usulca, «Kahrolası Utah,» diye mırıldanarak Smokey Dawson'u o gelen inanılmaz haberlerle boğuşmak üzere yalnız bıraktı. Bu haberlerin geldiği bölgenin merkezi Bobbi Anderson'un çiftliği idi.

Eğer Jim Tierney kahrolasıca Utah'da olmasaydı, Torgeson önce başsavcılığı arayacaktı. Ama o yoktu. Bu yüzden de önce Bangor Daily News gazetesine, David Bright'a telefon etti.

«David? Ben Andy. Dinle, ben...»

«Haven'de yangın olduğuna dair bir haber geldi, Andy. Belki de büyük bir yangın. Anlıyor musun?»

«Bize de Haven'de yangın olduğu bildirildi. David, seni oraya götüremem. Ama bana açıkladıklarının doğru olduğu anlaşılıyor. İtfaiye ekipleri ve gözlemciler kente giremiyorlar. Haven'e yaklaşanlar hastalanıyorlar. Bir korucu öldü. Tanıdığım biri. Duyduğuma göre...» Torgeson başını salladı. «Neyse... unut bunu... Doğru olamayacak kadar çılgınca bir şey.»

«Ne duydun?» Bright'ın sesi heyecanlıydı.

«Unut dedim.»

«Ama itfaiye ve kurtarma ekiplerinin hastalandıklarını söyledin. Öyle değil mi?»

«Gözlemcilerin. Henüz kurtarılacak birileri olup olmadığını bilmiyoruz. Sonra itfaiye arabaları ve cipler konusunda da saçmasapan bir şey bildirdiler. Sözümona taşıtlar Haven'e yaklaştıkları zaman motorları duruyormuş...»

«Ne?»

«Ne dediğimi duydun.»

«Yani bu 'atma' gibi bir şey mi?»

«Atma mı? Ne atması?» Torgeson bir an onun Henry'nin göğsündeki pilden söz ettiğini, olayı başından beri bildiğini sandı.

«Büyük nükleer patlamaları izleyen bir fenomenmiş bu. Arabalar birdenbire duruyorlarmış.»

«Tanrım! Ya radyolar?»

«Onlar da... Bak, hiç olmazsa senin itfaiye ve kurtarma ekipleri hakkındaki sözlerini yazabilir miyim? Taşıtların durduğunu?»

«Evet, Bay Kaynak. Bay Bilgi Kaynağı.»

«Sen bunu önce ne zaman duydun...»

«David, röportaj için zamanım yok. Senin Leandro önce oksijen maskesi için Maine Tıp Malzemesine mi başvurmuş?»

«Evet.»

Torgeson kendi kendine konuşur gibi, «Havada bir şey olduğunu düşünüyormuş demek,» diye mırıldandı. «Öyle samyormuş.»

«Andy... Bazı haberler alıyoruz... Biliyor musun, arabaları durduran bir şey daha var.»

«Ne?»

«Uçan daireler! Gülme! Doğru bu. Arabada ya da uçaktayken uçan daire görenler motorların durduğunu ve uzay gemisi ____ "3.00 ____.

uzaklaşmaya kadar da çalışmadığım söylüyorlar.* Bir an durdu. «Hatırlıyor musun, bir doktor bir iki halta önce uçağıyla Newport'ta düştü.»

Torgeson yine, uzaylıların istilası, diye düşündü. Ne saçmalık! Ama... Henry Amberson'un pili... ne olmuş? Patlamış! Bu doğru olabilir mi? Ne yapıp yapıp bu işin içyüzünü öğreneceğim. «Seninle daha sonra konuşurum, Davey,» diyerek telefonu kapattı.

Saat üçü çeyrek geçiyordu. Haveri'de, eski Frank Garrick çiftliğinde bir saat önce başlamış olan yangın şimdi bir yarım daire çizerek uzay gemisine yaklaşıyordu.

Torgeson üçü on yedi gece Augusta'yı aradı. O sırada içinde üçer araştırmacı olan iki araba yola çıkmıştı bile. Çünkü diğer yangın istasyonları başsavcılığı aramışlardı. Utan saatiyle bir buçukta bir eyalet polisi arabası Jiin Tierney'le ailesinin kaldığı kanıp yerine girdi. Polis onlara Maine

eyaletinde acil bir durum olduğunu bildirdi. Jim Tierndy, «Nasıl bir acil durum?» diye sorduğu zaman da, «Bunu size ancak oradakiler açıklayabilir,» dedi. Tierney, Derry'i arayabilirdi. Ama Cleaves Mills'deki Torgeson'u iyi tanıyor, ona güveniyordu. O anda her şeyden çok güvendiği biriyle konuşmak istiyordu. Tierney olayın eyaletteki tek atom reaktörüyle ilgili olduğunu düşünmekteydi. Bu olağanüstü telaşa ancak böyle bir şey neden olabilirdi. Polis Tierney' in Torgeson'la konuşmasını sağladı. Torgeson onun sesini duyunca hem sevindi, hem de rahatladı.

Yine Utah saatiyle biri on yedi gece Jim Tierney devriye arabasına, şoförün yanına binerek, «Bu ne kadar hızla gidebiliyor?» diye sordu.

«Saatte yüz otuz mil yapabilir, efendim. Ben Murmuu ine,' hebindenim, onun için o hızla sürmekten korkmam. Çünkü cehenneme gitmeyeceğimden eminim... efendim!»

Tierney, «Bunu kanıtla,» dedi.

Savcı yardımcısı saat ikiyi üç gece büyük bir askeri jete biniyordu. Ama pilot sivil kılıktaydı.

Tierney meraklandı. «Sen Savunma Bakanlığında mısın?»

Siyah camlı gözlük takmış olan pilot ona ifadesiz bir suratla baktı. «Ben FBI'danım.»

Artık işe Federaller de karışmışlardı.

Haven, Maine'deki turistik yerlerden uzakta, uyuklayan ö-nemsiz bir yerken, şimdi bütün dikkatleri üzerine çekmişti. Sürüy— nfil —

le insan kente doğru gidiyordu. Aslında gitgide artan anormalliklerden haberleri yoktu. Onları ufuktaki koyu dumanlar çekmişti. Ateşin pervaneleri çekmesi gibi. Eyalet polisi, Milli Muhafız Birliğinin yardımıyla yolları ancak akşam yediye doğru kapatabilecekti. Hem önemli yolları, hem de önemsizleri. Sert bir rüzgâr doğudan tam bildirildiği saatle esmeye başladı. Artık yangının kontrol altına alınması imkânsızdı. Sabaha Maine tarihinin en büyük orman yangını halini alacaktı. Durumu hemen anlamayan ilgililer her şeyi yavaş yavaş kavramaya başladılar. Hiç rüzgâr olmasaydı, yangın yine de kontrol altına alınamayacaktı. İnsan yaklaşmadığı alevleri söndüremezdi ki! Bu yangına yaklaşmaya çalışanların başlarına kötü şeyler geliyordu

Keşif uçağı yere çakıldı.

Bangor'dan gelen Milli Muhafız dolu bir otobüs, şoförün kafası birdenbire içine hava fişeği sokulmuş domates gibi patladığı için ağaçlara çarptı, gürültüyle paramparça oldu. Otobüsteki yetmiş muhafız öldü. Yarısa kaza yüzünden, diğer yarısı da o zehirli yerden uzaklaşmaya çalışırken.

Ne yazık ki, rüzgâr ters yönden esiyordu... Torgeson'a sorsalardı bu durumu açıklardı.

Saat yedide bölgeye yüzlerce insan dolmuştu. Bunların bir bölümü yangınla savaşmaya gelmişlerdi. Ama geri kalanı sadece meraklılardan oluşuyordu. Bunlardan çoğunun bölgeye girmeleriyle çıkıntıları bir oldu. Yüzleri bembeyaz kesilmiş, gözleri yuvalarından uğrayacak gibi açılmıştı. Burunlarından ve kulaklarından kanlar fışkın yordu. Kimisi ise dişlerini değerli inciler gibi avuçlarına, almışlardı. İçlerinden ölenlerin sayısı da az sayılmazdı. Rüzgâr şiddetlendiği zaman Nevvport'un doğu bölümünde o turanlar Haven'in havasının etkisinde kaldılar. Çoğu evlerinde öldüler. Yangını seyretmeye gelen ve pis havada boğulan insanların ölüleri yolların kenarında yalıyor. Ellerini karınlarına bastırılmış, cenin gibi kıvrılmışlardı.

Ama kitap satıcısı Leşler Moran aynı akıbete uğramadı. Moran Boston'un bir semtinde oturuyor, kitap satmak için New England'ın kuzey bölgesinde dolaşıyordu.

Lester okullara kitap sattıktan sonra dönerken ufuktaki yoğun dumanları gördü. Saat dördü çeyrek geçiyordu. Hemen anayoldan saptı. Bekâr olduğu için evine çabucak dönmek zorunda değildi. Önündeki iki hafta için bir programı da yoktu. Ama milli kitap satıcıları konferansı ertesi gün de başlayacak olsa. yine yangına gidecekti. Elinde değildi. Yangın tutkunuydu Lester Moran. Tâ çocukluğundan beri böyleydi. Son beş günü yollarda geçirmiş ve bitkin düşmüş olmasına rağmen hiç duraklamadı bile.

Yorgunluğu geçiverdi. Gözleri tuhaf tuhaf parlamaya başladı.

İtfaiye komutanlarının sıkışık durumlarda yararlandıkları tiplerdendi o . Lester Moran yirmi bir yaşındayken Boston İtfaiye Müdürlüğüne başvurmuştu. Ama kafatasındaki çelik plaka yüzünden

onu işe almamışlardı. Los ter'in kafasına o maden parça sim on iki yaşındayken geçirdiği kötü bir icaza yüzünden takmışlardı.

! Lester büyük bir heyecanla ilaven yoluna saptı. Ama o şahane dumanlara yaklaşırken midesi biraz bulanmaya başladı. Bunu heyecanına verdi, sonra da unuttu. Başındaki çelik plaka. Jim Gardener'inin iki katı büyüklükteydi. Böyle bir yerde polis, İtfaiye ve orman koruma taşıtlarının olmaması Lester'ın garibine gitti. Ama bu ona garip bir zevk verdi. Sonra sert bir virajı döndü ve soldaki hendekte tepetaklak yatan bronz bir araba gördü. Taşıtın yanında Derry İtfaiyesi yazılıydı.

Lester Moran eski arabasını durdurarak indi, parçalanmış otomobile doğru koştu. Direksiyon, şoför yeri ve yerdeici küçük hah kan içindeydi. Ön-cama da kanlar sıçramıştı.

Çok fazla kan vardı burada. Lester dehşetle bakakaldı. Son ra da Haven'e doğru döndü. şimdi dumanların dibinde donuk bir kırmızılık gözüküyordu. Yanan ağaçların çatırtısını duydu.

Lester hem bu ses, hem de o donuk ve yaygın kırmızılık yüzünden, Derry itfaiye komutanının devrilmiş arabasını ve içerideki kanlan fazla önemsememeye başladı. Kendi taşıma döndü, vicdanıyla kısaca savaştı. İlk telefon kulübesini görür görmez Cleaves Miüs'i arayacağım. Hayır, Deiry'i. Böylece savaşı kazandı.

Gaza basarak ilerledi. Hızlanmamak için kendini zor tutuyordu. Yolda her an engellerle karşılaşacağını sanıyordu itfaiyeciler etrafta koşacak, telsizlerden sesler yükselecekti.

Ama böyle bir şey olmadı.

Barikatların, müthiş faaliyetlerin yerme, devrilmiş olan Uuity itfaiye arabasıyla karşılaştı. Ön kısmı gerideki tanktan ayrılmıştı. Tanktan etrafa hâlâ sular fırlatıyordu. Lester yeryü zünde hemen herkesi öldürebilecek o havayı ve dumanları soluyordu şimdi. Durmuş, itfaiye arabasının önünden uzanan gevşek beyaz kola ipnotize olmuş gibi bakıyordu. Beyaz ve savun masız kolun altından akan kanlar pıhtılaşmaya başlıyordu.

Burada bir terslik var. Orman yangınından daha kötü bir şey. Buradan kaçınahsm, Les!

Ama kaçacağı yerde tekrar yangına doğru döndü ve yine etkilendi.

Havadaki duman tadı daha ke.skink'.şmişti. Yangının sesi de çatırtıdan çek gök gürültüsüne benziyordu. Lester birdenbire gerçeği anladı Başından aşağıya bir kova soğuk su dökülmüş gibi sarsıldı. Bu yangınla kimse savaşıyor! Hiç kimse! Anlayamadığım bir nedeule kimse buraya ulaşmamış. Ya da onların yangına yaklaşımlarına izin verilmemiş. Bu yüzden de yangın- kontrolden çıkmış. Rüzgâr da sertleştiği için filmlerdeki radyoakUf canavarlar gibi büyüdükçe büyüyor.

Bu fikir Lester'in içini dehşetle bulandırdı. Dehşetle, heyecanla ve... marazi, kara bir sevinçle. Böyle bir şey hissetmek kötüydü. Ama Lester bu duygusunu inkâr edemezdi.

Sendeleyerek arabasına gitti. Motoru zorlukla çahştırabilirdi, tekrar Haven'e doğru ilerledi. Bu yaptığıının budalalık olduğunu biliyordu. Kirk beş yaşında bir kitap satıcısıydı, Süpermen değil. Suçlan dökülmeye başlamıştı. Çok çekingen olduğu için kadınlarla gezmeyi başaran» yordu. Bu yüzden hâlâ bekârdı. Hayır, davranışları budalaca değil, çılgıncaydı. Ama kendine engel olamıyordu. Kaşıktaki uyuşturucunun piştiğini gören bir eroinmandan farksızdı bu bakımdan.

Lester'in yangınla başa çıkması imkânsızdı...

Ama yine de gidip seyredebilirdi...

içinden, bu gerçekten görmeye degecek bir şey, diye geçirdi. Öyle değil mi? Sanki ilerideki sığağı şimdiden hissetmiş gibi terler yüzünden akıyordu. Görmeye degecek bir şey. Evet, öyle! Kontrolden çıkmasına her nasılsa izin verilen bir orman yangını. Biraz sonra hu yolun o cehennemde kaybolduğunu görecekti.

Önce asfalt yapışkan derecikler halinde akacak... sonra da yanacaktı.

Gaza iyice bastı. Nasıl gitmezsin? insanın hayatı boyunca eline böyle bir şeyi görmek için ancak bir kez fırsat geçer. Gitmeyip do ne yaparsın?

Maiie Tibbi Malzeme mağazasında çalışan genç adam, «Bilmem bunu babama nasıl anlatacağım?» dedi. Sonra için için ekledi. Keşke dört yıl önce babamı bazı aletleri kiraya vermemiz için ikna etmeseydim. Yaşlı bir adam kiraladığı oksijen maskesini hâlâ geri getirmede. Babam ne zamandır bunu kafama kakıp duruyor. şimdi de Havon'de kıyamet kopuyor. Radyo orman yangını çıktığı söyledi ama sonra daha da acayip şeyler oldu gwımı ima etti. Mu sabah kalın camlı gözlük takan gazeteciye kü-a.iauıklaniH da geri alacağımdan pek emin değilim. şimdi iki kişi daha geldi. Üstelik bunlar eyalet polisinden. ikisi de iri yarı. Ve isin on şaşkırtıcı yanı, adamlardan birinin itapkara olması.

-- 394 --

ikisinin de birer değil, altışar maske istemeleri...

Torgeson, «Babana maskelere el koydular dersin,» dedi. «fani siz itfaiyecilere solunum araç ve gereçleri veriyorsunuz, değil mi?»

«Evet ama...»

«Ve Haven'de de orman yangını çıktı. Öyle değil mi?/

«Evet ama...»

«iyi ya. Getir maskeleri, gevezelik edecek zamanımı yok.-

Genç adam, «Babam beni öldürecek,» diye inledi. «Zaten u:ı iki maskemiz var.»

Torgeson, eyalet polis merkezinin araba parkından çıkacağı sırada Claudell VVeems çıkagelmışti. Maine'deki lek zenci eyalet polisi olan "VVeems uzun boyluydu. Bir doksan boyundaki Claudell Weems'in ağzında bir altın diş vardı. Zencilere, sanıklara ya da isteksiz satıcılara yaklaştığı zaman gülümser, o zaman altın köpekdişi ışıldardı. VVeems'in karşısındaki hemen endişelenirdi. Torgeson bir keresinde ona, «Bu nasıl oluyor?» diye sormuştu. Claudei VVeems de, «Bunun nedeni bildiğin kara büyü,» demiş, sonra da kahkahalarla cam1 arı zangırdatarak gülmüştü.

VVeems şimdi de satırı gence doğru eğilmiş, o kara büyü'nün etki yapmasını bekliyordu.

iki memur maskelerle mağazadan çıktıkları sırada genç a-dam neler olduğundan pek de emin değildi. Sadece o zencinin ağzında o-zamana kadar gördüğü allın dişlerin en irisinin pırıldadığını anımsıyordu.

Leandro'ya üşört satan dişsiz ihtiyar veıandasmda durmuş, ifadesiz bir suratla Torgeson'un devriye arabasının hızla uzaklaşmasını seyrediyordu. Sonra içeriye girerek çoğu kimsenin ulaşanı ayacağı bir numaraya telefon etti. Onun yerinde başkası ol saydı, Anne Anderson'u çok öfkeliendiren o sirene benzeyen sesi duyardı. Ama dükkâncının telefonunun arkasına bir alet takılmıştı. Çok geçmeden epey telaşlı olan Hazel VlcCteadyMe konuşmaya başladı.

Ciaudeü VVeems neşeyle, «Demek böyle,-- dedi. •Saatle yüz yirmi kilometreyle gidiyoruz! Ve kamuoyuna göre sen İvâino'iji on kötü şoförü olduğun için...»

Torgeson, «Kahretsin,» diye homurdandı. «Hangi kamuoyu?-Claudei VVeems. «Benimki,» dedi. »iler neyse... Bundan bir sonuç çıkıyor. Yani kısa bir süre sonra öleceğini sonucu Bilmio-
— rios —

rum ölmek üzere olan bir insanın son isteğinin yerine getirilmesi saçmalığına inanıyor musun? Ama inanıyorsan belki bana neler olduğunu söylersin. Yani bir yere çarpmadan ve vücudumuza motor nakli yapılmadan önce.»

Andy Torgeson ağzını açtı, sonra tekrar kapattı. «Hayır. Söyleyemem. Çok çılgınca bir şey bu. Ama sana şu kadarını açıklayabilirim: Biraz sonra miden bulanmaya başlayabilir. Eğer öyle olursa hemen o oksijen maskesini tak.»

Weems, «Ah, Tanrım,» dedi. «HaveiVin havası mı zehirlendi?»

"Bilmiyorum, Öyle sanıyorum.»

Weems tekrarladı. «Ah, Tanrım! Kim ne iş karıştırdı?»

Andy sadece, «Bilmiyorum,» der gibi başını salladı.

«•Ah, demek bu yüzden kimse yangınla savaşıyor.» Dumanlar ui'ka gitgide yayılıyordu ama neyse ki, çoğu hâlâ beyazdı, kara değil.

»Bilmiyorum. Öyle sanıyorum. şu radyoyu aç.»

VVeems, Torgeson'un aklını kaçırdığını sanıyormuş gibi gözlerini kırıştırdı. «Hangi kanal?»

Weems polis radyo istasyonlarını aramaya başladı. Önce memurlarla bölgeye yaklaşamayan itfaiyeciler arasındaki konuşmaları dinlediler. Adamların sesindeki korku gitgide artıyordu.

Lester Moran, Haven sınırını aştıktan iki yüz metre kadar ilerde arabanın motorunun durduğunu gördü. No hırıltı, ne .homurtu çıktı, ne de tekleme oldu. Motor sadece sessizce stop etti. Lester anahtarı çevirmek zahmetine katlanmadan taşıttan indi. Alevlerin ısrarlı çatırtısı bütün dünyayı doldurmuş gibiydi. Hava iyice ısınmıştı. Rüzgâr yoğun dumanlan ona doğru, ama yukarılara sürüklüyordu. Bu sayede hava solunacak gibiydi. Ama sıcak, acı bir tadı vardı.

Solda, ve sağda geniş tarlalar uzanıyordu. Bu topraklar uzun bir yamaç halinde koruya doğru yükselmekteydi. Lester koruda gitgide parlaklaşan kırmızı ve turuncu alevleri görebiliyordu. içleri boş kütükler gürültüyle patlıyordu. Rüzgâr yüzüne çarpmıyor ama. yakınından geçiyordu, yangın ağaçlıktan tarlalara sıçrayacaktı. Hem de birkaç dakika sonra... Hatta .saniye. Yüzü kızarmış ve ter içinde kalmış olan Lester'in durduğu yere de beiki öldürücü bir hızla ulaşacaktı. Ulaşmadan arabasına dönmek istiyordu. Motor çalışır. Çalışacağından eminim. O ihtiyar motor şimdiye, katlar beni düş kırıklığına uğratmadı. Böylece yaklaşan o kıpkırmızı canavardan hızla uzaklaşacaktı.

Haydi, git artık! Tanrı aşkına! Yangını gördün. Artık KAÇI

Ama aslında yangını pek de görmüş sayılmazdı. Onun sıcaklığını hissetmiş, gözlerini kırptığını, ejderha ağzından dumanlar püskürttüğünü görmüştü sadece... Ama yangını görememişti.

Ancak... hemen sonra onu da gördü.

En kenardaki ağaçlar birdenbire alev alıverdi. Bir anda oldu bu. Lester ağzı bir karış açık, ipnotize olmuş gibi duruyordu. Alevler yamaçtan tarlalara doğru inmeye başladı. Dumanlar Lester'in etrafını sarıyor, koyulaşiyor, boğucu bir hal alıyordu. Öksürmeye başladı.

Kaç! Tanrı aşkına kaç!

Evet. Kaçacaktı. Artık kaçabilirdi. Yangını görmüştü. Tahmin ettiği gibi harikaydı. Ama yine de bir hayvandı. Kırmızı bir hayvan. Akli başında bir insan hayvanla karşılaştığı zaman kaçardı. Mümkün olduğu kadar uzaklara. Hızla. Bütün canlılar öy le yaparlardı. Bütün canlılar...

Lester geri geri gitti, ama yarı yolda durdu.

Bütün canlılar.

Evet, bütün canlılar orman yangınından kaçarlardı. Eski koşullar bir an unutulurdu. Çakal, tavşanın yanında koşardı. A-ma şimdi yamaçtan tarlaya tavşanlar ve çakallar inmiyor, koyu kurşuni gökyüzünde bir tek kuş bile uçmuyordu. . Burada Lester'den başka kimse yoktu.

itfaiye komutanının devrilmiş arabası. Etrafa saçılmış kanlar.

Ormanda parçalanmış olan itfaiye arabası ve o kanlı kol.

Lester'in kafası, burada ne oluyor, diye bağırdı.,

Bunu bilmiyordu... Bütün bildiği kaçması gerektiğiydi. Lester arabasının kapısını açtı ve... son kez geriye baktı.

O dev duman bulutunun içinden yükselen şeyi farkederek bir çığlık attı. Dumanlar ciğerlerine doldu. Lester öksürdü, sonra tekrar haykırdı.

Bir şey... dev gibi bir şey dumanların arasında yükseliyordu. Dünyanın en büyük balinası sudan çıkıyordu sanki.

Dumanların bulanıklaştırdığı güneş ışınlan bu cismin yanlarından yansiyordu. Ve cisim hâlâ yükseliyordu. Yükeliyor, yükseliyordu. Yangının gürültüsünden başka da hiçbir şey duyulmuyordu.

O şey yükseldi... yükseldi.

Lester bu olmayacak nesneyi izlemek için başını iyice döndürdü. Bu yüzden de dumanların arasından çıkarak yoldan hızla ona doğru inen şeyi farketmedi. Ufak kırmızı bir araba, yazın başlangıcında küçük Bili Fannin'e ait olan oyuncak. Ama şimdi ortasına yerleştirilmiş olan düz tahtanın üzerinde bir ağaç

budama aracı vardı. Uzun bir sopaya takılı, motorla çalışan bir bıçak.

Lester arabasının yanına büzülmüş, hâlâ gökyüzüne bakıyordu. Tam o sırada küçük aletin duyargaları bıçağın çalışmasına neden oldu. Bıçak çığlıklara benzeyen bir sesle dönmeye başladı. Küçük motordan yaralı bir kedinin miyavlamasını andıran bir ses yükseliyordu.

Lester başını çevirdi ve dişli olta sopasının? benzeyen bir şeyin üzerine doğru geldiğini gördü. Haykırarak arabasının gerisinde çömeldi.

Kafası, burada neler oluyor, diye bağırdı yine. Ne oluyor, ne oluyor, ne oluyor, ne.,.

Ağaç budama aracı dönerek Lester'i aradı. Onun beyin dalgalarını izliyordu. Bunlar alet için radar ışınlarından farksızdı. Budama aleti pek akıllı değildi ama yine de Lester Moran'ın beyin dalgalarını, kaçırmayacak kadar zekiymi.

Billy Fannin'in arabası üzerine doğru gelirken Lester, «Çekil!» diye bağırdı. --Yaklaşma! Yaklaşma!»

Ama araba sanki onun üzerine atladı. Kalbi deli gibi çarpan Lester yana kaçtı. Ağaç budama aleti de onunla birlikte döndü. Lester diğer yana sıçradı. Aynı anda üzerine dev bir gölge düştü. Ağır ağır kayan bir gölge. istememesine rağmen başını kaldırarak tekrar yukarıya baktı... Bakmazlık edemezdi. Ayağı ta-'kıldı, ağaç budama makinesi de üzerine atıldı. Dönen bıçak Les-ter'in kafasını kesmeye başladı. Tam o sırada alevler hem aletin, hem de kurbanının etrafını sardı.

Torgeson'la VVeems yoldaki cesedi aynı anda gördüler. Artık ikisi de oksijen maskelerini takmışlardı. Mideleri çok geçmeden bulanmaya başlamıştı. Hem de onları korkutan bir şiddetle. Ama maskeleri takar takmaz bulantıları geçmişti. Leandro haklıydı.

Hava! Havada bir şey vardı!

Claudell VVeems polis radyosunu dinlemelerinden sonra soru sormaktan vazgeçmişti. Elleri kucağında, öylece oturuyor, dikkat ve ihtiyatla etrafına bakmıyordu.

Torgeson arabayı durdurdu, iki memur indiler. VVeems durakladı, sonra panelin altına takılı olan kısa namlulu tüfeği aldı.

Torgeson başını salladı. Her şey belirginleşmeye başlıyordu. Gabbons'la Rhories bu kentten dönerlerken yolda kaybolmuşlardı.

«Canavar» da intihar etmeden bir gün önce buraya gelmişti. IPhil Collins'in şarkısı nasıldı? şu korkunç bongolar olan parça? *Bu gece bunu havada hissediyorum.»

Evet, havada gerçekten bir şeyler vardı.

Torgeson bu çığırnlığı haber veren adam olduğuna inandığı: ölüyü usulca çevirdi.

Karayollarında korkunç kazalarla karşılaşmıştı. Ama yine de soluğunu tutarak telaşla başını çevirdi.

Weems, «Tanrım, ona ne olmuş?» diye sordu. Maske yüzünden sesi boğuklaşmıştı. Ama endişesi yine de belliydi.

Torgeson cevabı bilmiyordu. Bir keresinde kar temizleme makinesinin çarptığı bir adam görmüştü. şimdi bu ölü de biraz ona.

benziyordu. En yakın tanımlama buydu.

Adamın başının olduğu yerden akan kanlar beline kadar inmişti. Kemerinin tokası karnına gömülmüştü.

Torgeson, «Tanrım...» diye mırıldandı. Ölüyü dikkatle yatırdı. Adamın cüzdanına bakabilirdi, ama o ezilmiş, parçalanmış cesede dokunmak istemiyordu. Dönerek arabaya doğru yürüdü. Weems de yanındaydı. Tüfeği, göğsüne doğru kaldırmıştı. Batıda dumanlar gitgide daha yoğunlaşıyordu. Ama burada, havada sadece hafif bir odun kokusu vardı,

VVeems maskesinin arkasından, «Çılgınlık bu.» dedi.

«Evet.»

«Burada olmak hiç hoşuma gitmiyor.»

«Evet.»

«Bence bu bölgenin hemen boşaltılması...»

Arkalarında bir çatırtı oldu. Torgeson bir an alevlerin sesr olduğunu sandı. Sonra döndü. Çatırtıya alevler değil, kırılan dallar neden oluyordu.

Claudell VVeems, «Aman Tanrım!» diye haykırdı.

Torgeson'un ağız bir karış açık kaldı.

Ahmak ama güvenilir bir araç olan gazoz makinesi yolun kenarındaki bodur ağaçların arasından çıktı. Önündeki vitrinin camı kırılmış, dikkörtgen biçimli büyük kutunun madeni yanları Çizilmişti. Makinenin önüne de bir şey takılmıştı.

Bir insan kafasının yarısı.

Gazoz makinesi yola çıkarak bir an orada durdu. Olmayacak kadar parlak renklere boyanmış bir tabuta benziyordu. Yani-, kurumaya başlamış olan kan lekelerini farkedinceye kadar renklerin parlak ve güzel olduğunu sanıyordu insan.

Torgeson hafif bir homurtu ve bir şakırtı duydu. Sanki diş liler dönüyor... Belki bozulmuştur. Belki, ama yine de...

Gazoz makinesi birdenbire hızla onlara doğru geldi.

VVeems, «KAHRETSİN!» diye haykırdı. Sesinde hem korku., hem dehşet, hem de delice bir neşe vardı.

Torgeson bağırdı. «Onu vur! Vur onu!» Sağa sıçradı.

VVeems bir adım geriledi. Ayağı takıldığı için Leandro'nun cesedinin üzerine devrildi. Pek aptalca ama aynı zamanda son

derecede şanslı bir hareketti. Gazoz makinesi zencinin birkaç santim ötesinden geçti. Makine tekrar saldırmak için dönerken

VVeems doğrulup oturdu ve çabucak üç el ateş etti. Makinenin madeni yanları içeriye doğru pat!adı, motoru vızıldamaya başladı.

Öne arkaya sallandı.

Torgeson beylik tabancasını çekerek arka arkaya dört kurşun gönderdi. Gazoz makinesi ona doğru gidecek oldu. Ama artık a-ğırlaşmıştı, hızlanamıyordu. Sarsılarak durdu. Biraz ilerledi, durakladı, tekrar ilerledi. şimdi de sarhoş gibi iki yana yalpalıyordu.

Vızılıya benzeyen ses artmıştı. Öndeki delikten gazozlar yapışkan derecikler gibi akıyordu.

Makine üzerine gelirken Torgeson kolaylıkla döndü.

VVeems bağırdı. «Kendini yere at, Aıdy!»

Torgeson bu emri hemen yerine getirdi. Ciaudel "VVeems gazoz makinesine üç el daha ateş etti. Elinden geldiği kadar hızlı. Üçüncü kurşun makinenin içindeki bir şeyin patlamasına neden oldu. Dışarıya kara dumanlarla hafif birkaç alev fıskırdı.

Torgeson, yeşil ateş, diye düşündü. Yeşil!

Gazoz makinesi Leandro'nun cesedinden altı metre kadar ileriye gidebildi. Sallandı, sonra boğuk bir çatırtıyla devrildi. Kırık camlar şangırdadı. Üç saniye kadar süren bir sessizlik oldu. Sonra boğuk, madeni bir ses duyuldu, ardından o da kesildi. şimdi gazoz makinesi dokuz numaralı karayolunun ortasındaki beyaz çiz sinin üzerinde yatıyordu. «Ölmüştü.» Kırmızılı beyazlı gövdesi kurşun delikleri içindeydi. Deliklerden dumanlar çıkıyordu.

Ciaudel VVeems maskenin altından boğuk boğuk, «Silahımı çekerek bir gazoz makinesini vurdum, efendim.» dedi.

Andy Torgeson ona doğru döndü. «Ve sen ona durmasını emretmedin. Uyararak için havaya ateş etmedin;. Herhalde cezalandırılacaksınız, ahmak!»

Maskelerin üzerinden birbirlerine baktılar, sonra gülmeye başladılar. VVeems iki büklüm o!m ^ katılıyordu.

Torgeson, yeşil, diye düşündü yine. Hâlâ gülüyordu ama as-ında olanları komik bulduğu yoktu. Bu lanet olasıca şeyin içia-den yeşil bir ışık fışlar eh. .

VVeems soluk soluğa, gıdaklar gibi gülüyordu. «Onu uyararak için havaya ateş etmedim. Hayır, etmedim. Etmedim.»

Torgeson, «insan haklarını çiğnemek demektir,» dedi.

"VVeems güldü. «Hakkımda soruşturma açılacak. Ah. Tanrım. Yani... yani...» Sendeledi. Torgeson birdenbire başının döndüğünü farketti. Saf oksijen soluyorlardı «Gülmeyi kes!» diye bağırdı. Se-

si sanki çok uzaklardan geliyordu. «Claudel, gülme artık!»

VVeems'in sersem sersem yalpaladığı tarafa doğru gitmeyi başardı. Kilometrelerce ötedeydi sanki. Torgeson tam ona yaklaştığı sırada ayağı takıldı. Neyse ki, Weems onu yakaladı. Bir an

kolları birbirlerinin omuzlarında, iki sarhoş gibi sendelediler. Weems homurdandı. «Beni aşağıya çekiyorsun, sersem!»

«Kahretsin! Buna sen başladın.» Bulamklaşan dünya sallandı, durdu, berraklaştı. Torgeson kendi kendine, ağır ağır soluk al, dedi. Derin derin ve ağır ağır. Rahat rahat. Kalbim, fazla çarpma... Bu son düşüncesi yüzünden kıkır kıkır gülmeye başlarken kendini tuttu.

iki arkadaş yine sallanarak devriye arabasına gittiler.

VVeems, «Ceset,» dedi.

«şimdilik orada kalsın. Öldü o. Biz ölmedik. Henüz.»

VVeems, Leandro'mm ölüsünün yanından geçerlerken, '<Bak!>' dedi. «Işık sönmüş.»

Devriye arabasının tepesindeki mavi ışık sönmüştü. Sönmemesi gerekiyordu. Bütün polisler olay yerinde arabaların ışıkla rını yanık bırakırlardı. Böyle yapmak onlarda alışkanlık olurdu.

Torgeson, «Yoksa sen...» diye başladı, sonra da durakladı.

Etrafta bir şey değişmiş, hava kararmıştı sanki. Güneşin ö-nünden iri bir bulut geçerken olduğu gibi. Ya da güneş tutulacağı zaman. iki arkadaş bir an birbirlerine baktılar, sonra da döndüler. Onu önce Torgeson gördü. Dalgаланan dumanların arasından çıkan büyük gümüşümsü cismin dev burnu ışı ışıklı.

«Aman Tanrım!» VVeeme'ir. sesi âdeta gıcırtya dönmüştü. iri kara eliyle Torgeson'un kolunu sıkıca tuttu.

Torgeson onu farketmedi bile. Oysa ertesi gün kolunda Wo ems'in elinin biçiminde bir çürük olduğunu görecekti.

Uzay gemisi yükseldi... yükseldi... yükseldi... Gümüşümsü madeni yüzeyinde dumanın donuklaşrdığı güneş ışınları pırıldıyordu. Yerle hemen hemen kırk derecelik bir açı yapacak bi çimde havalanıyor, hafifçe yalpalıyordu. Ama bu göz aldatmacası da olabiliirdi. Ya da sıcak hava dalgalarının neden olduğu ti t resim.

Tabii bütün bunlar bir hayaldi. Öyle olmalıydı. Torgeson, gerçek olamaz, diye düşündü. imkânsız. Bu hayale fazla oksijen almamız neden oldu.

Ama ikimiz de aynı anda, aynı hayali nasıl görebiliriz?

Weems, «Ah, sevgili Tanrım,» diye inledi. «Bu uçan daire, Andy. Kahrolasıca bir uçan daire!»

Oysa Torgeson gökteki o nesneyi uçan daireye benzetemedi. Daha çok madeni bir tabağın altını andırıyordu. Dev bir tabak gibiydi. Yükseliyor, yükseliyordu, insan artık sonunun geldiğini, onunla dumanların arasında gökyüzünün belireceğini sanıyordu.

Ama o hâlâ yükseliyor, ağaçları, dünyayı cüceleştiriyor-clu. Orman yangınından yükselen dumanları da önemsizleştiriyor-yordu. Sanki bir sigara dumanıydı. Uçan daire gökyüzünü git-,gide dolduruyor, ufku gözlerden gizliyordu. Büyük Kızılderili Ormanından havalanıyordu. Ve bir ölüm sessizliği içindeydi. Hiçbir ses duyulmuyordu. Hiçbir ses.

iki arkadaş uçan daireye baktılar, baktılar, sonra iki çocuk ,;gibi birbirlerine sarıldılar. Torgeson, ya üzerimize düşerse, diye düşündü.

Ama uçan daire hâlâ duman ve alevlerin arasından yükse-Jiyordu. Sanki hiç sonu gelmeyecekti.

. Karanlık bastığı sırada Milli Muhafız Birlikleri de Haven'in •dış dünyayla olan bütün ilişkisini kesmişlerdi. Askerler kenti sar-imıştı. Büzgârın estiği tarafta olanların yüzlerinde oksijen mas-.keleri vardı.

Torgeson'la VVeems kurtulmayı başardılar. Ama devriye arabasına binerek değil. Taşıtın motoru çalışmıyordu'artık. iki arkadaş yürüdüler. Son tüpteki oksijeni bitirdikleri sırada Troy'a vardılar ve oranın havasını rahatlıkla soluyabildiklerini anladılar. Claudell VVeems sonradan, «Rüzgâr yardım etti,» diyecekti. Pek yakında çok gizli resmi raporlarda «Kırlı Bölge» diye tanımlanacak yerden

çıkışlardı. Haven'de olanları ilk kez resmi bir biçimde onlar açıkladılar. Tabii o sırada bölgedeki havanın öldürücü olduğuna dair resmi olmayan pek çok haber gelmişti. Büyük Kızilderili Ormanmdaki alev ve dumanların arasından bir uçan dairenin yükseldiğine dair de binlerce haber.

VVeems burun kanamasıyla kurtulmuştu. Torgeson'un ise altı dişi dökülmüştü. Ama ikisi de kendilerini şanslı sayıyorlardı. FBI da olay yerine varmıştı, CIA de. iki taraf da, «Bu iş bizim yetki alanımıza girer,» diye bağırıp duruyorlardı. Saat dokuzu çeyrek geçe korku ve öfkeye kapılan Spaclin adlı bir CIA ajanı, llicharson isminde bir FBI görevlisini vurdu. Olay örtbas edildi. Ama Jim Gardener ve Bobbi Anderson bunu duysalar, ne olduğunu çok iyi anlarlardı. Polis gelmiş, olaya el koymuştu.

* Tommy'ler Kapiya Vuruyor

Bobbi Anderson'un mutfağında eski tabancanın ateş almamasından sonra insanı felce uğratan derin bir sessizlik oldu. Bu sessizlik yalnız fiziksel değildi. Kafayla da ilgiliydi. Jim irileşmiş mavi gözleriyle Anderson'un yeşil gözlerine bakıyordu.

Kadın, «Sen beni...» diye başladı, kafası Gardener'in beyninde bir yankıya neden oldu. Bu an pek uzun sürdü.

Anderson o şaşkınlığı arasında foton tabancasını tutan elini yanına sarkıtmıştı. şimdi silahı tekrar havaya kaldırdı. Gardener'in eline ikinci bir fırsat daha geçmeyecekti. Bobbi'nin telaşı yüzünden Gardener onun kafasının içindekileri kolaylıkla okuyabiliyordu.

Anderson ona böyle bir fırsat verdiği için bayağı şok geçiriyordu. ikinci bir fırsat daha vermeyecekti.

Gardener'in sağ eliyle bir şey yapması imkânsızdı. Masanın altındaydı o el. Bobbi foton tabancasıyla ona nişan alamadan, Gardener sol elini masanın yanına dayadı, düşünmeden olanca gücüyle itti. Masanın ayakları yere sürünerek gıcırdadı, kenar tahtası Anderson'un birbiriyle birleşmiş olan biçimsiz göğüslerine çarptı. Aynı anda oyuncak tabancanın âğzmdan yeşil bir ışın fıskırdı. Ama ışın Gardener'in göğsüne gelmedi. Tabancanın namlusu yukarıya doğru döndüğü için omzunun üzerinden geçti.

Gardener yine de gömleğinin altında cildinin kötü bir biçimde karıncalandığını hissetti.

Sağa döndü, bu yeşilimsi ışıktan kurtulmak için yere çömeldi. Kaburgası masaya çarptı. Hızla. Bu yüzden masa Anderson'un göğsüne daha da fazla dayandı. iskemlesi arka a-yaklarınm üzerinde sallandı, sonra yere devrildi. Yeşil ışın yukarıya doğru kaydı.

Gardener tavandan çatırtılar geldiğini duydu* Sanki kontrplakları kırıyordu. Başım kaldırdı. Foton tabancası tavanda bir yarık açmıştı. Sendeleyerek ayağa kalktı, inanılmayacak bir bi-biçimde, uzun uzun, çeneleri ayrılacakmış gibi esnedi yine. Kafası Bobbi'nin endişeli, telaşlı düşünceleri yüzünden zonkluyor, yankılarla doluyordu.

Tabancası var. Beni vurmaya kalktı. Tabancası var...

Gardener çıldırmamak için beynini korumaya çalıştıysa da başaramadı. Bobbi onun kafasının içinde havkırım Humum-rin şu anda yerde yatıyordu, masayla iskemlenin arasına sıkışmıştı. Tekrar ateş etmek için tabancayı kaldırmaya çabalıyordu. Gardener ayağım kaldırdı, yüzünü buruşturarak masayı tekrar itti. Masa devrildi. Biralalar, haplar ve radyo yere kaydı. Eşyaların çoğu Bobbi'nin üzerine yuvarlandı. Biralalar yüzüne döküldü. Kadının Yeni ve Geliştirilmiş cildinin üzerinde köpük köpük aktı. Radyo önce boynuna düştü, sonra da yere, bira gölcüğünün içine.

Gardener sessizce radyoya bağırırdı. Patla köpek! Havaya uç! Kahretsin! Patlasana..,

Radyo bundan da fazlasını yaptı. Bir an sanki şişti, sonra yırtılan bir bezi andıran bir sesle patlayarak paramparça oldu. Etrafa şimşeğe. benzeyen yeşil ışıklar fıskırdı. Anderson bir çığlık attı. Gardener'in kulaklarıyla duyduğu ses kötüydü. Kafasında yankılanan ise daha da kötü.

Gardener de onunla birlikte bağırırdı. Ama kendi sesini duymadı. Anderson'un gömleğinin yandığını farketti.

Ona doğru bir iki adım attı. Ne yapmak niyetinde olduğunu kendisi de bilmiyordu. Düşünmeden .45'liği yere attı. Tabanca bu kez patladı. Jim Gardener'in bileğine saplanan kurşun kemiklerini parçaladı. Acısı kafasında sıcak bir rüzgâr gibi dolaştı. Yine bağırırdı.

Yalpalayarak öne doğru bir adım daha attı. Kafası Bobbi'nin sessiz çığlıkları yüzünden çın çm ötüyordu. Bir dakika sonra çıldıracaktı bu yüzden. Ama bu düşünce aslında onu rahatlatıyordu. Sonunda delirecek ve bütün bunların onun için bir önemi kalmayacaktı.

Sonra kendi Bobbi'sini bir an, son kez gördü. Belki de Bobbi gülümsemeye çalışıyor, diye düşündü. Sonra o çığlıklar tekrar başladı. Anderson bağırıyor, gövdesini muma döndüren alevleri vurarak söndürmeye çalışıyordu. Bu çığlıklar fazlaydı. Çok fazlaydı. Dayanılacak gibi değildi. Gardener kendi kendine, ikimiz için de öyle, diye düşünerek eğildi. Tabancayı aldı, emniyeti açmak için iki elinin başparmaklarını birden kullanırfak zorunda kaldı. Bileği feci sancıyordu. Ama şu ara bu acı Bobbi'nin ıstırap dolu çığlıklarının altında boğuluyordu. Gardener tabancayla onun başına nişan aldı.

Lanet olasıca, bu kez ateş al. Ah, lütfen... lütfen... Ama ya tabanca ateş alır da ben hedefi vuramazsam? Belki de bu silahta fazla kurşun yok. Ellerin titremesi de geçiniyordu.

Birdenbire dua etme isteği duyan bir insan gibi dizüstü düştü. Anderson'a doğru süründü. Kadın yerde yanıyor, haykırıp kıvranıyordu. Gardener'in burnuna Anderson'un kokusu geliyor-

du. Radyonun siyah plastik parçaları köpürerek kadının vücuduna girmekteydi. Gardener dengesini kaybetti. Az kalsın onun üzerine yuvarlanıyordu. Sonra namluyu Anderson'un boynuna dayayarak tetiği çekti.

Yine bir çıtırtı duyuldu.

Anderson hâlâ haykırıyor, haykırıyor. Gardener'iii kafasının içinde bağırıyordu.

Gardener şarjörü geri çekmeyi denedi ve hemen ir men başardı, ama şarjör tekrar kaydı. şık!

Tanrım, yalvarırım. Lütfen izin ver. Bobbi'yo sor, i-.;;;, bir dostluk edeyim.

şarjörü iyice kaydırmay; Lagardı bu ke/. Tetiği çekti. Ve silah patladı.

Çığlıklar Gardcner'in kalas,nda şiddeti; bir vı/.dt; hakni iddi. O anda ölümün raancv; !;;<:..m duyduğunu anıad Basuru kaldırdı. Tavandaki dekkun suzuien güneş ışıkları >uzunu ayd.nlut- , ti. Gardener bir ç;p;kk aü;

Birdenbire o vız; İli kesküu her larafa derin bir ses-sizhK çöktü.

Bobbi Anderuon ya da dur;uu.u<u yarat; k öimu^tü. O uzay gemisinin kontrol odasındaki ceüc'-ier gibiydi artık. Gemiye gw; sağlayan tulsak;ar şibi.

Bobbi ölmüj. Gardener do o anda memnunlukla ölebilir-di... Ama henüz her ş-ey sona urıncüiuk

Henüz ermimizi

Kyle Archinbourg, Coodur'de guu^z /çok>.j; çğLklar kafasında cınlamaya başladı. Eiierini şaka. urun; uu; .. rurkrn ş;şe parmaklarıma arasında kaydı, yere :k^:ri:k par-..-umd:

David Ruticdeo, Cooderkn önünüofcj i '.s:-- koituku-s, uyukluyor, yabansı renl-ık rle dolu acayip rüyalar ger jy-udu Sonra birdenbire gbu'.eri 'açı i di. doğrul jp oturdu. Gau'i biri bir elcium' telini vücûduna dokundurruuştu Rutiedgo'bi puka boynunuUu-u kaskır ka'j.,rd;. Koltuk altından kaydı, başın; uupermurkcün laiı-ta duvarına v.-cuugu zaman boynu cam gioi tuzlu buz oldu. Rui-ledge daha asfaltın üzerine yuvarlanmadan oktu.

Hazel İvücCready kend.no uay yapıyordu. Cıgkklar başsadığı zaman eli. Ulreui. Çaydanlık tak; suyu fincanı sulun eline dökerek derisni kötü bir biçimde hışladı. Korku ve can acısıyla hay kırarak çaydanlığı duvara fırlattı

AshJey Duval bicikiet'yJe Belediye Binası/un ününden ^ec'u ken yuvarlandı, sersem sersem yere yığıldı.

Dick Allison'la Newt Berringer iskambil oynuyorlardı. Newt'in evindeydiler. Bu oyunu oynamaları saçmaydı, çünkü ikisi de birbirinin elindeki kâğıtları biliyorlardı. Ama tabii Newt'in evinde tavla yoktu. Onlar da zaten telefonun çalmasını bekliyorlardı.

Bobbi onlara ayaşın öldüğünü ve artık planın yeni bölümüne başlayabileceklerini söyleyecekti. Kâğıtları Newt dağıtıyordu. Birdenbire iskambiller etrafa saçıldı. Dick ayağa fırladı. Gözleri iri-leşmiş, saçları dimdik olmuştu. Sendeleyerek kapıya doğru gitti.

Ama kanadın sağına, duvara çarptı ve yere yığıldı.

Doktor Warwick çalışma odasındaydı. Eski günlük defterlerini inceliyordu. Çıgıklar onu şiddetle sarstı. Sanki beton bir duvarın altında kalmıştı. Vücudu kalbine öldürücü miktarda adrenalin yolladı. Kalbi otomobil lastiği gibi patladı.

Ad McKeen kamyonetine binmiş, Newt'iri evine gidiyordu. Arabası yoldan çıkarak Pic Bailey'nin terkettiği büfeye çarptı. Suratı direksiyona vurdu, beyni bir an için sersemledi. Ama hepsi o kadar. Arabayı hızlı sürmezdi hiçbir zaman. Hayret ve dehşetle etrafına bakındı.

Wendy Fannin tam o sırada elinde iki kavanoz şeftali reçe-liyle bodrumdan çıkıyordu. «Gelişmeye» başladığından beri reçelden başka bir şey pek yemiyordu. Son dört hafta tam doksan kavanoz şeftali reçeli yemişti. inleyerek kavanozları felçli bir jonglör gibi havaya fırlattı. Kavanozlar merdivene düşerek parçalandı. şeftaliler etrafa saçıldı, yapışkan suları basamaklardan akmaya başladı.

Wendy uykudaymış gibi, Bobbi, diye düşündü. Bobbi Anderson yanıyor!

Nancy Voss sersem sersem arka pencerede duruyor, Joe'yu düşünüyordu. Özlüyordu onu, çok özlüyordu. iyice «geliştiği zaman bu özlemin kaybolacağından emindi. Joe'yu özlemek Nan-cy'e ıstırap veriyordu. Ama bu ıstırapın sona ermesini de istemiyordu. Anlamsız bir şeydi ama böyleydi işte. Sonra Nancy'nin kafasında o çıgıklar yankılanmaya başladı. Öne doğru sarsıldı, alınıyla üç camı birden kırdı.

Anderson'un çıgıkları Haven'i tıpkı hava saldırısını bildiren alarm düdükları gibi sardı. Her şey ve herkes birdenbire durakladı...

Sonra Haven'in değişmiş olan ahali kent sokaklarına çıktılar. Hepsinin yüzünde aynı ifade vardı. Önce üzüntü, ıstırap ve dehşet... sonra öfke.

Hepsi de o acı dolu çıgıklara kimin neden olduğunu biliyorlardı.

Bu çıgıklar sürerken başkalarının gizli kafa sesini duymak im

— 406 —

kansızdı. Bu haykırışları dinlemekten başka bir şey yapacak durum da değ'ilerdi.

Sonra vızılıtyı andıran ölüm. sesi duyuldu, bunu tam bir sessizlik izledi. Ancak ölüm sessizliği olabilirdi bu.

Birkaç dakika sonra Dick Allison'un kafasında bir şey belirdi. Duygu balumından. sarsılmıştı ama verdiği emir belirgindi.

Bobbi'nin çiftliğine. Hepiniz. Başka bir zarar vermeden onu durdurun!

Hazel'in sesi bu eniri alarak güçlendirdi. Sanki ilk sese bir ikincisi katılıyor ve böylece bir düet başlıyordu.

Bobbi'nin çiftliğine. Oraya gidin. Herkes.

Kyle'nin kafa sesi bunu bir üçü haline soktu. Ses güç kazanırken etki alanı da genişledi.

Hepiniz. Onu durdurun...

Adley'nin sesi. şimdi Newt Berringer'inki.

Başka bir zarar vermesini engelleyin.

Gardener'in «Sundurma Halkı» diye düşündüğü insanlar seslerini birleştirerek bir tek emir haline getirdiler. Bu açık seçik ••'e reddedilemeyecek bir şeydi... Tabii aslında Haven'de kimsenin bu emre uymamayı düşündüğü de yoktu.

O gemiye bir şey yapamadan onu engelleyin. O gemiye bir şey yapamadan onu engelleyin.

ilosalie Skehai akşam yemeği için morino balığını yıkıyordu. Musluğu kapamaya bile gerek görmeden mutfaktan çıkarak arka avluda odun kesen kocasının yanına gitti. Bobbi'nin çıgıkları başladığı zaman adamın ayak parmaklarını kesmesine ramak kalmıştı. Karı koca hiç konuşmadan arabalarına bindiler, Ander-son'un altı kilometre ötedeki çifiliğine gitmek üzcre yola çıktılar. Bahçe yolundan çıkarlarken az kalsın Elt Barker'e çarpıyorlardı. O da benzin istasyonunda alelacele eski motosikletine atlamıştı. Freeman Moss kamyon undaydı. içinde belirsiz bir üzüntü duyuyordu. Gankmer'den hoşlanıyordu çünkü. Ama tabii bu duygu u herifin bağırıskalarıml deşmesini engellemeyecekti.

Andy Oozema.iv eski oionobilindeydi. Karısı da.yanında utu-i'uyordu. Ellerini kucağına, çantasının üzerine bırakmıştı. Bu çantada bir «inolekuj-kaynaticı» vardı. Bu alet bir şeyin ısısını on beş saniye içinde bin dereceye yükseltiyordu. Bununla Gar-duner'i istakoz gibi haşlayacağını ummaklaydı. Ona biraz yakla.ş-sam yeter, diye düşünüyordu. O ahlaksıza biraz yaklaşayım. Bu 'ün istediğim bu. Bir buçuk metrelik bir uzaklık yeter. Bu mesafe büyüdüğü zaman sonuç pek de iyi olmuyordu. Aslında etki alanını yedi yüz oJii metreye çıkarabileceğini biliyordu. Böyle yapmadığı için pişmandı şimdi. Ama Andy gekmecesinde temiz

----407----

alU gömlek olmadığı zaman öfkeli bir ayıya dönüşüyordu. Boze-man'ın dudakları ise öfkeyle gerilmiş, ağzında kalan birkaç diş ortaya çıkmıştı. Bu aşağılayıcı gülümseme yüzünde donmuş gibiydi Gaza basarken, seni bir yakalayayım, diye düşündü. Yapacağımı bilirim, pis köpek. Daha ağır ilerleyen arabaların yanından geçti. Hepsisi de Bobbi'nin çiftliğine doğru gidiyorlardı. Ve kafalarında da hep aynı ses yankılanıyordu. O GEMİYE ZARAR VEREMEDEN ONU DURDURUN! O GEMİYE ZARAR VEREMEDEN ONU DURDURUN! ONU DURDURUN! ONU DURDURUN!

Gardener, Anderson'un cesedinin başında duruyordu. Can acısı, şok ve ıstırap yüzünden çıldırmış gibiydi. Sonra birdenbire yine ağı açıldı, uzun uzun esnedi. Sendeleyerek lavaboya gitti. Tek ayağının üzerinde sıçramaya çalıştı ama içtiği ilaçlar yüzünden yapamadı. Bileği kırılmış olan ayağını yere her basışında sanki etine maden dişler batıyordu. Boğazı büsbütün kurumuştı. Kolları, bacakları kurşun gibiydi. Düşünceleri eski berraklıklarını kaybediyor, sanki... yayılıyorlardı. Musluğa vardığı zaman tekrar esnedi ve mahsus bileği paramparça olan ayağının üzerine bastı. Can acısı kafasındaki sisi bir satır gibi yarıverdi.

Üzerinde S yazılı musluğu hafifçe açarak bir bardağa sıcak su doldurdu. Yakardaki dolabı açtı. Rafları karıştırırken bir kutu mısır gevreğini, isfendan balı dolu bir kavanozu yere devirdi. Sonunda üzerinde küçük bir kız resmi olan tuz kutusunu buldu. Sersem sersem, yağmur yağdığı zaman da' akar, diye düşündü. İşte bu çok doğru. Kutunun ağızıyla ona hiç olmazsa bir yıl kadar gelen bir süre boyunca uğraştı. Sonunda bardağa, suyu bu-lanikleşüracak kadar tuz koymayı başardı. Suyu parmağıyla kalktıtarak içti. Bir an denizde boğuluyOrmuş ,gibi bir duyguya kapıldı.

Geçirdi, tuzlu, mm .uyu kustu. içinde mavi hapların parçaları da vardı. Bazı haplar hiç parçalanmamıştı bile. Bobbi beni kaç hap içmeye zorladı?

Sonra tekrar tekrar kustu. Sanki ormanda ağızından parçaların fırladığı o kusmayı tekrarlıyordu. Beynindeki fazla çalışan bir merkez, öğürme refleksini harekete geçirip duruyordu. Bu korkunç hıçkırma ölümüne neden olabiliirdi.

Sonunda öğürtüler yavaşladı ve kesildi.

Hapları lavaboya çıkarmıştı. Mavi suları da.

Ama lavaboda kan da vardı. Bol kan.

Sendeleyerek geriledi, "sakat ayağının üzerine basınca hay-

— 408 —

kırarak yere devrildi. Kendini karşıya, Anderson'un camla-şmış gözlerine bakar buldu. Hemen gözlerini yumdu. Ama ayıu anda kalası kaymaya başladı. Bu karanlıklarda bazı sesler de yankılanıyordu. Hayır, pek çok ses birleşmiş, bir tek emir halini almıştı.

Gardener bu sesi tanıdı. Sundurma Halk'nm sesiydi bu.

Onu durdurmaya geliyorlardı. Herhalde ben de böyle olacağını biliyordum... diye düşündü.

Onu durdurun... durdurun... durdurun!

Haydi, davran, dedi kendi kendine. Yoksa seni durdurmalarına gerek kalmayacak. Yerde uyurken seni vuracaklar ya da molekülüne ayıracaklar.

Dişlerinin üzerinde doğruldu, ayağa kalkmayı başardı. Banyodaki dolapta insanı uyanık tutan bir ilaç olduğunu sanıyordu. Ama herhalde midesi, bu son «hakaret»ten sonra o hapları da çıkarırdı. Başka zaman olsa bu deneyi yapardı Gardener. Ama şimdi tekrar kusmaya başlarsa bir daha durmamasından korkuyordu.

Kimilda, hareket et. Durum çok kötüleşirse kırık ayağınla birkaç adım at. O zaman aklın başına çabuk gelir.

Öyle mi dersin? Bilmiyorum. Bütün bildiğim şu anda hızla hareket etmem gerektiği. Ve uzun bir süre ayakta kalabileceğimi de sanmıyorum.

Zıplayıp sendeleyerek mutfak kapısına gitti. Orada durup son bir kez geriye baktı. Gardener'in yardımına çok koşmuş olan Bob-bi şimdi bir yığına benziyordu. Gömleğinden hâlâ dumanlar tütüyordu. Gardener sonunda Bobbi'yi düştüğü dertten kurtara-mamışlı. Yalnızca onu düşmanlarının erişemeyecekleri bir yere yollamıştı.

En iyi arkadaşını vurdun. Ne harika, değil mi?

Gardener elinin tersini ağızına dayadı, midesi homurdandı. Gözlerini yumarak kusmaya başlamadan önce engellemeye çalıştı.

Döndü. Gözlerini açtı ve oturma odasında ilerlemeye çalıştı. «Sundurma Halk»nm çok geçmeden çiftliğe varacaklarını biliyordu.

Onu burada bulurlarsa kavuracaklardı. Hepsisi de Garde ner'in uzay gemisine bir şey yapmasından korkuyordu. Gardener, «Ah, evet,» diye mırıldandı. «Söylediniz de aklıma geldi. Planımın bir bölümü de bu. En güvenli yerin o gemi olduğunu biliyorum.»

Ama oraya gidemeyeceğini de biliyordu. Yani hemen.

Önce sundurmada biraz işi vardı.

Verandaya ulaşmayı başardı. Bobbi'yle yaz geceleri knç kere geç saatlere kadar orada oturmuşlardı. Peler aralarına, yrrre uzanarak uyıdu. Bobbi'yle Jim bira içer, küçük radyoda maçları dinlerlerdi. Hayat, ölüm, Tanrı, siyaset, aşk ve edebiyattan söz ederlerdi. Belki bir iki kere de diğer gezegenlerde hayat o-lup olmadığı konusunu tartışmışlardı. Burada mutlu olmuşlardı. Ama o günler çok çok gerilerde kalmıştı.

Gardener yorgun kafasıyla Peter'i düşündü. Aslında ilk hedefi Peter'di. Hayır, bu tam anlamıyla doğru değildi. Köpeğin acısına son vermeden önce David Brown'u kurtarması gerekiyordu. Ama David ona gereken coşkun duyguyu ve itici gücü sağlayamazdı, Gardener, David'i hiç görmemişti. Peter farklıydı. ,

Gardener sıcak ve sessiz verandada, «Sevgili ihtiyar Peter,» dedi. Basamaklara vardı ve felaketle karşılaştı. Birdenbire dengesini kaybetti: Vücudunun bütün ağırlığını kırık bileğine vermek zorunda kaldı. Kırık kemiklerin birbirlerine battıklarını görür gibi oldu. Kedi miyavlamasını andıran tiz bir çığlık attı. Yana doğru devrilirken verandanın parmaklığına tutunmaya çalıştı.

Anderson Temmuzun başlarında evi tamir ederken bodrum merdiveninin tirabzanını da onarmıştı. Ama verandanın etrafındaki parmaklıkla hiç ilgilenmemişti. Yıllardan beri çürüktü parmaklık. Gardener ağırlığını parmaklığa verdiği zaman çürümüş tahtalar kırıldı. Tozlar yaz güneşinin aydınlattığı bahçeye dağıl. di. Gardener yanlamasına verandadan yuvarlandı. Acıyla haykırıyordu. Sonra kalkmaya çalıştı ve kendi kendine, neden çabalıyorum, diye sordu. Dünya gözlerinin önünde iki yana sallanıyordu. Önce iki posta kutusu gördü, sonra da üç. Her şeyi unutarak uyumaya karar verdi, gözlerini yumdu.

Gördüğü uzun, acayip ve acı dolu rüya sırasında Ev Hill-man, Gardener'ı düştüğünü gördü, hissetin onun düşüncelerini okudu. Her şeyi unut. Uyumana bak.

Hem de kolaylıkla. Sonra r>b ^ kopuk kopuk bir hal aldı. Bu iyiydi işte. Rüyaya dalmak zt; du. Her tarafı sızlıyordu. Sancısı vardı. Yeşil ışıkla savaşmak da canını yakıyordu, Güneş çok parlak olduğu zaman insan gözlerini kapatabilirdi. Ama yeşil ışık insanın içindeydi. Her zaman içindeydi. Gören üçüncü bir gözdü. Yanan yeşil bir alev. Burada başka kafalar da vardı. Bunlardan biri o kadınındı. Daha zayıf olanı ise Pelerin. şimdi bu küçük luifa sadece uluyabiliyordu. Bazen Bobbi'iiii gelip onu yeşil ışık^un kurtarması için havlıyordu... Ama daha çok, canı akıp gittiği için ıstırapla uluyordu. Kadın da kurtulmak için hay-

— 4io —

kırıyordu. Ama bazen düşünceleri nefret dolu korkunç hayaller halini alıyordu. Evet onun için... Uykuya dalması daha iyi olacaktı. Daha kolay... Artık uğraşmayacaktı... ... ama David vardı.

David ölüyordu. Ev'in başlangıçta kolaylıkla algıladığı çocukça düşünceleri hafiflemeye başlamıştı. Sonunda David kendinden geçecek ve çabucak ölecekti. Ev bu yüzden karanlıkta çabalıyordu. Ve sesleniyordu: Kalk! Kalk! Sen, güneşteki! Güneşi ben de hatırlıyorum! David Brovvn da güneşte yaşamalı. Bu onun hakkı. Onun için kalk! Kalk! Kalk! KALK! KALK! KALK! KALK! KALK! KALK! KALK!

Bu düşünce Gardener'in kafasında düzenle tekrarlanıyordu. David Brown da güneşte yaşamalı. KALK! DAVID BROWN! KALK! KAHRETSİN! KALK HAYDI!

Gardener kan dolu ağzıyla, «Pekâla,» diye mırıldandı. «Pekâlâ, seni duyuyorum. Yakamı bırak.» Dizlerinin üzerinde doğrulmayı başardı. Ayağa kalkmaya çalışırken dünya kurşuni bir renge dönüşüverdi. Hayır, yararı yoktu. Neyse ki, kafasındaki ısrarlı, yırtıcı ses biraz hafiflemişti. Gardener konuşan kimsenin kendi gözlerinden dışarı baktığını sezdi. Dışarı bakmak için onlardan yararlanıyordu. Kirli camlar-mış gibi. Ve o kimse Gardener'in gördüklerinin bir bölümünü görebiliyordu. Tekrar ayağa kalkmaya çabaladı ama yine başaramadı. Sonra hırıltılı bir sesle, «Ahmaklık derecem yüksektir,» dedi. iki dişini tükürerek avluda sundurmaya doğru sürünmeye başladı. Haven kenti Jim Gardener'in peşindeydi.

Otomobillere dolmuşlardı. Kamyonetlere, traktörlere, motosikletlere binmişlerdi. Bayan Eileen Crenshaw, oğlu Galen'in kum arabasını almıştı. Rahip Goohrringor onun arkasındaki yere binmişti. Seyrelmiş kır saçları güneşlen ya.ımış kafasından havalanıyordu. Vern Jernigan «gelişmesi» hızlanmadan önce bir karavana dönüştürmeye çalıştığı cenaze arabasındaydı, Haven' — 411 —

Jiler yolları dolduruyorlardı. Ashley RuvalI bisikletinin pedalleri-ni deli gibi çeviriyor, sanki slalom yarışmasındaymış gibi yayaların arasından geçiyordu. Delikanlı evine sadece «Zap tabancası» dediği bir şeyi almak için uğraşmıştı. Tavanarasında tozlanan eski bir oyuncakken şimdi tehlikeli bir silah halini almıştı o tabanca. Pentagon görse gerçekten ilginç bulurdu. Bu silah cisimlerde delikler açıyordu, iri delikler. Ashley silahı vaktiyle dağıttığı gazeteleri koyduğu bisiklet bagajına bağlamıştı. Haven' lilerin hepsinin de acelesi vardı. Bazı kazalar da oldu. Early Hutchinson'un Volkswagen'i Fannin'lerin arabasına çarptığı zaman iki kişi öldü. Ama bu önemsiz olaylar kimseyi durdurmadi. Kafalarındaki şarkıya benzer şey boşlukları döktürüyordu. O gemiye bir zarar vermeden! O gemiye bir zarar vermeden!

Güzel bir yaz günüydü. Öldürmek için güzel bir gün. Ve e-ğer öldürülmeyi hak etmiş biri varsa o da James Eric Gardener' di. işte o yüzden hepsi de yola çıkmışlardı. Beş yüzden fazla insan. Yeni oyunlar öğrenmiş iyi taşralılardı onlar. Geliyorlardı. Silahlarını da yanlarına almışlardı.

Gardener yarı yola eriştiği zaman kendini daha iyi hissetmeye başladı. Belki gücünü yeniden topluyordu, belki de Vali-um'im hemen hepsini çıkarmıştı. şimdi geri kalanıyla da başa çıkıyordu. Bu akla daha yakındı. Ya da yaşlı adam bana güç ver-'iyor belki...

Her neyse bu güç ayağa kalkarak sıçraya sıçraya sundurmaya doğru gitmesine yetti. Biran kapıya tutundu. Kalbi deli gibi çarpıyordu. Aşağıya baktı, kapıda bir delik c'düğünü gördü. Yuvarlaktı. Deliğin etrafı kemirilmiş gibi çentik çentikti. Düğmeleri yöneten elektrikli süpürge. O dışarı böyle çıktı. Yeni ve Geliştirilmiş bir bıçağı da vardı. Tanrım, bu insanlar gerçekten deli.

Ağır ağır köşeyi döndü, buz gibi bir düşünce donup kalmasına neden oldu. Anahtarı bulamayacağım!

Ah, Tanrım, Jim. Vazgeç artık. Neden...

Yanılmamıştı. Anahtar yerinde yoktu. Asılı olduğu çivi bomboştü.

Sundurmanın duvarına dayandı. Bitkin haldeydi. Titriyordu. Bütün vücudu ter içindeydi. Bakışları yere kaydı. Güneş ışınla i' bir şeyden yansıyordu. Anahtardan. Çivi hafifçe aşağıya doğru eğilmişti. Anahtarı telaşla yerine takmış, o arada çivinin eğrilmesine neden olmuştu herhalde. Anahtar da kayıp düşmüştü.

Acıyla eğilerek analıları ak!;. Tekrar ayaklanın sürüyerek

ön tarafa gitti. Zamanın ne çabuk geçtiğinin farkındaydı. Anahtarı kilide zorlukla soktu, çevirip kapıyı açtı ve yalpalayarak sundurmaya girdi.

Yeşil ışık etrafını sardı.

Güçlüydü, Gardener'in oraya son geldiği zamankinden daha güçlü. O koskocaman alet... transformatör... ışıl ısıldı. Eskisi gibi çakıyordu. Ama şimdi daha hızlı. Yeşil bir ışık akım tablosundaki tellerde dolaşıyordu.

Gardener etrafına bakındı. Yeşil banyosunda yüzen yaşlı a dam sağlam tek gözüyle Gardener'i süzüyordu. Bakışları ıstırap doluydu. Amfi... aklının başında olduğu da anlaşılıyordu.

David'i kurtarmak için transformatörü kullan.

Gardener hırıltılı bir sesle, «Beni öldürmeye geliyorlar, ihtiyar,» diye açıkladı. «Hiç zamanım yok.»

Köşe... En dipteki köşe.

Gardener o tarafa baktı, televizyon anteniyle tel askıya benzer bir şey gördü.

Kasdettiğin o mu, ihtiyar?

Onu avluya çıkar,

Gardener soru sormadı. Zama u yoktu. O nesne dörtköşe bir kutunun üzerinde duruyo/du. Herhalde teller ve piller onun içindeydi. Televizyon antenine benzettiği şeyin ince çelik tüplerden yapılmış olduğunu gördü. Ortadaki çubuğu yakaladı. Alet ağır değildi ama biçimsizdi. ister istemez ağırlığını sakat ayağına vermek zorunda kalacaktı.

Dönüp Ev Hillman'ın içinde yüzdüğü tanka baktı.

«Bundan emin misin, ihtiyar?»

Ama Gardener'e Anne cevap verdi. Gözlerini açtı. Bu gözlerle bakmak Macbeth'deki cadılarının kaynayan kazanma bakanaktan farksızdı. Gardener bir an can acısını, hastalığını ve bit-ı'lığını unuttu. O zehirli bakışlar onu büyülemişti sanki. O anda Bobbi'nin «Abla» dediği korkunç kadının bütün gücünü ve onunla ilgili tüm gerçekleri anladı. Bobbi'nin ondan neden şeytan görmüş gibi kaçtığını da. Bir iblisti o. Bir cadı. Korkunç ıstırapı arasında bile nefreti olanca canlılığıyla sürüyordu.

Al onu, ahmak! Aleti ben kullanırım!

Gardener sakat ayağını yere bastı ve vahşi bir el bileğinden yükselerek hayalarını kavradığı için acı acı bağırdı.

Bunu yapan o yaşlı adamdı.

Bekle... Bekle...

Alet kendi kendine havalandı. Fazla değil. Yerden dörl. beş santim kadar. Bataklıkları andıran o yeşil ışık daha parlaklaşdı.

Ona yol göstermen gerekiyor, oğlum.

Garder -jr bunu başardı. Makine yeşil ışık dolu sundurmada çılgın bir plaj şemsiyesinin iskele a gibi sallanarak, yalpalayarak ilerledi. Duvarlara ve yere acayip gölgeleri düşüyordu. Gardener onun peşinde beceriksizce sıçırıyordu. Dönüp o deli kadının gözlerine bakmak istemiyor, buna cesaret ederiüyordu. Kafasından hep aynı düşünce geçiyordu. Bobbi Anderson'un ablası bir cadı... Bir cadı... Bir cadı...

Sallanan şemsiyenin gün ışığına çıkmasını sağladı.

Çiftliğe herkesten önce Freeman Moss ulaştı. Bir keresinde Gar dener'in de bindiği, kâğıt hamuru taşımakta kullanılan kamyonu Anderson'un avlusuna soktu. Zorlukla çalışıp sarsılan motor durmadan taşıttan aşağı atladı. Tanrım, o aşağılık herif orada değil miydi? Tam ortada duruyordu. Elinde kadınların çamaşır astıkları o kollu çubuklara benzeyen bir şey vardı. Soluğu kesilmiş bir koşucuya benziyordu. Bir ayağını... solunu... pençesine^ diken batmış köpek gibi kaldırmıştı. O ayağındaki keten ayakkabıdan parlak kırmızı kanlar damlıyordu.

Freeman, Bobbi'nin sana hiç olmazsa bir kurşun yolladığı anlaşılıyor, yılan, diye düşündü.

Kadının katil dostu bu düşünceyi sezmişti anlaşılan. Başını kaldırarak yorgun yorgun gülümsedi. Dibinde tahta bir kutu olan o nesneye tutunuyordu hâlâ. Yoksa yere yığılacaktı.

Freeman ona doğru ilerledi. Kamyonetin sürücü tarafındaki kapısını açık bırakmıştı. Gardener'in gülümsemesine onu etkileyen çocuksu bir şey vardı. Freeman bir dakika sonra bunun ne olduğunu anladı. Eksik dişleri yüzünden küçük bir çocuğun gülümseyişini andırıyordu.

Tanrım! Ben sana karşı dostluk duyuyordum. Bu hainliği neden yaptın?

Gardener, «Burada ne arıyorsun, Freeman?» diye sordu. «E-vinde kalmalıydın. Maçı seyretmeliydin. Bütün işler tamamlandı.»

«Seni köpoğlü köpek!»

Freeman kuştüyü doldurulmuş bir yekek giymişti ama altında gömleği yoktu. Evden fırlarken bu yekek geçmişti eline. Freeman şimdi onu yana doğru itti, ortaya değiştirilmiş bir alet-değil, bir jColt tabanca çıktı. Freeman silahı çekti. Gardener şemsiye iskeletine tutunmuş, ona bakıyordu.

Freeman kafasından, gözlerini yum, diye geçirdi. Bu işi çabucak bitireceğini. Senin için hiç olmazsa bu kadarını yapabilirim. YERE YAT, SERSEM! YOKSA O KAFASINI KAYBEDERKEN SENİNKİ DE GİDECEK! KİME NE OLDUĞU BANA VİZ GELİR. YAŞAMAK İSTİYORSAN YERE YAT.

Tankta yatan Anne Anderson'un gözleri müthiş bir nefret ve öfkeyle parlıyordu. Dişleri dökülmüştü. Ama dişetlerini birbirine bastırıyor, oynatıyordu. Dişlerini gıcırdatıyormuş gibi. Sıvıda köpüklü hava kabarcıkları yükseliyordu.

Işık gitgide daha hızlı sönükleşip güçleniyordu. Tıpkı hızlanan bir atlıkarınca gibi. Elektrik homurtusu bir iniltiye dönüştü. şimdi sundurma ozon kokuyordu. Ekrandaki

PROGRAM? sözcüğünün yerini

ORTADAN KALDIR! cümlesi aldı,

Işık hızla çakmaya başladı.

YERE YAT SERSEM! YA DA AYAKTA DUR! BU İKİSİ DE BANA VİZ GELİR!

Gardener eğildi. Sakat ayağı yere çarptı. Avuçlarıyla dizleri üzerine kapaklandı.

Başının yukarısında şemsiye iskeleti dönmeye başladı. Önce ağır ağır. Freeman ona bakakaldı. Tabanca tutan eli bir an gevşedi. Son anda yüzünde her şeyi kavradığını açıklayan bir ifade belirdi. ince çubuklardan avluya yeşil bir ateş ışıkırdı. Bir an makine gerçekten bir plaj şemsiyesine benzedi. Yarı açıldığı için daire biçimli kenarı hemen hemen yere dokunan koskocaman yeşil bir şemsiye. Ama bu şemsiye ateşten yapılmıştı. Gardener bunun altına büzülmüş, gözlerini kısmıştı. Bir elini yüzünün önüne doğru kaldırmış, sanki müthiş bir sıcaklıkla karşılaşmış gibi suratını buruşturmuştu... Ama aslında -<Abla>nın zehirli mantarının altı sıcak değildi.

Freeman Moss şemsiyenin yakılandaydı. Önce pantolonu alev aldı, sonra da kuştüyü dolu yeleği. Alevler önce yeşildi. Sonra, yükselerek sarıya dönüştü.

Freeman haykıracak sendeleye sendeleye geriledi. Tabancasını düşürdü. Gardener'in başının üstündeki şemsiye daha da hızlı dönmeye başladı. Gülünç bir biçimde aşağıya doğru uz;> ı mış olan iskeletimsi maden kolları santrifüj gücü yüzünden biraz yukarı kalktı. şemsiyenin alevli kenarı kabardı. Freeman gerilerken yüzünü ve omuzlarını bir alev tabakası sardı. Gardener'in yafasında yine o korkunç çığlık başladı. Engellemeye çalıştıysa "a yapamadı. Hiç yolu yoktu. Freeman'm sıcak çikolata gibi eriyen suratını bir an görür gibi oldu. Sonra korku filmi seyreden çocuk gibi elleriyle yüzünü örttü.

Alevler Anderson'uu avlusunda gitgide genişleyen bir daire çizdi. Yerdeki topraklar eriyerek kirli bir cam halini aldı. Freeman'ı kamyonu ve Anderson'uu mavi kamyoneti şemsiyenin etki sınırlarında. Sundurma bundan biraz daha ötedeydi. Ama küçük bina sıcaktan dalgalanan havada bir iblis gibi oynuyordu. Dairenin kenarı çok sıcaktı. Bu kesindi.

Freeman'ın kamyonetinin burnundaki, iki yanındaki boyalar önce köpük köpük kabardı, sonra karardı, sonunda tuttu. Temiz beyaz çelik tabakaya kadar yandı. Freeman'ın kamyonunun arkasındaki ağaç kabukları, yongalar ve tahta parçaları da odun sobasına alınan çıralar gibi yanmaya başladı. Anderson'un kamyonetindeki sıkıştırmış alçılardan yapılmış olan iki çöp tenekesi de alev aldı. Freeman'ın kamyonetinin yırtık ön kanepesine yayılmış olan battaniye tuttu, sonra da kanepenin yüzeyi yanmaya başladı. Sonunda içindeki dolgu malzemesi de parladı. Artık bütün kamyon turuncu alevler içinde yanıyor, zaman zaman kanepenin yayları gözüküyordu.

Freeman Moss sendeleyerek geri geri gitti. Kıvranıyor, dönüyordu. Ateş geçirmeyen giysisini evde unutmuş bir film dublörüne benziyordu. Sonra yere yığıldı.

Anne Anderson'un gizli haykırışı Freeman'ın ölüm çığlıklarını bile bastırdı.

Kahrolasica! Geber! Geber! Ge...

Sonra kadının içinde kalmış olan her neyse o da tükendi. Yeşil ışık son kez ışıldadı. Bu çakış hemen hemen iki saniye sürdü.

Transformatörün ağır homurtusu biraz tizleşti. Sundurmadaki her tahta buna uyarak titreşti, takırdadı.

Sonra, homurtu o eski uykulu vızıltı halini aldı. Sıvının içinde Anne'nin başı önüne düştü. Saçları boğulmuş ceset gibi sıvıda dalgalanıyordu. Bilgisayarın ekranındaki

ORTADAN KALDIK! sözcükleri söndürülen bir mumun alevi gibi kayboldu. Yerinde tekrar

PROGRAM? sorusu belirdi.

Alevden oluşan şemsiye dalgalandı, sonra kayboldu. Delice bir hızla dönen maden iskelet yavaşlamaya başlarken ritmik gıcır gıcır çıkardı. Hafif rüzgârda öne arkaya giden bir bahçe kapısı gibi. Sonra durdu.

Anderson'un kamyonetindeki benzin deposu birdenbire patladı. Gökyüzüne doğru yine san alevler yükseldi. Gardener bir maden parçasının hızla yanından geçtiğini farkettiler.

Başını kaldırarak şaşkın bakışlarla alev alev yanan kamyonete baktı. Bazen Bobbi'yle bu kamyonete biner, Derry'deki bahçe sinemasına giderdik, diye düşündü. Galiba bir seferinde de Ryan O'Neil'in budalaca bir filmi oynarken kamyonette seviştiktiler.

Seviştik de ne oldu? Tanrım, ne oldu?

Sonra kafasının içinde yaşlı adamın sesi yankılandı. Ev iyice bitkinleşmişti ama yine de emir yermeyi başardı.

Çabuk! Diğerleri geldiği zaman ben transformatöre güç verebilirim. Ama çabuk olmalısın! Çabuk! David! Çabuk ol, be a-dam!

Gardener yorgun yorgun, vaktim pek az, diye düşündü. Tanrım! Her zaman öyle zaten.

Sundurmanın açık kapısına doğru gitti. Berbat haldeydi. Yerdeki kara yanık dairenin kenarında durdu, sonra da beceriksizce üzerinden atladı. Nedense ona dokunmak istemiyordu. Bir an dengesini kaybeder gibi oldu ama toparlandı. Sıçramayı sürdürdü. Sundurmaya yaklaşırken Freeman'ın çift benzin deposu müthiş bir gürültüyle patladı. Ön kısım arkadan ayrıldı ve yana devrildi. Açık pencereden kanepenin örtüsü ve pamuklar alevli tüyler gibi yükseldi. Ama çoğu avluya düşerek söndü. Ancak birkaçı uçarak verandaya ulaştı, hatta üç dört tanesi doğudan esecek olan rüzgârın ilk habercileri yüzünden açık kapıdan içeri uçtu. Bu yanan pamuk parçalarından biri Gardener'in bir halta önce açık kapının hemen yanındaki masaya bıraktığı karton kapaklı kitabın üzerine kondu. Kapak tutuştu.

Yanan diğer bir parça oturma "dasında, yerdeki bez parçalarından yapılmış halıya kondu. Bayan Anderson bir gün Anne evde yokken halıyı yatak odasında dokumuş, gizlice Bobbi'ye yollamıştı

Jim Gardener sundurmadan tekrar çıktığı zaman ev alev alev yanıyordu.

Sundurmadaki ışık o zamana kadar görülmemiş bir biçimde hafiflemişti. Durgun bir gölcüğün sularını andıran hafif bir yeşillikteydi.

Gardener ihtiyatla Anne'ye doğru baktı. O ateş saçan gözlerden korkuyordu. Ama kadın suda yüzüyordu sadece. Başını öne

— 417 — Sffffaf — F. : 27

eğikti. Saçları yukarıya doğru uzanmış, dalgalanıyordu.

O öldü, oğlum. Eğer çocuğu kurtaracaksın bunu şimdi yapmalısın! Ne kadar bir süre güç sağlayabileceğimi bilmiyorum. İkiye de bölünemem. Bir yandan onlarla ilgilenirken, bir yandan da transformatörü çalıştıramam.

Ev Hillman ona baktı. Gardener yaşlı adamın ilkel gücüne karşı hayranlık ve... derin bir acıma duydu. Durum tersine ol-sayc1- ben bunun yansımasını yapabilir miydim, diye düşündü. Hiç sanmıyorum.

Sonra ihtiyara kafasıyla, çok acı çekiyorsun, değil mi, diye sordu. İyi bir durumda olduğumu söyleyemem, oğlum. Bilmiyorum söylemek istediğin bu mu. Ama bu işi başaracağım... Sen harekete geçersen...

Evet, Gardener'ü artık harekete geçmesi gerekiyordu. Fazla oyalanmıştı. Çok fazla.

Ağzını iyice açarak uzun uzun esnedi, sonra da o turuncu sandığın içine ve etrafına yayılmış olan makineye>. doğru gitti. ihtiyarın transformatör dediği şeye doğru.

PROGRAM?

Tuşuz bilgisayarın ekranı onu çağırıyordu.

Ev Hillman, Gardener'e ne yapması gerektiğini söyleyebilirdi. Ama buna ihtiyacı yoktu. Her şeyi biliyordu. Freeman Moss'un havalandırma aletiyle yaptığı tek deney yüzünden burnunun nasıl kanadığını, duyduğu o korkunç gürültüyü unutmamıştı. O alet bunun yanında deveye kulak kalıyordu. Ama kendisi de o günden beri ister istemez «gelişme» yolunda bir hayli ilerlemişti. Bunun yeterli olacağını umu...

Kahretsin! Bekle, oğlum! Konuklarımız var!

Sonra daha güçlü bir ses Hillman'ın bastırıldı. Gardener'in az buçuk tanıdığı ama bir ad veremediği ses.

GERİLEYİN... GERİLEYİN... HEPİNİZ DURUN!

Gardener sonra yaşlı adamın bitkin sesini farkettiler. Galiba bir., ya da iki kişi...

Gardener onun bütün dikkatini avludaki şemsiyeye verdiğini hissettiler. Sundurmada ışık tekrar parlaklaştı, o öldürücü çakış bir kez daha başladı.

Freeman Moss'un çığlıkları başladığı sırada Dick Allison'la Newt Berringer, Anderson'un çiftliğinden üç kilometre uzaktaydılar. Birkaç dakika önce hızla Elt Barker'in yanından geçmişlerdi. Şimdi Dick dikiz aynasından geriye bakıyordu. Elt'in motosikletinin birdenbire yalpaladığını ve havaya fırladığını gör-

— 41a — *

dü. Sonra Elt motosikletten uçarak çalıkların arasına düştü.

Newt iki ayağıyla birden frene bastı. Kamyon inler gibi bir ses çıkararak yolun ortasında durdu. Hem öfke, hem de korku dolu, irileşmiş gözleriyle Dick'e baktı.

«O herifte bir makine var.»

«Evet. Ateş. Bir tür...»

Dick, birdenbire kafa sesini iyice yükseltti. Newt de oha katılarak sesi daha güçlendirdi. Kyle Archinborough'nun arabasından Kyle'yle Hazel McCready de onları izlediler.

GERİLEYİN... GERİLEYİN... HEPİNİZ... DURUN!

Hepsi durdular. Aslında emir almaktan pek hoşlanmıyorlardı. Kapıya Vuran Tommy'ler. Ama Freeman'ın hafiflemeye başlayan çığlıklarının müthiş bir ikna gücü vardı. Hepsi durdular. Sadece koyu mavi bir araba dışında.

Gerileme emri geldiği sırada Andy Bozeman, Anderson çiftliğini görebiliyordu artık. İçindeki kin ve nefret iyice artmıştı. Şimdi sadece Gardener'in ölüp kanlar içinde yatışını düşünebiliyordu. Hızla Anderson'un bahçe yoluna girdi. Frene bastığı zaman koyu mavi arabanın arkası koptu. Büyük taş az kalsın devriliyordu.

«Sana şimdi göstereceğim, aşşğılık köpek. Seni geberteceğim!»

Karısı çantasından molekül-kaynatıcıyı çıkardı. Oldukça zeki bir delinin uzay filmleri için yarattığı tabancalara benziyordu.

Pencereden sarkarak tetiği gelişigüzel çekmeye başladı. Anderson'un çiftlik evinin doğu bölümü alevler arasında havaya uçtu. İda Bozeman neşeyle güldü.

Bozeman'lar arabadan inerlerken avludaki maden iskelet hızla dönmeye başladı. Bir dakika sonra da o yeşil ışıklı şemsiye belirdi. 1da Bozeman «Molekül Disko» adını verdiği silahla buna nişan almaya çalıştı. Ama çok geç kalmıştı. Ev yerine şemsiyeye ateş etseydi durum çok farklı olacaktı... Ama olmadı.

Karı koca alevden birer ağaca dönüştüler. Bir dakika sonra ödenecek daha üç taksiti olan araba patladı.

Tommy'lerin kafasında Freeman Moss'un çığlıklarının yerini Andy ve Ida Bozeman'ın kükürdükleri aldı. Newt ve Dick yüzlerini buruşturarak beklediler.

Sonunda bu feryatlar da kesildi. Dick Allison ileriye, 9 numaralı karayolunun ortasını ve iki yanına park edilmiş olan taşıtan görüyordu. Frank Spruce büyük tankerin penceresinden eğilmiş, telaşla Dick ve Newt'e doğru bakıyordu. Bu yoldaki ve öteki yollardaki insanları seziyorlardı onlar. Kimisi geçtikleri tarlalarda duruyordu. Hepsisi de bir şey bekliyorlardı. Bir karar. Dick, Newt'e döndü.

«Yangın!»

«Evet. Yangın.»

«Söndürebilir miyiz?»

Newt bunu düşünürken kafalarında kısa bir sessizlik oldu. Dick arkadaşının bu sorunu bir tarafa bırakarak Gardener'in yanına gitmek istediğini anladı. Dick'in istediği karmaşık bir şey değildi. Jim Gardener'in bağirsaklarını deşmek niyetindeydi. Ama bu bir çözüm değildi. ikisi de biliyorlardı bunu. Bütün «Sundurma Halkı» da öyle. Hatta Adley bile. Durum kritikti. Ve Dick, Jim Gardener'in şu ya da bu şekilde gebereceğinden emindi.

Kapıya Vuran Tommy'lere karşı gelmek akıllıca bir şey değildi. Haven'deki o günkü eğlencelerden çok önce, başka dün-yalardaki pek çok ırkın öğrendiği bir gerçektir bu. |

Dick'le Newt, Elt Barker'in yuvarlandığı, etrafı ağaçlarla çevrili tarlaya doğru baktılar. Ağaçlar ve otlar sallanıyordu. Çok şiddetle değil. Ama doğudan batıya doğru rüzgâr estiği belliydi. Dick rüzgârın şiddetleneceğini biliyordu.

Sonunda Newt, «Evet, yangını söndürebiliriz,» diye cevap verdi.

«Hem yangını söndürür, hem de ayyaş engelleyebilir miyiz? Bundan emin olabilir miyiz?» ..

Düşünürlerken yine uzun bir sessizlik oldu. Sonra Newt, Dick'in sezdiği cevabı buldu.

«Her ikisini birden yapabileceğimizden emin değilim. Birini ya da diğerini başarabiliriz. Ama ikisini birden başarabileceğimizi sanmıyorum.»

' «O halde bırakalım ev şimdilik yansın...»

«Evet, yansın. Tamam.»

«Gemiye bir şey olmaz.»

«Gemi zarar görmez. Rüzgârın esiş yönüne bakılırsa...»

iki adam kafalarındaki düşünceleri biraraya getirirken birbirlerine gülümsediler. şimdi bir tek kafa, bir tek ses gibiydiler. Yangın onunla geminin arasında. Ayyaş gemiye ulaşamayacak.

Yolda ve tarlalarda bu konuşmayı dinleyen insanlar biraz rahatladılar. Ayyaş gemiye ulaşamayacak!

Hâlâ sundurmada mı?

Evet.

Newt endişe ve hayretle Dick'e baktı.

a or* ____

«O lanet olasıca herif sur »urmada ne yapıyor? Silahı mı var? Bir şey mi yapıyor? Gemiye zarar verecek bir silah?»

Sessizlik oldu. Sonra Dick'in sesi sadece Newt Berringer'in değil, bütün Sundurma Halkı'nın kafalarında çınladı. Anlaşılar ve otoriter bir sestir bu.

KAFALARINIZI BİRLEŞTİRİN. KAFALARINIZI BİZİMKİLER LE BİRLEŞTİRİN VE DİNLEYİN. GARDENER'i DİNLEYİN. DİNLEYİN, Dinlediler. Yaz sıcaklığında, öğleden sonra saatlerine özgü o derin sessizlikte dinlediler. iki üç tepenin ardından ilk dumanlar yükselmeye başladı.

Gardener onların dinlediklerini hissetti. Beyninin yüzeyinde korkunç bir böcek dolaşıyordu sanki. Gülmüş bir şeydi ama öyle oluyordu. Etrafında sürüyle pervane uçuşan bir sokak lambasının neler hissettiğini şimdi anlıyorum, diye düşündü.

Yaşlı adam tankın içinde kıpırdarak Gardener'in dikkatini çekmeye çalıştı. Onun gözlerinin içine bakamadı ama kafasını etkiledi. Gardener başını kaldırdı.

Onlara aldırma, oğlum. Ne yapmaya hazırlandığını öğrenmek istiyorlar. Ama onlara aldırma. Öğrenmelerinin bir zararı olmaz. Hatta belki de işimize bile yarar. Onları yavaşlatır. Rahatlamalarını sağlar. Onların David'le ilgilendikleri yok. Akılları fikirleri o lanet olasıca gemide! Haydi, oğlum! Haydi!

ı Gardener transformatörün yanında duruyordu. Elinde kulaklıklardan biri vardı. Takmak istemiyordu. Bir priz yüzünden çarpılan, şimdi aynı şeye tekrar dokunmak zorunda kalan çocuğa benziyordu.

Bu uğursuz şeyi takmam şart mı? Daha önce sadece düşünceyle ekrandaki yazıyı değiştirdim.

Evet. Yapabileceğin tek şey bu. Onu takmalısın, oğlum. Üzgünüm.

O sırada inanılmayacak bir şey oldu. Gardener'in gözleri kapanmaya başladı yine. Gözlerini zorla açtı.

Yaşlı adama kafasından, korkarım o beni öldürecek, diyerek bekledi. Onun bu düşüncenin doğru olmadığını söyleyeceğini u-muyordu. Ama Ev Hillman cevap vermeyerek ısrarla ona baktı.

Gardener, evet, bu beni öldürebilir, diye düşündü. ihtiyarda biliyor bunu.

Dışarıdan alevlerin çatırtısı geliyordu.

Gardener'in beyninin yüzeyindeki kıvrıntılar durdu. Pervaneler uzaklaşmışlardı.

istemeye istemeye fişi kulağına soktu.

Kyle'yle Hazel rahatladılar. Birbirlerine baktılar. Gözlerinde birbirinin aynı... ve insanca bir ifade vardı. inanılmayacak kadar harika bir şey öğrenen insanlara özgü bir ifade.

Kyle inanamıyormuş gibi, «David Brown,» dedi. «Sen de...»

«Evet, ben de aynı şeyi algıladım. Çocuğu, kurtarmaya çalışıyor. Onu...»

«Geri getirecek.»

«Altair-4'den.».

Sonra Dick Allison'un zafer ve heyecan dolu sesi bütün kafalarda yankılandı.

YAŞASIN! O ÇOCUĞUN İŞE YARAYACAĞINI BİLİYORDUM!

Gardener bir an hiçbir şey hissetmedi. Gevşedi. Uyumlamak üzereydi. Sonra müthiş bir acı duydu. Sanki kafasına şiddetle vurmuşlardı.

«Hayır!» diye haykırdı. Ellerini kaldırarak şakaklarını yumrukladı, «Hayır, ah, Tanrım, hayır! Bana fazla acı veriyor! Tanrım! Olmaz!»

Dayanmaya çalış, oğlum. Katlanmayı dene.

«Yapamam, yapamam! AH, TANRIM! DURDUR ŞUNU!»

Kafasındaki sancının yanında parçalanmış bileğinin acısı sivrisinek ısırığından farksız kalıyordu. Burnunun kanamaya başladığını farketti. Ağzına kanlar dolmuştu.

DAYAN. OĞLUM!

Sancı biraz hafifledi. Onun yerini başka bir duygu aldı. Bu yeni duygu korkunçtu. Korkunç ve dehşet verici.

Sanki kafası patlamak üzereydi. Ama bir şeyi daha seziyordu. ilk kez Kapiya Vuran Tommy'lerin amacını anlıyordu. Onları sürükleyen gücü de.

Hafifleyen ama geçmeyen o sancıya, ve kafasının sanki patlayacak kadar şişmiş gibi gelmesine rağmen, benliğinin bir yanı bütün bunlardan zevk alıyordu. Sanki bir ilaç almıştı. inanılmayacak

kadar güçlü bir ilaç. Beyni hızla çalışan bir motor gibiydi. Onun gaza basarak arabayı sürmesini bekliyordu.

Nereye gideceğim?

istediğin yere.

istersen yıldızlara.

Oğlum, bağlantımız kesiliyor!

ihtiyar adamın sesiydi bu. Her zamankinden bitkin geliyordu. Gardener kendini topladı. Ah, evet, bu sarhoşça duygu harikaydı, ama hırsızlama bir şeydi. Kendini zorlayarak gemideki hamaklara hapsedilmiş o ölü yaprak rengi yaratıkları düşündü. O esirleri. Yaşlı adam ona güç veriyordu. Gardener, Hillman'ı içiyordu sanki. Kan içen bir vampir gibi. Kendisi acaba ne kadar süre sonra vampirleşecekti? Ne zaman onlara dönecekti?

Hillman'a kafasından bir cevap yolladı. Seninleyim, ihtiyar.

Ev Hillman sessiz bir rahatlıkla sağlam olan gözünü kapattı. Gardener ekrana döndü. Kulağındaki fişi dalgın dalgın tutuyordu.

Anderson'un sundurmasında ışık tekrar yükselip alçalmaya, panelde daireler çizmeye başladı.

Dinleyin:

Hepsi dinlediler. Bütün kafalar birbirine bağlanmış, dinliyorlardı. Kimsenin emrinde değillerdi onlar. Kapiya Vuran Tommy" ler adını fazla umursamadan kabul etmişlerdi ama aslında kralları olmayan uzay çingeneleriydiler. Ne var ki, yenilenme süresinde çok savunmasızdılar. Bu kritik dönemde Gardener'in «Sun durma Halkı» diye tanımladığı insanların seslerini kabul ediyorlardı. Ne de olsa bu insanlar onların birer özü sayılabilirdi. Sınırları kapama zamanı geldi.

Herkes bunu kabul ettiğini belirtecek biçimde iç çekti. Bu kafa sesini Ruth McCâusland tanıyabilirdi. Kasım rüzgârının u-çurduğu sonbahar yapraklarının hisirtisine benziyordu.

Sundurma Halkı'nın Gardener'le olan bağı, hiç olmazsa şu ara, kesilmişti. Gardener'in başka bir şeyle ilgilenmesi onları sevindirmişti. Gemiye gitmeye kalkarsa yangın ona engel olacaktı.

Bileşik ses çabucak yapılması gereken şeyleri açıkladı. Bu planlardan bazıları haftalar önce kabataslak hazırlanmıştı. Sundurma Halkı «gelişirken» bu planlar da kesinleşmişti.

Birtakım aletler yapılmıştı. Sanki gelişigüzel hazırlanmış-ler gibi. Sundurma Halkı silahlar hazırlamış, bazen yaptıkları, o-yımcaklarla birbirlerini öldürmüşlerdi. Bazen tamamladıkları a-letlere kuşkuyla bakmış ve onları bir yere kaldırmışlardı. Çünkü günlük işlerine yarayacak şeyler değildi bunlar. Ama Sundurma Halkı bazı makineleri de Haven'in sınırlarına taşımıştı. Genellikle arabaların bagajlarında ya da kamyonların arkalarında götürmüşlerdi. Tabii üzerlerine muşambalar örterek Bu araçlardan biri de Leandro'yu öldüren gazoz makinesiydi. Bunu bir zamanlar hayatını kazanmak için gazoz makinelerini tamir eden ve artık ölmüş olan Dave Rutledge değiştirmişti. Diğer bir

silah da Lester Moran'ı öldüren o ağaç budama makinesiydi. Sundurma Halkı'nın elinde ateş püsküren televizyonlar, havada uçarak öldürücü ultrasonik ses dalgaları yayınlayan duman seziciler vardı. Birkaç yere güç engelleri dikilmişti. Bu makinelerin hemen hepsi «Çağırıcılar» adı verilmiş olan aletlerin yardımıyla, bir kafa emriyle çalıştırılabiliyordu.

Hiç kimse bu makinelerin neden kent sınırına yerleştirildiklerini düşünmemişti. Ama tabii her şeyin zamanı geliyordu. Ve şimdi de sınırların kapatılması zamanı gelmişti. Erken olmuş tu... Ama yine de pek erken sayılmazdı...

Sundurma Halkı birkaç Kapiya Vuran Tommy'nin kente dönmesini önerdiler. Hazel McCready de onlarla birlikte gidecekti. Hazel «daha gelişmiş» Kapiya Vuran Tommy'lerin temsilcisi olacaktı. Sınırları koruyan aletler pilleri ya da aküleri bitinceye kadar kendi kendilerine çalışacaklardı nasıl olsa. Kentte daha ö-nenli makineler vardı. Onlar ormana gönderilebilir, böylece geminin etrafında bir koruma halkası oluşturulurdu. Yani ayyaş gemiye gitmeye kalkarsa diye...

Hem kentte çok çok önemli bir makine daha vardı. Yabancı biri Haveii'e gelirse o aracın da korunması gerekiyordu. Bu makine Hazel McCready'nin arka avlusunda, büyük bir çadırın içinde duruyordu. Eskiden kalorifer kazanıyken iyice değiştirilmişti. Artık sundurmadaki transformatörün yapabildiği her şeyi başarıyordu. Ayrıca iki bakımdan transformatörden çok farklıydı. Bir zamanlar McCready'nin evinin çeşitli odalarına uzanan galvanize alüminyum borular şimdi gökyüzüne doğru çevrilmişti. Bu makine çalıştırıldığı zaman hava...

...Kapiya Vuran Tommy'lere uygun olacaktı.

Bu küçük atmosfer üreticisi çalıştığında artık havayı ve rüzgârları düşünmelerine gerek kalmayacaktı. Makineyi kasırga bile etkileyemeyecekti. Etrafı güç alanlarıyla sarılı olan bu hava değiştirme aracı, onlar kentte toplandıkları zaman çoğunu koruyabilecekti.

Sınırların kapatılması önerisi, Gardener kulaklıklardan birini taktığı sırada duyuldu. Beş dakika sonra Hazel ve kırk kişi dönerek kente doğru gittiler. Bir bölümü Belediye Binasına gidecek, bazı makineleri ve gemiyi korumaya, sınırları kontrol etmeye çalışacaklardı. Bazıları ise atmosfer makinesini koruyacaklardı. Bir kaza olabilirdi. Ya da dış dünya tahmin ettiklerinden daha çabuk tepki gösterebilir, daha başarılı bir biçimde ör-gütlenebilirdi. Belki de bu konuda Tommy'lerin sandığından daha fazla bilgileri vardı... Bütün bunlar eskiden de başka dünyalarda da olmuştu. Ve genellikle sorun memnurluk verecek bir biçimde çözümlenmişti... Ama «gelişme her zaman mutlulukla sona ermiyordu.

Sınırların kapatılması için verilen emirle Hazei ve grubunun oradan ayrılması arasında geçen on dakikalık sürede gökyüzüne yükselen dumanların biçimi de, boyu da pek değişmedi. Rüzgâr fazla şiddetli değildi. Hiç olmazsa şimdilik. Bu da iyiydi. Çünkü o zaman dış dünya kendileriyle daha yavaş ilgilenecekti. Ama işin kötü bir yanı da vardı. Yangın Gardener'in gemiye ulaşmasını hemen engelleyemeyecekti.

Ama yine de... Newt'e, Dick'e, Adley'e, Kyle'ye göre, Gardener mahvolmak üzereydi. Geri kalan Kapiya Vuran Tommy'ler beş dakika kadar orada durdular. Sınırlardaki makinelerin uyanıp işleri yapmaya hazırlandıkları konusunda haber bekliyordular. Bu haber bir makine uğultusu halinde duyuldu. Newt, Dick'e baktı. O da başını salladı. İki adam kafalardan oluşan ağdan ayrılarak dikkatlerini tekrar sundurmaya verdiler. Bir zamanlar Anderson'un bile kalasını okuyamadığı Gardener' in düşüncelerini algılamak çok zordu ama transformatörü kolaylıkla «okumaları» gerekirdi.

Gelgelelim transformatör sanki hafif bir fısıltıya dönüşmüştü. Newt tekrar Dick'e baktı. Korkmuştu. «Tanrım... Ayyaş gitmiş... O herif. .»

Dick güldü. Kafaları hâlâ zorlukla okuyabilen ve düşüncelerini uzaklara gönderemeyen Gardener'in işi bu kadar çabucak yaptığını hiç sanmıyordu. Zaten ayyaşın istediğini başarabileceğinden de emin değildi. Gardener'in buraya çıkagelmesi ve Bob-bi'nin ona karşı duyduğu o gereksiz sevgi her şeyi zorlaştırmıştı. Ama Dick artık Gardener'in sonunun gelmiş olduğuna inanıyordu. Nev/t'e bakarak o acayip gözlerinden birini kıpti. İnsan ve yabancı karışımı bu garip yaratık hem korkunç, hem de komikti. «Gardener gitmedi, Nevvt. O aşağılık köpek ÖLDÜ.» Hepsi birden hareket ettiler. Anderson'un evine doğru gidiyorlardı. Kafam çok ağır.

Bu sözler Gardener ekrana doğru dönerken kafasında çınla yıp duruyordu. Galiba uzun bir süreden beri yankılanıyordu bu cümle. Artık varolmayan bir Jim Gardener bir zamanlar böyle sözleri alır, şiirlerini bunların etrafında oluştururdu. İstridvoiün bir kum parçası,,, ,!•,-: _= ;--•-| -

Kafam çok ağır, patron.

«Soğuk Elli Luke» gibi pranga mahkûmlarıyla ilgili bir filmden miydi bu söz? Yoksa bir şarkı mıydı? Evet. Bir şarkı. Gardener'in kafasında karmakarışık hayaller beliriyordu. Bin dokuz yüz altmışlarda. Batı kıyısı... «Cehennem Meleklerinin deri ceketlerinden giymiş, keman yayı tutmaya alışık ince beyaz eline bisiklet zinciri sarmış, bebek suratlı bir çiçek çocuğu...

Kafam, Jim, kafana bir şey oluyor...

Alı, evet, haklısın büyükbaba. Kafam ağır. Gerçek bu. Ben çılgınlık etmek için doğmuşum. Seni hiçbir zaman sevmediğimi iddia ederlerse yalan söylüyorlar demektir. Kafam ağır. Her damarım... atarı da, topları da, kılcalı da... iyice şişiyor. Kafam çok ağır. Şu anda aynaya bakarsam neler göreceğimi biliyorum. Gözlerimden ince ışınlar halinde yeşil ışıklar fışkırıyor. Başım ağır... kafamı biraz oynatırsam patlayacak. Evet. Onun için dikkatli ol, Jim...!

DIKKATLİ OL, OĞLUM.

David.

Evet.

Gardener kendini bir uçurumun kenarında dengesini kaybetmiş, sendeliyormuş gibi hissediyordu. Bu düşünceyi kafasından kovdu. Her düşünceyi kovmaya ve kahramanca davranmaya, çalıştı. Ya da. bu uğurda ölmeye hazırlandı.

PROGRAM?

Gardener kulaklığı iyice iterek ekrana baktı. Kaşlarını çatmıştı. Bütün düşüncelerini ekranda toplamaya çalışıyordu. Sancısı arttı. Beyni sanki biraz daha şişti. Sonra can acısı hafifledi. Ama kafası hâlâ balon gibiydi. Gözlerim ekrana dikmişti.

ALTAIR-4.

Pekâlâ... Sonra? Gardener ihtiyarın ona ne yapılması gerektiğini söylemesini bekledi. Ama ondan cevap alamadı. Ya transformatörle kurduğu kafa bağı ihtiyarı engelliyordu ya da Ev Hilîman ne yapılması gerektiğini bilmiyordu. Hangisi olduğu önemli miydi? Hayır.

Gardener ekrana baktı.

DOSYA

Ekran birdenbire 9 sayılarıyla doldu. Soldan sağa, yukardan aşağı. Gardener üzüntüyle, ah Tanrım, aleti bozдум, diye düşündü. 9 1ar kayboldu. Ve ekranda birdenbire

— 426 —

AH, TANRIM! ALETİ BOZDUM! sözleri belirdi. Sözcükler birer hayalet gibi ışıldadı, sonra ekrandaki yazı değişti

DOSYA HAZIR.

Gardener biraz gevşedi. Makineye bir şey olmamıştı. Ama kafası son gücüyle çalışıyordu ve kendisi de bunun farkındaydı. ihtiyar adamlar Peter'den kalan şeylerin güç verdiği bu makine çocuğu geri getirebilirse belki Gardener de kurtulacaktı. Ama alet ondan da güç almaya kalkarsa kafası patlayıverecekti.

şimdi bunu düşünmenin sırası değildi.

Uyuşmuş diliyle dudaklarını yalayarak ekrana baktı. DAVID BROWN'LA BAĞLANTI KUR.

Ekranda 9'lar belirdi.

Belki de sonsuzluğun işaretiydi bunlar. BAĞLANTI BAŞARILI

Pekâlâ. iy, şimdi ne yapacağım? Omzunu siikti. Ne yapmaya çalıştığını biliyordu. Bütün bu kararsızlıklara ne gerek vardı? DAVID BROVNV'U ALTAIR-4'DEN GERİ GETİR.

Ekrana 9 sayıları doldu. Bu kc.z çifte sonsuzluğun işaretiydi bunlar. Sonra ekranda bir mesaj belirdi. Bu öyle basit, öyle mantıklı ve öyle deliceydi ki, Gardener aleti bozmayacağından e-min olsa kahkahalarla gülecekti.

ONU NEREYE BIRAKMAMI İSTİYORSUN?

Gardener'in gülme isteği geçti. Bu sorunun cevaplanması gerekiyordu. Çocuğu nereye getireceğim gerçekten? Yankee Stadyumundaki kaleye mi? Piccadilly Alanına mı? Alhamra Otelinin önünden denize uzanan mendireğe mi? Bu yerlerden hiçbiri olmaz tabii. Ama çocuğu buraya, Hâven'e de getirtemem. Tanrım i Bu hiç olmaz! Herhalde hava onu öldürür. Hava öldüremez»» bu işi birer canavar halini almaya başlamış olan annesiyle b tbası başarır.

O halde nereye?

Gardener başım kaldırarak ihtiyara baktı. Yaşlı adam da gözünü ona dikmişti. Gardener birdenbire cevabı buldu. Çocuğu gönderebileceği bir tek yer vardı.

Bunu makineye bildirdi.

Sonra da aletin, «Biraz daha açıkla,» demesini bekledi. Ya da, «Bu imkânsız,» demesini. Veya ondan beceremeyeceği bir komuta sistemi kurmasını istememesini. Ama bunların yerine ekranda

yine 9'lar belirdi. Bu sefer rakamlar sonsuz kere sonsuza kadar kaldılar. Transformatörden yayılan ışık hemen hemen göz kamaştıracak kadar berraklaştı.

Gardener gözlerini kapattı. Gözkapaklarının arkasında, de-

nizlerin derinliklerini andıran yeşilimsi karanlıkta yaşlı adamın haykırdığını duyar gibi oldu. Ama ses pek hafifti.

Sonra kafasına dolan güç kayboldu. Birdenbire. Gardener sendeleyerek geriledi. Kulağındaki fiş fırlayarak yere çarptı. Burnu hâlâ kaniyordu. Temiz gömleği kan içinde kalmıştı. inşası vücudunda kaç litre kan var, diye düşündü. Ve ne oldu?

Ekranda,

TAŞIMA BAŞARILI OLDU ya da

TAŞIMA BAŞARILI OLAMADI gibi bir yazı da belirmemişti. Hatta

PEK YAKINDA YOLCULUK GÖZÜKÜYOR. HAYATINA UZUN BOYLU, ESMER VE YAKIŞIKLI BİR KAPIYA VURAN TOMMY GİRECEK, gibi bir şey de gözüküyordu.

Gardener, neden bu kadar çabaladım, diye düşündü. Sonra ıstırapla, bu sorunun cevabını hiçbir zaman öğrenemeyeceğini anladı. Aklına Ed'vnm Arlington Robinson'un iki dizesi geldi: «Ve durmadan çalıştık ve ışığı bekledik/Etsiz kaldık ve ekmeğe küftettik...»

Ekran bomboştı. Gardener ihtiyara baktı. Yaşlı adam bitkin bir halde başını öne eğmişti.

Gardener'in gözyaşları kanlara karışıyordu. Kafasındaki maden plakadan etrafa bir acı yayılıyordu. Ama patlayacak balonu hatırlatan o şişkinlik geçmişti. Güç duygusu da kaybolmuştu. Gardener bu gücü aradığını farkettil. Bir yanı, sonuç ne olursa olsun o güce yeniden kavuşmak istiyordu.

Haydi, Jim.

Evet. Pekâlâ. David Brown için elimden geleni yaptım. Belki bir şey oldu, belki de olmadı. Belki çocuğun ölümüne neden oldum Belki de uzaylı bebeklerle oynamaya alışkın Elliot gibi bir E.T.'yle karşılaşmak isteyen David, şu anda Altair-4'le burası a-rasında, uzayın derinliklerinde bir yerde, dağılmış atomlardan oluşan bir bulut. Ne olduğunu hiçbir zaman öğrenemeyeceğim. Yalnız şunu biliyorum. Burada fazla kaldım. Belki de çok fazla. Artık gitme zamanı geldi.

Yaşlı adam başını kaldırdı.

Sen biliyor musun, ihtiyar?

Çocuğun güvende olup olmadığını mı? Hayır. Ama sen elinden geleni yaptın, oğlum. Sana teşekkür ederim. şimdi lütfen... lütfen, oğlum...

Yaşlı adamın gizli kafa sesi hafifliyordu.

Lütfen... beni... buradan... kurtar...

o... dipteki., raflara bak...

Gardener onun sözlerini anlayabilmek için büyük bir çaba harcamaya başlamıştı. Lütfen... AH. lüt...

Ses pek hafif, fısıltı gibiydi. Yaşlı adamın başı önüne düşmüştü. Seyrek beyaz saçlarından geri kalanlar yeşil sıvıda yüzüyordu.

Peter rüyasında tavşanları kovalarken ayaklarını hafifçe oynattı... Ya da köpek belki Bobbi'yi arıyordu. Sevgili sahibini.

Gardener sekerek dipteki raflara doğru gitti. Raflar kara, tozlu ve yağlıydı. Unutulmuş olan eski piller rafa yığılmıştı. Bir kahve tenekesinde vidalar, somunlar, menteşeler ve işlevi unutulmuş anahtarlar duruyordu.

O raflardan birinde oyuncak bir sonik uzay tabancası vardı. Silahın bir yanına bir düğme takılmıştı. Gardener, herhalde bunu bir çocuğa doğumgünü hediye ettiler, dedi kendi kendine. Küçük silahın değişik frekanslarda sesler çıkarması için çocuk bu düğmeyi çeviriyordu. şimdi ne işe yarıyor?

Gardener bitkin bitkin, kim aldırıyor buna, diye düşündü. Bütün bunları canımı sıkmaya başlıyor.

Canı sıkılsın sıkılmasın, tabancayı beline sokarak döndü, sundurmada yine sığraya sığraya ilerledi. Kapıda durarak yaşlı adama baktı.

Teşekkür ederim, ihtiyar. Beni... bundan... kurtar... oğlum...

Evet, hem seni, hem de Peter'i. Bundan emin olabilirsin. Gardener sekerek dışarı çıktı, etrafına bakındı. Henüz başka kimse gelmemişti. Bu iyiydi. Ama şansının daha uzun süre yardım edeceğini de sanmıyordu. Yakındaydılar onlar. Kafası on-larinkine dokunuyordu. Dikkatle vals yapan bir çiftte benziyorlardı. Gardener onların birleşerek...

...bir tek bilinç halini aldıklarını sezdi. Bir şeyler yapıyorlardı ama Gardener'i hissetmiyor, onun düşüncelerini okumuyorlardı. Ya transformatörü kullandığı ya da sundurmaya girdiği için kafaları arasındaki bağ kesilmişti. Ama çok geçmeden onun ortaya çıktığını anlayacaklardı.

Güneş göz kamaştırıyordu. Hava sıcaktı. Yanık kokuyordu. Bobbi'nin çiftlik evi şömineye konulmuş bir yığın kuru çıra gibi yanıyordu. Gardener bakarken damın yarısı çöktü. Parlak akşam güneşinde renksizleşen kıvılcıklar birarada havaya yükseldi. Dick, Newt ve diğerleri fazla duman görememişlerdi. Çünkü ev şiddetle yanıyordu, çıkan dumanlar renksiz ve saydamdı. Gör-
. iIOO_____

dükleri dumanın çoğu avluda yanan iki taşıttan yükselmişti.

Gardener bir an sundurmanın kapısında, sağlam ayağının üzerinde durdu, sonra sığrayarak şemsiyeye doğru gitti. Yarı yolda yere kapaklandı. Toprakların üzerine yuvarlanırken belindeki sonik uzay tabancasını düşündü. Çocuklar için yapılan tabancalarda emniyet olmazdı. Tetik çekilirse Gardener birdenbire parçalanabilirdi. işte size Kapıya Vuran Tommy'lerin zayıflama rejimi. Silahı belinden çıkardı. Sanki elindeki mayınmış gibi davranıyordu. Sonra avuçları ve dizleri üzerinde emekleye emekleye şemsiyeye gitti. Ona tutunarak ayağa kalktı.

On iki metre ötede Bobbi'nin damının öbür yarısı da çöktü. Sıcak kıvılcıklar döne döne bahçeye yayıldı ve gerideki ormana doğru uçtu. Gardener sundurmaya doğru dönerek tekrar, teşekkür ederim, dostum, diye düşündü.

Ona bir cevap verilmiş gibi geldi. Yorgun, hafif bir sesle.

Gardener tabancayı sundurmaya doğru çevirerek tetiği çekti. Namludan ancak kalem kurşunu inceliğinde bir yeşil ışın fışkırdı. Tavada kızaran sucuğun cızırtısını hatırlatan bir ses duyuldu. Yeşil ışın bir an sundurmanın yan duvarına yayıldı. Hortumdan fışkıran sular gibi. Sonra tahtalar tutuştu. Gardener yorgun yorgun, yine sıcak işler, diye düşündü. Yine yakma, tutuşturma... Zıplayarak evin arka tarafına doğru gitti. Tabanca hâlâ e-lindeydi. Yüzünden terler ve kanlı yaşlar akıyordu. Aklından, Vmston Churchill görse bana bayılırdı, diye geçirerek gülmeye başladı... Traktörü gördü. Sonra yine uzun uzun esnedi. Belki de Bobbi farkına varmadan hayatımı kurtardı, diye düşündü. Belki değil, kesinlikle! Galiba Valium transformatördeki o akla hayale sığmayacak gücün beni tam etkilemesine engel oldu. Belki de Valium...

Yanan evin içinde bir şey... Bobbi'nin aletlerinden biri top ateşi gibi bir gürültüyle patladı, Gardener farkına varmadan e-ğildi. Evin yarısı sanki birdenbire havalandı. Neyse ki, uzakta kalan bölümdü. Gardener gökyüzüne baktı, ikinci esnemesi yarıda kesildi. işte Bobbi'nin yazı makinesi gidiyor!

Gökyüzündeki yazı makinesi döne döne yükseliyordu.

Gardener sekerek ilerlemesini sürdürdü, traktöre vardı. Kontak anahtarı yerindeydi. iyi I Anahtarlar yüzünden başıma gelen dertler bana ömrümün sonuna dek yeter. Ne kadar ömrüm kaldıysa...

Kendini yukarı çekerek direksiyona geçti. Geride taşıtlar yaklaşıyor, avluya giriyorlardı. Gardener dönüp onlara bakmadı.

Traktör eve çok yakındı. Hemen uzaklaşmazsa börek gibi fırınlanacak ti.

Anahtarı çevirdi. Traktörün motorundan hiç ses çıkmadı ama o endişelenmedi. Motor hafifçe titreşiyordu. Evde bir şey daha patladı. Uçuşan kıvılcıklar Gardener'in cildini yaktı. Çiftliğe giren Kapıya Vuran Tommy'ler dikkatlerini sundurmaya vermişlerdi. Ve...

... Börek gibi fırınlanacak, diye düşünüyorlardı.

Sundurmadaki kavrulacak.

Evet. Öldü o. Sundurmada öldü.

Gardener kendi kendine, iyi, dedi. Öyle sansınlar. Yeni ve Geliştirilmiş traktör onu ele vermeyecekti. Çok sessizdi. Hemen buradan gitmesi gerekiyordu. Bahçedeki bitkiler tutuşmuştu bile. Dev ayçiçekleri ve iri koçanlı uzun mısırlar alev alev yanıyordu. Ama bahçenin ortasındaki yol hâlâ geçilecek gibiydi.

HEY! HEY! AYYAŞ EVİN ARKASINDA! YASIYOR! O HÂLÂ...

Gardener endişeyle sağa baktı. Nancy Voss. Bobbi'nin çiftliğiyle Hurd topraklarının sınırındaki taş duvarın arasında uzanan tarladan hızla yaklaşıyordu. Bir Japon bisikletine binmişti. Saç örgüleri uçuyordu... Gözleri cadı gibi ateş saçıyordu. Ama Anne Ablanın yanında yine de melek kalırdı. <

HEY! BURAYA GELİN! BURAYA!

Gardener, ah, seni dişi köpek, diye düşünerek sonik uzay tabancasını kaldırdı.

Avluya yirmi otuz kişi girmişti. Kyle'yle Adley de onların arasındaydı. Frank Spruce, Golden'Ier, Rosalie Skehan, Cooder Baba da. Dick ve Newt hâlâ yolda bekliyor, düzenli davranılma-sını sağlıyorlardı.

Hepsi de Nancy Voss'un gizli sesine doğru döndüler.

HEY! O BURADA! YAŞIYOR! O HERİF HÂLÂ...

Nancy bir çığlık attı. Bisikletle tarlada ilerlediğini, sonra d^; yanan evin arkasından fışkırıp etrafını saran ince yeşil ışını hev-kes gördü.

Hiçbiri yeniden dönmeye başlayan şemsiyeyi farketmedi.

Sundurmanın bir tarafı alevler içindeydi. Damın bir bölümü Çöktü. Kıvılcımlar döne döne havaya yükseldi. içlerinden biri yağlı paçavraların üzerine düştü, orada sanki ateşten güller açtı.

Ev Hillman, artık kurtulacağım, diye düşündü. En son bu. En son...

Transformatör son kez parlak bir yeşil ışık çıkararak çakmaya başladı. Bir an yangınla rekabet edecek hale geldi.

Dick Allison şemsiyenin gıcirtısını duydu. Gardener'in hâlâ yaşadığını anladığı an kafası öfxeli, vahşi ve yırtıcı bir çığlıkla doldu. Ondan sonra her şey çok çabuk oldu. Nancy Voss şimdi Bobbi'nin çiftliğinin sağ yanındaki tarlada bezden yapılmış bir bebek gibi yanıyordu. Bisikleti yirmi metre kadar ilerledi, sonra bir taşa çarparak takla attı.

Dick, Bobbi'nin yanmış kamyonetinin iskeletini gördü. Sonra Freeman'ın kamyonunu ve Bozeman'larm otomobilini... Ve en son olarak da şemsiyeyi farkettiler.

O ŞEYDEN UZAKLASIN! KAÇIN! UZAK...

Ama Dick'in bir şey yapabilmesi imkânsızdı. Kafalardan oluşan ağdan ayrılmıştı. şimdi ilkel bir rock and rol) temposu gibi tekrarlanan iki düşünceyi aşip geçmesi mümkün değildi.

AYYAŞ HALÂ YAŞIYOR. EVİN ARKASINDA. HÂLÂ YAŞIYOR. EVİN ARKASINDA!

Başkaları da çiftliğe vardılar. şimdi yanan eve, alevler içindeki sundurmaya, dumanları tüten taşıtlara aldırmaksızın bir sel gibi avludan akıyorlardı.

HAYIR! KAHROLASICA AHMAKLAR! YAPMAYIN! YERE YATIN! KAÇIN!

Newt ipnotize olmuş gibi yanan eve bakıyor, gitgide dab <, hızlı dönen şemsiyeye de aldırılmıyordu. Dick ö anda arkadaşını seve seve öldürebilirdi. Ama ona yine de ihtiyacı vorcb Nevrt'i kabaca iterek yere devirmekle yetindi, kendisi de ov> un üzerine kapaklandı.

Bir dakika sonra yeşil şemsiye o nazik ağını avluya tekrar gerdi.

Gardener çığlıkları duydu-». La kez pek çok kişi haykırıyordu. O seslerin kafasında yayıHûanmalarım engellemek için elin den geleni yaptı. Onknn önemi yoktu. Önemli olan son istasyona erişebilmektir.

Traktörü havalandırmaya çalışması yersiz olacaktı. Bobbi' nin alev alev yanan bahçesinde hızla ilerledi

Bir an bahçeden çıkamayacağını sandı. Otlar ve fazla büyümüş bitkiler pek çabuk tutuştu. Sıcak korkunçtu, insanı kavuruyordu. Çok geçmeden ciğerleri pişecekti.

Gardener boğuk gürültüler duyuyordu. şöminede patlayan budaklı iri çam kütüklerinin çıkardığı sese benzeyen sesler. Etrafa bir göz attı, süs kabaklarıyla balkabaklarının patladıklarını gördü. Traktörün kızgın direksiyonu avucunda su dolu kabarcıklar belirmesine neden oluyordu.

Gardener kafasının fazla kızdığını farkederek elini uzattı. Saçları alev almıştı.

şimdi sundurmanın bütün içi yanıyordu. Alevlerin ortasın da transformatörden fışkıran ışık kâh sönükleşiyor, kâh parlak-laşyordu. Cehennemnin ortasında, bebeği açılıp büzülen bir kedi gözü gibiydi.

Peter yan yatıyordu. Bacakları kimıldamıyordu artık. Ev Bulman bitkin bir dikkatle transformatöre bakıyordu. Etrafını saran sıvı gitgide ısınıyordu. Neredeyse kaynayacaktı. Ama bu da önemli değildi. Can acısı duymuyordu. Fiziksel anlamda yani. Onu transformatöre bağlayan ana kablonun üzerindeki yalıtım maddesi eriyip yapışmaya başlıyordu. Ama bağları hâlâ kesil-memişti.

Ev Hillman, yapabileceğim son şey bu, diye düşünüyordu. Ona kaçabilmesi için bir fırsat vermeliyim. Son şey...

SON ŞEY

Bilgisayarın ekranı aydınlandı

SON ŞEY SON ŞEY SON ŞEY

Sonra bu sözlerin yerini 9 sayıları aldı.

Bobbi Anderson'un avlusundaki felaket inanılacak gibi değildi.

Dick'le Newt olanları seyrediyorlardı. Sanki büyülenmişlerdi. Gördüklerine inanamıyorlardı. Dick o gün ormandaki ihtiyarla polisin olayında olduğu gibi yine, her şey nasıl böyle altüst olabilir, diye düşünüyordu. Newt'le ikisi ve henüz çiftliğe varmamış olanlar şemsiyenin öldürücü çevresinin dışındaydılar. Ama Dick yine de yerden kalkmıyordu. Kalkabileceğinden pek emin değildi.

-Avludaki insanlar kurumuş korkuluklar gibi yamyorlardı. Bazdan koşuyor, kollarını sallayarak kargaları andıran sesler çıkarıyor, hem ağızlarıyla, hem de kafalarıyla haykırıyordu. Birkaç şanslı kişi tam zamanında gerilemeyi başarmıştı. Frank Spruce ağır ağır yürüyerek Newt'le Dick'in yanından geçti. Yüzünün yansı yanmış, çene kemiği ortaya çıkmıştı. Sanki ağzını Çarpıtmış, sintiyordu. Bazılarının taşıdıkları silahlar patlarken vücutları paramparça oluyordu.

Dick'ie Newt göz göze geldiler.

Onları evin arkasına yolla! Ayyaşın önünü kessinler. Bu şart...

Evet, biliyorum. Ama Tanrım, bizden on ya da yirmi kişi alev alev yanıyor.

KAHRETSİN! SIZLANMAYI BİRAK!

Newt irkildi. Dudakları öfkeye gerilerek dişetleri ortaya çıktı. Dick ona aldırmadı. Kafa ağrı parça parça olmuştu. Artık sesini duyurabilecekti.

Evin arkasına gidin! Evin arkasına gidin! Onu yakalayın! Ayyaşı tutun! Evin arkasına gidin!

Diğerleri kımıldandılar. Önce ağır ağır. Suratlarından iyice sersemledikleri anlaşılıyordu. Sonra hızlandılar.

Bilgisayarın ekranı içeri doğru patladı. Öksürüğe benzeyen bir ses duyuldu. Sanki bir dev boğazım temizliyordu. Ev Hill-man'ın hapsoldüğü duş kabininden yoğun yeşil bir sıvı aktı. Sıvı alevlerle 'karşılaştı ve öldürücü yeşil bir buhara dönüştü. Neyse ki. Ev ölmüştü sonunda. şimdi camı kırılmış bir akvaryumdan fırlayan balık gibi sıvıyla sürükleniyordu. Bir dakika sonra Peter onu izledi. Anne Anderson yere en son kaydı. Ölmüş kadının elleri hâlâ pençe gibiydi.

Ateş şemsiyesi söndü. Artık ölmekte olanların çığlıkları ve Dick'in ısrarlı emirlerinden başka bir ses duyulmuyordu. Yaz günü bir cehenneme dönüşmüştü. Ama Kapıya Vuran Tommy'ler hep sonunda yangınlara neden olmuş ve buna da çabucak alışmışlardı. Newt sesini Dick'inkine kattı. Kyê ölmüş, Adley kötü biçimde yanmıştı. Ama ölüm halinde yaralı olan Ad sesini yine de oniarinkine kattı.

Onu gemiye varmadan durdurun! Ayyaş hâlâ yaşıyor. Onu gemiye varmadan durdurun! Gemiye varmadan durdurun!

Kapıya Vuran Tommy'ler fena sarsılmışlardı. içlerinden on beş kişinin Anderson'un avlusunda kavrulmuş olması önemli değildi. Ama Bobbi ölmüştü. Kyle de. Adley de biraz sonra ölecekti.

Transformatör mahvolmuştu. Oysa sınıfın kapattıkları şu sıra ona çok ihtiyaçları vardı. Ve Gardener hâlâ yaşıyordu. inanılacak gibi değildi ama sağdır

Belki de en kötüsü... rüzgâr şiddetleniyordu.

Onu yakalayın. Hem de çabuk!

Kafa ağrı kurulmuştu. Kapıya Vuran Tommy'lerin ağrı.

Tarlalardan yaklaştılar. Yayılmaya başlayan yangına doğru.

ÇABUK!

Dick Allison kente doğru döndü, düşünce ağrı da onu izledi. Bir radar çanağı gibi. Dick, Hazel'in olayların karşısında duyduğu budalaca hayreti sezdi.

Ama adam...

Ve düşünce ağrı...

... buna aldırmadı.

Hazel, orada elinde ne varsa ayyaşa, doğru gönder.

Dick, Newt'e döndü.

Newt somurtarak, «Beni öyle hızla itmene gerek yoktu,» dedi. Çenesinden akan kanları sildi.

Dick, «Canın cehenneme,» diye homurdandı. «Gidip o köpeği yakalayalım.»

Artık durmuş olan şemsiye bir yangın başlatmıştı. Alevler şimdi Anderson'un evinden yelpaze biçiminde yayılıyordu. Ateşten bir yelpaze gibi. Çıkış noktası, Bobbi'nin kırmızı alevler arasından gözükken ve kara bir iskelete benzeyen eviydi. Yangın bahçeye yayılıyor, değişikliğe uğramış bitkiler yanarken alevler yeşile dönüşüyordu.

Jim Gardener alevlerin arasından geçerken saçları yanıyor, gömleğinden dumanlar çıkıyordu. Sonra gömleğinin dumanı tüten kollarından biri alev aldı. Gardener eliyle vurarak alevleri söndürdü. Bağırarak istiyordu ama çok yorgun ve sersemdi.

içinden, beni fena kullandılar, diye düşündü. Ama suç kimsede değil, sadece bende.

Bahçenin dibine geldi. Traktör hafif bir yamaçtan yalpalayıp sallanarak ormana indi. Yolun iki yanındaki bodur ağaçlar tutuşmuştu. Alevler Büyük Kızılderili Ormanının dibindeki otlara yayılıyordu. Gardener onlara aldırmadı. Kavrulacağı düşüncesi ö-nemini kaybediyordu. Elleriyle durmadan basma vurmaktaydı. Saçları pek pis kokuyordu. Bir çocuğun kızarttığı yiyecek gibi. Traktör ağaçların arasına girerken yeşil bir ışık sağ omzunun üzerinden cızırdayarak geçti.

Gardener sola kaçarak eğildi, geriye baktı. Hank Buck, Zap tabancasıyla gelmişti. Hank çiftliğe motosikletle gelmiş, sonra motosiklet Nancy Voss'un yandığı tarlada devrilmişti. O da yerinden fırlayarak koşmaya başlamıştı.

Gardener döndü, sağ elinde tuttuğu sonik uzay tabancasını uzattı, sol eliyle de sağ bileğini kavrayıp tetiği çekti. incecik ışın uzandı, Hank'ın göğsünün sol tarafına geldi. Buna Gardener' in nişancılıktaki ustalığından çok, şans neden oldu. Sucuk kızarıken çıkan cızırtıya benzeyen bir ses duyuldu. Yeşil ölüm Hank' m yüzüne yayıldı, onu yere yıktı.

Gardener tekrar öne döndü, traktörün saatte yedi kilometre lızla, sakın sakın yanmakta olan büyük bir köknara doğru git-tiğini gördü. Avcuları su toplamış elleriyle direksiyonu çevirdi, ağaca çarpmaktan zor kurtuldu. Traktörün iri lastiklerinden biri .ağacın gövdesine süründü. Gardener bir an alev alev yanan, güzel kokulu köknar dallarıyla boğuşmak zorunda kaldı. Küçük traktör mide b ulandıracak bir biçimde yana doğru yattı, sarsıldı... ama sonra tekrar düzeldi. Gardener kelebek kolunu mümkün olduğu kadar itti, traktör orman yolundan ilerlerken düşmemek için sıkıca tutundu.

Geldiler. Kapiya Vuran Tommy'ler. Alevden oluşan ve gitgide genişleyen yelpazenin yanından ilerlediler. Dick Allisori öfkeyle karışık bir çaresizlik hissetmeye başladı. Ayyaşı yakalayamayacaklardı. Gardener orman yolundan gitmeyi başarmıştı. Bu da durumu değiştirmişti tabii. Üç... hatta bir dakika sonra olsaydı, Gardener de kavrulacaktı. Kapiya Vuran Tommy'lerden dördü o yoldan giderek onu izlemeye çalıştılar ama diri diri yandılar. Aralarında Bayan Eileen Crenshaw'la Rahip Goohringer de vardı. Alev alev yanan dev mısırlardan ikisi Crenshaw denilen kadının üzerine devrildi. Kadın haykırdı ve kum arabasının direksiyonunu bırakıverdi. Taşit da alev

alev yanan bahçenin derinliklerine daldı. Tekerlekleri bombalar gibi patladı. Birkaç saniye sonra alevler yolu tümüyle kapattı.

Dick'in düş kırıklığı çok derindi. «Gelişme» daha önce de engellenmiş, durdurulmuştu. Sık sık değil. Ama.böyle olaylar görülmüştü. Ne var ki, buna her zaman doğal bir engel yol açmıştı... Sakin ve durgun bir gölcükte üreyen sivrisinek larvalarının bir yaz fırtınası sırasında yıldırım düştüğü için ortadan kalkması gibi. Oysa bu seferki yıldırım değildi. Normal bir olaydı.

Karşılarında bir tek insan vardı. Hepsini de ona ısırğan bir köpeğe karşı duyulan tiksintiyle davranmışlardı. Bu bir tek insan Bobbi'nin evinde kaldığı süreyi sarhoş sarhoş, serser serser dolaşarak geçirmişti. Bu bir tek insan bir yolunu bulup Bobbi'yi kandırmış, onu öldürmüştü. Ve şimdi ne yaparlarsa yapsınlar, ölmüyordu.

Dick öfkeyle, bir tek insan bizi durduramaz, diye düşündü. DURMAYACAĞIZ! Ama onu engellemenin yolu var mıydı? Yan-.gın artık hızla yayılıyordu. Bu yüzden ayyaşı yakalamaları im-

kansızdı. Gardener alevlerin arasındaki yoldan hızla geçmeyi başarmıştı. Ama başkasının bunu yapması olanaksızdı artık. Hank Buck, Gardener'e ateş etmiş ama nasıl olduysa, o köpoğlu köpek sonunda Hank'ı öldürmüştü.

Dick gazap doluydu. Newt bunu seziyor, ona yaklaşmamaya çalışıyordu. Ne de olsa Dick ondan on kilo daha ağır ve on yaş daha gençti/Ama Dick'in öfkesinin tarn ortasında buz gibi bir korku da vardı.

Bobbi, Anderson Gardener'e Kapiya Vuran Tommy'lerin u-zayda çok dolaştıklarını söylemişti. Bu doğrudu. Ama Tommy' Ier hiçbir yerde bu bir tek insan gibisiyle karşılaşmamışlardı. Parçalanmış ayak bileğine, fazla kan kaybına ve on beş dakika önce onu sızdırması gereken ilaca rağmen hâlâ, yoluna devam ediyordu. ilacın çoğunu küsmüştü ama kalanı onu kendinden geçirmek için yeterliydi yine de.

Olmayacak bir şeydi bu. Ama oluyordu.

Gardener'in gemiye varmasını engelleyecek sandıkları yangın, şimdi onu koruyordu.

Artık geride yalnızca o makineler ve aletler kalmıştı.

Dick, «Ayyaşı yakalayacaklar,» diye fısıldadı. Newt'le ikisi iki general gibi evin sağındaki küçük bir tepecikte duruyor, gruptakilerin ağaçların arasına dalmalarını seyrediyorlardı. Dick yumruklarını sıkıp sıkıp açıyor, sıkıp silup açıyordu. Boynundaki yeşil kan dolu damar atmaktaydı. «Ayyaşı yakalayacaklar. Onu durduracaklar. Gemiye giremeyecek. Giremeyecek, giremeyecek!»

Newt Berringer ihtiyatlı davranarak sesini çıkarmadı.

Uçan daireye çok benzeyen duman sezici sessizce ormanda uçuyor, altındaki kırmızı ışık düzensizce çakıyordu. Onu Hazel McCready kontrol ediyordu. Dick Allison'un öfke, çaresizlik ve korku duygularını sezmiş, Gardener'in hesabını kendi başına görmeye karar vermişti. Tabii aleti uzaktan kontrol ederek. Çok güvendiği Pauline Goudge'a diğer görevi vermiş, sonra da bürosuna giderek kapıyı kilitlemişti.

Hazel dosya dolabının alt çekmesinden «Ghetto silahı»nı çıkarmıştı. Bu silah artık ölmüş olan Hank Buck'ırı tabancasından daha küçüktü. Silahı masaya koyarak düşmesini çevirdi. Sonra yandaki kutudan bir kulaklık alıp taktı.

şimdi gözleri kapalı oturuyor ama yerden yüz seksen santim yukarıdan uçan duman sezicinin iki yanından ağaçların hızla geçtiklerini «görebiliyordu». Gardener bu durumu görseydi «.Temin Dönüşü» filmindeki o kovalamaca sahnesini anımsardı. iyilerin,' havada uçan motosikletlerle sonsuz ormanda kötülerini kovaladıkları o sahneyi.

Ama Hazel'in bu tür benzetmeler yapacak zamanı yoktu. Bu felaketten kurtulduğu zaman da böyle bir şey yapmayacaktı. Çünkü Kapiya Vuran Tommy'ler böyle şeylerden pek anlamıyorlardı.

Hazel'in bir yanı... yani makinenin duman sezici bölümü, asıl görevini yapmak ve düdük çalmak istiyordu. Çünkü ortalık duman içindeydi. Bu tıpkı insanın aksırmak üzere olduğunu anlamasına benziyordu.

Hazel masasında öne doğru eğilmiş, bütün dikkatini bir noktaya vermişti. Küçük duman seziciyi ormanda gereğinden daha büyük bir hızla uçuruyordu. Bu tehlikeli olabilirdi. Ama makine Haven-Newport sınırından yola çıkmıştı. Yani gemiden yedi kilometre uzaktan. Hazel, Gardener'i yakalamak zorundaydı. Zamanı da pek azdı.

Duman sezici yan yatarak bir çam ağacına çarpmaktan zor kurtuldu. Az kalsın parçalanıyordu.. Ama... işte Gardener o-radaydı. Gemi de oradaydı. Gövdesi ışıkları yansıtıyordu.

Duman sezici bir an ormanın dibine yayılmış çam iğnelerinden oluşan kalın tabakanın yukarısında durakladı... Sonra da hızla, doğruca Gardener'e doğru gitti. Hazel onun vücudundaki "kemikleri paramparça edecek ultras ses düğmesini çevirmek için hazır bekliyordu.

Hey, Jim! Soluna dikkat et!

Gardener kulaklarına inanmadı! Bu sesi çok iyi tanıyordu. Bobbi Anderson'un sesiydi bu. O eski, Geliştirilmemiş Bobbi'nin sesi. Ama Gardener'in bunları düşünce zamanı yoktu. Sola doğru baktı, bir şeyin ağaçların arasından ona doğru geldiğini gördü. Bej rengi bir makineydi. Altında kırmızı bir ışık yanıp sönüyordu. Gardener ancak bu kadarını farkedebildi.

Sonik uzay tabancasını kaldırdı. Bir yandan da, ona nasıl isabet ettirebilirim, diye düşündü. Aynı anda çılgın, tiz bir çığlık kulaklarını doldurdu... Kafasını... Vücudunu... Sanki dünyadaki bütün sivrisinekler bir ağızdan vızıldıyorlardı. Evet, bu ses Gardener'in içindeydi. içindeki her şey titriyordu.

Sonra sanki bir el uzamp bileğini kavradı. Önce kavradı, sonra da döndürdü. Gardener ateş etti. Duman sezici havada pat1ladı. Sivri birkaç plastik parçası ona doğru uçtu. Ama neyse ki, hiçbiri isabet etmedi.

Hazel bir çığlık atarak eski döner koltuğunda dikleşti. Kulaklıktan müthiş bir enerji yayılmıştı. Kulaklığı çıkarmaya çalıştı, ama beceremedi. Fişi sol kulağına sokmuştu. Sağ kulağından birdenbire yeşilimsi, köpüklü bir sıvı fıskırdı. Radyoaktif yulaf çorbasına benziyordu. Beyni bir dakika kadar kulağından dışarı aktı, sonra basınç iyice arttı. Hazel'in kafasının sağ tarafı yarıldı, acayip bir çiçek gibi açtı. Beyni fırlatarak pis bir şapırtıyla duvardaki takvime yapıştı.

Hazel masasına yığıldı kaldı. Ellerini uzatmıştı. Camlaşmaya başlayan gözlerinde, olanlara inanmadığını açıklayan bir ifade vardı. Ghetto silahı telsizi bir süre daha vızıldadı, sonra da sustu.

Gardener, Bobbi, diye düşünerek deli gibi etrafına bakın.

Alay'i bir ses, canın cehenneme, eski dost, dedi. Sana ancak bu kadar yardım edebilirim. Ben öldüm. Hatırlıyor musun? Hatırlıyorum, Bobbi.

Sana bir öneri. Kudurmuş elektrik süpürgelerine dikkat et. belli değildi. Gardener'in arkasından müthiş bir gürültü geldi. Bir ağaç devrilmişti. Çiftliğe doğru bir sürü çatırdayarak yanıyordu. Gardener şimdi geriden gelen sesleri duyuyordu. Hem bağırsmaları, hem de kafa seslerini. Bunlar Kapiya Vuran Tom-my'lerin sesleriydi.

Ama Bobbi kaybolmuştu.

Seninki bir hayal, Jim. Bobbi'yi isteyen... Bobbi'ye İHTİYACI olan yanm, onu yeniden yaratmaya çalışıyor. Hepsi bu.

Evet ama o el ne olacak? Bileğimi yakalayan o el? Onu da ben mi uydurdum? O makineye kendi başıma nişan alamazdım. Usta bir nişancı bile o aracı vuramazdı.

Ama Gardener'in kafasında ve etrafta yankılanan o sesler yaklaşıyordu. Alevler de. Gardener düşünceli düşünceli dumanlı havayı içine çekti. Sonra vites değiştirerek yoluna devam etti. O anda tartışacak zamam yoktu.

Gemiye doğru gidiyordu. Beş dakika sonra açıklığa vardı.

Nevt âdeta dinsel bir huşuyla, «Hazei?» diye haykırdı. «Hazel? Hazel?»

Dick Allison kafasının içinden ona öfkeyle bağırdı. Evet, Hazel! Artık kendini tutacak halde değildi. Newt'e saldırdı. SENİ AHMAK HERİF!

Newt de karşılık verdi. Orospu çocuğu! iki adam yerde yuvarlanmaya başladılar. Yeşil gözleri ateş saçıyordu. Birbirlerinin boğazını sıkıyorlardı. şu sırada hiç de mantıklı bir davranış değildi bu. Ama Kapiya Vuran Tommy'lerle Bay Spock arasında bir benzerlik varsa bile bu saçjece rastlantıydı.

Dick'in elleri Newt'in hindiye benzeyen derileri sarkmış boynunu kavrayarak sıkmaya başladı. Tırnakları derisine battı, parmaklarının arasından yeşil kan köpük köpük aktı. Newt'i kaldırarak tekrar tekrar yere çarptı. Newt'in çırpınışları gitgide hafifledi... hafifledi. Dick onun boğazını canı çıkana kadar sıkı.

Sonra kendini biraz daha iyi hissettiğinin farkına vardı.

Gardener traktörden indi. Sendeledi, dengesini kaybederek yere yuvarlandı Aynı anda bir şey vızıldayarak bir saniye önce durduğu yerden hızla geçti. Gardener aptal aptal elektrikli süpürgeye baktı. Makinenin kafasını koparmasına ramak kalmıştı. Süpürge açıklıkta hızla ilerledi, döndü ve tekrar ona geldi. Arkasında havayı dalgalandıran gümüşümsü bir şey vardı. Pervaneye benzeyen bir şey.

Gardener sundurmanın kapısının aşağısındaki kemirilmiş gibi gözükten deliği hatırladı, ağız birdenbire kuruyuverdi.

Jim, kudurmuş elektrik süpürgelerine dikkat et...

Makine bir bombardıman uçağı gibi pike yaptı. Kesici pervanesi inleyip vızıldıyordu.

Gardener sağa doğru atılacakmış gibi yaptı. Bir an durdu. Hemen atılsa süpürge de onunla birlikte dönecek, bağırsaklarını parçalayiverecekti. Bobbi Anderson çağırıldığında kapıyı parçaladığı gibi.

Gardener bekledi. Bu kez sola doğru atılacakmış gibi yaptı, son anda sağa dönerek kendini yere attı. Toprağa çarparken canı yandı. kırık bileğindeki kemikler üstüste geldi. Gardener acıyla haykırdı.

Süpürge yere çarptı. Pervane toprakları karıştırdı. Sonra alana fazla hızlı inen bir uçak gibi sıçradı. Islığa benzeyen bir ses çıkararak büyük uzay gemisine doğru gitti. Tekrar Gardener'e saldırmak için dönüş yaptı. şimdi yandaki delikten kordonu sarkıyor, havada ısıklık gibi bir ses çıkarıyordu. Gardener yılanı andıran bu sesi yangının gürültü ve gümbürtüsü arasında yine de duyuyordu. Delikten sarkan kordon tıpkı kementte benziyordu.

Jim, dostum, eski dostum, bu Tanrının belası kafanı kolaylıkla uçurur!

Süpürge ısıklık çalarak yaklaştı.

Gardener dizüstü durup sonik uzay tabancasıyla nişan aldı ve ateş etti. Süpürge son anda yana kaçtı ama Gardener onu yine de vurdu. Makinenin arkasından bir parça koptu, kablo yerde dalgalı bir çizgi çizdi.

Onu yakalayın...

Evet. O gemiye...

... bir zarar vermeden yakalayın!

Elektrik süpürgesi bir ağacın yanından geçerek döndü, yükseldi, sonra kamikaze gibi dalışa geçti. Kesici pervanesi gitgide daha hızlı dönüyordu.

Gardener kafasına şemsiyeyle vurduğu Ted'i düşündü. Bu berbat şeyi görmelisin, Ted oğlum! Ona bayılırsın. Elektrik gücünün sağladığı rahatlık bu.

Oyuncak tabancanın tetiğini çekti. Yeşil ışık süpürge burnuna geldi. Gardener kırık bileğine aldırmadan iki ayağıyla yeri itti, toprakta ileriye doğru biraz kaydı. Süpürge traktörün yanında yere çarparak doksan santim kadar toprağa saplandı. Arkasından kapkara dumanlar fışkırdı. Makine boğuk bir ses çıkararak durdu.

Gardener traktöre tutunup ayağa kalktı. Sonik uzay tabancası- sağ elinden sarkıyordu. şimdi oraya yaklaşan sürüyle makine vardı. Kimisi uçuyor, kimisi uydurma tekerleklerinin üzerinde ağaçların arasından ilerliyordu. Gardener orada daha fazla duramazdı.

Yaşlı adam son anda neler düşünmüştü? Son bir şey... ve kurtuluş!

Gardener boğuk bir sesle. «Uygun bir sözcük bu,» dedi. «Kur-tu-luş! Harika bir sözcük!»

Sonra bunun bir şairin romanının adı olduğunu anımsadı. James Dickey'nin. Kentli erkeklerle ilgiliydi. Bu insanlar eziliyor, dövülüyor ve saldırıya uğruyorlardı. Ama sonunda iyi kişiler olduklarını anlıyorlardı. O romanda bir cümle vardı... Adamlardan biri diğerine bakıyor ve sakın sakın, «Makineler başarısızlığa uğrayacak, Lewis,» diyordu.

Gardener de öyle olacağını umuyordu.

Zıplayarak küçük kulübeceğe gitti, askının inmesini sağlayan düğmeye bastı. Kabloyu elleriyle kavrayarak inmek zorunda kalacaktı. işte sana Kapiya Vuran Tommy'lerin tekniği. Pek budalaca bir şey. Kablo inmeye başladı. Gardener hendeğin kıyısına sıçrayarak aşağıya baktı. Oraya inebih>se gerçekten güvende olacaktı.

Kapiya Vuran Tonımy cesetleri arasında güvende.

Motor durdu. Gardener işe yaramayın askının dipte durdu şuuu görebiliyordu. .Ama o sesler daha yaklaşmıştı artık. Yangın da öyle. Sürüyle çileden çıkmış makinenin de sokulduğunu seziyordu. Ama bu önemli değildi. Ateş etmiş, uğraşmış ve diğerlerinden önce finish hattına erişmeyi başarmıştı.

Tebrikler, Bay Gardener! Böylece bir uçan daire kazanmış oldunuz! şimdi yarışmayı burada sona erdirecek misiniz? Yoksa uzayın derinliklerinde bedava tatil yapmak için uğraşacak mısınız?

Gardener çatlak bir sesle, «Kahretsin,» diyerek yarı erimiş olan oyuncak tabancayı elinden attı. «şu işi halledelim.»

Bu ona bir şeyi hatırlatır gibi oldu. Kabloyu yakalayarak hendeğin yukarısında sallanmaya başladı. Sonra o sözleri kimin söylediğini hatırladı. Gary Gilmore, Utah'da idam mangasının karşısına geçmeden önce böyle demişti.

Gardener yan yolda artık son gücünün de tükenmiş olduğunu farketti. Hemen bir şeyler yapmazsa düşecekti.

Daha hızlı inmeye başladı. Bir yandan da motor kontrollan hendekten o kadar uzağa konduğu için küfrediyordu. Düşüncesizlikti bu! Gözlerine sıcak ve yakıcı terler doluyor, kasları seğirip titriyordu. Yine midesi bulanmaya başlamıştı. Elleri kaydı... Sıkıca tutundu... Avuçları tekrar kaydı. Sonra birdenbire kablo avuçlarının arasından sıcak yağ gibi kaymaya başladı. Gardener kablonun sürtünmesi yüzünden canı yandığı için acı acı bağırdı. Kablodan çıkmış bir çelik tel avucuna saplandı.

Gardener, «Tanrım!» diye haykırdı. «Ah, sevgili Tanrım!» Sakat ayağının üzerinde askıya indi ve kapağı gördü. Hâlâ açıktı. Hava değiştiriciler homurdanarak çalışıyorlardı.

Sol bacağı can acısıyla donmuş gibiydi. Başını eğerek baktı. Bu bacak birdenbire sağına göre kısalıvermişti. Lğüip bükülmüştü sanki. Cepte çok uzun süre taşımış puro gibi.

Gardener tekrar, «Tanrım,» diyefi^df-.cu. «Parça parça oluyorum.» Sonra kendini şaşkırtan bir şty yaptı. Güldü. Bu olaylar sarhoş sarhoş mendirekten denize ulamaktan daha ilginçti hiç olmazsa.

Yukardan tiz ve tatlı bir -ızlıtı geldi. Bir makine daha gelmişti. Gardener onun nr- olduğunu anlamak için beklemedi. Çabucak kapaktan girerek koridorda sürüne sürüne ilerledi. Duvarlardan süzülen yumuşak ışık yorgun yüzünü aydınlatıyordu. Yeşil değil de beyaz olan bu ışık tatlıydı. Gardener'i gören onun ölmek üzere olduğuna pek inanmazdı...

Dün gece ve önceki gece

Kapiya Vuran Tommy'ler, Kapiya Vuran Tommy'ler

Kapiya vurdular.

Öyle sakınlar ki, ama daha ölmediler.

Kafanda Kapiya Vuran Tommy nezlesi var.

Gardener'in kafasında bu dizelerle başka bir çocuk şarkısı birbirine karışıyordu. Koridorda sürünerek ilerlerken bir ara durup kustu. Geminin içindeki hava hâlâ pis pis kokuyordu.

Ama makineler, Jim... Onları duyuyor musun? Sen içeri girdiğin andan beri homurtuları daha da arttı. Bunun farkında mısın? Evet. Makinelerin sesi daha yükselmişti. Çalışan sadece hava değiştiriciler değildi. Geminin derinliklerinde başka makineler de harekete geçiyordu. Işıklar daha parlaklaşıyordu. Gemi Gardener'in vücudundaki kalıntılarla besleniyordu. Bırak beslensin!

Gardener içteki ilk kapağa vardı. Geriye hendeğe açılan kapağa bakarak kaşlarını çattı. Kapiya Vuran Tommy'ler neredeyse açıklığa ulaşacaklardı. Hatta belki de ulaşmışlardı biie. Onun peşinden gemiye girmeye kalkabilirlerdi. Ama Gardener onların dehşet dolu tepkilerini anımsıyor, bunu yapmayacaklarını düşünüyordu. Freeman Moss bile kendini koruyamamıştı. Ama tabii Tommy'lerin ne kadar çaresiz durumda olduklarını da unutmaması gerekiyordu. O delilerin hayatından tümüyle çıktıklarından

kesinlikle emin olmak istiyordu. Tanrı da biliyordu ya, ömrü pek kısalmıştı artık. Ama o lanet olasıca yaratıkların son dakikaları mahvetmeleri hoşuna gitmeyecekti.

Gardener'in beynine yeni bir sancı saplandı, gözleri yaşardı. Sanki beynine bir olta iğnesi saplamışlar, çekiştiriyorlardı. Çok kötüydü bu acı. Ama bileğindeki ve bacağındaki sancının yanında sönük kalıyordu. Dış kapağın kapandığını farketmediği zaman şaşmadı. İstersem onu tekrar açabilir miyim? Pek sanmıyorum... Gemiye hapsoldüm artık. Burada Kapiya Vuran Tommy cesetleriyle beraberim.

Ceset mi? Onların ölü olduklarından emin misin?

Hayız*. Tersine. Gardener onların ölü olmadıklarından emindi. Onlar her şeye yeniden başlayacak kadar canlıydılar. Haven'i acayip bir silah fabrikasına dönüştürecek kadar canlı. Ölü, ha?

Gardener çatallaşmış sesiyle, «Hiç sanmıyorum...» dedi. Ve açık bir kapaktan başka bir koridora girdi. Geminin derinliklerinde makineler gümbürdeyip homurdanıyordu. Işıklı kavisli duvara dokunduğu zaman titreşimi farketmedi.

Ölü mü? Ah, hayır. Jim, eski dostum, Jim, sen evrendeki en eski hayaletü evin içinde sürünüyorsun.

Kulağına bir ses geldiğini sanarak çabucak döndü. Kalp atışları hızlandı, ağzı acı bir tükürükle doldu. Ama tabii orada hiçbir şey yoktu. Hayır, var. Yerden göğşe kadar haklıyım. Kapiya Vuran Tommy'lerle daha önce de karşılaştım. Onlar demek biz demek...

Gardener, «Tanrım, bana yardım et...» diye inleyerek gözlerine düşen pis kokulu saçlarını geriye itti. Başının üzerinde örümcek ağsını andıran o ipincecik merdiven vardı. Bakışları geniş aralıklı basamakların ortasındaki o insanı kaygılandıran çukurlara kaydı. Gemi dönerek normal yatay uçuş durumuna geldiği zaman o merdiven de düşey duruma gelecekti.

Burada şimdi bir koku vardı. Hava değiştiricileri olsun olmasın, burası kokuyordu. Galiba ölüm kokusuydü bu. Ve çılgınlık kokusu. «Tanrım, yalvarırım bana yardım et. Birazcık yardım et, o-lur mu? Bu çocuğa sadece bir şans tanı. Bütün istediğim bu. Tamam mı?»

Gardener Tanrıyla konuşarak ilerledi. Kısa bir süre sonra kontrol odasına vararak aşağıya indi.

Kapiya Vuran Tommy'ler açıklığın kenarında duruyor, Dick'e bakıyorlardı. Her an yeni birileri geliyordu. Oraya varıyor, sonra da duraklıyorlardı. Programlarını tamamlamış basit bilgisayarlar gibi.

Hepsi de bir yatık duran gemiye, bir Dick'e bakıyorlardı... Bir gemiye... Bir Dick'e... Tenis maçı seyreden uyurgezerlere benziyorlardı. Dick smır savunmasını yönetmek için kente dönmüş o-lanları hissediyordu. Onlar da bekliyorlardı. Buradakilerin gözlerinden dışarı bakıyorlardı onlar.

Geride yangın dumanları tüterek, şiddetlenerek yaklaşıyordu. Açıklığa küçük duman bulutçuklan dolmaya başlamıştı bile. Birkaç kişi öksürdü... Ama kimse yerinden kımıldamadı.

Dick onları şaşkın şaşkın süzdü. Benden ne istiyorlar, diye düşündü. Sonra durumu anladı. Sundurma Halkı'nın sonuncu suydu o. Diğerleri ölüp gitmişlerdi. Onların ölümünden Gardener Görümlüydü. Doğrudan doğruya ya da dolaylı bir biçimde. Bu ağıdanamayacak ve insanı enikonu korkutan bir durumdu. Dick Kapiya Vuran Tommy'lerin uzun, çok uzun yaşamları boyunca böyle bir olayla hiç karşılaşmadıklarına gitgide daha fazla inanıyordu.

Bana bakıyorlar, çünkü ben sonuncuyum. Onlara şimdi ne yapmaları gerektiğini söylememi bekliyorlar.

Ama artık yapabilecekleri hiçbir şey yoktu. Bir yarış başlamıştı Gardener'in bunu kaybetmiş olması gerekiyordu. Ama nedense öyle olmamıştı. şimdi beklemekten başka yapabilecekleri bir şey yoktu. Bekleyecek ve geminin Gardener'i o bir şey yapamadan öldüreceğini umacaklardı. O ayyaş...

iri bir el birdenbire Dick Allison'uru kafasının içine' uzanarak beynini sıktı. Dick ellerini çabucak şakaklarına götürdü. Parmakları açılıp gerildi. Bağırılmaya çalıştı ama beceremedi. Aşağıda, açıklıkta diğerlerinin dizüstü düştüklerini hayal meyal görebildi.

Gemi titremeye başlamıştı. Havada kolaylıkla duyulmayan boğuk bir homurtu yankılanıyordu.

Dick bunun farkındaydı.. Sonra gözleri yarı donmuş, küflü pelte parçaları gibi suratından fırladı. Dick ondan soma olanları öğrenemedi. Hiçbir zaman.

Azıcık yardım, Tamırj-.. Anlaştık mı?

Gardener meyilli, sekizgen odanın ortasında oturuyordu. Kırılmış, çarpılmış bacağını öne doğru uzatmıştı. Kalın ana kablonun çıktığı yerdeki deliğin yakınımdaydı.

Bu çocuğa biraz yardım et. Tanrım! işe yaramaz bir insan olduğumu biliyorum. Karımı vurdum. Ne harika, değil mi? En yakın arkadaşımı öldürdüm. işte bir harika daha! Yeni ve geliştirilmiş bir harika! Ama, Tanrım, şu ara yardıma ihtiyacım var. Yalvarırım..

Gardener durumu abartmıyordu. Yardıma gerçekten çok ih-t' 'acı vardı. Kalın kablo sekize ayrılıyor, fişlere değil, büyük kulaklıklara bağlanıyordu. Gardener-belki Bobbi'nin sundurmasında Rus Ruleti oynamıştı ama şimdi durum daha da kötüydü. Bu seferki, başını bir topun ağzına sokarak, «Haydi, ateş edin,» demekten farksız olacaktı.

Ama bu işin yapılması da gerekiyordu.

Gardener kulaklıklardan birini alarak baktı. Ortadaki içe doğru olan kabarcıkları inceledi. Sonra bakışları odanın dibin deki kahverengi, kuru cesetlere kaydı.

Kapiya Vuran Tommy'ler mi? Belki bu ad pek saçma Ama o yaratıklar bu ada bile layık değiller! Uzaydan gelen mağara adamları onlar, işte o kadar! Birtakım makineler yapıyorlar ama onları anlamaya çalışmıyorlar. Uzun. pençeleriyle anlamadıkları bu makineleri çalıştırıyorlar. Ayak parmakları dövüşen horozla-

ra takılan madeni mahmuzlara benziyor. Evet, onlar habis bir ur. Ve hemen kesilip atılmaları gerekiyor.

Tanrım, yalvarırım, yanlış düşümemiş olayım.

Onların hepsinden yararlanabilir miyim? İşte büyük ödüllü son soru da bu? Öyle değil mi? «Gelişme» >apak bir sistemse ve geminin yüzeyindeki bir şey atmosfere karışıyorsa o zaman bu sorunun cevabı «Hayır,» olur sanırım. Ama bunun açık bir sistem olduğuna, geminin insanları, insanların da gemiyi beslediklerine inanmaya başlamıştı. Daha doğrusu böyle olduğunu u-muyordu. Peki, sonra ne oluyordu? Ah, onlar yeniden canlanıyorlardı tabii. Açık bir sistem... Bir tutsaklık sistemi... Aşağılık bir sistem. Ah, Tanrım, bana şimdi biraz yardım et!

Gardener kulaklıkları taktı.

Her şey bir anda oldu. Bu kez acı duymadı. Sadece birdenbire güçlü, bembeyaz bir ışık belirdi. Kontrol odasındaki ışıklar da parlaklaştı. Duvarlardan biri yine pencereye dönüştü. Gar-dener şimdi dumanlı gökyüzü ve en öndeki ağaçları görebiliyordu. Sonra odanın sekiz duvarından biri daha saydamlaştı. Ardından bir başkası. Bir başkası daha. Şimdi Gardener sanki açık bir yerde oturuyordu. Yukarda gökyüzü vardı, iki yanda da hendeğin gümüşümsü ağları. Gemi sanki ortadan kaybolmuştu. Her tarafı görebiliyordu.

Motorlar teker teker çalışmaya başladı, hızlandılar.

Bir yerde bir zil çaldı. Dev dişliler teker teker döndü. Gar-, dener'in ayağının altında metal zemin titredi.

Güç duygusu inanılacak gibi değildi. Gardener'e Missisipi; taşmış ve kafasının içinden akmaya başlamış gibi geldi. Bu gü--cün onu öldürdüğünü sezdi ama bunun da bir sakıncası yoktu..

Bitkin bir sesle, «Hepsinden güç alıyorum,» diye mırıldandı, «Ah, Tanrım! Sana şükürler olsun. Hepsinden güç alıyorum. Um-duğum gibi oldu.»

Gemi hızla titremeye başladı. Titreşim korkunç sarsıntılara, dönüştü. Vakit gelmişti.

Gardener'in dudakları gerilerek kalan son dişleri ortaya çık-, ti. Sonra eğilerek ayakkabılarını kavramaya hazırlandı.

Gardener hepsinin kafasından güç alıyordu. Ama geminin güç toplama işlemi en çok, iyice gelişmiş olan Dick Allison'u ve-Hazel'in yanında sınırları kontrole çalışan kırk kişiyi sarstı. Bu sonuncular bir düşünce ağıyla, birbirlerine bağlanmışlardı. Gemi onlara doğru uzanıverdi.

Hepsi yere yığıldılar. Gemi beyinlerini emerken, burunlarından ve.gözlerinden kanlar aktı. Hepsi de öldüler.

Gemi ormandaki Kapıya Vuran Tommy'lerden de güç aldı. içlerinden yaşlı olanlar hemen öldü. Ama çoğu açıklığın çevresinde diz çökmüş bekler ya da yan baygın yerde yatarken sadece beyinlerine müthiş bir sancı saplandı, içlerinden ancak birkaçı yangının iyice yaklaşmış olduğunun farkındaydı. Rüzgâr şiddetlenirken o alevden yelpaze de büyüdü... yayıldı... yayıldı... Açıklığa grimsi beyaz, koyu dumanlar doldu. Alevler çıtırdıyor, hora urdamyordu.

Gardener, şimdi, diye düşündü.

Kafasında bir şeyin kaydığını, durduğunu, yeniden kaydığını hissetti. Sonra o şey kesinlikle durdu.Sanki beyinde bir vites vardı.

Başı ağrıyordu. Ama acı dayanılacak gibiydi.

Asıl ONLARIN canı yanıyor, dedi kendi kendine.

Birdenbire hendeğin iki yanı oynadı sanki. • Önce hafifçe, sonra biraz daha. Bir gıcırta duyuldu.

Gardener olanca gücüyle çabaladı. Kaşları çatılmış, gözleri iyice kısılmıştı.

iki yandaki gümüşümsü ağlar yavaşça ama düzgünce geriye doğru kaydı sanki. Tabii aslında hareket eden onlar değil gemiydi. O gıcırta, geminin kendini yüzyıllar boyunca hapseden kayalardan kurtarması neden oluyordu.

Gardener şaşkın şaşkın, «Yukarı çıkıyoruz,» diye bağırıldı. «Hanım çamaşırları ve çoraplar birinci katta. Evcil hayvanlar bölümümüzü ziyaret etmeyi unutmayın...»

Gemi hızlanıyordu. Hendeğin iki yanı şimdi daya büyük bir hızla geriye doğru kayıyordu. ilerde gökyüzü daha genişledi. Donuk kurşuni renkteydi. Etrafta kıvılcımlar uçuşuyordu. Yanan küçük küçük kuşlar gibi.

Gardener müthiş bir sevinç duydu.

Sonra üç kez klakson sesi duyuldu. Gardener'in kulak zarları patlıyordu neredeyse. Bir çığlık attı. Kucağına taze kanlar damıadı. Gemi sarsıldı, homurdandı, gıcırdatı ve topraktaki mezarından sürünerek çıktı. Koyulaşan dumanlara ve bulanık güneş ışınlarına doğru tırmandı. Cilalı arka bölümü yerden kalktı... yükseldi... Bu çığınca sahneyi yakından seyreden biri, dünyanın paslanmaz çelikten bir dağ yarattığını; ya da havaya titanyumdan bir duvar diktiğini sanırdı.

Geminin iki kenan Anderson'la Gardener'in durmadan kazarak genişlettikleri hendeğin yanlarına ulaştı. Sezaryan ameliyatı yapmaya çalışan iki geri zekâli gibi budalaca aletlerle yeri eşeleyip durmuşlardı.

Gemi yükseldi, yükseldi... kayalar gıcırdatı, topraklar inledi. Hendekten, sürtünmeden oluşan dumanlar fıskırdı. şimdi geminin daire biçimi olduğu iyice görülüyordu. Dev bir tabak gibiydi. Toprakların arasından çıkıyordu.

Gemi sessiz çalışıyordu ama açıklığa kırılan kayaların kaba çatırtıları doluyordu. Gemi daha da yükselirken hendeği genişlettikçe genişletti. Gölgesi ağır ağır aç .kliği kapladı.

Geminin ön ucu... Anderson'un takıldığı o bölüm... ormandaki en yüksek köknarın tepesini biçti, sonra burun gürültüyle kopup yere düştü. Ama gemi hâlâ onu çok uzun bir süre hapsetmiş olan topraktan yükseliyordu. Sonunda yeniden doğdu ve sanki bütün gökyüzünü kapladı.

Artık havalanmıştı.

Hafifçe yana yatıktı. Sonra düzeldi. O bilinmeyen, bilinemeyecek ağırlığıyla ağaçları ezdi, gövdelerini patlattı. Kehribar rengi özsular havaya fıskırdı.

Gemi ağır ve hantal bir zarafetle alevlerin arasında ilerledi. Sırayla ağaçların tepelerini kesti. Çiti budayan bahçivan gibi. Sonra da havada durdu. Sanki bir şey bekliyordu.

şimdi Gardener'in ayaklarının altında zemin de saydamlaş-mıştı. Sanki havada oturuyor, aşağıdaki ormanın kenarından yükselerek, etrafa yayılan koyu dumanlan seyrediyordu.

Gemi iyice canlanmıştı artık. Ama Gardener hızla ölüme yaklaşıyordu.

Elini ağır ağır kulaklıklara uzattı.

«Scotty,» diye mırıldandı.. «Hızı artır. Atılğan'ı buradan u-zakıaştırmalıyız.»

Bütün kafa gücünü kullandı. Bu kez müthiş bir acı duydu ve midesi bulandı.

Sersem sersem, erimek, diye düşündü. Erimek böyle olmalı.

Gemi birdenbire müthiş hızlandı. Bir el Gardener'i bir vuruşta yere devirdi.

Gemi yan yatmadı. Doğruca havada yükseldi, yükseldi... Sonunda görünmez oldu.

şaşırılmış ve bitkinleşmiş olan Kapiya Vuran Tornmy'ler, a-levler etraflarını sarmadan ayağa kalkmaya çalıştılar. Gemi Kapiya Vuran Tommy'leri, açıklığı, küçük kulübeyi ve hendeği geride bıraktı. Hendek Zehirli bir dir; çekilmiş kanlı bir oyuğa ben-. ziyordu.

----44ft----

Gardener kontrol odasında yerde yatıyor, yukarıya bakıyor• i. Gökyüzündeki o kurşunilik ve bulanıklık kayboldu. Her ta~ : if masmavi oldu yine. Gardener'in gördüğü en berrak,en par-; >k mavi.

«Harika,» demeye çalıştı, ama sesi çıkmadı. Bu sözü fısılda-amadı bile. Kanları yutarak öksürdü. Gözlerini ışıltılı gökyü-ünden ayırmıyordu.

O mavilik koyulaştı... sonra da mora dönüştü.

Yalvarırım... Gemi şimdi durmasın... Yalvarırım...

Mor renk yerini siyaha bıraktı.

Ve Gardener bu karanlıkta ilk yıldızları gördü.

Klaksonun sesi tekrar etrafta yankılandı. Gemi vücudunun gücünü alırken Gardener yine can acısıyla kıvrandı. Uzak gemisi daha da hızlandı.

Gardener sersem sersem, nereye gidiyoruz, diye sordu içinden. Gemi dünyanın yerçekiminden kurtulurken karanlıklar etrafını sardı... Neredeyiz...

Gemi yükseldikçe yükseldi. Ve Maine'in Portland kentinde doğmuş olan Jim Gardener'i de birlikte götürdü

Gardener yarı baygın haldeydi. Son kuma başlarken bir rüya gördü. Kustuğunun farkında bile değildi artık. Ama gördüğü rüya öyle gerçek gibiydi ki, yattığı yerde gülümsedi. Etrafını karanlıklar sarmıştı. Ve aşağıda dünya, mavimsi gri bir bilyeye benziyordu.

Gardener şiiri okumayı başarmıştı. Nasıl olduysa başarmıştı bunu. Oysa Patricia McCardle onu mahvetmeye çalışmıştı. Ama başarılı olamamıştı sonunda. Ve Gardener şimdi Haven'deydi. Bobbi verandanın merdivenlerinden inmiş, avluda ona doğru geliyordu. Peter havlıyor, kuyruğunu sallıyordu. Jim, Bobbi'yi yakalayıp ona sıkıca sarıldı. Çünkü insanın arkadaşının yanında olması hoş bir şeydi. Ait olduğu yere ulaşması... sığınabileceği bir yeri olması çok güzeldi...

Jim Gardener uzayda yetmiş bin mil ilerlemiş olan geminin kontrol odasında, saydam zeminde yatmış, gülümsüyordu. Etrafında kandan oluşan gölcük gitgide büyümekteydi.

Kapıyı Vuran Tommy'lerin Sonu

Kapıya Vuran Tommy'lerin çoğu yangında öldüler.

Hepsi değil. Yüzden fazlası, gemi toprakların arasından çıka-

___AAO___

~ ~ - —

rak havalanmadan önce açıklığa ulaşamamışlardı. Motosikletinin üzerinden uçan Elt Barker gibiler, geçirdikleri kazalar, yüzünden yolda ya yaralandılar ya da öldüler. Savaşta olurau böyle şeyler... Diğerleri, Ashley Ruvall, Salı ve Perşembe günleri kent kitaplığında çalışan yaşlı Bayan Timms gibileri ya çok ağır davrandılar ya da geç kaldılar.

Ayrıca açıklığa ulaşabilenlerin hepsi de ölmedi. Gemi uzaya açıldı ve onları yakalayan mahvedici güç de hafifleyerek kayboldu.

Yangın ancak ondan sonra açıklığı sardı. Tommy'lerdep. bazıları o gitgide yayılan ateşten yelpazenin önünden sendeleyerek, topallayarak ilerlemeyi başardılar. Tabii batıya doğru gitmenin bu birkaç kişiye hiç yararı olmayacaktı. Rosalie Skehan bu

gruptandı Frank

Spruce ve ölmüş olan, kimsenin pek acımadığı Pits'in kardeşi Rudy Barfield de öyle. Çünkü eninde sonunda rüzgâra rağmen hava solunama,yacak bir hal alacaktı. Onun için de önce batıya doğru gitmek, sonra ya güneye ya da kuzeye doğru dönmek

zorundaydılar. Ama bu çaresiz bir kumardı. Sonunda da kaybedecekleri para değil, hayatlarıydı. Büyük Kızılderili Ormanında yanıp kül olacaklardı. içlerinden birkaç kişi yine de kaçmayı başardı.

Ama çoğu Bobbi Anderson'la Jim Gardener'in uzun uzadıya açmaya çabaladıkları o açıklıkta öldüler. O zehirli dışın çekildiği oyuğun hemen yakınında.

«Gelişme» lerinin bu ilk aşamasında başedemeyecekleri bir güç.onları iyice hırpalamıştı. Gemi kafalarıyla kurdukları ağa uzanıp onu yakalamış, elde ettiği gücü kontrolörün zayıf ama kesin emrini yerine getirmek için kullanmıştı. Gardener geminin sibernetik-organik devrelerine, «Hızı artır,» diye emretmişti. «A-tılğan'ı buradan uzaklaştırmalıyız.» Geminin sözlüğünde «Atılğan» diye bir kelime yoktu ama kontrolörün ne istediği anlaşılıyordu.

O gücün etkisinden sağsalim kurtulan Kapiya Vuran Tommy' ler yerde yatıyorlardı. Çoğu baygındı. Diğerleri de iyice sersem-lemişlerdi. Birkaçı doğrulup oturarak elleriyle başlarını tuttular, inlediler. Etraflarında uçşan kıvılcımların farkında bile değillerdi.

Bazıları doğudan yaklaşan tehlikeyi farkederek kalkmaya çalıştılar ama yine yere yığıldılar.

Yere yığılmayanlardan biri de Chip McCausland'dı. Dugout Yolundaki evinde metresi ve on kadar çocuğuyla oturan adam. Bobbi Andefson iki ay veya bir milyon yıl önce Chip'e giderek sayısı gitgide artan pil! >rini koymak için yumurta kartonları istemişti. Chip açıklıkta yaşlı bir sarhoş gibi ayaklarını sürüyerek ilerledi ve boş hendeğe yuvarlandı. Dibe varıncaya kadar haykırdı durdu. Boynu ve kafası kırılarak öldü.

Tehlikeyi bilen ve oradan kaçacak durumda olan bazı Tommy' ler bunu yapmadılar. «Gelişme»leri geminin gidişiyle son bulmuştu. Bu Tommy'lerin bir amaçları kalmamıştı artık. Bu yüzden de orada oturarak yangının her şeyi sona erdirmesini beklediler. Karanlık bastırıldığı sırada Haven'de artık iki yüzden daha az insan vardı. Bölgenin sık ormanlarla kaplı batı yansı yanmıştı ya da halâ yanıyordu. Rüzgâr daha da şiddetlenmişti. Hava değişmeye başlıyordu. Sağ kalmış olan soluk suratlı, kesik kesik soluyan Kapiya Vuran Tommy'ler Hazel McCreedy'nin avlusunda toplandılar. Phil Goldnn'le Bryant Brown hava değiştirme makinesini çalıştırdılar. Felaketten sağ kurtulmuş olan Tommy'ler makinenin etrafında bir daire oluşturdular. Soluk alışları yavaş yavaş düzeldi.

Bryant, Phil'e baktı. Yarın hava nasıl olacak? Rüzgâr hafifleyecek. Hava açık olacak. Bryant yakında duran Marie'nin rahatladığını farketti. iyi... Bu çok iyi...

Evet, durum iyiydi... Amâ bir süre için. Ancak hayatlarının sonuna kadar rüzgârın hiç esmeyeceğine inanamazlardı. Gemi gitmişti. şimdi ellerinde sadece bu makine ve yirmi dört tane kamyon akümülatörü vardı. Havasızlıktan boğulmalarını bunlar engelleyecekti. Ama ne kadar zaman?

Bryant, «Ne kadar zamanımız var?» diye sordu. Kimse ca-vap vermedi ona. Alevlerin aydınlattığı karanlık gecede insanlarınkine benzemeyen gözleri korkuyla, garip garip parlıyordu.

Ertesi sabah aralarından yirmi kişi daha eksilmişti. Gece John Leandro'nun haberi bütün dünyaya yayınlanmış, bir bomba gibi patlamıştı. Dışişleri ve Savunma bakanlıkları olayı yalanlamışlardı ama yüzlerce insan gemi yükselirken fotoğraf çekmişti. Bu resimlerin inandırma gücü vardı... Civardaki kentlerin korkuya kapılan halkından, olay yerine ilk ulaşan Milli Muhafızlar gibi «bilgi kaynaklarından yayılan sızdırmaları hiç kimse durduramayacaktı.

Haven sınırındaki engeller yerindeydi. Hiç olmazsa şimdilik Yangm Nevvport'a ulaşmış ve sonunda orada kontrol altına alın mıştı.

___ J51

O gece birkaç Kapiya Vuran Tommy beyinlerini uçUrdula Poley Andrevvs kezzap içti.

Phil Golden uyandığı zaman yirmi yıllık karısı Queeni nin kendim Hazel McCreacî'nin kör kuyusuna atmış olduğun öğrendi. O gün sadece dört kişi kendini öldürdü. Ama geceleri... g< çeleri çok daha kötüydü.

Sonunda ordu Haven'e girmeyi başardığı zaman kenttel Tommy'lerin sayısı seksenden azdı.

Justin Hurd şişman bir çavuşu bir çocuğun hava tül'eğiyl vurdu. Oyuncağın namlusundan yeşil bir alev fıskırdı, çavu patladı. Cooder'in süpermarketinin önünden geçen zırhlı arabc daki bir er, hafif makineliyi Justin Hurd'a doğru çevirdi. Hur nalbur dükkânının önünde duruyordu. Ayağında sadece sarai iniş bir külotla turuncu iş ayakkabıları vardı.

Justin, «Canlarına okuduk!» diye haykırıyordu. «Hepinizi d geberteceğiz... >jgv.,

Sonra kurşunlar vücuduna saplandı; Justin de patladı.

Er gaz maskesinin içine kustu. Biri yeni bir maske takması di kusmuklar yüzünden boğulacaktı.

!

Bir binbaşı elektrikli megafonla emretti. «Biriniz o silahı a Un.» Maske yüzünden sesi boğuk çıkıyor ama sözleri anlaşılıyor du. «Onu kapın. Dikkatli olun. Silahı kabzasından tutun. Tek rarlıyorum, çok dikkatli olun. Namluyu kimseye doğru çevirme yin.»

On ikiden fazla Kapiya Vuran Tommy ilk gün öldürüldüler. Doktorlar Haven dışındaki havanın bir zamanlar vergi veren Amerikan vatandaşı olan bu ucubeler için öldürücü olduğunu anlayıncaya kadar yirmi dört tanesi daha can verdi.

şimdi geriye kırk kadar Kapiya Vuran Tommy kalmıştı. Çoğu çıldırmıştı. Akli başında olanlar ise konuşmak niyetinde değillerdi. Bu Tommy'leri bir yere kapattılar. Bir hafta içinde içlerinden on dördü daha öldü.

Değiştirilmiş olan havanın analizi yapıldı. Onu üreten makine dikkatle incelendi. Bobbi Anderson'un da söylediği gibi, uzmanların bu aletin temelindeki prensipleri kavramaları uzun sürmedi.

Geri kalan yirmi altı Kapiya Vuran Tommy, havası özel o-larak değiştirilmiş bir uçakla Virginia'daki bir hastaneye götürülüp orada incelendiler... Ve o arada teker teker öldüler.

En son ölen Alice Kimball oldu. Becka Paulson'un saçak bir Temmuz günü isa'dan lezbiyen olduğunu öğrendiği kadın. Alice 31 Ekimde can verdi... Yani Cadılar Gecesi'nde.

Queenie Golden. Hazel'in kör kuyusunun kenarında durup aşıya atlamaya hazırlanırken, bir hemşire Hilly Brown'a bakmak üzere çocuğun odasına girdi. Hilly'de bir iki gündür hafif bir canlanma görülüyordu. Belki kendine gelebilecekti.

Hemşire yatağa bir göz attı, sonra kaşlarını çattı. Hayır, gördükleri doğru olamazdı. Bir tür hayal olmalıydı bu. Koridordan süzülen ışık duvara çift gölge vurmasına neden oluyordu, işte o kadar...

Kadın ışığı yakarak bü- adım attı. Ağzı bir karış açık kaldı. Gördüğü havai değildi. Duvara çift gölge düşüyordu, çünkü yatakta iki çocuk vardı. Birbirlerine sarılmış, uyuyorlardı.

«Ne...»

Hemşire bir adım daha attı. Elini farkına varmadan boynundaki haça götürmüştü.

Tabii çocuklardan biri Hilly Bnrvvn'du. Yüzü süzölmüş, sis-kaiışmıştı. Kollan çöp gibiydi. Suratı hastanenin duvarları kadar beyazdı.

Hemşire öbür çocuğu tanııyordu. Pek küçüktü. Arkasında bir tişörtle mavi bir şort vardı. Ayaklan iyice kirlenmişti... Kadına sanki çocuğun ayaklarına bulaşmış olan toprakta bir acayiplik varmış gibi geldi.

Hemşire yine, «Ne...» diye fısıldadı. Küçük çocuk kimıldanarak Hilly'nin boynuna daha da sıkı sarıldı, yanağını Hilly'nin omzuna dayadı. Kadın iki çocuğun birbirlerine çok benzediklerini dehşetle farketti.

Bunu Dr. Greenloafe haber vermeliyim, diye düşündü. Hemen şimdi! Kalbi hızla çarparken odadan çıkmak için döndü. Bir en hâlâ boynundaki haçtaydı... Ve o sırada... yine olması imkânsız bir şey gördü.

Hemşire üçünrü ve son kez, «Ne...» diye fısıldadı.

O acayip kara topraklar. Yerde. Zeminde izler vardı. Bu izler karyolaya doğru gidiyordu. O küçük çocuk odada yürümüş, FFT m a yaklaSarak yatağa girmişti. Hilly'e çok benziyordu. Herhalde o Hilly'nin ortadan kaybolan ve çoktan beri öldüğü sanılan kardeşiydi.

«mri^* ? ayak izleri koridordan gelmiyordu. Odanın tam ortasında başlıyordu bunlar

î>»nki küçük mn,,u ı.- . ••

Hemşire odadan fırlayarak avaz avaz, «Dr. Greenleaf!» diye bağırdı.

Hilly Brovnu gözlerini açtı «David?»

«Sus, Hilly. Uyuyorum.»

liüly gülümsedi,. Nerede olduğunu bilmiyordu. Ne olduğunu da. Sadece pek kötü şeyler olduğunu anımsıyordu. Ama artık bunlunu önemi yoklu, iler şey yoluna girmişti. David buradaydı. Yanında.

Hilly, «Ben de öyle,>. dedi. «Yarın değiş tokuş yapmamız gerekiyor.-

•!Neden?-'

"Bilmiyorum. Ama öyle yapmamız gerekiyor. Çünkü söz verdim.»

David uğabeysine sokuldu. «Kristal Küreyi ben alayım da gerisi kolay.»

«iyi ya.»

Bir sessizlik oldu. Koridorun dibinde, hemşirelerin nöbet yerinde bir şeyler oluyordu. Ama oda sessizdi.

«Hilly?»

• Ne var?»

• Olduğum yer çok soğuktu.» «Öyle nü?»

«Evet.»

• şimdi daha iyi misin?"

! Tabii. Seni çok seviyorum, ağabey.»

«Ben do seni, David. Çok üzgünüm.»

«Neden?»

•-Bilmem... »

«Ah...»

David uzanarak battaniyeyi yakaladı, yukarıya doğru çekti. Hilly'le David Bnnvn güneşten doksan üç mil ve galaksinin ekselimden de yüz parsek uzakta birbirlerine sarılarak uykuya daldılar.

SON

i

I

Gardener kontrol odasında yerde yatıyor, yukarıya bakıyor-ı ı. Gökyüzündeki o kurşunilik ve bulanıklık kayboldu. Her ta-tf masmavi oldu yine. Gardener'in gördüğü en berrak,en par-k mavi.

«Harika,» demeye çalıştı, ama sesi çıkmadı. Bu sözü fısılda-amadı bile. Kanları yutarak öksürdü. Gözlerini ışıltılı gökyü-ünden ayırmıyordu.

O mavilik koyulaştı... sonra da mora dönüştü.

Yalvarırım... Gemi şimdi durmasın... Yalvarırım...

Mor renk yerini siyaha bıraktı.

Ve Gardener bu karanlıkta ilk yıldızları gördü.

Klaksonun sesi tekrar etrafta'yankılandı. Gemi vücudunun gücünü alırken Gardener yine can acısıyla kıvrandı. Uzay gemisi daha da hızlandı.

Gardener sersem sersem, nereye gidiyoruz, diye sordu içinden. Gemi dünyanın yerçekiminden kurtulurken karanlıklar etrafını sardı... Neredeyiz...

Gemi yükseldikçe yükseldi. Ve Maine'in Portland kentinde doğmuş olan Jim Gardener'i de birlikte götürdü.

Gardener yarı baygın haldeydi. Son kuma başlarken bir rüya gördü- Kustuğunun farkında bile değildi artık. Ama gördüğü rüya öyle gerçek gibiydi ki, yattığı yerde gülümsedi. Etrafını karanlıklar sarmıştı. Ve aşağıda dünya, mavimsi gri bir bilyeye benziyordu.

Gardener şiiri okumayı başarmıştı. Nasıl olduysa başarmıştı bunu. Oysa Patricia McCardle onu mahvetmeye çalışmıştı. Ama başarılı olamamıştı sonunda. Ve Gardener şimdi Haven'deydi. Bobbi verandanın merdivenlerinden inmiş, avluda ona doğru geliyordu. Peter havlıyor, kuyruğunu sallıyordu. Jim, Bobbi'yi yakalayarak ona sıkıca sarıldı. Çünkü insanın arkadaşının yanında olması hoş bir şeydi. Ait olduğu yere ulaşması... sığınabileceği bir yeri olması çok güzeldi...

Jim Gardener uzayda yetmiş bin mil ilerlemiş olan geminin kontrol odasında, saydam zeminde yatmış, gülümsüyordu. Etrafında kandan oluşan gölcük gitgide büyümekteydi.

Kapıyı Vuran i'ommy'lerin Sonu

Kapıya Vuran Tommy'lerin çoğu yangında öldüler.

Hepsi değil. Yüzden fazlası, gemi toprakların arasından çıka-

ı ak havalanmadan önce açıklığa ulaşamamışlardı. Motosikletinin üzerinden uçan Elt Barker gibiler, geçirdikleri kazalar yüzünden yolda ya yaralandılar ya da öldüler. Savaşta olurdu böyle şeyler... Diğerleri, Ashley Ruvall, Salı ve Perşembe günleri kent kitaplığında çalışan yaşlı Bayan Timms gibileri ya çok ağır davrandılar ya da geç kaldılar.

Ayrıca açıklığa ulaşabilenlerin hepsi de ölmedi. Gemi uzaya açıldı ve onları yakalayan mahvedici güç de hafifleyerek kayboldu.

Yangın ancak ondan sonra açıklığı sardı. Tommy'lerden bazıları o gitgide yayılan ateşten yelpazenin önünden sendeleyerek, topallayarak ilerlemeyi başardılar. Tabii batıya doğru gitmenin bu birkaç kişiye hiç yararı olmayacaktı. Rosalie Skehan bu gruptandı Frank Spruce ve ölmüş olan, kimsenin pek acımadığı Pits'in karduşi Rudy Barfield de öyle. Çünkü eninde sonunda rüzgâra rağmen hava solunamtyacak bir hal alacaktı. Onun için de önce batıya doğru gitmek, sonra ya güneye ya da kuzeye doğru dönmek zorundaydılar. Ama bu çaresiz bir kumardı. Sonunda da kaybedecekleri para değil, hayatlarıydı. Büyük Kızılderi Ormanında yanıp kül olacaklardı. İçlerinden birkaç kişi yine de kaçmayı başardı.

Ama çoğu Bobbi Anderson'la Jim Gardener'in uzun uzadıya açmaya çabaladıkları o açıklıkta öldüler. O zehirli dişin çekildiği oyuğun hemen yakınında.

«Gelişmelerinin bu ilk aşamasında başedemeyecekleri bir güç onları iyice hırpalamıştı. Gemi kafalarıyla kurdukları ağa uzanıp onu yakalamış, elde ettiği gücü kontrolörün zayıf ama kesin emrini yerine getirmek için kullanmıştı. Gardener geminin sibernetik-organik devrelerine, «Hızı artır,» diye emretmişti. «A-tılğan'ı buradan uzaklaştırmalıyız.» Geminin sözlüğünde «Atılğan» diye bir kelime yoktu ama kontrolörün ne istediği anlaşılıyordu.

O gücün etkisinden sağsalim kurtulan Kapıya Vuran Tommy' ler yerde yatıyorlardı. Çoğu baygındı. Diğerleri de iyice sersemlemişlerdi. Birkaçı doğrulup oturarak elleriyle başlarını tuttular, inlediler. Etraflarında uçan kıvılcımların farkında bile değillerdi. Bazıları doğudan yaklaşan tehlikeyi farkederek kalkmaya çalıştılar ama yine yere yığıldılar.

Yere yığılmayanlardan biri de Chip McCausland'dı. Dugout Yolundaki evinde metresi ve on kadar çocuğuyla oturan adam. Bobbi Anderson iki ay veya bir milyon yıl önce Chip'e giderek sayısı gitgide artan pili irini koymak için yumurta kartonları istemişti. Chip açıklıkta ya^lı bir sarhoş gibi ayaklarını sürüyerek

— 450^—

ilerledi ve boş hendeğe yuvarlandı. Dibe varıncaya kadar haykırdı durdu. Boynu ve kafası kırılarak öldü.

Tehlikeyi bilen ve oradan kaçacak durumda olan bazı Tommy' ler bunu yapmadılar. «Gelişme»leri geminin gidişiyle son bulmuştu.

Bu Tommy'lerin bir amaçları kalmamıştı artık. Bu yüzden de orada oturarak yangının her şeyi sona erdirmesini beklediler.

Karanlık bastırıldığı sırada Haven'de artık iki yüzden daha az insan vardı. Bölgenin sık ormanlarla kaplı batı yansı yanmıştı ya da hâlâ yanıyordu. Rüzgâr daha da şiddetlenmişti. Hava değişmeye başlıyordu. Sağ kalmış olan soluk suratlı, kesik kesik soluyan Kapıya Vuran Tommy'ler Hazel McCready'nin avlusunda toplandılar. Phil Golden'le Bryant Brown hava değiştirme makinesini çalıştırdılar. Felaketten sağ kurtulmuş olan Tommy'ler makinenin etrafında bir daire oluşturdular. Soluk alışları yavaş yavaş düzeldi.

Bryant, Phil'e baktı.

Yann hava nasıl olacak?

Rüzgâr hafifleyecek. Hava açık olacak.

Bryant yakında duran Marie'nin rahatladığını farketli.

iyi... Bu çok iyi...

Evet, durum iyiydi... Ama bir süre için. Ancak hayatlarının sonuna kadar rüzgârın hiç esmeyeceğine inanamazlardı. Gemi gitmişti. şimdi ellerinde sadece bu makine ve yirmi dört tane kamyon akümülatörü vardı. Havasızlıktan boğulmalarını bunlar engelleyecekti. Ama ne kadar zaman?

Bryant, «Ne kadar zamanımız var?» diye sordu. Kimse cevap yemedi ona. Alevlerin aydınlattığı karanlık gecede insanların benzemeyen gözleri korkuyla, garip garip parlıyordu.

Ertesi sabah aralarından yirmi kişi daha eksilmişti. Gece John Leandro'nun haberi bütün dünyaya yayınlanmış, bir bomba gibi patlamıştı. Dışişleri ve Savunma bakanlıkları olayı yalanlamışlardı ama yüzlerce insan gemi yükselirken fotoğraf çekmişti. Bu resimlerin inandırma gücü vardı... Civardaki kentlerin korkuya kapılan halkından, olay yerine ilk ulaşan Milli Muhafızlar gibi «bilgi kaynaklarından yayılan sızdırmaları hiç kimse durduramayacaktı.

Haven sınırındaki engeller yerindeydi. Hiç olmazsa şimdilik Yangın Nevvport'a ulaşmış ve sonunda orada kontrol allına alınmıştı.

O gece birkaç Kapıya Vuran Tommy beyinlerini uçurdular

Poley Andrews kezzap içti.

Phil Golden uyandığı zaman yirmi yıllık karısı Queeni nin kendini Hazel McCready'nin kör kuyusuna atmış olduğunu öğrendi.

O gün sadece dört kişi kendini öldürdü. Ama geceleri... g< çeleri çok daha kötüydü.

Sonunda ordu Haven'e girmeyi başardığı zaman kenttel Tommy'lerin sayısı seksenden azdı

Justin Hurd şişman bir çavuşu bir çocuğun hava tüfeğiyle vurdu. Oyunağın namlusundan yeşil bir alev fıskırdı, çavuş patladı. Cooder'in süpermarketinin önünden geçen zırhlı araba daki bir er, hafif makineliyi Justin Hurd'a doğru çevirdi. Hur nalbur dükkânının önünde duruyordu. Ayağında sadece sarı iniş bir külotla turuncu iş ayakkabıları vardı.

Justin, «Canlarına okuduk!» diye haykırıyordu. «Hepinizi d geberteceğiz... ^

Sonra kurşunlar vücuduna saplandı, Justin de patladı.

Er gaz maskesinin içine kustu. Biri yeni bir maske takmasaydı kusmuklar yüzünden boğulacaktı.

Bir binbaşı elektrikli megafonla emretti. «Biriniz o silahı alın.» Maske yüzünden sesi boğuk çıkıyor ama sözleri anlaşılıyor du.

«Onu kapın. Dikkatli olun. Silahı kabzasından tutun. Tek parlıyor, çok dikkatli olun. Namluyu kimseye doğru çevirme yin.»

On ikiden fazla Kapiya Vuran Tommy ilk gün öldürüldüler. Doktorlar Haven dışındaki havanın bir zamanlar vergi veren Amerikan vatandaşı olan bu ucubeler için öldürücü olduğunu anlayınca kadar yirmi dört tanesi daha can verdi.

Şimdi geriye kırk kadar Kapiya Vuran Tommy kalmıştı. Çoğu öldürmüştü. Akli başında olanlar ise konuşmak niyetinde değillerdi. Bu Tommy'leri bir yere kapattılar. Bir hafta içinde içlerinden on dördü daha öldü.

Değiştirilmiş olan havanın analizi yapıldı. Onu üreten makine dikkatle incelendi. Bobbi Anderson'un da söylediği gibi, uzmanların bu aletin temelindeki prensipleri kavramaları uzun sürmedi.

Geri kalan yirmi altı Kapiya Vuran Tommy, havası özel olarak değiştirilmiş bir uçakla Virginia'daki bir hastaneye götürülüp orada incelendiler... Ve o arada teker teker öldüler.

En son ölen Alice Kimball oldu. Becka Paulson'un sıcak bir Temmuz günü isadan lezbiyen olduğunu öğrendiği kadın. Alice 31 Ekimde can verdi... Yani Cadılar Gecesi'nde.

Queenie Golden. Hazel'in kör kuyusunun kenarında durup aşağıya atlamaya hazırlanırken, bir hemşire Hilly Brown'a bakmak üzere çocuğun odasına girdi. Hilly'de bir iki gündür hafif bir canlanma görülüyordu. Beiki kendine gelebilecekti.

Hemşire yalağa bir göz attı, sonra kaşlarını çattı. Hayır, gördükleri doğru olamazdı. Bir tür hayal olmalıydı bu. Koridordan süzülen ışık duvara çift gölge vurmasına neden oluyordu, işte o kadar...

Kadın ışığı yakarak bir adım attı. Ağzı bir karışık kaldı. Gördüğü hayal değildi. Duvara çift gölge düşüyordu, çünkü yatakta iki çocuk vardı. Birbirlerine sarılmış, uyuyorlardı. «Ne...»

Hemşire bir adım daha attı. Elini farkına varmadan boynundaki haça götürmüştü.

Tabii çocuklardan biri Hilly Brown'du. Yüzü süzülmuş, sıs-kalaşmıştı. Kolları çöp gibiydi. Suratı hastanenin duvarları kadar beyazdı.

Hemşire öbür çocuğu tanıyamıyordu. Pek küçüktü. Arkasında bir tişörtle mavi bir şort vardı. Ayakları iyice kirlenmişti... Kadına sanki çocuğun ayaklarına bulaşmış olan toprakta bir acayiplik varmış gibi geldi.

Hemşire yine, «Ne...» diye fısıldadı. Küçük çocuk kımlıdanarak Hilly'nin boynuna daha da sıkı sarıldı, yanağını Hilly'nin omzuna dayadı. Kadın iki çocuğun birbirlerine çok benzediklerini dehşetle farkettiler.

Bunu Dr. Greenleaf'e haber vermeliyim, diye düşündü. He-njen şimdi? Kalbi hızla çarparken odadan çıkmak için döndü. Bir «ii hâlâ boynundaki haçtaydı... Ve o sırada... yine olması imkânsız bir şey gördü.

Hemşire üçüncü ve son kez, «Ne...» diye fısıldadı. O acayip kara topraklar. Yerde. Zeminde izler vardı. Bu izler karyolaya doğru gidiyordu. O küçük çocuk odada yürümüş, karyolaya yaklaşarak yatağa girmişti. Hilly'e çok benziyordu, "erhalde o Hilly'nin

ortadan kaybolan ve çoktan beri öldüğü sanılan kardeşiydi.

Ama o ayak izleri koridordan gelmiyordu. Odanın tam ortasında başlıyordu bunlar.

sanki küçük çocuk adımlarıydı»

Hemşire odadan fırlayarak avaz avaz, «Dr. Greenleaf!» diye bağırdı.

Hilly Brown gözlerini açtı. «David?»

! Sus, Hilly. Uyuyorum.^

Hilly gülümsedi, Nerede olduğunu bilmiyordu. Ne olduğunu da. Sadece pek kötü şeyler olduğunu anımsıyordu. Ama artık bu ulunu önemi yoktu. İler şey yoluna girmişti. David buradaydı. Yanında.

Hilly, «Ben de öyle,» dedi. «Yarın değiş tokuş yapmamız gerekiyor.-

»Neden?...-

«Bilmiyorum. Ama öyle yapmamız gerekiyor. Çünkü nöi verdim.»

David uğabeyesine sokuldu. «Kristal Küreyi ben alayım da gerisi kolay.»

«İyi ya.»

Bir sessizlik oktu. Koridorun dibinde, hemşirelerin nöbet yerinde bir şeyler oluyordu. Ama oda sessizdi.

«Hilly?»

-Ne var?»

• Olduğum yer çok soğuktu.»

«Öyle mi?»

«Evet.»

-şimdi daha iyi misin?»

! Tabii. Seni çok seviyorum, ağabey.-«Ben de seni, David. Çok üzgünüm.» «Neden?»

«Bilmem...»

«Ah...-

David uzanarak battaniyeyi yakaladı, yukarıya doğru çekti. Hilly'le David Bnnvn güneşten doksan uç mil ve galaksinin ekseninden de yüz parsok uzakta birbirlerine sarılarak uykuya daldılar.

SON